

EUROPA

An Illustrated
Introduction to Europe
for Migrants and
Refugees

Une introduction
illustrée à l'Europe
pour les migrants et les
réfugiés

EUROPA: An Illustrated Introduction to Europe for Migrants and Refugees

This book was initiated by a group of photographers and journalists who have been covering both the refugee crisis in Europe and the many contexts across the Middle East, Asia, and Africa that gave rise to these migrations. With front row seats to the challenges being faced by these newly arrived people, we were struck by the utility of information that a book like this could provide.

The text is intended for a general readership and is written in four languages: Arabic, Farsi, English, and French. It aims to introduce newcomers to the motivations behind the creation of the European Union, how it developed, its current ethos, and the relevant debates that will determine its future.

A note on vocabulary: “Refugee” and “migrant” are not interchangeable terms. Refugees are people who are fleeing armed conflict or persecution. Because it is too dangerous for them to return to their home countries, they need refuge elsewhere. Migrants are people who choose to move not because they face direct threats of persecution or death but mainly because they want to improve their lives for work, education, family reunion, or other reasons. If migrants choose to return home, they will continue to receive the protection of their

EUROPA : Une introduction illustrée à l'Europe pour les migrants et les réfugiés

Ce livre est l'initiative d'un groupe de photographes et de journalistes qui ont couvert à la fois la crise des réfugiés en Europe et les différentes situations qui ont provoqué ces migrations au Moyen-Orient, en Asie et en Afrique. Témoins directs des défis que doivent affronter ces nouveaux arrivants, nous avons été frappés par l'utilité et l'importance de l'information que peut apporter un livre comme celui que vous êtes en train de lire.

Ce texte s'adresse à un lectorat très large, en 4 langues : l'arabe, le farsi (persan moderne), l'anglais et le français. Il a pour objectif de faire découvrir aux nouveaux venus les raisons de la construction de l'Union européenne (UE ; en anglais, EU : European Union), son développement, sa philosophie et les discussions importantes qui vont déterminer son avenir.

Une précision concernant le lexique : « réfugié » et « migrant » ne sont pas des termes interchangeables. Les réfugiés sont des personnes qui fuient un conflit armé ou des persécutions, c'est-à-dire des situations trop dangereuses pour leur permettre un retour dans leur pays d'origine. Ils ont donc besoin de se réfugier autre part. Les migrants, eux, sont des personnes qui choisissent de changer de lieu

government. How receiving countries treat refugees and migrants differs according to international and national laws.

Because the information provided here might be of service to both groups, we address all newcomers.

Few people we met as they desperately journeyed to the European Union knew that it arose from the devastation wrought by two world wars, that some of the member states were once bitter enemies, or that refugees have for decades crossed European borders in the aftermath of those and other wars.

Many arriving in Europe are unaware of this relatable history, and many Europeans seem to have forgotten it. After all, the physical reality of Europe today barely hints at a past that arguably resembles the present in countries such as Syria, Iraq, and Afghanistan.

Thus with migration and conflict a part of Europe's very fabric and an integral factor in the founding of the EU and the shaping of its populations, we selected these experiences as the lenses through which we would introduce contemporary Europe to these newcomers, as well as remind Europeans of their own past.

In addition to sharing this tailored narrative of Europe, this book features treasures from the archives of the international photography collective Magnum and first-person testimonies. Readers and viewers will be introduced to many of the different people who make up Europe today — from citizens to residents to immigrants to old and new refugees — in their own words, telling their stories of displacement, war, solidarity, and reconciliation.

Our idea was that in a shared experience, refugees and Europeans might see themselves in each other.

Finally, in the spirit of a travel guide, the last section of this book offers practical and verified information about 10 of the more popular countries for refugees and migrants at the time of this writing: Austria, Belgium, France, Germany, Greece, Italy, the Netherlands, Spain, Sweden, and the U.K.

While this book does not pretend to be an exhaustive guide to the European Union, we hope that its contents can be useful in some way. We have worked with and are very grateful to a team of refugees, immigrants, historians, policy experts, and social workers to provide the most relevant information possible.

We realize that just as contemporary policies can arouse passionate debate among people who are affected by them, so can the way the events of the past are told. We acknowledge that history, especially when it comes to conflict, is often contested.

We have made every effort to summarize these vast historical moments in a manner that is as fair as possible to the peoples and countries represented here. We ask that readers recognize the limits of space under which we were operating. Similarly, because the situation in Europe remains in flux as the EU and member states navigate the rapidly occurring events discussed in this book, we remind readers that the information we have included here is up to date as of the time of this writing.

de vie, non parce qu'elles rencontrent directement des menaces de mort ou de persécution, mais principalement parce qu'elles veulent améliorer leurs conditions de travail, leur éducation ou rejoindre leur famille, entre autres raisons. Si les migrants décident de retourner dans leur pays d'origine, ils continueront à bénéficier de la protection de leur gouvernement. La façon dont les pays traitent les réfugiés et les migrants varie selon les lois internationales et nationales.

Puisque l'information fournie par ce livre peut être utile à la fois aux migrants et aux réfugiés, nous avons choisi de nous adresser à tous les nouveaux venus.

Parmi les personnes que nous avons rencontrées pendant leur voyage du désespoir dans l'Union européenne, peu d'entre elles savaient que cette Union faisait suite à la dévastation provoquée par deux guerres mondiales, que certains de ses États membres étaient autrefois des ennemis jurés ou que des réfugiés franchissent les frontières européennes depuis des décennies suite à ces guerres ou à d'autres conflits armés.

Beaucoup de ceux qui arrivent en Europe ne sont pas au courant de cette histoire à laquelle ils peuvent s'identifier, et la plupart des Européens semblent l'avoir oubliée. Après tout, l'aspect de l'Europe d'aujourd'hui n'évoque pas vraiment son passé, qui ressemble sans doute à la situation actuelle de pays comme la Syrie, l'Iraq et l'Afghanistan.

Avec l'idée que les migrations et les conflits constituent l'ADN de l'Europe, et ont joué un rôle déterminant dans la création de l'UE et dans le développement de ses populations, nous avons choisi de faire de ces expériences le filtre à travers lequel nous présentons l'Europe contemporaine à ces nouveaux arrivants, et rappelons aux Européens leur propre passé, par la même occasion.

En plus d'offrir un récit personnalisé de l'Europe, ce livre contient des trésors issus des archives de l'agence coopérative photographique Magnum et des témoignages à la première personne. Les lecteurs vont pouvoir faire connaissance avec beaucoup de personnes qui font l'Europe d'aujourd'hui — citoyens, résidents, immigrants, réfugiés d'aujourd'hui et d'hier — et qui parlent avec leurs propres mots, racontant leurs histoires de périples, de guerres, de solidarité et de réconciliation.

Nous croyons en l'idée que les réfugiés et les Européens peuvent se reconnaître dans ces expériences partagées.

Enfin, à la manière d'un guide de voyage, ce chapitre offre des informations pratiques et vérifiées concernant les 10 destinations de l'UE les

plus populaires pour les migrants et les réfugiés au moment où nous rédigeons ce livre : Allemagne, Autriche, Belgique, Espagne, France, Grèce, Italie, Pays-Bas, Royaume-Uni et Suède.

Même si ce livre ne prétend pas être un guide complet de l'UE, nous espérons que son contenu pourra s'avérer utile. Afin de vous apporter l'information la plus pertinente possible, nous avons travaillé avec une équipe de réfugiés, de migrants, d'historiens, d'experts en politique et de travailleurs sociaux, que nous tenons à remercier chaleureusement.

Nous nous rendons compte que, de la même manière que les politiques actuelles peuvent susciter des débats passionnés parmi les gens qui en sont affectés, il en va de même de la façon dont on raconte les événements du passé. Nous reconnaissons que l'histoire est bien souvent contestée, notamment quand il s'agit de raconter les conflits et les guerres. Nous avons fait tout notre possible pour résumer ces grands moments de l'histoire de la façon la plus juste possible pour les populations et les pays représentés dans ce livre. Nous demandons à nos lecteurs de bien vouloir reconnaître les contraintes d'espace auxquelles nous avons dû faire face. De la même façon, parce que la situation en Europe est en changement permanent à mesure que l'UE et ses États membres gèrent les événements actuels dont on parle dans ce livre, nous rappelons à nos lecteurs que l'information contenue dans ces pages a été mise à jour au moment de l'écriture.

Partners

Al-liquindoi

al-liquindoi.com

The Arab Fund for Arts and Culture

arabculturefund.org

AFAC أفاق

Magnum Photos

magnumphotos.com

Magnum Foundation

magnumfoundation.org

On The Move

cortonaonthemove.com

Geneviève McMillan–Reba Stewart Foundation

mcmillanstewart.org

MDIC

mdic.com

SPRAR

sprar.it

UNHCR

unhcr.org

This book has been produced in partnership with the Arab Fund for Arts and Culture (AFAC) in the framework of the Arab European Creative Platform, Magnum Photos, Al-liquindoi, and On The Move, with support from Magnum Foundation, the Geneviève McMillan–Reba Stewart Foundation, MDIC, the Protection System for Asylum Seekers and Refugees (SPRAR), and the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR). In cooperation with Allianz Cultural Foundation.

Allianz Cultural Foundation

kulturstiftung.allianz.de

November 2016

Printed by GPS Group in Slovenia

ISBN: 978-84-617-5237-9

The book was developed and produced by

Project leader:

Jessica Murray

Idea development and specific photography:

Thomas Dworzak

Content development and editor:

Alia Malek

Photo research and editing:

Arianna Rinaldo

Writer:

Lisa De Bode

Contributing writers:

Clemente Bernad, Matthew Cassel, Colette Davidson, Avra K. Fialas, Samra Habib, Ryan Heath, Joanna Kakissis, Christian Laes, Alia Malek, Nick Malkoutzis, Lara J. Nettelld, Agathe Osinski, Michael Pizzi, Hugh Pope, Romain Seignovert, Courtney Tenz, and Lam Thuy Vo.

Researchers for “Practical Information”:

Malene Lauritsen and Shahin Zarinbal

Writer of “Practical Information”:

Paul McLoughlin

English copy editor:

Jose Fidelino

Arabic translation and copy editor:

Dr. Hanadi Ismail

Arabic copy editor:

Hajer Almosleh

Farsi translation:

Sahar Dowlatshahi

Farsi copy editor:

Sheida Mohammad Taher

French translation:

Émilie Hallard and

Nicolas Sergère Tavares Sousa

French copy editors:

Marie-Lou Morin and

Nicolas Sergère Tavares Sousa

Design: Thomas Artur Spallek,

Sinaida Michalskaja and Shahin Zarinbal

Layout: Raeka Nayeri, Jose Peneda,

and Thomas Artur Spallek

Info graphics: Rafael Höhr

Photography © Magnum Photos:

Abbas, Christopher Anderson, Bruno Barbey, Jonas Bendiksen, Ian Berry, Michael Christopher Brown, Rene Burri, Robert Capa © International Center of Photography, Henri Cartier-Bresson, Chien-Chi Chang, Antoine d'Agata, Carl De Keyzer, Raymond Depardon, Bieke Depoorter, Thomas Dworzak, Nikos Economopoulos, Elliott Erwitt, Martine Franck, Stuart Franklin, Leonard Freed, Cristina Garcia Rodero, Jean Gaumy, Burt Glinn, Jim Goldberg, Thomas Hoepker, David Hurn, Josef Koudelka, Guy Le Querrec, Erich Lessing, Herbert List, Alex Majoli, Peter Marlow, Susan Meiselas, Lorenzo Meloni, Martin Parr, Paolo Pellegrin, Gilles Peress, Mark Power, George Rodger, Moises Saman, Ferdinando Scianna, Jerome Sessini, David Seymour, Chris Steele-Perkins, Peter van Agtmael, John Vink, and Patrick Zachmann.

Acknowledgments

We have worked with and are very grateful to a team of refugees, immigrants, historians, policy experts, and social workers to provide the most relevant information possible. Numerous others also lent a hand in making this book possible:

Simon Abou Assali, Carol Al Farah, Mirielle Al Farah, Mohamed Ehab Al Hindi, Samah Al Jundi and Joachim Baur and the rest of the sta at the Museum Friedland in Germany, Hasna Alghaz, Eugenio Ambrosi, Katya Andrusz, Caroline Arvidsson, Naela Attar, Eirik Bar, Mari Bastashevski, Edu Bayer, Jonas Bendiksen, Elyse Blennerhassett, Zrinka Bralo, Antonio Carloni, Ines Casals, Mara Catalán, Domenico Chirico, Gabriella Colarusso, Bridget Conley-Zilkic, Cathryn Costello, Araba Coulibaly, Je Crisp, Hamish Crooks, Alessandro d'Ansembourg, Albin Dearing, Joe Duggan, Melissa Durda, Franck Duvell, Eka Enukidze, Noelle Flores Theard, Susan Fratzke, Nada Diane Fridi, Philipp Fritz, Anne Graumans, Marta Guerrini, Christa Gunsenheimer, Luna Herschenfeld-Catalan, Thomas Hoepker, Gonzalo Höhr, Andrea Holzherr, Esther Hovers, Ana Belén Jarrín, Tamsin Kelk, Cathy Khattar, Sanaa Khoury, Olaf Kleist, Marta Lores, Anna Luzzolini, Rachel Maher, Mustafa Mahli, Hiba Malek, Leyla Malek, Maritsa Mavrapidou, Robert McNeil, Susan Meiselas, Sheryl Mendez, Emanuela Mirabelli, Rima Mismar, Jina Moore, Jacqueline Mulders, Hubert Murray, Nancy Murray, Rebecca Murray, Raneem Nahawandi, Gibril Njia, Kunduzi Omaid, Paola Paleari, Giulietta Palumbo, Steve Peers, Yolanta Pinchard, Mark Power, Bieke Purnelle, Rawya Ragheh, Emma Raynes, Zoe Reyners, Oussama Rifahi, Fiona Rogers, Tommaso Rosa, Mirhatam Sa , Severine Sajous, Hallow Salam, Rasha Salti, Moises Saman, Francesca Sears, Rayon Shivanian, Tatiana Shpagina, Amadou Sidibe, Emilio Silva and the Asociación Para la Recuperación de la Memoria Histórica in Spain, Alexander Studthoff, Lua Nguyen Thi, Giulia Ticozzi, Gubse Tokgoz, Peter van Agtmael, Wido van Bergen, Hilde Van Brussel, Nikolas Ventourakis, Rut Vilar, Katarzyna Wysokinska, and Khadija Zamouri.

A number of people who lent their help and voices to this book have chosen not to be named; we would like to thank them all the same.

We also would like to acknowledge the following organizations:

The Center on Migration, Policy and Society at Oxford University, the European Commission, the European Union Agency for Fundamental Rights, Eurostat, the International Crisis Group, the International Organization for Migration, Frontex, the Migration Policy Institute, the United Nations High Commissioner for Refugees, and Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

Partenaires

Al-liquindoi

al-liquindoi.com

The Arab Fund for Arts and Culture

arabculturefund.org

Magnum Photos

magnumphotos.com

Magnum Foundation

magnumfoundation.org

On The Move

cortonaonthemove.com

Geneviève McMillan–Reba Stewart Foundation

mcmillanstewart.org

MDIC

mdic.com

SPRAR

sprar.it

UNHCR

unhcr.org

Ce livre a été réalisé en partenariat avec Arab Fund for Arts and Culture (AFAC ; Fonds arabe pour les arts et la culture) dans le cadre de Arab European Creative Platform, Magnum Photos, Al-liquindoi et On The Move ; et avec le soutien de la Fondation Magnum et la Fondation Geneviève McMillan–Reba Stewart, MDIC, le Système de Protection des Demandeurs d'asile et des Réfugiés (SPRAR) et le Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés (UNHCR). En coopération avec la Fondation Allianz Cultural.

Allianz Cultural Foundation

kulturstiftung.allianz.de

Novembre 2016

Imprimé par GPS Group en Slovénie

ISBN: 978-84-617-5237-9

Ce livre a été conçu et réalisé par

Chef de projet :

Jessica Murray

Conception de l'idée et photographe :

Thomas Dworzak

Directrice du contenu et

rédactrice en chef :

Alia Malek

Recherche iconographique

et rédactrice photo:

Arianna Rinaldo

Rédactrice :

Lisa De Bode

Rédacteurs collaborateurs :

Clemente Bernad, Matthew Cassel, Colette Davidson, Avra K. Fialas, Samra Habib, Ryan Heath, Joanna Kakissis, Christian Laes, Alia Malek, Nick Malkoutzis, Lara J. Nettelld, Agathe Osinski, Michael Pizzi, Hugh Pope, Romain Seignovert, Courtney Tenz, et Lam Thuy Vo.

Responsables des recherches

pour “Informations pratiques” :

Malene Lauritsen et Shahin Zarinbal

Rédacteur pour “Informations pratiques”:

Paul McLoughlin

Relecteur-correcteur de la version

anglaise :

Jose Fidelino

Traductrice en langue arabe et relectrice-

correctrice de la version arabe :

Dr. Hanadi Ismail

Relecteurs-correcteurs de

la version arabe : Hajer Almosleh

Traductrice en langue farsi :

Sahar Dowlatshahi

Relectrice-correctrice de la version farsi :

Sheida Mohammad Taher

Traducteurs en langue française :

Émilie Hallard et

Nicolas Sergère Tavares Sousa

Relecteurs-correcteurs de

la version française :

Marie-Lou Morin et

Nicolas Sergère Tavares Sousa

Design : Thomas Artur Spallek,

Sinaida Michalskaja et Shahin Zarinbal

Mise en page : Raeka Nayeri,

Jose Peneda et Thomas Artur Spallek

Infographiste : Rafael Höhr

Photographies © Magnum Photos :

Abbas, Christopher Anderson, Bruno Barbey, Jonas Bendiksen, Ian Berry, Michael Christopher Brown, Rene Burri, Robert Capa © International Center of Photography, Henri Cartier-Bresson, Chien-Chi Chang, Antoine d'Agata, Carl De Keyzer, Raymond Depardon, Bieke Depoorter, Thomas Dworzak, Nikos Economopoulos, Elliott Erwitt, Martine Franck, Stuart Franklin, Leonard Freed, Cristina Garcia Rodero, Jean Gaumy, Burt Glinn, Jim Goldberg, Thomas Hoepker, David Hurn, Josef Koudelka, Guy Le Querrec, Erich Lessing, Herbert List, Alex Majoli, Peter Marlow, Susan Meiselas, Lorenzo Meloni, Martin Parr, Paolo Pellegrin, Gilles Peress, Mark Power, George Rodger, Moises Saman, Ferdinando Scianna, Jerome Sessini, David Seymour, Chris Steele-Perkins, Peter van Agtmael, John Vink, et Patrick Zachmann.

Remerciements

Afin de fournir l'information la plus pertinente possible, nous avons travaillé avec une équipe de réfugiés, de migrants, d'historiens, d'experts en politique et de travailleurs sociaux, que nous tenons à remercier chaleureusement. Beaucoup d'autres personnes ont apporté leur aide pour rendre possible la réalisation de ce livre :

Simon Abou Assali, Carol Al Farah, Mirielle Al Farah, Mohamed Ehab Al Hindi, Samah Al Jundi and Joachim Baur and the rest of the sta at the Museum Friedland in Germany, Hasna Alghaz, Eugenio Ambrosi, Katya Andrusz, Caroline Arvidsson, Naela Attar, Eirik Bar, Mari Bastashevski, Edu Bayer, Jonas Bendiksen, Elyse Blennerhassett, Zrinka Bralo, Antonio Carloni, Ines Casals, Mara Catalán, Domenico Chirico, Gabriella Colarusso, Bridget Conley-Zilkic, Cathryn Costello, Araba Coulibaly, Je Crisp, Hamish Crooks, Alessandro d'Ansembourg, Albin Dearing, Joe Duggan, Melissa Durda, Franck Duvell, Eka Enukidze, Noelle Flores Theard, Susan Fratzke, Nada Diane Fridi, Philipp Fritz, Anne Graumans, Marta Guerrini, Christa Gunsenheimer, Luna Herschenfeld-Catalan, Thomas Hoepker, Gonzalo Höhr, Andrea Holzherr, Esther Hovers, Ana Belén Jarrín, Tamsin Kelk, Cathy Khattar, Sanaa Khoury, Olaf Kleist, Marta Lores, Anna Luzzolini, Rachel Maher, Mustafa Mahli, Hiba Malek, Leyla Malek, Maritsa Mavrapidou, Robert McNeil, Susan Meiselas, Sheryl Mendez, Emanuela Mirabelli, Rima Mismar, Jina Moore, Jacqueline Mulders, Hubert Murray, Nancy Murray, Rebecca Murray, Raneem Nahawandi, Gibril Njia, Kunduzi Omaid, Paola Paleari, Giulietta Palumbo, Steve Peers, Yolanta Pinchard, Mark Power, Bieke Purnelle, Rawya Ragheh, Emma Raynes, Zoe Reyners, Oussama Rifahi, Fiona Rogers, Tommaso Rosa, Mirhatam Sa , Severine Sajous, Hallow Salam, Rasha Salti, Moises Saman, Francesca Sears, Rayon Shivanian, Tatiana Shpagina, Amadou Sidibe, Emilio Silva and the Asociación Para la Recuperación de la Memoria Histórica in Spain, Alexander Studthoff, Lua Nguyen Thi, Giulia Ticozzi, Gubse Tokgoz, Peter van Agtmael, Wido van Bergen, Hilde Van Brussel, Nikolas Ventourakis, Rut Vilar, Katarzyna Wysokinska, and Khadija Zamouri.

Certaines personnes ont offert leur aide et leur voix à ce livre et ont choisi de ne pas être citées. Nous tenons toutefois à les remercier.

Nous tenons aussi à remercier aussi les

organismes suivants :

The Center On Migration, Policy and Society à l'Université d'Oxford, la Commission européenne, l'Agence des droits fondamentaux de l'Union européenne, Eurostat, International Crisis Group, l'Organisation internationale pour les migrations, Frontex, Migration Policy Institute, le Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés, et Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

12 Coming to Europe

- 16 **Death at Sea**
- 18 **One Million**
- 18 **Routes**
- 20 **Abisolom** (not his real name), 34, the Netherlands, as told to Alia Malek
- 22 **Legal Entry**
- 24 **How Most People Got to Europe**
- 26 **Gibril Njia**, 19, carpenter apprentice, Tenerife, Canary Islands, Spain, as told to Colette Davidson
- 30 **Greece**
- 32 **The Dublin Regulation**
- 32 **Stefania Mizara**, 40, photographer, Athens, Greece, as told to Matthew Cassel
- 34 **Challenges to the EU**
- 36 **Hope**
- 36 **Maritsa Mavrapidou**, 85, Skala Sikaminias, Lesbos, Greece, as told to Joanna Kakissis
- 38 **Yonous Mohammadi**, 43, doctor, Athens, Greece, as told to Avra K. Fialas
- 42 **Hallow Salam**, 44, lawyer and sociologist, Berlin, Germany, as told to Lisa De Bode
- 42 **Murky Rule of Law**
- 42 **Turkey Deal**
- 44 **More Hurdles**
- 46 **Mirhatam Safi**, 17, student, Lubbeek, Belgium, as told to Lisa De Bode
- 46 **The Future**
- 48 **Life in the EU**
- 50 – 89
- Photo section**

13 Venir en Europe

- 17 **Mort en pleine mer**
- 17 **Un million**
- 17 **Les routes**
- 17 **Abisolom** (nom d'emprunt), 34 ans, Pays-Bas, rapporté par Alia Malek
- 21 **L'entrée régulière**
- 23 **Comment la plupart des gens sont arrivés en Europe**
- 23 **Gibril Njia**, 19 ans, apprenti charpentier, Ténérife, îles Canaries, Espagne, rapporté par Colette Davidson
- 29 **La Grèce**
- 29 **Le règlement Dublin**
- 29 **Stefania Mizara**, 40 ans, photographe, Athènes, Grèce, rapporté par Matthew Cassel
- 35 **Les enjeux de l'UE**
- 37 **L'espoir**
- 37 **Maritsa Mavrapidou**, 85 ans, Skala Sikaminias, Lesbos, Grèce, rapporté par Joanna Kakissis
- 39 **Yonous Mohammadi**, 43 ans, médecin, Athènes, Grèce, rapporté par Avra K. Fialas
- 41 **Hallow Salam**, 44 ans, avocat et sociologue, Berlin, Allemagne, rapporté par Lisa De Bode
- 43 **Des flous juridiques**
- 43 **L'accord avec la Turquie**
- 45 **Mirhatam Safi**, 17 ans, étudiant, Lubbeek, Belgique, rapporté par Lisa De Bode
- 45 **Le futur**
- 49 **La vie dans l'UE**
- 50 – 89
- Photographies**

128 What Makes Europe Europe

- 130 **In Europe, Everybody's Somebody's Fool**, by Romain Seignover
- 132 **Freedom of Expression and Media**
- 134 **What is LGBTI?**
- 134 **Nada Diane Fridi**, 31, architect, Paris, France, as told to Alia Malek
- 136 **Freedom of Religion**
- 138 **Tatars: A History of Islam in Poland**, by Agathe Osinski
- 142 **Freedom of Assembly and Association**
- 142 **Ramman Ismael**, 23, student, Lyon, France, as told to Michael Pizzi
- 144 **Right to Collective Bargaining and Action**
- 144 **Sexual Freedom**
- 146 **Leila**, 36, social worker and special-needs educator, Paris, France, as told to Samra Habib
- 148 **Victim Rights**
- 148 **Anke Domscheit-Berg**, 48, publicist, Brandenburg, Germany, as told to Courtney Tenz
- 150 **Tilla** (not her real name), 40, asylum seeker, the Netherlands
- 152 **Right to Due Process**
- 152 **Daily Life**
- 162 – 185
- Photo section**

129 Ce qui fait la particularité de l'Europe

- 131 **En Europe, on est toujours le bouffon de quelqu'un d'autre**, par Romain Seignover
- 133 **Liberté d'expression et d'information**
- 133 **Que signifie LGBTI?**
- 135 **Nada Diane Fridi**, 31 ans, architecte, Paris, France, rapporté par Alia Malek
- 139 **Liberté de religion**
- 139 **Les Tatars : une histoire de l'islam en Pologne**, par Agathe Osinski
- 141 **Liberté de réunion et d'association**
- 141 **Ramman Ismael**, 23 ans, étudiant, Lyon, France, rapporté par Michael Pizzi
- 143 **Droit de négociations et d'actions collectives**
- 143 **Liberté sexuelle**
- 143 **Leila**, 36 ans, travailleuse sociale et éducatrice spécialisée, Paris, France, rapporté par Samra Habib
- 147 **Droits des victimes**
- 147 **Anke Domscheit-Berg**, 48 ans, consultante, Brandebourg, Allemagne, rapporté par Courtney Tenz
- 149 **Tilla** (nom d'emprunt), 40 ans, demandeuse d'asile, Pays-Bas
- 151 **Droit à un procès équitable**
- 151 **Vie quotidienne**
- 162 – 185
- Photographies**

222

Practical Information

224 **Austria**
228 **Belgium**
234 **France**
240 **Germany**
246 **Greece**
250 **Italy**

256 **Netherlands**
262 **Spain**
266 **Sweden**
272 **United Kingdom**
278 **European Union**

223

Informations pratiques

225 **Autriche**
229 **Belgique**
235 **France**
243 **Allemagne**
249 **Grèce**
255 **Italie**

263 **Pays-Bas**
269 **Espagne**
275 **Suède**
281 **Royaume-Uni**
287 **Union européenne**

364 Nuts and Bolts: How the EU Works

366 **i** The Mythological Origins of Europe, by Christian Laes

370 **A Union**

372 **How It's Done**

372 **i** EU Parliament

374 **Growing Pains**

374 **i** Brexit, by Ryan Heath

374 **i** The Greek Crisis, by Nick Malkoutzis

380 **Still Desired**

382 **i** Turkey and Europe, by Hugh Pope

382 **i** Key History

386 **•** Emilio Silvia, 50, journalist, Madrid, Spain, as told to Clemente Bernad

388 **Europe, My Country**

388 **•** Philipp Fritz, 29, journalist, Berlin, Germany, as told to Lisa De Bode

392 – 447

Photo section

365 Les rouages de l'Union européenne : comment ça fonctionne ?

367 **i** Les origines mythologiques de l'Europe, par Christian Laes

369 **Une Union**

371 **Comment ça marche ?**

371 **i** Le Parlement européen

373 **Crise de croissance**

373 **i** Le Brexit, par Ryan Heath

377 **i** La crise grecque, par Nick Malkoutzis

381 **Une union toujours courtisée**

381 **i** La Turquie et l'Europe, par Hugh Pope

383 **i** Les dates clés

385 **•** Emilio Silva, 50 ans, journaliste, Madrid, Espagne, rapporté par Clemente Bernad

389 **L'Europe, mon pays**

389 **•** Philipp Fritz, 29 ans, journaliste, Berlin, Allemagne, rapporté par Lisa De Bode

392 – 447

Photographies

476 Rising From the Ashes of War: From Bitter Enemies to European Union

478 **You have crossed thousands of kilometers to reach the European Union**

478 **i** Shifting Borders: Syria and Turkey, by Michael Pizzi

480 **WWI and WWII**

482 **•** Ira, 53, museum docent, Friedland, Germany, as told to Lisa De Bode

484 **The Cold War**

486 **Labor Migration**

488 **•** Khadija Zamouri, 49, parliamentarian, Brussels, Belgium, as told to Lisa De Bode

490 **The End of the Cold War**

492 **•** Lua Nguyen Thi, 62, restaurateur, Frankfurt, Germany, as told to Lam Thuy Vo

494 **•** Thomas Hoepker, 80, photographer, New York, United States, as told to Michael Pizzi

498 **i** The Yugoslav Wars, by Lara J. Nettelfield

500 **•** Zrinka Bralo, 49, CEO of Migrants Organize, London, England, as told to Lara J. Nettelfield

502 **Europe Grows, and More People Move**

502 **•** Karolina, 36, entrepreneur, London, England, as told to Agathe Osinski

506 **Today**

508 – 545

Photo section

477 Reconstruire sur les cendres de la guerre : quand des ennemis jurés créent l'Union européenne

479 **Vous avez parcouru des milliers de kilomètres pour rejoindre l'UE**

479 **i** Frontières mouvantes : la Syrie et la Turquie, par Michael Pizzi

479 **La Première et la Deuxième Guerre mondiale**

481 **•** Ira, 53 ans, guide-conférencière de musée, Friedland, Allemagne, rapporté par Lisa De Bode

485 **La guerre froide**

485 **•** Khadija Zamouri, 49 ans, députée, Bruxelles, Belgique, rapporté par Lisa De Bode

487 **Les migrations de travail**

491 **•** Lua Nguyen Thi, 62 ans, restauratrice, Francfort, Allemagne, rapporté par Lam Thuy

493 **La fin de la guerre froide**

493 **•** Thomas Hoepker, 80 ans, photographe, New York, États-Unis, rapporté par Michael Pizzi

495 **i** Les guerres de Yougoslavie, par Lara J. Nettelfield

499 **•** Zrinka Bralo, 49 ans, directrice de Migrants Organise, Londres, Angleterre, rapporté par Lara J. Nettelfield

503 **L'Europe s'élargit, les déplacements de populations s'intensifient**

505 **•** Karolina, 36 ans, entrepreneure, Londres, Angleterre, rapporté par Agathe Osinski

507 **La situation aujourd'hui**

508 – 545

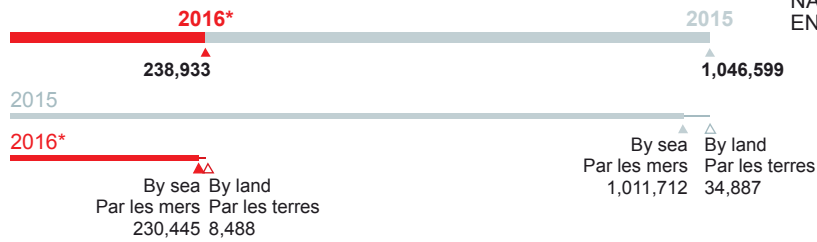
Photographies

Coming to
Europe

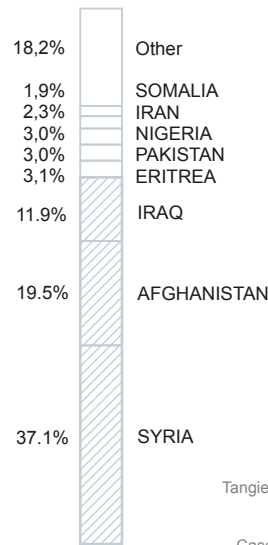
Venir en
Europe

ARRIVALS IN EUROPE

ARRIVÉES EN EUROPE

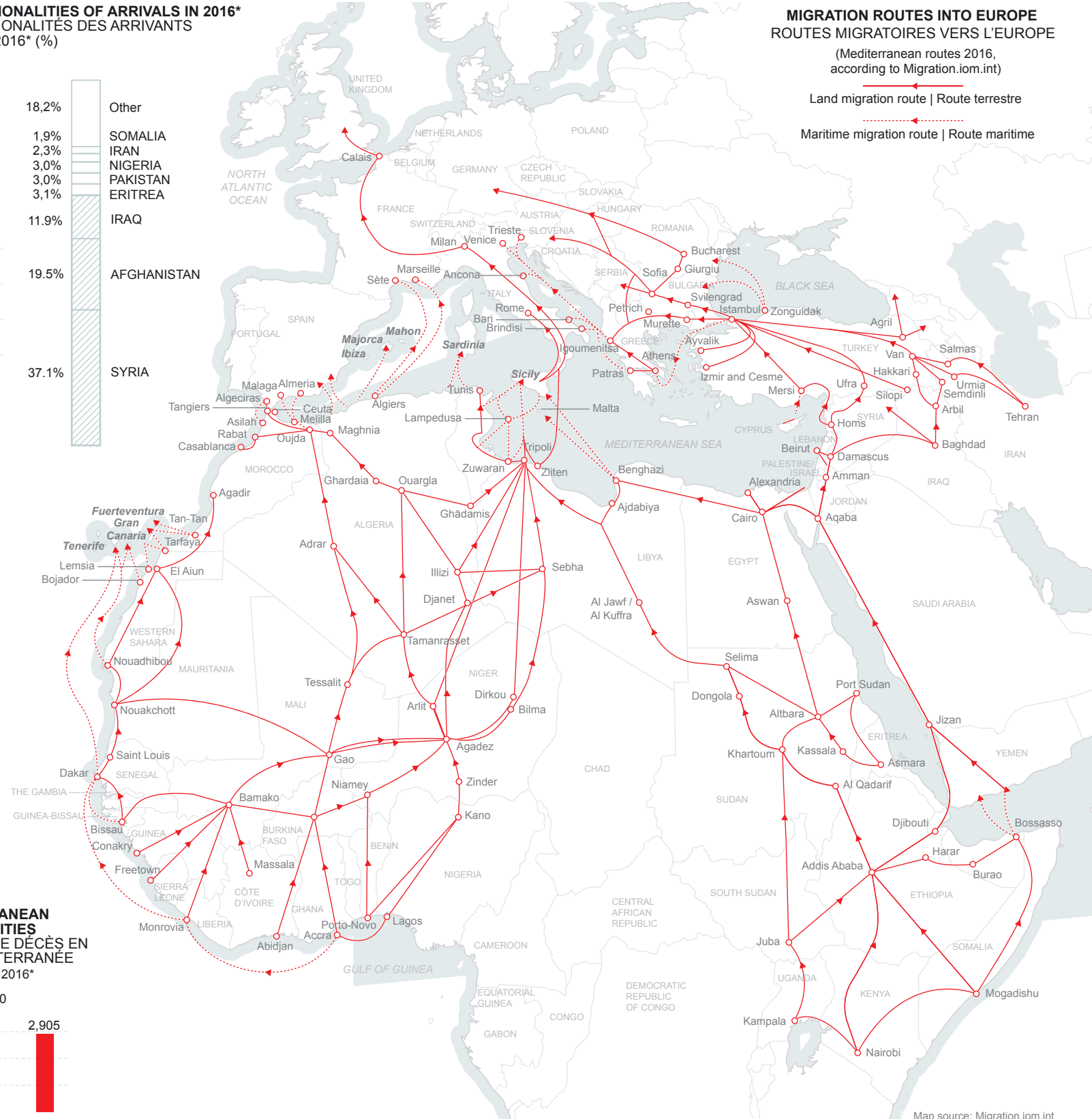
NATIONALITIES OF ARRIVALS IN 2016*
NATIONALITÉS DES ARRIVANTS EN 2016* (%)

MIGRATION ROUTES INTO EUROPE
ROUTES MIGRATOIRES VERS L'EUROPE

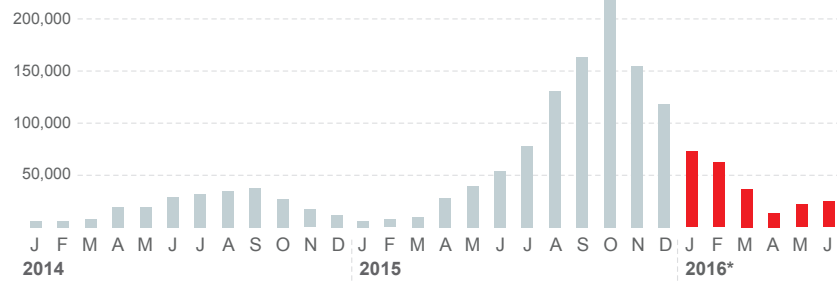
(Mediterranean routes 2016, according to Migration.iom.int)

Land migration route | Route terrestre
Maritime migration route | Route maritime

ARRIVALS IN EUROPE, BY MONTH

ARRIVÉES EN EUROPE PAR MOIS

ARRIVALS OVERVIEW
VUE D'ENSEMBLE DES ARRIVÉES

COUNTRIES OF FIRST ARRIVAL

PAYS D'ARRIVÉE

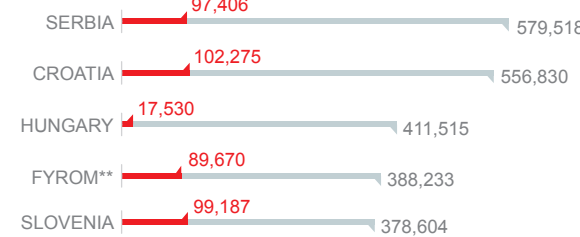
2016* 2015

SECOND TRANSIT COUNTRY

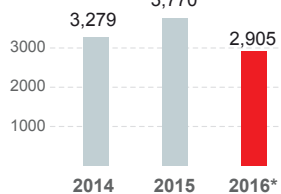
PAYS DE TRANSIT

2016* 2015

MEDITERRANEAN SEA FATALITIES
NOMBRE DE DÉCÈS EN MER MÉDITERRANÉE

2014 - 2015 - 2016*

*Jan. 1 to June 30, 2016 / **Former Yugoslav Republic of Macedonia
* du 1er janvier au 30 juin 2016 / **Ancienne République yougoslave de Macédoine

Death at sea

Ehab, 26, told his brother, Ayham, to picture their parents as he gently closed Ayham's eyes, losing hope the 17-year-old would survive their four-day journey at sea from Greece to Italy without enough water or food or the proper clothing to protect them against the cold. Ehab had promised his parents to take care of his younger brother. But now, cramped in an ambulance in the small Italian village where their boat arrived, he feared Ayham would die from hypothermia.

Ehab learned to swim 15 years ago in Damascus, Syria, even earning a lifeguard certification, but nothing had prepared him for the freezing waters of Greece and then Italy, as they made their way to Europe in September 2015.

"It was extraordinarily cold, so cold that you had to move every second, shaking fingers, legs, because if you stop, maybe your heart will stop as well," he said.

Their journey, from Turkey to the island of Symi, Greece, then to Italy, was deadly: Ehab and Ayham survived, but an elderly woman, one of 78 passengers on their rubber boat, which crashed against a rocky shore 200 meters before the end of their trip, suffered a heart attack. By the time the doctors arrived, it was too late.

She died — one of 3,771 people known to have perished at sea in 2015 trying to reach Europe. (It is impossible to know precisely how many have drowned trying to make the journey.) Many of you have stories like Ehab's and Ayham's. ■

Paolo Pellegrin
Greece, Lesbos, 2015. Volunteers help refugees come ashore near the village of Skala Sikamineas after traveling on an inflatable raft from Turkey.

Grèce. Lesbos. 2015. Des bénévoles aident les réfugiés à atteindre la terre ferme, près du village de Skala Sikamineas, après une traversée depuis la Turquie sur un canot pneumatique.

پاولو پیلگرین
یونان. لسبوس. ۲۰۱۵. المتطوعون و هم يقومون بمساعدة اللاجئين للوصول إلى الشاطئ بالقرب من قرية سكالا سيكامينيس بعد إبحارهم على متن قوارب مطاطية قادمين من تركيا.

یونان. لسبوس. ۲۰۱۵. داوطلبان در نزدیکی روستای سکالا سیکامیناس به پناهجویانی که با قایق بادی از ترکیه آمده‌اند، کمک می‌کنند.

Mort en pleine mer

Ehab, âgé de 26 ans, a demandé à son petit frère Ayham de penser à leurs parents, alors qu'il lui fermait tendrement les yeux. Il avait peur que cet enfant de 17 ans ne survive pas à leur voyage en mer de 4 jours entre la Grèce et l'Italie : à cause de la faim, de la soif ou du froid. Ehab avait promis à ses parents qu'il s'occuperait de son petit frère. Mais là, dans l'exiguïté de l'ambulance qui traverse le petit village italien où leur bateau a débarqué, il craint que Ayham meure d'hypothermie.

Ehab a appris à nager il y a 15 ans à Damas, en Syrie, et a même obtenu un diplôme de maître-nageur sauveteur. Mais rien ne le préparait aux eaux glacées de la Grèce et de l'Italie, alors qu'ils faisaient route vers l'Europe en septembre 2015.

« Il faisait incroyablement froid, si froid qu'on était obligés de bouger les doigts et les jambes en permanence. Sans ça, le coeur pouvait s'arrêter à chaque instant. »

Ce voyage entre la Turquie et l'Italie, en passant par l'île de Symi en Grèce, a malheureusement fait des morts : si Ehab et Ayham ont survécu, une femme âgée, qui se trouvait parmi les 78 passagers du canot pneumatique, a succombé à une crise cardiaque quand l'embarcation s'est fracassée contre un banc de sable, 200 mètres seulement avant l'arrivée. Quand les médecins sont arrivés, il était déjà trop tard pour elle.

Ce décès fait partie des 3 771 morts en pleine mer parmi les personnes qui ont essayé de rejoindre l'Europe en 2015, mais il est impossible de connaître le nombre précis des noyades pendant la traversée. La plupart d'entre vous ont été témoins d'histoires comme celle de Ehab et Ayham. ■

Un million

En 2015, plus d'un million de personnes ont déposé une demande d'asile dans l'Union européenne. Il s'agit très probablement du maximum atteint en une seule année depuis la fin de la Deuxième Guerre mondiale. La majorité d'entre elles venaient de Syrie, d'Iraq, d'Afghanistan, du Kosovo et d'Albanie, notamment en raison de la guerre, de la pauvreté et de la persécution dans leur pays d'origine.

Par opposition, en 2014, 626 000 personnes ont fait une demande d'asile dans l'Union européenne, soit environ la moitié du chiffre de 2015. Avant la crise des réfugiés, ce sont entre 200 000 et 300 000

personnes qui déposaient chaque année une demande d'asile.

Au premier trimestre 2016, 287 000 personnes ont fait une demande d'asile en Europe, soit un tiers de moins qu'au quatrième trimestre 2015. ■

Routes

La grande majorité des réfugiés et des migrants entrent en UE via l'Italie, la Grèce et l'Espagne, pays situés aux frontières extérieures, avant de rejoindre une autre destination.

Les passeurs et le budget du voyage de leurs clients déterminent largement le choix de la route. Le passage en Grèce via la Turquie était le plus souvent préféré, mais aussi le plus sûr, du fait que seuls 7 kilomètres séparent la Turquie de l'île grecque la plus proche.

La géographie joue un rôle secondaire dans le choix de la route, et la plupart des Syriens passent par la Grèce et la Turquie, les points d'entrée les plus proches. ▶

ABISOLOM (NOM D'EMPRUNT), 34 ANS, PAYS-BAS

J'avais presque 9 ans quand l'Érythrée a gagné son indépendance au début des années 1990, après une guerre de 30 ans contre l'Éthiopie qui a coûté la vie à des milliers de personnes.

Nous étions une jeune nation, on vivait un moment plein d'idéaux et d'optimisme. Nous voulions une société progressiste qui ne répéterait pas les erreurs de nombreux autres pays africains. Nous voulions devenir un modèle pour les autres. Ma génération était confiante et voulait travailler dur pour y arriver.

Ces ambitions ont néanmoins été freinées dès que le gouvernement est tombé dans les mains d'un seul homme [Isaias Afwerki, président de l'État d'Érythrée depuis son indépendance, en 1993]. Si on connaissait déjà les autres mouvements de guérilla marxistes et léninistes, on pouvait se douter de ce qui allait se passer. Mais les gens ordinaires étaient beaucoup plus confiants.

Sous le prétexte d'un conflit frontalier avec l'Éthiopie qui avait débuté en 1998 et qui s'est terminé en 2000, le gouvernement a supprimé de nombreuses libertés, dont celle d'expression et de la presse. Les étudiants comme moi ont été envoyés dans des camps de concentration.

One million

In 2015, more than 1 million people requested asylum in the EU — most likely the most in a single year since World War II. Most came from Syria, Iraq, Afghanistan, Kosovo, and Albania. Their reasons for leaving include war, poverty, and persecution at home.

By contrast, in 2014, about half that number — 626,000 — requested asylum in the EU. Before the refugee crisis, 200,000 to 300,000 lodged asylum applications yearly.

In the first three months of 2016, 287,000 people requested asylum in the EU, down by one-third from the fourth quarter of 2015. ■

Routes

The vast majority of migrants and refugees entered the EU via Italy, Greece, and Spain. This is because these countries are at the EU's external borders. From there, many refugees and migrants travel on to other destinations within Europe.

Smugglers and their clients' budgets largely determine the routes people select. The way to Greece via Turkey used to be the most popular and is considered the safest, since only about 7 kilometers separate Turkey and the nearest Greek island.

Geography plays a secondary role in people's decisions, with most Syrians, for example, traveling through Greece and Turkey, as that is the nearest point of entry. ▶

Peter van Agtmael

Germany. Würzburg. 2013. Ashgar Hassanzadeh, 34, an Afghan refugee who had three fingers chopped off and 22 bones broken by the Taliban for working with coalition forces.

Allemagne. Wurtzbourg. 2013. Ashgar Hassanzadeh, 34 ans, un réfugié afghan à qui les Talibans ont coupé 3 doigts et brisé 22 os, au motif qu'il travaillait avec les forces de la coalition.

پیتر فان آگتْمَل

آلمانیا. فورْتسبورگ. ۲۰۱۳. اشْغَر حَسَن زاده، ۳۴ عام، مهاجر افغانی قامت طالبان پیتَر ثلاثَه من اَصابعه و کسر ۲۲ عظمه من عظامه بسبب تعاونه مع قوات التحالف.

۲۵. آلمان. وورزبورگ. ۲۰۱۳. اصغر حسن زاده، ۳۴ ساله، پناهجوی افغان. طالبان به خاطر همکاری او با نیروهای ائتلاف، سه انگشتش را بردند و ۲۲ استخوانش را شکستند.

La répression a pris une ampleur exponentielle, à tel point qu'il était devenu impossible pour tout jeune de rester dans le pays, et ce pour plusieurs raisons : un service militaire interminable, la torture ou l'emprisonnement arbitraire, sans aucune audience du tribunal ou jugement préalable.

C'était aussi devenu intenable pour moi, mais je gardais l'espoir que les choses allaient changer.

Pour partir d'Érythrée, le voyage clandestin commençait dès la maison, en raison du danger de se faire prendre à la frontière. On courait le risque de se faire tirer dessus, ou encore subir un long et terrible emprisonnement. J'ai essayé de m'enfuir 2 fois du pays, mais sans succès. J'ai passé en tout 3 ans en prison avant de finalement réussir à quitter le pays. Je suis toujours traumatisé par les interrogatoires et les conditions d'incarcération inhumaines que j'ai subis.

Comme de nombreux autres Érythréens, j'ai traversé la frontière soudanaise, par Kessala, une petite ville frontalière de l'Érythrée, puis j'ai passé quelques mois à Khartoum, en essayant de trouver un moyen de me rendre en Europe. Tout le monde connaissait le danger de la traversée : d'abord le Sahara dans des camions surchargés, puis la mer Méditerranée dans des bateaux peu fiables et surpeuplés.

Ma famille ne voulait pas que je traverse le Sahara car j'y avais déjà perdu un frère quelques années plus tôt. On ne sait d'ailleurs toujours pas où et comment il est mort. Son décès nous a emplis d'une immense tristesse, ma mère en particulier. Prononcer son nom était devenu tabou dans ma famille. Mes parents m'ont donc supplié d'attendre qu'apparaisse une voie plus sûre.

Nous avons finalement trouvé une autre façon de me rendre en Turquie grâce à des faux papiers. On était tous d'accord sur le fait qu'il était plus sûr de traverser la Méditerranée depuis la Turquie que depuis la Lybie. Nous avons payé une grosse somme aux personnes qui allaient se charger de faire le sale boulot.

Je suis finalement arrivé à Istanbul en sachant déjà ce que j'avais à faire en Grèce si j'y arrivais sain et sauf. Il y avait des passeurs qui organisaient des voyages jusque dans le nord de l'Europe. On m'avait juste demandé de rejoindre Athènes par n'importe quel moyen. Ce que j'ai fait. D'Athènes, il s'agissait juste de trouver le bon moment pour me déguiser en touriste — je portais un appareil photo autour du coup — et de monter la nuit à bord d'un bateau pour l'Italie.

J'ai poursuivi ma route vers les Pays-Bas en train.

Désormais, quand je regarde en arrière, je vois toute cette obstination et ces nuits blanches, à tout organiser, à attendre un signal nous disant de bouger ou d'attendre. Conscient du danger depuis le jour où j'ai décidé de partir, je n'ai jamais pu dormir normalement pendant des mois.

Désormais, je me sens libre et en sécurité aux Pays-Bas. Bien que j'attende toujours la régularisation de mon statut, l'ambiance est assez bonne pour que je puisse me reposer psychologiquement et enfin dormir normalement.

À partir du premier voyage en train en direction du premier camp d'accueil, je me suis senti chez moi. J'ai rencontré un Néerlandais dans le train, on a tout de suite commencé à discuter — mon niveau d'anglais est assez bon pour ça — et je lui ai brièvement raconté mon histoire. Ça l'amusait assez et il m'a dit qu'il ne pouvait s'imaginer prendre de tels risques. Il était très sympathique et m'a souhaité bonne chance avant de descendre du train. J'ai passé le reste de mon voyage heureux de cette rencontre positive avec ce jeune homme qui m'avait dit être du sud du pays.

J'ai séjourné dans différents camps, je me suis toujours porté bénévole pour différents types de travaux pour pouvoir m'occuper dans l'attente de mes papiers, mais aussi pour interagir avec les Néerlandais. J'aime discuter avec eux, je suis toujours impressionné par leur ouverture d'esprit et leur mentalité égalitaire. Ils n'aiment pas parler d'eux ou mettre en avant ce qu'ils ont. Vu de l'extérieur, vous ne pouvez pas savoir qui est riche ou pauvre. Ils se déplacent à vélo et mènent une vie simple.

J'aime vivre aux Pays-Bas. Ça me correspond tout à fait.

Frontex, l'agence européenne de contrôle aux frontières [officiellement, l'Agence européenne pour la gestion de la coopération opérationnelle aux frontières extérieures des États membres de l'Union européenne ; en anglais : European Agency for the Management of Operational Cooperation at the External Borders of the Member States of the European Union], aide les États membres à contrôler leurs frontières extérieures, soit 44 000 kilomètres de frontières maritimes et 9 000 kilomètres de frontières terrestres. En 2015, l'agence a reçu des fonds supplémentaires pour accompagner les garde-côtes grecs et italiens dans le cadre d'opérations

ABISOLOM (NOT HIS REAL NAME), 34, THE NETHERLANDS

I was almost 9 years old when Eritrea won its independence in the early 1990s. It came after a 30-year war with Ethiopia that cost thousands of lives.

We were a new nation, and it was a very optimistic and idealistic time. We wanted to be progressive and not make the mistakes of many other African countries. We wanted to become a role model for others. My generation was confident and was willing to work hard for that to happen.

Those ambitions, however, were frustrated after the government fell in the hands of one man [Isaias Afwerki, the president of Eritrea since its independence in 1993]. If you knew the history of other Marxist and Leninist guerrilla movements, what came next was not unexpected. But common people were much more trusting.

Under the pretext of a border conflict with Ethiopia that started in 1998 and ended in 2000, the government quashed many freedoms, including freedom of speech and free press. Many university students like me were put in a concentration camp.

The enormity of the repression grew exponentially until it became impossible for any young person to stay in the country for many reasons, like endless military service, torture, and arbitrary imprisonment without trial or any kind of court hearing.

It became unbearable for me too, but I kept hoping for things to change.

To leave Eritrea, the smuggling process starts from home because of the danger of being caught at the border. The risks include being shot on sight and long, terrible imprisonment. I tried to leave the country two times but didn't succeed and spent three years in total in prison before I finally managed to leave the country. The trauma of the interrogations and the terribly inhuman situation in the prison still live in my memories.

Like many other Eritreans, I crossed the border to Sudan — first to Kessala, a small town at the border with Eritrea, and then spent some months in Khartoum, trying to find a way to Europe. Everybody knows the danger of crossing — first the Sahara in overcrowded trucks and then the Mediterranean Sea in unreliable, overcrowded boats.

My family didn't want me to cross the Sahara, because I lost a brother there a few years ago, and

we still don't know where or how he died. The sadness never left my family, especially my mother, and to speak his name is like a taboo in the whole family. So my parents begged me to wait until a safer way could be available.

Finally, we managed to find a way to Turkey with fake documents. We all agreed crossing the Mediterranean from Turkey is safer than from Libya. We paid quite a lot of money to the people who would do the dirty business.

I finally arrived in Istanbul already knowing what to do if I made it safe to Greece. There are smugglers who would arrange trips to Northern Europe. I was required only to reach Athens by any means, which I did. From Athens, it was just a matter of finding the right moment to disguise myself as a tourist — I carried a camera around my neck — and board a night boat to Italy. I then traveled by train to the Netherlands.

I look back now and see all the hustles and sleepless nights, organizing and waiting for calls to be told to move or wait. I never had a normal night's sleep in all those months since I planned to leave my country, knowing the enormous danger I was in.

Finally I feel safe and free in the Netherlands. Even though I'm still waiting for my legal status, the atmosphere is good enough for my mind finally to get some rest and sleep like a normal person.

From my first trip by train to the first camp, I felt at home. I met one Dutch guy on the train, and we immediately started to chat — my English is good enough — and I briefly told him my story. He was quite amused and told me he couldn't imagine himself taking all this risk. He was very friendly and wished me luck before getting off at his stop. I spent the rest of my trip with a good feeling from my positive encounter with this young guy who is from the south of the country, as he told me.

I have been through several camps now, and I have always been involved in all kinds of volunteer work to keep myself busy as I wait for my papers but also to interact with the Dutch people. I have enjoyed chats with many and always get impressed by their open mind and egalitarian thinking. They never like to talk about themselves or boast about what they have, and when you are from outside, you cannot tell the difference between rich and poor. They ride a bike and live a simple life.

I like living in the Netherlands. It suits me very well.

frontalières en mer Égée et en mer Méditerranée. En revanche, cela ne veut pas dire qu'elle peut renvoyer les personnes dans des lieux où ils risquent de faire face à des persécutions ou des préjudices graves [voir « Les rouages de l'UE »]. En 2012, la Cour européenne des droits de l'homme a condamné l'Italie pour avoir repoussé des bateaux transportant des migrants et des réfugiés des eaux italiennes vers la Libye. Les opérations de Frontex sont encore très controversées. L'organisation procède aussi à des expulsions forcées de migrants vers leurs pays d'origine si leur demande d'asile a été jugée infondée. ■

L'entrée régulière

Certaines personnes ont pu néanmoins entrer légalement en Union européenne, par le biais de ce que l'on appelle les voies sûres et légales, que gèrent des organisations internationales comme l'Organisation des Nations unies (ONU ; en anglais, UN : United Nations). Certaines de ces routes sont ouvertes à la fois aux réfugiés (les personnes qui fuient les conflits armés et la persécution et qui sont éligibles à une protection spéciale) et aux migrants (les personnes qui

se déplacent pour des raisons autres que les menaces directes ou les persécution). La distinction entre ces deux catégories n'est cependant pas toujours claire, et ce flou est exploité par les gouvernements qui ne veulent pas garantir la protection d'un trop grand nombre de personnes. Pour en savoir plus sur la distinction entre réfugiés et migrants, allez à la section « Le futur » plus loin dans ce chapitre.

Ces voies légales comprennent le regroupement familial, les bourses d'études, et, dans certains pays européens, des parrainages privés et des visas humanitaires. Ces visas donnent accès à un pays tiers et (ou) donnent la possibilité de déposer une demande d'asile à l'arrivée (parfois avec procédure accélérée). Souvent, ce schéma s'avère utile pour le regroupement familial élargi.

Les voies de l'immigration légale n'offrent qu'un nombre limité de places aux réfugiés : seuls 30 000 Syriens ont pu venir en Europe grâce à ces voies alternatives depuis 2013.

La voie la plus connue est cependant la « relocalisation », une procédure visant à reloger dans d'autres pays des réfugiés choisis, dont la majorité a trouvé refuge dans des camps au Liban, en Égypte, en Iraq, en Turquie ou en Jordanie. Cette procédure prend en compte plusieurs critères, dont la vulnérabilité et l'urgence médicale du candidat.

Michael Christopher Brown
Turkey. Suruç. Sept. 27, 2014.
Kurdish refugees enter Turkey
from the town of Kobane, Syria,
and surrounding villages.

Turquie. Suruç. 27 septembre
2014. Des réfugiés kurdes de
Syrie entrent en Turquie par la
ville de Kobané (Ayn al-Arab) en
Syrie, et par les villages alentour.

مایکل کریستوفر براون
ترکیا. سوروج. ۲۷ سبتمبر ۲۰۱۴. اللاجئين
الكراد أثناء دخولهم إلى تركيا قادمين من
عين العرب و القرى المجاورة.

ترکیه. سوروج. ۲۷ سپتامبر ۲۰۱۴.
پناهجویان کرد از شهر کوبانی در سوریه
و روستاهای اطراف وارد ترکیه می‌شوند.

Jerome Sessini

England. Dover. April 2, 2016.
Police stop counterprotesters
from confronting marchers
demonstrating against European
immigration policies.

Angleterre. Douvres. 2 avril 2016.
La police empêche des contre-
manifestants d'affronter les
participants à une manifestation
contre les politiques migratoires
européennes.

جيروم سيسييني
إنكلترا. دوفر. ٢ أبريل ٢٠١٦. قوات
الشرطة تمنع مظاهرة مضادة من
مواجهة المتظاهرين في مسيرة ضد
سياسات الهجرة الأوروبية.

انگلیس. دوور. ٢ آوریل ٢٠١٦. پلیس
از مواجهه مخالفان تظاهرات با
راهپیمایان معترض به سیاست‌های
مهاجرتی اروپا جلوگیری می‌کند.

Legal entry

Frontex, the EU's border patrol agency, helps the member states control their external borders — 44,000 kilometers of sea borders and 9,000 on land. In 2015, the agency received extra funds to assist the Greek and Italian coast guards with border operations in the Mediterranean Sea. This does not mean it may send people back to places where they are likely to face persecution or serious harm. (See “Nuts and Bolts”.) In 2012, the European Court of Human Rights condemned Italy for pushing back boats carrying migrants and refugees from Italian waters to Libya. Frontex's operations are still considered very controversial.

Frontex also conducts forced deportations of migrants to their country of origin if their claim for asylum has been deemed unfounded. ■

Some people were able to enter the EU via safe and legal pathways managed by international organizations such as the United Nations. Some of these routes are available both to refugees (people fleeing armed conflict and persecution who qualify for special protection), and migrants (people moving not because of a direct threat or persecution). The distinction between these two categories, however, is not always clear, and often abused by governments unwilling to grant protection to large groups of people. For more on the difference, see “The future” later in this chapter.

These safe and legal pathways include family reunification, academic scholarships, and in some EU countries, private sponsorship and humanitarian visas. These visas provide access to a third country

À l'issue de leur sélection par le Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (UNHCR ; en anglais : United Nations Refugee Agency) et de leur affectation dans l'UE, les dossiers des candidats sont attentivement étudiés par l'État membre. Après approbation, les réfugiés se voient recevoir une aide pratique par l'Organisation internationale pour les migrations (OIM ; en anglais, IOM : International Organization for Migration), une organisation intergouvernementale.

Au moment de la rédaction de ce texte en juin 2016, les États membres de l'UE ne se sont engagés qu'à la hauteur de 72 000 places d'accueil, et la majorité de ces pays doivent encore tenir leurs promesses.

La grande résistance politique envers l'immigration et l'influence croissante de l'extrême droite a réduit la priorité de la réinstallation des ressortissants autres que les Syriens, comme c'est le cas des Iraquiens et des Afghans, qui avaient autrefois davantage de chances d'être réinstallés dans un pays de l'UE. ■

Comment la plupart des gens sont arrivés en Europe

La plupart des réfugiés et des migrants – principalement des Syriens, Iraquiens et Afghans – entrent en EU de façon irrégulière, sur des canots pneumatiques, des plus gros bateaux de pêche ou des navires. Ils font le voyage entre la Turquie et la Grèce, là où 854 000 migrants et réfugiés sont arrivés en 2015. Dans la première moitié de l'année 2016, ce sont 159 061 migrants et réfugiés qui sont arrivés en Grèce.

D'autres, venant pour la plupart d'Afrique du Nord et subsaharienne, voyagent sur des canots ou des bateaux de pêche généralement inadaptés à la navigation, entre la Libye et l'Italie, où 154 000 migrants et réfugiés sont arrivés en 2015. La plupart de ces passagers sont enregistrés à Lampedusa, une île italienne proche de la Libye. Avant d'y parvenir, la majorité d'entre eux passe par le Niger, un des principaux nœuds de trafic. Dans les 6 premiers mois de l'année 2016, ce sont 54 778 migrants et réfugiés qui sont arrivés en Italie.

En 2015, environ 4 000 migrants et réfugiés, pour la plupart des Africains embarqués sur des bateaux pneumatiques, sont arrivés en Espagne via le

Maroc, les enclaves espagnoles de Ceuta et Melilla en Afrique du Nord, et les Canaries. Dans les 6 premiers mois de l'année, ce sont environ 1 000 migrants et réfugiés qui sont arrivés en Espagne. ▶

GIBRIL NJIA, 19 ANS, APPRENTI CHARPENTIER, TÉNÉRIFE, ÎLES CANARIES, ESPAGNE

J'ai toujours voulu quitter la Gambie. J'y ai toujours pensé. Même si mes parents ne voulaient pas que je parte. C'était impossible à imaginer pour eux. Je ne serais jamais parti si je leur avais demandé la permission. C'est moi qui ai décidé de partir en Espagne pour avoir une situation économique et une vie meilleures et pouvoir envoyer de l'argent à ma famille.

C'est finalement à l'âge de 16 ans, en décembre 2012, que j'ai entendu dire qu'il y avait des gens en Mauritanie qui voulaient partir en Europe. Donc, un jour, je me suis sauvé de chez moi par la fenêtre, sans sac, sans argent, sans rien. J'ai parcouru 650 kilomètres pour arriver en Mauritanie, en passant par Dakar, où j'avais de la famille. En Mauritanie, j'ai travaillé comme pêcheur pendant huit mois, jusqu'à ce qu'un bateau soit prêt à partir pour l'Europe. Le propriétaire d'une « patera » [un petit bateau de pêche] connaissait un homme qui connaissait mon oncle. L'homme m'a demandé : « As-tu peur de la mer ? » Et j'ai répondu : « Non, pas du tout. » J'allais pêcher quand j'étais petit, donc je n'avais pas peur de voyager en mer. Je n'ai jamais pensé une seule seconde ne pas pouvoir partir.

Notre groupe a essayé 3 fois de faire la traversée vers l'Europe, à chaque fois de nuit. On se cachait dans le désert pour éviter la police, car on n'était pas censés quitter le pays. Toutes les frontières entre le Maroc, la Mauritanie et le Sénégal étaient fermées. L'Europe avait passé des accords avec différents gouvernements en Afrique pour empêcher les gens de partir. Il y avait des contrôles de sécurité et des gardes tout le long de la côte. Il y avait toujours des patrouilles au départ de Mauritanie, d'où nous essayions de partir, mais nous avons changé notre route pour les éviter.

La troisième nuit où nous avons essayé de traverser, beaucoup de gens avaient peur et pleuraient en disant que nous aurions dû partir du Maroc, et qu'à la place nous allions mourir noyés dans les vagues. Certaines personnes ont même pensé à ne pas partir du tout. Le capitaine

or provide the opportunity to apply for asylum (sometimes expedited) on arrival. Often this scheme has proved useful for extended family members who would otherwise not qualify for family reunification.

Legal migration channels only offer a limited number of places to refugees: Only about 30,000 Syrians have come to Europe through these alternative pathways since 2013.

The most common pathway is resettlement, in which refugees — the vast majority of whom have sought refuge in Lebanon, Egypt, Iraq, Turkey, and Jordan — are selected for relocation to other countries. There are a number of factors considered in this process, including vulnerability and medical urgency.

After their selection by the United Nations' refugee office (the UNHCR) and their assignment to the EU, candidates are vetted by a member state and, on approval, are provided practical assistance by the International Organization for Migration, an intergovernmental group.

As of June 2016, only 72,000 resettlement spots have been pledged by EU member states, and most have yet to follow through on their commitments.

Widespread political resistance to immigration

and the growing influence of the far right has deprioritized the resettlement of nationals other than Syrians, such as Iraqis and Afghans, who previously had better chances of being resettled. ■

How most people got to Europe

Most refugees and migrants — mainly Syrians, Iraqis, and Afghans — enter the EU irregularly, on rubber boats or larger fishing or leisure vessels from Turkey to Greece, where 854,000 migrants and refugees arrived in 2015. In the first half of 2016, 159,061 migrants and refugees arrived in Greece.

Others, mostly people from North and sub-Saharan Africa, travel on dinghies or fishing boats, many unseaworthy, from Libya to Italy, where 154,000 migrants and refugees arrived in 2015. Most of those passengers are registered on Lampedusa, an Italian island that's close to Libya. Before getting there, the majority pass through Niger, a key trafficking node. In the first six months of 2016, 54,778 refugees and migrants arrived in Italy.

Patrick Zachmann
Italy. Off Lampedusa. July 8, 2011. A boat from Libya with 158 people on board. The Italian coast guard spotted it and escorted it to port in Lampedusa.

Italie. Près de Lampedusa. 8 juillet 2011. Un bateau en provenance de la Libye, avec 158 personnes à bord. Les garde-côtes italiens l'ont repéré et escorté jusqu'au port de Lampedusa.

باتريك زاكمان
إيطاليا. قبالة سواحل لامبيدوزا. ٨ يوليو ٢٠١١. قارب من ليبيا على متنه ١٥٨ شخص. رصدت قوات خفر السواحل الإيطالية القارب ورافقته إلى ميناء لامبيدوزا.

إيطاليا. بيرون لامبيدوزا. ٨ جولاي ٢٠١١. قايقي از ليبيا با ١٥٨ نفر مسافر. گارد ساحلي ایتالیا آن را دید و تا بندر لامپدوزا هدایتش کرد.

a dit que si le bateau ne partait pas après 3 essais, tout le monde perdrait son argent. Moi, je n'avais rien payé car je connaissais le capitaine par un ami de ma famille, mais je peux vous garantir que 3 000 € représentent beaucoup d'argent pour nous. Et, une nuit, nous avons réussi à traverser.

Nous étions 42 personnes à bord du bateau, avec un moteur de seulement 40 chevaux. Nous avons passé 4 jours en mer. Par chance, il y avait assez de nourriture et d'eau pour nous tous. Mais beaucoup d'entre nous n'étaient pas habitués à la mer et ont été très malades. À un moment de la traversée, certaines personnes ont commencé à avoir peur et à dire qu'il fallait faire marche arrière. Le capitaine leur a répondu : « Si vous voulez repartir, vous devez sauter. » On a donc continué le voyage.

Enfin, nous sommes arrivés aux Canaries, sur l'île d'El Hierro. Je me souviens encore de ce jour. Les gens nous faisaient signe depuis la plage, nous disant de faire attention aux brise-lames et nous dirigeaient vers la plage. Quand nous sommes enfin arrivés sur la rive, certaines personnes pouvaient à peine marcher, mais la police et les ambulances sont arrivées en quelques minutes pour nous aider. Les plagistes pleuraient et nous donnaient tous les vêtements et l'eau qu'ils avaient avec eux. Il faisait vraiment, vraiment froid. Ça a été ma première pensée. Et la deuxième a été : « Je dois travailler et gagner de l'argent. »

Après que l'on a pris mes empreintes, j'ai été emmené au centre d'accueil des migrants mineurs. On a pu prendre une douche, on nous a donné de la nourriture, des vêtements et un ballon pour jouer au foot. Peu après, on nous a donné des cours de langue et une petite allocation pour vivre. Les années précédentes, de 2004 à 2010 environ, des milliers de personnes vivaient dans chaque centre, mais à l'époque où je suis arrivé, il y en avait vraiment moins, du fait que moins de monde essayait de faire la traversée vers l'Europe par la mer. Il y avait donc assez de ressources pour tout le monde.

Honnêtement, je ne savais rien des îles Canaries. Je savais que ça faisait partie de l'Espagne et de l'Europe et que je pourrais y travailler, gagner de l'argent et l'envoyer à ma famille, et c'est tout. J'ai commencé un cours de charpenterie et j'ai fait ça pendant 4 mois. Ça a si bien marché qu'ils m'ont offert un contrat d'un an.

J'ai maintenant 19 ans et je cherche un nouveau travail. J'envoie mon CV partout. Je vis bien ici. J'ai mon frère en Allemagne et mon

oncle et ma tante à Almeria, en Espagne, mais je veux rester ici. Je suis complètement intégré. J'ai fait ma demande de nationalité espagnole et j'attends la réponse. C'est représentatif de tout mon voyage : si tu veux quelque chose, tu dois lutter pour l'avoir.

En 2015, environ 33 000 migrants et réfugiés, pour la plupart des Syriens et des Afghans, ont traversé la Finlande en voiture et à vélo en passant par la Russie et la Norvège. Dans les 6 premiers mois de l'année, ce sont 1 063 migrants et réfugiés qui sont arrivés par cette route. Plus personne n'a utilisé ce parcours depuis la fin du mois de février.

Au sein de l'Europe, plus de 100 000 Kosovars et Albanais [voir « Reconstruire sur les cendres de la guerre »] ont fui les Balkans en voiture, en camion et à pied, en direction du nord et de l'ouest. Au cours du premier trimestre de l'année 2016, ce nombre a diminué et environ 8 500 Albanais et 3 000 Kosovars ont demandé l'asile dans l'UE.

La Grèce, l'Italie et l'Espagne n'étaient pas les destinations finales pour la plupart des migrants. À l'automne 2015 et dans les 3 premiers mois de 2016, c'est en Allemagne et en Autriche que la majorité des nouveaux arrivants ont demandé l'asile, car ils estimaient avoir plus d'opportunités économiques dans ces pays où ils avaient déjà des liens familiaux. La Suède est une autre destination très populaire. Beaucoup de Syriens, d'Afghans, d'Éthiopiens et de personnes venant des pays anglophones d'Afrique subsaharienne ont voyagé jusqu'en France en espérant atteindre la Grande-Bretagne, où l'économie leur semble plus favorable. Beaucoup d'entre eux cherchent à rejoindre de la famille ou des amis qui pourraient les aider à trouver un travail ou un hébergement au Royaume-Uni.

Le détroit du Pas-de-Calais (en anglais, Strait of Dover), qui sépare la France de la Grande-Bretagne, peut être traversé en ferry ou en train par le tunnel de la Manche.

Puisque le Royaume-Uni ne fait pas partie de l'espace Schengen [voir « Les rouages de l'UE »], les voyageurs doivent posséder des documents d'identité pour faire la traversée entre la France et la Grande-Bretagne. Environ 6 000 personnes, qui n'ont pas de visa Schengen, sont bloquées dans un camp qu'on appelle la « jungle », près de Calais, une ville portuaire française. Pour essayer d'atteindre leur destination finale, des milliers d'entre eux sautent à bord des trains ou paient des passeurs pour qu'ils les cachent dans des camions. ■

About 4,000 mostly African migrants and refugees, many of them on inflatable rubber boats, arrived in 2015 in Spain via Morocco, Spain's North African territories of Ceuta and Melilla, and the Canary Islands. In the first six months of 2016, about 1,000 migrants and refugees arrived in Spain. ▶

**GIBRIL NJIA, 19, CARPENTER
APPRENTICE, TENERIFE,
CANARY ISLANDS, SPAIN**

I always wanted to leave the Gambia. It was always in my head. My parents didn't want me to leave, though. It was just impossible for them to imagine. If I had asked for their permission, I never would have left home. It was my decision to go to Spain, to have a better life, send money back to my family and have a better economic situation.

Finally in December 2012, when I was 16 years old, I heard there were people in Mauritania who wanted to go to Europe. So one day, I opened my window and ran away from home — no bag, no money, nothing. I traveled about 400 miles to Mauritania via Dakar, Senegal, where I have family. In Mauritania, I worked for eight months as a fisherman until a boat was ready to leave for Europe. The owner of a "patera" [a small fishing boat] knew a man who knew my uncle. The man asked me, "Are you afraid of the sea?" I said, "No, not at all." I was used to fishing when I was a kid, so the idea of traveling on the ocean in a boat didn't scare me. I never thought not to go.

Our group tried three times to make the crossing to Europe, each time at night. We hid in the desert to avoid the police, since we knew we weren't supposed to be leaving the country. From Morocco to Senegal to Mauritania, everything was closed off. Europe made agreements with several governments in Africa to stop people from leaving. There were security controls and guards in all these areas along the coast. There were still patrols in the part of Mauritania where we tried to leave, but we went out of our way to avoid them.

On the third night of trying to cross, a lot of people were scared and crying, saying we should go via Morocco instead or that we were going to die in the waves. Some thought about not going at all. But many people had paid up to 3,000 euros for this trip. The captain said that if the boat didn't leave after three tries, everyone would

lose their money. I hadn't paid anything because I knew the captain through a friend of my family, but I can tell you that 3,000 euros is a lot of money for us. Then one night we succeeded in crossing.

There were 42 of us in the boat, with a motor of only 40 horsepower. We spent four days on the ocean. It was very cold. Luckily for us, there was enough food and water for everyone. But many people were not used to the sea and were violently ill. At one point in the journey, some people started getting scared and saying we should go back. But the captain said, "If you want to go back, you'll have to jump." So we continued.

Finally, we arrived on the Canary Island of El Hierro. I still remember that day. People were waving to us from the beach, calling for us to watch out for the breakers and directing us to the beach. When we finally made it to shore, some people could barely walk, but the police and ambulances were there within minutes to help. The beachgoers were crying and giving us whatever clothes and water they had. I was really, really cold. That was my first thought. Then my next thought was, "I need to work and make money."

After I got my fingerprints taken, I was taken to a center for youth migrants. We could take a shower and were given food, clothes and a ball to play football. Soon after, we started getting language classes and a small stipend to live. In previous years, from about 2004 to 2010, there were thousands of people in each center, but by the time I arrived, there were far fewer, since fewer people were trying to cross into Europe via the sea route I used. So there were enough resources to go around.

To be honest, I didn't know anything about the Canary Islands. I knew that it was part of Spain and Europe and that I could work, earn money and send it back home to my family, but that's about it. I started a carpentry course and did that for four months. Things went so well that they offered me a one-year contract.

Now I'm 19 years old, and I'm looking for a new job. I am sending my CV out everywhere. My life is good here. I have a brother in Germany and an aunt and uncle in Almeria, Spain, but I want to stay here. I'm totally integrated. I've applied for Spanish nationality, and I'm waiting for the answer. It's representative of my whole journey — if you want something, you have to fight for it.

Antoine d'Agata
Spain. Melilla. 2013. Security camera images of the border. Melilla, a Spanish city on Morocco's northern coast, sees hundreds of unauthorized migrants try to enter every night.

Espagne. Melilla. 2013. La frontière vue dans l'écran d'une caméra de vidéosurveillance. À Melilla, ville espagnole sur la côte nord du Maroc, des centaines de migrants clandestins tentent chaque nuit d'entrer.

أنطوان دغاتا
إسبانيا. مليلية. ٢٠١٣. صورة للحدود مأخوذة من كاميرا أمنية. مليلية مدينة إسبانية تقع على الساحل الشمالي للمغرب يحاول المئات من المهاجرين غير الشرعيين التسلل إليها كل ليلة.

٢٧. إسبانيا. مليةا. ٢٠١٣. تصوير دورين امنيتي از مرز. مليةا، شهر اسباني واقع در ساحل شمالي مراکش، هر شب شاهد تلاش صدها مهاجر غيرقانوني در ورود به کشور است.

About 33,000 migrants and refugees, mostly Syrians and Afghans, crossed into Finland by car and bicycle via Norway and Russia in 2015. In the first two months of 2016, 1,063 migrants and refugees arrived through this route. None have used the route since the end of February.

Within Europe, more than 100,000 Kosovars and Albanians (see “Rising From the Ashes of War”) fled the Balkans by car, truck, and foot, going north and west. In the first quarter of 2016, these numbers decreased to about 8,500 Albanians and 3,000 Kosovars who requested asylum in the EU.

Greece, Italy, and Spain were not the final destinations for most migrants and refugees. In the fall of 2015 and the first three months of 2016, most newcomers requested asylum in Germany and Austria, where they perceived economic opportunity to be greater and where some had family ties. Sweden is another popular final destination.

Many Syrians, Afghans, Ethiopians, and people from English-speaking countries in sub-Saharan Africa traveled to France in an attempt to reach Britain, where the economy is perceived to be strong. Many are looking to join relatives or friends in the U.K. who can help them get a job or shelter.

The Strait of Dover, which separates France from Britain, can be crossed by ferry or through the Channel Tunnel by train.

Because the U.K. is not part of the Schengen Area (See “Nuts and Bolts”), travelers need identification to cross between France and Britain. Without a Schengen visa, about 6,000 people are stranded in a camp known as the Jungle near the French port city of Calais. Thousands jump aboard trains or pay smugglers to hide them in trucks to try to reach their final destination. ■

Thomas Dworzak
Germany. Paulus Hallen.
November 2015. An Afghan woman with her children at an arrival center for refugees entering Germany from Austria.

Allemagne. Paulus Hallen.
Novembre 2015. Une femme afghane avec son enfant dans la zone d'accueil des réfugiés qui entrent en Allemagne depuis l'Autriche.

توماس دفورزاک
ألمانيا. بولوس هولن. نوفمبر ٢٠١٥. امرأة أفغانية مع أطفالها في مركز لاستقبال اللاجئين القادمين إلى ألمانيا من النمسا.

آلمان. پاولوس هالن. نوامبر ٢٠١٥. یک زن افغان همراه با فرزندانش در مرکز ورود پناهجویانی که از اتریش وارد آلمان می شوند.

La Grèce

En 2015, la plupart des migrants et réfugiés – 854.000 en tout – sont entrés en Europe via la Grèce, un pays qui n'était pas équipé pour gérer ce nombre record de nouveaux arrivants.

Les rapports des associations et ONG de défense des droits de l'homme dénoncent des procédures d'enregistrement chaotiques à Lesbos et ailleurs en Grèce, et notamment des ratés lors de la prise d'empreintes digitales et l'enregistrement des nouveaux arrivants dans la base de données Eurodac ; un accès trop limité à des interprètes ; des longs délais de traitement des dossiers ; des équipements sales et surpeuplés ; et un manque de soutien psychologique et administratif, contrairement à ce qu'exige la loi européenne.

Beaucoup de réfugiés, y compris des enfants, vivent dans des camps de fortune ou dans la rue, avec un accès limité à la nourriture, l'eau et les autres besoins de première nécessité.

Avant même la crise actuelle, la Grèce avait un très mauvais bilan concernant l'accueil des réfugiés. En 2011, la Cour européenne des droits de l'homme a émis un arrêt (une décision juridique) contre le pays pour son traitement inhumain et dégradant des demandeurs d'asile.

Depuis, les pays de l'UE n'ont plus le droit de renvoyer les demandeurs d'asile en Grèce – quand c'est leur point d'entrée sur le territoire – malgré le règlement Dublin [voir encadré].

En 2015, quand des milliers de demandeurs d'asile sont arrivés en Grèce, la situation s'est rapidement détériorée. La plupart d'entre eux n'avaient pas l'intention d'y rester et ont poursuivi leur voyage vers l'ouest pour rejoindre de la famille ou chercher du travail. Alors que, dans la majorité des cas, la loi européenne exige que les personnes demandent l'asile dans le premier pays d'accueil (dans le cadre du règlement Dublin), beaucoup ont pu continuer leur voyage vers le nord et l'ouest après leur arrivée en Grèce, privilégiant des pays comme l'Allemagne, la Suède, l'Autriche et la France.

Il existe un certain nombre de raisons pour lesquelles la Grèce n'a pas respecté le règlement Dublin, mais c'est principalement parce que le pays était encore sous le choc d'une crise économique [voir « Les rouages de l'UE »]. L'Allemagne aussi a ignoré le règlement à l'automne 2015 lorsque le pays a accueilli 162 500 migrants et réfugiés qui venaient d'arriver de Grèce par les Balkans.

De plus, certaines personnes ont évité l'enregistrement en refusant que l'on prenne leurs empreintes digitales à l'arrivée en Grèce ou en brûlant le bout de leurs doigts. ▶

LE RÈGLEMENT DUBLIN

En 1990, 5 ans après l'abolition du contrôle de la plupart des frontières intérieures de l'Union européenne, conformément à la Convention de Schengen [voir « Les rouages de l'UE »], il était nécessaire de mettre en place un système de traitement des demandes d'asile dans les États membres.

Avec la suppression des contrôles aux frontières intérieures, l'UE voulait décourager l'« asylum shopping », une pratique qui consiste à demander l'asile dans plus d'un pays de l'UE.

La convention de Dublin, remplacée ensuite par le règlement Dublin II, attribuait aux États membres la responsabilité de traiter les demandes d'asile selon un certain nombre de critères. Dans la majorité des cas, cette mission incombait au premier pays dans lequel les demandeurs d'asile entraient.

C'est la raison pour laquelle l'UE supposait que l'Italie et la Grèce étaient les pays qui allaient traiter la plupart de vos demandes.

Au final, le système s'est avéré être un désastre : il n'était pas du tout adapté pour un partage équitable de la responsabilité entre tous les États membres.

Avant la crise, la Grèce n'avait qu'à peu près 3 000 hébergements réservés aux demandeurs d'asile. En 2011, après les premières arrivées des migrants, le pays a vite été débordé par le nombre de demandes et s'est révélé incapable de les traiter correctement.

STEFANIA MIZARA, 40 ANS, PHOTOGRAPHE, ATHÈNES, GRÈCE

Je travaillais comme photographe freelance pour des médias grecs pour lesquels je couvrais principalement des sujets sociaux à l'étranger. Et je n'aurais jamais cru que je couvrirais les mêmes sujets dans mon propre pays. Nous avons été élevés dans l'idée que la prospérité ne prendrait jamais fin, mais ce qui arrive en Grèce depuis 2008 a prouvé le contraire.

Chien-Chi Chang

Greece. Idomeni. March 2016.
Refugees crowd around a diesel-powered cellphone charging station.

Grèce. Idomeni. Mars 2016.
Des réfugiés se rassemblent autour d'un point de recharge de téléphone mobile fonctionnant au gazole.

شین تشی تشانغ
یونان. ایدومنی. مارس ۲۰۱۶. تجمع
اللاجئين حول محطة لشحن الهواتف
الخليوية تعمل على الديزل.

یونان. ایدومنی. مارس ۲۰۱۶. پناهجویان
دور یک ایستگاه شارژ تلفن همراه با
سوخت دیزلی جمع می‌شوند.

Greece

Most migrants and refugees in 2015 — 854,000 of them — went to Europe via Greece, which wasn't equipped to deal with the record number of arrivals.

Human rights reports cite chaotic registration procedures on Lesbos and elsewhere in Greece, including a failure to fingerprint newcomers and register them in the Eurodac database, little access to interpreters, processing delays, overcrowded and dirty reception facilities, and a lack of psychological and administrative support, as mandated by EU law.

Many refugees, including children, live in makeshift camps or on the streets, with little access to food, water, and other basic needs.

Even before the current crisis, Greece had a poor track record of receiving refugees. In 2011, the European Court of Human Rights issued a ruling against the country for its inhumane and degrading treatment of asylum seekers.

Since then, EU countries have not been permitted to return asylum seekers to Greece, if that's where they first entered the EU, regardless of the Dublin Regulation (see "The Dublin Regulation" on the following page).

In 2015, when thousands of asylum seekers arrived in Greece, the situation quickly deteriorated. Many had no intention of staying and continued their journey west to join relatives or look for jobs.

While EU law requires people to seek asylum in the first country of entry in the majority of cases (under the Dublin Regulation), many were able to continue their journeys north and west after arriving in Greece, in favor of richer countries such as Germany, Sweden, Austria, and France.

There were a number of reasons Greece did not enforce the Dublin Regulation, primarily that the country was still reeling from an economic crisis (see "Nuts and Bolts"). Also, Germany chose to overrule the regulation in the fall of 2015 when it took in 162,500 migrants and refugees who had traveled via the Balkans from Greece.

In addition, some people evaded registration by refusing to be fingerprinted on arrival in Greece or burning their fingertips off.

In response to the record number of arrivals, Frontex, the EU's border patrol agency, now operates two registration centers, called hotspot centers,

J'ai grandi dans l'admiration de tout ce qui pouvait être européen et qui, vu de l'extérieur, apparaissait très structuré et organisé ; ce qui contrastait fortement avec la mentalité grecque chaotique. Nous avons un complexe d'infériorité et nous ne nous sentions pas complètement européens : nous étions un peu comme des adolescents à la table des adultes.

Ce sentiment a néanmoins changé au cours de ces 5 dernières années de crise économique, parce que j'ai découvert des qualités chez mon peuple que je n'ai pas pu trouver auprès des autres Européens : solidarité, courage, inventivité et bien plus encore. Je ne vivrais nulle part ailleurs.

En 2008, la mort d'Alexandros Grigoropoulos, âgé de 15 ans, tué sans raison par un agent de police, a suscité une immense vague de protestations et manifestations dès que les premiers signes de récession sont apparus. J'étais alors en Pologne, où je couvrais un sommet sur l'environnement. À mon retour, j'ai trouvé Athènes en feu. La mort de ce garçon a provoqué un soulèvement contre des problèmes sociaux et financiers de fond qui existaient depuis déjà longtemps.

La récession a continué à s'aggraver, donnant naissance à un mouvement social majeur. Cet été-là, l'occupation de la place Syntagma par les citoyens réclamant une démocratie directe a duré presque 3 mois.

Après ça, la vie en Grèce a changé. Lors des derniers mois de l'année 2011, on pouvait observer les premiers signes de pauvreté dans la vie quotidienne. Les soupes populaires ont commencé à apparaître dans différents quartiers, organisées par des initiatives citoyennes (principalement de gauche ou de la mouvance anarchiste), par des églises ou par l'État.

Après l'occupation de Syntagma, nous nous sentions menacés mais forts. Nous avons l'impression que nous pouvions changer les choses.

Les Grecs ont redécouvert des valeurs qui unissaient traditionnellement la société : la famille, les amis, la solidarité ; ce qui a permis de résister pendant les années de guerre, d'occupation et de récession. Même si l'on se dispute tout le temps, personne ne mourra de faim ou de froid, car on ne laissera jamais personne souffrir de ça ici.

Pour la première fois, certains de mes amis ne pouvaient se permettre de dépenser 5 € pour recharger leur téléphone mobile, et certaines personnes ne pouvaient plus payer leur loyer et

devaient emménager chez des amis ou des membres de leur famille. Les Grecs faisaient la queue pour manger. Deux amis sont venus vivre chez moi jusqu'à ce qu'ils trouvent une solution pour la suite.

Pendant les 5 ans de crise, j'ai mûri politiquement parlant, tout comme de nombreux Grecs. Nous avons appris à réfléchir à des questions plus importantes que celle de notre porte-monnaie, à les évaluer et à exprimer notre opinion par le vote. Nous avons appris que les gouvernements européens ne sont pas nos amis, mais nos bailleurs, nos partenaires commerciaux et nos bourreaux. Ils agissent comme un vieux professeur qui nous traite toujours comme de jeunes enfants inexpérimentés qu'il faut surveiller.

La question des réfugiés a débuté il y a plus de 10 ans en Grèce. Ce phénomène existait depuis des années, mais n'était pas visible. Des camps existaient à Patras où des gens essayaient de monter clandestinement à bord de camions en direction de l'Italie. En 2015, le flux de migrants est devenu considérable.

Depuis 3 ans, les directives et méthodes de lutte contre l'immigration ont changé en Europe : fermeture des frontières par des clôtures, gardes de Frontex ici et là... 3 années passées à appliquer les mauvaises solutions et méthodes dans la gestion des personnes provenant du Moyen-Orient et d'Afrique, où la guerre et la pauvreté les forcent à fuir dans l'espoir d'une vie et d'un futur meilleurs.

La société grecque, et je suis fière de le dire, a réagi avec énormément d'humanité quand les réfugiés ont commencé à arriver massivement dans notre pays. Les Grecs sont loin d'être politiquement corrects. Ma mère a demandé à un homme combien de femmes il avait en tant que musulman. Elle fut heureuse d'apprendre qu'il n'en avait qu'une. Mais les Grecs ne peuvent pas laisser quelqu'un mourir de faim ou être trempé par la pluie devant leur porte. Le principe de solidarité, qui est une solution à nos problèmes dus à la crise financière, a été appliqué de nouveau lorsque la majorité des Grecs a vu arriver sur ses côtes des migrants cherchant la sécurité.

Je me suis impliquée dans les actions d'aide aux réfugiés car je pense que l'auto-organisation et la solidarité peuvent être les meilleures armes contre le capitalisme. Je crois aussi que s'investir dans des mouvements sociaux est un devoir pour chacun d'entre nous, parce que nous vivons en société. Lorsque la société est faible et malade,

on the Greek islands of Lesbos and Chios to assist with fingerprinting, determining people's nationality, identifying possible terrorism links, gathering information on smuggling networks, and, if determined by Greece, deporting people.

The United Nations and the medical charity Médecins Sans Frontières (Doctors Without Borders) have denounced the centers for failing to properly care for asylum seekers. ■

THE DUBLIN REGULATION

In 1990, five years after most of the EU's internal border controls were abolished under the Schengen Agreement (see "Nuts and Bolts"), the EU needed a system to process asylum applications in its member countries.

With the disappearance of internal border controls, the EU wanted to discourage asylum shopping, the practice of seeking asylum in more than one EU country.

The Dublin Convention, later replaced by the Dublin II Regulation, assigned responsibility for asylum seekers' claims to EU member countries on the basis of a number of criteria. In the majority of cases, the burden fell on the first EU country that asylum seekers entered.

That is why the EU expected Italy and Greece to process most of your claims.

The system was a disaster long in the making: It wasn't designed to share the burden equally among member states.

Before the crisis, Greece had only about 3,000 places to shelter asylum seekers. After the first arrivals in 2011, it quickly became overwhelmed with applications.

STEFANIA MIZARA, 40, PHOTOGRAPHER, ATHENS, GREECE

I worked as a freelance photographer for Greek media, mainly covering social subjects abroad. I never thought that I would cover the same things in my own country. We were raised with the idea that prosperity would never end, but what has happened in Greece since 2008 has proved otherwise.

I was raised with an admiration of anything European — perceived as structured and

organized, which contrasted with the chaotic Greek mentality. We had an inferiority complex, of not being completely European, like adolescents at the adult dinner table.

This changed during the five years of economic depression as I discovered qualities in my people that I didn't find in the non-Greek Europeans: solidarity, courage, inventive spirit, and so much more. I wouldn't live in any other country.

In 2008, the death of 15-year-old Alexandros Grigoropoulos, killed by a police officer without any reason, led to a huge wave of protests and demonstrations as the first signs of recession started to show. I was in Poland at the time, covering a summit on the environment. I came back and found Athens in flames. The death of this kid awakened a social uprising against many social and financial problems that had long existed beneath the surface.

The recession kept growing, and in 2011 a massive movement started. That summer the occupation of Syntagma Square by citizens asking for direct democracy lasted almost three months.

Life in Greece changed after that. During the last months of 2011, the first signs of poverty started to be visible in everyday life. Soup kitchens started growing in different neighborhoods, organized by citizen initiatives (mostly leftist or anarchist movements), churches, or the state.

After the occupation of Syntagma, we were feeling threatened but strong. We had the feeling that we can change things.

Greek people rediscovered the values that traditionally kept our society together: family, friends, solidarity — the base for building resistance during centuries of wars, occupations and depressions. Even if we fight each other all the time, nobody died of hunger or cold, because we will never let anybody starve or freeze.

For the first time, some of my friends couldn't afford five euros to put some credit on their mobile phones or people couldn't pay their rent and had to move in with friends or family. Greeks stood in line for food. Two of my friends came to live in my house until they could have an idea of what to do next.

During the five years of the crisis, I, as along with many other Greeks, matured politically. We learned to think, evaluate, and vote for issues bigger than our pockets. We learned that European governments are not our friends —

on ne peut pas rester sains tout en y vivant.

Je ne crois plus du tout en les manifestations, les émeutes, les traités, les politiques, les entreprises, le profit et le développement. J'espère que dans ce pays nous allons faire ce que nous connaissons le mieux : résister au système. Il faut aller vers l'auto-organisation, où l'on crée un système logiquement échelonné, dans lequel les individus produisent localement ce qu'ils mangent et ce dont ils ont besoin. Une vie où on a le temps de penser, de sentir et d'agir.

En réponse au nombre record d'arrivées, Frontex, l'agence européenne de contrôle aux frontières, gère désormais deux centres d'enregistrement, appelés « hotspots », sur les îles grecques de Lesbos et Chios. Ces centres aident à prendre les empreintes digitales, déterminer la nationalité des arrivants, identifier les éventuels liens avec le terrorisme, recueillir de l'information sur les réseaux de passeurs et, si la Grèce l'exige, expulser les gens.

Les Nations unies et l'ONG médicale Médecins sans frontières (MSF ; en anglais, Doctors Without Borders) ont dénoncé l'absence de protection suffisante des demandeurs d'asile dans les centres. ■

John Vink

Belgium, Brussels. Nov. 21, 2015. After the Nov. 13 Paris attacks were linked to Muslims from Brussels' Molenbeek, district, the city temporarily shut many public facilities, including Central Station.

Belgique, Bruxelles. 21 novembre 2015. Suite aux attaques du 13 novembre 2015 à Paris liées à des islamistes radicaux du quartier de Molenbeek à Bruxelles, la municipalité a temporairement fermé certains lieux publics, dont la gare centrale.

جون فينك

بلجيكا، بروكسل. ٢١ نوفمبر ٢٠١٥. بعد ثبوت ارتباط مرتكبي هجمات باريس (١٣ نوفمبر) ببعض المسلمين الذين يعيشون في حي مولينبيك في بروكسل، تم إغلاق معظم المرافق العامة في المدينة و منها المحطة الرئيسية.

بلژیک، بروکسل. ٢١ نوامبر، ٢٠١٥. پس از انتساب حملات تروریستی ١٣ نوامبر پاریس به مسلمانان ساکن محله مولینبک، بسیاری از اماکن عمومی، از جمله ایستگاه مرکزی، موقتاً بسته شدند.

they are our lenders, our business partners, our executioners, the old teacher always treating us like young, inexperienced children who need guidance.

The refugee issue started in Greece almost 10 years ago. This phenomenon had been happening for years but hadn't been as visible. Camps existed in Patras, where people tried to get smuggled aboard trucks going to Italy. In 2015 the flow of people became massive.

For three years now, the migration's methods and directions have changed as Europe closes its borders with fences, putting Frontex guards here and there. It has been three years of finding the wrong remedies and methods to deal with people coming from the Middle East and Africa where war or poverty are motivating people to leave their countries for what they think is a better life and future.

Greek society, I'm proud to say, reacted with a lot of humanity when refugees started flowing into our country. Greeks are not politically correct people. My mother asked a man how many wives he has as a Muslim and was happy when he replied that he had only one. But Greeks cannot think of having someone hungry or wet at their front door. This idea of solidarity as a solution for our problems due to the financial crisis was replicated in the way that most Greeks saw those arriving on their shores in search of safety.

I got involved in the movements for helping the refugees because I think that self-organization and solidarity can be the best weapon against capitalism. I also believe that being involved in social movements is a duty for all of us, as we are living in societies. When society is weak and ill, we can't be healthy living in it.

I don't believe anymore in demonstrations, riots, treaties, politicians, companies, profit, development. I hope that in this country we will be doing what we know best: resist the system. Take steps toward self-organization, in which we create a logically scaled system, in which people produce what they eat and need locally. A life in which you can have the time to think, feel and react.

Challenges to the EU

While the EU should have dealt with the crisis collectively (see "Nuts and Bolts"), it failed to do so, leaving Greece and Italy to cope with the influx.

This mass movement of refugees and migrants has confronted the EU with its most significant challenges to date.

A major issue centers on upholding the EU's open-border principle under the Schengen Agreement. (See "Nuts and Bolts.") Five European countries — Germany, Sweden, Austria, Denmark, and Norway — have invoked emergency procedures that allow them to suspend free movement across their borders, citing internal security and public policy concerns as long as people continue to arrive in Greece and move beyond it unimpeded.

The Dublin system has also come under serious pressure since 2015. It is likely that neither system will survive in its current form.

In an effort to remedy the Dublin system's shortcomings, the European Commission proposed a quota system in September 2015. According to the proposal, all member states would take in a set number of refugees. But of 160,000 people who the EU said would be relocated from Greece and Italy, fewer than 5 percent were moved by June 2016. Countries have been slow to fulfill their commitments.

After the terrorist attacks by ISIS in Paris, France, and Brussels, Belgium, member states' security checks of newcomers have become more stringent. At least two of the attackers entered Europe amid the mass movement of people in 2015. Some majority-Christian countries fear the arrival of large numbers of Muslim immigrants.

Citing such fears, some Eastern European countries — notably Hungary, Poland, the Czech Republic, and Slovakia — refused to participate in the relocation scheme. In the fall of 2015, Hungary built a fence along its borders with non-Schengen neighbors Serbia and Croatia to keep out newcomers. In September, at the height of the crisis, Hungarian Prime Minister Viktor Orbán said he would not accept large-scale Muslim immigration to "keep Europe Christian."

In December 2015 the EU launched an infringement procedure against Hungary's recently adopted asylum law, which deprives asylum seekers from certain basic support and rights.

Regardless of the legal action, sentiment against refugees and immigrants is growing across Europe. In Germany, which has taken in the most refugees, police recorded more than 200 arson attacks

Les enjeux de l'UE

Alors que l'UE aurait dû gérer collectivement la crise [voir « Les rouages de l'UE »], elle a échoué en ce sens, laissant la Grèce et l'Italie faire face seules à l'afflux.

Ce flux massif de réfugiés et de migrants a mis l'UE face à l'un de ses enjeux les plus importants à ce jour.

L'un des enjeux majeurs repose sur le maintien du principe de l'ouverture des frontières de l'UE dans le cadre des accords de Schengen [voir « Les rouages de l'UE »]. Ainsi, en avançant des raisons de sécurité intérieure et de politique publique, 5 pays européens — l'Allemagne, la Suède, l'Autriche, le Danemark et la Norvège — ont invoqué des procédures d'urgence qui leur permettent de suspendre temporairement la libre circulation des individus, tant que les migrants et les réfugiés continuent à arriver en Grèce et à se

déplacer par la suite sans entraves.

Le système de Dublin a aussi fait l'objet de fortes pressions depuis l'année dernière. Il est fort probable qu'aucun de ces systèmes ne pourra subsister sans changer sa forme actuelle.

Afin de remédier aux dysfonctionnements du système de Dublin, la Commission européenne a proposé une règle de quotas en septembre 2015. Conformément à cette proposition, chaque État membre prendrait à sa charge un certain nombre de réfugiés. Néanmoins, les pays tardent à tenir leurs engagements : moins de 5% des 160 000 personnes que l'UE avait annoncé « relocaliser » de la Grèce et l'Italie vers d'autres États membres ont été réinstallés en juin 2016.

Après les attentats terroristes perpétrés par l'EI (État islamique ; en anglais, Islamic State of Iraq and the Levant : ISIS) à Paris, en France, et à Bruxelles, en Belgique, les États membres ont renforcé les

Peter van Agtmael

Croatia, Tovarnik. Sept. 17, 2015. After hours of being kept behind barricades in high heat at the train station on the border with Serbia, a couple weeps after breaking out.

Croatie, Tovarnik. 17 septembre 2015. La gare ferroviaire à la frontière avec la Serbie. Un couple pleure après s'être échappé des barricades de la police derrière lesquelles ils étaient prisonniers, dans une chaleur étouffante.

بيتر فان آغتمل

كرواتيا، توفارنيك، 17 سبتمبر 2015. بكاء زوجين عند تمكنهما من الخروج بعد احتجازهم لساعات وراء الحواجز في الحر الشديد في محطة قطار بالقرب من الحدود مع صربيا.

کرواسی، توارینک، ۱۷ سپتامبر ۲۰۱۵. یک زوج پس از ساعت‌ها انتظار پشت حصارها در گرمای شدید در ایستگاه قطار در مرز صربستان آزاد می‌شوند و گریه می‌کنند.

against asylum centers in 2015. In 2016, attacks there have increased.

This crisis has also prompted countries such as the Netherlands, Belgium and Denmark to tighten their asylum procedures.

This type of opposition isn't new. In the 1950s, when millions of ethnic Germans made their way to East and West Germany after expulsion from their countries at the end of World War II, their arrival was met with suspicion. Although some people say the current movement of refugees is unprecedented, it is not. (See "Rising From the Ashes of War".) ■

Hope

While opposition to immigration remains high in many EU countries, many people have welcomed refugees by volunteering in various capacities — opening their homes, helping refugees cross borders, providing medical support, and teaching languages and skills. ■

Thomas Dworzak
Germany. Passau. November 2015. Language classes for refugees — from countries such as Iraq, Syria and Eritrea — are taught by student volunteers.

Allemagne. Passau. novembre 2015. Des cours de langues pour les réfugiés – originaires de pays comme l'Iraq, la Syrie et l'Érythrée – donnés par des étudiants bénévoles.

MARITSA MAVRAPIDOU, 85, SKALA SIKAMINIAS, LESBOS, GREECE

My name is Maritsa, I'm 85 years old, and I live on Lesbos, where I was born and raised. My cousin Militsa and in-law Efstratia are my closest friends. We are all grandmothers in our 80s. Efstratia is almost 90!

We had heard that entire families were crossing from Turkey on rubber boats, running away from wars. We used to walk together to the rocky shore — though Efstratia now has a hard time walking — every day to welcome the people coming in on those boats, to let them know that we cared about them.

One day, all of us were sitting on plastic chairs right by the shore. I saw a mother holding a baby in her arms. She was dripping wet from the waist down because waves from the sea had gotten into the raft she was in. There were so many people on that raft. Many of them were

contrôles de sécurité auprès des nouveaux arrivants. Effectivement, au moins 2 des terroristes étaient entrés en Europe en profitant des flux massifs de migration de 2015. Certains pays à majorité chrétienne craignent, par ailleurs, l'arrivée de nombreux immigrés de confession musulmane.

Évoquant ces craintes, certains pays d'Europe de l'Est, dont la Hongrie, la Pologne, la République tchèque et la Slovaquie, ont refusé de participer au système de « relocalisation ». À l'automne 2015, la Hongrie a dressé une barrière de barbelés à ses frontières avec ses voisins n'appartenant pas à l'espace Schengen, à savoir la Serbie et la Croatie, afin de ne pas laisser entrer les nouveaux arrivants. En septembre, au plus fort de la crise, le Premier ministre hongrois Viktor Orbán a déclaré qu'il n'accepterait pas une immigration musulmane massive, afin de « maintenir l'identité chrétienne de l'Europe ».

En décembre 2015, l'UE a ouvert une procédure d'infraction à l'encontre de la Hongrie au sujet de sa législation en matière d'asile, qui prive les demandeurs d'asile de certains de leurs droits fondamentaux et du soutien de base.

Indépendamment de cette action juridique, on observe aujourd'hui en Europe une méfiance croissante envers les réfugiés et les migrants. En Allemagne, le pays qui reçoit le plus de réfugiés, la police a enregistré plus de 200 incendies criminels contre des centres d'accueil de réfugiés en 2015. Ces chiffres ont encore augmenté en 2016.

Cette crise a en outre aussi incité des pays comme les Pays-Bas, la Belgique et le Danemark à durcir leurs procédures de demande d'asile.

Ce type d'opposition n'est néanmoins pas nouveau. Dans les années 1950, des millions d'Allemands ethniques [des populations d'ascendance allemande] ont rejoint l'Allemagne de l'Est et de l'Ouest suite à l'expulsion de leur pays, et leur arrivée a suscité une vive suspicion. Bien que certaines personnes prétendent que ce flux de réfugiés est sans précédent, ce n'est pas le cas. [voir « Reconstruire sur les cendres de la guerre »]. ■

L'espoir

Alors que l'opposition à l'immigration est encore très forte dans beaucoup de pays de l'UE, énormément de gens ont accueilli les réfugiés en s'engageant comme bénévoles dans des activités diverses : en les hébergeant chez eux, en les aidant à traverser les frontières, en leur offrant un appui médical et en leur enseignant des langages et des compétences. ■

MARITSA MAVRAPIDOU, 85 ANS, SKALA SIKAMINIAS, LESBOS, GRÈCE

Mon nom est Maritsa, j'ai 85 ans et je vis à Lesbos, la ville où je suis née et où j'ai grandi. Ma cousine Militsa et ma belle-sœur Efstratia sont mes meilleures amies. Nous sommes toutes les trois des grands-mères octogénaires. Efstratia a presque 90 ans !

On nous avait dit que des familles entières traversaient la mer depuis la Turquie sur des bateaux pneumatiques, fuyant les guerres. Nous avions l'habitude de nous promener ensemble sur les rochers le long du rivage – même si Efstratia a du mal à marcher maintenant. Nous y allions tous les jours pour accueillir les gens qui arrivaient dans ces bateaux, et leur dire que nous tenions à eux.

Un jour, alors que nous étions toutes les trois assises sur des chaises en plastique le long du rivage, nous avons vu arriver une mère tenant son bébé dans ses bras. Elle avait le bas du corps trempé à cause des vagues qui avaient inondé le canot pneumatique. Il y avait tellement de gens dans ce bateau, et la plupart d'entre eux étaient en train de pleurer ou d'embrasser le sol. Mais elle, elle restait calme. Elle avait l'air si forte. Son bébé devait avoir un mois environ.

J'ai parlé en grec à cette jeune maman mais elle ne m'a pas comprise, évidemment. Elle portait un voile et m'a regardée droit dans les yeux, comme si elle me connaissait déjà. J'ai tellement apprécié ce moment. Je lui ai fait signe de nous donner le bébé, et j'ai pointé du doigt des bénévoles en train de faire sécher des vêtements. Ils venaient du monde entier. Et c'était comme si elle m'avait comprise : elle a passé sa petite fille à Militsa, qui lui a donné le biberon.

L'an dernier, nous avons vu tellement de jeunes femmes comme celles-ci, de jeunes mamans tenant leur bébé alors qu'elles traversaient la mer sur ces frêles embarcations.

C'est de cette même façon que nos mères sont arrivées en Grèce, il y a près de 100 ans. La mienne s'appelait Tasoula et elle n'avait que 15 ans quand elle a fui Smyrne [aujourd'hui Izmir, en Turquie]. Il y avait eu une guerre, et les Turcs attaquaient les Grecs qui vivaient là. La plupart d'entre eux ont été tués. Ma mère a fui vers Moskonisia [aujourd'hui baptisé l'archipel d'Ayvalik, en Turquie]. Elle n'avait pu emporter que les vêtements qu'elle portait ce jour-là. Evanthia, la mère de Efstratia, s'est enfuie avec ses trois petits garçons et n'a même pas eu le

crying or kissing the ground, but she was calm. She looked strong. Her baby was maybe a month old.

I spoke to the young mother in Greek, but of course she didn't understand me. She wore a headscarf and looked right at me, as if she already knew me. I liked that. I motioned to her give us the baby and pointed to some volunteers — people from all over the world — handing out dry clothes. It's as if she understood. She handed the baby to Militsa. The baby was a girl, and Militsa gave her a bottle.

Last year we saw so many young women like this mother, holding babies as they crossed the sea on those flimsy rafts.

Our mothers came to Greece the same way, almost a hundred years before. My mother's name was Tasoula. She was just 15 when she fled Smyrna [now Izmir, Turkey]. There had been a war, and the Turks were attacking ethnic Greeks who lived there. Many of them died. My mother fled to Moskonisia [now known as the Ayvalik archipelago]. She wore just the clothes on her back. Efstratia's mother, Evanthia, ran away with three little baby boys. She didn't even have time to dress the youngest, so she tore part of her underskirt to swaddle him. They crowded onto these wooden boats and paddled their way to this rocky shore on the beach. So many drowned along the way.

When they arrived, there were just five farmers in the village. There was no place for them to live, so they cleaned out some olive storage sheds and slept there. They eventually married and had families. Our village, Skala Sikaminias, is a village of refugees. We are the children of refugees. We grew up listening to our mothers' stories and felt their longing to return to a home that they had lost.

We were never afraid of the refugees. Not for one minute. These are really peaceful people. They always hugged us. They would blow us kisses. They trusted us to hold their babies, who were sometimes trembling from the cold. We would hold those babies tightly, as if they were our own. We rocked them until they fell asleep in our arms.

The baby's mother changed into dry clothes and brand new tennis shoes that had been donated. People as far away as Australia were sending boxes of clothes and shoes and baby formula to us. The mother looked so pretty and relaxed in her new clothes. She smiled as she saw us fussing over her baby girl. I saw my mother's

face in that young woman, in all these young women crossing this sometimes angry sea that separates us from Turkey. When we hugged them, we felt as if our own mothers were hugging these young mothers too.

YONOUS MUHAMMADI, 43, DOCTOR, ATHENS, GREECE

It is no accident that I found myself in Greece. I made a conscious decision to go to Greece and seek asylum in 2001. I was always fascinated by Greece.

I am a doctor, and like all doctors around the world, I took the Hippocratic oath — which dates back to ancient Greece — when I graduated from medical school in 1997 in Mazar-i-Sharif. So I always wanted to go to the country of medicine.

I am from Ghazni, Afghanistan. I was very young, still a child in school, when the Soviets invaded my country. I was nonetheless posting posters in the streets against the invaders with other activists. But what really destroyed the country was the civil war, which started after the Soviets departed Afghanistan.

Because of the civil war, I went to Pakistan in 1997, where I joined refugee organizations and taught children. I returned in 2000 to Afghanistan, eager to join the fight for my country against the Taliban. But they captured me and imprisoned me for 28 days in Mazar-i-Sharif.

That was the trigger for me to leave Afghanistan forever. I left via the city of Mazar-i-Sharif for Pakistan and then moved to Iran, where my son was born, just before arriving in Turkey. Finally on Sept. 5, 2001, I arrived in Greece with my wife and son.

I remember the day because only a few days later, 9/11 happened. If I had still been in Turkey after the attacks of 9/11, I would have never gone to Greece. I would have headed back to Afghanistan to fight for my country.

But here I am.

I really wanted to live in Greece, so I pursued it, going to ministries and competent offices until they granted me asylum. I was one of only 11 people — out of 6,000 — who were granted asylum in Greece that year.

Sadly, my wife and I weren't happy together, and both of us wanted a divorce, even in

temps d'habiller le dernier. Elle a donc déchiré son jupon pour l'emballoter dans un morceau de tissu. Elles s'entassaient dans ces bateaux de bois et payayaient tant bien que mal jusqu'à ces rochers sur la plage. Mais il y a eu tellement de morts en cours de route.

Quand elles sont arrivées ici, dans ce village d'à peine 5 fermiers, elles n'avaient nulle part où s'installer. Elles ont donc décidé de dormir dans les cabanons qui servaient à stocker les olives, qu'elles ont nettoyés. Plus tard, elles se sont mariées et ont fondé des familles. Skala, notre village, est donc un village de réfugiés, et nous sommes tous des enfants de réfugiés. Nous avons grandi en écoutant les histoires de nos mères, et nous pouvions ressentir leur envie de retourner sur cette terre et dans ces maisons qu'elles avaient perdues.

Nous n'avons jamais eu peur des réfugiés. Pas une seule seconde. Ce sont des gens vraiment pacifiques. Ils nous ont toujours embrassés, et nous envoyaient des baisers de la main. Ils nous ont fait confiance pour tenir leurs bébés dans nos bras, ces petits êtres qui parfois tremblaient de froid. Nous les tenions très fermement, comme si c'était les nôtres, et nous les bercions jusqu'à ce qu'ils s'endorment dans nos bras.

La mère du bébé a mis des vêtements secs et des chaussures de tennis provenant des dons — ces cartons de vêtements, de chaussures et de nourriture pour enfants nous sont parfois envoyés depuis l'Australie. Elle était très jolie et semblait tellement apaisée dans ses nouveaux vêtements. Elle a souri quand elle nous a vus en train de chouchouter son bébé. J'ai alors reconnu le visage de ma mère dans cette jeune femme, mais aussi dans toutes ces jeunes femmes qui traversent la mer parfois déchaînée qui nous sépare de la Turquie. Quand nous les avons embrassés, c'était comme si nos propres mères étaient en train d'embrasser ces jeunes mères avec nous.

YONOUS MUHAMMADI, 43 ANS, MÉDECIN, ATHÈNES, GRÈCE

Ce n'est pas un hasard si je me suis retrouvé en Grèce. C'est une décision mûrement réfléchie que j'ai prise en 2001 : aller en Grèce et y faire ma demande d'asile. J'étais fasciné par la Grèce.

Je suis médecin, et comme tous les médecins du monde, j'ai prêté le serment d'Hippocrate, qui remonte à la Grèce antique, quand j'ai obtenu mon diplôme en 1997 à Mazâr-e Charif. J'ai donc toujours voulu me rendre dans le pays de la médecine.

Je suis de Ghazni, en Afghanistan. J'étais encore écolier quand les Soviétiques ont envahi mon pays. Malgré mon très jeune âge, je collais des affiches dans les rues contre les envahisseurs aux côtés des activistes. Mais ce qui a vraiment détruit le pays fut la guerre civile, qui a débuté après le départ des Soviétiques.

C'est à cause de la guerre civile que je suis parti au Pakistan en 1997, où j'ai rejoint des organisations pour les réfugiés, mais aussi enseigné aux enfants. Je suis retourné en Afghanistan en 2000, désireux de participer à la lutte contre les Talibans. Mais ils m'ont capturé et emprisonné pendant 28 jours à Mazâr-e Charif.

C'est ce qui m'a poussé à quitter définitivement l'Afghanistan. Je suis parti au Pakistan, en passant par Mazâr-e Charif, puis j'ai rejoint l'Iran où est né mon fils, juste avant d'arriver en Turquie. Enfin, le 5 septembre 2001, je suis arrivé en Grèce avec ma femme et mon fils.

Je me souviens de la date parce que c'était juste quelques jours avant les événements du 11-Septembre. Si j'avais encore été en Turquie après ces attentats, je ne serais jamais allé en Grèce ; je serais reparti en Afghanistan pour me battre pour mon pays.

Mais aujourd'hui je suis ici.

Je voulais vraiment vivre en Grèce, donc je m'y suis affairé, en allant dans les ministères et les bureaux compétents, jusqu'à obtenir ma demande d'asile. Je fus l'une des 11 personnes, sur 6 000 demandes, à obtenir le droit d'asile en Grèce cette année-là.

Malheureusement, ma femme et moi n'étions pas heureux ensemble, même en Afghanistan, et nous avons tous les deux demandé le divorce. Mais vous savez comment c'est, en Afghanistan. Là-bas, ce n'était culturellement pas acceptable de divorcer, surtout pour une femme. Nous avons donc pris la décision de nous séparer en Grèce.

Après 15 ans, je vis et travaille toujours à Athènes. Être médecin, parler anglais et travailler toute la journée pour MDM (Médecins du Monde ; en anglais : Doctors of the World) m'a beaucoup aidé pour obtenir ma protection internationale. Je ne vivais donc pas dans l'incertitude en Grèce.

Afghanistan. But you know how it was and is there. It was not culturally acceptable in Afghanistan, especially for the woman. In Greece we made the decision together to do it.

After 15 years, I still live and work in Athens. Being a doctor, speaking English and working all day for MDM [Médecins du Monde, or Doctors of the World] really helped me gain international protection so that I didn't need to live with uncertainty in Greece.

I emerged as the leader of the Afghan community [in Athens], and I am now the president of the Greek Refugees Forum, a local nongovernmental organization that helps and advocates for refugees in Greece.

Life for refugees and migrants in Greece changed gradually. In the early 2000s, social acceptance was good, even though the profile of a refugee was expressed problematically in the media. There were only a few racist incidents back then.

However, from 2008 to 2011, racist attacks and incidents against refugees increased rapidly. Discrimination by the Greek police became common, and a lack of social acceptance thrived. If extremist right-wing groups would attack a

migrant in the streets, the neighbors would not intervene. That was the scariest part.

I once went to see a refugee who was detained in jail. The police officer hit him repeatedly in front of me. I had nightmares for weeks after that.

The big difference in society started in 2014 after the murder of Greek musician Pavlos Fyssas by Golden Dawn. It wasn't a matter of only refugees or migrants — racism turns also against the Greeks.

The situation in Syria helped as a turnaround in politics and social climate in Greece, with the creation of a strong solidarity movement with the refugees.

Before, the media made a negative presentation of the refugees, but now even the most derogative journalists write positively about the refugees.

The crisis in Europe is not a refugee crisis but a political crisis, a crisis of responsibilities. And unless they are equally distributed, we'll witness a continuous rise of the extremist right in Europe. So what we ask from people is not solidarity only in food and bread but also to push governments to accept and integrate refugees.

Paolo Pellegrin

Greece. Lesbos. 2015. Clashes erupt between Syrian and Afghan refugees in Mytilene as they wait to be registered by Greek authorities.

Grèce. Lesbos. 2015. Des affrontements éclatent entre réfugiés syriens et afghans à Mytilène, alors qu'ils attendent d'être enregistrés par les autorités grecques.

پاولو پیلگرین

۳۲. یونان. لسبوس. ۲۰۱۵. درگیری بین پناهجویان سوری و افغان در میتیلنه هنگام ثبت شدن توسط مقامات یونانی. یونان. لسبوس. ۲۰۱۵. اشتباكات بين اللاجئين السوريين و الافغان في ميتيليني أثناء انتظار إجراءات التسجيل من قبل السلطات اليونانية.

HALLOW SALAM, 44 ANS, AVOCAT ET SOCIOLOGUE, BERLIN, ALLEMAGNE

Je suis arrivé en Allemagne il y a 20 ans. J'étais l'un des nombreux Iraquiens, et en particulier l'un des Kurdes d'Iraq, à partir en Europe pour fuir le régime de Saddam Hussein. Mon nom me prédestinait peut-être à un futur à l'étranger : mon prénom signifie « aigle » en kurde, et mon nom de famille « paix » en arabe.

En 1996, j'ai parcouru à pied la distance entre Souleimaniye, en Iraq, et Istanbul, en Turquie, où je suis resté 3 mois. J'ai pris un bateau pour la Grèce, avant d'arriver en Allemagne. J'ai fait ma demande d'asile à Hanovre. Deux ans plus tard, je suis officiellement devenu réfugié.

Ces 2 années furent les plus difficiles de ma vie. Je travaillais dans un restaurant de 5 à 8 heures du matin, et ensuite j'allais en cours d'allemand jusqu'à midi.

Entre-temps, je m'étais inscrit à l'université technique de Berlin (TU Berlin ou Technische Universität Berlin) pour étudier la sociologie et l'enseignement, en gagnant ma vie avec des petits boulots le week-end.

Cette décision ne fut pas facile à prendre : en Iraq, j'avais fait des études de droit, mais à Berlin, quand j'ai présenté mon diplôme iraquien, ils m'ont dit d'un ton méprisant que je devais reprendre toutes mes études à zéro. C'était extrêmement frustrant, mais je suis heureux de l'avoir fait, sans quoi je n'aurais pas obtenu la qualification nécessaire pour mon métier aujourd'hui.

Pendant mes études, j'ai soutenu de nombreux camarades réfugiés. Je les accompagnais à l'office du logement, à la police, à la banque, tous les jours, pour traduire et les aider.

Enfin, en novembre 2006, la même année où j'ai obtenu la nationalité allemande, j'ai décroché un poste de travailleur social dans un centre d'accueil pour 147 réfugiés, dans le quartier de Kreuzberg, à Berlin. Ensuite, j'ai été diplômé et j'ai vraiment apprécié de pouvoir mettre en pratique mes connaissances.

Les gens ont besoin d'aide. Beaucoup de monde arrive ici traumatisé par les souffrances provoquées par les conflits et le long voyage. Lorsque la crise des réfugiés a commencé l'année dernière, et que des centaines de milliers de personnes sont arrivées en Allemagne, j'ai senti mon cœur se serrer.

Je suis devenu le leader de la communauté afghane [à Athènes], et j'occupe aujourd'hui le poste de président du Forum grec pour les réfugiés, une organisation non gouvernementale qui aide les réfugiés en Grèce et plaide en leur faveur.

La vie des réfugiés et des migrants en Grèce a changé progressivement. Au début des années 2000, nous étions socialement bien acceptés, même si les médias dépeignaient un profil problématique du réfugié. Il y avait alors encore peu d'incidents racistes.

Cependant, de 2008 à 2011, les attaques et les incidents racistes à l'encontre des réfugiés ont rapidement augmenté. La discrimination de la part de la police grecque était devenue courante, et le manque d'acceptation sociale s'est accru. Si un groupe d'extrême droite avait attaqué un migrant dans la rue, personne ne serait intervenu. C'est ce qui faisait le plus peur.

Un jour, je suis allé rendre visite à un réfugié détenu en prison. L'agent de police l'a frappé à plusieurs reprises devant moi. J'en ai fait des cauchemars pendant des semaines.

Les choses ont commencé à changer en Grèce en 2014, après l'assassinat par Aube dorée du musicien grec Pavlos Fyssas. Ce n'était plus seulement le lot des réfugiés et des migrants : le racisme s'était aussi retourné contre les Grecs.

La situation en Syrie a marqué un virage dans les politiques et le climat social en Grèce, avec la naissance d'un fort mouvement de solidarité envers les réfugiés.

Avant, les médias présentaient négativement les réfugiés, mais maintenant, même les journalistes les plus méprisants écrivent des choses positives sur les réfugiés.

La crise en Europe n'est pas une crise des réfugiés mais une crise politique, une crise de responsabilité. Et à moins d'une répartition égalitaire de ces responsabilités, nous observerons une montée croissante de l'extrême droite en Europe. Ce que nous demandons donc aux gens, ce n'est pas seulement une aide alimentaire, mais aussi de pousser les gouvernements à accepter et intégrer les réfugiés.

HALLOW SALAM, 44,
LAWYER AND SOCIOLOGIST,
BERLIN, GERMANY

I came to Germany 20 years ago. I was one of many Iraqis and specifically Iraqi Kurds who fled to Europe when Saddam Hussein was still in power. Maybe my name was a sign of a future abroad: My first name means “eagle” in Kurdish, and my family name “peace” in Arabic.

In 1996, I traveled by foot from Sulaymaniya to Istanbul, Turkey. I stayed there for three months. I took a boat to Greece and made my way to Germany from there. I requested asylum in Hanover. Two years later, I became a refugee.

Those two years were the hardest of my life. I worked in a restaurant from 5 a.m. until 8 a.m., then I left for school until noon to learn German.

Meanwhile, I also enrolled at the Technische Universität Berlin to study sociology and teaching, paying my way by working odd jobs during weekends.

That decision wasn't easy: I studied law in Iraq, but in Berlin, when I went to present my Iraqi degree, they just scoffed and told me I would have to do everything over again. That was frustrating, but I'm glad I did it. I would not have qualified for my job today.

As a student, I became a source of support for fellow refugees. I accompanied them to the housing authorities, to the police, to the bank — every day — to interpret and assist.

Finally, in November 2006, the same year I got German citizenship, I got a job as a social worker at a shelter for 147 refugees in the Kreuzberg neighborhood of Berlin. By then, I had graduated and really enjoyed putting my knowledge to use.

People need the help. A lot of people arrive here traumatized by the hardship they suffered in conflicts and the journey here. When the refugee crisis began last year and hundreds of thousands of people arrived in Germany, my heart ached for them.

It brought back memories of when I was in their shoes. But back then, times were different. There were fewer social services available, and we were left to our own devices. It's become easier for refugees to settle into life here. Now people all over Germany are helping newcomers, and it's heartwarming to see.

But some people rode this wave of sympathy for their own interests. Activists said Germany was crap for not doing enough to resettle people.

But they didn't have any plans themselves or relevant experience with refugees. I think they were just using refugees to get more attention for their own causes.

My philosophy as a social worker is to help others help themselves. I don't support self-pity. I tell people to grasp the chance they are given for a new life. You're reborn, I say, as I was.

Germany is a very, very good country to resettle. A new life really is possible.

Murky rule of law

Other individuals and groups have stepped in where the EU has not provided protection or, in some cases, evaded its responsibility to do so under international human rights law. The legality of such inaction is being argued in classrooms and courtrooms across the EU while millions of lives are at stake. These instances include:

- Hungary's building a fence on its borders and criminalizing cutting holes in it and encouraging people to cross.
- Expulsion of asylum seekers after much-truncated or non-individual asylum procedures to non-Schengen third countries that are deemed safe, such as Serbia and Turkey. (See next section.)
- Forbidding carriers to transport refugees and imposing sanctions on those that do.
- A dearth of humanitarian visas issued to people living in conflict zones.
- Detention of people who refuse to be fingerprinted in hotspots.
- Arrest or shooting of people who entered the EU irregularly via Turkey's or Bulgaria's borders with Greece.
- Profiling asylum seekers on the basis of nationality.
- Restrictions on family reunion. ■

Turkey deal

After the European Commission's relocation scheme failed, the EU, facing increasing pressure to stop the record number of daily arrivals, enlisted Turkey to stop migrants and refugees from leaving for Europe.

Cela m'a rappelé les moments où j'étais à leur place. Mais à cette époque, les choses étaient différentes : il y avait moins de services sociaux, on était abandonnés à notre propre sort. Aujourd'hui, c'est devenu plus simple pour les réfugiés de commencer une nouvelle vie ici. Désormais, les Allemands aident les nouveaux arrivants. Et c'est très réconfortant à voir.

Malheureusement, certaines personnes profitent de cette vague de sympathie pour servir leurs propres intérêts. Des activistes ont dit que l'Allemagne était nulle car elle ne faisait pas assez d'efforts pour reloger les gens. Mais ils n'avaient eux-mêmes ni de plan précis ni d'expérience avec les réfugiés. Je pense qu'ils ont juste utilisé les réfugiés pour défendre leurs propres causes.

Ma philosophie en tant que travailleur social est d'aider les gens à se prendre en main tout seul. Je ne supporte pas qu'on s'apitoie sur son propre sort. Je dis aux gens de saisir leur chance de pouvoir tout recommencer ici. C'est une renaissance, je leur dis, tout comme j'ai eu la mienne. L'Allemagne est un très, très bon pays pour se réinstaller. Ici, il est réellement possible de débiter une nouvelle vie.

Des flous juridiques

Certaines personnes ou organisations ont délibérément mis en place des actions là où l'UE ne fournit pas encore de protection, voire là où elle n'assume pas ses responsabilités exigées par le droit international des droits de l'homme. Pendant que des millions de vies sont en danger, les étudiants en droit et les juristes débattent de la légalité d'une telle inaction de la part de l'UE.

Voici quelques cas :

- La Hongrie qui construit une clôture à ses frontières et condamne quiconque tenterait de la détruire ou aiderait les gens à la traverser.
- L'expulsion des demandeurs d'asile, après un examen incomplet ou non-individuel de leur demande, vers des pays en dehors de l'espace Schengen et considérés comme sûrs comme la Serbie ou la Turquie [voir le paragraphe suivant].
- L'interdiction faite aux transporteurs routiers de transporter des réfugiés, et les sanctions appliquées à ceux qui le font.

L'accord avec la Turquie

Après l'échec du programme de « relocalisation » lancé par la Commission européenne, l'UE a demandé à la Turquie d'empêcher les migrants et les réfugiés de quitter le pays pour rejoindre l'Europe. La responsabilité d'offrir un abri aux réfugiés passait donc de l'UE à la Turquie, destination que la plupart des réfugiés syriens avait choisie après avoir fui la guerre dans leur pays. Au mois de juin 2016, on compte 2,5 millions de Syriens en Turquie, 1 million au Liban, et 635 000 en Jordanie.

Le projet : pour chaque personne expulsée de Grèce et que la Turquie accueille, l'UE promettait d'héberger un réfugié syrien qui avait été validé par les États membres, selon des critères tels que le danger encouru, la vulnérabilité du candidat et l'urgence médicale, comme dans le processus de « relocalisation » des Nations unies évoqué plus haut.

Avant que cet accord ne soit mis en place et après la fermeture des frontières dans les Balkans, environ 1 500 migrants et réfugiés arrivaient en Grèce chaque jour. Ce nombre a aujourd'hui diminué, puisque la police turque empêche chaque jour des milliers de personnes de se rendre en Grèce. En juin 2016, environ 441 personnes ont été renvoyées par Frontex.

Environ 50 000 demandeurs d'asile étaient bloqués en Grèce en juin 2016, dans l'attente de voir leur requête examinée, sans aucune certitude sur leur avenir.

Les avocats des droits de l'homme ont critiqué l'UE pour avoir échoué à assumer sa responsabilité en fournissant une protection internationale aux personnes qui fuient la guerre. En juin 2016, l'organisation Médecins sans frontières a annoncé qu'elle n'accepterait plus de dons en provenance de l'UE tant que l'accord EU-Turquie était appliqué. Pour beaucoup de gens, la Turquie n'est pas un

Peter van Agtmael
Turkey, Suruç, Nov. 6, 2014. A
refugee camp for Kurds who fled
fighting in Kobane.

Turquie, Suruç, 6 novembre 2014.
Un camp de réfugiés pour les
Kurdes qui ont fui les combats à
Kobané.

بيتر فان آغتميل
تركيا، سوروج، ٦ نوفمبر ٢٠١٤. مخيم
لللاجئين الكرد الفارين من القتال في
عين العرب.

تركيا، سوروج، ٦ نوفمبر ٢٠١٤. كمپ
پناهجویان کرد فراری از درگیری‌ها در
شهر کوبانی.

This shifted the responsibility to provide refugees with shelter from the EU to Turkey, where most Syrian refugees have fled the war in their country. As of June 2016, there are 2.5 million Syrians in Turkey, 1 million in Lebanon, and 635,000 in Jordan.

The plan: For every deported person Turkey took back from Greece, the EU promised to take in a Syrian refugee who was vetted by the member countries, which would consider factors such as security concerns, vulnerability, and medical urgency, as in the United Nations resettlement process above.

Before the deal went into force and the closure of the borders in the Balkans, about 1,500 migrants and refugees arrived in Greece daily. That number has now dwindled, with thousands of people in Turkey who wish to go but are stopped by Turkish police. By June 2016, about 441 people were returned by Frontex.

About 50,000 asylum seekers were stuck in Greece in June 2016, waiting for their claims to be processed, with no idea what the future will bring.

Human rights advocates have decried the EU for failing to take up its responsibility to provide international protection to people fleeing war. In June 2016, Médecins Sans Frontières announced it would stop accepting donations from the EU as long as the EU-Turkey deal remained in place.

To many, Turkey is not a safe country because, for example, Turkey forces people to return to war-torn countries and allows child labor. Already 3 million refugees are struggling to survive there. ■

More hurdles

While closing off routes has deterred some people by making it more difficult to go to Europe, it will only put others in more dangerous situations. People continue to arrive and likely will do so as long as the wars in Syria, Iraq, and elsewhere are left unresolved. Similarly, smugglers will probably keep making false

pays sûr : par exemple, le pays oblige les personnes à retourner dans leur pays déchiré par la guerre, et autorise le travail des enfants. Il y a déjà 3 millions de réfugiés qui se battent pour leur survie sur le sol turc. ■

MIRHATAM SAFI, 17 ANS, ÉTUDIANT, LUBBEEK, BELGIQUE

Les Talibans sont venus me chercher quand j'avais 15 ans. Je suis de Tagab, un district de la province de Kāpissa, en Afghanistan. Un jour, ils sont arrivés dans notre village pour enrôler des hommes et les envoyer au combat.

Quand j'ai refusé, ils m'ont torturé et cassé la jambe. La douleur était insupportable. Il m'a fallu 6 mois pour guérir. Il n'y a pas de bon médecin dans ma ville d'origine. Je suis resté alité pendant un mois environ, puis j'ai lentement recommencé à marcher avec des béquilles.

Ce n'était plus possible de rester là-bas. Si je restais, j'allais devoir rejoindre les Talibans. J'avais déjà perdu trois amis : les Talibans les avaient obligés à commettre des attentats-suicides. Ils disent que vous irez au paradis. Ils n'inventent que des histoires. Mais aucune n'est vraie bien sûr.

J'ai donc quitté mon village pour Kaboul. J'avais 17 ans. Ma famille voulait venir avec moi, mais le voyage aurait coûté trop cher. Je suis donc parti seul. Une fois à Kaboul, un passeur m'a fait rejoindre l'Iran. Je suis monté dans une Jeep avec d'autres passagers, des enfants sans leurs parents, comme moi.

D'Iran, nous sommes allés en Turquie, puis en Grèce et enfin en Allemagne. Des amis m'ont dit de continuer jusqu'en Belgique car ils avaient entendu dire que c'était bien là-bas pour les réfugiés. C'est donc ce que j'ai fait.

Je suis très content d'avoir pris cette décision. Désormais, je vais à l'école avec d'autres réfugiés à l'Institut Saint-Joseph de Kessel-Lo, un village situé près de Bruxelles. Je vais en cours tous les jours. Mes disciplines préférées sont l'éducation sportive, le néerlandais et aussi les maths, je crois. C'est difficile mais je fais de mon mieux. J'étudie autant que je peux.

Je comprends mieux maintenant ce que signifie l'éducation. En Afghanistan, les professeurs nous interdisaient de voir la plupart des films et chansons et d'apprendre l'anglais. Ils disaient que c'était la langue des non-musulmans.

Ils étaient tous affiliés aux Talibans et essayaient de nous influencer afin que l'on devienne comme eux un jour.

Dans mon cas, ils n'ont pas réussi, mais j'ai dû payer le prix fort. Ma famille me manque terriblement. Je n'ai pu parler avec eux qu'une seule fois depuis mon arrivée en Belgique, en novembre 2015. C'est difficile de pouvoir rester en contact depuis que les Talibans ont détruit l'antenne-relais de téléphonie mobile située près de mon village. Mon petit frère, âgé de 12 ans, m'avait demandé quand j'allais revenir. C'était difficile de l'entendre poser cette question.

Mes parents m'ont dit de ne pas penser à eux et de me concentrer uniquement sur mes études. Un jour, je voudrais devenir médecin. Je veux pouvoir faire vivre ma famille et les faire venir ici.

Mais pendant ce temps, j'attends. Je ne sais pas si l'on pourra rester ici. Peut-être qu'une décision tombera dans l'année ou même dans les trois mois à venir. Tout ce que l'on peut faire, c'est attendre.

En 2015, on comptait environ 20 000 réfugiés apatrides dans l'UE, et on ne connaissait pas la nationalité d'au moins 20 000 autres personnes. Devenir apatride est un risque de plus en plus courant dans l'UE. Certains fonctionnaires ont refusé d'enregistrer les bébés de réfugiés. Cette pratique viole les droits fondamentaux de l'enfant. D'autres enfants nés de femmes syriennes ou iraqiennes pendant leur exil risquent de devenir apatrides en l'absence du père, qui est celui qui transmet la nationalité dans la loi syrienne et iraqienne, tandis que les femmes n'y sont pas autorisées. ■

Le futur

En mai 2016, la Commission européenne a proposé un système de « relocalisation » permanent, en imposant une amende de 250 000 € par réfugié aux pays qui ne l'accepteraient pas et refuseraient de réinstaller les réfugiés. En juin, la Commission a réformé les règles de la « carte bleue », facilitant l'accès à l'emploi en Europe de certains réfugiés en délivrant des permis de travail temporaires aux travailleurs les plus qualifiés et compétents, y compris ceux qui bénéficient déjà d'une protection internationale.

Beaucoup craignent que la proposition d'amende ne soit pas adoptée par les États membres et estiment

promises about life in Europe, while charging higher prices.

Once in the EU, the road to asylum is long. It often takes much more time than smugglers tell their clients. The path to family reunification is arduous and takes months if not years, especially when applicants are stateless (people who are not recognized as citizens of any nation, such as some Palestinians who were refugees in Syria before they went to the EU) or don't have the required identification papers to prove a family link. Many are still waiting on family members to arrive.

Nearly 90,000 children, half of them Afghans, made the voyage alone in 2015. ▶

MIRHATAM SAFI, 17,
STUDENT,
LUBBEEK, BELGIUM

The Taliban came for me when I was 15 years old. I'm from Tagab, a district in the province of Kapisa in Afghanistan. One day they came to our village to round up men to fight.

When I refused, they tortured me and broke my leg. The pain was excruciating. It took about six months before it got treated. There is no good doctor where I'm from. I was in bed for a month or so, then I slowly started to walk again on crutches.

Staying was not an option. Had I stayed, I would have had to join the Taliban. I lost three friends already. The Taliban made them commit suicide attacks. They say you will go to heaven. They make up so many stories. But none are true.

So I left my village and fled to Kabul. I was 17. My family wanted to go with me, but it was too expensive. I left alone. In the capital, a smuggler got me to Iran. I boarded a jeep along with so many others like me — kids without their parents.

From Iran, we went to Turkey, then Greece and eventually Germany. Friends told me to continue to Belgium because they had heard it was good for refugees. So I did. I'm very happy I made that decision. Now I'm in school in a class with other refugees at the Sint-Jozefinstituut in Kessel-Lo, a village near Brussels. I study every day. My favorite courses are sports — despite the pain in my leg — Dutch and maybe some math. It's hard, but I'm trying. I'm always studying as much as I can.

I now understand the true meaning of education. My Afghan teachers forbade most

music, movies, and English. They said it was the language of non-Muslims. They are all affiliated with the Taliban and tried to influence our minds so that one day we become like them.

In my case, they failed, but the price I paid was steep. I miss my family very much. I spoke with them just once since I got to Belgium, in November 2015. It's difficult to keep in touch after the Taliban destroyed the cell tower near our village. My little brother, who is 12, asked when I'm coming back. It was tough to hear him say that.

My parents told me not to think about them and just focus on my studies. One day I hope to be a doctor. I want to be able to provide for my family so they can join me here.

Meanwhile, I'm just waiting. I don't know if we can stay here or not. Maybe within a year or the next three months, a decision will come down. All we can do is wait.

In 2015 about 20,000 refugees in the EU were stateless. The nationalities of at least another 20,000 were undetermined. Statelessness is a growing risk across the EU. Some officials have refused to register babies born to refugees — a practice that violates the fundamental rights of the child. Others, born in exile to Syrian or Iraqi women, risk being stateless in the absence of their father, who confers nationality, according to Syrian and Iraqi law, while women cannot. ■

The future

In May 2016, the European Commission proposed a permanent relocation system that would impose a €250,000-per-refugee fine on countries that opt out of the scheme and refuse to resettle refugees. In June, the commission updated what is called the blue card scheme to make it easier for some refugees to work in Europe, granting temporary work permits to highly skilled workers, including those who have been granted international protection. Many fear that the fine proposal will not be adopted by the member states and say that the blue card scheme can help only a very limited number of people — just those who are highly skilled. In 2014, only 12,964 applicants were granted a blue card in the EU.

The blue card proposal fails to address the issue at the heart of the refugee crisis: helping people in need of international protection who have very

Chien-Chi Chang

Greece. Idomeni. March 2016. Refugees stuck at the closed border between Greece and Macedonia.

Grèce. Idomeni. Mars 2016. Des familles de réfugiés bloqués à la frontière fermée entre la Grèce et la Macédoine.

شین تشی تشانغ
یونان. ایدومنی. مارس ۲۰۱۶. اللاجئين
العالقون على الحدود المغلقة بين
اليونان و مقدونيا.

یونان. ایدومنی. مارس ۲۰۱۶. پناهجویان
دمر مرز بین یونان و مقدونیه گیر
کرده‌اند.

que le régime de la « carte bleue » ne peut aider qu'un nombre limité de gens, uniquement les plus compétents d'entre eux. En 2014, seuls 12 964 demandeurs ont reçu une carte bleue en UE.

La carte bleue ne peut pas répondre à l'enjeu principal de la crise des migrants : aider les personnes qui ont besoin d'une protection internationale, alors même qu'ils n'ont presque pas de possibilités pour rejoindre l'Europe de façon sûre et légale.

En réponse à l'incapacité de l'UE à se mettre d'accord sur des propositions qui pourraient créer des routes sûres, certains ont demandé à rendre plus stricte la procédure d'adhésion d'un nouveau pays à l'UE.

Quand la Hongrie est devenue membre en 2004, elle a accepté de respecter les critères de Copenhague [voir « Les rouages de l'Union européenne »], qui protègent le droit d'asile. Mais il est souvent facile de faire des déclarations de principe sans les appliquer dans la réalité, comme l'a montré la crise.

Aujourd'hui, il n'existe pas de politique d'asile commune au sein de l'UE, mais 28 régimes différents. Même si tous les États membres ont signé le règlement Dublin, ce sont à eux de créer leurs propres procédures d'asile en accord avec la loi européenne. Certains pays rendent plus facile l'accès au marché de l'emploi, tandis que d'autres ont des procédures moins strictes concernant le regroupement familial. Cependant, beaucoup de pays ont adopté des critères identiques quand il s'agit d'offrir

la protection aux individus. La Convention de 1951 relative au statut des réfugiés protège les personnes qui fuient la persécution à cause de leur race, leur religion, leur nationalité, leur appartenance à un groupe social ou leurs opinions politiques. En 2011, l'ONU a révisé sa position et a reconnu la nécessité d'inclure la protection pour les personnes qui fuient les zones de conflit, la torture ou toute situation mettant leur vie en danger. En élargissant ainsi la portée de la Convention, l'ONU s'est alignée sur les dernières avancées de la loi européenne et de son application. C'est la guerre de Yougoslavie [voir « Reconstruire sur les cendres de la guerre »] qui a déclenché cette réforme, car elle a provoqué le départ massif de réfugiés qui ne pouvaient prétendre à la protection offerte selon la définition de base. Cette décision a réduit la pression sur les demandeurs, qui devaient jusqu'alors prouver les persécutions individuelles qu'ils subissaient dans le contexte d'une guerre ou dans d'autres situations de violence sans discernement. Cela signifie que, dans certains cas, les demandeurs n'ont pas besoin de prouver qu'ils risquent de subir des persécutions, s'ils vivent effectivement dans une zone de conflit.

Malheureusement, cette clause est aujourd'hui réduite. Alors que le nombre de retours volontaires dans les pays d'origine des individus (le « rapatriement volontaire ») a atteint son niveau le plus bas depuis 1983, prouvant la durabilité des conflits dans certains pays du Moyen-Orient, d'Asie et d'Afrique,

limited means to reach Europe legally and safely.

In response to the EU's inability to agree on proposals that would create such routes, some have called for a more rigorous approach when evaluating whether a country may become a member of the EU.

When Hungary became a member in 2004, it agreed to the Copenhagen criteria (see "Nuts and Bolts"), which safeguard the right to asylum. But sometimes it is easy to profess a set of principles until they are put to the test, as this crisis has shown.

Today there is no common EU asylum policy, resulting in 28 different systems. While all member nations have agreed to the Dublin Regulation, it is left to them to create asylum procedures in accordance with EU law. In some countries, it's easier to access the labor market, while others have less strict procedures to bring over family members. However, many countries have adopted similar standards regarding whom to offer protection.

The 1951 Refugee Convention protects people fleeing persecution because of their race, religion, nationality, social group membership, or political opinions. In 2011, the U.N. updated this position and recognized the need to include protection for people fleeing conflict zones, torture, and other life-threatening conditions. By broadening the convention's scope, it aligned its policies with developments in EU law and practice.

The Yugoslav war (see "Rising From the Ashes of War"), which set off a surge of refugees who could not qualify for protection under traditional definitions, prompted the reform. This decision reduced applicants' burden to prove individual persecution in the context of war or other situations of indiscriminate violence. This means that in some cases, applicants do not have to prove they are at risk of individual persecution if they were living in a conflict zone.

But now these provisions have been scaled back. While the number of voluntary returns of people to their countries of origin (repatriation) has reached its lowest level since 1983, signaling protracted conflict in countries in the Middle East, Asia, and Africa, the EU is prioritizing Syrians over others.

This has prompted many to point at the fundamental principles the EU was built on: dignity, equality, solidarity, freedom, and justice, saying the current response falls short of living up to those ideals.

As the union moves toward a common asylum policy and you build a new life here, this book hopes to provide you with the historic context that enabled these ideas to take root and led the EU to enshrine these principles in a series of fundamental rights. Their widespread implementation, however, still has a long way to go. ■

Life in the EU

After Ehab and Ayham reached Italy and Ayham recovered from hypothermia, they bought fake Schengen visas in Milan and boarded a plane to Amsterdam, the Netherlands, in October 2014.

They were granted asylum, and Raneem, Ehab's wife, arrived a year later through family reunification. His mother, who was already in the Netherlands, brought his father.

"I could not have imagined a better place to come to," Ehab said. "People here are very friendly and open-minded."

Six years ago, the Dutch architect Rem Koolhaas visited Ehab's and Raneem's school in Syria. Now they hope to finish their architecture studies at Delft University of Technology and one day start the reconstruction of their country.

"In Syria there are a lot of rules, while Europe is open to new spatial concepts. When we go back, we want to reconcile our tradition with the freedom we found here," Ehab said.

"It's our dream to rehabilitate our city, Damascus, because as Winston Churchill said, 'We shape our buildings, and then they shape us.' ■

l'UE n'offre pas si facilement l'asile à d'autres populations que les Syriens.

Cette donnée a poussé beaucoup d'observateurs à rappeler les principes fondamentaux sur lesquels l'UE s'est construite – la dignité, l'égalité, la solidarité, la liberté et la justice – en estimant que la réponse actuelle n'est pas à la hauteur de ces idéaux.

Pendant que l'Union progresse vers une politique d'asile commune, et que vous construisez ici votre nouvelle vie, nous espérons que ce livre vous permettra de comprendre le contexte historique qui a permis de consolider ces idéaux et d'inscrire ces principes dans une série de droits fondamentaux. Malheureusement, ils sont encore loin d'être appliqués sur tout le territoire de l'UE. ■

La vie dans l'UE

Une fois Ayham remis de son hypothermie, et après avoir rejoint l'Italie, lui et son frère Ehab ont acheté de faux visas Schengen à Milan et ont embarqué

en octobre 2014 dans un avion en direction d'Amsterdam, aux Pays-Bas.

On leur a offert l'asile, et Raneem, la femme d'Ehab, a pu le rejoindre un an plus tard grâce au regroupement familial. Sa mère, qui était déjà aux Pays-Bas, a fait venir son père.

« Je n'aurais pas pu rêver d'un meilleur endroit pour m'installer, dit Ehab. Les gens d'ici sont très sympathiques et très ouverts d'esprit. »

Il y a 6 ans, l'architecte néerlandais Rem Koolhaas a visité l'école de Raneem et d'Ehab en Syrie. Ils espèrent aujourd'hui finir leurs études d'architecture à l'université de technologie de Delft (en néerlandais : Technische Universiteit Delft) et commencer un jour la reconstruction de leur pays.

« Il y a beaucoup de règles en Syrie, alors que l'Europe est ouverte à des concepts architecturaux innovants. Lorsqu'on y retournera, on envisage de réconcilier notre tradition avec la liberté qu'on a trouvée ici », dit Ehab.

« Notre rêve est de réhabiliter notre ville, Damas. Comme Winston Churchill l'a dit : "Nous construisons nos bâtiments, puis ce sont eux qui nous construisent." ■

Moises Saman

Greece. Lesbos. September 2015. Newly arrived refugees walk toward the port of Mytilene for processing.

Grèce. Lesbos. Septembre 2015. Des nouveaux arrivants marchent vers la capitale de l'île, Mytilène.

مویسس سامن

اليونان. لسبوس. سبتمبر ٢٠١٥. لاجئون وصلوا لتوهم يدخلون إلى ميناء ميتيليني لبدء الإجراءات.

يونان. لسبوس. سبتمبر ٢٠١٥. حركة پناهجویان تازه وارد به سمت بندرگاه میتیلنه برای انجام مراحل ثبت.

Moises Saman

Greece. Lesbos. Sept. 29, 2015.
Asylum seekers make landfall
after an often perilous sea
crossing from Turkey.

Grèce. Lesbos. 29 septembre
2015. Des demandeurs d'asile
touchent terre après une
traversée en mer souvent
dangereuse, depuis la Turquie.

مویسس سامن

اليونان لسبوس. ٢٩ سبتمبر ٢٠١٥.
اللاجئون و هم في طريقهم لليابسة
قادمين من تركيا في رحلة بحرية محفوفة
بالمخاطر.

يونان. لسبوس. ٢٩ سبتمبر، ٢٠١٥.
پناه جویان پس از سفر با قایق از شهر
اسوس، ترکیه، وارد خاک اتحادیه ی اروپا
می شوند.

Jerome Sessini
Greece. Lesbos. Dec. 22, 2015.
Thousands of life jackets, used
by refugees while crossing the
Aegean Sea from Turkey, lie
discarded on Lesbos.

Grèce. Lesbos. 22 décembre
2015. Des milliers de gilets de
sauvetage, que les réfugiés
utilisent pour traverser la mer
Égée depuis la Turquie, sont
abandonnés à Lesbos.

جیروم سسیینی
یونان. لسبوس. ۲۲ دسامبر ۲۰۱۵. آلف
ستر النجاة الملقاة في جزيرة لسبوس، و
التي استخدمها اللاجئين أثناء عبورهم
لبحر إيجه قادمين من تركيا.

یونان. لسبوس. ۲۲ دسامبر، ۲۰۱۵.
هزاران جلیقه ی نجات مورد استفاده ی
پناهجویان هنگام عبور از دریای اژه از
ترکیه به یونان، در جزیره ی لسبوس
رها شده‌اند.

Jerome Sessini
Greece. Lesbos. Dec. 23, 2015.
The Kara Tepe camp for refugees
near Mytilene.

Grèce. Lesbos. 23 décembre
2015. Le camp de réfugiés de
Kara Tepe près de Mytilène.

جيروم سيسيني
اليونان، لسبوس، ٢٣ ديسمبر ٢٠١٥،
مخيم كارا تبي للاجئين بالقرب من
ميتيليني.

يونان، لسبوس، ٢٣ دسامبر، ٢٠١٥، كمپ
مهاجران كارا تپه در نزديكي شهر ميتيلنه.

Moises Saman

Greece. Lesbos. Sept. 29, 2015.
Asylum seekers arrive in EU territory after a raft trip from Assos, Turkey.

Grèce. Lesbos. 29 septembre 2015. Des demandeurs d'asile arrivent sur le territoire de l'UE après un voyage en canot depuis Assos, en Turquie.

مویسس سامن

یونان، لسبوس، ۲۹ سپتمبر ۲۰۱۵.
وصول طالبي اللجوء إلى أراضي الإتحاد الأوروبي على متن قارب للنجاة قادم من مدينة أسوس في تركيا.

یونان، لسبوس، ۲۹ سپتمبر، ۲۰۱۵.
پناه جویان پس از سفر با قایق از شهر اسوس، ترکیه، وارد خاک اتحادیه‌ی اروپا می شوند.

Moises Saman

Greece. Lesbos. Sept. 29, 2015.
A refugee signals a safe landing area for an inflatable raft.

Grèce. Lesbos. 29 septembre 2015. Un réfugié signale une zone sûre pour le débarquement d'un canot pneumatique.

مویسس سامن

یونان، لسبوس، ۲۹ سپتمبر ۲۰۱۵.
أحد اللاجئين و هو بلوچ مشيراً لقارب مطاطي بأن المنطقة آمنة للرسو.

یونان، لسبوس، ۲۹ سپتمبر، ۲۰۱۵.
پناه جو به محل امنی برای پهلو گرفتن قایق بادی اشاره می کند.

Moises Saman

Greece. Lesbos. Sept. 22, 2015.
Refugees' discarded life vests
and clothing in an abandoned
lighthouse on the northern coast
of the island.

Grèce. Lesbos. 22 septembre
2015. Des gilets de sauvetages
et des vêtements abandonnés
par des réfugiés dans un phare
désaffecté sur la côte nord de
l'île.

مویسس سامن

یونان. لسبوس. ۲۲ سپتمبر ۲۰۱۵.
سترات النجاة و ملابس تركها اللاجئين في
إحدى المنارات المهجورة على الساحل
الشمالي للجزيرة.

یونان. لسبوس. ۲۲ سپتامبر، ۲۰۱۵.
پناهجویان جلیقه های نجات و لباس های
خود را در یک فانوس دریایی متروکه روی
ساحل شمال جزیره رها کردند.

Paolo Pellegrin

Greece. Lesbos. 2015. Greek police attack a group of refugees in front of the booth where registration is made. In early September 2015, an estimated 15,000 to 20,000 refugees, roughly 70% are Syrians, wait to complete their registration with the authorities in Mytilini, capital city of the Greek island of Lesbos. For most the living conditions are miserable: sleeping on the ground, no access to toilets and extreme temperatures.

Grèce. Lesbos. 2015. La police grecque attaque un groupe de réfugiés devant le guichet d'enregistrement. Au début du mois de septembre 2015, environ 15 000 à 20 000 réfugiés, dont 70% de Syriens, attendaient de finir leur enregistrement auprès des autorités de Mytilène, la capitale de l'île grecque de Lesbos. La plupart d'entre eux connaissent des conditions de vie misérables : ils dorment sur le sol, n'ont pas accès aux toilettes, le tout dans une chaleur extrême.

باولو بيلغرين

لسبوس، اليونان. ٢٠١٥. الشرطة اليونانية تهاجم مجموعة من اللاجئين أمام مكتب التسجيل. في بداية شهر سبتمبر ٢٠١٥ وصل عدد اللاجئين الذين كانوا ينتظرون إكمال إجراءات التسجيل لدى السلطات في ميتيليني ما بين ١٥٠٠٠ و ٢٠٠٠٠ مهاجر بغالبية ٧٠ بالمائة من السوريين، وميتيليني هي المدينة الرئيسية في لسبوس. يعيش معظم المهاجرين ضمن ظروف قاسية ومزرية فهم ينامون على الأرض في الحر أو البرد الشديدين ولا تتوفر لهم المراحيض.

لسبوس، يونان. ٢٠١٥. بليس يونان به گروهی از پناهجویان که مقابل باجهی ثبت نام ایستاده اند حمله می کنند. اوایل سپتامبر ٢٠١٥، حدود ١٥ تا ٢٠ هزار پناهجو، تقریباً ٧٠٪ سوری، منتظر بودند تا مقامات میتیلینه، شهر پایتخت جزیره یونانی لسبوس، ثبت نامشان را تکمیل کنند. شرایط زندگی اکثر آنها بسیار بد است: خوابیدن روی زمین، عدم دسترسی به توالت و شرایط آب و هوایی شدید.

Paolo Pellegrin

Greece. Lesbos. 2015. Refugees in Mytilene. In early September 2015, 15,000 to 20,000 refugees, roughly 70 percent of them Syrians, awaited processing there.

Grèce. Lesbos. 2015. Des réfugiés à Mytilène. Au début du mois de septembre 2015, entre 15 000 et 20 000 réfugiés, dont 70% de Syriens, attendaient qu'on traite leur demande.

پاولو پیلگرین

یونان. لسبوس. ۲۰۱۵. اللاجئون في ميثيليني. أوائل شهر ۲۰۱۵ كان ما يقارب ۷۰ بالمائة من اللاجئين، و معظمهم من السوريين، أي ما بين ۱۵.۰۰۰ و ۲۰.۰۰۰ لاجئ، بانتظار إنهاء الإجراءات.

یونان. لسبوس. ۲۰۱۵. پناه جویان در میثیلنه. اوایل سپتامبر ۲۰۱۵، بین ۱۵ تا ۲۰ هزار پناه جو، تقریباً ۷۰ درصد سوری، در انتظار ثبت بودند.

Thomas Dworzak

Slovenia, 2015. Red Cross workers monitor refugees as they pass through the country.

Slovénie, 2015. La Croix-Rouge examine les réfugiés alors qu'ils entrent dans le pays.

توماس دفورزك

سلوفينيا، ٢٠١٥. العاملون في الصليب الأحمر وهم يقومون بالإشراف على اللاجئين الذين يعبرون البلاد.

اسلوان، ٢٠١٥. کارمندان صلیب سرخ در حال مشاهدهی سیل پناهجویان.

Peter van Agtmael
Croatia. Tovarnik. Sept. 17, 2015.
A train station on the border with
Serbia. After waiting for hours
in sweltering heat, thousands of
refugees crashed through police
lines to seek shade.

Croatie. Tovarnik. 17 septembre
2015. Une gare à la frontière
avec la Serbie. Après des heures
d'attente dans une chaleur
étouffante, des milliers de
réfugiés se heurtent à la police et
cherchent de l'ombre.

پیتر فان آگتمل
کروواتیا، توواریک، ۱۷ سبتمبر ۲۰۱۵.
محطة للقطارات علی الحدود مع صربیا،
اقتحام آلاف اللاجئين صفوف الشرطة
للتقیؤ تحت الظل بعد ساعات طويلة
من الإنتظار في الحر الشديد.

کرواسی، توواریک، ۱۷ سبتمبر، ۲۰۱۵.
یک ایستگاه قطار دمر مرز صربستان،
پس از انتظار در گرمای طاقت فرسای
هزاران مهاجر از خطوط پلیس گذشتند
تا به سایه پناه ببرند.

Jerome Sessini
Serbia. Vasariste. Aug. 12, 2015.
Syrian families, mostly from
Aleppo, in a refugee camp on the
Balkan route from Greece to other
EU countries.

Serbie. Vasariste. 12 août 2015.
Des familles syriennes, la plupart
originaires d'Alep, ici dans un
camp de réfugiés sur la route des
Balkans entre la Grèce et d'autres
pays de l'UE.

جروم سيسيڻي
صربيا، فاساريسٽ، ۱۲ آگسٽس ۲۰۱۵.
عائلات سوریه معظمها من مدينه حلب
في مخيم للاجئين على طريق البلقان
المؤدي إلى اليونان و منه لبلدان الإتحاد
الأوروبي.

صربستان، واساريسٽه، ۱۲ آگوست،
۲۰۱۵. خانواده های سوري، اکثرا اهل
شهر حلب، در کمپ پناه جويان واقع
در مسیر بالکان بين يونان و ساير کشور
های اتحاديهی اروپا.

Jerome Sessini
Serbia. Vasariste. Aug. 12, 2015.
Refugees a at the camp in central
Serbia hope to make it to Serbia's
northern border with Hungary, an
EU member.

Serbie. Vasariste. 12 août 2015.
Des réfugiés dans un camp de
Serbie centrale espèrent rejoindre
la frontière nord de la Serbie avec
la Hongrie, État membre de l'UE.

جروم سيسيڻي
صربيا، فاساريسٽ، ۱۲ آگسٽس ۲۰۱۵.
لاجئون في مخيم يقع في وسط صربيا
يريدون التوجه إلى الحدود الشمالية
لصربيا مع هنغاريا و هي دولة من دول
الإتحاد الأوروبي.

صربستان، وساريسٽه، ۱۲ آگوست، ۲۰۱۵.
مهاجران در کمپي در مرکز صربستان،
آن‌ها اميدوارند بتوانند خودشان را
به مرز شمالي صربستان با مجارستان
برسانند. مجارستان از کشورهای عضو
اتحاديهی اروپاست.

پیتر فان آگتمائل

Serbie. Horgos. Sept. 15, 2015.
The closed border with Hungary.
Thousands of people arrived
after the closure, hoping it would
be reopened. The next morning,
most headed to Croatia.

Serbie. Horgos. 15 septembre
2015. À la frontière entre la Serbie
et la Hongrie, fermée. Des milliers
de personnes sont arrivées
après la fermeture de la frontière,
espérant qu'elle soit rouverte.
Le lendemain matin, la plupart
d'entre elles se sont dirigées vers
la Croatie.

پیتر فان آگتمائل

صربیا. هورجوس. ۱۵ سبتمبر ۲۰۱۵.
الحدود المغلقة مع هنغاريا. وصل
الآلاف من الناس بعد إغلاق الحدود
على أمل إعادة فتحها، و في صباح اليوم
التالي توجه هؤلاء إلى كرواتيا.

صربستان. هورگوس. ۱۵ سپتامبر ۲۰۱۵.
مرز بسته‌ی کشور با مجارستان. هزاران
نفر پس از بسته شدن مرز رسیدند، و
امیدوار بودند دوباره باز شود. صبح روز
بعد، اکثرشان راهی کرواسی شدند.

Antoine d'Agata

Morocco. Nador. 2013. Sub-Saharan refugees living in the hills above the city take turns searching for firewood. Some have been stuck there for two years.

Marox. Nador. 2013. Des réfugiés d'Afrique sub-saharienne, qui vivent dans les montagnes entourant la ville, se relaient pour aller chercher du bois pour faire du feu. Certains sont bloqués ici depuis 2 ans.

أنطوان دغاتا

المغرب. الناظور. ٢٠١٣. لاجئون من جنوب الصحراء يعيشون على التلال المطلة على المدينة و يتناوبون على البحث عن الحطب، و قد عاش البعض منهم في هذا المكان لسنتين.

مراكش. نادر. ٢٠١٣. پناه چویان اهل کشور های جنوب صحرای بزرگ و ساکن تپه های بالای شهر، به نوبت دنبال هیزم می گردند. بعضی ها مجبور شدند دو سال آن جا بمانند.

Jerome Sessini

France, Calais. Dec. 8, 2015.
About 5 000 migrants and
refugees are living in a makeshift
camp called the Jungle, waiting
for a chance to enter the U.K. via
ferry or the Eurotunnel.

France, Calais. 8 décembre
2015. Environ 5 000 migrants et
réfugiés vivent dans un camp
de fortune appelé la « jungle »,
dans l'attente d'une opportunité
d'entrer au Royaume-Uni en ferry
ou via l'Eurotunnel.

جيروم سيسيبي

فرنسا، كاليه، ٨ ديسمبر ٢٠١٥. يعيش
ما يقارب من ٥٠٠٠ مهاجر و لاجئ في
مخيم مؤقت يعرف بإسم الغابة، و
هم بانتظار فرصة لدخول بريطانيا عبر
أحد القوارب التي تعبر النفق الأوروبي
يوروتانل.

فرنسه، كاله، ٨ دسامبر، ٢٠١٥. حدود
٥٠٠ مهاجر در كمی موقت به نام جنگل
زندگی می کنند، و منتظر فرصتی هستند
تا با قایق یا از طریق یوروتونل به
انگستان بروند.

Jerome Sessini

France, Calais. Dec. 8, 2015. The
people living in the Jungle are a
mix of refugees and economic
migrants.

France, Calais. 8 décembre 2015.
Les personnes qui vivent dans la
« jungle » sont des réfugiés et des
migrants économiques.

جيروم سيسيبي

فرنسا، كاليه، ٨ ديسمبر ٢٠١٥. الناس التي
تعيش في الغابة هم خليط من اللاجئين
و المهاجرين لأسباب إقتصادية.

فرنسه، كاله، ٨ دسامبر، ٢٠١٥. ساكنان
كمپ جنگل شامل پناه جویان و مهاجران
اقتصادی می شود.

Jerome Sessini

France. Calais. March 1, 2016.
Some items left behind when part of the Jungle, the encampment outside the city, was dismantled.

France. Calais. 1er mars 2016.
Quelques affaires abandonnées après le démantèlement d'une partie de la « jungle », le campement de réfugiés situé en bordure de la ville.

جیروم سسیینی

فرانسا. کالیه. ۱ مارس ۲۰۱۶. بعضی المخلقات التي بقيت بعد هدم جزء من مخيم الغابة الذي يقع خارج المدينة.

فرانسه. کاله. ۱ مارس، ۲۰۱۶. وسایل پناهنده از مردم پس از برچیده شدن بخشی از کمپ جنگل، کمپ پناهجویان در خارج از شهر.

Jerome Sessini

France. Calais. Nov. 24, 2015. A man protects himself from the rain with a garbage bag. Most Jungle residents came from Sudan, Afghanistan, Syria, Iraq, or Eritrea.

France. Calais. 24 novembre 2015. Un homme se protège de la pluie avec un sac poubelle. Les habitants de la « jungle » de Calais sont originaires du Darfour, d'Afghanistan, de Syrie, d'Iraq et d'Érythrée.

جیروم سسیینی

فرانسا. کالیه. ۲۴ نوامبر ۲۰۱۵. رجل يقي نفسه من الأمطار بأكيس قمامة. معظم سكان الغابة من السودان و أفغانستان و سوريا و العراق و أريتريا.

فرانسه. کاله. ۲۴ نوامبر، ۲۰۱۵. مردی زیر باران خودش را با کیسه‌ی زباله پوشانده است. اکثر ساکنان کمپ جنگل اهل سودان، افغانستان، سوریه، عراق و اریتره هستند.

مایکل کریستوفر براون
Turkey, Suruç. Sept. 28, 2014.
Syrian Kurdish refugees and
Turkish citizens watch Kurds
battle Islamic State fighters
across the border, about 5
kilometers west of Kobane.

Turquie. Suruç. 28 septembre
2014. Des réfugiés kurdes
de Syrie et des citoyens turcs
regardent les forces kurdes
combattre l'État islamique
derrière la frontière, à
5 kilomètres environ de Kobané.

مایکل کریستوفر براون
ترکیہ، سوروج، ۲۸ ستمبر ۲۰۱۴، لاجئون
سوریوں اکراد و مواطینون اترک
یشاهدون معارك القتال بین الاکراد و
الدولة الإسلامية على الحدود، على بعد
۵ کلمر تقریباً من مدينة عين العرب.

ترکیہ، سوروج، ۲۸ سپتامبر، ۲۰۱۴، پناه
جویان سوری کُرد و شہروندان تُرک
در حال تماشای نبرد کُردھا با مبارزان
حکومت اسلامی، در سمت دیگر مرز،
به فاصله ی حدود ۵ کیلومتری غرب
شهر کوبانی.

Moises Saman

Turkey. Antakya. March 2, 2012. Ahmed, a Syrian refugee, in a hospital after stepping on a mine walking from Syria to Turkey.

Turquie. Antioche (Antakya). 2 mars 2012. Ahmed, réfugié syrien, est soigné dans un hôpital après avoir marché sur une mine entre la Syrie et la Turquie.

مویسس سامن

ترکیا. أنطاکیة. ۲ مارس ۲۰۱۲. أحمد لاجئ سوري یقبح فی مشفى بعد أن مشى فوق أحد الألغام فی طریقہ من سوريا إلى ترکیا.

ترکیه. آنتاکیا. ۲ مارس، ۲۰۱۲. احمد، پناه جوی سوری، در بیمارستان. او هنگام عبور از سوریه به ترکیه، روی مین پا گذاشت.

Moises Saman

Turkey. The Orontes River. March 2, 2012. Smugglers transport a Syrian family fleeing violence. The river marks a stretch of the Syria-Turkey border.

Turquie. La rivière Oronte. 2 mars 2012. Des passeurs transportent une famille syrienne qui fuit la violence. La rivière fait partie de la frontière entre la Syrie et la Turquie.

مویسس سامن

ترکیا. نهر العاصی. ۲ مارس ۲۰۱۲. مهربون یقومون بإیصال عائلة سورية بعد فرارها من القتال. یجری النهر عبر الحدود بین سوريا و ترکیا.

ترکیه. رودخانه اورنتس. ۲ مارس، ۲۰۱۲. قاچاقچیان یک خانوادهی سوری را فراری می دهند. این رودخانه بخشی از مرز بین سوریه و ترکیه است.

Moises Saman

Turkey. Boynuyogun. March 2, 2012. Syrian refugees at a playground in a camp near the border with Syria that houses over 1,800 people.

Turquie. Boynuyogun. 2 mars 2012. Des réfugiés syriens sur le terrain de jeu d'un camp près de la frontière avec la Syrie, qui héberge plus de 1 800 personnes.

مویسس سامن

ترکیا. بوینویوگون. ۲ مارس ۲۰۱۲. لاجئون سوریون فی ملعب فی مخیم بالقرب من الحدود مع سوريا یسکنه ۱۸۰۰ شخص.

ترکیه. بوینویوگون. ۲ مارس، ۲۰۱۲. پناه جویان سوری در یک زمین بازی در کمپی نزدیک مرز سوریه با ۱۸۰۰ نفر سکنه.

Jerome Sessini

Germany, Cologne, Feb. 3, 2016.
An activity area for children at a shelter housing 627 refugees.

Allemagne, Cologne, 3 février
2016. Un espace dédié aux
activités pour enfants dans un
refuge qui héberge 627 réfugiés.

جیروم سسینی
آلمانیا، کولونیا، ۳ فرابری ۲۰۱۶، منطقه
لعب للأطفال في مأوى سکنی یسکن فیہ
۶۲۷ لاجئ.

آلمان، کلن، ۳ فوریه، ۲۰۱۶، زمین بازی
کودکان در یک پناه‌خانه با ۶۲۷ نفر پناه
جوی ساکن در آن.

Thomas Dworzak
Austria. On the border with
Germany. November 2015. Syrian
refugees at the Wegscheid
border post, waiting to cross to
Germany.

Autriche. Frontière avec
l'Allemagne. Novembre 2015.
Des réfugiés syriens, au poste-
frontière de Wegscheid, attendant
de pouvoir entrer en Allemagne.

توماس دفورزك
النمسا. على الحدود مع ألمانيا. نوفمبر
٢٠١٥. اللاجئون السوريون عند مركز
وغشاید الحدودي بانتظار العبور إلى
ألمانيا.

اتریش. دم مرز آلمان. نوامبر ٢٠١٥.
پناهجویان سوری در ایستگاه مرزی
وگشاید، در انتظار عبور به خاک آلمان.

Bieke Deeporter
Germany. Cologne. 2016.
A., 16, is from Afghanistan. His family fled to Iran last year, and he went on to Germany by himself.

Allemagne. Cologne. 2016.
A., 16 ans, est originaire d'Afghanistan. Sa famille a fui en Iran l'année précédente, et il est venu en Allemagne par ses propres moyens.

بايكي ديپورتر
ألمانيا. كولونيا. ٢٠١٦. (أ)، ١٦ عاماً، من أفغانستان. فرّت عائلته إلى إيران العام الماضي وذهب إلى ألمانيا بمفرده.

آلمان. کلن. ٢٠١٦. آ، ١٦ ساله، اهل افغانستان است. خانواده‌اش سال پیش به ایران فرار کردند، و او خودش به تهاپی به آلمان رفت.

ایده‌آل‌هاست.

با سوق اتحادیه‌ی اروپا به سمت سیاست‌های پناهندگی مشترک و زندگی جدید شما در آن، این کتاب راهنما امیدوار است بتواند شما را با ریشه‌های تاریخی این ایده‌آل‌ها آشنا کند و نشان دهد اتحادیه‌ی اروپا چگونه این اصول را به شکل حقوق اساسی افراد درآورد. هرچند اجرای آن‌ها در سطح گسترده، هنوز خیلی کار دارد. ■

زندگی در اتحادیه‌ی اروپا

پس از این‌که ایهاب و ایهم به ایتالیا رسیدند و ایهم از سرمایذگی نجات پیدا کرد، در میلان ویزاهای شنگن تقلبی خریدند و اکتبر سال ۲۰۱۴ سوار هواپیما شدند و به آمستردام، پایتخت هلند، رفتند.

درخواست پناهندگی‌شان پذیرفته شد، و رینام، همسر

ایهاب، یک سال بعد، از طریق قانون پیوستن به خانواده، به آن‌ها پیوست. مادر او هم که از قبل هلند بود، پدرش را آورد. ایهاب گفت: «جایی بهتر از این نمی‌توانستم تصور کنم.

مردم خیلی دوستانه و روشن‌فکر هستند.»

شش سال پیش، رم کلهاس، آرشیکتک هلندی، از مدرسه‌ی ایهاب و رانیم در سوریه بازدید کرد. حال آن‌ها امیدوارند بتوانند در دانشگاه فنی دلفت (Delft University of Technology) رشته‌ی معماری را تمام کنند و یک روزی بازسازی کشورشان را آغاز کنند.

ایهاب گفت: «در سوریه قوانین زیادی هست، اما اروپایی‌ها مفاهیم فضایی جدید را بهتر می‌پذیرند. وقتی به کشورمان برگردیم، می‌خواهیم سنت‌هایمان را با آزادی‌ای که در این‌جا آموخته‌ایم، تلفیق کنیم.

آرزوی ما این است که شهرمان، دمشق، را بازسازی کنیم، چون همان‌طور که وینستون چرچیل گفت، ما ساختمان‌هایمان را می‌سازیم، پس از آن، آن‌ها ما را می‌سازند.» ■

مویسس سامن		
		
یونان. لسبوس. ۲۹ سپتامبر ۲۰۱۵.	یونان. لسبوس. ۲۹ سبتمبر ۲۰۱۵.	
شادی پناه‌جویان پس از سفری موفقیت‌آمیز با قایق‌های بادی از شهر اسوس در ترکیه به یونان.	فرحة اللاجئين عند وصولهم للشواطئ اليونانية قادمين من مدينة اسوس في تركيا على قوارب مطاطية.	
Moises Saman		
		
Greece. Lesbos. Sept. 29, 2015. Refugees celebrate after making landfall in Greece after traveling from Assos, Turkey, in inflatable rafts.	Grèce. Lesbos. 29 septembre 2015. Des réfugiés en liesse dansent après avoir atteint la côte grecque. Ils ont fait le voyage depuis Assos, en Turquie, sur des canots pneumatiques.	

و رداً علی تقاعس الإتحاد الأوروبي علی الموافقة علی المقترحات التي من شأنها إيجاد مثل تلك الحلول دعی البعض إلى تطبيق إجراءات أكثر صرامة عند تقييم طلبات الإنضمام لعضوية الإتحاد الأوروبي.

كانت هنغاريا قد وافقت عند إنضمامها إلى الإتحاد الأوروبي في عام ۲۰۰۴ علی معايير كوبنهاغن (أنظر الفصل "كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟") التي من شأنها حماية الحق في اللجوء، لكن يبدو أنه من السهل أحياناً تبني مجموعة من المبادئ إلى أن يأتي الوقت و توضع تلك المبادئ علی المحك، كما كشفت لنا أزمة الهجرة الحالية.

و اليوم لا يوجد سياسة مشتركة للهجرة بين دول الإتحاد الأوروبي حيث انتهى الأمر بوجود ۲۸ نظام مختلف للهجرة. و في حين أن جميع الدول الأعضاء كانت قد صادقت علی إتفاقية دبلن إلا أنه يبقى لكل بلد خيار صياغة إجراءات الهجرة بما يتفق مع قوانين الإتحاد الأوروبي.

يسهل في بعض الدول الدخول في سوق العمل كما أن بعض الدول لديها إجراءات أقل صرامة بشأن استقدام أفراد العائلة. و قد تبنت العديد من الدول معايير مماثلة بشأن منح الحماية. توفر إتفاقية اللاجئين لعام ۱۹۵۱ الحماية للفارّين من الإضطهاد بسبب العرق أو الدين أو الجنسية أو الآراء السياسية أو الإنتماء لفئة إجتماعية معينة.

و في عام ۲۰۱۱ أجرت الأمم المتحدة تعديلات علی تلك المسألة بحيث تم الإعتراف بالحاجة لمنح الحماية للناس الفارّين من مناطق الصراعات أو التعذيب أو غيرها من الظروف التي تجعل الحياة عرضة للخطر. و بتوسيع نطاق الإتفاقية أصبحت أكثر اتفاقاً مع سياسات التطوير في قوانين الإتحاد الأوروبي و تطبيقاتها. كانت موجات الهجرة التي سببتها الحروب اليوغوسلافية (أنظر الفصل "النهوض من زكام الحرب") هي الدافع لإجراء هذه الإصلاحات حيث لم يتم قبول اللاجئين حينها تحت التعريف القديم للاجئين. و قد خفف هذا القرار العبء علی اللاجئين في إثبات مسألة الإضطهاد في سياق حالة الحرب أو الحالات الأخرى التي تتطوي علی العنف العشوائي. و معنى ذلك أنه في بعض الحالات ليس علی المتقدمين بطلب اللجوء إثبات خطر تعرضهم للإضطهاد الفردي إذا كانوا يعيشون في مناطق الصراع و الحروب.

و مؤخراً تم تحجيم هذه القوانين بشكل ملحوظ. علی الرغم من انخفاض عدد العائدين طوعاً إلى بلدانهم الأصلية (الترحيل الإزادي) إلى أدنى مستوى له منذ عام ۱۹۸۳، وهو ما يعكس الحروب والصراعات الطويلة في مناطق مختلفة في الشرق الأوسط وآسيا وأفريقيا إلا أن الإتحاد الأوروبي يمنح حالياً الأولوية للسوريين مقارنة بالآخرين.

و قد دعی هذا الأمر الكثيرين إلى التذكير بالمبادئ الأساسية التي تأسس عليها الإتحاد الأوروبي و هي الكرامة و

المساواة و التضامن و الحرية و العدالة حيث أن الإجراءات الحالية لا ترتقي لتلك المثل العليا.

يتجه الإتحاد الأوروبي نحو بناء سياسة لجوء مشتركة بينما يتابع المهاجرون و اللاجئين منكم بناء حياة جديدة لهم في أوروبا. نأمل أن يعرض هذا الدليل لكم السياق التاريخي الذي ساهم في تأصيل هذه المبادئ و الأفكار ودفع الإتحاد الأوروبي إلى تكريس تلك المبادئ من خلال مجموعة من الحقوق الأساسية التي ما يزال الطريق طويلاً أمام تطبيقها. ■

الحياة في الإتحاد الأوروبي

بعد وصول إيهاب و أيهم إلى إيطاليا و تعافي أيهم من انخفاض حرارة الجسم قام كلاهما بشراء تأشيرات شينغن مزيفة في ميلان، و في شهر أكتوبر ۲۰۱۴ استقلا الطائرة إلى أمستردام في هولندا. حصل كلاهما علی اللجوء و بعد سنة وصلت رنيم زوجة إيهاب إلى أمستردام من خلال مسار لمّ الشمل الأسري، كما أحضرت والدته التي كانت تعيش في هولندا سابقاً الأب لينضم لهم.

يقول إيهاب: "لا أتخيل أن هناك مكاناً أفضل من هنا للعيش، فالناس هنا منفتحون و طيبون جداً".

قبل ست سنوات قام المهندس المعماري الهولندي ريم كولهاس بزيارة مدرسة إيهاب و رنيم في سوريا، و الآن كلاهما يطمح لإكمال دراسته في قسم الهندسة المعمارية في جامعة ديلفت للتكنولوجيا لكي يعودا يوماً ما للمساعدة في إعادة إعمار سوريا.

يقول إيهاب: "هناك الكثير من القوانين في سوريا في حين أن أوروبا أكثر إنفتاحاً علی مفاهيم المساحة و المكان. حين نعود سنقوم بمحاولة مزج تقاليدنا المحلية مع مفاهيم الحرية و الإنفتاح الذي وجدناه هنا".

و يضيف قائلاً: "حلمنا هو إعادة تأهيل مدينتنا دمشق، و كما قال ونستون تشرشل 'نحن نجسّد الأبنية بالطراز الذي زيده أما هي فتغيرنا فيما بعد.'." ■

برایم گران تمام شد. دلم برای خانواده‌ام خیلی تنگ می‌شود. از وقتی آمدم بلژیک، یعنی نوامبر ۲۰۱۵، تنها یک بار با آن‌ها حرف زده‌ام. طالبان دکل مخابرات نزدیک روستایمان را از بین برده‌اند، برای همین نمی‌شود راحت ارتباط برقرار کرد. برادر کوچکم، که ۱۲ سالش است، از من پرسید کِ برمی‌گردم. شنیدن این سؤال برایم خیلی سخت بود.
پدر و مادرم به من گفتند فکر آن‌ها را نکنم و حواسم به درس‌هایم باشد. امیدوارم یک روزی دکتر شوم. می‌خواهم خانواده‌ام را از لحاظ مالی تامین کنم تا یک روزی بتوانند بیایند این‌جا پیش من. تا آن موقع، فقط صبر می‌کنم. نمی‌دانم می‌توانیم این‌جا بمانیم یا نه. شاید تا یک سال یا سه ماه دیگر تصمیم نهایی گرفته شود. تا آن موقع، جز انتظار کار دیگری از دستان برنمی‌آید.

در سال ۲۰۱۵ حدود ۲۰ هزار پناه‌جو در اتحادیه‌ی اروپا بدون تابعیت بودند. تابعیت حداقل ۲۰ هزار نفر دیگر هم نامعلوم بود. نداشتن تابعیت یکی از خطرات فزاینده در اتحادیه‌ی اروپاست. عده‌ای از مقامات از ثبت نوزادان پناه‌جویان خودداری کرده‌اند؛ عملی که با حقوق اساسی کودک در تضاد است. کودکانی که در تبعید از مادران سوری یا عراقی به دنیا می‌آیند، به دلیل نبود پدر بدون تابعیت می‌مانند، زیرا طبق قوانین سوریه و عراق، فرزند از پدر تابعیت می‌گیرد و زنان نمی‌توانند به فرزندان خود تابعیت بدهند. ■

آینده

در ماه می ۲۰۱۶، کمیسیون اروپا طرحی برای اسکان دادن به پناه‌جویان پیشنهاد کرد که طبق آن هر کشوری که از شرکت در طرح و پناه‌دادن به پناه‌جویان امتناع کند، به پرداخت ۲۵۰ هزار دلار جریمه بابت هر پناه‌جو محکوم خواهد شد. این کمیسیون، جهت تسهیل کاریابی برای تعدادی از پناه‌جویان در اروپا و اعطای مجوزهای کار موقت به افراد ماهر، ازجمله کسانی که از حمایت‌های بین‌المللی برخوردارند، در ماه ژوئن طرحی موسوم به کارت آبی را راه‌اندازی کرد.

خیلی‌ها می‌ترسند پیشنهاد جریمه توسط کشورهای عضو پذیرفته نشود و معتقدند که طرح کارت آبی تنها به تعداد محدودی از افراد کمک خواهد- تنها به افراد بسیار ماهر. در سال ۲۰۱۶ تنها ۱۲۹۶۴ متقاضی در اتحادیه‌ی اروپا کارت آبی دریافت کردند.

پیشنهاد طرح کارت آبی به مسئله‌ی کانونی بحران مهاجرتی اشاره‌ای نمی‌کند؛ یعنی کمک به افراد نیازمند حمایت‌های بین‌المللی که راه قانونی و امنی برای رسیدن به اروپا ندارند. عده‌ای از مردم، در پاسخ به نداشتن توافق کشورهای عضو اتحادیه‌ی اروپا در مورد طرح‌های ایجادکننده‌ی این‌نوع مسیرها، خواستار بررسی بیشتر کشورها هنگام ارزیابی برای عضویت در اتحادیه شدند.

وقتی مجارستان در سال ۲۰۰۴ عضو اتحادیه شد، معیار کپنهاگ را پذیرفت (مراجعه شود به گفتار "راه و چاه")، که از حق پناهندگی حمایت می‌کند. اما گاهی اوقات ابراز حمایت از بعضی اصول آسان‌تر از عمل به آن‌هاست؛ امری که با بحران مهاجرت به‌وضوح مشاهده کرده‌ایم.

امروزه سیاست‌های پناهندگی مشترکی در اتحادیه‌ی اروپا وجود ندارد، بنابراین ۲۸ سیستم مختلف در حال اجرا هستند. همه‌ی کشورهای عضو مقررات کنوانسیون دویلن را پذیرفته‌اند، اما طبق قوانین اتحادیه‌ی اروپا، تعیین روند تقاضای پناهندگی به عهده‌ی خود کشورهاست. در بعضی از کشورها دسترسی به بازار کار راحت‌تر است، و بعضی دیگر پروسه‌ی پیوستن به خانواده را آسان‌تر می‌گیرند. اما بسیاری از کشورها در انتخاب افراد مورد حمایت خود استانداردهای مشابهی به کار می‌برند. کنوانسیون پناهندگان سال ۱۹۵۱ از افرادی حمایت می‌کند که به دلیل نژاد، دین، تابعیت، عضویت در گروه اجتماعی، یا عقاید سیاسی خود تحت تعقیب هستند. سازمان ملل متحد در سال ۲۰۱۱ این مقررات را به‌روز کرد و افراد فراری از مناطق جنگی، شکنجه و سایر شرایط تهدیدآمیز را هم به آن افزود. با گسترش محدوده‌ی این کنوانسیون، سیاست‌ها هم با پیشرفت‌های حاصل در قوانین اتحادیه‌ی اروپا و نحوه‌ی اجرایشان هم‌رسو شدند. جنگ یوگسلاوی (مراجعه شود به گفتار "برخاستن از میان خاکسترهای جنگ")، موجی از پناه‌جویان را به وجود آورد که طبق تعاریف قدیمی این کنوانسیون از حمایتی برخوردار نبودند. جنگ مزبور باعث ایجاد این اصلاحات شد. به این ترتیب، بار اثبات آزار و اذیت به دلیل جنگ یا سایر شرایط خشونت‌آمیز از دوش متقاضیان برداشته شد. این یعنی در بعضی موارد، متقاضیان ساکن مناطق جنگی مجبور نیستند ثابت کنند در خطر هستند .

اما امروزه این مقررات سخت‌تر شده‌اند. شمار افرادی که داوطلبانه تصمیم می‌گیرند به کشورهای خود بازگردند، از سال ۱۹۸۳ به کمترین حد خود رسیده، که نشانه‌ی ادامه‌ی جنگ در کشورهای خاورمیانه، آسیا و آفریقاست، اما اتحادیه‌ی اروپا تقاضای پناهندگی پناه‌جویان غیرسوری را به‌زور می‌پذیرد.

این امر باعث شده خیلی‌ها به اصول اساسی تشکیل‌دهنده‌ی اتحادیه‌ی اروپا اشاره کنند؛ احترام، برابری، هم‌بستگی، آزادی و عدالت. طبق اظهارات آن‌ها، این طرز برخورد مخالف آن

	میرهاتم صافی، ۱۷‌عاماً، طالب، لوییک، بلجیکا	
---------------	--	---------------

کان تنظیم طالبان یلاحقنی حین کان عمري ۱۵ عاماً. انا من تاجاب و هي منطقة في محافظة كاييسا في أفغانستان. في أحد الأيام جاؤوا إلى قريتنا للبحث عن رجال لتجنيدهم في القتال.

عندما رفضت الذهاب معهم قاموا بتعذيبي و كسر رجلي. كان الألم مبرحاً و استغرق البحث عن علاج مدة ستة أشهر. لم يكن هناك طبيب جيد في المنطقة التي كنت أعيش فيها. لزمّت الفراش لمدة شهر تقريباً و بعدها بدأت المشي بشكل تدريجي على العكازات.

لم يكن البقاء في أفغانستان خياراً بالنسبة لي، فلو بقيت هناك لكنت الآن مع تنظيم طالبان. فقدت ثلاثة من أصدقائيّ حتى هذا اليوم. أجبرهم تنظيم طالبان على تنفيذ عمليات انتحارية و قالوا لهم بأنهم سيذهبون إلى الجنة. هم يفبركون الكثير من القصص و لا صحة لأيّ منها.

هربت من قريتي و اتجهت إلى كابول. كان عمري حينها ۱۷ سنة. كانت عائتيّ تريد الذهاب معي لكن الرحلة كانت مكلفة جداً فغادرت لوحدي. و في العاصمة اتفقت مع أحد المهرين لكي يوصلني إلى إيران. ركبت في سيارة جيب مع الكثير من أمثالي و كان معنا أطفال قاصرون بمفردهم .

من إيران ذهبنا إلى تركيا و منها إلى اليونان و من ثم إلى ألمانيا. نصحني أصدقائيّ بأكمل الطريق إلى بلجيكيا لأنّ وضعها أفضل بالنسبة للاجئين بحسب ما سمعوا من معارفهم، و هكذا توجهت إلى بلجيكيا.

أنا سعيد لأنّي اتخذت ذلك القرار. حالياً أذهب إلى المدرسة مع للاجئين آخرين في سينت جوزفينستيتيوت في كاسيل لو، و هي قرية تقع بالقرب من بروكسل. أفضي أيامي في الدراسة و أحبّ مادة الرياضة على الرغم من الألم في ساقِي، كما أحب أيضاً اللغة الألمانية و الرياضيات إلى حد ما. الدراسة صعبة هنا و لكنني أبذل قصارى جهدي و أدرس دائماً حسب استطاعتي.

أنا الآن أفهم المعنى الحقيقي للتعليم. حرماً المدرّسون في أفغانستان من الموسيقى و الأفلام و اللغة الإنكليزية، و كانوا يقولون أنها ليست لغة المسلمين. كان معظمهم مرتبط بتنظيم طالبان و كانوا يحاولون التأثير على عقولنا لكي نصبح مثلهم يوماً ما. أما في حالي فقد فشلوا و لكنني دفعت الثمن باهظاً. أشتاق إلى أسرتي كثيراً. اتصلت بهم مرة واحدة فقط

	منذ وصولي إلى بلجيكيا في شهر نوفمبر ۲۰۱۵. من الصعب الإتصال بهم بعد أن دمر طالبان برج شبكة الإتصالات الواقع قرب قريتي. سألني أخي الصغير الذي يبلغ من العمر ۱۲ سنة متى سأعود إليهم. حزنت كثيراً وقتها. أوصاني أبي و أمي بأن لا أفكّر كثيراً بهم و أن أركّز على دراستي. أتمني أن أصبح طبيباً في يوم من الأيام، و أن أكون قادراً على مساعدة أهلي مادياً و أن أحضرهم للعيش معي. في الوقت الحالي ليس بمقدوري إلا الإنتظار، فأنا لا أعلم إن كنت سأبقى هنا أم لا. قد يصدر القرار خلال سنة أو ربما خلال الأشهر الثلاثة القادمة. ليس بيدنا خيار إلا الإنتظار.	
---------------	--	---------------

وفي عام ۲۰۱۵ أيضاً كان عدد اللاجئين من المحرومين من الجنسية يبلغ ۲۰,۰۰۰ شخص تقريباً، كما أن جنسيات ما يقارب من ۲۰,۰۰۰ آخرين كانت غير محددة. تعتبر حالة الحرمان من الجنسية خطراً متزايداً في جميع أنحاء الإتحاد الأوروبي. و قد رفض بعض المسؤولين تسجيل حديثي الولادة من أبوين لاجئين، و هذا إجراء مخالف للحقوق الأساسية للأطفال. يتعرض لهذا الخطر بعض الأطفال ممن ولدوا في المنفى لأمهات سوريات أو عراقيات في غياب وجود الأب الذي يمنحهم الجنسية وفقاً للقوانين في سوريا و العراق في حين أن الأمر لا تستطيع منح الجنسية لأبنائها. ■

المستقبل

اقتрحت المفوضية الأوروبية في شهر مايو عام ۲۰۱٦ نظام ترحيل دائم يتم من خلاله فرض غرامة مقابل كل لاجئٍ قدرها ۲۵,۰۰۰ يورو على البلدان التي تتسحب من الخطة و ترفض توطين اللاجئين. في شهر يونيو قامت المفوضية بتحديث ما يسمى بنظام البطاقة الزرقاء و ذلك لتسهيل عمل بعض اللاجئين في أوروبا بحيث يحصل العمال ذوو المهارات العالية على تصاريح عمل مؤقتة بما في ذلك أولئك الذين حصلوا على الحماية الدولية.

يخشى الكثيرون أن بعض الدول الأعضاء سترفض قبول الغرامة المقترحة على أساس أن نظام البطاقة الزرقاء لن يساعد إلا قلة قليلة من الناس بكل الأحوال، أي الأشخاص ذوو الكفاءات العالية، ففي عام ۲۰۱۴ تم منح ۱۲,۹٦٤ بطاقة زرقاء فقط في الإتحاد الأوروبي.

إلا أن نظام البطاقة الزرقاء لا يعالج المشكلة الأساسية لأزمة اللاجئين و هي مساعدة من هم بحاجة للحماية الدولية و لا يمكنهم الوصول إلى أوروبا بطريقة آمنة و مشروعة.

از یونان اخراج می‌شود و به ترکیه بازمی‌گردد، به یک نفر سوری که مورد بررسی یکی از کشورهای عضو قرار گرفته، پناه دهد. بررسی‌ها شامل مواردی چون نگرانی‌های امنیتی، آسیب‌پذیری و فوریت‌های پزشکی، مانند مراحل اسکان مجدد طبق مقررات سازمان ملل متحد، می‌شد.

پیش از به اجرا درآمدن این توافق و بسته‌شدن مرزهای کشورهای بالکان حدود ۱۵۰۰ مهاجر و پناه‌جو روزانه وارد یونان می‌شدند. تعداد آن‌ها حال کاهش یافته است. در حال حاضر هزاران نفر در ترکیه منتظرند که بروند، اما پلیس ترکیه جلوی آن‌ها را می‌گیرد. تا ماه ژوئن ۲۰۱۶، تقریباً ۴۴۱ نفر توسط آژانس فرانتکس برگردانده شدند.

در ماه ژوئن ۲۰۱۶ حدود ۵۰ هزار پناه‌جو در یونان گیر افتاده و منتظر بودند تا تکلیفشان مشخص شود. آن‌ها از آینده‌ی خود کاملاً بی‌خبر بودند. مدافعان حقوق بشر اتحادیه‌ی اروپا را به نداشتن حمایت بین‌المللی کافی از افراد فراری از جنگ محکوم کردند. در ماه ژوئن ۲۰۱۶، پزشکان بدون مرز اعلام کردند تا زمانی که توافق بین اتحادیه‌ی اروپا و ترکیه برقرار است، از اتحادیه کمک‌های مالی قبول نخواهند کرد. ترکیه از نظر خیلی‌ها کشور امنی نیست، زیرا برای مثال، مردم را مجبور می‌کند به کشورهای جنگ‌زده بازگردند و نیروی کار کودک در آن‌جا مجاز است. در حال حاضر سه میلیون پناه‌جو در آن‌جا به‌سختی دارن زندگی می‌کنند ■

موانع بیشتر

بستن مسیرهای عبور و دشوار شدن ورود به اروپا باعث شده بعضی از مردم از رفتن منصرف شوند. اما از طرف دیگر، بسیاری از مردم در شرایط خطرناک‌تری قرار می‌گیرند. تا وقتی جنگ در سوریه، عراق و جاهای دیگر ادامه یابد، مهاجرت مردم به اروپا ادامه خواهد یافت. قاچاقچیان هم در مورد زندگی در اروپا وعده‌های دروغین خواهند داد و قیمت‌هایشان را بالا خواهند برد.

پس از وارد به اروپا هم، دریافت پناهندگی مسیر درازی است. اغلب مدت‌ها بیشتر از آن‌چه قاچاقچیان به مشتریان می‌گویند، طول می‌کشد. مسیر پیوستن به خانواده بسیار دشوار است و ماه‌ها، یا شاید سال‌ها، طول می‌کشد، به‌خصوص برای کسانی که تابعیت جایی را ندارند (کسانی که به‌عنوان تبعه‌ی هیچ کشوری شناخته نمی‌شوند، مانند فلسطینی‌هایی که پیش از رفتن به اتحادیه‌ی اروپا در سوریه پناه‌جو بودند)، یا مدارک لازم جهت اثبات رابطه‌ی خانوادگی را ندارند. خیلی‌ها هنوز منتظر آمدن دیگر اعضای خانوادہ‌ی خود هستند.

نزدیک به ۹۰ هزار کودک، نیمی از آن‌ها افغان، در سال ۲۰۱۵ تهنای این سفر را انجام دادند. ◄

میرحاتم صافی،

۱۷ ساله، دانش‌آموز،

لوییک ، بلژیک

من ۱۵ ساله بودم وقتی طالبان آمدند سراغم.

من اهل تگاب، یکی از نواحی ولایت کاپیسا در افغانستان هستم. آن‌ها یک روز آمدند به روستای ما تا مردان را برای رفتن به جنگ جمع کنند.

وقتی خواسته‌شان را رد کردم، آن‌ها من را شکنجه دادند و پایم را شکستند. دردش وحشتناک بود. تقریباً شش ماه طول کشید تا خوب شد. در ولایتِ من دکتر

خوب نیست. من یک ماه و خرده‌ای در رختخواب بودم، بعد کم‌کم با عصا شروع کردم به راه‌رفتن.

ماندن در آن‌جا امکان‌پذیر نبود. اگر می‌ماندم،

باید به طالبان می‌پیوستم. همین‌طوری هم سه تا

از دوستانم را از دست داده بودم. طالبان آن‌ها

را به حملات انتحاری وادار کردند. به آن‌ها وعده‌ی بهشت می‌دهند و داستان‌های زیادی از خودشان درمی‌آورند. اما هیچ‌کدام واقعی نیست.

برای همین از ولایتم فرار کردم و رفتم کابل.

۱۷ سالم بود. خانواده‌ام هم می‌خواستند با من

فرار کنند، اما این کار خیلی گران درمی‌آمد. برای

همین تنها رفتم. در پایتخت، یک قاچاقچی من را

به ایران رساند. من و خیلی‌های دیگر مثل خودم –

بچه‌های بدون والدین - سوار یک جیبِ شدم.

از ایران رفتیم ترکیه، بعد یونان و در آخر آلمان.

دوستانم بهم می‌گفتند برو بلژیک، چون شنیده بودند

برای پناه‌جویان جای خوبی است. من هم همین کار

را کردم. خیلی خوشحالم که این تصمیم را گرفتم.

حالا در سن-ژوزفینستیتوت (Sint-Jozefinstituut) در

کسل-لو (Kessel-Lo)، روستایی نزدیک شهر بروکسل،

همراه پناه‌جویان دیگر به مدرسه می‌روم. هر روز

درس می‌خوانم. کلاس‌های ورزش – با وجود درد پایم

- و زبان هلندی و شاید کمی هم ریاضی را از همه

بیشتر دوست دارم. سخت است، اما تمام سعی‌ام

را می‌کنم. همیشه تا حد توانم درس می‌خوانم.

حالا معنای واقعی تحصیل را درک می‌کنم.

معلم‌های افغانِ من موسیقی، فیلم و زبان

انگلیسی را منع می‌کردند. می‌گفتند زبان

غیرمسلمان‌هاست. همه با طالبان همکاری

داشتند و سعی می‌کردند ما را شست‌وشوی

مغزی بدهند تا یک روزی بشویم مثل آن‌ها.

در مورد من موفق نشدند، اما این موضوع

Peter van Agtmael Turkey. Suruç. Nov. 7. 2014. Refugee camp for Kurds who fled the fighting in Kobane.

بیتر فان آغتمل ترکیه، سروج، ۷ نوامبر۲۰۱۴ . کمپ پناهجویان گُرد فراری از درگیری‌ها در شهر کوبانی. للاجئين الأكراد الفارين من القتال في عين العرب.

الطبية و المعايير الأخرى المتبعة في إجراءات إعادة التوطين التابعة للأمم المتحدة كما ورد أعلاه. قبل دخول هذا الإتفاق حيز النفاذ وإغلاق الحدود في منطقة البلقان كان عدد المهاجرين و اللاجئين الذين يصلون إلى اليونان يومياً يقارب ۱0۰۰ شخص، و قد قلّ هذا العدد حالياً، حيث تمنع الشرطة التركية الآلاف من المهاجرين الذي يرغبون بالسفر. في شهر يونيو ۲۰۱6 قامت فرونتكس بإعادة ما يقارب من ٤٤١ شخص.

بلغ عدد طالبي اللجوء العالقين في اليونان ما يقارب من 0۰,۰۰۰ شخص، كان جميعهم بانتظار إجراءات اللجوء من دون أي تصور لما يحمل المستقبل لهم. انتقد الكثير من المدافعين عن حقوق الإنسان تقاعس الإتحاد الأوروبي عن تحمّل مسؤوليته في تقديم الحماية الدولية للأشخاص الفارّين من الحرب. في شهر يونيو ۲۰۱6 أعلنت منظمة أطباء بلا حدود بأنها ستتوقف عن قبول التبرعات المقدمة من الإتحاد الأوروبي طالما بقي الإتفاق التركي الأوروبي سارياً.

تعتبر تركيا بالنسبة للكثيرين بلداً غير آمن لعدة أسباب، فعلى سبيل المثال تقوم تركيا بإعادة الناس إلى الدول التي تمزقها الحروب كذلك عمالة الأطفال مسموحة فيها. و هناك ما يقارب من ۳۰۰۰ لاجئٍ في تركيا حالياً يكافحون في سبيل تأمين متطلبات المعيشة اليومية. ■

المزيد من العقبات

بالرغم من أن إغلاق الطرق ساهم في ردع بعض الناس من الوصول إلى أوروبا إلا أنه بنفس الوقت جعل حياة كثيرين آخرين عرضة للخطر، فما زال الناس يأتون إلى أوروبا و من الأرحح أنهم سيتابعون المجيء إلى أوروبا طالما استمرت الحروب في سوريا و العراق و المناطق الأخرى من دون إيجاد حل لها. و في نفس الوقت يرجح أن يستمر المهريون أيضاً في إعطاء اللاجئين وعود كاذبة عن الحياة في أوروبا و رفع تسعيرة خدماتهم .

تأخذ إجراءات اللجوء وقتاً طويلاً بعد الوصول إلى أوروبا، و هي تستغرق فترة أطول مما يقول المهريون لزبائهم. فإجراءات لمرّ الشمل الأسري صعبة و تستغرق أشهراً طويلة و ربما سنوات، خاصة إذا كان مقدم الطلب من فئة المحرومين من الجنسية (و هم الأشخاص الغير معترف بهم كمواطنين في أي دولة من الدول مثل بعض الفلسطينيين اللاجئين في سوريا قبل ذهابهم إلى الإتحاد الأوروبي)، أو إذا لم يكن للمتقدمين الأوراق الثبوتية اللازمة لإثبات وجود صلة عائلية، وما زال الكثيرون بانتظار وصول عائلاتهم .

في عام ۲۰۱0 فقط وصل ما يقارب من ۹۰,۰۰۰ طفل نصفهم من الأفغان. ◄

مهاجران آسان‌تر شده است. مردم آلمان خیلی به تازه‌واردها کمک می‌کنند، و دیدن این صحنه‌ها بسیار دل‌نشین است.

اما بعضی از مردم این ابراز همدردی را به نفع خودشان تمام می‌کنند. فعالان آلمان را به نداشتن همکاری کافی با مهاجران مهمت کرده‌اند. اما خودشان هم برنامه‌ای خاص یا تجربه‌ی مشابهی با مهاجران ندارند. به نظر من آن‌ها از مهاجران استفاده می‌کنند تا توجه‌ها را بیشتر به خودشان جلب کنند.

فلسفه‌ی من به‌عنوان یک مددکار اجتماعی این است که به دیگران کمک کنم تا آن‌ها هم به خودشان کمک کنند. من از دلسوزی حمایت نمی‌کنم. من به مردم می‌گویم از این فرصت به‌دست‌آمده استفاده کنید و برای خودتان زندگی جدیدی بسازید. من به آن‌ها می‌گویم شما هم مثل من، بار دیگر متولد شدید. آلمان برای زندگی کشور بسیار خوبی است. می‌توانید در این‌جا یک زندگی جدید بسازید.

عدم شفافیت

حاکمیت قانون

جاهایی که اتحادیه‌ی اروپا از پناهجویان حمایت نکرده، یا در بعضی موارد، از مسئولیت‌های خود طبق قوانین بین‌المللی حقوق بشر سر باز زده، افراد و گروه‌های دیگر وارد عمل شده‌اند.

درحالی‌که جان میلیون‌ها نفر در خطر است، قانونی بودن این کم‌کاری‌ها در کلاس‌های درس و دادگاه‌های سراسر اتحادیه‌ی اروپا مورد بحث است.

این موارد عبارت‌اند از:

- مجارستان دور مرزهای خود حصار کشید و سوراخ کردن و عبور از آن را جرم اعلام کرد.
- اخراج پناهجویان به کشورهای غیرشنگن، و ظاهراً امن، مانند صربستان و ترکیه، پس از رسیدگی بسیار مختصر یا غیرانفرادی به تقاضای پناهندگی افراد (مراجعه شود به بخش بعدی).
- منع وسایل نقلیه از جابه‌جایی پناهجویان و تحریم آن‌هایی که اقدام به این کار می‌کنند.
- عدم صدور ویزاهای بشردوستانه برای ساکنان مناطق جنگی

شپین تشی تشانغ

یونان، ایدومنی، مارس ۲۰۱۶ . تنتظر العائلات في بعض الأحيان عدة أيام قبل عبور الحدود إلى مقدونيا أثناء رحلتهم إلى بلاد الشمال.

Chien-Chi Chang

Greece. Idomeni. March 2016. Refugee families sometimes wait for days to cross the border into Macedonia on their way to countries farther north

یونان، ایدومنی، مارس ۲۰۱۶ .

خانواده‌های پناه‌جو گاهی برای عبور از مرز مقدونیه و حرکت به سمت شمال، باید روزها صبر کنند.

Grèce. Idomeni. Mars 2016. Les familles de réfugiés doivent parfois attendre plusieurs jours avant de traverser la frontière vers la Macédonie, alors qu'ils cherchent à rejoindre des pays situés plus au nord.

- بازداشت کسانی که از انگشت‌نگاری در مراکز کانونی خودداری می‌کنند.
- دستگیری یا تیراندازی به کسانی که به‌طور پراکنده از راه مرزهای بین ترکیه یا بلغارستان با یونان، وارد اتحادیه‌ی اروپا شدند.
- ثبت‌نام پناهجویان بر اساس تابعیت
- محدودیت‌های وارد بر حق پیوستن به خانواده

توافق با ترکیه

به دنبال عدم موفقیت طرح جابه‌جایی کمیسیون اروپا، اتحادیه‌ی اروپا که بابت جلوگیری از ورود روزانه‌ی تعداد بی‌سابقه‌ی مهاجران تحت فشار قرار گرفته بود، از ترکیه خواست جلوی آمدن پناهجویان و مهاجران را بگیرد. به این ترتیب مسئولیت پناه‌دادن به پناهجویان به گردن ترکیه افتاد، که اکثر پناهجویان سوری فراری از جنگ در آن‌جا پناه گرفته‌اند. از ماه ژوئن ۲۰۱۶، ۲.۵ میلیون سوری در ترکیه، یک میلیون در لبنان و ۶۳۵ هزار در اردن مستقر هستند.

نقشه این بود: اتحادیه‌ی اروپا تعهد کرد به ازای هر فردی که

تشمّل هذه الحالات:

- قیام هنگاریا ببناء سیاح على حدودها و تجريم كل من يقوم بثقب السياح أو بتشجيع الناس على عبور الحدود.
- طرد طالبي اللجوء إلى بلد ثالث آمن من خارج دول شنغن مثل تركيا أو صربيا، و ذلك باتباع إجراءات جماعية عاجلة.
- منع الشاحنات من نقل اللاجئين و فرض عقوبات على المخالفين .
- عدم منح التأشيرات الإنسانية للناس الذين يعيشون في مناطق الحرب.
- احتجاز أولئك الذين يرفضون إعطاء بصماتهم في مراكز الهوت سبوت.
- إعتقال أو إطلاق النار على الذين يدخلون أراضي الإتحاد الأوروبي بطريقة غير نظامية عبر الحدود التركية أو البلغارية مع اليونان.
- التعامل مع طالبي اللجوء على أساس الجنسية.
- فرض القيود على لمرّ الشمل الأسري

الصفقة التركية

بعد فشل خطة إعادة التوطين التابعة للمفوضية الأوروبية، قام الإتحاد الأوروبي، الذي يواجه ضغطاً متزايدة لوقف الأعداد غير المسبوقة من المهاجرين، بتجديد تركيا لإيقاف المهاجرين و اللاجئين من المغادرة إلى أوروبا. نتيجة لذلك إنتقلت مسؤولية تقديم المأوى للاجئين من الإتحاد الأوروبي إلى تركيا حيث يقيم الكثير من السوريين الذين فرّوا من الحرب في بلادهم. في شهر يونيو ۲۰۱۶ بلغ عدد السوريين المقيمين في تركيا ۲,۵ مليون شخص إضافة إلى مليون سوري في لبنان و ۶۳۵,۰۰۰ آخرين في الأردن.

و كانت الخطة كالتالي: مقابل كل شخص يتم إرجاعه من اليونان إلى تركيا وعد الإتحاد الأوروبي يؤخذ لاجئ سوري واحد ممن تم تقييم وضعهم من قبل الدول الأعضاء في الإتحاد. يدخل في التقييم عدة عوامل منها الإعتبارات الأمنية و وضع الشخص أي إذا كان من الفئات المستضعفة، إضافة إلى الحالة

پاولو بیلگرین

یونان، لسبوس، ۲۰۱۵ . در این جزیره که هر ماهه با هجوم هزاران نفر پناه‌جو روبرو بوده، تنش‌ها می‌توانند بالا بگیرند.

Paolo Pellegrin

Greece. Lesbos. 2015. Tensions can run high on the island, which has been overwhelmed by thousands of refugees arriving each month.

Grèce. Lesbos. 2015. Les tensions peuvent être très fortes sur l'île, submergée par l'arrivée de milliers de réfugiés chaque mois.

و به پناهجویان در یونان کمک می‌کند. زندگی پناهجویان و مهاجران در یونان به‌تدریج تغییر کرد. اوایل سال‌های ۲۰۰۰، پذیرش اجتماعی خوب بود، هرچند یک پناه‌جو در مطبوعات فردی مسئله‌دار عنوان می‌شد. اما آن زمان تنها چند نمونه تبعیض نژادی پیش آمد. اما از سال ۲۰۰۸ تا ۲۰۱۱، حملات و اتفاقات نژادپرستانه علیه پناهجویان به‌سرعت افزایش پیدا کرد. تبعیض توسط پلیس یونان بسیار معمول شد، و میزان پذیرش اجتماعی پایین آمد. اگر گروه‌های راست افراطی در خیابان‌ها به مهاجری حمله می‌کردند، همسایه‌ها دخالت نمی‌کردند. این ترسناک‌ترین قسمت ماجرا بود. من یک بار رفتم ملاقات پناه‌جویی که در زندان بازداشت بود. افسر پلیس بارها را او جلوی من کتک زد. من تا هفته‌ها بعد کابوس می‌دیدم. تغییر بزرگ در جامعه از سال ۲۰۱۴ و بعد از قتل موزیسین یونانی، پاولوس فیساس (Pavlos Fyssas)، به دست گلدن داون (Golden Dawn) شروع شد. موضوع تنها پناهجویان یا مهاجران نبودند؛ نژادپرستی دامن‌گیر یونانی‌ها هم شد. اوضاع سوریه باعث تغییر اوضاع سیاسی و جو اجتماعی یونان شد، و جنبش هم‌بستگی محکمی بین پناهجویان به وجود آمد. پیش از آن، مطبوعات تصویری منفی از پناهجویان نشان می‌دادند، اما حال حتی بدترین خبرنگاران هم درباره‌ی پناهجویان مثبت می‌نویسند. بحران اروپا بحران مهاجرتی نیست، بلکه یک بحران سیاسی و مسئولیتی است. و تا زمانی که مسئولیت‌ها به‌طور مساوی پخش نشوند، ما شاهد افزایش مستمر راست‌های افراطی در اروپا خواهیم بود. بنابراین آن‌چه ما از مردم می‌خواهیم، تنها هم‌بستگی در تامین خوراک و نان نیست، بلکه از آن‌ها می‌خواهیم که دولت‌هایشان را به پذیرش و ادغام پناهجویان وادار کنند.

هالو سلام، ۴۴ ساله، وکیل و

جامعه‌شناس، برلین، آلمان

من ۲۰ سال پیش به آلمان آمدم. من یکی از بی‌شمار عراقی و به‌خصوص عراقی‌گردی بودم که در زمان حکومت صدام حسین به اروپا فرار کردند. شاید نام

من نشان از آینده‌ای داشت که قرار بود در خارج از کشور داشته باشم: اسم کوچکم به زبان‌گردی یعنی «عقاب»، و فامیلی‌ام به عربی یعنی «صلح». من در سال ۱۹۹۶، با پای پیاده از سلیمانیه به استانبول، ترکیه، سفر کردم. سه ماه آن‌جا ماندم. از آن‌جا با قایق رفتم یونان و بعد به آلمان آمدم. من در شهر هانوفر (Hanover) تقاضای پناهندگی کردم و دو سال بعد پناهنده شدم.

آن دو سال سخت‌ترین سال‌های عمرم بودند. از ساعت پنج تا هشت صبح در یک رستوران کار می‌کردم، بعد تا ظهر می‌رفتم مدرسه تا زبان آلمانی یاد بگیرم. هم‌زمان با آن، در دانشگاه فنی برلین (Technische Universitat Berlin) هم ثبت‌نام کردم تا جامعه‌شناسی بخوانم و درس بدهم، و آخر هفته‌ها هم انواع کارهای عجیب را انجام می‌دادم تا پول دربیآورم. این تصمیم آسانی نبود. من در عراق حقوق خوانده بودم، اما وقتی مدرک حقوقم را در برلین نشان دادم، من را مسخره کردند و گفتند باید همه چیز را از اول شروع کنم. خیلی آزاردهنده بود، اما خوشحالم که این کار را کردم. در غیر این‌صورت امروز نمی‌توانستم کار کنم. من در زمان دانشجویی، حمایت از سایر پناهندگان عراقی را آغاز کردم.

من هر روز برای ترجمه و کمک همراه آن‌ها به ادارات مسکن، پلیس و بانک می‌رفتم. سرانجام، نوامبر ۲۰۰۶، همان سالی که پاسپورت آلمان‌ام را گرفتم، در محله‌ی کرویزبرگ (Kreuzberg) برلین در یک مرکز پناهجویان با ۱۴۷ عضو به‌عنوان مددکار اجتماعی مشغول به کار شدم. تا آن موقع، فارغ‌التحصیل شده بودم و از به‌کارگیری دانشم خیلی لذت می‌بردم. مردم به کمک نیاز دارند. خیلی‌ها به‌خاطر رنج‌هایی که در مناطق جنگی کشیده‌اند و همین‌طور سفر مشقت‌بارشان به اروپا، دچار ضربه‌های روحی شدیدی هستند. سال گذشته وقتی بحران مهاجرت آغاز شد و صد هزار نفر وارد آلمان شدند، دلم خیلی برایشان سوخت. یاد گذشته‌ی خودم افتادم وقتی جای آن‌ها بودم. اما پیش‌ترها، دوره فرقی می‌کرد.

خدمات اجتماعی کمتری در دسترس بود و ما مجبور بودیم تهایی از پس همه چیز برپاییم. حال زندگی و اقامت گرفتن در این‌جا برای

هالو سلام، ۴۴ عاماً، محامی و اختصاصی
بعلم الاجتماع، برلین، آلمانیا

جنتُ إلى ألمانيا قبل ۲۰ عاماً. كنت واحداً من الكثير من العراقيين، و خصوصاً العراقيين الأكراد، الذين هربوا إلى أوروبا حين كان صدام حسين ما يزال في السلطة. ربما كان إسمي يرمز للمستقبل في الخارج، فإسمي الأول يعني «النسر» باللغة الكردية و إسم عائلتي يعني «السلام» باللغة العربية. في عام ۱۹۹۶ سافرت مشياً على الأقدام من السلیمانیه إلى إسطنبول في تركيا. بقيت هناك لمدة ثلاثة أشهر ثم أخذت قارب إلى اليونان و منها جئت إلى ألمانيا و طلبت اللجوء في هانوفر. بعد مرور سنتين أصبحت لاجئاً. كانت تلك السنتين من أصعب السنوات في حياتي. كنت أعمل في مطعم من الساعة الخامسة إلى الثامنة صباحاً و بعدها أذهب إلى المدرسة لتعلم اللغة الألمانية حتى وقت الظهر.

في الوقت ذاته سجلت في الجامعة التقنية في برلين لدراسة علم الاجتماع و التدريس حيث كنت أذفع رسوم الدراسة من أجر الأعمال المؤقتة التي كنت أقوم بها في عطلة نهاية الأسبوع. لم يكن قرار الدراسة سهلاً، فأنا خريج كلية القانون في العراق و لكن حين قدمت شهادة الحقوق العراقية في برلين استهزأوا بها و قالوا أن عليّ أن أعيد دراستي من جديد. أحبطت كثيراً وقتها، و لكنني سعيد بأيّ عدت للدراسة من جديد و إلا فما كنت قد تأهلت لوظيفتي اليوم. و خلال أيام الدراسة كنت أساعد زملائي اللاجئین، و أرافقهم إلى السلطات المختصة بالإسكان و الشرطة و البنك يومياً و ذلك لمساعدتهم في الترجمة و الأشياء الأخرى.

و أخيراً في شهر نوفمبر عام ۲۰۰۶، و هي نفس السنة التي حصلت فيها على الجنسية الألمانية، حصلت على وظيفة عامل إجتماعي في ملجأ يضم ۱۴۷ لاجئ في حي كروزبرغ في برلين، و كنت وقتها قد تخرجت و بدأت أجي ثمار دراستي و أستفيد من التعليم الذي اكتسبته. الناس بحاجة للمساعدة. يعاني الكثير من الناس الذين يأتون إلى هنا من مشاكل نفسية بسبب المصاعب التي واجهتهم نتيجة للحرب أو أثناء رحلة السفر إلى هنا.

عندما بدأت أزمة اللاجئین العام الماضي و أتى مئات الألوف من الناس إلى ألمانيا كان قلبي ينفطر لهم.

عندما رأيتهم تذکرت نفسي حين كنت لاجئاً، لكن الزمان كان مختلفاً وقتها. لم تكن الكثير من الخدمات الإجتماعية متوفرة حينها و كنا نواجه الأشياء لوحدنا. أصبحت عملية الإستقرار الآن أسهل بالنسبة للاجئین. الآن يقوم الناس في جميع أنحاء ألمانيا بمساعدة القادمين الجدد و هو شيء يبعث على الرضا. إلا أن بعض الناس تبنوا موجة التعاطف هذه مدفوعين بمصالح خاصة. يعتقد الكثير من الناشطين بأن ألمانيا لم تبدل ما يكفي لإعادة توطين الناس، و لكنهم في الوقت ذاته لم يقدموا خطة عمل بديلة أو خبرات مناسبة للاجئین. برأيي أنهم يريدون الحصول على اهتمام أكبر فقط لأسباب خاصة بهم. إن أسلوب تفكيري و عملي كعامل إجتماعي هو أن أساعد الآخرين على مساعدة أنفسهم فأنا لا أؤيد الشفقة على النفس. أنصح الناس بأن يخطموا فرصة بداية حياة جديدة، و بأنهم ولدوا من جديد كما كنت أنا. ألمانيا هي بلد ممتاز للإستقرار، و بداية حياة جديدة دائماً ممكنة.

عدم الشفافية في

حكم القانون

قام بعض الأفراد و المجموعات الأخرى بالتدخل في الوقت الذي تقاعس فيه الإتحاد الأوروبي عن تقديم الحماية أو تنفيذ مسؤولياته في تقديم الحماية وفقاً للقانون الدولي لحقوق الإنسان. و تبقى شرعية هذا التقاعس مثار جدل في المحاكم و قاعات المحاضرات في جميع أنحاء الإتحاد الأوروبي بينما ما تزال الملايين من الأرواح عرضة للخطر.

او را با زیردانی خودش قن‌داق کرد. آن‌ها روی این قایق‌های چوبی جمع شدند و به سمت ساحل سنگی این جزیره پارو زدند. خیلی‌ها سر راه غرق شدند. وقتی به این‌جا رسیدند، تنها پنج کشاورز در روستا زندگی می‌کردند. جایی برای زندگی نداشتند، برای همین تعدادی از آن‌ها انبار زیتون را تمیز کردند و آن‌جا خوابیدند. آن‌ها درنهایت ازدواج کردند و خانواده تشکیل دادند. روستای ما، سکالا سیکامینیاس (Skala Sikaminias)، روستای پناه‌جویان است. ما فرزندان پناه‌جویان هستیم. ما با شنیدن داستان‌های مادرانمان بزرگ شدیم و آرزوی بازگشت به سرزمین از دست‌رفته‌شان را حس کردیم.

ما هیچ‌وقت از پناه‌جویان نترسیدیم. حتی یک دقیقه. این‌ها آدم‌های بسیار صلح‌جوی هستند. همیشه ما را بغل می‌کردند و برایمان بوس می‌فرستادند. فرزندان‌شان را که گاهی از سرما می‌لرزیدند، با اعتماد پیش ما می‌گذاشتند. ما آن کودکان را محکم بغل می‌کردیم، انگار مال خودمان بودند. ما آن‌ها را در آغوشمان نگه می‌داشتیم تا خوابشان ببرد.

مادر بچه با لباس‌های خشک و کفش‌های تیس نو برگشت. مردم حتی از استرالیا هم برای ما جعبه جعبه لباس و کفش و پودر بچه می‌فرستادند. مادر با لباس‌های نو خیلی زیبا و آرام به نظر می‌رسید. از دیدن ما با فرزندش لبخند زد. من در چهره‌ی آن زن جوان و تمام زن‌های جوانی که از این دریای گاه خشمگین بین ما و ترکیه می‌گذرند، چهره‌ی مادرم را می‌دیدم. وقتی آن‌ها را به آغوش می‌کشیدیم، حس می‌کردیم مادران خودمان هم این مادران جوان را به آغوش می‌کشند.

یونس محمدی، ۴۳ ساله، پزشک، آتن، یونان

آمدن من به یونان اصلاً تصادفی نبود. من در سال ۲۰۰۱ تصمیم گرفتم بیایم یونان و تقاضای پناهندگی کنم. یونان همیشه برایم شگفت‌انگیز بود. من پزشک هستم، و مانند تمام پزشکان دنیا، زمان فارغ‌التحصیلی از دانشگاه مزار شریف در سال ۱۹۹۷، سوگند بقراطی را خوردم؛ سوگندی که به زمان یونان باستان برمی‌گردد. برای همین همیشه دلم می‌خواست به مهد پزشکی بروم.

من اهل غزنی افغانستان هستم. من خیلی جوان بودم و هنوز مدرسه می‌رفتم، که نیروهای شوروی کشورم را اشغال کردند. من همراه سایر فعالان در خیابان‌ها پوستره‌های ضد اشغال‌گران را پخش می‌کردم. اما آن‌چه درحقیقت کشورم را از بین برد، جنگ داخلی بود، که بعد از رفتن نیروهای شوروی شروع شد. من در سال ۱۹۹۷ به‌خاطر جنگ داخلی به پاکستان رفتم، و در آن‌جا به سازمان‌های پناه‌جویان پیوستم و به کودکان آموزش می‌دادم. در سال ۲۰۰۰ برگشتم افغانستان، تا با اشتیاق برای دفاع از کشورم با طالبان بجنگم. اما آن‌ها مرا دستگیر کردند و ۲۸ روز در مزار شریف زندانی شدم. این اتفاق محرکی شد تا برای همیشه افغانستان را ترک کنم. من از مزار شریف به پاکستان رفتم، از آن‌جا به ایران، جایی که پسرم به دنیا آمد، و بعد هم به ترکیه رفتم. سرانجام روز پنجم سپتامبر ۲۰۰۱، با همسر و پسرم رسیدم یونان. آن روز را خوب یادم است، چون تنها چند روز قبل از حملات ۱۱ سپتامبر بود. اگر بعد از حملات ۱۱ سپتامبر هنوز در ترکیه بودم، هیچ‌وقت نمی‌رفتم یونان. برمی‌گشتم افغانستان تا برای کشورم بجنگم. اما اکنون این‌جا هستم.

من واقعا دلم می‌خواست در یونان زندگی کنم، برای همین با پی‌گیری و پشتکار، آن‌قدر بین این وزارت‌خانه و آن اداره‌ی ذی‌صلاح دوندگی کردم، تا اجازه‌ی پناهندگی‌ام را صادر کردند. من یکی از تنها ۱۱ نفری بودم – از بین شش هزار نفر – که آن سال اجازه‌ی پناهندگی گرفتند.

متاسفانه من و همسرم با هم خوشحال نبودیم، و حتی در افغانستان هم می‌خواستیم از هم طلاق بگیریم. اما می‌دانید که اوضاع آن‌جا چگونه بود و هست. طلاق در افغانستان از لحاظ فرهنگی قابل پذیرش نبود، به‌خصوص برای زن. اما در یونان با هم تصمیم گرفتیم این کار را انجام دهیم.

بعد از ۱۵ سال، من هنوز در آتن زندگی و کار می‌کنم. پزشک بودن، سواد انگلیسی و کار هر روزه با پزشکان جهان (Medecins du Monde or Doctors of the World) خیلی به من کمک کرد تا از حمایت بین‌المللی برخوردار باشم. برای همین مجبور نبودم با عدم اطمینان در یونان زندگی کنم.

من در آتن به‌عنوان رهبر جامعه‌ی افغان انتخاب شدم، و حال رئیس انجمن پناه‌جویان یونانی هستم، که یک سازمان غیردولتی است

یونس محمدی، ۴۳ عاماً، طیب، آثینا، یونان

لیس من قبیل الصدفة أنني أقيم في اليونان. ففي عام ۲۰۰۱ كنت قد اتخذت قراراً واعياً بالذهاب إلى اليونان و طلب اللجوء فيه. كنت أحب اليونان طوال حياتي. أنا طبيب و مثل بقية الأطباء في العالم أقسمت يمين أبقراط الذي يعود تاريخه إلى اليونان القديمة. كان ذلك حين تخرجت من كلية الطب في جامعة مزار شريف. لذلك كنت أريد الذهاب إلى بلد الطب. أنا من منطقة غازني من أفغانستان. كنت صغيراً في المدرسة حين قام الإتحاد السوفييتي بغزو بلدي. و بالرغم من صغر سني حينها إلا أنني كنت ألصق المنشورات المعادية للغزاة في الشوارع مع ناشطين آخرين. لكن ما دمر بلدي حقيقة كانت الحرب الأهلية التي بدأت بعد مغادرة السوفييت لأفغانستان.

في عام ۱۹۹۷ ذهبت إلى باكستان بسبب الحرب الأهلية، و التحقت هناك بمنظمات للاجئين و تعليم الأطفال. عدت إلى أفغانستان في عام ۲۰۰۰ و كنت متحمساً للقتال في سبيل بلدي ضد طالبان، لكنهم أسروني و اعتقلوني لمدة ۲۸ يوم في مزار شريف. كان ذلك هو السبب الذي تركت من أجله أفغانستان للأبد. غادرت إلى باكستان عن طريق مدينة مزار شريف و بعدها انتقلت إلى إيران، حيث ولد إبني و بعد ذلك ذهبنا إلى تركيا. و أخيراً في ۵ سبتمبر ۲۰۰۱ وصلت إلى اليونان مع زوجتي و إبني. ما زلت أذكر ذلك اليوم لأنه كان قبل بضعة أيام من وقوع هجمات سبتمبر في أمريكا (۱۱/۹). و لو أنني لم أغادر تركيا قبل وقوع الهجمات لما كنت استطعت الذهاب إلى اليونان أبداً. كنت ربما سأعود إلى أفغانستان للقتال في سبيل بلدي. و لكنني هنا اليوم.

لقد كانت رغبتني بالفعل هي العيش في اليونان و لذلك سعيت للحصول عليها، و كنت أذهب إلى الوزارات و المكاتب المختصة باستمرار حتى حصلت على اللجوء في اليونان في ذلك العام. للأسف زوجتي و أنا لم نكن سعداء في حياتنا و كنا نريد الطلاق حتى حين كنا نعيش في أفغانستان. و لكن الوضع كان و ما زال صعباً هناك. لم يكن الطلاق أمراً مقبولاً من الناحية الإجتماعية في أفغانستان و خصوصاً بالنسبة للمرأة. و لذلك اتخذنا قرار الطلاق سوياً في اليونان. مضى على إقامتي و عملي في اليونان مدة ۱۵

عام. ساعدني عملي في الحصول على الحماية الدولية فأنا أتحدث اللغة الإنكليزية و أعمل مع منظمة أطباء العالم (Doctors of the World) أو Médecins du Monde) و لذلك أعيش في اليونان من دون أي قلق على وضعي.

أصبحت الآن عميد الجالية الأفغانية في اليونان [في أثينا] كما أنني أترأس الآن منتدى شؤون اللاجئين في اليونان، و هي منظمة محلية غير حكومية تقوم بالدفاع عن حقوق اللاجئين في اليونان و مساعدتهم. تغيرت حياة اللاجئين و المهاجرين في اليونان بشكل تدريجي. ففي بدايات الألفية الثانية (۲۰۰۰ و ما بعدها) كان مستوى القبول الإجتماعي جيداً بالرغم من سوء تصوير اللاجئين في الإعلام. في تلك الفترة لم يكن عدد الحوادث العنصرية ملحوظاً أبداً.

إلا أنه بين عامي ۲۰۰۸ و ۲۰۱۱ بدأت الهجمات العنصرية ضد اللاجئين بالتزايد بسرعة كبيرة. كما أصبح أيضاً التمييز العنصري من قبل الشرطة اليونانية أمراً شائعاً و بالطبع تزايد الرفض الإجتماعي لظاهرة اللاجئين. و حالياً إذا قامت مجموعات متطرفة يمينية بمهاجمة أي من المهاجرين في الشارع، لا يتدخل أي من الجيران، و هذا برأيي أمر مرعب جداً.

ذهبت في إحدى المرات لزيارة أحد اللاجئين المحتجزين في السجن. قام الشرطي حينها بضربه مراراً أمامي. عانيت من كوابيس لأسابيع بعد ما شاهدته. حصل التغيير الكبير في المجتمع في عام ۲۰۱۴ بعد مقتل النجم الموسيقي اليوناني بافلوس فيساس من قبل حزب الفجر الذهبي (Golden Dawn). لم يكن الأمر حينها متعلقاً باللاجئين فقط فالعنصرية كانت أيضاً موجهة ضد اليونانيين أنفسهم.

ساعد الوضع في سوريا على تغيير المناخ السياسي و الإجتماعي في اليونان، و خاصة بعد تشكيل حركة تضامن قوية مع اللاجئين.

إن الأزمة في أوروبا ليست أزمة لاجئين بل هي أزمة سياسية و أزمة مسؤوليات. و إذا لم يتم توزيع هذه المسؤوليات بالتساوي فسنشهد صعوداً مستمراً لليمين المتطرف في أوروبا. لذلك ما نطلبه من الناس هو ليس فقط إظهار التضامن من خلال تقديم الطعام و الخبز و لكن أيضاً الضغط على الحكومات لقبول اللاجئين و دمجهم في المجتمع.

انجام تعهدات خود پایین است.

پس از حملات تروریستی داعش در پاریس و بروکسل، بازرسی‌های امنیتی کشورهای عضو برای تازه‌واردان سخت‌تر شده است. حداقل دو نفر از مهاجمان همراه گروه عظیمی از مردم در سال ۲۰۱۵ وارد اروپا شده‌اند. تعدادی از کشورهای اکثریت-مسیحی از ورود شمار بالای مهاجران مسلمان می‌ترسند.

با استناد به این نوع نگرانی‌ها، تعدادی از کشورهای اروپای شرقی - به‌خصوص مجارستان، لهستان، جمهوری چک و اسلواکی - حاضر نشدند در طرح اسکان‌دهی شرکت کنند. پاییز سال ۲۰۱۵، مجارستان بین خود و همسایه‌های غیرشنگن‌اش، صربستان و کرواسی، حصار کشید تا از ورود مهاجران جدید جلوگیری کند. در ماه سپتامبر، در بحبوحه‌ی بحران، نخست‌وزیر مجارستان، ویکتور اربان (Victor Orban)، اظهار کرد تعداد بالای مهاجران مسلمان را نخواهد پذیرفت تا «اروپا مسیحی باقی بماند.»

اتحادیه‌ی اروپا، دسامبر سال ۲۰۱۵، علیه قانون پناهندگی جدید مجارستان، که پناهجویان را از بعضی حقوق و حمایت‌های پایه محروم می‌کند، شکایت کرد. به غیر از اقدامات قانونی، احساسات علیه پناهجویان و مهاجران در سراسر اروپا رو به افزایش است. در آلمان، که بیشترین تعداد پناهجو را گرفته است، پلیس بیش از ۲۰۰ مورد ایجاد حریق عمدی در مراکز پناهجویان را در سال ۲۰۱۵ گزارش کرد. این نوع حملات در سال ۲۰۱۶ بیشتر شده است. این بحران باعث شد کشورهای چون هلند، بلژیک و دانمارک هم روند پناهندگی خود را سخت‌تر کنند.

این نوع ابراز مخالفت موضوع جدیدی نیست. در سال‌های ۱۹۵۰، که میلیون‌ها آلمانی‌تبار بر اثر اخراج از کشورهایشان پس از پایان جنگ جهانی دوم به آلمان غربی و شرقی بازگشتند، هنگام ورود با سوءظن مورد استقبال قرار گرفتند. با این‌که بعضی از مردم اظهار می‌کنند این سیل مهاجرت بی‌سابقه بوده، اما این‌طور نیست. (مراجعه کنید به گفتار "برخاستن از میان خاکسترهای جنگ") ■

امید

ورود مهاجران در بسیاری از کشورهای عضو اتحادیه‌ی اروپا با مخالفت‌های شدیدی روبه‌رو بوده است، اما بسیاری از مردم با کارهای داوطلبانه در زمینه‌های مختلف - باز کردن در خانه‌هایشان به روی آن‌ها، کمک به پناهجویان در عبور از مرزها، ارائه‌ی کمک‌های درمانی، و آموزش زبان و مهارت‌های دیگر - از پناهجویان استقبال کرده‌اند ■

ماریتسا ماوراپیدو، ۸۵ ساله،

سکالا سکامینیاس،

لسبوس، یونان

اسم من ماریتسا است. ۸۵ سالم است و در جزیره‌ی لسبوس زندگی می‌کنم. من این‌جا به دنیا آمده و بزرگ شده‌ام. دخترخاله‌ام میلیتسا و خواهر شوهرم افستراتیا نزدیک‌ترین دوستانم هستند. ما همه مادر بزرگ‌های ۸۰ و اندی ساله هستیم. افستراتیا نزدیک به ۹۰ سالش است! ما شنیده بودیم که خانواده‌های زیادی برای فرار از جنگ با قایق پلاستیکی از ترکیه می‌آیند. ما هر روز روی ساحل سنگی با هم قدم می‌زدیم - هرچند راه رفتن برای افستراتیا الان یک کمر سخت شده - و از جمعیتی که با آن قایق‌ها می‌آمدند، استقبال می‌کردیم، تا به آن‌ها نشان دهیم که کنارشان هستیم.

یک روز، همه‌مان کنار ساحل روی صندلی‌های پلاستیکی نشسته بودیم. مادری را دیدم که نوزادش بغلش بود. او از کمر به پایین خیس بود، چون موج‌های دریا وارد قایقشان شده بود. خیلی‌ها روی آن قایق بودند. بسیاری از آن‌ها گریه می‌کردند یا زمین را می‌بوسیدند، اما او کاملاً آرام بود. به نظر قوی می‌آمد. نوزادش شاید یک ماهش بود.

من به زبان یونانی با آن مادر جوان صحبت کردم، اما البته او متوجه نشد من چه گفتم. روسری سرش بود و طوری به من نگاه کرد انگار من را می‌شناسد. از او خوشم آمد. با اشاره به او گفتم بیاید و بچه را بگذارد پیش ما و برود پیش داوطلبان - از تابعیت‌های مختلف دنیا - که داشتند لباس‌های خشک پخش می‌کردند. انگار حرفم را متوجه شد. بچه را داد به میلیتسا. نوزاد دختر بود، و میلیتسا به او شیر داد. سال گذشته ما مادران زیادی مانند او دیدیم، که بچه به بغل با این قایق‌ها از راه دریا می‌آمدند. مادران ما هم، تقریباً ۱۰۰ سال پیش، به همین صورت به یونان آمدند. نام مادر من تاسولا بود. او تنها ۱۵ سالش بود وقتی از شهر سمیرنا (ازمیر فعلی، در ترکیه) فرار کرد. آن‌جا جنگ بود و ترک‌ها به یونانی‌های ساکن ترکیه حمله می‌کردند. بسیاری از آن‌ها جانشان را از دست دادند. مادرم به شهر مسکونسیا (با نام فعلی مجمع‌الجزایر آلوالیک Ayvalik Archipelago) فرار کرد. تنها لباس‌های تنش همراهش بود. مادر افستراتیا، اوانتیا، با سه پسر بچه‌ی کوچک فرار کرد. او حتی وقت نکرد به پسر کوچکش لباس بپوشاند، و

الوقت کافی لتلبس أصغر أبنائها، فقامت بتمزيق جزء من تنورتها الداخلية لكي تلقه بها. تجمهر الجميع فوق هذه القوارب الخشبية و أبحروا إلى هذا الجزء الصخري من الشاطئ. مات الكثير منهم غرقاً أثناء الرحلة. عندما وصلوا كان هناك خمسة مزارعين فقط في القرية. لم يكن هناك مكان لكي يعيشوا فيه، فقاموا بتنظيف مخازن الزيتون و ناموا فيها. و مع مرور الزمن تزوجوا و أصبح لهم عائلات. إسم قريتنا سکالا سيكامينياس و هي قرية اللاجئين. نحن أبناء اللاجئين. نشأنا و كبرنا على القصص التي كانت تحكيها لنا أمهاتنا، و كنا نشعر بشغفهن و حينئذ للعودة إلى بلدن التي ضاعت منهن. لم نشعر بيوم من الأيام بأي خوف من اللاجئين، و لا حتى للحظة واحدة. هؤلاء الناس

مسالمون. كانوا يعانقوننا و يقبلوننا، و يأتموننا على أطفالهم. كانوا يرتجفون برداً، و كنا نحمل أولئك الأطفال و كأنهم أطفالنا، و نعتني بهم و نهزهم بلطف بين ذراعينا حتى يناموا. بدلت أمر الطفلة ملابسها و ارتدت ملابس جافة و حذاء تس جديد من الملابس المتبرع بها للاجئين. كان الناس يرسلون صناديق التبرعات و حليب الأطفال من كل مكان حتى من أستراليا. بدت الأم جميلة و مرتاحة بملابسها الجديدة. كانت تبسم لنا بينما كنا نداعب طفلتها. كنت أرى وجه أمي في تلك المرأة الشابة و في وجوه جميع النساء اللواتي كنّ يأتين عبر هذا البحر الغاضب أحياناً الذي يفصلنا عن تركيا. عندما كنا نعاقد تلك الأمهات الشابات كنا نشعر و كأن أمهاتنا كن يعانقنهن أيضاً.

Thomas Dworzak
Slovenia. Nov. 6, 2015. Refugees and migrants receive support from Slovenian Red Cross workers at a camp on the border with Austria.

Slovénie. 6 novembre 2015. Des réfugiés et des migrants reçoivent le soutien des membres de la Croix-Rouge slovène dans un camp à la frontière de la Slovénie et de l'Autriche.

توماس دفورزاك
سلوفينيا. ۶ نوامبر ۲۰۱۵. اللاجئين و المهاجرون و هم يتلقون المعونات من الصليب الأحمر السلوفيني في مخيم يقع على الحدود مع النمسا.

اسلوان. ۶ نوامبر ۲۰۱۵. پناهجویان و مهاجران در کمپ دم مرز اتریش از کارکنان صلیب سرخ اسلوانی کمک دریافت می‌کنند.

در پاسخ به تعداد بی‌سابقه‌ی پناهجویان، فرانکس (Frontex)، آژانس گشت مرزی اتحادیه‌ی اروپا، مسئول اداره‌ی دو مرکز ثبت، به نام مراکز کانونی (hotspots)، مستقر در جزیره‌های لسبوس و چیوس شد.

مراکز مزبور در اموری چون انگشت‌نگاری، تعیین تابعیت افراد و تشخیص هویت تروریست‌های احتمالی (مراجعه شود به ستون‌های کناری حملات بروکسل و پاریس)، جمع‌آوری اطلاعات درباره‌ی شبکه‌های قاچاق، و در صورت تشخیص دولت یونان، اخراج افراد از کشور، کمک می‌کنند.

سازمان ملل متحد و خیریه درمانی پزشکان بدون مرز (Medecins Sans Frontieres – Doctors Without Borders) این مراکز را به نداشتن حمایت کافی از پناهجویان محکوم کرده‌اند. ■

چالش‌های اتحادیه‌ی اروپا

اتحادیه‌ی اروپا باید به شکل جمعی با بحران مهاجرتی برخورد می‌کرد (مراجعه به گفتار "نحوه کار اتحادیه‌ی اروپا")، اما موفق نشد این کار را بکند. بنابراین کشورهای یونان و

ایتالیا مجبور شدند با هجوم مهاجران مقابله کنند. این هجوم وسیع پناهجویان و مهاجران بزرگ‌ترین چالشی است که اتحادیه‌ی اروپا تا امروز با آن روبه‌رو بوده است. یک مسئله‌ی مهم حفظ اصل مرزهای باز اتحادیه‌ی اروپا طبق توافق‌نامه‌ی شنکن است. (مراجعه شود به گفتار "نحوه کار اتحادیه‌ی اروپا") پنج کشور اتحادیه‌ی اروپا - آلمان، سوئد، اتریش، دانمارک و نروژ - با استناد به نگرانی بابت امنیت داخلی و سیاست‌های عمومی به دلیل ورود مردم از راه یونان و حرکت آزادانه‌ی آن‌ها به جاهای دیگر اتحادیه، اقدامات اضطراری به کار برده‌اند تا جلوی رفت‌وآمد آزاد از مرزهای کشورهای خود را بگیرند.

سیستم دوبلین هم از سال گذشته به‌طور جدی تحت فشار قرار گرفته است. احتمال دارد هیچ‌کدام از آن سیستم‌ها به شکل قبل باقی نمانند.

در تلاش جهت جبران کمبودهای سیستم دوبلین، کمیسیون اروپایی در ماه سپتامبر ۲۰۱۵ یک نظام سهمیه‌بندی پیشنهاد کرد. طبق آن، همه‌ی کشورهای عضو تعداد خاصی پناهجو می‌پذیرند. اما از ۱۶۰ هزار نفری که اتحادیه گفته بود از یونان و ایتالیا نقل‌مکان خواهند داد، کمتر از پنج درصد تا ماه ژوئن ۲۰۱۶ انتقال داده شده‌اند. سرعت عمل کشورها در

جون فینک

Belgium. Brussels. Nov. 18, 2015. The Paris attacks and a series of raids and arrests in Molenbeek have led to suspicion of its mostly Muslim residents.

Belgique. Bruxelles. 18 novembre 2015. Les attentats de Paris et une série de perquisitions et arrestations à Molenbeek ont jeté la suspicion sur ses habitants, majoritairement musulmans

جون فینک

بلژیک، بروکسل. ۱۸ نوامبر ۲۰۱۵. حمله‌ها و حملات پاریس و سلسله‌ی المدهامات و الاعتقالات التي تبعتها إلى تزايد الشكوك بسكان الحي المسلمين.

بلژیک، بروکسل. ۱۸ نوامبر، ۲۰۱۵ . حملات پاریس و حمله‌ها و بازداشت‌ها در محله‌ی مولنیک به سوءظن نسبت به ساکنان اکثریت مسلمان منجر گردیده است.

(داعش) فی پاریس (فرنسا) و بروکسل (بلجیکا) أصبحت إجراءات التفيتش الأمنية في دول الإتحاد أكثر صرامة بالنسبة للقادمين الجدد. فقد دخل إثتان على الأقل من منفذي الهجمات إلى أوروبا ضمن موجات المهاجرين في عام ۲۰۱۵. تخشى بعض الدول ذات الأغلبية المسيحية قدوم أعداد كبيرة من المهاجرين المسلمين.

بحجة مخاوف من هذا النوع رفضت العديد من دول أوروبا الشرقية، و خاصة هنغاريا و بولندا و جمهورية التشيك و سلوفاكيا، المشاركة في خطة إعادة الترحيل. و في شتاء عام ۲۰۱۵ قامت هنغاريا ببناء سياج على طول حدودها مع دول الجوار التي لا تدخل ضمن إتفاقية شنغن، أي صربيا و كرواتيا، للحد من دخول المهاجرين إلى أراضيها. و في شهر سبتمبر صرّح رئيس الوزراء فيكتور أوربان بأنه لن يستقبل أعداداً كبيرة من المهاجرين المسلمين و ذلك من أجل "المحافظة على مسيحية أوروبا".

في ديسمبر من عام ۲۰۱۵ بدأ الإتحاد الأوروبي الإجراءات القانونية الخاصة بالإخلال بالمعاهدة الأوروبية ضد قانون اللجوء الذي اتبعته هنغاريا مؤخراً و الذي يجرد اللاجئين من بعض أشكال الدعم و الحقوق الأساسية.

و بغض النظر عن الإجراءات القانونية فلا تزال المشاعر المعادية للاجئين و المهاجرين في تزايد مستمر في جميع أنحاء أوروبا. ففي ألمانيا التي استقبلت العدد الأكبر من اللاجئين، سجّلت الشرطة أكثر من ۲۰۰ حادثة من هجمات الحريق المتعمد في مراكز اللجوء في عام ۲۰۱۵، و قد زاد عدد تلك الهجمات في عام ۲۰۱۶.

دفعت أزمة اللجوء دولاً أخرى مثل هولندا و بلجيك و الدنمارك إلى تشديد إجراءات اللجوء الخاصة بهم.

إن هذا النوع من المعارضة للهجرة ليس بأمر جديد، ففي الخمسينات عاد الملايين من الألمان العرقيين إلى ألمانيا الشرقية و الغربية بعد أن طردوا من بلادهم في نهاية الحرب العالمية الثانية، و قد أثار قدومهم إلى ألمانيا وقتها الكثير من مشاعر الريبة و الحذر. على الرغم من أن البعض قد يقول بأن هجرة اللاجئين الحالية إلى أوروبا هي الأولى من نوعها إلا أن ذلك غير صحيح. (أنظر الفصل "النهوض من ركاب الحرب") ■

الأمل

بالرغم من أن المعارضة للهجرة ما زالت مرتفعة في العديد من بلدان دول الإتحاد الأوروبي إلا أن الكثير من الناس قاموا باستقبال اللاجئين من خلال التطوع للعمل في مختلف المجالات فمنهم من فتح بيته للاجئين و منهم من ساعدهم على عبور الحدود و بينما قام آخرون بتقديم المساعدة الطبية و تعليم اللغات و المهارات الأخرى. ■

ماريستا مافرايبدو، ٨٥ عاماً،

سكالو سيكامينياس،

ليسبوس، اليونان

إسمي ماريستا، و عمري ٨٥ عاماً. أعيش في جزيرة ليسبوس، وفيها ولدت و ترعرعت. أقرب الأصدقاء لي هي بنت عمي مليستا و أخت زوجي افستريشا. جميعنا في الثمانينات من العمر و لدينا أحفاد. يبلغ عمر افستريشا تقريباً ٩٠ عاماً. سمعنا أن عائلات بأكملها يعبرون بقوارب مطاطية من تركيا هرباً من الحرب. قبل أن يصبح المشي صعباً على افستريشا، اعتدنا المشي معاً إلى الشاطئ الصخري لكي نرحّب بالناس القادمين على تلك القوارب و لكي يشعروا بأننا نهتم لأمرهم.

في أحد الأيام كنا نجلس على كرسي بلاستيكية على الشاطئ حين رأيت إحدى الأمهات تحمل رضيعاً على ذراعها. كانت مبللة من خصرها إلى أسفل جسمها لأن أمواج البحر تدفقت إلى قارب النجاة الذي كانت فيه. و كان هناك الكثير من الناس في القارب، بعضهم كان يبكي و بعضهم الآخر يقبل الأرض، لكن المرأة كانت هادئة، كانت قوية، و كان عمر الرضيع يقارب الشهر.

حاولت التحدث إلى هذه الأم الشابة باللغة اليونانية لكنها لم تكن تفهم ما كنت أقوله طبعاً. كانت ترتدي غطاء على شعرها و تنظر إلى وجهي حين كنت أتكلم معها و كأنها كانت تعرفني. كم أحببت شخصيتها. عرضت عليها أن تحمل الرضيع و أشرت لها إلى مكان المتطوعين الذين جاؤوا من مختلف أنحاء العالم حيث كانوا يوزعون الملابس الجافة. أحسست أنها فهمت ما كنت أقوله، أعطت الأم طفلتها الرضيعة إلى ميليتسا التي قامت مباشرة بإعطائها زجاجة الحليب. رأينا الكثير من الأمهات الشابات خلال السنة الماضية. كنّ مثل هذه المرأة يحملن أطفالهن أثناء رحلة الإبحار على تلك القوارب الصغيرة.

جاءت أمهاتنا إلى اليونان منذ مائة عام تقريباً بنفس الطريقة. إسم أمي تاسولا، و كان عمرها لا يتجاوز ١٥ عاماً حين هربت من سميرنا [و هي إزمير حالياً في تركيا]. كانت هناك حرب وقتها و كان الأتراك يهاجمون السكان من ذوي الأصول اليونانية الذين كانوا يعيشون هناك حينها. مات الكثير منهم آنذاك. هربت أمي إلى موسكو نيسيا [تُعرف الآن بأرخييل آيفاليك]. لم يكن معها إلا الملابس التي كانت ترتديها. هربت والدة افستريشا، إيفانثيا، يومها مع ثلاثة صبيان صغار، و لم يكن لديها

نوجوانی که سر میز شام بزرگ‌ترها می‌نشیند. این موضوع در طول پنج سال رکود اقتصادی تغییر کرد و من در مردم خودم خصوصیاتِ کشف کردم که اروپایی‌های دیگر از آن برخوردار نیستند؛ هم‌بستگی، شهامت، روحیه‌ی ابتکاری و خبلی چیزهای دیگر. من حاضر نیستم در هیچ کشور دیگری زندگی کنم. در سال ۲۰۰۸، مرگ الکساندرس گریگوروپولوس ۱۵ ساله، که بی‌دلیل به دست یک افسر پلیس کشته شد، به موج عظیمی از اعتراضات و تظاهرات منجر شد و اولین نشانه‌های بحران اقتصادی آشکار شدند. من آن زمان لهستان بودم و جلسه‌ای در مورد محیط زیست را پوشش می‌دادم. برگشتم و دیدم آتن به آتش کشیده شده است. مرگ این نوجوان یک خیزش اجتماعی را علیه بسیاری از مشکلات اجتماعی و اقتصادی بیدار کرد که مدت‌ها پنهان مانده بودند. بحران اقتصادی گسترش یافت و در سال ۲۰۱۱ یک جنبش عظیم آغاز شد. آن سال تابستان اشغال میدان سینتاگما (Syntagma Square) توسط شهروندانِ خواستار دموکراسی مستقیم حدوداً سه ماه طول کشید. زندگی در یونان پس از آن عوض شد. در طول آخرین ماه‌های سال ۲۰۱۱ اولین نشانه‌های فقر در زندگی روزمره نمایان شد. محل‌های تغذیه‌ی فقرا در محله‌های مختلف برپا شدند، که توسط طرح‌های شهروندی (اکثراً جنبش‌های چپ‌گرا یا آنارشویست)، کلیساها و دولت سازمان‌دهی می‌شدند. پس از اشغال میدان سینتاگما، احساس خطر کردیم، اما محکم بودیم. احساس می‌کردیم قادریم اوضاع را تغییر بدهیم. مردم یونان ارزش‌های سنتی حافظ جامعه‌مان را بار دیگر پیدا کردند: خانواده، دوستان، هم‌بستگی؛ اساس لازم برای ایجاد مقاومت طی قرن‌ها جنگ، اشغال و رکود. با این‌که دائم با هم دعوا می‌کنیم، اما هیچ‌کس از گرسنگی یا سرما نمرده، چون هیچ‌وقت نمی‌گذاریم کسی گرسنه یا بدون سقف بماند برای اولین بار دیدم که تعدادی از دوستانم حتی پنج یورو ندارند که موبایلشان را شارژ کنند. مردم نمی‌توانستند اجاره‌شان را بپردازند و مجبور بودند بروند پیش دوستان و فامیل بمانند. یونانی‌ها برای غذا در صف ایستادند. دو نفر از دوستانم آمدند خانه‌ی من ماندند تا بتوانند راه‌حلی را پیدا کنند.

در طول پنج سال رکود اقتصادی، من، همراه بسیاری از یونانی‌های دیگر، از لحاظ سیاسی رشد کردیم. یاد گرفتیم فکر کنیم، ارزیابی کنیم و برای موضوعات فراتر از زندگی شخصی‌مان رای

بدهیم. فهمیدیم دولت‌های اروپایی دوستان ما نیستند؛ آن‌ها وام‌دهندگان ما هستند، شرکای تجاری‌مان هستند، جلادان ما هستند، مثل معلم پیری که همیشه با ما مثل بچه‌های کوچک و بی‌تجربه و نیازمند راهنمایی رفتار می‌کند.

جریان پناه‌جویان در یونان تقریباً ۱۰ سال پیش آغاز شد. این پدیده سال‌ها جریان داشته، اما تا این حد مرئی نبوده است. در شهر پاتراس (Patras) کمپ‌هایی بودند که مردم سعی می‌کردند از آن‌جا سوار وانت و کامیون شوند و بروند ایتالیا. در سال ۲۰۱۵ سیل مردم وسیع‌تر شد. الان سه سال است که روش‌های مهاجرت و مسیرها تغییر کرده‌اند، زیرا اروپا مرزهایش را با حصار بسته و نگهبانان فرانتکس را همه جا گذاشته است. سه سال است که راه‌کارها و روش‌های اشتباهی برای مواجهه با مردم خاورمیانه و آفریقا به کار برده می‌شود؛ کسانی که به‌خاطر جنگ و بدبختی و فقر، و به امید فردایی بهتر و زندگی راحت‌تر، کشورهایشان را ترک می‌کنند.

من با افتخار می‌گویم که جامعه‌ی یونان، با کمال انسانیت، با سیل پناه‌جویان به کشورش برخورد کرد. یونانی‌ها خیلی سیاست ندارند. مادرم از یک مرد مسلمان پرسید چند تا زن دارد، و از شنیدن این‌که تنها یک زن دارد، خیلی خوشحال شد. یونانی‌ها نمی‌توانند ببینند یک نفر گرسنه یا خیس دم در خانه‌شان باشد. با آمدن پناه‌جویان جویای امنیت، ایده‌ی هم‌بستگی، به‌عنوان راه‌حلی برای مقابله با بحران اقتصادی، بار دیگر تداعی شد. من به جنبش یاری رساندن به پناه‌جویان پیوستم، زیرا معتقدم سروسامان دادن به کشور خود و هم‌بستگی بهترین حربه است در مقابل کاپیتالیسم. هم‌چنین معتقدم شرکت در جنبش‌های اجتماعی وظیفه‌ی همه‌ی ماست، چون داریم در این جوامع زندگی می‌کنیم. وقتی جامعه ضعیف و بیمار باشد، ما هم نمی‌توانیم در آن زندگی سالمی داشته باشیم. من دیگر به تظاهرات، شورش‌ها، معاهدات، سیاستمداران، شرکت‌ها، منافع و توسعه اعتقاد ندارم. امیدوارم ما در این کشور کاری را انجام دهیم که از همه بهتر بلدیم؛ مقاومت در برابر سیستم، قدم برداشتن به سمت سروسامان‌دهی به کشورمان و ایجاد یک سیستم منطقی در آن، تا مردم بتوانند مایحتاج خود را داخل کشور تولید کنند؛ زندگی‌ای که در آن فرصت فکرکردن، حس‌کردن و واکنش نشان‌دادن را داشته باشیم.

نتیجهٔ للعدد الهائل من القادمین قامت فرونتکس، و هي الوكالة الأوروبية لمراقبة الحدود الخارجية للإتحاد الأوروبي، بتشغيل مركزين للتسجيل، و يسميان مركزي هوت سبوت (Hot Spot)، في الجزيرتين اليونانيتين لسبوس و خيوس و ذلك للمساعدة في عمليات أخذ البصمات و تحديد جنسيات الناس و تحديد أي صلات محتملة بالإرهاب (أنظر الشريط الجانبي حول هجمات بروكسل و باريس)، إضافة إلى جمع المعلومات حول شبكات التهريب أو ترحيل الناس بقرار من اليونان. و قد نددت الأمم المتحدة و الجمعية الخيرية الطبية أطباء بلا حدود (Doctors Without Borders) بهذه المراكز لفشلها في تقديم الرعاية المناسبة لطالبي اللجوء. ■

التحديات التي تواجه الإتحاد الأوروبي

كان ينبغي على الإتحاد الأوروبي التعامل مع أزمة اللجوء بشكل جماعي (أنظر الفصل "كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟"). فشلت دول الإتحاد في العمل سوية فبقيت اليونان و إيطاليا وحدهما في مواجهة تدفق المهاجرين.

فرضت الموجات الكبيرة من المهاجرين و اللاجئين تحديات جسيمة على الإتحاد الأوروبي .

يتركز التحدي الأكبر في المحافظة على مبدأ الحدود المفتوحة بين أراضي دول الإتحاد الأوروبي وفقاً لاتفاقية شنغن (أنظر الفصل "كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟"). قامت خمس دول من دول الإتحاد، و هي ألمانيا و السويد و النمسا و الدنمارك و النرويج ، بتنفيذ إجراءات الطوارئ التي تسمح لهم بتعليق حرية التنقل و السفر بين دول الإتحاد بشكل مؤقت بحجة مخاوف تتعلق بالسياسات العامة و الأمن الداخلي، ما دام يستطيع الناس دخول اليونان و الخروج منها من دون عرقلة.

وقد واجهت إتفاقية دبلن ضغوطاً كبيرة منذ العام الماضي، و من المحتمل ألا تستمر أي إتفاقية على الشكل الذي كانت عليه في السابق أبداً.

في محاولة لمعالجة أوجه القصور في إتفاقية دبلن اقترحت المفوضية الأوروبية في عام ٢٠١٥ تبني نظام الكوتا (الحصص). وبحسب هذا المقترح يتعيّن على جميع الدول الأوروبية قبول عدد معين من اللاجئين. إلا أنه بحلول شهر يونيو من عام ٢٠١٦ تم نقل أقل من ٥ بالمئة فقط من مجموع ١٦٠,٠٠٠ شخص ممن تعهد الإتحاد الأوروبي بنقلهم من اليونان و إيطاليا، و قد تقاعست دول الإتحاد في الوفاء بالتزاماتها.

بعد الهجمات الإرهابية التي نفذتها "الدولة الإسلامية"

Thomas Dworzak Hungary. On the border with Serbia. September 2015. Refugees on their way north from Greece to other EU countries.

Hongrie. Frontière avec la Serbie. Septembre 2015. Des réfugiés en route depuis la Grèce, en direction des pays de l'EU situés au nord.

توماس دفورزاك

مجارستان. دم مرز صربستان. سپتامبر ٢٠١٥ . پناه‌جویان از یونان به سمت شمال و کشورهای دیگر اتحادیهی اروپا می‌روند.

هنغاريا. قرب الحدود مع صربيا. سبتمبر ٢٠١٥ . اللاجئين و هم یغادرون اليونان متوجهين شمالاً نحو البلدان الأوروبية.

یونان

در سال ۲۰۱۵ اکثر پناهجویان و مهاجران – ۸۵۴ هزار نفر – از طریق یونان به اورپا رفتند. این کشور آمادگی رویارویی با این حجم مهاجر را نداشت.

گزارش‌های حقوق بشر از مراحل ثبت‌نام آشفته در لسبوس و جاهای دیگر یونان خبر می‌دهند. بعضی از آن موارد عبارت‌اند از عدم موفقیت در گرفتن اثر انگشت و ثبت‌نام تازه‌واردها در پایگاه داده یوروداک (Eurodac)، نداشتن دسترسی کافی به مترجم‌ها، تاخیر در اقدامات لازم، ازدحام جمعیت و آلوده‌بودن مراکز محل پذیرش مهاجران، و نبودن حمایت‌های روانی و اداری، که طبق قوانین اتحادیه‌ی اروپا همگی باید رعایت شوند.

بسیاری از پناهجویان، ازجمله کودکان، در کمپ‌های موقت یا در خیابان‌ها زندگی می‌کنند، و به غذا، آب و سایر نیازهای اولیه دسترسی کافی ندارند.

یونان، حتی پیش از بحران هم، قادر به ثبت تعداد مهاجران دریافتی نبود. در سال ۲۰۱۱ دادگاه اروپایی حقوق بشر حکمی علیه کشور صادر کرد. دلیل این حکم رفتار غیرانسانی و تحقیرکننده آن‌ها با پناهجویان بود.

از آن زمان، کشورهای عضو اتحادیه‌ی اروپا حق نداشتند پناهجویان را به یونان بازگردانند، حتی اگر از راه یونان وارد اروپا شده بودند؛ امری که خلاف مقررات دویلین است. (به ستون کناری مراجعه شود.)

در سال ۲۰۱۵، که هزاران پناهجو وارد یونان شدند، شرایط به‌سرعت رو به وخامت گذاشت. خیلی‌ها قصد ماندن نداشتند و راهی غرب شدند تا به خانواده‌های خود بپیوندند، یا دنبال کار بگردند.

طبق قانون اتحادیه‌ی اروپا افراد باید در اولین کشور ورود خود تقاضای پناهندگی می‌دادند (بر اساس مقررات کنوانسیون دویلین)، اما بسیاری موفق شدند از یونان عبور کنند و به سفر خود به سمت شمال یا غرب ادامه دهند و به کشورهای ثروتمندتر چون آلمان، سوئد، اتریش و فرانسه بروند■

یونان به دلایل مختلف مقررات دویلین را اجرا نکرد. اولین دلیلش این بود که کشور بر اثر بحران اقتصادی هنوز در وضعیت وخیمی قرار داشت. (مراجعه شودبه گفتار "راه و چاه") از طرف دیگر، آلمان هم پاییز سال ۲۰۱۵ تصمیم گرفت از این مقررات سرپیچی کند و به ۱۶۲۵۰۰ مهاجر و پناهجویی که از راه کشورهای بالکان از یونان آمده بودند، پناه داد. به‌علاوه، بعضی از مردم هنگام ورود به یونان نگذاشتند از آن‌ها اثر انگشت گرفته شود، یا این‌که اثر گرفته‌شده را سوزاندند و به این وسیله از ثبت‌شدن طفره رفتند. ■

مقررات دویلین

در سال ۱۹۹۰، پنج سال پس از برداشته شدن اکثر کنترل‌های مرزی داخلی اتحادیه‌ی اروپا به موجب توافق‌نامه‌ی شنگن (مراجعه به گفتار «راه و چاه»)، این اتحادیه برای رسیدگی به درخواست‌های پناهندگی در کشورهای عضو خود به یک سیستم احتیاج پیدا کرد. قصد اتحادیه‌ی اروپا از حذف کنترل‌های مرزی داخلی، جلوگیری از درخواست پناهندگی در بیش از یک کشور عضو اتحادیه‌ی اروپا بود.

کنوانسیون دویلین (Dublin Convention)، که بعدها با پیمان دویلین ۲ (Dublin II Regulation) جایگزین شد، بر اساس تعدادی از معیارها، مسئولیت رسیدگی به ادعاهای پناهجویان را به کشورهای عضو اتحادیه‌ی اروپا واگذار کرد. در اغلب موارد، مسئولیت به گردن کشوری بود که پناهجو به آن وارد شده بود. به همین دلیل است که اتحادیه‌ی اروپا از ایتالیا و یونان انتظار دارد به اکثر درخواست‌های شما رسیدگی کنند. ایجاد این سیستم فاجعه‌انگیز مدت‌ها طول کشید؛ مسئولیت رسیدگی به درخواست‌ها به‌طور مساوی میان کشورهای عضو تقسیم نشد.

پیش از بحران، یونان تنها حدود ۳۰۰۰ جا برای پناه دادن به پناهجویان داشت و با ورود اولین گروه در سال ۲۰۱۱، خیلی زود زیر موج درخواست‌ها غرق شد.

نحارب بعضنا البعض لم یکن أحد منا يموت من الجوع أو البرد لأننا لم ندع أحداً يعاني من الجوع أو البرد.

ولأول مرة وجد بعض أصدقائي أنفسهم غير قادرين على دفع مبلغ خمسة يورو لتعبئة رصيد هاتفهم. هناك آخرون لم يتمكنوا من دفع إيجار بيوتهم فانتقلوا للعيش مع أهلهم أو أصدقاء لهم. كان اليونانيون يصطفون على الدور للحصول على الطعام. جاءني اثنان من أصدقائي للعيش في بيتي إلى أن يججدا حلاً لمستقبلهما. و خلال السنوات الخمسة من الأزمة نضجت أنا و كثير من اليونانيين من الناحية السياسية. تعلمنا كيف تفكر و نقيّم و نصوّت لصالح قضايا تفوق حجم جيوبنا. تعلمنا أن الحكومات الأوروبية ليسوا بأصدقائنا و بأنهم يقرضونا المال و هم شركاؤنا في التجارة و جلاذونا و هم الأساتذة القدامى الذين يتعاملون معنا و كأننا أطفال تنقصنا الخبرة و بحاجة للتوجيه.

بدأت قضية اللاجئين في اليونان منذ ۱۰ سنوات، و هي ظاهرة عمرها سنوات لكنها لم تكن واضحة كما هي اليوم. كانت المخيمات موجودة في مدينة باتراس حيث يسعى الناس للتهرب في الشاحنات المتوجهة إلى إيطاليا. في عام ۲۰۱۵ أصبح عدد القادمين هائلاً. تغيرت أساليب الهجرة و مساراتها خلال السنوات الثلاثة الماضية حين بدأت أوروبا بإغلاق حدودها بالأسياخ و تنصيب حراس من وكالة فرونتكس في كل مكان. إنها ثلاث سنوات من التجريب بالأساليب الخاطئة في التعامل مع الناس الذين يأتون من الشرق الأوسط و أفريقيا حيث يدفع الفقر أو الحروب في تلك المناطق بالناس لترك بلادهم و

محاولة إيجاد مستقبل آخر و فرصة حياة أفضل. أقول بكل فخر بأن تعامل المجتمع اليوناني مع مجيء اللاجئين إلى بلدنا كان إنسانياً جداً. إنالشعب اليوناني لا يعترف باللباقة السياسية في الحديث، ففي إحدى المرات سألت أمي أحد الأشخاص عن عدد زوجاته لأنه كان مسلماً و كم فرحت أمي حين أجابها بأن لديه زوجة واحدة فقط. لكن اليونانيين لا يمكن أن يتركوا أحداً يعاني من الجوع أو البرد على عتبة ديارهم. و ها هي فكرة التكافل الإجتماعي التي ساعدتنا في مواجهة الأزمة المالية في بلدنا تظهر ثانية في الطريقة التي تعامل فيها اليونانيون مع الناس الذين وصلوا إلى شواطئهم بحثاً عن الأمان.

قمت بمساعدة الحركات المعنية بإغاثة اللاجئين لأني أؤمن بأن تنظيم النفس و التكافل الإجتماعي هما أفضل سلاح لمقاومة الرأسمالية. كما أنني أؤمن بأن عملي في الحركات الإجتماعية هو واجب علينا جميعنا بما أننا نعيش سوية في مجتمع واحد. عندما يصاب المجتمع بالضعف و المرض لا يمكن لأحد أن يعيش بصحة و عافية. أنا لا أؤمن بالمظاهرات و أعمال الشغب و الإتفاقيات و السياسيين و الشركات و الربحية و التنمية. أمل أن تتمكن من تحقيق ما نمتاز بعمله فعلاً في هذا البلد و هو مقاومة النظام، و أن تتخذ خطوات فعلية لتنظيم أنفسنا بحيث نستطيع تأسيس نظام يقوم على المنطق حيث يأكل الناس مما ينتجونه محلياً، و يعيش الناس حياة يجدون فيها الوقت الكافي للتفكير و الشعور و التجاوب.

مویسس سامن Moises Saman اليونان. لسبوس. سبتمبر ۲۰۱۵ . أحد اللاجئين و هو يحمل خريطة لجزيرة لسبوس و فيها تفاصيل الأماكن و إرشادات الطرق باللغة العربية.

یونان. لسبوس. سبتمبر ۲۰۱۵. نقشه‌ی لسبوس در دست یکی از پناهجویان، با عنوانم و نوشته‌های عربی.

گیبریل نجیاء، ۱۹ ساله، شاگرد نجار، تریفه (Tenerife)، جزایر قناری، اسپانیا (اصالتاً اهل گامبیا)

من همیشه دلم می‌خواست گامبیا را ترک کنم. همیشه به این موضوع فکر می‌کردم. اما پدر و مادرم دلشان نمی‌خواست من بروم. تصورش برای آن‌ها سخت بود. اگر از آن‌ها اجازه می‌گرفتم، هیچ‌وقت از خانه نمی‌رفتم. تصمیم خودم بود که بروم اسپانیا، تا زندگی بهتری داشته باشم و برای خانواده‌ام پول بفرستم و وضع اقتصادی‌ام بهتر شود. سرانجام دسامبر ۲۰۱۲، وقتی ۱۶ سالم بود، شنیدم یک عده در موریتانی قصد مهاجرت به اروپا را دارند. برای همین یک روز، پنجره‌ام را باز کردم و از خانه فرار کردم؛ بدون چمدان، بدون پول، بدون هیچ‌چیز. من از راه داکار، سنګال، جایی که تعدادی فامیل و خویشاوند دارم، ۴۰۰ مایل تا موریتانی سفر کردم. در موریتانی، هشت ماه به‌عنوان ماهی‌گیر کار کردم تا این‌که یک قایق آماده‌ی رفتن به اروپا شد.

صاحب قایق کوچک با مردی آشنا بود که عمویم را می‌شناخت. آن مرد از من پرسید: «از دریا می‌ترسی؟» گفتم: «نه، اصلاً.» من از بچگی ماهی‌گیری کرده بودم، برای همین فکر سفر کردن با قایق روی اقیانوس من را نمی‌ترساند. در مورد رفتن هیچ تردیدی نداشتم. گروه ما سه بار برای رفتن به سمت اروپا اقدام کرد، هر بار هم موقع شب. ما برای فرار از دست پلیس در بیابان پنهان می‌شدیم، چون می‌دانستیم نباید از کشور خارج شویم. از مراکش تا سنګال تا موریتانی همه راه‌ها مسدود بود. اروپا با چندین دولت آفریقایی توافق کرده بود تا جلوی مهاجران را بگیرند. تمام نواحی در امتداد ساحل پر از ایست بازرسی و نگهبان بود. هنوز در قسمت‌هایی از موریتانی که ما سعی داشتیم از آن‌جا فرار کنیم، نیروهای گشت بود، اما ما با هر بدبختی که شده، از دست آن‌ها فرار کردیم.

سومین شبی که قصد عبور کردیم، خیلی از مردم می‌ترسیدند و گریه می‌کردند و می‌گفتند بهتر است از راه مراکش برویم، وگرنه میان امواج خواهیم مرد. بعضی‌ها کلا پشیمان شدند. اما خیلی‌ها تا ۳۰۰ یورو بابت این سفر پول داده بودند. کاپیتان گفت اگر این قایق بعد از سه بار تلاش موفق به رفتن نشود، همه پولشان را از دست خواهند داد. من هیچ پولی نداده بودم، چون کاپیتان را از طریق یکی از دوستان خانوادگی‌ام می‌شناختم. اما می‌توانم به

شما بگویم که ۳۰۰۰ یورو برای ما خیلی پول است. خلاصه یک شب موفق شدیم عبور کنیم.

۴۲ نفر سوار قایق بودیم، و موتور قایق تنها ۴۰ اسب بخار قدرت داشت. ما چهار روز روی اقیانوس بودیم. هوا خیلی سرد بود. شانس آوردیم که به اندازه‌ی کافی غذا و آب داشتیم. اما خیلی‌ها به دریا عادت نداشتند و به‌شدت مریض شدند. بعضی‌ها وسط‌های سفر ترسیدند و گفتند برگردیم. اما کاپیتان گفت: «اگر می‌خواهید برگردید، باید از قایق بپرید بیرون.» برای همین ادامه دادیم.

سرانجام، به جزیره‌ی ال ایرو (El Hierro) جزایر قناری رسیدیم. آن روز هنوز یادم است. مردم از روی ساحل به ما دست تکان می‌دادند، می‌گفتند مواظب موج‌شکن‌ها باشیم و ما را به سمت ساحل هدایت می‌کردند. وقتی به ساحل رسیدیم، بعضی‌ها نمی‌توانستند درست راه بروند، اما پلیس‌ها و آمبولانس در عرض چند دقیقه برای کمک‌رسانی آمدند. توریست‌های روی ساحل گریه می‌کردند و هر چه لباس و آب داشتند، به ما می‌دادند. من واقعاً خیلی سردم بود. به اولین چیزی که فکر کردم این بود که تا به حال چنین سرمایی را حس نکرده‌ام. و فکر بعدی‌ام این بود: «باید کار کنم و پول دربیآورم.»

بعد از گرفتن اثر انگشتم، من را به مرکز مهاجران جوان منتقل کردند. توانستیم حمام کنیم و به ما غذا، لباس و یک توپ فوتبال دادند. مدتی بعد، برایمان کلاس‌های زبان برگزار کردند و دستمزد کمی برای زندگی به ما دادند. سال‌های قبل، یعنی از ۲۰۰۴ تا ۲۰۱۰، هزاران نفر در هر مرکز بودند، اما تا زمانی که من رسیدم، تعدادشان خیلی کمتر شده بود، چون افراد کمتری از آن مسیری که من طی کردم، وارد اروپا می‌شدند. برای همین به اندازه‌ی کافی امکانات وجود داشت.

راستش، من چیز زیادی درباره‌ی جزایر قناری نمی‌دانستم. می‌دانستم بخشی از اسپانیا و اروپاست و می‌توانم در آن‌جا کار کنم، پول دربیآورم و آن را برای خانواده‌ام بفرستم، ولی همین. من دوره‌ی نجاری را شروع کردم و چهار ماه آن را ادامه دادم. کارها آن‌قدر خوب پیش رفت که با من قرارداد یک ساله بستند.

حالا ۱۹ سالم است، و دنبال یک کار جدید می‌گردم. رزومه‌ی کاری‌ام را برای همه می‌فرستم. زندگی‌ام این‌جا خوب است. یک برادر دارم که آلمان زندگی می‌کند، خاله و شوهرخاله‌ام هم ساکن

توماس دفورزاک		
اتریش. نیکلزدورف. سپتامبر ۲۰۱۵. النمسا. نیکلسدورف. سپتمبر ۲۰۱۵. لاجئون قادمون من هنگاریا، معظمهم من سوريا و أفغانستان.		
Thomas Dworzak		
Austria, Nickelsdorf. September 2015. Refugees, mostly from Syria and Afghanistan, arriving from Hungary.	Autriche. Nickelsdorf. Septembre 2015. Des réfugiés, pour la plupart originaires de Syrie et d'Afghanistan, en provenance de Hongrie.	

مؤقتة في الشوارع من دون مصدر ثابت للغذاء و الماء و الحاجات الأساسية الأخرى.

و لم يكن لليونان حتى قبل الأزمة الحالية سجل جيد في استقبال اللاجئين، ففي عام ٢٠١١ أصدرت المحكمة الأوروبية لحقوق الإنسان حكماً ضد اليونان بسبب المعاملة غير الإنسانية و المهينة التي يتلقاها طالبو اللجوء في البلاد.

منذ ذلك الحين لم يسمح لدول الإتحاد الأوروبي بإرجاع طالبي اللجوء إلى اليونان، في حال كانت هي البلد الأول الذي دخلوا من خلاله إلى الإتحاد الأوروبي، و ذلك بغض النظر عن بنود إتفاقية دبلن. (أنظر الشريط الجانبي).

تدهورت الأوضاع بسرعة كبيرة حين وصل الآلاف من طالبي اللجوء إلى اليونان في عام ٢٠١٥. لم يكن الكثير من هؤلاء يريد البقاء بل متابعة الرحلة باتجاه الغرب للانضمام إلى أقاربهم و للبحث عن عمل.

شد تا آخر سفرم حس خوبی داشته باشم .

من در چندین کمپ ماندم و همیشه خودم را با انواع کارهای داوطلبانه مشغول کردم تا هم مدارکم آماده شود و هم با مردم هلند ارتباط برقرار کنم. من از گپ زدن با خیلی‌ها لذت بردم و طرز تفکر باز و برابری‌خواه آن‌ها را همیشه تحسین می‌کنم. آن‌ها هیچ‌وقت درباره‌ی خودشان حرف نمی‌زنند و بابت داشته‌هایش پز نمی‌دهند، و وقتی از بیرون نگاه می‌کنی، نمی‌توانی تشخیص بدهی چه کسی فقیر است، چه کسی پول‌دار. آن‌ها سوار دوچرخه می‌شوند و ساده زندگی می‌کنند. من زندگی در هلند را دوست دارم. باب دل من است.

فرانتکس (Frontex)، آژانس مرزی اتحادیه‌ی اروپا، به کشورهای عضو اتحادیه کمک می‌کند که مرزهای خارجی‌شان را کنترل کنند؛ ۴۴ هزار کیلومتر مرز دریایی و ۹ هزار کیلومتر مرز خشکی. در سال ۲۰۱۵، این آژانس برای همکاری با گاردهای ساحلی یونان و ایتالیا در عملیات مرزی صورت‌گرفته در دریای اژه و مدیترانه، بودجه‌ی بیشتری دریافت کرد. این بدان معنا نیست که آن‌ها افراد را به جاهایی بازمی‌گردانند که برایشان خطر آزار و اذیت یا آسیب جدی وجود دارد. (مراجعه شود به گفتار "راه و چاه") در سال ۲۰۱۲، دادگاه حقوق بشر اروپا

کشور ایتالیا را به‌خاطر پس زدن قایق‌های حامل مهاجران و پناهجویان از آب‌های ایتالیا به سمت لیبی محکوم کرد. عملیات این آژانس هنوز بسیار بحث‌برانگیز است. فرانتکس هم‌چنین مسئول است که وقتی تقاضای پناهندگی مهاجران رد می‌شود، آن‌ها را به‌اجبار به کشورهای متبوعشان برگرداند. ■

ورود قانونی

عده‌ای از مردم موفق شدند از مسیرهای قانونی و امن تحت مدیریت سازمان‌های بین‌المللی چون سازمان ملل متحد وارد اتحادیه‌ی اروپا بشوند. بعضی از این مسیرها هم در دسترس پناهجویان قرار دارند (یعنی افراد فراری از درگیری‌های مسلحانه و آزار و شکنجه، که محق دریافت حمایت‌های خاص می‌باشند)، هم در اختیار مهاجران (افرادی که مستقیماً خطر یا آزاری متوجه‌شان نیست). اما، فرق بین این دو گروه همیشه واضح نبوده، و اغلب توسط دولت‌هایی که تمایلی به حمایت و پشتیبانی از گروه‌های بزرگی از مردم ندارند، مورد سوءاستفاده قرار می‌گیرند. برای اطلاعات بیشتر درباره‌ی تفاوت بین این دو گروه، به قسمتی با عنوان «آینده» در همین گفتار مراجعه نمایید.

Jerome Sessini
England. Dover. April 2, 2016. Paul Pitt, left, the leader of the South East Alliance, an anti-immigration group, at a protest march he helped organize.

Angleterre. Douvres. 2 avril 2016. Paul Pitt (ici, à gauche), leader de l'organisation anti-immigration South East Alliance, lors d'une manifestation qu'il a co-organisé.

جیروم سسیینی
انگلتر. دوفر. ۲ آوریل ۲۰۱۶ . من الیسار، باول بیت، زعیمر ساوث ایست آلیانس (ائتلاف الجنوب الشرقي)، و هی جماعه مناهضة للهجرة، خلال مسيرة احتجاج ساعد في تنظيمها.

انگلستان. دوور، ۲ آوریل، ۲۰۱۶. پل پیت، رهبر گروه ائتلاف جنوب شرق، گروه ضد-مهاجران، در راهپیمایی اعتراضی که خود راه اندازی کرد.

تعتبر إعادة التوطين أكثر أنواع المسارات انتشاراً، و يتم من خلال هذا المسار اختيار اللاجئین الذين سيتم نقلهم إلى بلدان أخرى، و يكون غالبهم من اللاجئین في لبنان و مصر و العراق و تركيا و الأردن. هناك معايير محددة لهذه العملية و منها أن يكون الشخص المستفيد من الفئات المستضعفة و المهمشة أو ممن هم بحاجة لعلاج طبي عاجل.

بعد إتمام عملية إختيار الأشخاص من قبل مكتب الأمم المتحدة لشؤون اللاجئین (UNHCR) و فرزهم إلى دول الإتحاد الأوروبي، يتم فحص المرشح من قبل الدولة العضو و فور الموافقة تقوم المنظمة الدولية للهجرة، و هي منظمة حكومية دولية، بتقديم المساعدة العملية اللازمة للشخص .

بلغ عدد المستفيدين من خطة إعادة التوطين التي تعهدت بها الدول الأعضاء حتى كتابة هذه السطور (في يونيو عام ۲۰۱۶) أقل من ۷۲,۰۰۰ حالة، و ما زال على بقية الدول الوفاء بالتزاماتها. كان للمعارضة السياسية الواسعة للهجرة و الصعود المتنامي لليمين المتطرف دور ياهمال إعادة توطين الجنسيات الأخرى من غير السوريين، مثل العراقيين و الأفغان الذين كان لهم سابقاً فرص أكبر بإعادة التوطين. ■

كيف يدخل

معظم الناس إلى أوروبا؟

يدخل معظم اللاجئین و المهاجرين إلى الإتحاد الأوروبي بطريقة غير مشروعة و هم في الغالب من سوريا و العراق و أفغانستان عبر قوارب مطاطية أو مراكب صيد كبيرة أو مراكب سياحية من تركيا إلى اليونان، و في عام ۲۰۱۵ وصل عدد القادمين إلى اليونان ۱۵۹,۰۶۱ مهاجر و لاجئ.

و هناك آخرون يأتيون من شمال و جنوب أفريقيا الصحراء الكبرى، و يسافر هؤلاء عبر مراكب تجديف أو مراكب صيد من ليبيا إلى إيطاليا معظمها غير صالح لركوب البحر، و في عام ۲۰۱۵ بلغ عدد القادمين عبر هذا الطريق ۱۵۴,۰۰۰ مهاجر و لاجئ. يتم تسجيل معظم هؤلاء في لامبيدوزا و هي جزيرة إيطالية قريبة من ليبيا. يمر الكثير من هؤلاء قبل الإبحار عبر النيجر التي تعتبر مركزاً رئيسياً للتهريب. خلال الستة أشهر الأولى من عام ۲۰۱۶ بلغ عدد المهاجرين و اللاجئین القادمين إلى إيطاليا ۵۴,۷۷۸.

في عام ۲۰۱۵ وصل ما يقارب من ۴۰۰۰ مهاجر و لاجئ أفريقي إلى إسبانيا عبر المغرب و خاصة إلى الأراضي الإسبانية الواقعة في شمال أفريقيا أي سبتة و مليلية و جزر الكناري، و وصل معظم هؤلاء عبر قوارب نفخ مطاطية. و خلال الستة أشهر الأولى من عام ۲۰۱۶ بلغ عدد القادمين إلى إسبانيا ما يقارب من ۱۰۰۰ مهاجر و لاجئ. ◊

جبريل نيجا، ١٩ عاماً،

نجار متدرب،

تريفي، جزر الكناري، إسبانيا

لطالما أردت أن أغادر غامبيا، و كان الفكرة بذهني دائماً. لم يكن والديّ يريداني أن أترك البلد. لم يستطيعوا أن يتصوروا بأنّي سأتركهم يوماً. و لو أنّي طلبت إذنهم بالسفر لما كنت غادرت البلد مطلقاً. كنت الذي اتخذت قرار الذهاب إلى إسبانيا لكي أحصل على حياة أفضل وأرسل المال لعائليّ و أساعد في تحسين وضعهم الإقتصادي. و أخيراً في شهر ديسمبر عام ۲۰۱۲ حين كان عمري ١٦ عاماً سمعت بأن هناك أشخاصاً في موريتانيا يريدون الذهاب إلى أوروبا. و هكذا في يوم من الأيام فتحت النافذة و هربت من البيت من دون حقيبة أو مال أو أي شي. قطعت مسافة ٤٠٠ ميل إلى موريتانيا عبر داكار في السنغال حيث لدي أقارب هناك. عملت في موريتانيا لمدة ثمانية أشهر في الصيد حتى أصبح القارب جاهزاً للإبحار إلى أوروبا. كان مالك قارب «الباتيرا»، و هو قارب صيد صغير، يعرف شخصاً على معرفة بعَمّي. سألني الرجل: «ألا تخاف من البحر؟»، فأجبت «لا على الإطلاق». كنت معتاداً على الصيد منذ صغري لذلك لم تكن فكرة السفر عبر المحيط في قارب صغير ترعبني، و لم أفكر إطلاقاً بإلغاء السفر.

حاولت المجموعة التي كنت معها الإبحار إلى أوروبا ثلاث مرات و كانت جميع المحاولات في الليل. كنا نختبئ في الصحراء لكي نتجنب الشرطة لأننا كنا نعلم بأنه يجب ألا نغادر البلاد. كانت كل الطرق مغلقة، من المغرب إلى السنغال إلى موريتانيا. كانت أوروبا قد دخلت اتفاقيات مع عدة حكومات في أفريقيا لمنع الناس من السفر، و كانت تنتشر دوريات أمن و حراس على طول الساحل في جميع تلك المناطق. كانت هناك دوريات حراسة في المكان الذي حاولنا السفر منه في موريتانيا لكننا إبتعدنا لتجنبهم .

و في الليلة الثالثة كان الكثير من الناس خائفين و يكون و يقولون علينا الذهاب عن طريق المغرب بدلاً من هذا الطريق و إلا سنموت في البحر. و كان البعض يفكر بإلغاء الرحلة، و لكن الكثير منهم كان قد دفع ما يقارب ۳۰۰۰ يورو مقابل هذه الرحلة. قال القبطان وقتها بأنه إذا لم يغادر القارب خلال المحاولة الثالثة فنخسر جميع المبالغ التي دفعناها. و لم أكن قد دفعت شيئاً لأنني كنت أعرف القبطان من خلال صديق للعائلة و لكن ۳۰۰۰ يورو هو مبلغ كبير بالنسبة لنا. و في إحدى الليالي تمكنا من المغادرة. كان على متن القارب ٤٢ شخص، و كانت قوة

ابی‌سلام (نام مستعار)، ۳۴ ساله، هلند

زمان استقلال اریتره در سال‌های ۱۹۹۰، من تقریباً ۹ سالم بود. این استقلال پس از جنگی ۳۰ ساله با کشور ایتیوپی و به قیمت جان هزاران نفر به دست آمد. ما یک کشور نوپا بودیم، به آینده خوش‌بین بودیم و دوران آرمان‌گرایانه‌ای داشتیم. می‌خواستیم پیشرفت کنیم و اشتباهات بسیاری از کشورهای آفریقایی دیگر را تکرار نکنیم. می‌خواستیم برای کشورهای دیگر الگو باشیم. نسل من خیلی به خودش مطمئن بود و حاضر بود برای رسیدن به آن هدف سخت بکوشد. اما با سقوط دولت به دست یک مرد (ایسایاس آفورگی، رئیس‌جمهور اریتره از زمان استقلال کشور در سال ۱۹۹۳)، تمام آن آرزوها نقش بر آب شد. اگر از تاریخ سایر جنبش‌های چریکی مارکسیستی و لنینیستی آگاهی داشتی، اتفاقات بعدی برایت کاملاً غیرمنتظره بودند. اما مردم عادی به‌مراتب قابل اطمینان‌تر بودند.

دولت ما، به بهانه‌ی درگیری‌های مرزی با ایتیوپی که در سال ۱۹۹۸ آغاز شد و سال ۲۰۰۰ پایان یافت، بسیاری از آزادی‌ها، ازجمله آزادی بیان و مطبوعات آزاد، را گرفت. دانشجویان دانشگاهی چون من در اردوگاه‌های کار اجباری قرار داده شدند.

میزان سرکوب‌ها به‌قدری بالا رفت که به دلایل مختلفی چون خدمت سربازی بی‌پایان، شکنجه و بازداشت خودسرانه بدون محاکمه، یا هر گونه جلسه‌ی دادگاهی، ماندن افراد جوان در کشور غیرممکن شد. برای من هم غیرقابل تحمل بود، اما هنوز امیدوار بودم شرایط تغییر کند.

برای ترک اریتره، پروسه‌ی فرار به صورت قاچاق، به دلیل خطر دستگیر شدن لب مرز، از دم در خانه‌ی آدم شروع می‌شود. ازجمله ریسک‌های این کار این است که درجا آدم را با تیر بزنند یا این‌که مدت طولانی و وحشتناکی زندانی کنند. من دو بار اقدام به فرار از کشور کردم، اما هر دو بار ناموفق بود و درکل سه سال زندانی کشیدم تا این‌که بالاخره موفق شدم از کشور خارج شوم. ضربه‌ی روحی بازجویی‌ها و شرایط وحشتناک و غیرانسانی در زندان هنوز هم در خاطر من هست.

من هم مانند بسیاری دیگر از اریتره‌ای‌ها، ابتدا وارد سودان شدم – اول به شهر کسالا (Kessala)، شهر کوچک هم‌مرز با اریتره - بعد هم چند ماه در خارطوم (Khartoum) ماندم، تا راهی برای

رفتن به اروپا پیدا کنم. همه به خطرات عبور واقف هستند؛ اول عبور از صحرای بزرگ روی وانت‌ها و کامیون‌های پر ازحام، بعد هم عبور از دریای مدیترانه با قایق‌های غیرقابل اطمینان و پر از آدم. خانواده‌ام نمی‌خواستند من از صحرای بزرگ عبور کنم، چون چند سال پیش یک برادرم را آن‌جا از دست دادم، و هنوز نمی‌دانیم کجا یا چگونه کشته شد. غصه‌ی او هیچ‌وقت از دل خانواده‌ی ما بیرون نرفت، مخصوصاً مادرم. ما، در کل خانواده، حتی از بیان اسمش هم پرهیز می‌کنیم. برای همین پدر و مادرم به من التماس کردند که صبر کنم تا راه امن‌تری پیدا شود. سرانجام راهی پیدا شد تا با مدارک جعلی به ترکیه بروم. همه معتقد بودیم که عبور از دریای مدیترانه از راه ترکیه امن‌تر از لیبی است. ما به مأموران غیرقانونی پول زیادی دادیم.

وقتی سرانجام به استانبول رسیدم، برای رفتن به یونان کاملاً برنامه‌ریزی کرده بودم. در آن‌جا قاچاقچیان بودند که سفر به شمال اروپا را ترتیب می‌دادند. تنها کافی بود هر طور شده، خودم را به آن برسانم، که همین کار را هم کردم. از آن، تنها باید فرصت مناسبی پیدا کرده و وانمود می‌کردم که توریست هستم – با یک دوربین دور گردنم – و شب سوار قایق می‌شدم و می‌رفتم ایتالیا. وقتی رسیدم ایتالیا، سوار قطار شدم و رفتم هلند.

الان که به عقب نگاه می‌کنم، یاد تمام فشارها و شب‌های بی‌خوابی، برنامه‌ریزی‌ها و انتظار کشیدن‌ها می‌افتم، تا بهم بگویند راه بیفتم یا صبر کنم. از زمانی که تصمیم گرفتم کشورم را ترک کنم، و با علم به خطراتی که در انتظارم بودند، تا چندین ماه، یک شب خواب راحت نداشتم. حال در هلند احساس امنیت و آزادی می‌کنم. با این‌که هنوز منتظر مدارک قانونی‌ام هستم، اما جو حاکم برای آرامش مغزی‌ام خوب است و می‌توانم مثل یک آدم عادی بخوابم.

از اولین سفرم با قطار به اولین کمپ، احساس کردم در خانه‌ام هستم. در قطار با یک پسر هلندی آشنا شدم و داستانم را به‌طور خلاصه برایش تعریف کردم. او خیلی تعجب کرد و گفت هرگز نمی‌توانست خودش را در چنین شرایط خطرناکی تصور کند.

رفتارش خیلی دوستانه بود و پیش از پیاده شدن برابرم آرزوی موفقیت کرد. برخورد مثبت آن جوان که به گفته‌ی خودش اهل جنوب کشور بود، باعث

مایکل کریستوفر براون *Michael Christopher Brown* ترکیه. سوروج. ۲۷ سپتامبر ۲۰۱۴. هروب معظمر سکان مدینه عین العرب إلى ترکیا المجاورة حين استولت الدولة الإسلامية على المدينة.

Turquie. Suruç. 27 septembre 2014. Quant l'État islamique s'est emparé de Kobané (Ayn al-Arab) en Syrie, la plupart de ses habitants a fui vers la Turquie voisine. ترکیه. سوروج. ۲۷ سپتامبر ۲۰۱۴. وقتی حکومت اسلامی شهر کوبانی را تصرف کرد، بسیاری از ساکنانش به ترکیه فرار کردند.

تقوم فرونتکس، و هي الوكالة الأوروبية لمراقبة الحدود الخارجية للإتحاد الأوروبي، بمساعدة الدول الأعضاء على ضبط حدودها الخارجية التي تبلغ ۴۴,۰۰۰ كم من الحدود البحرية و ۹۰۰۰ كم من الحدود البرية. في عام ۲۰۱۵ تلقت الوكالة المزيد من الدعم المالي لمساعدة خفر السواحل اليوناني و الإيطالي في عملياتهم الحدودية في بحر إيجه و البحر الأبيض المتوسط، و ذلك لا يعني أن بإمكان الوكالة إعادة الناس إلى بلد يحتمل أن يتعرضوا فيه للملاحقة أو الأذى الجسيم (أنظرالفصل "كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟"). في عام ۲۰۱۲ أدانت المحكمة الأوروبية لحقوق الإنسان إيطاليا بسبب قيامها بإعادة القوارب التي تحمل المهاجرين و اللاجئين من المياه الإيطالية إلى ليبيا. و تعتبر العمليات التي تقوم بها فرونتكس محل خلاف كبير حتى يومنا.

تقوم فرونتكس أيضاً بالترحيل القسري للمهاجرين إلى بلادهم في الحالات التي يعتبر فيها طلب اللجوء باطلاً. ■

الدخول المشروع

تمكن بعض الناس من دخول الإتحاد الأوروبي عبر ما يسمى بالمسارات المشروعة الآمنة التي تشرف عليها المنظمات الدولية مثل الأُمم المتحدة. بعض المسارات متاحة للاجئين (وهم الأشخاص الفارون من النزاعات المسلحة والإضطهاد الذين يحق لهم الحصول على الحماية الخاصة) والمهاجرين (أي الأشخاص الذين يهاجرون من بلد لآخر من دون أن يكونوا عرضة لخطر الإضطهاد أو الأذى في بلدانهم الأصلية). إلا أن الفرق بين هاتين الفئتين ليس واضحاً في جميع الأحوال، كما أن بعض الحكومات تسيء استخدامه في الحالات التي ترفض فيها تلك الحكومات منح الحماية لمجموعات كبيرة من الأشخاص. للمزيد حول الفرق بين هاتين الفئتين أنظر قسم "المستقبل" أدناه.

تشمل المسارات القانونية الآمنة تأشيرات لمرّ الشمل الأسري و تأشيرات المنح الدراسية الجامعية، و في بعض الدول تأشيرات الرعاية أو الكفالة الخاصة و التأشيرات الإنسانية. توفر هذه التأشيرات إما فرصة الدخول إلى بلد ثالث أو تقديم طلب للجوء فور الوصول (طلب عاجل في بعض الأحيان). استفاد من برنامج التأشيرات هذا أفراد الأسرة الممتدة الذين لا يحق لهم التقدم بطلب لمرّ الشمل الأسري.

تؤمن مسارات الهجرة القانونية عدداً محدوداً من الفرص للاجئين فقط، وبقدر عدد السورين الذين استفادوا من هذه المسارات البديلة منذ عام ۲۰۱۳ بحوالي ۳۰,۰۰۰ شخص.

یک میلیون

در سال ۲۰۱۵، بیش از یک میلیون نفر در اتحادیه‌ی اروپا تقاضای پناهندگی کردند؛ این احتمالاً بالاترین میزان تقاضا در طول یک سال از زمان جنگ جهانی دوم بوده است. اکثر آن‌ها اهل سوریه، عراق، افغانستان، کوزوو و آلبانی بودند و دلایشان برای فرار شامل جنگ، فقر و آزار واذیت در کشورهای متبوع خود بود. بر خلاف آن، در سال ۲۰۱۴، نیمی از آن تعداد - ۶۲۶ هزار نفر - در اتحادیه‌ی اروپا تقاضای پناهندگی کردند. پیش از بحران مهاجرتی، سالانه بین ۲۰۰ تا ۳۰۰ هزار نفر تقاضای پناهندگی می‌دادند. در سه ماه اول سال ۲۰۱۶، ۲۸۷ هزار نفر درخواست پناهندگی دادند، که نسبت به سه ماه آخر سال ۲۰۱۵ یک‌سوم کاهش پیدا کرده است. ■

مسیرها

اکثریت قریببه‌اتفاق پناهجویان و مهاجران از راه ایتالیا، یونان و اسپانیا وارد اتحادیه‌ی اروپا شدند. به این دلیل که این کشورها در مرزهای خارجی اتحادیه‌ی اروپا قرار دارند. بسیاری از مهاجران و پناهجویان سپس از آن‌جا به کشورهای اروپایی مورد نظر خود می‌روند. قاچاقچیان و بوجه‌ی مسافرتی آن‌ها برای مشتریان، یکی از عوامل تعیین‌کننده‌ی مسیر سفر مردم محسوب می‌شود. ورود به یونان از راه ترکیه از همه‌ی راه‌ها پرطرفدارتر و امن‌تر بود، زیرا فاصله‌ی بین ترکیه تا نزدیک‌ترین جزیره‌ی یونان با قایق تنها هفت کیلومتر است. جغرافیا هم در تصمیم مردم نقش دوم را دارد، و اکثر سوری‌ها از راه ترکیه و یونان سفر می‌کنند زیرا نزدیک‌ترین نقطه‌ی ورود محسوب می‌شوند. ◄

پیتر فان آگتمل

آلمان. وورتمبرگ. ۲۰۱۳. جای برش‌های روی بازوهای خنجر دیانت، که خود ایجاد کرده است. او در افغانستان به‌عنوان مترجم برای ارتش بریتانیا خدمت کرد. وقتی

خانواده‌اش را تهدید کردند، او فرار کرد.

Allemagne. Wurtzbourg. 2013. Traces d'automutilation sur les bras de Khyber Dianat, ancien traducteur-interprète pour l'Armée britannique en Afghanistan, qui a fui suite à des menaces faites contre sa famille.

Peter van Agtmael Germany. Würzburg. 2013. Self-inflicted cuts on the arms of Khyber Dianat, who served as a translator for the British army in Afghanistan and fled after threats to his family.

مع اُئیویا التي بدأت في عام ۱۹۹۸ و انتهت في عام ۲۰۰۰، بقمع الكثير من الحريات و منها حرية التعبير و الصحافة. و تم احتجاز طلبة الجامعات مثلي في معسكرات للإعتقال. ازداد هول القمع بشكل كبير حتى أصبح من المستحيل على أي شخص البقاء في البلد لكثير من الأسباب، و منها الخدمة العسكرية التي ليس لها نهاية و التعذيب و السجن التعسفي من دون محاكمة أو أي جلسات محكمة من أي نوع. أصبح الوضع لا يطاق بالنسبة لي أيضاً لكنني كنت أمل أن تتغير الأوضاع. لكي تغادر أريتريا عليك أن تبدأ إجراءات التهريب من البيت بسبب خطر القبض عليك على الحدود،

حيث أمامك أحد خيارين و هما إما إطلاق النار المباشر على مرأى من الجميع أو السجن المرعب. حاولت مغادرة البلد مرتين لكنني لم أنجح و أمضيت ثلاث سنوات كاملة في السجن قبل أن أتمكن من مغادرة البلد بشكل نهائي. ما يزال رعب جلسات الإستجواب و الوضع اللا إنساني في السجن في ذاكرتي.

عبرت الحدود إلى السودان مثل بقية الأريتريين. ذهبت أولاً إلى كيسالا و هي مدينة صغيرة على الحدود الأيترية و بعدها أمضيت بعض الأشهر في الخرطوم حيث كنت أحاول أن أجد طريقة للوصول إلى أوروبا. يعرف الجميع مخاطر العبور، حيث الصحراء الكبرى أولاً داخل شاحنات مكتظة و بعدها البحر البيض المتوسط و خطر القوارب المكتظة بالناس. لم تكن عائليتي موافقة على عبوري للصحراء الكبرى لأن أحد أخوتي مات هناك منذ عدة سنوات،

و ما زلنا لا نعرف كيف اختفى أو أين مات.

لم يستطع أهلي تجاوز آلام الحزن و خصوصاً والدتي حتى أنّ ذكر إسمه بين أفراد العائلة كلها شبه محظور. لذلك توسل إلي أهلي ألا أغادر و أن أنتظر حتى أجد طريقة آمنة للخروج.

و أخيراً تمكنا من إيجاد طريق عبر تركيا من خلال وثائق سفر مزورة. كان الجميع يعرف بأن عبور البحر الأبيض المتوسط

من تركيا أكثر أماناً من المغادرة عن طريق ليبيا. دفعنا مبالغ كبيرة للأشخاص الذين كانوا سيقومون بالمهمة القذرة.

وصلت أخيراً إلى اسطنبول و كنت أعرف ما ينبغي القيام به إذا وصلت بسلامة إلى اليونان، فهناك مهربون يقومون بترتيب الرحلة إلى شمال أوروبا. كل ما كان عليّ فقط هو الوصول إلى أثينا بأي وسيلة ممكنة و كان الأمر. في أثينا كان يجب أن أنتنص للرحلة المناسبة لكي أتخفى كسائح، لذلك حملت كاميرا في رقبتی و ركبت على متن قارب ليلى إلى إيطاليا، و بعدها سافرت بالقطار إلى هولندا. أعود بذاكرتي الآن و أرى أمامي كل المصاعب و سهر الليالي، و حين كنت أحاول أن أرتب رحلة التهريب و أنتظر مكاملة من شخص ليقول لي تحرك الآن أو إنتظر. لم أتمكن من أن أنام ليلة كاملة خلال تلك الأشهر منذ أن بدأت التخطيط لمغادرة بلدي لأتي كنت أعرف المخاطر الكبيرة التي كانت بانتظاري.

و أخيراً فأنا أشعر بالأمان و الحرية في هولندا. بالرغم من أنني لا زلت بانتظار تسوية وضعي القانوني إلا أنني أشعر بأن الجو مريح جداً على الأقل لكي آخذ قسطاً من الراحة و أنام مثلي مثل أي شخص آخر.

لقد شعرت و كأنتي في وطني منذ بدأت أول رحلة لي في القطار إلى المخيم الأول. إلتقيت رجلاً هولندياً على القطار و بدأنا الحديث على الفور. لم تكن لغتي الإنكليزية جيدة و لكنني أخبرته قصتي باختصار. بدا و كأنه كان يستمتع بالقصة و قال لي بأنه لا يتخيل بأنه يستطيع المخاطرة بحياته بهذا الشكل. كان لطيفاً للغاية و تمّني لي التوفيق قبل أن يتوقف القطار ليغادره عند محطته. أمضيت بقية الرحلة و أنا سعيد بعد حديثي الإيجابي مع ذلك الشاب الذي كان من جنوب هولندا كما أخبرني حينها.

انتقلت إلى عدة مخيمات حتى الآن و كنت دائما أشارك في الأعمال التطوعية لكي أشغل نفسي أثناء انتظار أوراقتي، و لكي أختلط بالناس و المجتمع الهولندي أيضاً. لطالما استمتعت بالدرشة مع الكثير من الهولنديين كما أعجبت بانفتاح عقولهم و نظرتهم للمساواة. هم لا يحبون التحدث عن أنفسهم أو التفاخر بما لديهم، و إن كنت غريباً عن المجتمع فإنك لا تستطيع التفريق بين غني أو فقير، فجميعهم يركبون الدراجات و يعيشون حياة بسيطة. أحب الحياة في هولندا فهي تناسبني كثيراً.

مرگ در دریا

ایهاب، ۲۶ ساله، درحالی‌که چشمان برادرش، ایهم، را به آرامی می‌بست، به او گفت به پدر و مادرشان فکر کند. او امیدی نداشت که برادر ۱۷ ساله‌اش در آن سفر دریایی چهار روزه از یونان تا ایتالیا بدون آب و غذا و لباس کافی در مقابل سرما دوام بیاورد. ایهاب به پدر و مادرش قول داده بود از برادر کوچک‌ترش مواظبت کند. قایق آن‌ها در روستای کوچکی در ایتالیا پهلو گرفته بود. ایهاب می‌ترسید ایهم از سرمازدگی در آمبولانس جان بدهد.

ایهاب ۱۵ سال پیش در دمشق، سوریه، شنا کردن را یاد گرفته بود و حتی مجوز نجات غرق‌ی داشت. اما هیچ چیزی او را برای سرمای آب‌های یونان و ایتالیا در ماه سپتامبر ۲۰۱۵

آماده نکرده بود.

او گفت: «هوا به قدری سرد بود که باید مدام تکان می‌خوردی. باید انگشت‌ها و پاهایت را تکان می‌دادی، وگرنه قلبت از شدت سرما می‌ایستاد.»

سفر آن‌ها، از ترکیه تا جزیره‌ی سیمی (Symi)، در یونان، و بعد به ایتالیا، مرگ‌بار بود. ایهاب و ایهم زنده ماندند، اما یک زن مسن، یکی از ۷۸ مسافر قایق پلاستیکی، که ۲۰۰ متر مانده به آخر سفرشان به یک ساحل سنگی برخورد کرد، دچار سکنه‌ی قلبی شد. تا زمانی که دکترها رسیدند، دیگر دیر شده بود.

او جانش را از دست داد، و یکی از ۳۷۷۱ نفری بود که در سال ۲۰۱۵ هنگام سفر به اروپا در دریا ناپدید شدند. (شمار دقیق تلفات در دریا مشخص نیست.) بسیاری از شما داستان‌هایی شبیه ایهاب و ایهم دارید. ■

Moises Saman

Greece. Lesbos. Sept. 29, 2015. Asylum seekers arrive in EU territory after a raft trip from Assos, Turkey.

Grèce. Lesbos. 29 septembre 2015. Des demandeurs d'asile arrivent sur le territoire de l'EU après un voyage en canot depuis Assos, en Turquie.

مویسس سامن

اليونان. لسبوس. ٢٩ سبتمبر ٢٠١٥ . وصول طالبي اللجوء إلى أراضي الإتحاد الأوروبي عبر قوارب النجاة قادمين من مدينة أسوس في تركيا.

یونان. لسبوس. ٢٩ سپتامبر، ٢٠١٥. پناه جویان پس از سفر با قایق از شهر اسوس، ترکیه، وارد خاک اتحادیه‌ی اروپا می شوند.

الموت في البحر

همس إيهاب، ۲۶ عاماً، لأخيه أيهم بأن يفكر بأمه و أبيه و هو يغلق بلطف عينيّ أخيه أيهم، ۱۷ عاماً، بعد أن فقد الأمل بنجاته من رحلة البحر التي استمرت أربعة أيام من اليونان إلى إيطاليا من دون كمية كافية من المياه أو الطعام أو الملابس المناسبة لحمايتهم من البرد القارس. كان إيهاب قد وعد أباويه أن يعتني بأخيه الصغير، لكنه وجد نفسه محشوراً في سيارة إسعاف في القرية الإيطالية الصغيرة التي حطّ قاربهم على سواحلها يملؤه الرعب من أن يفقد أخيه نتيجة لانخفاض درجة حرارة جسمه. كان إيهاب قد تعلم السباحة منذ ۱۵ عاماً في دمشق، في سوريا، و حصل على شهادة حارس إنقاذ، و لكن ذلك لم يكن كافياً لمواجهة البرد القارس في وسط مياه اليونان و من بعدها إيطاليا أثناء رحلتهم إلى أوروبا في شهر سبتمبر عام ۲۰۱۵.

تابع إيهاب قائلاً: "كان الطقس بارداً لدرجة لا توصف، و من شدة البرد كان لا بد من أن تقوم بتحريك جسمك كل ثانية و تهز أصابعك و أرجلك، فإذا لم تتحرك قد يتوقف قلبك عن النبض أيضاً".

كانت رحلتهم شبه مميتة من تركيا إلى جزيرة سيمي في اليونان و من بعدها إلى إيطاليا. نجا كل من إيهاب و أيهم لكن إحدى النساء العجائز من بين الركاب ۷۸ الذين كانوا معهم في القارب أصابتها جلطة قلبية حين ارتطم القارب بشاطئ صخري قبل ۲۰۰ متر من نهاية الرحلة. وصل الأطباء بعد فوات الأوان و لم يستطيعوا إنقاذها. ماتت تلك المرأة و كانت واحدة من ۳۷۷۱ شخص من الذين لاقوا حتفهم في عرض البحر في عام ۲۰۱۵ في محاولة للوصول إلى أوروبا. (يستحيل معرفة العدد الفعلي للناس الذي ماتوا غرقاً في هذه الرحلات). لا بد أنّه سمعتم عن الكثير من القصص التي تشبه قصة إيهاب و أيهم. ■

مليون شخص

في عام ۲۰۱۵ تقدم أكثر من مليون شخص بطلب للجوء إلى الإتحاد الأوروبي، و هو على الأغلب أكبر عدد يتم تقديمه من الطلبات خلال عام واحد منذ الحرب العالمية الثانية، كان معظم اللاجئين من سوريا و العراق و أفغانستان و كوسوفو و ألبانيا، و تعددت أسباب اللجوء بين الحرب و الفقر و الإضطهاد في بلادهم .

في المقابل بلغ عدد طلبات اللجوء في الإتحاد الأوروبي

لعام ۲۰۱۴ نصف ذلك العدد تقريباً أي بما يعادل ۶۲۶,۰۰۰ طلباً. كان عدد طلبات اللجوء المقدمة سنوياً قبل أزمة اللجوء الحالية، أي في عام ۲۰۱۰ و الأعوام التي سبقت ذلك، يتراوح بين ۲۰۰,۰۰۰ و ۳۰۰,۰۰۰ طلب.

في الأشهر الثلاثة الأولى لعام ۲۰۱۶ بلغ عدد طالبي اللجوء في الإتحاد الأوروبي ۲۸۷,۰۰۰ طلب، أي أن العدد انخفض بمقدار الثلث مقارنة بالربع الأخير من عام ۲۰۱۵. ■

الطرق

دخلت الغالبية العظمى من الناس الإتحاد الأوروبي عن طريق إيطاليا و اليونان و إسبانيا، و ذلك بسبب موقع هذه البلدان على الحدود الخارجية للإتحاد الأوروبي، و منها اتجه فيما بعد اللاجئين و المهاجرون إلى وجهة السفر النهائية داخل أوروبا. يتحدد مسار الرحلة بحسب المهريين و ميزانية الزائئ، إلا أن السفر إلى اليونان عبر تركيا كان أكثر الطرق شيوعاً بسبب قرب المسافة و الأمان النسبي للرحلة، فالمسافة بالقارب بين تركيا و أقرب جزيرة في اليونان هي سبعة كيلومترات فقط. يلعب العامل الجغرافي دوراً ثانوياً في تحديد وجهة الرحلة، حيث دخل معظم السوريين عن طريق اليونان و تركيا باعتبارهما أقرب نقطة دخول بالنسبة لهم. ◀

آبي سولومر (إسم مستعار)،

٣٤ عاماً، هولندا.

كان عمري ١٩ عاماً عندما حصلت أريتريا على استقلالها في بدايات التسعينات. كان ذلك بعد حرب دامت ٣٠ عاماً مع إثيوبيا و راح ضحيتها آلاف الأبرياء. كنا دولة جديدة، و كانت تملؤنا مشاعر التفاؤل و المثاليات في ذلك الحين. كنا نريد أن نصبح تقدميين و ألا نرتكب الأخطاء التي ارتكبتها الدول الأفريقية الأخرى. كنا نريد أن نكون مثلاً لبقية الدول. كان أبناء جيلنا واثقين من أنفسهم و على استعداد للعمل بجدّ من أجل تحقيق طوحتنا.

تحطمت تلك الطموحات بعد سيطرة رجل واحد (أسياس أفورقي، رئيس أريتريا منذ استقلالها في عام ١٩٩٣) على الحكم. لو كنتم على علم بتاريخ حركات حرب العصابات الماركسية اللينينية لكنتم عرفتم ما كان سيحدث، لكن الثقة كانت تملأ الناس البسطاء. قامت الحكومة، تحت ذريعة الصراع الحدودي

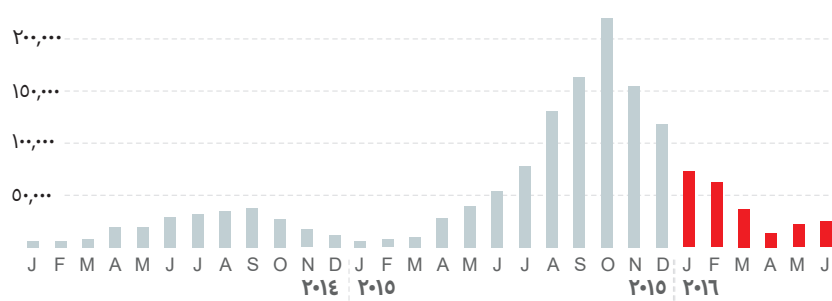
القادمون إلى أوروبا

جمعية مهاجران اروپا

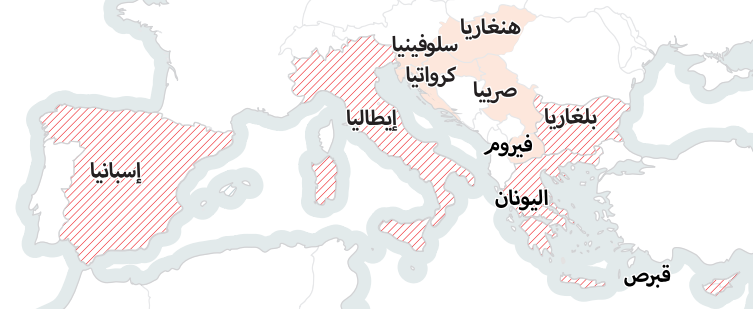

القادمون إلى أوروبا شهرياً

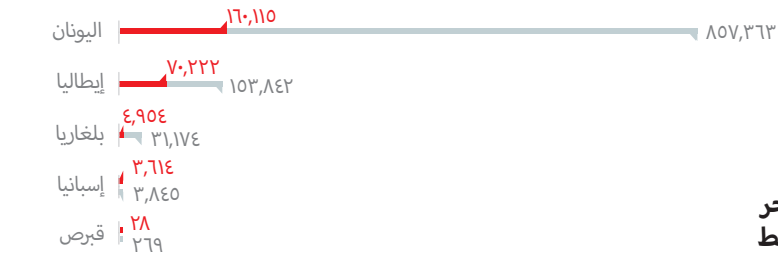
جمعية مهاجران اروپا بر اساس ماه

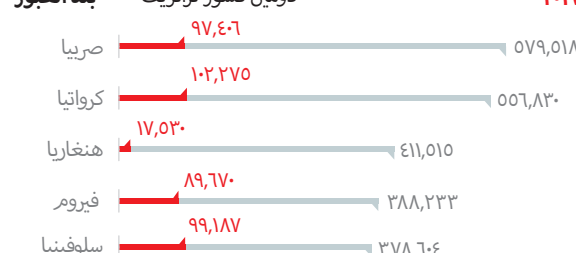
لمحة عامة عن إجمالي القادمين مروري بر جمعية كل مهاجران

اولين كسورهاي ورود بلد الوصول الأول

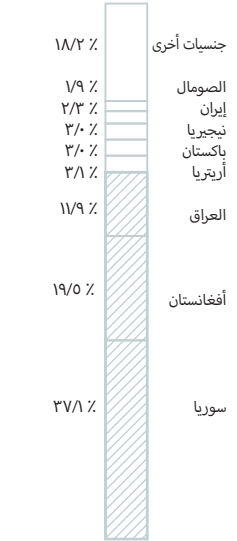

دومين كسور ترانزيت بلد العبور

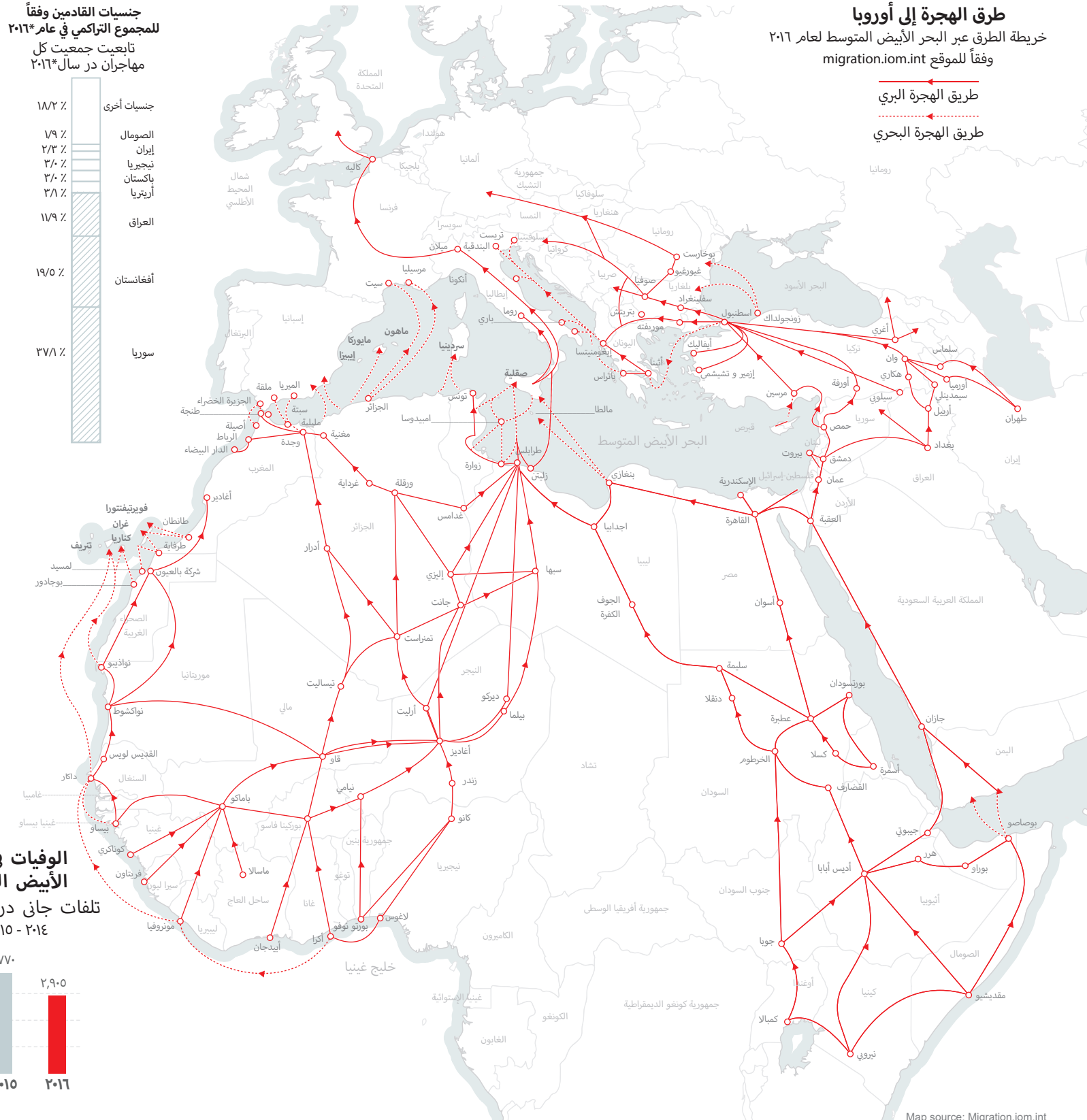
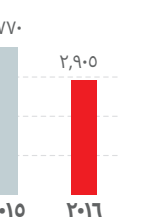
فيروم (جمهورية مقدونيا اليوغوسلافية السابقة) ** (من 1 يناير إلى 30 يونيو 2016)

جنسيات القادمين وفقاً للمجموع التراكمي في عام 2016* تابعيت جمعية كل مهاجران در سال 2016*

الوفيات في البحر الأبيض المتوسط

تلفات جاني در درياي مديترانه 2014 - 2015 - 2016*

طرق الهجرة إلى أوروبا

خريطة الطرق عبر البحر الأبيض المتوسط لعام 2016 وفقاً للموقع migration.iom.int

طريق الهجرة البري
طريق الهجرة البحري

الوصول
إلى أوروبا

آمدن
به اروپا

What Makes
Europe
Europe

Ce qui fait
la particularité
de l'Europe

While countries in the EU each have their own history, language, culture, and customs, they also have a few things in common that make life in Europe, wherever you are, similar. This chapter will introduce you to some of these similarities. ▶

IN EUROPE, EVERYBODY'S SOMEBODY'S FOOL

Understanding Europeans means realizing how they come to live together in harmony, even though they come from very different cultures and traditions. One way they do that is by telling jokes, showing the sense of humor that has made Europe tick for decades, if not centuries. Rather than being aggressive or offensive, that rich joke folklore can be seen as the affectionate and teasing way members of the European family relate to one another, just as any family does. Telling jokes can help establish an identity and help people treasure their diversity. And of course, they can give you a good laugh too.

Sometimes, the jokes that Europeans tell give insight into the continent's history. The French depict the Belgians as simpleminded, which dates back to the Industrial Revolution in the 19th century when Belgian workers went off to the mines and factories of northern France and were looked on as strikebreakers. Swedes think of their Norwegian neighbors as uncouth country folk — a friendly rivalry that wasn't helped when the Norwegians struck it rich by discovering oil in the North Sea. In the 1970s, the two countries' most widely read newspapers started a war of jokes, without a shot being fired. Meanwhile, Hungarians tell jokes about Scots, 2,000 miles away, which may date as far back as the 15th century, when many Scots migrated to Eastern Europe.

So much for the facts; let's get to the jokes. Here are just a few of the funniest ones the people of Europe tell about each other.

The Belgians tease the French for being arrogant: "After God created France, he thought it was the most beautiful country in the world. People were going to get jealous, so to make things fair, he decided to create the French."

And the French say the Belgians are dumb: "Why does the Arab world have oil and Belgium have fries? Because when the world was created, the Belgians got to choose first."

The Swedes love to make fun of their "stupid" Norwegian neighbors: "Why did the library in Oslo shut down? Someone stole the book."

The Portuguese mock the Spanish for thinking they're better than everyone else: "In a recent survey, 11 out of 10 Spaniards said they felt superior to others."

The Swiss say the Austrians aren't too bright: "Why is the Austrian flag red, white, and red? So they can't fly it upside down."

The Austrians say their German neighbors don't laugh enough: "What is the shortest book in the world? '500 Years of German Humor.'"

The Greeks think the Albanians are backward: "What is the special Albanian tomato soup? Hot water in a red bowl."

The Ukrainians accuse the Russians of being stinking rich: "I just bought a tie for 3,000 euros," says a Russian to his friend. His friend replies, "Idiot! You could have bought the same one down the street for 5,000 euros."

Other Europeans think the English are stuffy: "What's the English definition of a thrill? Having an After Eight mint at 7:30."

And the Italians make jokes about ... themselves: "What do you call an Italian with his hands in his pockets? A mute."

The EU is built on the idea that only when everyone respects one another's rights, regardless of immigration status, can freedom exist.

Every individual has the same fundamental rights. They are enshrined in the European Convention on Human Rights, which was adopted in the aftermath of World War II to ensure that all people, including the millions of refugees fleeing persecution, are protected. (See "Nuts and Bolts")

This means that all people, regardless of gender, race, national origin, genetic features, religion, political or other opinion, age, sexual orientation, language, disability or other traits — female, male, old, young, black, white, immigrant, native, Muslim, Christian, LGBTI, cisgender — have the same

Alors que tous les pays européens ont chacun leurs propres histoire, langues, cultures et traditions, ils ont néanmoins plusieurs choses en commun qui rendent la vie assez semblable, où que vous soyez en Europe. Ce chapitre va vous présenter certaines de ces similarités. ▶

EN EUROPE, ON EST TOUJOURS LE BOUFFON DE QUELQU'UN D'AUTRE

Comment comprendre les Européens ? Il suffit de regarder comment ils arrivent à vivre en harmonie, alors qu'ils ont des cultures et des traditions très différentes. Raconter des blagues est l'une de leurs astuces : leur sens de l'humour est ce qui a permis de faire avancer l'Europe depuis des décennies, voire des siècles. Ce folklore humoristique très développé n'est ni agressif ni offensif. Il peut même être considéré comme un comportement affectueux et taquin avec les autres membres de la famille Europe. Tout comme dans n'importe quelle autre famille. Faire des blagues permet de définir une identité et d'aider les gens à apprécier et valoriser leur diversité. Et, bien entendu, c'est aussi l'occasion de se payer une bonne tranche de rire !

Les plaisanteries que racontent les Européens en disent parfois long sur l'histoire de leur continent. Par exemple, si les Français représentent les Belges comme des simples d'esprit, c'est parce que, pendant la révolution industrielle du 19e siècle, les travailleurs belges ont rejoint les mines et les usines du Nord de la France et les Français les considéraient comme des briseurs de grèves [les travailleurs immigrés de Belgique acceptent des conditions de travail difficiles et des salaires faibles que les Français refusent]. Les Suédois trouvent que leurs voisins norvégiens sont des campagnards grossiers : cette rivalité amicale a un peu souffert lorsque les Norvégiens ont fait fortune en découvrant du pétrole dans la mer du Nord. Dans les années 1970, les deux journaux les plus lus des deux pays ont commencé une guerre de blagues, sans qu'un seul coup de feu ne soit tiré. Les Hongrois, quant à eux, se moquent des Écossais, vivant pourtant à 2000 km de distance ; une tradition qui doit sans doute remonter au 15e siècle, quand de nombreux Écossais ont émigré vers l'Europe de l'Est. Allez, assez discuté, il est temps de rire un peu ! Voici une petite sélection des blagues les plus drôles que les Européens racontent les uns sur les autres.

Les Belges taquent les Français qu'ils trouvent arrogants : «Après avoir créé la France, Dieu trouva que c'était le plus beau pays du monde. Pour rétablir l'équilibre, il créa les Français!»

Quant aux Français, ils prennent les Belges pour des idiots : «Pourquoi les Arabes ont le pétrole, et les Belges ont les frites? Parce que quand le monde a été créé, les Belges ont pu choisir en premier.»

Les Suédois adorent se moquer de leurs «stupides» voisins norvégiens : «Pourquoi la bibliothèque d'Oslo a-t-elle fermé? Parce que quelqu'un a volé le livre.»

Les Portugais se moquent des Espagnols, qui se croiraient supérieurs aux autres : «Selon un récent sondage, 11 Espagnols sur 10 se sentent supérieurs aux autres.»

Les Autrichiens disent de leurs voisins allemands qu'ils ne savent pas beaucoup rire : «Quel est le livre le plus court du monde? 500 ans d'humour allemand.»

Les Grecs pensent que les Albanais sont des attardés : «Qu'est-ce que la soupe à la tomate albanaise? De l'eau chaude dans un bol rouge.»

Les Ukrainiens accusent les Russes d'exhiber leur richesse : «Je viens d'acheter une cravate à 3000€, dit un Russe à son ami. Celui-ci lui répond : "Tu es stupide ! Tu aurais pu acheter la même dans le magasin d'à côté pour 5000€."»

Les Européens pensent que les Anglais sont ennuyeux : «Qu'est-ce qui est excitant pour un Anglais? Manger un After Eight à 19h30.»

Quand aux Italiens, ils font des blagues... sur eux-mêmes : «Comment appelle-t-on en Italie un homme avec ses mains dans les poches? Un muet.»

L'UE repose sur l'idée que la liberté existe uniquement lorsque chacun est respectueux des droits de l'autre, indépendamment de son statut d'immigré. Toute personne bénéficie des mêmes droits

fundamental rights. These rights were reiterated and expanded on in the Charter of Fundamental Rights of the European Union, which was inspired by the principles of dignity, justice, freedom, solidarity, and equality.

Each member country needs to implement national laws and follow EU regulations that respect the charter.

However, vulnerable communities — particularly Roma, Muslims, Jews, LGBTI people, and migrants and refugees — are most at risk of suffering from discrimination (or being disadvantaged for who they are or for what they believe) and crimes motivated against people on the basis of their national origin, gender, race, or any of the other categories above.

Know your essential rights:

Freedom of expression and media

Everyone has the right to express his or her opinions and to share information without interference from government. Having freedom of expression and a free press is a critical factor in whether a country may become a member of the EU.

There are, however, exceptions to this right. Freedom of expression is not an absolute right but one that needs to be balanced with other considerations — for example, when it affects other important rights.

Abbas
France. Paris. Jan. 17, 2004. A march against the ban on wearing hijabs in government schools and offices. The mask reads, "Where are liberty, equality, fraternity?" — a reference to the national motto.

France. Paris. 17 janvier 2004. Manifestation contre l'interdiction du port du voile dans les écoles publiques et services publics. Sur un masque fait à la main, il est écrit : « Où sont la liberté, l'égalité, la fraternité ? », une référence à la devise de la République française.

عباس
فرنسا. باريس. 17 يناير 2004. مسيرة مناهضة لمنع ارتداء الحجاب في المدارس و المكاتب الحكومية. كتب على القناع "أين الحرية و المساواة و العدالة؟"، في إشارة إلى الشعار الوطني.

فرانسه. باريس. 17 ژانویه 2004. تظاهرات علیه ممنوعیت حجاب در مدارس و ادارات دولتی. روی ماسکها نوشته شده: «پس آزادی، برابری، و برادری چه شد؟» - که اشاره ای است به شعار ملی کشور.

fondamentaux qui sont inscrits dans la Convention européenne des droits de l'homme, adoptée à l'issue de la Deuxième Guerre mondiale, afin de garantir que tous les individus soient protégés, et notamment les millions de réfugiés fuyant des persécutions [voir « Les rouages de l'UE »].

Cela signifie concrètement que toutes les personnes disposent des mêmes droits fondamentaux, indépendamment de leurs genre, race, nationalité d'origine, caractéristiques génétiques, religion, opinion politique ou tout autre type d'opinion, âge, orientation sexuelle, langue, invalidité et (ou) autres traits – féminin, masculin, vieux, jeune, noir, blanc, immigrant, natif, musulman, chrétien, LGBTI, cis-genre [voir encadré].

Ces droits sont réitérés et étendus dans la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, s'inspirant des principes de dignité, justice, liberté, solidarité et égalité.

Chaque pays membre doit mettre en œuvre les lois nationales et suivre les réglementations européennes qui respectent la Charte.

Cependant, des communautés vulnérables – en particulier les Roms, les musulmans, les juifs, les personnes LGBTI et les communautés de migrants – risquent davantage de souffrir de discrimination (ou tout du moins d'être désavantagées en raison de leur identité ou convictions) ou de crimes motivés en raison de leur nationalité d'origine, genre ou toute autre catégorie citée ci-dessus.

Familiarisez-vous avec vos droits fondamentaux :

Liberté d'expression et d'information

Toute personne a droit à la liberté d'opinion et à la liberté de recevoir ou de communiquer des informations sans qu'il puisse y avoir ingérence des autorités publiques. La liberté d'expression et une presse libre sont des facteurs essentiels pour l'accession d'un pays à l'UE.

Il existe néanmoins des exceptions à ce droit. La liberté d'expression n'est pas un droit absolu car il doit être mis en regard avec d'autres considérations : s'il affecte d'autres droits importants, par exemple.

À cet effet, l'UE interdit les discours de haine, ou toute forme d'expression qui propage, incite ou promeut la haine; les stéréotypes négatifs; la stigmatisation ou les menaces à l'encontre de personnes en fonction de leur race, genre, nationalité d'origine, caractéristiques génétiques, religion, opinion politique,

âge, orientation sexuelle, langue ou invalidité. Cela porte atteinte aux droits fondamentaux d'égalité et de non-discrimination. ▶

QUE SIGNIFIE LGBTI ?

Dans l'Union européenne, le sigle LGBTI (Lesbien, gay, bisexuel, transgenre ou intersexé ; en anglais : Lesbian, gay, bisexual, transgender or intersexual) décrit un groupe diversifié de personnes qui ne sont pas conformes aux notions conventionnelles ou traditionnelles des rôles masculin et féminin. Les personnes LGBTI sont parfois également appelées « minorités sexuelles, de non-conformité de genre et anatomique ».

LESBIEN :

Une lesbienne est une femme dont l'attraction physique, affective et (ou) émotionnelle est portée envers d'autres femmes de manière constante.

GAY :

Le terme « gay » est souvent utilisé pour décrire un homme dont l'attraction physique, affective et (ou) émotionnelle est portée envers d'autres hommes de manière constante, bien que le terme puisse être utilisé pour décrire à la fois les hommes homosexuels et les lesbiennes.

BISEXUEL :

Le terme « bisexuel » décrit une personne qui est physiquement, affectivement et (ou) émotionnellement attirée à la fois par les hommes et les femmes.

TRANSGENRE :

Le terme « transgenre » décrit les personnes dont l'identité sexuelle et (ou) l'expression de genre diffère du sexe qui leur a été conféré à la naissance. Ceci comprend les personnes se situant entre homme et femme, les transexuels et les travestis.

CISGENRE :

Le terme « cisgenre » décrit les personnes dont l'identité sexuelle et (ou) l'expression de genre correspond au sexe qui leur a été conféré à la naissance.

INTERSEXE :

Le terme « intersexuation » désigne des ambiguïtés anatomiques où les organes génitaux sont difficiles à définir comme mâles ou comme

Therefore, the EU outlaws hate speech, or forms of expression that spread, incite, or promote hatred; negative stereotyping; and stigmatization of or threats against people on the basis of race, gender, national origin, genetic features, religion, political opinion, age, sexual orientation, language or disability. These strike at the fundamental rights of equality and nondiscrimination. ▶

WHAT IS LGBTI?

In the EU, LGBTI describes a diverse group of people who do not conform to conventional notions of male and female or to traditional gender roles. LGBTI people are also sometimes referred to as sexual, gender or bodily minorities.

LESBIAN:

describes women whose physical, romantic or emotional attraction is to other women.

GAY:

describes men whose physical, romantic or emotional attraction is to other men. The term can also be used to describe lesbians.

BISEXUAL:

describes individuals whose physical, romantic or emotional attraction is to both men and women.

TRANSGENDER:

describes people whose gender identity differs from the sex they were assigned at birth or people who wish to express their gender identity in a way different from their gender assigned at birth. This includes people who are between male and female, transsexuals and transvestites.

CISGENDER:

describes people whose gender identity corresponds to the sex they were assigned at birth.

INTERSEX:

describes people with bodily variations from culturally established standards of maleness and femaleness regarding chromosomes, gonads and genitals.

Adapted from the European Parliamentary Research Service's "The Rights of LGBTI People in the European Union."

Denying the Holocaust is illegal in a number of EU countries, including Germany, Italy, and Austria. These prohibitions were adopted in hopes of preventing a recurrence of its atrocities.

It is also illegal to deliberately and publicly make racist comments against immigrants. In the Netherlands, a politician named Geert Wilders instructed a room of supporters before the 2014 municipal elections to chant that they wanted "fewer, fewer" Moroccans. The public prosecutor has accused him of inciting racial hatred.

However, the definition of "hate speech" is subjective and varies among member countries. The greatest challenges in determining what is hate speech arise in cases in which religious feelings are insulted.

In the EU, individuals have rights, but religious figures do not. Therefore, it is legal to talk about or depict religious figures such as Jesus, Mary, and Muhammad in ways that many people may find insulting. While you as an individual have rights to not be physically or economically harmed by hate speech, inflicting emotional harm from such expression is not always prohibited.

This distinction has led to several controversies in recent years, when speech that ridicules religion or religious figures has hurt the feelings of large groups of people and sparked protests — some violent — around the world, fueled in part by anger that such speech is protected. ▶

NADA DIANE FRIDI, 31, ARCHITECT, PARIS, FRANCE

I was born between the mountains and the Mediterranean Sea in the sunny city of Algiers, Algeria, in the mid-1980s. Until the civil war — what we now call the Black Decade — life was good. But in those dark years, many innocent citizens, intellectuals, and progressives, as well as the populations of whole villages, were slaughtered. The Islamists often threatened my mother, a doctor, raising me alone after her divorce.

My mother and I fled to France when I was 10 years old, and although it broke my heart to leave everything behind on such short notice, not fearing for my mom's life on a daily basis took such a weight off my shoulders that I got used to my new country very quickly. I was very good in school, and my teachers were always surprised to learn my origin, because there are quite a few

femelles selon les standards culturels habituels, et comprend des différences aux niveaux des chromosomes, gonades et organes génitaux.

Basé sur « The rights of LGBTI people in the European Union » (« Les droits des personnes LGBTI dans l'Union européenne »), publié par le service de recherche du Parlement européen.

Nier l'Holocauste est illégal dans de nombreux pays européens, notamment en Allemagne, en Italie et en Autriche. Ces interdictions furent adoptées dans l'espoir d'éviter la répétition de ces atrocités.

Il est également illégal de faire délibérément et publiquement des commentaires racistes contre les migrants. Aux Pays-Bas, lors d'un meeting électoral avant les élections municipales de 2014, un homme politique nommé Geert Wilders avait fait scander à ses partisans qu'ils voulaient « Moins! Moins! Moins! » de Marocains. Le procureur général l'a accusé d'incitation à la haine raciale.

Cependant, la définition du « discours de haine » est subjective et varie selon les pays membres. Les cas les plus difficiles à déterminer sont ceux qui impliquent une injure aux sentiments religieux.

En effet, en Europe, les individus ont des droits mais les figures religieuses n'en ont pas. Par conséquent, il est légal de parler ou de représenter des figures comme Jésus-Christ, Marie et Mahomet d'une manière qui peut paraître insultante aux yeux de certaines personnes.

Alors que vous, en tant qu'individu, disposez de droits afin qu'aucun discours de haine ne vous porte préjudice physiquement ou économiquement, il n'en sera pas forcément de même pour un préjudice moral. Cette distinction a donné lieu à de nombreuses controverses ces dernières années. Effectivement, de par la liberté d'expression, certaines personnes ont tourné en ridicule la religion ou les figures religieuses d'autres groupes, blessant ainsi leurs sentiments. Cela a provoqué de nombreuses manifestations dans le monde, parfois violentes, issues d'une colère alimentée notamment par le fait que ce discours est précisément protégé. ▶

NADA DIANE FRIDI, 31 ANS, ARCHITECTE, PARIS, FRANCE

Je suis née entre les montagnes et la mer Méditerranée, dans la ville ensoleillée d'Alger, en Algérie, au milieu des années 1980. Jusqu'à la guerre civile, que l'on appelle aujourd'hui la

« décennie noire », on vivait bien. Mais pendant ces sombres années, de nombreux civils, intellectuels et progressistes innocents, ainsi que les populations de villages entiers ont été massacrés. Les islamistes ont souvent menacé ma mère, qui était docteur, car elle m'élevait seule suite à son divorce.

Ma mère et moi sommes parties pour la France quand j'avais 10 ans. Bien que cela m'ait brisé le cœur de devoir tout laisser derrière moi en si peu de temps, le fait de ne plus avoir à craindre tous les jours pour la vie de ma mère m'a soulagée d'un énorme poids, et m'a permis de m'habituer très vite à mon nouveau pays. J'étais très bonne élève à l'école, et mes professeurs étaient toujours surpris de mes origines, car certains stéréotypes concernant les immigrés nord-africains ont la vie dure en France. Lors de notre première année en France, mon professeur de Français m'a donné la meilleure note de toute sa carrière. Lorsqu'elle félicita ma mère, elle lui demanda si nous étions italiennes ou espagnoles, et pourquoi mon français était à ce point impeccable. Mon professeur resta sans voix lorsque ma mère lui répondit que nous étions algériennes.

Le matin du mercredi 7 janvier 2015, j'étais à mon bureau en train d'attendre que mon client vienne examiner les plans de son nouveau bar. Mais en arrivant, il était clairement bouleversé et m'a demandé : « Vous avez vu ce qui s'est passé ? »

C'est ainsi que j'ai découvert que deux hommes armés avaient pris d'assaut les bureaux du magazine *Charlie Hebdo*, situés à un kilomètre à peine de l'agence. Mon associé et moi avons suivi ensemble la situation sur internet. Nous avons vite appris que les assaillants avaient été identifiés comme musulmans, et qu'ils avaient justifié leurs actes horribles comme étant des représailles suite aux dessins racistes du prophète Mahomet publiés par le magazine.

J'étais en état de choc. J'ai senti d'un coup que nous n'étions plus en sécurité à Paris. Les séquences vidéo des attentats ressemblaient à celles d'un film, ou à celles des infos télévisées dans une zone en guerre d'un pays lointain.

Charlie Hebdo est alors devenu le symbole de la liberté d'expression mais aussi le test ultime pour savoir si vous étiez un pacifiste civilisé ou bien un agent de la haine étrangère. Vous n'aviez d'autre choix que de dire « Je suis Charlie », sans quoi vous étiez contre la liberté d'expression et en faveur de ces assassins.

C'est ainsi devenu un moyen de nous diviser

stereotypes about North African immigrants in France. During our first year living in France, my French teacher gave me the best grade she'd ever given, and when she congratulated my mother, she asked her if we were Italian or Spanish, and how was my French so impeccable? When my mom said we were Algerian, the teacher was speechless.

On the morning of Wednesday, Jan. 7, 2015, I was at my office waiting for my client to review my designs for his new bar. But when he showed up, he was clearly very upset and asked me, "Have you heard?"

That's how I found out that two gunmen had stormed the office of the magazine "Charlie Hebdo," barely a mile away. Together with my business partner, we gathered around a computer to follow the story. Soon we found out the attackers identified as Muslims and had justified their horrific acts as retaliation for the magazine's racist cartoons of the Prophet Muhammad.

I was in utter shock. It introduced the feeling that we weren't safe in Paris. The footage from the attacks looked like a movie or something that happens in faraway war zones that we see in the news.

"Charlie Hebdo" became a symbol of freedom of speech and a litmus test for whether you were a civilized peace lover or an agent of foreign hatred. So you had to say "Je suis Charlie" [I am Charlie] — otherwise, you were against free speech and for the killers.

This became a way to divide us in France. People were checking on social media to see who was and who wasn't Charlie, looking to see how many dark-skinned or nonwhite people were declaring it. So "Je suis Charlie" became a tool to judge, make assumptions, and discriminate.

And the French government used it to whitewash and distract from its own contradictions. The French president marched behind the slogan with politicians from different countries, some of which have journalists and free thinkers imprisoned, beaten, or killed.

That image was so hypocritical and appalling, even if "Charlie Hebdo" had been actually a symbol of freedom of speech. I felt it an insult to the intelligence of a diverse body of French citizens to rally them behind such a simplified and misused slogan. It also legitimized this idea that those of us who rejected the slogan weren't really French. It excluded us from the national grieving.

It was also used to absolve us as French people of the responsibility for the killers. As if they were foreign, when the French social system is the very place where the killers were born and raised. They were a part of our society.

I am for free speech and against these senseless killings, but I am not Charlie. I never liked "Charlie Hebdo." It's vulgar and not funny. Basically, whenever I encountered it, I'd roll my eyes at the front cover that was purposely shocking and provocative.

But to me, it's not hate speech. I might not laugh when "Charlie Hebdo" makes fun of women, Muslims, athletes, and musicians, and sometimes I'm even disgusted, but we are in a country where this type of expression is neither taboo nor condemnable. It's just a French fact, just as much as cheese and everyday sexual harassment and very good health care are also French.

For example:

- In 2006 a Danish newspaper, Jyllands-Posten, published cartoons ridiculing the Prophet Muhammad.
- Charlie Hebdo, a French satirical magazine and the target of a terrorist attack in January 2015 on its offices in Paris that killed 12 people, regularly publishes cartoons ridiculing the Prophet Muhammad.
- The Polish magazine Wprost regularly features satirical images of Catholic figures, such as the Virgin Mary and Jesus wearing gas masks to highlight the environmental problems of Czestochowa, a pilgrimage site.
- There are also special precautions to protect the media. A free press is essential to a stable democracy. Only when journalists can work freely can they hold powerful people and institutions accountable by exposing corruption, fraud, abuse, and other crimes. Political meddling, excessive media concentration, and any type of harassment, including violence against journalists, are outlawed. ■

Freedom of religion

In the EU, everyone has the right to freedom of thought, conscience, and religion. This right includes the freedom to manifest religion in worship, teaching, practice, and observance.

en France. Les gens vérifiaient sur les réseaux sociaux qui était Charlie et qui ne l'était pas, cherchant à voir combien de personnes basanées ou non blanches se déclaraient l'être. Ainsi, «Je suis Charlie» est devenu le parfait prétexte pour juger, formuler des hypothèses et discriminer.

Le gouvernement français lui-même l'a utilisé pour détourner l'attention et masquer ses propres contradictions. Le président français défilait derrière ce slogan aux côtés de dirigeants politiques de différents pays, où, pour certains d'entre eux, on avait emprisonné, battu ou exécuté des journalistes et des libre-penseurs.

Cette image était vraiment hypocrite et révoltante, même si *Charlie Hebdo* était devenu un symbole de la liberté d'expression. C'était une insulte à l'intelligence de tout un groupe hétérogène de citoyens français que de leur demander de se rallier derrière un slogan aussi simpliste et détourné. Cela légitimait aussi l'idée que ceux d'entre nous qui rejetaient ce slogan n'étaient pas vraiment français, et nous excluait du processus de deuil national.

Cette idée a aussi été utilisée pour nous absoudre, nous les Français, de notre responsabilité envers ces tueurs. Comme s'ils étaient des étrangers, alors qu'ils étaient nés et avaient grandi au sein même du système social français. Ils faisaient partie de notre société.

Je suis pour la liberté d'expression et contre ces tueries insensées, mais je ne suis pas Charlie. Je n'ai jamais aimé *Charlie Hebdo*. C'est vulgaire et ce n'est pas drôle. En fait, quand je tombais dessus, je levais les yeux au ciel en voyant la couverture, censée être choquante et provocante.

Mais je crois que ce n'était pas un discours haineux, même si moi-même je ne riais pas quand *Charlie Hebdo* se moquait des femmes, des musulmans, des athlètes et des musiciens, et que, parfois, ça me dégoûtait. Mais nous vivons dans un pays où ce type d'expression n'est ni tabou ni condamnable. Ça fait tout simplement partie de la culture française. Tout comme le fromage, le harcèlement sexuel au quotidien, et l'excellence du système de sécurité sociale.

Abbas

France. Paris. Jan. 11, 2015. A march against terrorism and anti-Semitism, after attackers killed 17 people in and near the city, including police officer Ahmed Merabet.

France. Paris. 11 janvier 2015. Une manifestation contre le terrorisme et l'antisémitisme, après les attentats à Paris et en banlieue, qui ont fait 17 morts, dont le fonctionnaire de police Ahmed Merabet.

عباس
فرنسا، باريس، ١١ يناير ٢٠١٥. مسيرة ضد الإرهاب و معاداة السامية بعد الهجمات التي راح ضحيتها ١٧ شخص في المدينة و ضواحيها و منهم ضابط الشرطة أحمد مرابط.

١٤. فرانسه، باريس، ١١ ژانویه، ٢٠١٥. راهپیمایی علیه تروریسم و یهودی‌ستیزی، پس از کشته شدن ١٧ نفر، از جمله افسر پلیس احمد مرابط، به دست مهاجمان درون و حومه‌ی شهر.

The right has come after centuries of conflict, most notably in the 16th and 17th centuries, when Catholics fought Protestants across Europe. They are both Christians but interpret their faith differently.

EU members have various relationships to religion: Some countries have recognized an official state religion, while others have separated religion from the state — a principle called secularism. In some countries this model has contributed to excluding religion from the public sphere, a process called secularization, in which people engage in their faith privately.

The charter does not forbid differentiation between religions, as long as equality among religious groups is guaranteed and discrimination is outlawed. This means the law does not prevent countries from maintaining a state church, as long as other religions have equal opportunities to access benefits granted to the official religion.

People living in the EU practice various religions. Europe is not exclusively Christian and hasn't been for centuries. Christianity (Protestantism, Roman Catholicism, and Eastern Orthodoxy) and Islam are the most common faiths in most EU countries. The EU, however, is a secular organization. ▶

TATARS: A HISTORY OF ISLAM IN POLAND

The history of Islam in Polish lands can be traced back to the 14th century, when the first Tatars, from Central Asia, settled in the Baltic region, under Polish and Lithuanian rule at the time.

The early Tatars were made up of migrants

Mark Power

Poland. Kruszyniany. April 1990.
A wooden mosque built in the 18th century.

Pologne. Kruszyniany. Avril 1990.
Une mosquée en bois construite au 18e siècle.

مارك باور

بولندا، كروشينيانى. أبريل ١٩٩٠. مسجد من الخشب يعود للقرن الثامن عشر.

لهستان، كروشينيانى. آوريل ١٩٩٠. يك مسجد چوئى ساخت قرن هجدهم.

- En 2006, un journal danois, « Jyllands-Posten », a publié des caricatures du prophète Mahomet.
- « Charlie Hebdo », un journal satirique français, cible d'un attentat terroriste en 2015 qui a tué 12 personnes dans ses bureaux à Paris, publie régulièrement des caricatures de Mahomet.
- Le magazine polonais « Wprost » publie régulièrement des caricatures de figures catholiques, comme la Vierge Marie ou Jésus-Christ, portant des masques à gaz afin de dénoncer les problèmes environnementaux de Czesłochowa, un lieu de pèlerinage.
- Il existe des mesures particulières pour protéger les médias. Une presse libre joue un rôle prépondérant dans une démocratie stable. En effet, c'est uniquement lorsque les journalistes peuvent travailler librement qu'ils peuvent responsabiliser les personnes et les institutions puissantes, en ayant la possibilité de dénoncer les cas de corruption, fraude et abus parmi d'autres crimes. L'ingérence politique, la concentration excessive des médias et tout type de harcèlement – dont la violence à l'encontre des journalistes – sont interdits. ■

Ceci signifie que la loi n'interdit pas de maintenir une Église d'État, tant que toutes les autres religions ont les mêmes chances d'obtenir des avantages traditionnellement octroyés à la religion officielle.

Les personnes vivant dans l'UE pratiquent différentes religions. L'Europe n'est pas exclusivement chrétienne et, d'ailleurs, ne le fut pas durant des siècles. Le christianisme et l'islam sont les deux religions les plus courantes dans la majorité des pays. L'UE est cependant une organisation séculaire. ■

LES TATARS : UNE HISTOIRE DE L'ISLAM EN POLOGNE

L'histoire de l'islam dans les territoires polonais remonte au 14e siècle, quand les premiers Tatars, venus d'Asie centrale, se sont installés dans la région balte, sous contrôle à l'époque de la Pologne et de la Lituanie. Les premiers Tatars étaient des migrants fuyant la famine et les luttes de pouvoir dans la région de la mer Noire, ainsi que des prisonniers de guerre capturés dans une série de batailles entre les grands ducs de Lituanie et la Horde d'or, un khanat de l'Empire mongol.

Communauté profondément ancrée dans l'islam, les Tatars bénéficiaient de la liberté de culte et du droit à construire des mosquées dans une Pologne majoritairement catholique. Pendant les guerres de cette époque, les Tatars ont sans cesse combattu du côté des forces polonaises et lituanaises et ont gagné la réputation de combattants courageux.

Au 17e siècle, on estimait à 15 000 le nombre de Tatars vivant dans la « république des Deux Nations » [la république de Pologne-Lituanie]. La Contre-Réforme (une période de l'histoire de l'Europe entre le milieu du 16e et le milieu du 18e siècle pendant laquelle l'Église catholique romaine a tenté de réaffirmer sa position dominante en réaction à la Réforme protestante) n'a fait que dégrader le contexte politique et augmenter la pauvreté au sein de la communauté tatar de Pologne. Les Tatars se sont rebellés en 1672, abandonnant l'armée polonaise qui combattait l'Empire ottoman. Afin de regagner la loyauté des Tatars, le roi de Pologne Jean III Sobieski a négocié un accord avec le Sejm (le parlement) pour restaurer leurs droits, leur offrant des territoires dans la partie orientale de l'actuelle Pologne. Les Tatars ont ensuite rejoint

Liberté de religion

Dans l'UE, toute personne bénéficie du droit à la liberté de pensée, de conscience et de religion. Ce droit implique la liberté de manifester sa religion par le culte, l'enseignement, les pratiques et l'accomplissement des rites.

Ce droit est apparu après des siècles de conflits, particulièrement au 16e et 17e siècle, lorsque les catholiques ont lutté contre les protestants dans toute l'Europe. Ils sont tous chrétiens, mais interprètent leur religion différemment.

Les membres de l'UE ont différentes approches concernant la religion. Certains pays ont reconnu une religion officielle d'État pendant que d'autres pays ont séparé la religion de l'État, un principe qu'on appelle la laïcité. Dans certains pays, ce modèle a contribué à exclure la religion de la sphère publique, une procédure appelée sécularisation, où les individus pratiquent leur religion dans un cadre privé.

La charte ne proscrie pas la différenciation entre les religions tant que l'égalité est garantie entre les groupes religieux, mais elle interdit la discrimination.

Jerome Sessini

France. Paris. April 24, 2013. Opponents of same-sex marriage protest after a bill permitting it passed in the National Assembly.

France. Paris. 24 avril 2013. Des opposants au mariage entre personnes de même sexe (le « mariage pour tous ») manifestent suite à un projet de loi permettant sa légalisation à l'Assemblée nationale.

جيروم سيسيني
فرنسا، باريس، ٢٤ أبريل ٢٠١٣. معارضون للزواج المثلي في تظاهرة بعد الموافقة على مشروع قانون في الجمعية الوطنية الفرنسية بالسماح به.

فرانسه، باريس، ٢٤ أبريل، ٢٠١٣. اعتراض مخالفان ازدواج زوجهاى همجنس پس از تصویب لایحه قانونی آن در مجلس شورای ملی.

fleeing famine and power struggles in the region of the Black Sea, as well as prisoners of war taken in a series of battles between the grand dukes of Lithuania and the Golden Horde, a khanate of the Mongol Empire.

A community deeply rooted in Islam, the Tatars were granted freedom of religion and the right to build mosques in predominantly Catholic Poland. In the wars of the time, the Tatars fought consistently on the side of Polish-Lithuanian forces and earned a reputation as courageous fighters.

By the 17th century, an estimated 15,000 Tatars were living in the Polish-Lithuanian Commonwealth. The Counter-Reformation (a period in Europe from the mid-16th to mid-18th centuries when the Roman Catholic Church tried to reassert its dominant position in response to the Protestant Reformation) brought worsening political conditions and increasing poverty for the Tatar community in Poland. In 1672 the Tatars rebelled, abandoning the Polish

army fighting the Ottoman Empire. To gain back their loyalty, the Polish King Jan III Sobieski negotiated an agreement with the Sejm (Parliament) and restored the Tatars' rights, offering them lands in the eastern part of modern-day Poland. They rejoined the ranks of the Polish army, and in 1683 they helped secure a victory for Poland in the Battle of Vienna, considered by historians to mark the beginning of the decline of the Ottoman Empire.

Today 1,500 to 5,000 Tatars live in Poland, mainly in the northeastern part of the country. While their original languages were forgotten in favor of Polish centuries ago, many Tatars continue to practice Islam in Poland and have preserved their traditions and identity. "I'm proud of my origins," says Magdalena Dżamila Assanowicz, who lives in Warsaw. "My father is Muslim, and my mother is Catholic, so as a child, I used to confuse churches and mosques." There are five mosques in Poland today, in Warsaw, Gdansk, Poznan, Bohoniki, and Kruszyńiany.

les rangs de l'armée polonaise et, en 1683, ils ont aidé à la victoire de la Pologne dans la bataille de Vienne, considérée par les historiens comme le début du déclin de l'Empire ottoman.

Aujourd'hui, entre 1 500 et 5 000 Tatars vivent en Pologne, principalement dans la partie nord-est du pays. Même si leurs propres langues sont tombées dans l'oubli au profit du polonais il y a déjà plusieurs siècles, beaucoup de Tatars continuent de pratiquer l'islam en Pologne, et ont conservé leurs traditions et leur identité. « Je suis fière de mes origines, dit Magdalena Dżamila Assanowicz, qui vit aujourd'hui à Varsovie. *Mon père est musulman et ma mère est catholique. Enfant, je confondais les églises et les mosquées.* » Il existe 5 mosquées en Pologne aujourd'hui, à Varsovie, Gdańsk (ou Dantzic), Poznań, Bohoniki et Kruszyńiany.

Liberté de réunion et d'association

Dans l'UE, toute personne a droit à la liberté de réunion pacifique et à la liberté d'association à tous les niveaux, notamment dans les domaines politique, syndical et civique. Ce droit joue un rôle important dans la mobilisation en faveur du changement social. Ceci signifie que tout le monde peut protester contre certains problèmes ou plaider en faveur de certaines causes en public et dans un cadre collectif. ▶

LE DROIT DE RÉUNION RAMMAN ISMAEL, 23 ANS, LYON, FRANCE

Je me souviens de la date de ma première manifestation en France : le 15 mars 2014, jour du 3e anniversaire de la révolution syrienne. J'étais arrivé à Paris depuis un mois, où je ne connaissais personne d'autre que mon frère. Il y avait des journalistes qui prenaient des photos, mais il n'y avait pas trop d'ambiance. Personne ne chantait ou criait comme on le fait toujours en Syrie. Je leur ai donc dit : « *Moi, je vais chanter. Donnez-moi le micro.* »

Depuis ce jour, j'ai chanté dans toutes les manifestations où je suis allé. À chaque fois qu'il y avait un événement majeur comme une date anniversaire, on organisait une manifestation et

on distribuait des tracts à tous nos amis. Sur mon Facebook, on me voit toujours, ou Zahia (une autre activiste), chanter en première ligne. Pareil pour les manifestations en soutien aux réfugiés en septembre dernier. Sur Facebook il y a des photos des manifestants devant la place de la République, en direction de l'Hôtel de Ville. Il y avait 10 000 personnes.

On n'avait pas le droit de manifester comme ça en Syrie avant la révolution. Et même après le début de la révolution, quand j'étudiais à Alep, c'était trop dangereux de manifester en ville. Les agents du Mukhabarat [les services de renseignement syriens, ou la police secrète] étaient partout. Je me rendais seulement dans la banlieue nord, où l'opposition était plus forte et où personne ne savait comment je m'appelais. C'était comme une fête, un exploit. Être un étudiant qui demandait la liberté, ça n'aurait jamais pu exister avant en Syrie.

Début 2013, j'ai dû quitter Alep et interrompre mes études [au lycée] à cause de la guerre. J'ai déminagé à Kobané, la ville kurde, mais il y avait aussi des problèmes là-bas, principalement entre l'ASL (Armée syrienne libre ; en anglais, FSA : Free Syrian Army) et le PKK (Parti des travailleurs du Kurdistan ; en anglais, Kurdistan Workers' Party). La FSA considérait tous les Kurdes, comme moi, comme des sympathisants du PKK. Sauf que j'étais aussi contre le PKK. Ils recrutaient des jeunes pour se battre et brandir les armes, et je ne voulais pas m'enrôler. Je suis donc parti en Turquie où j'ai pu travailler un moment à Istanbul. J'ai eu la chance d'obtenir un visa pour Paris début 2014. Et je n'ai pas eu à faire à faire le trajet en bateau vers la Grèce comme la plupart [des migrants].

Il y a quelques mois, j'ai emménagé à Lyon. Je me prépare pour obtenir mon diplôme d'accès aux études universitaires [pour faire des études de génie architectural], et je travaille 35 heures par semaine dans un magasin de vêtements, Primark, ce qui ne me laisse plus beaucoup de temps pour l'activisme. Je ne connais aucun Syrien ici, mais, il y a peu, des amis syriens qui ne sont pas de Lyon sont venus pour une manifestation. Ils connaissaient les organisateurs, donc je les ai accompagnés. Il y avait principalement des jeunes, de 17, 18 ou 19 ans, et ils ne savaient pas chanter. Donc j'ai pris le micro et j'ai commencé à chanter.

Il n'y a quasiment que des Syriens qui viennent aux manifestations. Sauf en septembre, quand c'était une manif de soutien aux réfugiés,

Freedom of assembly and association

In the EU, everyone has the right to assemble or associate peacefully, particularly in political, trade union, and civic matters. The right plays an important role in building support for societal change. It means people can protest or advocate issues in public, collective settings. ▶

RAMMAN ISMAEL, 23, STUDENT
LYON, FRANCE

I remember the date of my first demonstration in France: March 15, 2014, the third anniversary of the Syrian revolution. I had been in Paris for only a month and didn't know anyone there but my brother. There were journalists taking pictures, but the atmosphere was sort of flat. No one sang or cheered as they did in Syria. So I told them, "I will sing. Give me the mic." And I sang.

From then on, any protest I went to, I would sing. Any time there was a major event, like an anniversary, we would hold a demonstration and distribute fliers to all our friends. Any photo you see on my Facebook, either Zahia [another activist] or I am up front singing. Same thing for the protests in support of refugees last September. There are photos on Facebook of the crowds in front of the Place de la République all the way to the Hôtel de Ville. Ten thousand people came.

You could never demonstrate like this in Syria before the revolution. Even after it started, when I was studying in Aleppo, it was too dangerous to protest in the city. Mukhabarat [Syrian intelligence, or secret police] agents were everywhere. I went out only in the northern suburbs, where the opposition was stronger and people didn't know my name. It felt like a celebration, an achievement. To be a student demanding freedom — this was something we could never do before in Syria.

In the beginning of 2013, I had to leave Aleppo and abandon my [high school] studies because of the war. I moved to Kobane, the Kurdish city, but there were problems there, too, mainly between the Free Syrian Army and the PKK [Kurdistan Workers' Party]. The FSA saw any Kurd, like me, as PKK. But I was against the

PKK as well. It was recruiting young people to fight and handing out weapons, and I didn't want to join. So I left for Turkey and worked in Istanbul for a while. I was lucky to get a visa to go to Paris in early 2014. I didn't have to make the boat journey to Greece like most.

A few months ago, I moved to Lyon. I am preparing to study for my university-access diploma [to study architectural engineering], and I work 35 hours a week at a clothing store, Primark, so I don't have much time for activism. I don't know any Syrians here, but recently Syrian friends from outside the city came for a demonstration. They knew the organizers, so I went with them. It was mostly young people — 17, 18, 19 years old — and they didn't know how to sing. So I took the mic and started singing.

It's mostly only Syrians who show up to our demonstrations. Except for September, and that was about refugees, not the situation in Syria. We used to chant slogans just in Arabic, and French people couldn't understand them. Maybe they didn't even know what we were doing — "Is it a celebration or what?" Now we use French too.

But to be honest, I don't think most people here care about Syria. Maybe they will talk for five minutes about the situation there, but then they forget about it. Since the attacks, on every French TV channel, all they talk about is "Daesh, Daesh, Daesh, Daesh" [the Islamic State]. But the problem in Syria isn't just Daesh. There are people dying every day because of shelling. This is what we're trying to get across to people any way we can.

There are exceptions to this rule, such as when assemblies incite hatred or violence.

For example, in Hungary, a court prohibited a reactionary group that held demonstrations in villages with large Roma populations. The association, whose members yelled racist slurs at Roma and wore uniforms reminiscent of those worn by a Hungarian fascist party during World War II, violated the villagers' right to security and liberty, the judges found. ■

pas seulement liée à la situation en Syrie. On avait l'habitude de scander des slogans en arabe, mais les Français ne pouvaient pas les comprendre. Peut-être qu'ils ne savaient même pas ce qu'on était en train de faire — « C'est une célébration ou autre chose ? ». Maintenant, on utilise aussi le français.

Mais pour être honnête, je pense que la majorité des gens ici se moque de ce qu'il se passe en Syrie. Ils vont peut-être en parler pendant cinq minutes, mais ensuite ils oublieront. Depuis les attentats, sur toutes les chaînes de télévision françaises, on n'entend plus que ça : « Daesh [L'État islamique], Daesh, Daesh, Daesh . » Mais le problème en Syrie, ce n'est pas que Daesh : il y a des gens qui meurent tous les jours à cause des bombardements. C'est le message que l'on essaye de faire passer à tout prix.

Il existe néanmoins des exceptions à cette règle, comme lorsque des rassemblements incitent à la haine ou à la violence.

Par exemple, en Hongrie, un tribunal a interdit à un groupe réactionnaire de manifester dans des villages à forte population rom. Les juges estimaient que cette association, dont les membres hurlaient des injures racistes à l'encontre des Roms en portant des uniformes rappelant ceux du parti fasciste hongrois de la Deuxième Guerre mondiale, violait le droit à la sécurité et à la liberté des villageois. ■

Droit de négociations et d'actions collectives

Les travailleurs peuvent s'organiser collectivement pour obtenir de meilleures conditions de travail de la part de leur employeur. Ils peuvent défendre leurs intérêts — de meilleurs salaires, congés, droits de retraite et assurance invalidité — en ayant recours à la grève, parmi d'autres moyens.

Dans l'UE, le nombre d'heures de travail est obligatoirement limité, et les horaires sont définis par la loi. Tout travailleur a droit à une limitation de la durée maximale du travail et à des périodes de repos journalier et hebdomadaire, ainsi qu'à une période annuelle de congés payés, et des conditions de travail qui respectent sa santé, sa sécurité et sa dignité.

Les femmes ont droit à un congé maternité payé et ininterrompu de 14 semaines et bénéficient de protections diverses au cours de leur grossesse.

Le travail des enfants est interdit. Dans l'UE, un enfant est défini comme une personne de moins de 18 ans. Hormis quelques exceptions, l'âge minimal d'admission au travail ne peut être inférieur à l'âge auquel cesse la période de scolarité obligatoire, qui varie entre 16 et 18 ans selon les pays. ■

Liberté sexuelle

Les relations consenties entre adultes sont protégées par le droit du respect à la vie privée de la Charte. L'âge de la majorité sexuelle varie entre 14 et 18 ans selon les pays de l'UE.

La majorité des discriminations fondées sur l'orientation sexuelle (attirance envers des personnes du sexe opposé, du même sexe ou des deux) sont interdites dans l'UE.

Les États membres doivent respecter ce principe ; néanmoins, de nombreux pays doivent encore mettre en œuvre des politiques nationales qui interdisent la discrimination envers les personnes LGBTI [voir encadré]. Leur protection en Europe demeure limitée, ce qui peut les exclure des droits aux soins médicaux, à l'éducation et à l'accès aux biens et services. Elles se voient aussi régulièrement nier la reconnaissance maritale ou familiale.

Seuls 12 États membres ont légalisé le mariage pour tous. En France, des milliers de personnes ont manifesté contre sa légalisation. D'autres pays ont légalisé les unions civiles de personnes de même sexe — une procédure qui s'apparente au mariage, mais qui néanmoins ne leur confère pas exactement les mêmes avantages et protections, comme les allègements fiscaux, le droit à l'adoption ou au regroupement familial.

Afin de célébrer les efforts du mouvement pour les droits des homosexuels, les groupes LGBTI organisent tous les ans des parades ou marches des fiertés dans de nombreuses villes européennes. ■

LEILA, 36 ANS, TRAVAILLEUSE SOCIALE
ET ÉDUCATRICE SPÉCIALISÉE,
PARIS, FRANCE

Mon frère jumeau et moi sommes nés en 1980 à Paris. Je suis afro-arabe, ce qui veut dire que ma mère est nord-africaine et mon père caribéen.

Right to collective bargaining and action

Workers may organize collectively to obtain better work conditions from their employers. They can defend their interests — better pay, vacation days, pension rights, and disability insurance — using strikes and other tools.

In the EU, workers should not have to work an unlimited number of hours; their schedules are defined by law. They also have the right to claim daily and weekly rest periods, have an annual period of paid leave, and working conditions that protect their health, dignity, and safety.

Women are entitled to paid, uninterrupted maternity leave of at least 14 weeks and enjoy various protections during their pregnancy.

Child labor is outlawed. In the EU, a child is any person below the age of 18. With a few exceptions, the minimum age of an employee may not be lower than the minimum school-leaving age, which can be 16 to 18, depending on the member country's laws. ■

Sexual freedom

Consensual relations between adults are protected under the charter's right to privacy. The age of consent ranges from 14 to 18 among EU nations.

Most discrimination on the basis of sexual orientation (attraction to people of the opposite sex, the same sex or both) is prohibited in the EU.

Member states must comply with this principle; however, many have yet to implement national policies that outlaw discrimination against LGBTI people (see "What is LGBTI?"). Their protection across Europe is limited, which exposes them to exclusion from the right to health care, education, and access to goods and services. They are also regularly denied the recognition of marital or family status.

Only 12 members have legalized same-sex marriage. In France, thousands of people protested when it became legal. Others legalized same-sex civil unions, which are similar to marriage but don't always confer on the couple the same benefits and protections, such as tax breaks, adoption, and family reunification rights.

To celebrate the efforts of the gay rights movement, LGBTI groups organize pride marches or parades in many European cities annually. ■

Bruno Barbey

England, London, 2016.
People celebrating during the Pride Festival for the lesbian, gay, bisexual and transgender community.

Angleterre, Londres, 2016.
Des gens font la fête pendant la marche des fiertés de la communauté LGBT (lesbiennes, gay, bisexuels et transgenres).

برونو باربي
انگلتره، لندن، ۲۰۱۶. احتفالات الناس
خلال مسيرة الفخر لجماعة المثليات
و المثليين و مزدوجي الميول
الجنسية و المتحولين جنسياً.

۱۶. انگلستان، لندن، ۲۰۱۶. مردم
در حال جشن و پایکوبی در
فستیوال پراید، مخصوص جامعه‌ی
هم‌جنس‌گرایان، دو‌جنس‌گرایان و
دگرجنس‌ها.

Mon père est né en Guyane française. Il est venu en France à la fin des années 1970 pour faire son service militaire, qui était alors obligatoire à l'âge de 18 ans. Il est le seul de sa famille à avoir déménagé en France. C'est uniquement parce qu'il a rencontré ma mère qu'il a décidé de rester en France. Elle était née et avait grandi ici. Ses parents étaient algériens.

Je n'ai pas grandi dans l'islam puisque mon père nous a enseigné le bouddhisme. Ma mère jeûnait pendant le mois de ramadan, et c'était les seules fois où l'on pratiquait l'islam. Même si ma mère était née dans une famille musulmane, les politiques d'intégration en France pendant son enfance conditionnaient la vie des personnes de confession musulmane.

J'ai toujours été une personne spirituelle, et j'avais 16 ans quand je me suis intéressée pour la première fois à l'islam. J'étais à la bibliothèque et j'ai pris le Coran, dans sa version traduite en français. Je l'ai lu en 3 semaines. J'en ai parlé avec ma tata musulmane, et elle m'a donné d'autres livres à lire sur la vie de *notre bien-aimé prophète Mahomet (sws)*. J'ai commencé à lire de plus en plus sur l'islam jusqu'à en tomber amoureuse. À l'âge de 20 ans, j'ai décidé de devenir musulmane. J'ai commencé à porter le hijab à l'âge de 25 ans. Ce fut une décision importante, en particulier dans un pays islamophobe comme la France. Je devais lutter pour trouver un travail à Paris. Ma vie en France était devenue très difficile.

Au fil du temps, mon hijab était moins devenu un symbole de ma foi qu'un symbole de résistance. Mon foulard est une résistance. Comme je suis couverte de tatouages, les gens sont toujours choqués de me voir porter le foulard. Certains non-musulmans aiment me dire que je ne devrais pas être tatouée ou m'habiller de cette manière. Ils sont devenus les muftis de Paris. J'ai juste envie de dire : « C'est entre moi et Allah. »

Je ne porte jamais mon foulard de la même façon, parce que mon humeur change tout le temps. J'adore le turban, j'adore le hijab porté à l'arabe, j'adore porter un simple bonnet en laine et j'adore porter un panama. Me couvrir la tête fait partie de moi. Et juste pour déranger le système islamophobe, je continuerai à le faire. J'ai aussi décidé de me raser la tête. Vous voulez voir ce qu'il y a sous mon foulard ? Et bien non ! Il n'y a pas de longs cheveux noirs, doux et brillants comme dans ton fantasme des *Mille et Une Nuits*. Je ne suis pas Jasmine dans *Aladdin*.

J'ai toujours su que j'étais queer. Je suis née comme ça.

Ce n'était pas un problème jusqu'à ce que tu commences à entendre des propos homophobes dans la bouche de la plupart des gens autour de toi. Quand t'entends ce genre de choses de la part de personnes qui partagent ta religion, quand elles rejettent une partie de toi, ça fait mal.

Les personnes de la communauté musulmane ne m'acceptent pas en tant que queer. Elles me demandent comment je peux être queer et pratiquer en même temps. Le problème le plus important pour eux est que je pratique.

Être queer et musulmane n'est pas une maladie. Il nous manque un lieu sûr nous étant réservé. On se rencontre souvent, en tout petit groupe, mais c'est toujours pas suffisant. Certaines personnes du groupe ont peur, c'est vraiment pas facile.

La plupart des membres de ma famille ne savent pas que je suis queer, et je ne crois pas que je leur dirai de toute façon. Seules mes deux sœurs sont au courant, et ça me va très bien comme ça. J'ai 3 enfants, ils connaissent l'islam, tout comme le système oppressant dans lequel nous vivons. Ils connaissent la communauté queer et la communauté antiraciste. Ils viennent à toutes les manifestations avec moi et leur père, qui est mon ex-mari et le meilleur allié dont j'aurais pu rêver. Il est au courant que je suis queer, et il m'a toujours soutenue et protégée.

J'ai le soutien de mes deux sœurs, du père de mes enfants et de mes enfants. C'est plus que parfait.

Je trouve que la scène militante parisienne est largement blanche. T'as l'impression que tu ne seras jamais leur égale. En tant que personne de couleur, et en particulier en tant que queers de couleur, on subit davantage de préjugés qu'eux. On doit faire face au racisme et à l'homophobie. Ils veulent parler en notre nom sans avoir la moindre idée de ce que cela veut dire d'être queer et de couleur.

Je rêve de créer un espace pour les jeunes queers de couleur. Une espace où ils pourraient être eux-mêmes et grandir en se sentant fiers, sans culpabilité ou autre connerie comme ça.

Aux nouveaux réfugiés, je leur conseillerais de continuer à venir. On est de plus en plus actifs. Les organisations de personnes queer de couleur sont en train de grandir. On lutte pour vous et avec vous. Continuez à venir, et dégageons ce système raciste, détruisons la frontière.

LEILA, 36, SOCIAL WORKER AND SPECIAL-NEEDS EDUCATOR, PARIS, FRANCE

My twin brother and I were born in 1980 in Paris. I am a black Arab, meaning that my mum is North African and my dad is Caribbean. My father was born in French Guyana. He came to France in the late '70s for his military services, which used to be an obligation as soon as you were 18. He was the only one from his family who moved to France. It's just because he met my mother that he decided to stay in Paris. She was born and raised there. Her parents were Algerian.

I didn't grow up Muslim, as we were practicing Buddhism with my dad. My mum used to fast during the month of Ramadan, and it's the only time we practiced Islam. Even though my mum was born in a Muslim family, the politics of assimilation in France were running the life of people with a Muslim background while she was growing up.

I have always been a spiritual person, and the first time I got to know a bit more about Islam was when I was 16. I was in the library and picked up the Quran and read the French translation. I read it in three weeks. I talked to my Muslim aunty about it, and she gave me some books about the life of our beloved Prophet Muhammad (sws). I started reading more and more about Islam and fell in love with it. When I was 20, I decided to become a Muslimah. I started wearing the hijab when I was 25. That was a big decision, especially in an Islamophobic country like France. It became a struggle to find a job in Paris. My life in France became very difficult.

As time passed, my hijab was more than a symbol of faith; it became a symbol of resistance. My hijab is political. My hijab is resistance. I am covered in tattoos, so when people see me with a hijab, they're always shocked. Some non-Muslims like to tell me that I shouldn't have tattoos or dress this way. They're becoming the mufti of Paris. I just want to say, "It's between me and Allah."

I never wear my hijab the same way, just because my mood changes all the time. I love the turban, I love the Arab-style hijab, I love wearing a simple woolly hat, and I love wearing a nice Panama hat. Covering my head is a part of me. And just to disturb the Islamophobic system, I would keep doing it. I also decided to shave my

head. You wanna see what's under that hijab? Sorry, boo, no long black hair, soft and shiny like in your "1,001 Nights" fantasy. I'm not Jasmine from "Aladdin."

I always knew I was queer. I was born this way. It was not a problem until you hear queerphobic statements by the majority of people around you. When you hear things from people who share your faith, who reject a part of you, it hurts. People in my Muslim community don't want to accept me as queer. They ask me how I can be queer and practicing at the same time. I think that the main issue for them is that I'm practicing. Being queer and Muslim is not a disease. We are lacking a safe space for us. We are meeting up a lot in really small groups, but it's still not enough. Some of us are scared, and it's not easy.

Most of my family doesn't know that I'm queer, and I don't believe in telling them anyway. Only my two sisters know about it, and I'm fine with that. I have three kids, and they know Islam, the same way they know about the oppressive system that we are living in. They know the queer community, the anti-racist community. They go to all the protests with me and their dad, who is my ex-husband and is the best ally that I could dream of. He knows about my queerness and has always been supportive and protective. I have the support of my two sisters, the father of my kids, and my kids. It's more than enough.

I feel that the activist scene in Paris is largely white. You feel like you will never be equal to them. As people of color and especially queer people of color, we have to deal with much more prejudice than they do. We have to face racism and queerphobia. They want to speak for us without having a clue about what it is like to be queer and a person of color.

My dream would be to create a space for young queer people of color. A space where they can be themselves and grow up feeling proud, with no guilt or no crap like that.

The advice I would offer to new refugees is to keep coming. We are becoming more active. The queer people of color organizations are growing. We are fighting for you and with you. Keep coming, and let's kick this racist system, let's kill the border.

Droits des victimes

Dans l'UE, les victimes de crimes et violences ont le droit d'être protégées. Ceci comprend le droit à la reconnaissance et la protection contre des représailles et tout autre préjudice par le suspect ou l'accusé. Ceci signifie également le droit au soutien psychologique, à l'accès à la justice et à la compensation. Les violences contre les femmes ou les violences sexistes sont également interdites. ▶

ANKE DOMSCHEIT-BERG, 48 ANS, CONSULTANTE, BRANDEBOURG, ALLEMAGNE

Je me suis engagée auprès des réfugiés en août 2015, quand la vague de migrants est arrivée par la route des Balkans. J'ai ressenti le besoin d'agir car ce que je voyais et entendais me rappelait les histoires que j'avais écoutées, enfant.

Mes parents étaient tous les deux des enfants réfugiés de la Deuxième Guerre mondiale. Ce sont des Allemands nés en dehors de l'Allemagne. Ma mère vient d'une région appelée la Bessarabie, située près de la mer Noire. À cette époque, le territoire était encore gouverné par les Russes, et les colons allemands y vivaient dans des villages. La guerre a ensuite éclaté : d'un seul coup, ils vivaient dans un pays ennemi et ont dû fuir, d'abord en Pologne puis en Allemagne.

Mon père est né dans l'ancienne Prusse orientale, à l'époque une région allemande située très à l'est. Il s'agit aujourd'hui d'une enclave entre la Pologne et la Lituanie. Mon père avait 10 ans quand il a vu brûler la jolie ville de Königsberg. Il a fui en Allemagne avec sa mère et ses 3 jeunes frères et sœurs. J'ai grandi avec ces histoires : comment ils mouraient de faim sur les routes, comment ils ont tout perdu – famille, amis, maison, jardin, jouets.

Quand j'ai vu à la télévision tous ces enfants arriver chez nous, je me suis sentie obligée de faire quelque chose pour rendre leur vie un peu plus facile que celle que mes parents ont eue.

Mon mari et moi faisons partie d'un mouvement d'accueil organisé dans notre petite ville de Brandebourg, à une heure de Berlin. Depuis septembre 2015, nous vivons constamment avec des réfugiés à la maison : d'abord un groupe de rock syrien de 8 musiciens,

puis une famille iraquienne, et une famille syrienne avec trois petites filles... On a vraiment apprécié les avoir à la maison.

Avec toutes ces rencontres, la question de l'égalité entre hommes et femmes a souvent été un sujet qui a suscité de l'intérêt, et ce davantage chez les Allemands que chez les réfugiés. Il existe de nombreux préjugés mais aussi de réelles différences.

Il est vrai que l'Allemagne est assez avancée en termes d'égalité des sexes : notre constitution stipule depuis des décennies que les hommes et les femmes sont égaux ; nous avons une femme chancelière ; les femmes travaillent ; les femmes peuvent se marier ou divorcer si elles le veulent ; elles peuvent élever seules leurs enfants. C'est une réalité.

Il est aussi vrai que dans d'autres cultures, il y a moins d'égalité entre les sexes. Mais ce n'est jamais tout noir ou tout blanc. L'Allemagne s'est vraiment développée mais cela ne date pas de si longtemps. Peu de gens en Allemagne de l'Ouest se souviennent qu'avant les années 1970, les hommes avaient le droit d'interdire à leur femme de travailler.

Nous avons tellement avancé ces 10 dernières années. La société et les valeurs peuvent évoluer. Les Allemands devraient aussi écouter ce que les réfugiés ont à dire sur les relations entre les hommes et femmes. C'est particulièrement intéressant quand ils abordent le sexisme dans les publicités et les films occidentaux qu'ils trouvent irrespectueux envers les femmes. Et je suis d'ailleurs complètement d'accord : c'est sexiste et irrespectueux. Nous pourrions tirer des leçons des pays arabes en ce sens. Ce qui ne veut pas dire que les femmes doivent être systématiquement couvertes dans les pubs. Mais on doit réfléchir à la manière dont on représente les femmes, dans quelles circonstances, les rôles qu'elles jouent, à quel point elles sont parfois juste un corps...

Nous sommes toujours en développement en Allemagne. Le viol au sein du mariage est illégal depuis 1997 seulement. En juillet 2016, les relations sexuelles sans consentement sont devenues illégales en toutes circonstances et sont désormais considérées comme un viol. J'insiste : en toutes circonstances. Et les infractions sexuelles (comme les attouchements) sont désormais punies plus sévèrement.

Ceci signifie qu'en dépit de ce que portent les femmes, de leur façon de s'habiller, qu'elles vous sourient ou pas, cela ne veut pas dire qu'elles

Victim rights

In the EU, victims of crimes and violence have rights that protect them. This includes granting recognition and protection against retaliation and further harm by the suspected or accused. It also means providing support, including psychological care, access to justice, and compensation.

Violence against women, or gender-based violence, is prohibited. ▶

ANKE DOMSCHEIT-BERG, 48,
PUBLICIST, BRANDENBURG, GERMANY

I got involved with refugees in August 2015, when the wave of people was coming along the Balkan route. I felt moved to act because what I saw and heard reminded me of stories I'd heard as a child.

My parents are both refugee children from World War II. They are Germans born outside Germany. My mom comes from a region known as Bessarabia, close to the Black Sea. At the time, it was under Russian rule, and German settlers were living in villages there. Then came World War II, and suddenly they were in enemy country and had to leave, first to Poland, then to Germany.

My dad was born in East Prussia, a German area far east. Today it's a Russian exclave between Poland and Lithuania. My father was 10 when he saw the beautiful old city of Königsberg burn to the ground. He fled with his mom and three younger siblings to Germany. I grew up with their stories. How they were starving on the road. They lost everything — family, friends, house, gardens, all their toys.

When I saw those refugee kids arriving on the news, I felt obliged to do something to make life for them a bit easier than my parents had it.

My husband and I are part of a welcome initiative in our small town in Brandenburg, one hour from Berlin. Since September 2015, we've continuously had refugees living in our house: a Syrian rock band with eight people, an Iraqi family, a Syrian family with three little girls. We have really enjoyed having them.

With all the encounters, gender equality has been a topic of interest, more for Germans than for refugees. There are a lot of prejudices, also real differences.

It's true Germany is advanced in gender

equality. For decades our Constitution has clearly stated men and women are equal. We have a female chancellor. Women work. Women may marry or get divorced if they want. They can raise kids with or without a husband. That's a reality.

It's also true that in some other cultures, there is less gender equality. But it's never black and white. Germany has developed a lot, but it has not been like this long. Many people in Germany don't remember that until the 1970s, husbands in West Germany could forbid wives to work.

We've come far in the last decade. Societal, cultural values can change. Germans should listen to what refugees tell us about gender relationships. It's particularly interesting when they talk about sexism they see in Western movies or advertisements and think it's disrespectful toward women. I totally agree: It is sexist and disrespectful. We could learn something from some Arab countries in that respect. Which doesn't mean women in advertisements always have to be covered. But how we picture them, under what circumstances, what roles they play, how available they are as bodies.

We're still developing in Germany. Only since 1997 has rape within marriage been illegal. In July 2016 sexual intercourse without consent became illegal under all circumstances and is now considered rape. Again, under all circumstances. Sexual molestation (for example, groping) is also now punished much harder.

Which means that whatever women wear, however they dress, whether they smile at you or not, it doesn't mean they want sex and are not entitled to full freedom and respect. That's hard for some men, no matter their background, to understand. That's why we have these laws.

Many people will look doubly hard if refugees break those laws. A new clause makes it easy to extradite refugees who violate them.

In all countries, domestic violence and sexual violence are issues, including in Germany. I recently met a couple from Syria. The husband was violent. It was comforting to see how the peer migrant community communicated with this violent husband, explaining to him how this violence was absolutely not according to the Quran's ethics. The two now live separately. He can see the kids, and you can see how quickly the wife is adapting to some freedoms — living on her own with their kids, getting her own money.

veulent coucher avec vous mais qu'elles ont droit à leur pleine liberté et au respect. C'est difficile à comprendre pour certains hommes, quelle que soit leur origine ou leur mentalité. C'est pourquoi nous avons ces lois.

De nombreuses personnes verraient d'un très mauvais œil les réfugiés qui ne respecteraient pas ces lois. Une nouvelle clause facilite le renvoi des réfugiés qui violeraient ces règles.

Dans tous les pays, la violence conjugale et les violences sexuelles constituent un problème, y compris en Allemagne. J'ai récemment rencontré un couple de Syriens dont le mari était violent. Ce fut réconfortant de voir que la communauté de migrants a parlé avec lui pour lui expliquer que sa violence ne respectait pas du tout l'éthique du Coran. Ils sont aujourd'hui séparés. Il peut voir les enfants, et on peut voir comment la femme s'adapte vite à sa nouvelle liberté, à savoir vivre seule avec les enfants et gagner son propre argent. En même temps, elle garde les valeurs qui lui sont chères comme prier 5 fois par jour, ou suivre les traditions du ramadan. Respecter les femmes et adhérer aux lois allemandes les plus strictes ne signifie pas abandonner ses valeurs culturelles.

La communauté de migrants, y compris les hommes syriens, soutient donc cette femme. La majorité d'entre eux, ici dans notre ville, sont jeunes. Ils ont moins de 35 ans. Son mari a plus de 60 ans. Ces jeunes hommes m'ont expliqué que ce n'est pas si différent qu'en Allemagne, c'est-à-dire que le point de vue sur l'égalité des sexes est plus souvent d'ordre générationnel que religieux. Ils partagent la même religion mais pas les mêmes valeurs.

Sur les photos de ma mère, en Bessarabie, on voit les femmes et les hommes assis séparément à l'église, et les femmes sont voilées. Ma mère est devenue féministe malgré son éducation traditionnelle. Quand je vois tous les changements que ma mère a connus, et ceux que j'ai vécus en Allemagne de l'Est, je vois combien l'Allemagne a changé. Et je crois que les migrants vont apprendre à comprendre et adhérer à ce concept de l'égalité entre les sexes et que l'Allemagne va continuer à se développer. Les différences entre deux cultures ou deux communautés peuvent être énormes, mais on peut tous apprendre les uns des autres.

TILLA (NOM D'EMPRUNT), 40 ANS,
DEMANDEUSE D'ASILE, PAYS-BAS

J'ai demandé l'asile aux Pays-Bas il y a 3 mois pour fuir la persécution des religieux en Iran. J'ai vécu dans 4 camps différents depuis mon arrivée dans ce pays. Dans l'un d'entre eux, on m'a violée. Et personne ne m'a entendu crier. Il paraît que le camp est une ancienne prison. Il n'y avait pas de fenêtres, les murs étaient insonorisés, et les portes très épaisses. J'ai essayé de me débattre. J'ai crié le plus fort possible. Je l'ai repoussé et lui ai donné un coup de pied. Il est tombé sur la chaise et la table. Mais personne n'a pu m'entendre à cause des murs et des portes.

Je me suis sentie si seule dans cette pièce. C'était à peine 5 jours après mon arrivée dans le camp. Pourtant, j'avais confiance en ces gens, ils venaient du même pays que moi. Je ne comprends pas ce qu'ils ont pu penser de moi. J'étais toujours habillée de façon très décente.

J'ai raconté cette agression à la police. Mais pas le jour même. Je me sentais vraiment très mal. Je ne savais pas quoi faire. Je ne connais pas grand-chose des Pays-Bas et des réactions des gens ici. Je pensais que les hommes du camp de réfugiés allaient raconter des ragots sur moi et me harceler, si jamais ils étaient mis au courant de ce qu'il s'était passé. J'étais perdue.

Le lendemain de l'agression, je suis allée voir ma famille [en dehors du camp]. Quand ils m'ont vue pleurer et trembler, j'ai fini par tout leur raconter. Le lendemain, je suis allée voir la police, et je leur ai tout expliqué. Après ça, on m'a soignée, puis on m'a donné des médicaments à prendre. Je me sens beaucoup mieux maintenant. Depuis, [mon agresseur] a fui les Pays-Bas. La police n'a pas pu l'attraper.

Quand je suis arrivée ici, j'ai entendu dire qu'il se passait des choses horribles dans le centre d'accueil. Je n'avais jamais imaginé que ça puisse m'arriver, à moi aussi. Je me suis toujours sentie très forte. Mais parfois, on est impuissant. Les hommes du camp de réfugiés étaient différents. Je n'avais jamais vu de gens comme eux avant. Ils dénudaient les femmes du regard. C'était vraiment très perturbant. Je détestais ça. D'ailleurs, je pense que personne n'aimait ça. En général, dans les camp de réfugiés, il n'y a que quelques femmes célibataires et surtout une grande majorité d'hommes célibataires. Je pense que ce sont eux qui causent des problèmes aux femmes, et principalement aux célibataires.

La plupart des femmes ne parlent pas [des

At the same time, she keeps values important to her, saying her prayers five times a day, sticking to Ramadan traditions. Respect for women and adhering to stricter German laws does not mean you have to give up cultural values.

The community is supporting her, including Syrian men. Most of them in our city are young, under 35. Her husband is over 60. Those men explained to me that, not much different from in Germany, gender equality views are often more a generational issue than a religious one. They have the same religion but not the same values.

If I look at pictures from my mother in Bessarabia, I see women and men sitting separately in the church, all women wearing headscarves. My mom still became a feminist even with her traditional upbringing. If I look at the change my mother experienced, what I experienced in East Germany, I see how much Germany has changed. I believe that migrants will learn to understand and embrace the concept of gender equality and that Germany too will further develop. Differences within one culture or one community can be big, and we all can learn from one another.

TILLA (NOT HER REAL NAME), 40, ASYLUM SEEKER, THE NETHERLANDS

I sought asylum three months ago in the Netherlands, fleeing religious persecution in Iran. I stayed in four camps since I arrived here. In one of them I was raped, and no one could hear me scream. I heard it used to be a prison. There were no windows, the walls were sound-resistant, and the doors were heavy. I tried to fight back. I screamed as loud as I could. I pushed him and kicked him. He fell on the chair and table. Nobody heard me because of the walls and doors.

I felt very lonely in the room. It was after only five days that I was raped. I trusted those people from my country. I don't know what they were thinking about me. I was always decently dressed.

I reported the attack to the police. But not the same day. I felt horrible. I didn't know what to do. I am not familiar with the Netherlands and people here. I thought these men at refugee camps might gossip about me and harass me if they found out what happened. I was confused.

The day after the attack, I went to my relatives [outside the camp.] They saw that I was crying

and shaking. Finally, I told them everything. The next day we went to the police, and I explained everything to them. Afterward, I received medical treatment and medications, and now I am feeling much better. [My assailant] has fled the Netherlands. The police couldn't catch him.

When I came here and heard about horrible things happening at refugee centers, I never thought these would happen to me. I always felt strong. But sometimes you can't do anything. Men at the refugee camp were different. I had never seen people like that before. They always looked at women as if they weren't wearing anything. This was very disturbing. I didn't like it. I think nobody did. Generally, there are fewer single women in refugee camps and more single men. I think single men cause trouble for women, mainly single women.

Most women don't talk about [sexual violence], but I am sure that it happens to other women as well. But for most, it is very difficult to talk about such a terrible experience. After this incident, all women were invited to a meeting at the refugee center. The staff said that if we experienced any problems, we should talk about it — it shouldn't be a secret. But OK, after I did, nobody helped me. I am in Europe, and I still can't do anything about it. This makes me feel terrible.

The police said that I could file an official complaint against him but that if he isn't in the Netherlands and they can't find him, they won't be able to catch him. I went to the police station over and over again, and I explained more and more, but no results. They can't get him.

After all this, the guy sent a photo of himself holding a long gun, and he sent me threatening messages. He told me if I talk about this with anyone or if I go to the police, he will kill me.

You know, it's very heavy for me because I can't do anything. I wonder, "Why me?" But sometimes I want to talk about it. Maybe I can help other women. Maybe I can do something for women's rights.

Equality of men and women is one of the EU's founding principles. It was established in the Treaty of Rome (see "Nuts and Bolts"), at the beginning of the union, which said men and women should be paid the same for equal work. Since then, the EU has added more specific rights, such as outlawing violence directed at people because of their gender.

violences sexuelles], mais je suis certaine que ça arrive aussi à certaines d'entre nous. Mais pour la plupart, il est très difficile de parler d'une expérience aussi éprouvante. Après cet incident, toutes les femmes ont été invitées à une rencontre au centre pour réfugiés. L'équipe du centre nous a dit que si nous rencontrions un seul problème, il fallait en parler, et ne pas garder ça secret. Mais bon, une fois raconté mon agression, personne n'est venu m'aider. Je suis en Europe, et les choses ne sont pas mieux qu'ailleurs. J'en suis écœurée. La police m'a bien dit que je pouvais déposer une plainte officielle contre mon agresseur, mais que s'il n'était pas sur le territoire des Pays-Bas ou que si elle ne le trouvait pas, elle ne pourrait pas l'arrêter. Je suis retournée plusieurs fois au poste de police, et j'ai donné toujours plus de détails sur l'agression, mais c'est resté sans résultats. Ils n'arrivent toujours pas à lui mettre la main dessus.

Après cette histoire, l'homme m'a envoyé des messages de menaces et une photo de lui tenant un long pistolet. Il m'a dit que si je racontais l'histoire à qui que ce soit, ou que si j'allais voir la police, il me tuerait.

En fait, c'est très difficile pour moi parce que je ne peux rien faire du tout. Je me demande : « Pourquoi moi ? » Mais parfois j'ai envie d'en parler. Peut-être que je pourrais ainsi aider d'autres femmes. Ou bien faire quelque chose pour les droits de la femme.

L'égalité entre les hommes et les femmes est l'un des principes fondateurs de l'UE. Il a été établi dans le traité de Rome [voir « Les rouages de l'UE »], au commencement de l'Union, en considérant que les hommes et les femmes ont le droit à un salaire égal pour un travail égal. Depuis, l'UE a ajouté des droits spécifiques, comme l'interdiction de violence à l'encontre des personnes en raison de leur genre. Ceci reste néanmoins un travail en cours. Une femme sur trois de plus de 15 ans en Europe souffre encore de violences sexistes. Dans de nombreux pays européens, plus de la moitié des meurtres violents de femmes sont commis par leur partenaire intime ou un de leurs proches.

Il existe 5 catégories de violence à caractère sexiste : les violences sexuelles comme le viol, les agressions et le harcèlement ; les violences dans les relations intimes ; l'esclavage ; les pratiques comme le mariage des enfants, le mariage forcé et la mutilation des parties génitales des femmes ; et la violence en ligne (dit cyberharcèlement, harcèlement en ligne ou harcèlement virtuel). ■

Droit à un procès équitable

Dans l'UE, toute personne a le droit à un procès équitable par un tribunal indépendant. Le respect des droits de la défense est garanti à tout accusé. En Europe, la loi requiert que dans tous les États membres, tout accusé soit présumé innocent jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie. Toute personne a le droit de garder le silence et d'être présente lors de son procès.

Dans le cas où un accusé ne pourrait payer les services d'un avocat, une aide juridique lui sera fournie. ■

Vie quotidienne

Alors que les États membres organisent indépendamment de nombreux aspects du quotidien, ils le font néanmoins sur le principe commun que toute personne doit pouvoir profiter de certains avantages comme l'éducation, les transports, le logement et les soins de santé.

En échange de ces droits et avantages, l'État attend de ses résidents qu'ils respectent ses lois (devoirs civiques) et qu'ils participent aux activités (responsabilités civiques) comme les élections, le bénévolat au sein d'activités communautaires, qu'ils se portent candidat et qu'ils assument les rôles politiques afin de devenir productifs et qu'ils impliquent les autres membres de la société.

Le gouvernement assure des avantages favorisant le bien-être des résidents, et limite les coûts de l'analphabétisme, l'immobilisme, l'itinérance et la maladie.

La motivation de garantir ces services repose sur l'idée que si les personnes sont mieux éduquées, mobiles, logées et en meilleure santé, c'est l'ensemble de la société qui en bénéficie. En ce sens, le gouvernement espère diminuer les inégalités.

Cependant, ce système ne peut fonctionner que si tout le monde respecte la loi, par exemple en vaccinant ses enfants et en entretenant sa maison.

L'UE gère des ressources communes comme l'eau, l'air, la terre et les sites patrimoniaux [voir « Les rouages de l'UE »]. Sans réglementation, ces ressources seraient polluées, abîmées ou épuisées.

Les impôts permettent de financer ces services. Les salaires les plus élevés sont soumis à plus de

Stuart Franklin

England. London. 2012.
A demonstration outside Parliament, with some participants dressed as suffragists, who fought for British women's right to vote a century ago.

Angleterre. Londres. 2012.
Une manifestation devant le Parlement. Certains des participants sont habillés en suffragettes, ces femmes qui se sont battues pour le droit de vote des femmes britanniques un siècle plus tôt.

ستوارت فرانكلن

إنكلترا، لندن، ٢٠١٢. مظاهرة أمام البرلمان يظهر فيها بعض المشاركين و هم يرتدون زي حركة سوفرجت، و هي الحركة التي ناضلت من أجل حق النساء في الاقتراع في بريطانيا منذ مائة عام.

١٨. انگلستان، لندن، ٢٠١٢. تظاهرات بیرون پارلمان. تعدادی از شرکت کنندگان با لباس هواداران اعطای حق رای آمده بودند. آنها یک قرن پیش برای کسب حق رای برای زنان بریتانیایی مبارزه کردند.

This is a work in progress. About 1 in 3 women older than 15 in the EU has experienced gender-based violence. In many EU countries, more than half the killings of women were committed by an intimate partner or relative.

There are five categories of gender-based violence: sexual violence, such as rape, assault, and stalking; violence in intimate relationships; slavery; practices such as child marriage, forced marriage, and genital female mutilation; and violence against people online (cyber harassment). ■

Right to due process

In the EU, everyone has the right to a fair trial by an independent tribunal. You also have the right to be defended.

EU law requires that in all member states anyone suspected or accused in criminal proceedings

is innocent until proved guilty. People have the right to remain silent and be present at their trial.

If defendants don't have the money to pay for an attorney, legal aid will be provided. ■

Daily life

While member countries organize many aspects of daily life independently, they do so on the common principle that everyone should be able to enjoy certain benefits, such as education, transportation, housing, and health care.

In return for these rights and benefits, the state expects residents to abide by its laws (civic duties) and take up activities (civic responsibilities) such as voting, volunteering in community activities, running for office, and assuming political roles to become productive and involved members of society.

The government provides benefits to promote residents' well-being and limit the costs of illiteracy, immobility, homelessness, and disease. The rationale for providing these services is that if people are better educated, mobile, sheltered, and healthier,

taxes que les autres pour une meilleure répartition des richesses au sein de la société.

Cette répartition demeure néanmoins inégale. Des groupes vulnérables – les minorités, les mères célibataires et les migrants – ont généralement moins de revenus. Vous pouvez passer à « Informations pratiques » pour apprendre comment améliorer votre accès aux services publics. ■

Transports

En Europe, les transports publics en ville – tramways, bus et trains – aident les résidents à voyager de manière économique et respectueuse de l'environnement. En tant que réfugié, vous avez le droit de vous déplacer librement à travers votre pays de résidence.

Araba Coulibaly, 47 ans, membre de l'équipe d'entretien de la pharmacie d'un hôpital, Barcelone, Espagne :

« J'ai quitté le Mali il y a presque 30 ans pour m'installer à Barcelone et fonder une famille. Ma fille et ma petite-fille sont toutes les deux nées ici. D'où je viens, il n'y a pas de transports publics, mais on se déplace en voiture, à moto et dans des vans qu'on partage. Il n'y a pas beaucoup d'autres possibilités. À Barcelone, j'utilise le métro et le bus tous les jours. Le réseau de transport est très intuitif, et c'est très facile de s'y retrouver. Un haut-parleur annonce les arrêts pour savoir quand il faut descendre.

Au début, j'avais du mal à comprendre le réseau : je confondais les stations et je descendais au mauvais arrêt. Mais en demandant mon chemin à des gens, j'ai toujours réussi à me rendre où je voulais. Il suffit de poser la question aux autres passagers ou au conducteur de bus, qui en général n'hésitent pas à aider. Mais je trouve que les transports coûtent très cher ici. » ■

Jonas Bendiksen

Sweden. Stockholm. 2013. The Solna Centrum metro station, with a rural landscape motif.

Suède. Stockholm. 2013. La station de métro de Solna Centrum décorée d'un motif de paysage rural.

یوناس بیندکسن

السويد، ستوكهولم، ٢٠١٣. محطة مترو سولنا سنترم، با نقشى از مناظر الطبيعة الريفية.

سوئد، استكهولم، ٢٠١٣. ایستگاه مترو سولنا سنتروم، با نقشى از مناظر روستایى.

everyone in society benefits. This way, the government hopes to lower inequality.

However, this system can work only if people respect the law, and, for example, vaccinate their children and maintain their homes.

The EU manages common resources such as water, air, land, and cultural heritage sites. (See “Nuts and Bolts”.) If left unregulated, these resources would become overly polluted, damaged, or depleted.

Taxes pay for these services. The highest salaries are taxed more heavily than others to distribute wealth across society.

This distribution, however, remains unequal. Vulnerable groups — minorities, single mothers, and immigrants — typically have less. Turn to Practical Information to learn about how you can improve your access to public services. ■

Transportation

In the EU, public transportation in cities — trams, buses, trains — helps residents travel affordably and in an environmentally friendly way. As a refugee, you have the right to move freely within your country of residence.

Araba Coulibaly, 47, member of the maintenance team at a hospital pharmacy, Barcelona, Spain:

“I left Mali almost 30 years ago and came to Barcelona, where I started my family: Both my daughter and my granddaughter were born here. Where I’m from, there is no public transport. Instead, we move around in cars, motorbikes and shared vans. There’s not much else.

In Barcelona I use the metro and bus every day. The transport system is very intuitive and it’s easy to get around. A loudspeaker system announces the stops so it helps to know where to get off.

When I first arrived in Barcelona, I had some problems navigating the system — mixing up stations and getting off when I shouldn’t — but by asking directions, I’ve always got to where I need to go. You can ask fellow passengers or the bus driver and they all tend to help you.

I must say though, that I do find the transport system very expensive.” ■

Health care

The right to health is a basic social right, regardless of status. Most countries have a combination of public and private health care systems. The public system covers basic health needs for all ages. Medication and treatments for diseases are subsidized by the state.

Specialized care, such as plastic surgery, can be privatized. Turn to Practical Information for country-specific information on accessing health care.

Mustafa, 32, a plastic surgeon from Aleppo, Syria, who volunteers at a refugee health center in Utrecht, the Netherlands:

“I fled Syria to save my family — my son and wife, who also is a plastic surgeon — and escape military service. My father is a surgeon, and when I was child, I liked surgery. It helped people with deformities, not just those with cosmetic issues.

As a medical doctor, I can help Syrians in the Netherlands because I know their vocabulary. I know how they speak about their issues.

In Utrecht, I think I saw one or three cases of refugees with torture scars. But some people cover it, so there might be more.

I am volunteering because I have my hands, and my hands are losing power when you stay for a long time without working. I hope to learn the language and pass medical exams to equalize [accredit] my degree. It’s very hard and takes a very long time before you can work. It’s a strong reason educated people get depressed here.” ■

Education

Everyone has the right to education, including refugee children, regardless of status. Most countries have compulsory education from ages 6 to 16 and offer specialized schooling for disabled children. After completion of the compulsory years, students can pursue part-time schooling or training, apply to jobs or enroll in universities.

Most governments provide language courses for refugees. Many refugee children don’t receive access to standard education, however. For help with obtaining access, see “Practical Information.”

Stuart Franklin

France. Bondy. 2012. Bakhta Dini, a teacher at the Olympes de Gouges primary school, outside Paris.

France. Bondy. 2012. Bakhta Dini, enseignante à l'École primaire Olympes-de-Gouges, en banlieue de Paris.

ستوارت فرانكلين

فرنسا. بوندي. ٢٠١٢. باختا ديني، معلمة في مدرسة أوليمب دو غوج الابتدائية التي تقع خارج باريس.

فرنسه. بُندي. ٢٠١٢. باختا ديني، معلم مدرسه ابتدائي المپ دو گور، بيرون باريس.

Soins médicaux

Le droit à la santé est un droit social fondamental, indépendamment de votre statut. La majorité des pays dispose de systèmes mixtes de santé public et privé. Le système public couvre les besoins minimaux de santé à tous les âges. Les traitements pour les maladies et les médicaments sont fournis par l’État. Les soins spécialisés comme la chirurgie plastique peuvent être privatisés.

Vous pouvez passer à « Informations pratiques » pour obtenir les informations spécifiques à chaque pays concernant l’accès aux soins médicaux.

Mustafa, 32 ans, chirurgien plastique originaire d'Alep, Syrie, travaille bénévole au centre de santé pour réfugiés à Utrecht, aux Pays-Bas :

«J’ai fui la Syrie pour sauver ma famille – mon fils et ma femme, qui est aussi chirurgienne plastique – et échapper au service militaire. Mon père est chirurgien, et enfant,

j’aimais déjà la chirurgie. Ça permettait d’aider les gens avec des difformités, pas seulement ceux avec des problèmes esthétiques. En tant que médecin, je peux aider les Syriens aux Pays-Bas car je connais leur vocabulaire. Je sais comment ils parlent de leurs problèmes.

À Utrecht, je pense avoir vu deux ou trois cas de réfugiés avec des cicatrices dues à la torture. Mais certaines personnes les cachent : ils sont à mon avis plus nombreux.

Je suis bénévole car j’ai mes deux mains, et mes mains perdent de leur habilité si je reste longtemps sans travailler. J’espère apprendre la langue de ce pays et passer mes examens de médecine pour obtenir une équivalence de mon diplôme.

C’est très difficile et cela prend beaucoup de temps avant de pouvoir travailler. C’est un véritable motif de dépression pour les personnes diplômées ici. ■

Ramin, 50, a professor from Iran:

“I fled because of the current government in Iran. I never agreed with its ideologies. I tried to remain silent about this, but finally I couldn’t. You can’t say anything against the system. You can’t criticize the government. You can’t trust anybody, not even your students. The secret agents are everywhere, even inside the universities. In the end, I was detained and had more problems with the authorities.

In the Netherlands, they have freedom of speech. The atmosphere at schools and universities is not dark and scary. Nobody has to be scared of anyone. Huge difference. Education is very important. Refugees come here for a new life. As a refugee, you have few options. The only way or maybe the best way for refugees to become an acceptable and honorable part of society is to educate themselves and become someone. You won’t be a refugee anymore, people will respect you, and they will accept you better in their society.” ■

Work

Everyone, including refugees, has the right to work. Many hurdles stand in the way of finding employment, however. Lack of language skills, difficulties with accrediting degrees obtained abroad, and labor market discrimination contribute to higher unemployment rates among refugees than among nationals.

Also, access to the labor market for refugees is gradual. Some employers don’t realize they may hire newcomers.

Hasna, 34, a legal assistant from Damascus:

“I left Syria because intelligence agents are everywhere and to help my son realize his dream of studying in Germany. My son was nearly killed by a bomb twice, and my daughter’s school was bombed. I dream of being here with my family soon. They are still in Syria, and I fear for their lives every day. I also dream of the moment that I can work. I can’t work now because of the language, but I want to work as a social worker or with refugees. That’s why I stopped wearing hijab —

I wanted to be integrated in this society without question marks. I don’t want my hijab to be the barrier in my community. Especially later, I will have fewer work chances if I wear it.” ■

Housing

The EU promotes the right to housing assistance to counter inequality. Waitlists for state-subsidized housing in many countries, however, are very long, and refugees are particularly vulnerable to homelessness.

Tatiana, 35, an ethnic German (see “Ira, 53, Friedland, Germany,” in “Rising From the Ashes of War”) from Kyrgyzstan:

“After we left the camp, we lived in a basement apartment for a month. It came furnished, and we got a sofa and a cupboard from relatives. Then we moved to a place that felt like a real home. To furnish it, we bought things with a grant from the German government. In December my mother died, so I flew to Kyrgyzstan, where I took vases and statues that belonged to my mother. It’s important to me to have those things close.”

In addition to providing public services such as health care, housing, and education to limit inequality in society, governments also promote their citizens’ well-being by encouraging creativity and physical fitness.

These activities are seen as a way to include vulnerable groups in society. Sports and the arts play a vital role in connecting EU citizens to one another. ■

Arts

Everyone has the right to freedom of expression in the arts. It is a pillar of European culture, celebrated in museums, theaters, opera houses, libraries, and other art centers, which each receive funding from their countries.

The arts are also a vehicle for social inclusion and foster mutual understanding for different cultural traditions across the EU.

To promote social inclusion of various groups and their artistic work, the EU helps fund cultural projects

Education

Tout le monde a le droit à l’éducation, dont les enfants de réfugiés, quel que soit leur statut. L’éducation est obligatoire de 6 à 16 ans dans la majorité des pays. Il existe aussi des écoles spécialisées pour les enfants handicapés.

Après la scolarité obligatoire, les élèves peuvent continuer leurs études avec un système en alternance entreprise-études, rentrer à l’université ou encore chercher du travail.

La majorité des gouvernements proposent des cours de langue aux réfugiés. Cependant, de nombreux enfants réfugiés n’ont pas encore eu accès à l’éducation. Veuillez consulter « Informations pratiques » pour mieux comprendre l’accès à l’éducation.

Ramin, 50 ans, professeur, originaire d’Iran:

«J’ai fui l’Iran à cause du gouvernement actuel. Je n’ai jamais adhéré à son idéologie. J’ai essayé de me taire à ce sujet mais je n’y arrivais plus. Vous ne pouvez rien dire contre le système. Vous ne pouvez pas critiquer le gouvernement. Vous ne pouvez faire confiance à personne, pas même à vos étudiants. Il y a des agents secrets partout, même à l’intérieur des universités. J’ai été arrêté et j’ai rencontré encore plus de problèmes avec les autorités.

Aux Pays-Bas il existe la liberté d’expression. L’ambiance dans les écoles et les universités n’est pas aussi sombre et effrayante. Personne ne devrait avoir peur de qui que ce soit. C’est une énorme différence.

L’éducation est très importante. Les réfugiés viennent ici pour entreprendre une nouvelle vie. En tant que réfugié, on a peu d’options. Pour les réfugiés, la seule façon, ou peut-être la meilleure, de devenir un membre intégré et honorable de la société est d’étudier et de devenir quelqu’un. Vous ne serez plus un réfugié, les gens vous respecteront et ils vous accepteront mieux dans leur société.» ■

Travail

Toute personne, dont les réfugiés et les demandeurs d’asile, a le droit de travailler. Cependant, vous pouvez rencontrer de nombreuses barrières pendant

vos recherches d’emploi. Effectivement, le manque de compétences linguistiques, la difficulté pour obtenir une équivalence des diplômes étrangers et la discrimination sur le marché de l’emploi contribuent à des taux de chômage plus élevés chez les réfugiés que chez les locaux.

Par ailleurs, l’accès au marché de l’emploi pour les réfugiés est progressif. Certains employeurs ne se rendent pas compte qu’ils peuvent embaucher de nouveaux arrivants.

Hasna, 34 ans, assistante juridique originaire de Damas, Syrie :

«J’ai quitté la Syrie car il y avait des agents secrets partout et pour aider mon fils à réaliser son rêve d’étudier en Allemagne. Mon fils a failli se faire tuer deux fois par les bombes et l’école de ma fille a été bombardée. Je rêve que nous soyons tous réunis ici en famille. Ils sont toujours en Syrie et j’ai peur tous les jours pour leur vie.

Je rêve aussi du moment où je pourrai enfin travailler. Pour l’instant, je ne peux pas travailler à cause de la langue, mais je veux travailler comme travailleuse sociale ou avec les réfugiés. C’est pour ça que j’ai arrêté de porter le hijab – je voulais m’intégrer dans la société sans que l’on me pose de questions. Je ne veux pas que mon foulard devienne une barrière dans ma communauté. Et en particulier plus tard, car j’aurai moins de chance de trouver du travail en étant voilée.» ■

Logement

L’UE promeut le droit au logement social pour lutter contre les inégalités. Les listes d’attente pour les logements subventionnés par l’État sont cependant très longues, et les réfugiés sont particulièrement exposés au fait de se retrouver sans abri.

Tatiana, 35 ans, Allemande ethnique [voir « Ira, 53 ans, Friedland, Allemagne », dans « Reconstruire sur les cendres de la guerre »], originaire du Kirghizstan :

«Après avoir quitté le pays, nous avons vécu pendant un mois dans un appartement en sous-sol. Il était meublé, nous avions un canapé et un placard que nous avaient donné des connaissances. Ensuite nous avons

Jerome Sessini

France. St.-Denis. Dec. 28, 2010. A volunteer tries to persuade a homeless person to spend the night in a shelter.

France. Saint-Denis. 28 décembre 2010. Un bénévole essaie de convaincre un sans-abri de passer la nuit dans un centre d'accueil.

جیروم سسیینی
فرانسه، سن-دون، ۲۸ دسامبر ۲۰۱۰، یک داوطلب سعی دارد یک خیابان‌خواب را راضی کند تا شب را در پناهگاه بگذراند.

in its 28 member countries. In the next five years, the EU will finance at least 250,000 artists and cultural professionals, 2,000 cinemas, 800 films, and 4,500 book translations. Creative enterprises can access up to 750 million euros in bank loans.

Simon, 35, a musician from Damascus:

"In 2002, I founded the band MaBRaD, an Arab acronym for "a citizen who wants a decent salary and a government that protects him." Our lyrics mixed satire with social critiques of Syrian society.

I left Syria because our songs caught the ire of the intelligence service. Not a single studio allowed us to rehearse, so we built our own. We hid many fellow artists there during the war, until it was occupied and then destroyed.

Before the war, Syria had a beautiful art scene. Musicians played in the streets and went to the villages. So many international artists visited Damascus. We played music

from so many cultures. It's like in Paris — there is no French music, only multicultural music, from Algeria, Africa. Music and art is the language that everybody knows." ■

Sports

Sports play a vital role in keeping people healthy, both physically and mentally, and encourage a sense of belonging — especially among youths, disabled people, and newcomers.

The EU recognizes that athletes are role models. They inspire people, especially poor immigrant youths, to partake in society. The Erasmus program funds youths to play sports in other countries and unite people in their passion for sport.

Athletics also help disabled people showcase their skills in various competitions and challenge stereotypes about their capabilities.

Because men and women have equal rights, the EU works on improving access to sport for immigrant women and women from ethnic minorities.

emménagé dans un endroit qui ressemblait à une vraie maison. Une subvention du gouvernement allemand nous a permis d'acheter le nécessaire pour le meubler. En décembre, ma mère est décédée. Je suis donc allée au Kirghizstan, où j'ai pu prendre des vases et des statuettes qui lui avaient appartenu. C'est important pour moi d'avoir ces objets à proximité.»

En plus d'assurer des services publics comme les soins médicaux, le logement et l'éducation pour limiter les inégalités dans la société, les gouvernements promeuvent aussi le bien-être des citoyens en encourageant la créativité et l'exercice physique.

Ces activités sont perçues comme un facteur d'intégration pour les groupes vulnérables au sein de la société. Le sport et les arts jouent par ailleurs un rôle essentiel pour connecter les citoyens européens entre eux. ■

Arts

Tout le monde a droit à la liberté d'expression à travers les arts. Il s'agit de l'un des piliers de la culture européenne, célébré dans les musées, les théâtres, les opéras, les librairies et les autres centres d'art, qui reçoivent des financements de leur pays.

Les arts sont aussi un facteur d'intégration sociale et encouragent la compréhension mutuelle entre les différentes cultures en Europe.

Afin de promouvoir l'intégration sociale de différents groupes et de leurs travaux artistiques, l'UE participe au financement de projets culturels au sein de ses 28 pays membres. Dans les 5 prochaines années, l'UE financera au moins 250 000 artistes et professionnels de la culture, 2 000 cinémas, 800 films et 4 500 traductions de livres. Les entreprises créatives ont accès à plus de 750 millions d'euros sous forme de prêts bancaires.

Abbas

France. Paris. 1981. A student draws from a live model at the National School of Fine Arts.

France. Paris. 1981. Un étudiant dessine à partir d'un modèle vivant à l'École supérieure nationale des beaux-arts.

عباس
فرانسه، پاریس، ۱۹۸۱، طالب یقوم برسم نمونجی حی فی المدرسة الوطنية للفنون الجميلة.

فرانسه، پاریس، ۱۹۸۱، دانشجویی در کشیدن از روی یک مدل زنده.

Amadou, 19, a soccer player from Mali:

“Soccer is one of the most important things in my life. My dad enrolled me in a soccer school in Bamako when I was 7. Everyone in Mali plays soccer — young, old, people from all backgrounds. It’s a way to bring people together.

I boarded a dinghy from Tangier [in Morocco] to Tarifa [in Spain] because I wanted to play professional soccer and change my life. At sea, the water was very rough and dangerous. I fell in the water twice and had to be rescued. I swallowed so much saltwater, I became very sick.

Once in Spain, I recovered and started playing soccer again. I moved to Valencia to find work and was recruited by the local youth club. Soon, I switched clubs and was playing in a friendly against Finland’s champions for Real Balompédica Linense.

In Mali, soccer is more relaxed, and there is less competition. In Spain, there is much

more pressure and rivalry among players. I’m hoping to sign for the team in time for the next season. I hope this year I can carry on scoring lots of goals and do my town and country proud.” ■

Simon, 35 ans, musicien originaire de Damas, Syrie :

« En 2002, j’ai fondé le groupe MaBRaD, un acronyme arabe pour “un citoyen qui veut un salaire décent et un gouvernement qui le protège”. Nos chansons mélangent satire et critique sociale de la société syrienne.

J’ai quitté la Syrie car nos chansons ont suscité la colère des services secrets. Comme pas un seul studio ne nous laissait répéter, on a créé le nôtre. On y a caché de nombreux artistes pendant la guerre, jusqu’à ce qu’il soit occupé puis détruit.

Avant la guerre, la Syrie jouissait d’une belle scène artistique. Les musiciens jouaient dans les rues et se rendaient dans les villages. De nombreux artistes internationaux sont venus à Damas. On y jouait des musiques issues de tellement de cultures. C’est comme à Paris : il n’y a pas de musique française, juste une musique multiculturelle, d’Alger, d’Afrique... La musique et l’art sont universels. » ■

Amadou, 19 ans, joueur de football originaire du Mali :

« Le foot est l’une des choses les plus importantes de ma vie. Mon père m’a inscrit à une école de foot à Bamako à l’âge de 7 ans. Tout le monde joue au foot au Mali : les jeunes, les vieux, issus de toutes les origines. C’est une manière de rassembler les gens.

Je suis monté à bord d’un canot à Tanger [au Maroc] en direction de Tarifa [en Espagne] car je voulais jouer professionnellement au foot et changer ma vie. La mer était agitée et dangereuse. Je suis tombé deux fois à l’eau et j’ai dû être sauvé. J’ai avalé beaucoup d’eau de mer et je suis tombé très malade. Une fois arrivé en Espagne, je me suis rétabli et j’ai recommencé à jouer au foot. J’ai déménagé à Valence pour trouver du travail et j’ai été recruté par un club de foot local pour les jeunes. Rapidement, j’ai changé de club et je me suis retrouvé à jouer avec le Real Balompédica Linense dans un match amical contre les champions de Finlande.

Au Mali, on joue au foot de manière plus détendue, il y a moins de compétition. En Espagne, il a bien plus de pression et de rivalité entre les joueurs.

J’espère signer à temps avec l’équipe pour la nouvelle saison. J’espère aussi que, cette année, je marquerai plein de buts et que je rendrai ma ville et mon pays fiers de moi. » ■

Martin Parr

Ireland. University of Limerick.
2014. Indoor kayaking in the
school’s pool.

Irlande. Université de Limerick.
2014. Kayak dans la piscine de
l’établissement.

مارتن بار

إيرلندا. جامعة ليمريك. ٢٠١٤. رياضة
التجديف داخل بركة السباحة في
المدرسة.

ایرلند. دانشگاه لیمریک. ٢٠١٤.
کایاک سواری در استخر سرپوشیده
مدرسه.

Sports

Le sport joue un rôle essentiel dans une bonne santé, tant au niveau physique que psychologique, et encourage un sentiment d’appartenance, en particulier chez les jeunes, les handicapés et les nouveaux venus.

L’UE reconnaît que les athlètes jouent un rôle de modèles. Ils incitent les individus, en particulier les jeunes immigrés pauvres, à prendre part à la société. Le programme Erasmus [voir encadré dans « Les rouages de l’Union européenne »], soutient financièrement des jeunes pour jouer dans d’autres pays et unir les personnes à travers leur passion pour le sport.

Les athlètes aident aussi les personnes handicapées à montrer leurs aptitudes au sein de différentes compétitions et lutter contre les stéréotypes liés à leurs capacités.

Du fait que les hommes et les femmes disposent des mêmes droits, l’Europe œuvre pour une amélioration de l’accès au sport parmi les femmes migrantes et celles issues de minorités ethniques.

Jonas Bendiksen
Sweden. Stockholm. 2013.
Members of the international
hacktivist group Anonymous,
known for breaking into corporate
and government computer
systems to disclose secret
information.

Suède. Stockholm. 2013.
Les membres du mouvement
international hacktiviste
Anonymus, connu pour pirater
les ordinateurs de grandes
entreprises et de gouvernements
afin de révéler des informations
secrètes.

یوناس بیندکسن
السويد. ستوكهولم. ٢٠١٣. أعضاء من
مجموعة الهاكرز الدولية أنونيمس
المعروفون باختراقاتهم لأنظمة
الكمبيوترات الحكومية والتجارية لفضح
المعلومات السرية.

سوئد. استكهولم. ٢٠١٣. أعضاء گروه
بین المللی هکرها به نام گروه آنونیمس یا
بی نام. کار آن ها هک کردن سیستم های
کامپیوتری دولتی یا اداری جهت دستیابی
به اطلاعات محرمانه است

برونو باربي

France. Paris. 11 Jan. 2015.
Republican march versus
terrorism and antisemitism

France. Paris. 11 janvier 2015.
Défilé républicain contre le
terrorisme et l'antisémitisme.

برونو باربي

فرانسه. پاریس. ۱۱ ژانویه ۲۰۱۵. راهپیمایی
جمهوریخواهان علیه تروریسم و
یهودستیزی.
فرانسه. پاریس. ۱۱ يناير ۲۰۱۵. تظاهراته
جمهوریه ضد الإرهاب و معاداة
السامیه.

Jerome Sessini

Germany. Leipzig. Jan. 11, 2016.
A march organized by LEGIDA –
an anti-Islam, anti-immigration
group – on the first anniversary
of its founding.

Allemagne. Leipzig. 11 janvier
2016. Une marche organisée par
LEGIDA – un groupe anti-islam et
anti-immigration – lors du premier
anniversaire de sa formation.

جيروم سيسيبي
ألمانيا. لايبزيغ. 11 يناير 2016. مسيرة
نظمتها ليغيدا، وهي جماعة معادية
للإسلام والهجرة في الذكرى الأولى
لتأسيسها.

آلمان. لايبزيغ. 11 ژانویه 2016.
راهپیمایی ای به سازمان دهی لیگیدا - گروه
ضداسلام و ضدمهاجران - در اولین
سالگرد تأسیس اش.

Thomas Dworzak

Austria. Nickelsdorf. September 2015. Journalists report from the remains of a camp for refugees after they were allowed to continue their journey through Austria.

Autriche. Nickelsdorf. Septembre 2015. Des journalistes tournent un reportage depuis un camp abandonné par les réfugiés qui ont été autorisés à continuer leur route à travers l'Autriche.

توماس دفورزك

النمسا. نيكلسدورف. سبتمبر ٢٠١٥. صحفيون يعدون تقريراً عن بقايا مخيم للاجئين بعد أن تابع أولئك مسيرهم إلى النمسا.

النمسا. نيكلسدورف. سبتمبر ٢٠١٥. صحفيون يعدون تقريراً عن بقايا مخيم للاجئين بعد أن تالخوا مسيرهم إلى النمسا.

Mark Power
England, Brighton, 1984. A march
in support of striking coal miners.

Angleterre, Brighton, 1984. Une
manifestation en soutien à la
grève des mineurs de charbon.

مارك باور
إنكلترا، برايتون، ١٩٨٤. مسيرة لدعم
إضراب عمال المناجم.

انگلیس، برايتون، ١٩٨٤. راهپیمایی در
حمایت از اعتصاب کارگران معدن
ذغال سنگ.

Jerome Sessini

France, Paris, May 1, 2016.
Police launched tear gas in La
Place de la Nation to disperse
demonstrators after a May Day
march.

France, Paris, 1er mai 2016.
La police utilise des gaz
lacrymogènes sur la place de
la Nation afin de disperser les
manifestants après le défilé du
1er mai.

جیروم سسیینی

فرانسه، پاریس، ۱ مایو ۲۰۱۶، إطلاق
الشرطة للغازات المسيلة للدموع في
ساحة الوطن لتفريق المتظاهرين بعد
مسيرة بمناسبة يوم مايو.

فرانسه، پاریس، ۱ مای ۲۰۱۶، پلیس
برای متفرق کردن تظاهرکنندگان پس از
راهپیمایی روز می (می دی) در میدان
ملت یا لا پلاس دو لاسیون از گاز
اشک‌آور استفاده می‌کند.

John Vink

Germany. Berlin. July 7, 1997.
The Love Parade, an electronic dance music festival that in some years had more than 1 million attendees.

Allemagne. Berlin. 7 juillet 1997.
La Love Parade, un festival de musiques électroniques qui a réuni en quelques années plus d'un million de participants.

جون فينك

ألمانيا. برلين. ٧ يوليو ١٩٩٧. موكب الحب، و هو مهرجان موسيقى الرقص الالكترونية، و بلغ عدد الحضور في إحدى السنوات مليون شخص.

ألمان. برلين. ٧ جولای ١٩٩٧. جشن عشق، فستیوال موزیک رقص الکترونیک که بعضی سالها بیش از ١ میلیون شرکتکننده داشت.

Martine Franck

France. Paris. 1992. A protest against right-wing leader Jean-Marie Le Pen, made to look like Adolf Hitler on the posters.

France. Paris. 1992. Une manifestation contre Jean-Marie Le Pen, leader d'un parti d'extrême droite. Il est caricaturé en Adolf Hitler sur des affiches.

مارتن فرانک

فرنسا. باريس. ١٩٩٢. مظاهرة احتجاجية ضد زعيم اليمين جان ماري لو بن، حيث يظهر رسمه مثل أدولف هتلر.

٢٥. فرانسه. باريس. ١٩٩٢. تظاهرات عليه رهبر راستی ژان-ماری لو بن، که روی پوسترها به شکل آدولف هیتلر ترسیم شده است.

عباس

France. Tours. Sept. 21, 1996.
A demonstration against the Catholic Church, with someone portraying the pope alongside inflated condoms, a reference to the church's ban on contraception.

France. Tours. 21 septembre 1996. Une manifestation contre l'Église catholique, avec un manifestant déguisé en pape à côté de préservatifs gonflés, en référence à l'interdiction par l'Église de l'utilisation de contraceptifs.

عباس

فرانسا، تور، ۲۱ سپتمبر ۱۹۹۶. تظاهراته
ضد الكنيسة الكاثوليكية، و شخص
يحمل رسماً للبابا بجانب واق ذكري،
في إشارة إلى حظر الكنيسة لوسائل منع
الحمل.

فرانسه، تور، ۲۱ سپتامبر ۱۹۹۶.
تظاهرات عليه كليساي كاتوليك. يكي از
تظاهرکنندگان در پاسخ به ممنوعيت
پيشگيري از بارداری از جانب کليسا،
با لباس پاپ کنار کاندومهای بادشده
ايستاده است.

Stuart Franklin
England, London, 2015. A
demonstration against a planned
government austerity program.

Angleterre, Londres, 2015.
Une manifestation contre un
programme d'austérité prévu par
le gouvernement.

ستوارت فرانكلن
إنجلترا، لندن، ٢٠١٥. تظاهرة ضد خطة
برنامج التقشف الحكومي.

انگلیس، لندن، ٢٠١٥. تظاهرات علیه
طرح برنامه ریزی شده ی ریاضت
اقتصادی دولت.

Cristina García Rodero

Italy. Puglia region. 2000. On Holy Saturday, women commemorate the death of Jesus Christ.

Italie. Région des Pouilles.

2000. Lors du samedi saint, des femmes commémorent la mort de Jésus-Christ.

کریستینا گارسیا رودیرو

ایتالیا. منطقه پولیا. ۲۰۰۰. نساء یشارکن باحیاء ذکر موت یسوع المسیح فی یوم السبت التور.

ایتالیا. منطقه ی پولیا. ۲۰۰۰. زنان در روز شنبه ی مقدس، مجلس یادبود مرگ عیسی مسیح را برگزار می نمایند.

Patrick Zachmann
France, Bagneux. April 1981.
Anti-Semitic inscriptions in the
Jewish section of a cemetery
outside Paris.

France, Bagneux. Avril 1981. Des
inscriptions antisémites dans
la partie juive d'un cimetière en
banlieue de Paris.

باتريك زاكمان
فرنسا، بانيو، أبريل ١٩٨١، نقوش معادية
للسامية في القسم اليهودي من إحدى
المقابر التي تقع خارج المدينة.

پاریس، بنیو، آوریل ١٩٨١، نقش‌های
یهودستیزانه در بخش یهودی قبرستان
بیرون پاریس.

Gilles Peress

Berlin. 1973. A beer hall transformed during Ramadan into a place of worship for the Turkish community.

Berlin. 1973. Une immense brasserie transformée en salle de prière pendant le mois de ramadan pour accueillir la communauté turque.

غیلز پیریس

برلین. قاعه لشرب البيرة تم تحويلها إلى مكان للعبادة من أجل الجالية التركية.

برلین. یک تالار آجوه که در طول ماه رمضان برای جامعهی تُرکها به محل عبادت تبدیل می‌شود.

آمادو، ١٩ ساله، بازیکن فوتبال از مالی، می‌گوید:

فوتبال یکی از مهم‌ترین چیزهای زندگی من است. پدرم مرا در سن هفت سالگی در مدرسه‌ی فوتبال باماکو (Bamako) ثبت‌نام کرد. در مالی همه فوتبال بازی می‌کنند؛ جوان، پیر، افراد با پیش‌زمینه‌های مختلف. مردم از این طریق به هم نزدیک می‌شوند.

من از شهر تنجه (مراکش) سوار قایق شدم و رفتم شهر تاريفا (Tarifa) در اسپانیا، چون می‌خواستم فوتبال حرفه‌ای بازی کنم و زندگی‌ام را عوض کنم. توی دریا، آب خیلی موج و خطرناک بود. من دو بار افتادم توی آب و نجاتم دادند. آن‌قدر آب‌نمک قورت دادم که مریض شدم.

وقتی به اسپانیا رسیدم، حالم خوب شد و بازی فوتبال را دوباره از سر گرفتم. من به شهر والنسیا (Valencia) رفتم و آن‌جا یک باشگاه جوانان محلی استخدامم کرد. کمی بعد، باشگاهم را عوض کردم و در یک بازی دوستانه مقابل تیم قهرمانان فنلاند برای تیم رئال بالمپدیکا لیننسه (Real Balompédica Linense) بازی کردم.

فوتبال در مالی راحت‌تر است و رقابت کمتر است. در اسپانیا، فشار و رقابت میان بازیکنان خیلی بیشتر است.

من امیدوارم به‌موقع برای فصل بعدی ثبت‌نام کنم. امیدوارم امسال کلی گل بزنم و باعث افتخار شهر و کشورم بشوم. ■

Chris Steele-Perkins

England. 1992. For wheelchair racers, the start of the London Marathon in Greenwich Park.

Angleterre. 1992. Départ du marathon de Londres au Parc de Greenwich, pour les participants en chaise roulante.

کریس استیل بیرکینز
انگلتر. ١٩٩٢. بدایة ماراثون لندن
في حديقة غرينتش و استعداد
المتسابقين على الكراسي المتحركة.

انگلیس. ١٩٩٢. آغاز ماراثون
لندن در پارک گرینویچ، برای
مسابقه‌دهندگان با صندلی چرخ‌دار.

تاتیانا، ۳۵ ساله، اصالتاً آلمانی

(مراجعه شود به گفتار "برخاستن از میان

خاکسترهای جنگ") از قرقیزستان، می‌گوید:

بعد از ترک کمپ، یک ماه در زیرزمین یک آپارتمان زندگی کردیم. آپارتمان مبله بود، اما فامیل‌هایمان هم یک مبل و یک کابینت ظرف به ما دادند.

بعد از آن‌جا به جای دیگری منتقل شدیم که حس خانه‌ی واقعی را داشت.

برای مبله کردن آن، با بودجه‌ی اهدایی از طرف دولت آلمان اثاثیه خریدیم. مادرم ماه دسامبر فوت کرد، برای همین برگشتم قرقیزستان، و گلدان‌ها و مجسمه‌های مادرم را آوردم.

این چیزها برایم مهم هستند و دوست دارم دورم باشند. علاوه بر ارائه‌ی خدمات عمومی مانند بهداشت و درمان، مسکن و تحصیلات جهت محدودکردن میزان نابرابری در جامعه، دولت‌ها شهروندان خود را به خلاقیت و تناسب اندام هم تشویق می‌کنند.

این فعالیت‌ها راهی برای ادغام گروه‌های آسیب‌پذیر در جامعه تلقی می‌شوند. ورزش و هنر در ارتباط دادن شهروندان اتحادیه‌ی اروپا به همدیگر نقشی اساسی ایفا می‌کنند. ■

هنر

همه‌ی افراد حق دارند در عرصه‌ی هنر آزادی بیان داشته باشند. این امر یکی از ستون‌های فرهنگ اروپایی محسوب می‌شود، و در موزه‌ها، تئاترها، خانه‌های اپرا، کتاب‌خانه‌ها و سایر مراکز هنری اجرا شده و هر کدام توسط کشورهای متبوع خود تامین می‌شود.

هنر هم‌چنین وسیله‌ای برای مشارکت اجتماعی و ایجاد درک متقابل میان سنت‌های فرهنگی مختلف در اتحادیه‌ی اروپاست.

برای ترویج مشارکت اجتماعی گروه‌های مختلف و کارهای هنری‌شان، اتحادیه‌ی اروپا به تامین مالی پروژه‌های فرهنگی در ۲۸ کشور عضو خود کمک می‌کند.

در پنج سال آینده، اتحادیه‌ی اروپا حداقل به ۲۵۰ هزار هنرمند و افراد حرفه‌ای فرهنگی، ۲۰۰۰ سینما، ۸۰۰ فیلم، ۴۵۰۰ ترجمه‌ی کتاب کمک‌های مالی خواهد رساند. نهادهای خلاق می‌توانند تا ۷۵۰ میلیون یورو از بانک وام دریافت کنند .

سیمون، ۳۵ ساله،

موزیسین از دمشق، می‌گوید:

من در سال ۲۰۰۲ گروه موسیقی MaBRaD را تشکیل دادم. این نام مخفف عربی این عبارت است: «شهروندان خواستار درآمد معقول و دولتی که از آن‌ها حمایت کند.» متن آهنگ‌هایمان تلفیقی بود از هجویات و انتقادات اجتماعی ما از جامعه‌ی سوری.

من سوریه را به این دلیل ترک کردم که آهنگ‌هایم خشم ماموران اطلاعاتی را برانگیخت. هیچ استودیویی به ما اجازه‌ی تمرین نداد، برای همین استودیوی خودمان را ساختیم. ما در طول جنگ هنرمندان زیادی را آن‌جا پنهان کردیم، اما بعد آن‌جا را اشغال کردند و از بین بردند.

سوریه پیش از جنگ عرصه‌ی هنری زیبایی داشت. موزیسین‌ها در خیابان‌ها می‌نواختند و به روستاها می‌رفتند. هنرمندان بین‌المللی زیادی به دمشق می‌آمدند. ما از فرهنگ‌های مختلف موسیقی داشتیم. مثل پاریس، که موسیقی فرانسوی در آن نمی‌شنوی، و فقط موسیقی چندملیتی، از الجزایر و سایر کشورهای آفریقایی در آن هست. موسیقی و هنر زبانی است که همه بلدند. ■

ورزش

ورزش در سلامت جسمی و روانی افراد نقش اساسی دارد و باعث ایجاد حس تعلق می‌شود، به‌خصوص میان جوانان، افراد ناتوان و تازه‌واردان.

اتحادیه‌ی اروپا ورزش‌کاران را الگو قرار می‌دهد. آن‌ها به مردم انگیزه می‌دهند، به‌خصوص به مهاجران جوان و فقیر، تا در اجتماع شرکت کنند.

طرح اراسموس (مراجعه شود به ستون کناری در گفتار "راه و چاه") به جوانان کمک‌های مالی می‌رساند تا در کشورهای دیگر ورزش کنند و افراد علاقه‌مند به ورزش را به هم می‌رساند. ورزش‌کاران هم‌چنین به افراد ناتوان کمک می‌کنند که مهارت‌هایشان را در رقابت‌های مختلف نشان دهند و کلیشه‌های رایج درباره‌ی توانایی‌هایشان را به چالش می‌کشند. چون زن و مرد از حقوق یکسانی برخوردارند، اتحادیه‌ی اروپا سعی دارد دسترسی زنان مهاجر و زنان اقلیت‌های قومی به ورزش‌ها را بهبود بخشد.

الفنون

لکل فرد الحق في حرية التعبير من خلال الفنون. فالفنون هي عماد الحضارة الأوروبية و تزدان بها المتاحف و المسارح و دور الأوبرا و المكتبات و مراكز الفنون الأخرى، حيث تقوم الحكومات في كل بلد بتقديم التمويل اللازم لها.

و الفنون أيضاً هي وسيلة للإندماج في المجتمع و تعزيز التفاهم المشترك بين العادات الثقافية المختلفة في جميع أنحاء الإتحاد الأوروبي.

يقوم الإتحاد الأوروبي بدعم تمويل المشاريع الثقافية في دول الإتحاد ۲۸ و ذلك لتعزيز الإندماج الإجتماعي بين الفئات المختلفة في المجتمع من خلال الأعمال الفنية. و في السنوات الخمس القادمة سيقوم الإتحاد الأوروبي بتمويل ما لا يقل عن ۲0,۰۰۰ فنان و محترف في المجال الفني و الثقافي، إضافة إلى ۲۰۰۰ دار سينما و ۸۰۰ فيلم و ۴0۰۰ كتاب مترجم.

تصل القروض المصرفية اللازمة لتمويل المشاريع الإبداعية إلى ما يقارب ۷0۰ مليون يورو.

يقول سيمون، 35 عام، موسيقي من دمشق:

في عام ۲۰۰۲ قمت بتأسيس فرقة MaBRaD، و هي مختصر الحروف الأولى بالعربي لعبارة: "المواطن الذي يريد راتب لائق و حكومة تحميه". تعتمد كلمات الأغاني على أسلوب الهجاء في انتقاداتنا للمجتمع السوري.

غادرت سوريا لأن أغانينا أثارت غضب المخابرات، و لم يسمحوا لنا بالتدريب في أي استوديو لذلك قمنا ببناء استوديو خاص بنا و اختبأ فيه العديد من أصدقائنا الفنانين أثناء الحرب و في النهاية قاموا باختلاله و تدميره.

كانت سوريا قبل الحرب مسرحاً للفنون الجميلة، كانت الموسيقى تعزف في الشوارع و كنا نعزف في القرى . زار سوريا الكثير من الفنانين العالميين.

كنا نعزف موسيقى من ثقافات مختلفة.

كانت سوريا مثل باريس، و لكن من دون الموسيقى الفرنسية، بل موسيقى متعددة الثقافات من الجزائر و أفريقيا. الفن و الموسيقى لغة يفهمها الجميع. ■

الرياضة

تلعب الرياضة دوراً مهماً في المحافظة على الصحة البدنية و النفسية، كما أنها تساعد في تعزيز الشعور بالإتماء و خاصة بين الشباب و الأشخاص ذوي الإعاقة و الوافدين الجدد. يدرك المسؤولون في الإتحاد الأوروبي أن الرياضيين يمثلون قدوة للناس، و هم مصدر للإلهام و الإندماج في المجتمع و خاصة بالنسبة لفئة الشباب من المهاجرين الفقراء. يساعد برنامج إيراسموس (أنظر الشريط الجانبي في الفصل "كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟") في تمويل الشباب و تشجيعهم للمشاركة في الألعاب الرياضية في البلدان الأخرى، فالحماس للرياضة يوحد جميع الناس. تساعد ألعاب القوى أيضاً الأشخاص من ذوي الإعاقة على عرض مهاراتهم من خلال مختلف أنواع المسابقات من أجل تحدي الصور النمطية التي ترتبط بالإعاقة. وانطلاقاً من الإيمان بالمساواة في الحقوق بين الرجال والنساء يعمل الإتحاد الأوروبي على تحسين فرص مشاركة النساء في الألعاب الرياضية و خاصة النساء من المهاجرين و الأقليات العرقية.

يقول آمادو، ۱۹ عاماً، و هو لاعب كرة قدم من مالي:

كرة القدم من أهم الأشياء في حياتي. سجلني والدي في مدرسة لتعليم كرة القدم في باكامو عندما كان عمري ۷ سنوات. في مالي الجميع يلعب كرة القدم من جميع الخلفيات، كبار و صغار، فهي تجمع كل الناس معاً. ركبت في قارب مطاطي من طنجة [في المغرب] إلى جزيرة تاريفا في إسبانيا لأنني كنت أريد أن أحترف كرة القدم و أعبّر حياتي. كان البحر هائجاً و خطيراً. وقعت في البحر مرتين و أنقذوني. بلعت الكثير من الماء و مرضت لفترة بعدها. بعد أن تعافيت في إسبانيا بدأت ألعب كرة القدم مرة أخرى. إنتقلت إلى فالنسيا لكي أبحث عن عمل و عملت مع نادي الشباب المحلي. عبّرت بعد وقت قصير العديد من النوادي، و لعبت في مباراة ودية مع فريق ريال بالمومبيديكا ليننزي ضد بطل فنلندا. كرة القدم في مالي أقل تنافسية و هي وسيلة للإسترخاء و الترفيه. أما في إسبانيا فهناك ضغوطات و منافسة كبيرة بين اللاعبين. أمل أن أوقع عقداً مع أحد الفرق في الوقت المناسب إستعداداً للموسم القادم، كما أمل أن أحرز الكثير من الأهداف هذه السنة و أن أرفع و أشرف إسم بلادي. ■

تحصیل

همه‌ی افراد، صرف‌نظر از موقعیتشان، از جمله کودکان پناهجویان، از حق تحصیل برخوردار هستند.

تحصیل بین سنین ۶ تا ۱۶ سالگی در اکثر کشورهای اجباری است و کودکان ناتوان تدریس ویژه دریافت می‌کنند.

پس از تکمیل تحصیلات اجباری، دانش‌آموزان می‌توانند به‌طور پاره‌وقت یا آموزشی درس بخوانند، کار بگیرند و در دانشگاه ثبت‌نام کنند.

اکثر دولت‌ها برای پناهجویان کلاس‌های زبان در نظر می‌گیرند. اما باین‌حال، بسیاری از کودکان پناهجو به تحصیلات استاندارد دسترسی پیدا نمی‌کنند. برای کمک گرفتن در زمینه‌ی دسترسی به آن، به گفتار "اطلاعات کاربردی" مراجعه کنید.

رامین، ۵۰ ساله، استاد دانشگاه

از ایران، می‌گوید:

من به‌خاطر دولت کنونی ایران فرار کردم. من هیچ‌وقت با ایدئولوژی‌هایش موافق نبودم. سعی کردم در این مورد سکوت کنم، اما آخرش نتوانستم.

نمی‌توانی هیچ حرفی بر خلاف سیستم بزنی. نمی‌توانی از دولت انتقاد کنی. نمی‌توانی به هیچ‌کس اعتماد کنی، حتی به دانشجویان خودت. ماموران مخفی در همه جا حضور دارند، حتی در دانشگاه‌ها. خلاصه در آخر، من را دستگیر کردند و مشکلاتم با مقامات بیشتر شد.

در هلند، مردم از آزادی بیان برخوردارند. جو حاکم بر مدارس و دانشگاه‌ها تیره و ترسناک نیست. هیچ‌کس مجبور نیست از کسی بترسد. خیلی فرق دارد.

تحصیل خیلی مهم است. پناهجویان برای یک زندگی جدید به این‌جا می‌آیند.

تو به‌عنوان پناهجو، چند تا گزینه داری. تنها راه یا شاید بهترین راه برای این‌که پناهجویان پذیرفته و به عضو محترمی از اجتماع تبدیل شوند، این است که تحصیل کنند و یک کسی بشوند. آن‌وقت دیگر پناهجو نخواهی بود، مردم به تو احترام می‌گذارند و تو را راحت‌تر در جامعه‌ی خود می‌پذیرند. ■

کار

همه‌ی افراد، از جمله پناهجویان و پناهندگان، حق کار دارند. هرچند برای پیدا کردن کار با موانع زیادی روبه‌رو هستند. نداشتن مهارت‌های زبانی، مشکلات مربوط به مدارک دانشگاهی مورد پذیرش در خارج و تبعیض‌ها در بازار کار، باعث شده‌اند میزان بی‌کاری در میان پناهجویان، بیش از شهروندان کشورهای عضو اتحادیه باشد.

درضمن، دسترسی به بازار کار برای پناهجویان تدریجی است. بعضی از کارفرمایان ممکن است بدون این‌که متوجه شوند، افرادی را استخدام کنند که جزو تازه‌واردها هستند.

حسنا، ۳۴ ساله، دستیار حقوق

از دمشق، می‌گوید:

من به دلیل حضور ماموران مخفی در همه جا و همین‌طور کمک به پسر که آرزویش بود در آلمان درس بخواند، سوریه را ترک کردم. پسر دو بار نزدیک بود بر اثر انفجار بمب بمیرد، و مدرسه‌ی دخترم هم بمباران شد. آرزوی من این است که خیلی زود با خانواده‌ام این‌جا باشم. آن‌ها هنوز در سوریه هستند، و من هر روز نگران جانشان هستم.

هم‌چنین آرزو می‌کنم کار پیدا کنم. الان به‌خاطر زبان نمی‌توانم کار کنم، اما دلم می‌خواهد به‌عنوان مددکار اجتماعی با پناهجویان کار کنم. برای همین حجابم را برداشتم؛ می‌خواستم بدون علامت سوال در این جامعه ادغام شوم. نمی‌خواهم حجابم در جامعه‌ی سوری‌ها مانعی باشد. به‌خصوص بعداً، اگر حجاب داشته باشم، شانس کار پیدا کردنم پایین‌تر می‌آید. ■

مسکن

اتحادیه‌ی اروپا برای مبارزه با نابرابری حق مسکن را ترویج می‌کند. اما لیست‌های انتظار برای مسکن یا یارانه‌های دولتی در بسیاری از کشورهای بسیار طولانی است، و پناهجویان به‌طور اخص در معرض بی‌خانمان‌ماندن قرار دارند.

تقول تاتیانا و هی من الألمان العرقيين

(أنظر الشريط الجانبي في الفصل "النهوض من

ركام الحرب") من قيرغيزستان، ۳۵ عاماً:

بعد أن غادرنا المخيم كنا نعيش في شقة في الطابق السفلي لمدة شهر. كانت الشقة مفروشة و جلبنا من بعض الأقارب كنبه و خزانه.

بعدها انتقلنا إلى مكان آخر و شعرت و كأنه بيتنا الحقيقي. تلقينا معونة من الحكومة الألمانية و اشترينا بعض الأثاث. في شهر ديسمبر ماتت أمي فذهبت إلى قيرغيزستان و جلبت المزهريات

و التماثيل التي كانت تقطنها أمي. يهمني كثيراً لي أن تكون هذه الأشياء قريبة مني.

تقوم الحكومات إضافة إلى توفير الخدمات العامة مثل الرعاية الصحية و الإسكان و التعليم و التقليل من نقص المساواة في المجتمع بدعم رفاهية المواطنين و تشجيع الإبداع و اللياقة البدنية. و تعتبر هذه الأنشطة من وسائل دمج الفئات المستضعفة والمهمشة في المجتمع.

تلعب الرياضة و الفنون دوراً مهماً في ربط مواطني الإتحاد الأوروبي بعضهم ببعض. ■

Jonas Bendiksen
Sweden. Stockholm. 2013.
Stadsbiblioteket, the city's main
library.

Suède. Stockholm. 2013. La
Stadsbiblioteket, bibliothèque
principale de la ville.

يوناس بيندكسن
السويد، ستوكهولم، ۲۰۱۳.
ستادسببلیوتیکت، المكتبة
الرئيسية في المدينة.

سوئد، استكهولم، ۲۰۱۳.
ستادسببلیوتیکت، کتاب‌خانه‌ی
بزرگ شهر.

و للمجتمع. عندها لن ينظر إليك أحد كلاجئ و سيعاملك الناس بإحترام و يتقبلونك بشكل أفضل في مجتمعهم. ■

العمل

حق العمل هو حق للجميع بما في ذلك اللاجئون و المتقدمون للجوء. هناك العديد من العقبات التي تقف أمام فرصة إيجاد عمل، و منها قلة المهارات اللغوية و الصعوبات المتعلقة بإعتماد الشهادات العلمية من خارج الإتحاد الأوروبي إضافة إلى ممارسات التمييز في سوق العمل التي تؤدي إلى إرتفاع معدلات البطالة بين اللاجئين أكثر من المواطنين.

كما أن الدخول في سوق العمل بالنسبة للاجئين هو عملية تدريجية تستغرق وقتاً، فبعض أصحاب العمل لا يدركون بأنهم يوظفون وافدين جدد إلى البلد.

تقول حسناء و هي مساعدة قانونية من دمشق:

تركت سوريا هرباً من عملاء المخابرات الذين ينتشرون في كل مكان، و لكي أساعد إبنني على تحقيق حلمه بالدراسة في ألمانيا، أوشك إبنني على الموت حين انفجرت قنبلة أمامه مرتين. كما تعرضت مدرسة إبنني للقصف بالقنابل. أحلم بأن أعيش هنا مع عائلتي قريباً، فما زالوا في سوريا و أعيش في خوف يومي على حياتهم.

أحلم أيضاً باليوم الذي أستطيع فيه أن أحصل على عمل. لا أستطيع العمل الآن بسبب اللغة، و لكنني أريد أن أعمل في الخدمة الإجتماعية مع اللاجئين، لذلك توقفت عن ارتداء الحجاب ، لأني أريد الإدماج في المجتمع من دون إثارة اي علامات إستفهام، فأنا لا أريد لحجابي أن يكون عائقاً لي في المجتمع، و خصوصاً فيما بعد لأن فرصي في العمل ستصبح قليلة إذا تابعت ارتدائه ■

السكن

يدعم الإتحاد الأوروبي حق المساعدات السكنية و ذلك للحد من عدم المساواة، لكن قوائم الإنتظار بالنسبة للسكن الحكومي طويلة جداً و يعتبر اللاجئون عرضة للتشرد أكثر من غيرهم.

قد يكون هناك حالات أكثر.

أنا أعمل في المجال التطوعي لأن لدي يدين، و عندما أبقى لفترة طويلة بلا عمل تصبح يداي ضعيفتان. أمل أن أتعلم اللغة و أن أجتاز الإمتحانات الطبية لكي أعادل شهادتي [أي تصبح معتمدة].

الأمر صعب جداً و قد تستغرق فترة طويلة قبل أن تستطيع العمل هنا، لذلك هناك أسباب قوية لكي تصاب بالإكتئاب هنا إذا كنت من المتعلمين. ■

التعليم

لكل شخص الحق في التعليم بما في ذلك الأطفال اللاجئين بغض النظر عن وضع إقامتهم. تتبنى معظم الدول التعليم الإلزامي من عمر ٦ إلى ١٦ سنة كما توفر الحكومة مدارس متخصصة للأطفال الذين يعانون من الإعاقة.

يمكن للأطفال إكمال بعد سنوات التعليم الإلزامي متابعة دراستهم بدوام جزئي أو الإلتحاق بتدريب مهني و التقدم للعمل بوظيفة ما أو إكمال دراستهم الجامعية.

تنظم معظم الحكومات دورات للغة خاصة باللاجئين، لكن معظم الأطفال اللاجئين لا يلتحقون بالتعليم النظامي. أنظر الفصل "معلومات عملية" لتتعرف على كيفية الحصول على التعليم النظامي.

يقول رامين و هو بروفيسور من إيران عمره ٥٠ عاماً:

هربت من إيران بسبب الحكومة الحالية، فأنا لا يمكن أن أتفق مع عقائدهم. حاولت ألا أتكلم عن هذا الأمر و لكن في النهاية لم أستطع. لا يمكن لأحد أن يتفوه بأي شيء معارض للنظام. لا يمكنك إنتقاد الحكومة، و لا يمكنك الوثوق بأحد، و لا حتى بطلابك، فالمخابرات السرية تنتشر في كل مكان حتى داخل الجامعات. في النهاية تم إعتقالي و واجهت مشاكل كثيرة مع السلطات.

في هولندا لديهم حرية التعبير. و الجو العام في المدارس و الجامعات ليس مظلماً و مرعباً. و لا أحد يضطر للخوف من الآخرين. هناك فرق كبير التعليم مهم جداً. يأتي اللاجئون إلى هنا من أجل مستقبل جديد. ليس للاجئين الكثير من الخيارات، و ربما الطريقة الوحيدة أو الأمثل لكي يصبح اللاجئون جزءاً مقبولاً و مشرفاً في المجتمع هي أن يتابعوا تعليمهم و يحققوا شيئاً لنفسهم

مردم أنها را مخفی می کنند، برای همین شاید بیشتر از این باشد.

من داوطلبانه کار می کنم، چون دو تا دست دارم و اگر مدت طولانی از آن ها کار نکشم، از قدرت می افتند. امیدوارم بتوانم زبان هلندی را یاد بگیرم و امتحانات پزشکی لازم را قبول شوم تا مدرک پزشکی ام پذیرفته شود.

کار خیلی سختی است و مدت ها طول می کشد تا بتوانید کار کنید. بی دلیل نیست که افراد تحصیل کرده این جا افسردگی پیدا می کنند. ■

Paolo Pellegrin
Albania. Tirana. 2015.
Neurosurgery at the Mother
Teresa University Hospital Center

Albanie. Tirana. 2015.
Neurochirurgie au centre
hospitalier universitaire Mère-
Teresa.

پاولو بیلگرین
آلبانیا. تیرانا. ۲۰۱۵. جراحة المخ و
الأعصاب في مركز مستشفى جامعة
الأم تيريزا.

آلبانی. تیرانا. ۲۰۱۵. جراحی اعصاب در
مركز درمانی دانشگاه مادر ترزا.

می گوید:

من برای کمک به خانواده ام - پسر و همسر، که او هم جراح پلاستیک است - و فرار از سربازی، از سوریه فرار کردم. پدرم جراح بود، و من از زمان بچگی از جراحی خوشم می آمد. جراحی پلاستیک به کسانی که ناهنجاری های ظاهری داشتند، کمک می کرد، و تنها برای زیبایی نبود. من به عنوان یک پزشک، می توانم در هلند به سوری ها کمک کنم، زیرا زبان شان را می فهمم. می دانم چگونه درباره ی مشکلاتشان صحبت می کنند. در اوترخت، فکر می کنم با یک یا سه پناهجو مواجه شدم که روی بدن شان جای شکنجه بود. البته بعضی از

قانونی در اختیار متهمان قرار داده می‌شود.

کشورهای عضو بسیاری از جنبه‌های زندگی روزمره را به‌طور مستقل ترتیب می‌دهند، اما همه‌شان از یک اصل مشترک تبعیت می‌کنند و آن این‌که همه‌ی افراد باید از مزایایی چون تحصیل، استفاده از وسایل نقلیه عمومی، مسکن و بهداشت و درمان برخوردار باشند.

در ازای این حقوق و مزایا، دولت از ساکنان خود انتظار دارد قوانینش را رعایت کنند (وظایف مدنی) و در فعالیت‌ها (مسئولیت‌های مدنی) شرکت کنند، مانند رای‌دادن، شرکت داوطلبانه در فعالیت‌های اجتماعی، شرکت در انتخابات و تقبل نقش‌های سیاسی جهت تبدیل‌شدن به اعضای سازنده و موثر در جامعه.

دولت برای ترویج رفاه ساکنان و محدود کردن هزینه‌های بی‌سوادی، ارکارافتادگی، بی‌خانمانی و بیماری‌ها مزایایی ارائه می‌دهد.

منطق آن‌ها از ارائه‌ی چنین خدماتی این است که معتقدند بهبود وضعیت مردم از لحاظ تحصیل، رفت‌وآمد، مسکن و سلامت، باعث می‌شود همه‌ی افراد جامعه از آن سود ببرند. دولت امیدوار است بتواند به این طریق نابرابری را کاهش دهد.

اما این سیستم تنها در صورتی کارساز خواهد بود که همه‌ی مردم به قانون احترام بگذارند. برای مثال، به فرزندان خود واکسن بزنند و خانه‌هایشان را خوب نگه دارند. اداره‌ی منابع مشترک چون آب، هوا، زمین و سایت‌های میراث فرهنگی به عهده‌ی اتحادیه‌ی اروپاست. (مراجعه شود به گفتار "راه و چاه") در صورت عدم نظارت روی این منابع، دچار آسیب، تخلیه یا جمعیت بیش از اندازه می‌شوند.

مالیات‌ها خرج این خدمات می‌شوند. افراد با درآمد بالاتر، مالیات به‌مراتب بیشتری پرداخت می‌کنند، تا ثروت کشور در سراسر جامعه پخش شود.

اما این نحوه‌ی توزیع، باز هم نابرابرانه است. گروه‌های آسیب‌پذیر - اقلیت‌ها، مادران مجرد و مهاجران - معمولاً از خدمات کمتری برخوردارند. به گفتار "اطلاعات کاربردی" مراجعه کنید تا ببینید چگونه می‌توانید به خدمات عمومی دسترسی بهتری داشته باشید. ■

حمل و نقل

در اتحادیه‌ی اروپا، حمل‌ونقل در شهرها - ترامواها، اتوبوس‌ها، قطارها - به ساکنان کمک می‌کند تا با قیمت مقرون‌به‌صرفه رفت‌وآمد کنند و از لحاظ زیست‌محیطی هم مناسب هستند. تو به‌عنوان یک پناه‌جو، حق داری در کشور محل سکونت خود آزادانه رفت‌وآمد کنی.

آرابا کولیبالی، ۴۷ ساله، عضو تیم نگهباری داروخانه‌ی یک بیمارستان، بارسلونا، اسپانیا

«من تقریباً ۳۰ سال پیش مالی را ترک کردم و به بارسلونا آمدم و در این‌جا تشکیل خانواده دادم: دختر و نوه‌ام هر دو این‌جا به‌دنیا آمدند. در زادگاه من، وسیله نقلیه‌ی عمومی وجود ندارد. مردم با ماشین، موتورسیکلت و ون‌های تاکسی رفت‌وآمد می‌کنند. چاره‌ی دیگری نیست.

در بارسلونا هر روز از مترو و اتوبوس استفاده می‌کنم. سیستم حمل‌ونقل خیلی گویا است و راحت می‌شود با آن رفت‌وآمد کرد. نام ایستگاه‌ها با بلندگو اعلام می‌شود بنابراین آدم می‌فهمد کجا باید پیاده بشود.

وقتی تازه آمده بودم بارسلونا، یادگیری سیستم کمی برایم سخت بود - ایستگاه‌ها را با هم قاطی می‌کردم و جاهای اشتباه پیاده می‌شدم - اما با پرسیدن آدرس، همیشه مقصدم را پیدا کرده‌ام. می‌توانید از دیگر مسافران یا از راننده‌ی اتوبوس پرسید و آن‌ها به شما کمک خواهند کرد.

البته باید بگویم، به‌نظر من سیستم حمل‌ونقل خیلی گران است.» ■

بهداشت و درمان

حق بهداشت و درمان، صرف‌نظر از موقعیت فرد، یک حق اجتماعی پایه است. اکثر کشورها از ترکیبی از سیستم‌های مراقبت‌های بهداشتی و درمانی عمومی و خصوصی برخوردار هستند. سیستم عمومی نیازهای درمانی اولیه‌ی افراد از همه‌ی سنین را پوشش می‌دهد. دارو و درمان برای بیماری‌ها توسط دولت تامین می‌شود.

امکان دارد مراقبت‌های ویژه، مانند جراحی پلاستیک، خصوصی باشند.

می‌توانید در گفتار "اطلاعات کاربردی" اطلاعات مربوط به دسترسی به بهداشت و درمان در هر کشور اتحادیه را مشاهده کنید.

مصطفی، ۳۲ ساله، جراح پلاستیک از شهر حلب، سوریه، که در یک مرکز درمانی پناهجویان در شهر اوترخت (Utrecht)، هلند، داوطلبانه کار می‌کند،

معینه (مسئولیات اجتماعی) مثل التصویت و التطوع و النشاطات المجتمعية أو الترشح لمنصب أو تولي دور سياسي ما ليصبح الأفراد أكثر إنتاجاً ومشاركة في المجتمع. تقدم الحكومة عدة مزايا لدعم رفاهية السكان و الحدّ من خسائر الأميّة و الركود و التشرّد و الأمراض. و الأساس المنطقي وراء تقديم هذه الخدمات هو أنّ تحسین مستوى التعليم و حركة الأفراد و إيواءهم و رعايتهم الصحية يعود بالنفع على المجتمع بأكمله، و تأمل الحكومة من خلال هذه السياسة خفض مستوى التمييز و نقص المساواة.

و لكن نجاح هذا النظام يعتمد على احترام الفرد للقانون، و على سبيل المثال تطعيم الناس أطفال و تأمين معيشة الأسرة.

يقوم الإتحاد الأوروبي بإدارة الموارد المشتركة مثل المياه و الهواء و الأرض و مواقع التراث الثقافي (أنظر الفصل "كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟")، فإذا لم يتم تنظيم هذه الموارد ستصبح أكثر تلوئاً و تلفاً و ربما تستنزف جميعها.

تغطي الضرائب نفقات هذه الخدمات. و يتم فرض ضرائب أعلى من غيرها على الرواتب المرتفعة و ذلك بهدف توزيع الثروة في المجتمع.

و يبقى هذا التوزيع للأسف غير متكافئ، فحصة الفئات المهمشة مثل الأقليات و الأمهات العازبات و المهاجرين تكون أقلّ من غيرها في الغالب.
إنتقل للفصل "معلومات عملية" لتتعرف أكثر عن كيفية تحسین فرصتك في الحصول على الخدمات العامة. ■

وسائل المواصلات

تساعد وسائل المواصلات العامة في مدن الإتحاد الأوروبي، مثل حافلات الترام و الباصات و القطارات، الناس على التنقل بأسعار ميسورة و وسائل صديقة للبيئة. و من حق اللاجئين مثلکم التنقل بحرية داخل بلد إقامتکم.

آرابا کولیبالی، ۴۷ عاماً، عضو في فريق الصيانة في صيدلية المستشفى، برشلونة، إسبانيا.

“غادرت مالي منذ ۳۰ عاماً و جئت إلى برشلونة، و أصبحت لي أسرة هنا فيما بعد، فقد ولدت كل من إبنتي و حفيدتي هنا. لا يوجد في مالي مواصلات عامة، حيث يستعمل الناس السيارات و الموتورات أو يتشاركون في ركوب سيارات الشحن. ليس هناك

أي شيء آخر.

أستخدم المترو و الباص يومياً في برشلونة، فنظام المواصلات بديهی و سهل الإستخدام. و هناك مكبر للصوت يعلن أسماء المحطات مما يساعد على معرفة المحطة التي تريد التوقف عندها.

في بداية وصولي إلى برشلونة واجهت بعض المشاكل في التنقل و استخدام وسائل المواصلات و كنت أخطئ بالمحطات و أنزل في المحطة الخطأ، و لكني كنت أسأل عن الطريق و أصل إلى المكان المطلوب. يمكنك أن تسأل السائق أو أحد الراكبين فالجميع يساعد هنا. و لكنني أجد نظام المواصلات غالباً جداً. ■

الرعاية الصحية

إن حق الحصول على الرعاية الصحية هو حق إجتماعي أساسي بغض النظر عن وضع الإقامة في البلد. معظم الدول لديها كلا النظامين، أي نظام الرعاية الصحي الخاص و العام. يغطي النظام الصحي العام احتياجات الصحة الأساسية لكل الأعمار، كما أن الأدوية و وسائل علاج الأمراض مدعومة من الحكومة. وقد تكون الرعاية الصحية المتخصصة مثل الجراحة التجميلية على سبيل المثال خاصة أي غير مشمولة بالرعاية الصحية العامة.

إنتقل للفصل "معلومات عملية" لتتعرف على المعلومات الخاصة بكل بلد فيما يتعلق بالحصول على الرعاية الصحية.

يقول مصطفى، و هو جراح تجميل من حلب في سوريا، 32 عاماً، و متطوع في مركز صحي للاجئين في أوترخت في هولندا:

هربت من سوريا لكي أنقذ عائلتي أي إبني و زوجتي. زوجتي جراحة تجميل أيضاً. هربت أيضاً من الخدمة العسكرية، أي جراح، و قد أحببت الجراحة منذ طفولتي. فالجراحة التجميلية تساعد الناس الذي يعانون من تشوهات و هي ليست فقط لأغراض تجميلية .

باستطاعتي كطبيب سوري مساعدة السوريين في هولندا لأنني أعرف مفرداتهم، و أعرف كيف يتكلمون عن مشاكلهم الطبية.

شاهدت في أوترخت حالة واحدة أو ثلاث حالات من اللاجئين الذين كانوا يعانون من الندبات الناتجة عن التعذيب، لكن بعض الناس يغطّون هذه الندبات لذلك

هیچ کاری از دستم برنمی‌آید. با خودم فکر می‌کنم «چرا من؟» اما بعضی اوقات دلم می‌خواهد درباره‌اش حرف بزنم. شاید بتوانم به زنان دیگر کمک کنم. شاید بتوانم کاری برای احقاق حقوق زنان کنم.

برابری زن و مرد یکی از اصول پایه‌ای اتحادیه‌ی اروپاست. این اصل در معاهده‌ی ژم (مراجعه شود به گفتار "راه و چاه") و در ابتدای تشکیل اتحادیه، ذکر شده و طبق آن زن و مرد باید بابت کار یکسان، حقوق یکسانی دریافت کنند. اتحادیه‌ی اروپا حقوق خاص دیگری را هم اضافه کرد، که ممنوعیت خشونت نسبت به افراد بر اساس جنسیت ازجمله‌ی آن‌هاست. این یک امر در حال پیشرفت است. حدوداً هر یک زن از سه زن بالای ۱۵ سال در اتحادیه‌ی اروپا به دلیل جنسیت خود مورد خشونت قرار گرفته است. در بسیاری از کشورهای اتحادیه‌ی اروپا، بیش از نیمی از قتل‌های زنان توسط شریک یا دوست‌پسر یا خویشاوندشان صورت گرفته است.

خشونت‌ها بر اساس جنسیت به پنج دسته تقسیم می‌شوند: خشونت جنسی (مانند تجاوز، حمله یا تعقیب)، خشونت در روابط نزدیک، بردگی، اعمالی چون ازدواج کودکان، ازدواج اجباری و ختنه زنان، خشونت علیه افراد در اینترنت یا آن‌لاین (آزار و اذیت سایبری) ■

حق دادرسی

در اتحادیه‌ی اروپا، هر فردی حق برخورداری از محاکمه‌ی عادلانه در دادگاهی مستقل را دارد. شما از حق دفاع هم برخوردار هستید.

طبق قوانین اتحادیه‌ی اروپا در همه‌ی کشورهای عضو هر شخص مظنون یا متهم در پرونده‌های کیفری بی‌گناه است، مگر این‌که خلاف آن ثابت شود. افراد حق سکوت و حضور در جلسه‌ی محاکمه‌ی خود را دارند.

در صورت ناتوانی در پرداخت پول وکیل، کمک‌های

Stuart Franklin

England. London. 2012. A march on Parliament, organized by feminists in recognition of the early 20th century suffragist movement.

Angleterre. Londres. 2012. Manifestation devant le parlement, organisé par les féministes en mémoire du mouvement des suffragettes du début du 20e siècle.

ستوارت فرانکلن

انگلیس، لندن. ۲۰۱۲. مسیرهٔ أمام پارلمان، به سازمان‌دهی مدافعان حقوق زنان جهت به‌رسمیت‌شناختن جنبش طرفداران اعطای حق رای به زنان در اوایل قرن ۲۰.

انگلیس، لندن. ۲۰۱۲. تظاهرات مقابل پارلمان، به سازمان‌دهی مدافعان حقوق زنان جهت به‌رسمیت‌شناختن جنبش طرفداران اعطای حق رای به زنان در اوایل قرن ۲۰.

إن مبدأ المساواة بين الرجال و النساء هو من المبادئ الأساسية للإتحاد الأوروبي. تم الإقرار بهذا الحق في بداية تشكيل الإتحاد في معاهدة روما (أنظر الفصل "كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟") التي تنص على وجوب تساوي أجور الرجال و النساء عن ساعات العمل المتساوية. و قد قام الإتحاد الأوروبي بإضافة المزيد من الحقوق المحددة مثل منع التعنيف الموجّه ضد الأفراد بسبب هويتهم الجنسية.

و ما زال العمل قيد التطوير في هذا المجال. هناك ما يقارب من نسبة ١ من ٣ نساء ممن تفوق أعمارهن ١٥ عاماً في الإتحاد الأوروبي و اللواتي تعرضن إلى حادثة تعنيف على أساس الهوية الجنسية، أي لمجرد كونها امرأة.

تبلغ نسبة الجرائم المرتكبة من قبل شريك أو قريب للمرأة في الإتحاد الأوروبي أكثر من نصف الجرائم المرتكبة بحق النساء.

هناك خمسة أنواع من التعنيف القائم على الهوية الجنسية، و هي التعنيف الجنسي مثل الإغتصاب و الإعتداء بقصد الإيذاء و الملاحقة و التعنيف في العلاقات الحميمة و الإستعباد و الممارسات الأخرى مثل زواج الأطفال و الزواج بالإكراه و ختان الإناث إضافة إلى التعنيف الموجه ضد أي شخص عبر الإنترنت (التحرش عبر الإنترنت). ■

الحق في الحصول

على محاكمة عادلة

يتمتع جميع الأفراد في الإتحاد الأوروبي بالحق في الحصول على محاكمة عادلة أمام محكمة مستقلة، كما لهم الحق في الحصول على الدفاع.

تقتضي قوانين الإتحاد الأوروبي في جميع الدول الأعضاء أن يعتبر الشخص المشتبه به أو المتهم في دعوة جنائية بريئاً حتى يثبت العكس. كما أن للشخص حق الإلتزام بالصمت و أن يحضر أمام المحكمة.

و إذا لم يكن لدى المتهمين المال الكافي لدفع تكاليف المحامي يتم تقديم معونة قانونية له.

تسير مجالات الحياة اليومية المختلفة في كل بلد من بلدان الإتحاد بشكل مستقل إلا أن هناك أولويات أساسية مشتركة يستفيد منها الجميع مثل التعليم و المواصلات و السكن و الرعاية الصحية.

و في مقابل هذه الحقوق و الإمتيازات هناك التزامات ينبغي على المقيمين القيام بها تجاه الدولة مثل التقيّد بالقوانين (الحقوق المدنية) و القيام بنشاطات

في إذا عرفوا بما حدث. كنت مشوشة الذهن. بعد يوم من الإعتداء ذهبت إلى بيت أقرابي [خارج المخيم] و كنت أتجف و أبكي. أخبرتهم أخيراً بما حصل، و ذهبنا في اليوم التالي إلى الشرطة و قلت لهم عن كل ما حصل. بعد ذلك تلقيت العلاج الطبي و بعض الأدوية و أشعر اليوم بأني أحسن. هرب [المعتدي] من هولندا و لم تتمكن الشرطة من القبض عليه.

عندما وصلت إلى هنا و سمعت القصص الرهيبة التي تحدث في مراكز اللاجئين لم أكن أتصور بأن هذه الأشياء ستحصل معي فأنا قوية. لكن في بعض الحالات لا يمكنك فعل أي شيء. الرجال هنا في مخيمات اللجوء مختلفون، لم أر بحياتي رجالاً من هذا النوع. كانوا ينظرون للنساء و كأنهن عاريات. أمر مزعج جداً. لم أطق ذلك و لا أظن أن أحداً يطيقه. لا يوجد بشكل عام الكثير من النساء العازبات في المخيمات بينما هناك الكثير من العازبين، و أظن أنهم يسببون المشاكل و خاصة للعازبات.

لا تتحدث معظم النساء عن [التعنيف الجنسي] و أنا متأكدة أن النساء تعاني منه، و لكن يصعب على الكثير منهن التحدث عن تجربة رهيبة كهذه. بعد تلك الحادثة دعيت جميع النساء في مركز اللجوء إلى اجتماع، و قال الموظفون بأنه إذا حصل أمر مماثل مع أي أحد فيجب الإبلاغ عنه و عدم التكتم عليه. حسناً أنا بلغت الشرطة و لكن لم يساعدني أحد. أنا في أوروبا و لكن ما زلت لا أستطيع أن أفعل شيئاً حيال ذلك. إنه شعور مرعب.

قالت الشرطة أنه بإمكانني تقديم شكوى رسمية ضده و لكن إذا كان هو خارج هولندا ولا يستطيعون العثور عليه فلن يتمكنوا من القبض عليه. ذهبت إلى الشرطة مرة بعد أخرى و شرحت لهم مراراً و تكراراً و لكن من دون أي فائدة، فهم لا يستطيعون القبض عليه.

بعد كل هذا أرسل الرجل لي صورة له و هو يحمل بندقيّة كبيرة كما أرسل لي تهديدات بأنه سيقتلني إذا أحبرت أي أحد أو إذا اشتكيت للشرطة.

يصعب علي هذا الموضوع كثيراً لأنني لا أستطيع فعل شيء. و أساءل أحياناً «لماذا أنا بالذات؟»،

و لكن في بعض الأحيان أرغب بالحديث عن القصة. ربما أستطيع مساعدة النساء الأخرى، أو أن أفعل شيئاً ما من أجل حقوق المرأة.

نیازی نیست ارزش‌های فرهنگی‌تان را کنار بگذارید. جامعه، ازجمله مردان سوری، از زن حمایت می‌کند. اکثر مردان شهر ما جوان، و زیر ۳۵ سال، هستند. شوهر او بالای ۶۰ سال داشت. آن‌ها برای من توضیح دادند که دیدگاه‌های مربوط به برابری جنسیتی بیشتر به نسل برمی‌گردد تا به مذهب. در آلمان هم تقریباً همین‌طور است. آن‌ها دینشان یکی است، اما ارزش‌های متفاوتی دارند. من به عکس‌های مادرم در بیساراییا نگاه می‌کنم. زنان و مردان در کلیسا جدا از هم نشسته‌اند، و همه‌ی زنان روسری به سر دارند. مادرم با این‌که تربیت سنتی داشت، اما طرفدار حقوق زنان بود. اگر به تغییراتی که مادرم تجربه کرده، و تجربیات خودم در آلمان شرقی نگاه‌ی بیندازم، می‌بینم که آلمان چقدر تغییر کرده است. من معتقدم مهاجران در آینده مفهوم برابری جنسیتی را درک خواهند کرد و آن را خواهند پذیرفت و آلمان هم پیشرفت بیشتری خواهد کرد. اعضای یک جامعه یا یک فرهنگ می‌توانند تفاوت‌های بزرگی با هم داشته باشند، و همه‌ی ما می‌توانیم از همدیگر یاد بگیریم.

تیلا (نام مستعار)،

۴۰ ساله، پناهجو، هلند

من سه ماه پیش، به دلیل آزار و اذیت مذهبی از ایران فرار کردم و در هلند تقاضای پناهندگی دادم. از زمانی که به این‌جا آمده‌ام، در چهار کمپ مانده‌ام. در یکی از آن کمپ‌ها به من تجاوز کردند، و هیچ‌کس صدایم را نشنید. شنیدم که آن کمپ قبلاً زندان بوده. پنجره نداشت، دیوارها ضدصدا بودند و درهای سنگینی داشت. من سعی کردم از خودم دفاع کنم. تا جایی که می‌توانستم فریاد زدم. مهاجرم را هل دادم و به او لگد زدم. او افتاد روی صندلی و میز. اما به‌خاطر دیوارها و درها هیچ‌کس صدایم را نشنید. در آن اتاق خیلی احساس تهایی کردم. تنها پنج روز بود رسیده بودم که بهم تجاوز شد. من به همشهری‌هایم اطمینان کردم. نمی‌دانم در مورد من چه فکری می‌کنند. من همیشه ساده لباس می‌پوشیدم. من آن حمله را به پلیس گزارش دادم. اما نه همان روز. خیلی حالم بد بود. نمی‌دانستم چه کار کنم. من با هلند و مردمش آشنایی ندارم. می‌ترسیدم مردهای

ساکن کمپ پناه‌جویان از موضوع باخبر شوند و درباره‌ی من غیبت کنند و اذیتم کنند. کاملاً گیج بودم. روز بعد از تجاوز، رفتم پیش فامیل‌هایم (بیرون کمپ). آن‌ها دیدند من گریه می‌کنم و می‌لرزم. خلاصه آخر سر همه چیز را برایشان تعریف کردم. روز بعد رفتیم اداره‌ی پلیس و من همه چیز را برای آن‌ها توضیح دادم. بعد از آن، تحت درمان پزشکی قرار گرفتم و به من دارو دادند، و حالا حالم خیلی بهتر است. (مهاجر من) از هلند فرار کرده. پلیس توانست او را بگیرد.

وقتی به این‌جا آمدم و شنیدم چه اتفاقات عجیبی در مراکز پناه‌جویان می‌افتد، هرگز فکر نمی‌کردم برای خودم هم چنین اتفاقی پیش بیاید. همیشه احساس می‌کردم خیلی محکم هستم. اما بعضی اوقات هیچ کاری از دست آدم برنمی‌آید. مردهای کمپ پناه‌جویان متفاوت بودند. من هیچ‌وقت با چنین آدم‌هایی مواجه نشده بودم. همیشه یک طوری به زن‌ها نگاه می‌کردند انگار آن‌ها برهنه‌اند. این موضوع خیلی آزاردهنده بود. اصلاً خوشم نمی‌آمد. فکر کنم هیچ‌کس خوشش نمی‌آمد. درکل، تعداد زنان مجرد کمپ‌های پناه‌جویان کمتر از مردان مجرد است. فکر می‌کنم مردان مجرد برای زنان، به‌خصوص زن‌های مجرد، مشکل ایجاد می‌کنند.

اکثر زنان درباره‌ی این مسائل (تجاوز جنسی)

صحبت نمی‌کنند. اما من مطمئنم که برای زن‌های دیگر هم اتفاق می‌افتد. صحبت درباره‌ی چنین تجربه‌ی تلخی برای خیلی‌ها سخت است. بعد از این اتفاق، از همه‌ی زنان دعوت شد در جلسه‌ای در مرکز پناه‌جویان شرکت کنند. پرسنل مرکز گفتند که اگر با مشکل مواجه شدیم، باید درباره‌ی آن صحبت کنیم، نباید پنهان نگاهش داریم. خب، من این کار را کردم، اما کسی کمکم نکرد. من در اروپا هستم، و هنوز هم کاری از دستم برنمی‌آید. این موضوع خیلی ناراحتم می‌کند. پلیس گفت می‌توانم علیه او رسماً شکایت کنم، اما اگر او در هلند نباشد و نتوانند او را پیدا کنند، نمی‌توانند دستگیرش کنند. من بارها و بارها رفتم اداره‌ی پلیس، و بیشتر و بیشتر توضیح دادم، اما هیچ نتیجه‌ای نداشت. نمی‌توانند او را بگیرند. بعد از همه‌ی این اتفاقات، یارو یک عکس تفنگ‌به‌دست و پیام‌های تهدیدآمیز برایم فرستاد. به من گفت اگر در این مورد با کسی حرفی بزنم، یا اگر به پلیس خبر بدهم، من را می‌کشد.

می‌دانید، خیلی برایم سنگین تمام می‌شود، چون

یامکانه أن يمنع زوجته من العمل في ذلك الوقت. لقد قطعنا شوطاً كبيراً في العشر سنوات الماضية، فالقيم الإجتماعية و الثقافية تتغير عبر الوقت. يجب على الألمان الإصغاء إلى ما يقوله اللاجئين عن العلاقة بين الجنسين، و خاصة حين يتحدثون عن التمييز على أساس الجنس بسبب ما يشاهدونه في الإعلانات و الأقلام الغريبة و يعتقدون بأنه مهين للمرأة. أتفق معهم تماماً، فهو يحط من شأن المرأة و يحمل رموز تمييز ضدها. يمكننا الإستفادة من بعض البلدان العربية في هذا المجال، و هذا لا يعني أن على المرأة أن تغطي جسدها في الإعلانات، بل أعني كيف نقوم بتصوير المرأة و ضمن أي سياق و ما هو الدور الذي تلعبه المرأة و كيف تصور المرأة كمجرد جسد فقط.

ما زلنا في طريقنا إلى تحقيق التطوير في ألمانيا.

ففي عام ١٩٩٧ فقط أصبح الإغتصاب في إطار الزواج ممنوعاً في القانون. و في شهر يوليو ٢٠١٦ أصبحت العلاقات الجنسية بدون الموافقة الصريحة الواضحة مخالفة للقانون تحت أي ظرف حيث يعتبر الآن مثل الإغتصاب، و تكرر تحت أي ظرف كان. كما يعاقب القانون حالياً أيضاً على التحرش الجنسي (و منه على سبيل المثال الملامسة).

و معنى ذلك أنه بغض النظر عما ترتدي المرأة و الطريقة التي ترتدي ملابسها، أو إذا تبسمت لكم أمر لم تبسّم فذلك لا يعني بأنها تريد ممارسة الجنس أو أنها لا تستحق الإحترام أو ليس لديها كامل الحرية. يصعب فهم هذا الأمر على بعض الرجال مهما كانت خلفيتهم الثقافية، لذلك استحدثت هذه القوانين. قد يكون التعامل مع خرق هذه القوانين شديداً جداً إذا تعلق الأمر باللاجئين. هناك نص جديد في القانون يجعل ترحيل اللاجئين الذين يقومون بانتهاك هذه القوانين إجراءً سهل التنفيذ.

يعتبر التعنيف المنزلي و التعنيف الجنسي من القضايا الشائكة في جميع البلدان و منها ألمانيا. إلتقيت مؤخراً بزوجين من سوريا. كان الزوج يعتّف المرأة، و كم كان مطمئناً أن ترى تعامل بقية المهاجرين مع هذا الزوج المعتّف حيث كانوا يشرحون له بأن العنف لا يتفق مع أخلاق القرآن. انفضل الزوجان الآن و أصبح كلّ يعيش بمفرده. يستطيع الزوج أن يرى أطفاله، أما هي فقد تكَيّفت مع الحرية الجديدة، فهي تعيش لوحدها مع الأطفال و تحصل على راتب مستقل. في الوقت ذاته فإنها ما زالت تحافظ على القيم المهمة بالنسبة لها، فهي تؤدّي صلاتها خمس مرات في اليوم و تلتزم بتقاليد شهر رمضان. إن

إحترام المرأة و الإلتزام بالقوانين الألمانية الصارمة لا يعني التخلي عن القيم الثقافية للناس.

يقدم الأهالي المساعدة لها، و منهم رجال من سوريا، و معظمهم شبّان لا تتجاوز أعمارهم ٣٥ عاماً. يفوق عمر زوجها ٦٠ عاماً. شرح لي هؤلاء الشبان أن اختلاف الآراء بالنسبة لمسألة المساواة بين الجنسين يعود لاختلاف التفكير بين الأجيال و ليس للدين، و هو نفس الوضع في ألمانيا. يتبع جميع هؤلاء الدين نفسه و لكنهم لا يشتركون بنفس القيم.

عندما أنظر إلى إحدى صور أمي في بيساراييا فإني أرى النساء و الرجال يجلس كل على حدة في الكنيسة، وكانت جميع النساء ترتدين الحجاب. لكن أمي أصبحت فيما بعد تؤمن بالنسوية (feminist) بالرغم من نشأتها التقليدية. و كلما فكرت كيف تغيرت أمي و التجارب التي عايشتها أنا في ألمانيا الشرقية أدرك كم تغيرت ألمانيا بالفعل. برأيي أن المهاجرين سوف يعتادون على تفهم و تبني مفهوم المساواة بين الجنسين و بأن ألمانيا ستشهد أيضاً المزيد من التطور. يمكن أن تتعايش الإختلافات والتباينات الكبيرة ضمن الثقافة الواحدة أو المجتمع الواحد و علينا جميععنا أن نتعلم من بعضنا البعض.

تيلا (إسم مستعار)، ٤٠ عاماً،

طالبة لجوء، هولندا

تقدمت بطلب الإختلافات والتباينات الكبيرة في هولندا قبل ثلاثة أشهر، و كنت قد هربت من الإضطهاد الديني في إيران. عشت في أربع مخيمات منذ وصولي إلى هنا. اغتصبت في إحدى هذه المخيمات، و لم يسمع صراخي أحد. علمت أن ذلك المخيم كان سجناً في السابق. لم يكن فيه نوافذ و كانت الجدران عازلة للصوت و الأبواب متينة. حاولت المقاومة و صرخت بأعلى صوتي. دفعته بعيداً عني و ركلته، فوقع على الكرسي و الطاولة. لم يسمعي أحد بسبب الجدران و الأبواب. كنت أشعر بوحدة كبيرة في تلك الغرفة، و بعد خمسة أيام على وصولي حصل الإغتصاب. كنت قد وثقت بأحد الأشخاص من بلدي. لا أعلم ماذا كانوا يظنون بي، فقد كنت دائماً محتشمة في لباسي. أبلغت الشرطة عن الإعتداء و لكن ليس في اليوم ذاته. انتابني شعور فظيع. لم أعرف ماذا يجب أن أفعل، فأنا لا أعرف شيئاً عن البلد أو الناس هنا. كنت أفكر بأن أولئك الرجال سيتحدثون عني و يتحرشون

بچگی‌ام می‌انداخت. پدر و مادر من هر دو کودکان پناه‌جوی جنگ جهانی دوم بودند. آن‌ها آلمانی هستند، اما خارج از آلمان به دنیا آمده‌اند. مادرم اهل منطقه‌ای موسوم به بیسارابیا (Bessarabia)، نزدیک دریای سیاه است، که آن زمان تحت حاکمیت روسیه بود، و آلمانی‌ها در روستاهای منطقه زندگی می‌کردند. بعد جنگ جهانی دوم شروع شد، و آن‌ها ناگهان در خاک دشمن بودند و باید آن‌جا را ترک می‌کردند. پس به لهستان و بعد از آن به آلمان رفتند. پدرم در پروس شرقی (East Prussia)، منطقه‌ای واقع در شرق آلمان، به دنیا آمده است. این منطقه در حال حاضر جزو خاک روسیه است و بین لهستان و لیتوانی قرار دارد. پدرم ۱۰ ساله بود که شاهد آتش گرفتن شهر قدیمی و زیبای کونیگزبرگ (Konigsberg) شد. او همراه مادر و سه خواهر و برادرش به آلمان فرار کرد. من با ماجراهای آن‌ها بزرگ شدم؛ این‌که چقدر در راه گرسنگی کشیدند و همه چیزشان را از دست دادند؛ خانواده، دوستان، خانه، باغ‌ها، همه‌ی اسباب‌بازی‌هایشان.

وقتی آن کودکان پناه‌جو را در اخبار دیدم، احساس کردم باید یک کاری برایشان انجام بدهم تا زندگی‌شان از پدر و مادر من راحت‌تر باشد. من و شوهرم جزو اعضای طرح خوشامدگویی مستقر در شهر کوچکمان برندنبروک هستیم که با برلین یک ساعت فاصله دارد. از سپتامبر سال ۲۰۱۵، پناه‌جویان مدام مهمان خانه‌ی ما بوده‌اند؛ یک گروه راک سوری که هشت نفر بودند، یک خانواده‌ی عراقی و یک خانواده‌ی سوری با سه دختر کوچک. ما خیلی از وجودشان لذت بردیم.

در تمام این برخوردها، برابری جنسیتی جزو مهم‌ترین موضوعات مورد بحث بوده است؛ آن هم بیشتر برای آلمانی‌ها تا مهاجران. تعصبات و همین‌طور تفاوت‌های زیادی بین ما هست. آلمان از لحاظ برابری جنسیتی پیشرفته است. ده‌ها سال است که قانون اساسی ما به‌وضوح تصریح کرده که مرد و زن با هم برابر هستند. ما یک صدراعظم زن داریم. زنان کار می‌کنند. زنان می‌توانند به میل خود ازدواج کنند یا طلاق بگیرند. می‌توانند با شوهر یا بی‌شوهر بچه‌دار شوند. این یک واقعیت است. در بعضی از فرهنگ‌ها، میزان برابری جنسیتی کمتر است. اما این میزان برابری همیشه مطلق نیست. آلمان خیلی پیشرفت کرده، اما مدت زیادی از این پیشرفت نمی‌گذرد. خیلی از مردم آلمان یادشان

نمی‌آید که تا سال‌های ۱۹۷۰، شوهرها در آلمان غربی می‌توانستند جلوی کار کردن زنان خود را بگیرند.

ما در طول دهه‌ی اخیر خیلی پیشرفت کرده‌ایم. ارزش‌های اجتماعی و فرهنگی می‌توانند تغییر کنند. مردم آلمان باید به حرف‌های پناه‌جویان دربارهی روابط جنسیتی گوش دهند. به‌خصوص دربارهی تبعیض جنسی در فیلم‌های غربی یا تبلیغات که از نظر آن‌ها درشان به زنان بی‌احترامی می‌شود. من کاملاً موافقم؛ تبعیض جنسی و بی‌احترامی است. ما می‌توانیم در این مورد از کشورهای غربی چیزهایی یاد بگیریم. این به این معنی نیست که زنان باید همیشه پوشیده باشند. اما این‌که ما چگونه آن‌ها را تصور می‌کنیم، تحت چه شرایطی، چه نقشی ایفا می‌کنند، و میزان دسترسی به بدنشان چقدر است. ما در آلمان هنوز در حال توسعه هستیم.

تجاوز بین زوجها تنها از سال ۱۹۹۷ ممنوع شد. ماه ژوویه‌ی ۲۰۱۶ روابط جنسی بدون رضایت تحت هر شرایطی ممنوع شد و حال تجاوز محسوب می‌شود. باز هم، در هر شرایطی که باشد. مزاحمت جنسی (برای مثال، دست‌زدن) هم به‌شدت مجازات دارد.

این یعنی زنان هر چقدر پوشیده باشند، هر لباسی بپوشند، حتی اگر به شما لبخند بزنند هم معنی‌اش این نیست که می‌خواهند با شما هم‌خوابی داشته باشند و آزادی و احترامشان باید به‌طور کامل حفظ شود. درک این مسئله، برای عده‌ای از مردان کمی سخت است. برای همین این قوانین را وضع کردیم. اگر پناه‌جویان این قوانین را بشکنند، بیشتر مورد نکوهش مردم قرار می‌گیرند. طبق یک ماده‌ی جدید، امکان اخراج برای پناه‌جویان ناقض این قوانین وجود دارد.

خشونت‌های خانگی و خشونت‌های جنسی، در همه‌ی کشورها، ازجمله آلمان، مسئله‌ی مهمی است. من اخیراً با یک زوج سوری آشنا شدم. شوهر دست بزن داشت. جامعه‌ی مهاجران به این شوهر خشن توضیح می‌دادند که رفتارهایش خلاف مفاهیم اخلاقی قرآن است. این موضوع خیلی دل‌گرم‌کننده بود. زن و شوهر حال جدا زندگی می‌کنند. مرد می‌تواند فرزندانش را ببیند، و زن خیلی زود با آزادی‌هایش وقف پیدا کرد. مثلاً تنها زندگی‌کردن همراه فرزندان‌ش، و دریافت پول شخصی خود. اما زن ارزش‌های مهم را هم رعایت می‌کند، روزی پنج بار نماز می‌خواند و روزه‌هایش را می‌گیرد. برای احترام‌گذاشتن به زنان و رعایت قوانین سخت‌تر آلمان

هو زوجی السابق و أفضل صديق يمكن أن أحلم به، و هو يعرف بأني مثلية و كان يساعدني و يحميني دائماً. لدي دعم أختيّ و والد أطفالي و أطفالي و هذا يكفي. أشعر أن مساحة النشاط السياسي و الإجتماعي في باريس يغلب عليها ذوو البشرة البيضاء. تشعر و أنك لن تصبح مساوياً لهم أبداً. نحن أصحاب البشرة السمراء و خاصة المثليين مّا نعاني الظلم أكثر منهم. فنحن نواجه العنصرية و رهاب المثليين. يريدون أن يتحدثوا بإسمنا و هم لا يعرفون ماذا يعني أن تكون مثلياً أو غير أبيض.

حلمي هو أن أنشئ مساحة للمثليين الشباب من غير البيض، لتكون تلك المساحة هي المكان الذي يعبرون فيه عن أنفسهم و يشعرون بالفخر من دون أي إحساس بالذنب أو الكلام الفارغ. إن النصيحة التي أقدمها إلى اللاجئين الجدد هي أن يتابعوا المجيء، فبمجيئهم استعدادنا نحن نشاطنا السياسي. إن مجتمع المثليين من غير البيض ينمو و يتكاثر. نحن ، نقاتل من أجلكم و نحن معكم. تعالوا و تابعوا المجيء ، و دعونا نخلع هذا النظام العنصري و نقضي على الحدود.

حقوق الضحايا

تمنح القوانين في الإتحاد الأوروبي حقوق الحماية لضحايا الجريمة و العنف. تشمل هذه الحقوق الإقرار بالضرر و توفير الحماية من أفعال الإنتقام أو الضرر الذي قد يقوم به المتهم أو المشتبه به. يتضمن هذا أيضاً تقديم الدعم و الرعاية النفسية و حق الحصول على العدالة و التعويض. يُحظر تعنيف النساء و التعنيف القائم على أساس الهوية الجنسية الشخص. ٤

أُنْكِه دُومشيت-بيرغ، وكيلة دعاية وإعلان براندنبرغ، ألمانيا.

بدأت العمل مع اللاجئين في شهر أغسطس عام ٢٠١٥ حين كانت موجات المهاجرين تصل عبر طريق منطقة البلقان. تأثرت بما يحدث لأن كل ما سمعته و شاهدته كان يذكرني بالقصص التي كنت أسمعها في طفولتي.

كان أبي و أمي من الأطفال اللاجئين من الحرب

العالمية الثانية. كلاهما من الألمان الذين ولدوا خارج ألمانيا. أصل أمي من منطقة قريبة من البحر الأسود تسمى بيسارابيا. كانت تلك المنطقة ترزح تحت الحكم الروسي في ذلك الوقت و كان المستوطنون الألمان يعيشون هناك في القرى، ثم جاءت الحرب العالمية الثانية و فجأة أصبحوا يعيشون في بلد معاد لهم و اضطروا للرحيل، فذهبوا أولاً إلى بولندا و منها جاؤوا إلى ألمانيا.

ولد أبي في بروسيا الشرقية، و هي منطقة ألمانية تقع في أقصى الشرق، و هي حالياً منطقة روسية معزولة تقع بين بولندا و ليتوانيا. كان عمر أبي ١٠ سنوات حين شهد احتراق مدينة كونيغسبرغ التاريخية الجميلة. هرب أبي مع أمه و ثلاثة أشقاء صغار إلى ألمانيا. كبرت ونشأت على سماع قصصهم ، و كيف كانوا يتضورون جوعاً على الطريق. لقد خسروا كل شيء في حياتهم، أسرهم و أصدقاءهم و البيت و الحدائق و جميع ألعابهم.

عندما شاهدت في الأخبار الأطفال اللاجئين القادمين إلى ألمانيا شعرت بواجبي لتقديم شيء ما لكي أحاول أن أخفف عنهم و أجنّبهم معاناة الوالديّ في طفولتهما.

أشارك أنا و زوجي في النشاطات الخاصة بمبادرة الترحيب في مدينتنا الصغيرة في براندنبرغ التي تبعد ساعة عن برلين. بدأنا منذ شهر سبتمبر ٢٠١٥ باستضافة اللاجئين في بيوتنا بشكل متواصل، و سكنت عندما فرقة روك سورية تتألف من ثمانية أشخاص إضافة إلى عائلة عراقية و عائلة سورية و بناتهم الثلاث.

لقد استمتعنا حقاً بوجودهم جميعهم معنا.

كان أكثر المواضيع إثارة للجدل خلال أحداثنا معهم هو موضوع المساواة بين الجنسين، و خاصة بالنسبة للألمان أكثر من اللاجئين. هناك الكثير من التحيزّ و لكن هناك أيضاً اختلافات كبيرة جداً. الحقيقة هي أن ألمانيا بلد متقدم جداً في مجال المساواة بين الجنسين، و دستورنا ينص منذ مئات السنين على المساواة بين الرجال و النساء، كما أن منصب المستشار هنا تتولاه امرأة. النساء يعملن هنا، كما يمكنهن الزواج أو الطلاق كيفما تشئن و يمكن لهن أن يربين الأطفال مع أزواجهن أو بدون زوج. هذا هو الواقع.

و صحيح أيضاً أنه في بعض الثقافات ليس

هناك مفهوم مماثل للمساواة بين الجنسين، و لكن الصورة هي ليست دائماً عبارة عن أبيض و أسود. لقد تطورت ألمانيا كثيراً و لم تكن على هذا الحال حتى وقت قريب. لم يعرف الكثير من الألمان هذا التطور قبل السبعينات، فالزوج في ألمانيا الغربية كان

داشته باشم ، یا این‌طوری لباس بپوشم . حالا دیگر همه شده‌اند مجتهد پاریس. ولی من فقط می‌خواهم به آن‌ها بگویم: «این بین من و خدای من است.» من هیچ‌وقت حجابم را یک‌جور نمی‌پوشم ، چون حالات روحی‌ام مدام عوض می‌شود. من از عمامه خوشم می‌آید، از حجاب مدل عربی هم همین‌طور، بعضی وقت‌ها دوست دارم کلاه پشمی ساده بپوشم ، از پوشیدن کلاه پانامایی هم خوشم می‌آید. پوشش سر بخشی از وجود من است. من برای مبارزه با سیستم اسلام‌ستیز هم که شده، به این کار ادامه خواهم داد. درضمن تصمیم گرفته‌ام موهای سرم را تراشم . می‌خواهید ببینید زیر آن حجاب چه هست؟ شرمنده، موهای بلند مشکی، نرم و براقی در کار نیست. تصویری که از زنان قصه‌های «هزار و یک شب» در ذهنتان دارید، وجود ندارد. من آن یاسمین داستان «علاءالدین» نیستم .

من همیشه می‌دانستم که هم‌جنس‌گرا هستم . این‌طوری به دنیا آمده‌ام. تا قبل از شنیدن حرف‌های ضد هم‌جنس‌گرایی از اکثر مردم ، مسئله‌ای نیست. اما وقتی از افراد هم‌دین خودت چیزهایی می‌شنوی، که بخشی از وجودت را رد می‌کنند، ناراحت می‌شوی.

افراد جامعه‌ی مسلمان من نمی‌خواهند قبول کنند که من هم‌جنس‌گرا هستم . از من می‌پرسند چطور ممکن است در آن واحد هم هم‌جنس‌گرا باشم و هم معتقد. من فکر می‌کنم مسئله‌ی اصلی‌شان اعتقادم است. هم‌جنس‌گرا بودن و مسلمان بودن با هم مغایرت ندارد. ما فضای امنی نداریم . ما به صورت گروه‌های خیلی کوچک دور هم جمع می‌شویم ، اما باز هم کافی نیست. بعضی‌هایمان می‌ترسند. و این اصلاً موضوع ساده‌ای نیست.

اکثر افراد خانواده‌ام نمی‌دانند که من هم‌جنس‌گرا هستم . من هم در هر صورت نیازی نمی‌بینم به آن‌ها بگویم . تنها دو خواهرم می‌دانند، و مشکلی با آن ندارم . من سه تا بچه دارم و آن‌ها با اسلام آشنا هستند. آن‌ها با سیستم ظالمانه‌ای هم که در آن زندگی می‌کنیم ، آشنای دارند. آن‌ها جامعه‌ی هم‌جنس‌گرایان و جامعه‌ی ضد نژادپرستی را می‌شناسند و در همه‌ی تظاهرات همراه من و پدرشان شرکت می‌کنند. پدرشان شوهر سابق من است و بهترین دوست و متحدی است که می‌توانستم تصورش را بکنم . او از هم‌جنس‌گرایی من خبر دارد و همیشه از من حمایت و مراقبت کرده است. من از حمایت دو خواهرم، پدر بچه‌هایم و

خود بچه‌هایم برخوردارم . دیگر بیش از این چیزی نمی‌خواهم . من احساس می‌کنم فعالان پاریس اغلب سفیدپوست هستند. احساس می‌کنم هرگز جزو آن‌ها نخواهم بود. ما به‌عنوان افراد رنگین‌پوست، به‌خصوص رنگین‌پوست هم‌جنس‌گرا، بیش از بقیه با تعصبات درگیر هستیم . ما هم با تبعیض نژادی روبه‌رویم ، هم با هم‌جنس‌گراستیزی. آن‌ها می‌خواهند از قول ما حرف بزنند، اما هیچ ایده‌ای ندارند که در آن واحد هم‌جنس‌گرا و رنگین‌پوست‌بودن چه حسی دارد آرزوی من این است که فضایی برای هم‌جنس‌گرایان جوان رنگین‌پوست به وجود بیاورم. فضایی که بتوانند در آن راحت باشند و احساس غرور کنند و به دور از عذاب وجدان و این‌جور چیزها بزرگ شوند. نصیحت من به پناه‌جویان جدید این است که به مهاجرت ادامه بدهند. ما داریم فعال‌تر می‌شویم . سازمان‌های هم‌جنس‌گرایان رنگین‌پوست دارند رشد می‌کنند. ما داریم برای شما و همراه شما می‌جنگیم . بیایید تا با هم به این سیستم نژادپرستانه لگد بزنیم و مرزها را از بین ببریم .

حقوق قربانی

در اتحادیه‌ی اروپا، قربانیان جنایات و خشونت‌ها دارای حقوقی هستند که از آن‌ها حمایت می‌کنند. این امر برای درک و حمایت از شخص در برابر تلافی یا آسیب بیشتر توسط شخص مظنون یا متهم در نظر گرفته شده است. درضمن شامل ارائه‌ی کمک‌ها، ازجمله مراقبت‌های روانی، دسترسی به عدالت و جبران خسارت هم می‌شود. خشونت علیه زنان، یا خشونت بر اساس جنسیت، ممنوع است. ۰

یک زن قربانی خشونت خانگی در یک بیمارستان در نیویورک

انکه دمشایت‌برگ،
۴۸ ساله، مسئول تبلیغات،
برندنبورگ، آلمان

من اوت سال ۲۰۱۵ کار با پناه‌جویان را آغاز کردم. آن زمان موجی از مردم از مسیر بالکان می‌آمدند. احساس می‌کردم باید یک کاری انجام دهم، چون آن‌چه می‌دیدم و می‌شنیدم، من را یاد داستان‌های

تمنع التمييز ضد فئات إل جي بي تي أي (أنظر الشريط الجانبي). لا زالت حماية هذه الفئات في أوروبا محدودة، مما يعرضهم إلى الحرمان من قههم في الحصول على الرعاية الصحية و التعليم و السلع و الخدمات، كما أنهم ما زالوا محرومين من الإعتراف بحالتهم الزوجية أو العائلية.

سمحت ۱۲ دولة فقط من الدول الأعضاء في الإتحاد بالزواج المثلي. تظاهر الآلاف من الناس في فرنسا عندما تمّ تشريع الزواج المثلي. كما سمحت بعض الدول الأخرى بالإقتران المدني، و الإقتران مماثل للزواج لكنه لا يمنح بالضرورة للزوجين نفس المزايا و الحقوق مثل الإعفاءات الضريبية و التبني و حق لمرّ شمل الأسرة. للإحتفال بجهود حركة حقوق المثليين يقوم مجتمع إل جي بي تي أي بتنظيم مسيرات سنوية تسمى مسيرة الفخر أو التباهي في عدة مدن أوروبية. ■

اخصائية اجتماعية وتربوية مختصة بذوي الإحتياجات الخاصة، باريس، فرنسا

ليلی، ۳۶ عاماً،
أخصائية إجتماعية وتربوية مختصة بذوي الإحتياجات الخاصة، باريس، فرنسا

ولدت أنا و أخي التوأم في عام ۱۹۸۰ في باريس. أنا عريية سوداء، فوالديّ من شمال أفريقيا و أبي من جزر الكاريبي. ولد أبي في غيانا الفرنسية و جاء إلى فرنسا في أواخر السبعينات ليؤدي الخدمة العسكرية التي كانت في تلك الأيام إجبارية حين تصل إلى سن ۱۸. كان أبي الوحيد من بين أفراد أسرته الذي انتقل للعيش في فرنسا، و عندما التقى أمي قرر أن يبقى في باريس. ولدت أمي و نشأت في باريس و كان والدها و والدتها من الجزائر.

لم أنشأ على دين الإسلام حيث كنا نمارس طقوس البوذية مع والدي. كانت أمي تصوم شهر رمضان و كان هذا الشهر الوحيد الذي كنا نمارس طقوس الإسلام فيه. بالرغم من أن أمي ولدت لأسرة مسلمة إلا أن سياسة الإستيعاب في فرنسا كانت تتحكم بحياة الناس من ذوي الأصول المسلمة أثناء فترة طفولتها. كنت أؤمن دائماً بالروحانيات و كان عمري ۱۶ سنة حين تعرفت على الإسلام بشكل جيد للمرة الأولى. كنت في المكتبة و أمسكت القرآن و بدأت أفراه بالترجمة الفرنسية. أنهيت قراءته خلال ثلاثة أسابيع. تحدثت عن القرآن إلى خالتي المسلمة و أعطتني بعض الكتب عن حياة رسولنا الكريم محمد (صلى

حجاب عري، من قبل فنانة فرنسية، ٢٠٠٧

الله عليه و سلم). بدأت بقراءة المزيد من الكتب عن الإسلام و أحببت الدين. حيث كان عمري ۲۰ سنة قررت أن أصبح مسلمة، و بدأت بإرتداء الحجاب حين أصبح عمري ۲0 سنة. كان قراراً كبيراً بالنسبة لي خاصة في بلد إسلاموفوي (فيه رهاب الإسلام) مثل فرنسا. أصبح البحث عن عمل في باريس معاناة حقيقية و أصبحت حياتي في فرنسا صعبة جداً.

مع مرور الوقت أصبح الحجاب بالنسبة لي مجرد رمز للدين و رمز للمقاومة. حجابي هو رمز سياسي. حجابي مقاومة. يملأ وشم التاتو جميع أجساء جسدي لذلك حين يراي الناس وأنا أرتدي الحجاب يصابون بالصدمة. يقول لي البعض من غير المسلمين بأنه لا يجب أن يكون وشمي أو لباسي بهذه الطريقة، و يتصرفون و كأنهم مفتي باريس.

أريد أن أقول لهم: «هذا شيء خاص بيني و بين الله». أنا لا أرتدي حجابي بنفس الطريقة دائماً، بل أرتديه حسب مزاجي. أحب عمامة الرأس على الطريقة العربية، و أحياناً أحب أن أرتدي قبعة صوف بسيطة بينما في بعض الأحيان أحب إرتداء قبعة بنما. تغطية شعري هي جزء مني، و هو وسيلتي لاستفزاز المجتمع الإسلاموفوي و سأستمر فيها. قررت أيضاً أن أحلق شعري. هل تريد أن ترى ماذا أحيئ تحت حجابي؟ عذراً ليس هناك شعر طويل أسود ناعم و لامع كما تتخيل في كحايات ألف ليلة و ليلة. أنا لست ياسمين التي تظهر في قصة علاء الدين. كنت أعرف من البداية بأني مثلية. أنا ولدت هكذا.

ليس عندي مشكلة مع نفسي باستثناء حين أسمع عبارات معادية للمثليين من الناس المحيطين بي، خاصة حين تسمع هذه الأشياء من الناس الذي يشاركونك الدين و تشعر بأنهم يرفضون جزءاً منك، هذا مؤلم . لا يريد أحد في المجتمع الإسلامي أن يقبلني كمثلية. يسألونني كيف تكونين مسلمة و مثلية في نفس الوقت. أعتقد أن المشكلة الأساسية بالنسبة لهم هي أنني ملتزمة بالدين.

أن تكون مسلماً ملتزماً و مثلياً في الوقت ذاته ليس وباءً. ليس لدينا أي مساحة حرية لنا، فنحن نجتمع ضمن مجموعات صغيرة جداً و هذا غير كاف. البعض منا يخاف و هذا أيضاً ليس بالأمر السهل. لا يعرف أفراد عائلتي بأني مثلية و لكنني لا أعتقد أنه علي أن أخبرهم بهذا الأمر على أي حال. تعرف إثننتين من أخواتي فقط و أنا مرتاحة لذلك. لدي ثلاثة أطفال و هم يعرفون الإسلام كما يعرفون أيضاً عن النظام القمعي الذي نعيش فيه، و يعرفون أيضاً عن معشر المثليين و الجماعات المناهضة للعنصرية، و هم يراقفونني إلى جميع المظاهرات مع والدهم ، و

حق معامله و اقدام جمعی

کارگران حق دارند برای گرفتن شرایط کاری بهتر از کارفرمایان خود گروه تشکیل بدهند. آن‌ها می‌توانند با اعتصاب و سایر روش‌ها از مزایای خود دفاع کنند؛ حقوق بهتر، مرخصی، حقوق بازنشستگی و بیمه‌ی ازکارافتادگی. در اتحادیه‌ی اروپا، ساعات کاری کارگران نباید نامحدود باشد. برنامه‌ی زمانی‌شان طبق قانون تعیین می‌شود. آن‌ها حق دارند دوره‌های استراحت روزانه یا هفتگی، مرخصی سالانه با حقوق و شرایط کاری تضمین‌کننده‌ی سلامت، احترام و امنیتشان را درخواست کنند. زنان محق دریافت مرخصی زایمان بدون وقفه، با حقوق، به مدت حداقل ۱۴ هفته هستند و در طول دوران بارداری از انواع حمایت‌ها برخوردارند.

نیروی کار کودک غیرقانونی است. در اتحادیه‌ی اروپا، کودک به هر شخص زیر ۱۸ سال اطلاق می‌شود. به‌غیر از تعداد اندکی استثناً، حداقل سن کارمند نمی‌تواند پایین‌تر از حداقل سن ترک تحصیل (از مدرسه) باشد، که بسته به قوانین کشورهای عضو بین ۱۶ تا ۱۸ سال است. ■

آزادی جنسی

طبق حق حریم خصوصی، روابط جنسی با رضایت طرفین بین افراد بزرگسال محفوظ است. سن قانونی در کشورهای اتحادیه‌ی اروپا بین ۱۴ تا ۱۸ سال است. تبعیض بر اساس گرایش جنسی (جذابیت به جنس مخالف، موافق یا هر دو) در اکثر موارد در اتحادیه‌ی اروپا ممنوع است. کشورهای عضو باید از این اصل پیروی کنند، اما بسیاری از کشورها هنوز باید سیاست‌های داخلی جهت مبارزه با تبعیض علیه دگرباشان جنسی وضع نمایند. (به ستون کناری LGBTI مراجعه شود.) میزان حفاظت از دگرباشان در اروپا محدود است، و این امر باعث می‌شود حق آن‌ها نسبت به دریافت بهداشت عمومی، تحصیل و دسترسی به کالاها و خدمات محدود شود. آن‌ها اغلب از حق ازدواج یا تشکیل خانواده محروم هستند. تنها ۱۲ کشور عضو ازدواج بین همجنس‌گرایان را قانونی اعلام کرده‌اند. در فرانسه، هزاران نفر به قانونی‌شدن آن اعتراض کردند. تعدادی از کشورها ازدواج‌های مدنی بین همجنس‌گرایان را قانونی کردند، که شبیه ازدواج است، اما مزایا و حمایت‌های مشابه برای

زوج‌ها را ندارد؛ مانند تقسیم مالیات، به فرزندگرفتن و حق الحاق به خانواده. گروه‌های دگرباشان جنسی، برای تجلیل از تلاش‌های جنبش حقوق همجنس‌گرایان، هر ساله در بسیاری از شهرهای اروپایی راهپیمایی یا رژه برگزار می‌کنند. ■

لیلا، ۲۶ ساله،

مددکار اجتماعی و مربی نیازهای

ویژه، پاریس، فرانسه

من و برادر دوقلیم در سال ۱۹۸۰ در پاریس به دنیا آمدیم. من عرب سیاه‌پوست هستم؛ یعنی مادرم اهل آفریقای شمالی است و پدرم اهل کاراییب. پدرم در گویان فرانسه (French Guiana) به دنیا آمده است. او اواخر دهه‌ی ۷۰ برای خدمت سربازی‌اش به فرانسه آمد. در آن زمان خدمت سربازی برای هر فرد ۱۸ ساله اجباری بود. او تنها فرد خانواده‌اش بود که به فرانسه آمد. بعد وقتی با مادرم آشنا شد، تصمیم گرفت در پاریس بماند. مادرم متولد پاریس بود و آن‌جا بزرگ شده بود. البته پدر و مادرش الجزایری بودند.

من مسلمان بزرگ نشدم، چون پدرم بودیست بود. مادرم در طول ماه رمضان روزه می‌گرفت، و این تنها زمانی بود که من با اسلام سروکار داشتم. مادرم در یک خانواده‌ی مسلمان به دنیا آمده بود، اما در زمان جوانی او سیاست‌های یکسان‌سازی در فرانسه روی زندگی افرادی که پیش‌زمینه‌ی مسلمان داشتند، تأثیر می‌گذاشت. من همیشه یک آدم معنوی بوده‌ام و اولین باری که کمی اسلام را شناختم، ۱۶ ساله بود. من در یک کتاب‌خانه کتاب قرآن را برداشتم و ترجمه‌ی فرانسوی آن را خواندم. در عرض سه هفته تمام آن را خواندم. بعد با خاله‌ی مسلمانم درباره‌ی آن حرف زدم، و او چند کتاب دیگر هم درباره‌ی پیامبر عزیزمان، حضرت محمد(ص)، به من داد. من بیشتر و بیشتر درباره‌ی اسلام مطالعه کردم و عاشق آن شدم. وقتی ۲۰ ساله بود، تصمیم گرفتم مسلمان شوم. من از سن ۲۵ سالگی محجبه شدم. این تصمیم بزرگی بود، به‌خصوص در کشور اسلام‌ستیزی مثل فرانسه.

با گذشت زمان، حجابم از نماد اعتقاد فراتر رفت و به نماد مقاومت تبدیل شد. حجاب من سیاسی است. حجابم مقاومت است. تمام بدنم تاتو شده، برای همین مردم از دیدن حجابم تعجب می‌کنند. بعضی از غیرمسلمان‌ها به من می‌گویند نباید تاتو

الحق في العمل و التفاوض المشترك

یحق للعمال التنظيم الجماعي من أجل الحصول على ظروف عمل أفضل من ربّ العمل. كما يحق لهم الدفاع عن مصالحهم مثل الحصول على أجور أفضل و على أيام الإجازة و حقوق التقاعد و تأمين البطالة، و ذلك من خلال الإضراب و غيرها من الوسائل. لا يسمح بالعمل في الإتحاد الأوروبي لعدد غير محدود من الساعات، فجدول العمل محددة بالقانون. كما يحقّ للعمال المطالبة بفترات من الراحة اليومية أو الأسبوعية إضافة إلى فترة إجازة سنوية مدفوعة و أن تصون ظروف العمل صحة العمال و كرامتهم و سلامتهم.

یحق للمرأة أن تحصل على إجازة أمومة مدفوعة الأجر دون انقطاع لمدة لا تقل عن ۱۴ أسبوع و أن تحصل على مختلف أشكال الحماية و الرعاية خلال فترة الحمل. تُحظر في

الحرية الجنسية

العلاقات الجنسية بالتراضي بين البالغين هي حق يصونه الميثاق تحت بند الخصوصية. يتراوح سن الرشد بين ۱۴ و ۱۸ عاماً في مختلف دول الإتحاد الأوروبي.

يُمنع التمييز على أساس الميول الجنسية في الإتحاد الأوروبي (سواء الميول نحو الجنس الآخر أو نفس الجنس أو الميول لكلا الجنسين).

يجب على الدول الأعضاء الإلتزام بهذا المبدأ، و ما زال على العديد من الدول تنفيذ السياسات المحلية التي

Bruno Barbey
England. London. 2016. The city's annual LGBT Pride Festival in Trafalgar Square.

Angleterre. Londres. 2016. La marche des fiertés LGBTI de la ville, qui se tient chaque année à Trafalgar Square.

برونو باری
إنكلترا. لندن. ۲۰۱۶. الإحتفالات السنوية لمهرجان المثليين (إل جي بي تي) في ميدان ترافلغار.

انگلستان. لندن. ۲۰۱۶. فستیوال سالیانه‌ی دگرباشان جنسی در میدان ترافلگار.

معمولاً تنها سوری‌ها در تظاهرات ما شرکت می‌کنند. به غیر از تظاهرات ماه سپتامبر، که برای پناهجویان بود، و نه برای اوضاع سوریه. آن تظاهرات فرق داشت. ما قبلاً تنها به زبان عربی شعار می‌دادیم و فرانسوی‌ها نمی‌فهمیدند چه می‌گوییم. شاید اصلاً نمی‌فهمیدند چه کار داریم می‌کنیم؛ «دارند جشن و پای‌کوبی می‌کنند یا چه؟» اما حالا به زبان فرانسه هم شعار می‌دهیم. اما راستش، فکر نمی‌کنم سوریه برای مردم این‌جا اهمیتی داشته باشد. شاید پنج دقیقه درباری اوضاع آن‌جا صحبت کنند، اما بعد یادشان می‌رود. از زمان حمله‌ها، هر کانال تلویزیونی فرانسه را که می‌گیری، همه‌اش می‌گوید داعش! داعش! داعش!

اما مشکل سوریه تنها داعش نیست. مردم دارند هر روز زیر موشک‌باران کشته می‌شوند. این پیامی است که سعی داریم هر طور شده به جهانیان برسانیم.

اما بر این قاعده استثناهایی هم وجود دارد، مانند اجتماعات محرک تنفر یا خشونت.

برای مثال، در مجارستان، یک دادگاه یک گروه ارتجاعی را از برگزاری تظاهرات در روستاهای با جمعیت بالای از کولی‌های روما منع کرد.

طبق نظر این دادگاه، گروه مزبور، که اعضای شعارهای نژادپرستی به رومها می‌دادند و یونیفرم‌هایشان شبیه یونیفرم حزب فاشیست مجارستان در طول جنگ جهانی دوم بود، حق امنیت و آزادی روستاییان را نقض می‌کردند. ■

Mark Power
Poland, Bialystok, April 1990.
Muslims at a prayer meeting in one of their homes.

Pologne, Bialystok, Avril 1990.
Des musulmans lors d'une prière chez l'un d'entre eux.

مارک باور
بولندا، بیاالستوک، آوریل ۱۹۹۰، بعضی مسلمانان أثناء اجتماع لهم في أحد البيوت.

لهستان، بیاالستوک، آوریل ۱۹۹۰، مسلمانان در جلسه دعاخوانی در یکی از خانه‌ها.

حرية التجمع رمان اسماعیل، ۲۳ عاماً، لیون، فرنسا (من حلب، سوريا)

أذكر تاريخ أول تظاهر لي في فرنسا. كان ذلك في ۱۵ مارس عام ۲۰۱۴، وهي الذكرى الثالثة للثورة السورية. كان قد مضى على إقامتي في باريس وقتها شهر واحد، و لم يكن لدي أي معارف سوى أخي. كان الصحفيون يلتقطون الصور لكن الجو العام كان باهتاً، فلم يكن أحد يهتف أو يغني كما كنا نتظاهر في سوريا. قلت لهم «أعطوني الميكروفون أنا سأغني»، و بدأت الغناء. و منذ ذلك اليوم و أنا أغني في كل تظاهرة أشارك بها. نقوم في المناسبات الكبيرة مثل الذكرى السنوية لحدث ما بالتظاهر و توزيع المنشورات لأصدقائنا. في كل صورة تظاهر لي على الفيسبوك تكون في المقدمة غني، إما أنا أو زهية [إحدى الناشطات]، و نفس الشيء أيضاً في احتجاجات شهر سبتمبر من العام الماضي لدعم اللاجئين. هناك صور على الفيسبوك للحشود التي تظاهرت من أمام ساحة الجمهورية على طول الطريق إلى فندق دي فيل. جاء الآلاف من الناس وقتها.

كان من المستحيل التظاهر بهذا الشكل في سوريا قبل الثورة. و حتى بعد بداية الثورة حين كنت حينها أدرس في حلب، كان التظاهر في المدينة مخاطرة كبيرة، فقد كان رجال المخابرات [الشرطة السرية] في كل مكان. كنت أشارك في المظاهرات التي كانت تخرج في الضواحي الشمالية فقط أي في مناطق المعارضة، و لم يكن أحد يعرف إسمي. كنت أشعر أنني في إحتفال أو أنني قمت بإنجاز. أن تكون طالباً وتخرج في مظاهرة للمناداة بالحرية، هذا شيء لم يكن أحد يستطيع القيام به سابقاً في سوريا.

في بدايات عام ۲۰۱۳ اضطرت لمغادرة حلب و ترك دراستي [الثانوية] بسبب الحرب. انتقلت إلى مدينة كوباني الكردية و كان فيها الكثير من المشاكل أيضاً بسبب تواجد الجيش السوري الحر و حزب العمال الكردستاني (PKK)، و لكني كنت ضد حزب العمال الكردستاني أيضاً لأنهم كانوا يقومون بتجنيد الشبان الصغار للقتال و يعطونهم الأسلحة، و لم أكن أريد الإنضمام لهم. لذلك غادرت إلى تركيا و اشتغلت في اسطنبول لفترة قصيرة، و لحسن الحظ حصلت على تأشيرة إلى فرنسا و جئت إلى باريس في بداية عام ۲۰۱۴. لم أضطر إلى السفر عن طريق البحر إلى اليونان مثل معظم الناس.

قبل بضعة أشهر انتقلت إلى ليون. حالياً أستعد للعمل على دبلوم تحضيري للدخول إلى الجامعة [لدراسة الهندسة المعمارية]، كما أعمل ۳۵ ساعة في الأسبوع في محل الألبسة بريمارك، و لذلك ليس لدي أي وقت للنشاط السياسي. لا أعرف أي سوريين هنا، و لكن مؤخراً جاء بعض أصدقائي السوريين من خارج المدينة للمشاركة في مظاهرة. كانوا يعرفون المسؤولين عن تنظيم المظاهرة لذلك شاركت معهم. كان معظمهم من الشباب، تتراوح أعمارهم تقريباً بين ۱۷ و ۱۸ و ۱۹ عام، و لا يجيدون الغناء لذلك أخذت الميكروفون و بدأت الغناء. في تظاهراتنا لا يخرج إلا السوريون، ما عدا مظاهرة اللاجئين في شهر سبتمبر و التي كانت عن اللاجئين بشكل عام و ليس سوريا فقط. كنا غني و نهتف الشعارات بالعربي فقط و لم يفهم الفرنسيون هتافاتنا. ربما لم يكونوا يعرفون ماذا نفعل أيضاً، «هل هذا احتفال أم ماذا؟». و الآن نهتف بالفرنسية أيضاً. بصراحة أعتقد أن غالبية الناس هنالاً تكثر لموضوع سوريا. ربما يتحدثون معك عن سوريا لخمس دقائق فقط و ينسون الأمر. منذ أن حصلت الهجمات هنا كل ما تحدث عنه القنوات الفرنسية هو «داعش داعش داعش» [الدولة الإسلامية]. لكن المشكلة في سوريا ليست فقط داعش، فالناس تموت هناك يوماً بسبب القصف. هذا ما نحاول إيصاله للناس هنا بأي طريقة ممكنة.

هناك استثناءات لهذه الحالة مثل الاجتماعات التي تحرض على الكراهية أو العنف. في هنغاريا على سبيل المثال قامت محكمة بحظر منظمة رجعية كانت قد نظمت تظاهرات في عدة قرى تقطنها أعداد كبيرة من العجور. كان أعضاء هذا التنظيم ينادون بعبارات عنصرية ضد العجور و كانوا يرتدون زيّاً يشبه الزي الذي كان الفاشيون يرتدونه في هنغاريا خلال الحرب العالمية الثانية، و قد حكم القضاة بأن هذه المنظمة قد انتهكت حقوق سكان القرية في العيش بأمن و حرية. ■

حرية التجمع و التنظيم

يحق لكل فرد في الإتحاد الأوروبي ممارسة حرية التجمع و التنظيم السلمي و خاصة في مجالات السياسة و إتحاد النقابات و الشؤون المدنية. يلعب هذا الحق دوراً مهماً في بناء الدعم اللازم من أجل تحقيق التغيير في المجتمع، مما يعني أنه يمكن للناس التظاهر أو تأييد أي من القضايا في الأماكن الجماعية العامة. ◀

منذ مئات السنين نظراً لهيمنة اللغة البولندية إلا أنهم ما زالوا يتبعون الدين الإسلامي و يحافظون على عاداتهم و تقاليدهم و هويتهم. تقول ماجدلينا دجميلا أسانوفيتش التي تعيش في وارسو: «أنا فخورة بأصولي، فأني مسلم و أمي كاثوليكية، و كنت في طفولتي لا أميّز بين الكنائس و المساجد». هناك خمسة مساجد في بولندا حالياً و هي تقع في وارسو و غدانسك و بوزنان و بوهونيك و كروزينياني.

بخش می‌کردیم. در همی عکس‌های فیس‌بوک، من با زاهیا (یک فعال دیگر) داریم آواز می‌خوانیم. در تظاهرات سپتامبر پارسال برای پناه‌جویان هم همین‌طور بود. روی فیس‌بوک عکس‌های مردم هست که از میدان ریوبلیک (Place de la République) تا ساختمان شهرداری هتل دو ویل (Hôtel de Ville) جمع شده بودند. ۱۰ هزار نفر آمده بودند. پیش از انقلاب هرگز نمی‌توانستی در سوریه این‌طوری تظاهرات کنی. حتی پس از شروع آن هم، وقتی داشتم در حلب درس می‌خواندم، تظاهرات در شهر خیلی خطرناک بود. ماموران مخابرات (وزارت اطلاعات سوریه) همه جا حضور داشتند. من فقط در محله‌های شمالی شهر می‌رفتم بیرون، که گروه مخالفان (اپوزیسیون) در آن‌جا قوی‌تر بودند و مردم من را نمی‌شناختند. احساس می‌کردم دارم جشن می‌گیرم، یا موفقیتی به دست آورده‌ام. آزادی‌خواهی به‌عنوان یک دانشجو؛ کاری بود که قبلاً نمی‌توانستیم در سوریه انجام دهیم.

اوایل سال ۲۰۱۳، مجبور شدم حلب و تحصیلات دبیرستانم را به‌خاطر جنگ رها کنم. من به شهر گردنشین کوبانی (Kobane) رفتم، اما آن‌جا هم مشکلات زیاد بودند، به‌خصوص بین ارتش آزاد سوریه (Free Syrian Army) و گروه پ.ک.ک PKK (حزب کارگران کردستان). از نظر ارتش آزاد سوریه همه‌ی کردها، مثل من، جزو پ.ک.ک بودند. اما من هم با پ.ک.ک مخالف بودم. آن‌ها جوانان را برای مبارزه استخدام می‌کردند و اسلحه‌دستان می‌دادند، و من نمی‌خواستم به آن‌ها بپیوندم. برای همین رفتم ترکیه و مدتی در استانبول کار کردم. من شانس آوردم و اوایل ۲۰۱۴ ویزا گرفتم تا بروم پاریس. مجبور نبودم مثل خیلی‌ها با قایق بروم یونان.

چند ماه پیش به شهر لیون (Lyon) نقل‌مکان کردم. من دارم برای آزمون کتکور (رشته‌ی مهندسی معماری) آماده می‌شوم، و هفته‌ای ۳۵ ساعت در فروشگاه لباس پریمارک (Primark) کار می‌کنم، برای همین وقت زیادی برای فعالیت ندارم. من هیچ سوری این‌جا نمی‌شناسم، اما اخیراً یک سری از دوستان سوری از بیرون شهر آمده‌اند این‌جا تا در یک تظاهرات شرکت کنند. آن‌ها برگزارکنندگان را می‌شناختند، برای همین من هم با آن‌ها رفتم. اکثر جوان بودند - ۱۷، ۱۸، ۱۹ ساله - و بلد نبودند آواز بخوانند. برای همین من میکروفون را گرفتم و شروع کردم به خواندن.

عمدتاً در قسمت شمال شرق کشور، زندگی می‌کنند. با این‌که زبان اصلی‌شان قرن‌ها پیش به نفع لهستانیان فراموش شده، اما بسیاری از تاتارهای ساکن لهستان هنوز به اسلام معتقد و پای‌بند هستند و سنت‌ها و هویت اصلی خود را حفظ کرده‌اند. ماگدالنا جمیله آسانویتیس، ساکن ورشو، می‌گوید، «من به اصلیتم افتخار می‌کنم. پدرم مسلمان است و مادرم کاتولیک. برای همین از زمان بچگی، بین کلیسا و مسجد گیج می‌شدم.» امروزه پنج مسجد در شهرهای ورشو (Warsaw)، گدانسک (Gdansk)، پوزنان (Poznan)، بوهونیک (Bohoniki)، و کروشینیانی (Kruszyniany) لهستان وجود دارد.

حق اجتماع و هم‌بستگی

در اتحادیه‌ی اروپا، همه‌ی افراد حق اجتماع کردن و هم‌بستگی صلح‌آمیز را دارند، به‌خصوص در رابطه با مسائل سیاسی، اتحادیه‌های صنفی و مسائل مدنی. این حق در پشتیبانی از تغییرات اجتماعی نقش مهمی ایفا می‌کند. طبق آن مردم حق دارند به صورت جمعی و در جاهای عمومی به مشکلات و مسائل خود اعتراض کنند. ▶

رمان اسماعیل، ۲۳ ساله، لیون، فرانسه
(اهل شهر حلب، سوریه)
بازگوشده برای مایکل پیتری

من تاریخ اولین تظاهراتم در فرانسه را خوب به یاد دارم؛ ۱۵ مارس، ۲۰۱۴، سومین سالگرد انقلاب سوریه. فقط یک ماه بود که به پاریس آمده بودم و جز برادرم هیچ‌کس را آن‌جا نمی‌شناختم. خبرنگارها داشتند عکس می‌گرفتند، اما جو کلا بی‌روح بود. مثل تظاهرات سوریه نبود و هیچ‌کس آهنگ نمی‌خواند یا تشویق نمی‌کرد. برای همین به آن‌ها گفتم: «من می‌خوانم. میکروفون را بدهید به من.» و خواندم. از آن به بعد، در هر تظاهراتی که شرکت می‌کردم، یک چیزی می‌خواندم. هر وقت رویداد مهمی در جریان بود، مثل سالگرد انقلاب، ما تظاهرات می‌کردیم و بین همه‌ی دوستانمان آگهی

Lorenzo Meloni
France. Paris. April 20, 2016.
A Nuit Debout (Up All Night)
protest. The largely youth-driven
movement arose from objections
to labor proposed reforms.

France. Paris. 20 avril 2016. Une
manifestation de « Nuit Debout ».
Ce mouvement largement porté
par la jeunesse s'est construit
sur le rejet de la proposition de
réforme du code du travail.

لورینزو میلونی
فرانسه، پاریس. ۲۰ اپریل ۲۰۱۶.
(ایه نوي دييو) أي "مظاهرة حتى
الصباح". كانت حركة الاحتجاج هذه
تتألف من الشباب و جاءت اعتراضاً
على الإصلاحات العمالية المقترحة.

فرانسه، پاریس. ۲۰ آوریل ۲۰۱۶.
تظاهرات «ایستاده در شب». این
جنبش عظیم جوانان در اعتراض
به اصلاحات پیشنهادی قانون کار
تشکیل یافت.

در سال ۲۰۰۶ یک روزنامه‌ی دانمارکی، یولاندز پستن (-Jyllands Posten)، کاریکاتورهایی از حضرت محمد منتشر کرد. شارلی ابدو، مجله‌ی طنزآمیز فرانسوی که دفتر آن در ژانویه ۲۰۱۵ مورد حملات تروریستی قرار گرفت و ۱۲ نفر در آن کشته شدند، به‌طور مداوم کاریکاتورهای حضرت محمد را منتشر می‌کند. مجله‌ی لهستانی وی‌پست (Wpost) مدام تصاویر طنزآمیز شخصیت‌های کاتولیک، مانند مریم مقدس و عیسی مسیح با ماسک ضدگاز را منتشر می‌کند تا مشکلات زیست‌محیطی چستوهووا (Czestochowa)، یک سایت زیارتی، را گوشزد کند. بعضی اقدامات احتیاطی برای حفاظت از مطبوعات وجود دارد. مطبوعات آزاد از ارکان اساسی دموکراسی پایدار است. خبرنگاران تنها زمانی می‌توانند افراد و نهادهای قدرتمند را به‌خاطر فساد مالی، کلاه‌برداری، سوء‌استفاده و سایر جرایم مسئول بدانند، که بتوانند آزادانه کار کنند. مداخله‌ی سیاسی، تمرکز بیش از اندازه روی مطبوعات، و هر نوع اذیت، ازجمله خشونت علیه خبرنگاران، غیرقانونی است. ■

آزادی دین

در اتحادیه‌ی اروپا، همه‌ی افراد دارای حق آزادی اندیشه، وجدان و دین هستند. طبق این حق آن‌ها در نحوه‌ی نمایش دین خود، به صورت عبادت، آموزش، تمرین و نظارت آزاد هستند .

این حق پس از قرن‌ها درگیری حاصل شده، به‌خصوص در قرن‌های ۱۶ و ۱۷، که مسیحیان کاتولیک و پروتستان در سراسر اروپا با هم جنگیدند. هر دوی آن‌ها مسیحی هستند، اما هر کدام دینشان را به‌طور متفاوتی تفسیر می‌کنند. اعضای اتحادیه‌ی اروپا روابط مختلفی با دین دارند. بعضی از کشورها یک دین را به رسمیت شناخته‌اند، اما بعضی‌های دیگر دین را از دولت جدا کرده‌اند؛ اصلی که سکولاریسم نامیده می‌شود. این روش در بعضی کشورها باعث شده دین از عرصه‌ی عمومی حذف شود؛ روندی که سکولارسازی خوانده می‌شود و طی آن مردم در زندگی خصوصی به اعتقادات خود می‌پردازند.

طبق این اصل، تفکیک بین ادیان ممنوع نیست، اما برابری میان گروه‌های مذهبی باید تضمین شود و تبعیض غیرقانونی است. این بدان معناست که قانون کشورها را از داشتن کلیسای دولتی منع نمی‌کند، اما سایر ادیان هم باید از فرصت دست‌یابی به مزایای اعطاشده به دین رسمی برخوردار باشند.

ساکنان اتحادیه‌ی اروپا دین‌های مختلفی دارند. اروپا صرفاً مسیحی نیست و قرن‌هاست که نبوده. مسیحیت (پروتستان،

کاتولیک رومی و ارتودوکس شرقی) و اسلام معمول‌ترین ادیان اکثر کشورهای اتحادیه‌ی اروپا هستند. اما اتحادیه‌ی اروپا به‌طور کل یک سیستم سکولار است. ■

	
تاتارها: تاریخ اسلام در لهستان	
	
تاریخ اسلام در سرزمین لهستان به قرن چهاردهم برمی‌گردد؛ زمانی که اولین تاتارها، از آسیای مرکزی، در منطقه‌ی بالتیک سکنا گزیدند که آن زمان تحت حاکمیت لهستان و لیتوانی بود.	
نخستین تاتارها شامل مهاجران فراری از قحطی و جنگ‌های بین قدرت‌های منطقه‌ی دریای سیاه و هم‌چنین اسرای جنگی نبردهای بین دوک‌های بزرگ لیتوانی و اردوی زرین (Golden Horde)، خان‌نشین امپراتوری مغول، بودند.	

تاتارها، با ریشه‌های عمیق در اسلام، در لهستان عمدتاً کاتولیک، آزادی دین و حق ساختن مساجد را پیدا کردند. طی جنگ‌های آن زمان، تاتارها به صورت مستمر برای نیروهای لهستانی-لیتوانیایی جنگیدند و لقب جنگ‌جویان شجاع را کسب کردند. تا قرن هفدهم، ۱۵هزار تاتار در جمهوری لهستان-لیتوانی زندگی می‌کردند. دوران اصلاح متقابل یا اصلاح کاتولیک (Counter-Reformation) (دورانی در اروپا از اواسط قرن ۱۶ تا اواسط قرن ۱۸ که کلیسای کاتولیک رومی سعی کرد در پاسخ به اصلاح پروتستان موقعیت غالب خود را مجدداً به دست آورد)، شرایط سیاسی و فقر بیشتری را برای جامعه‌ی تاتار لهستان به همراه داشت. تاتارها در سال ۱۶۷۲ شورش کردند و ارتش لهستان را که با امپراتوری عثمانی درگیر جنگ بود، رها کردند. یک پادشاه لهستانی به نام شاه یان سوم سوبیسکی (King Jan III Sobieski)، برای جلب مجدد وفاداری تاتارها، با سیم (Sejm) (پارلمان) به توافق رسید و حقوق تاتارها را به آن‌ها بازگرداند و سرزمین‌های منطقه‌ی شرق لهستان کنونی را به آن‌ها اهدا کرد. آن‌ها بار دیگر به ارتش لهستان پیوستند و در سال ۱۶۸۳ به پیروزی ارتش لهستان در نبرد وین کمک کردند، که مورخان آن را آغاز دوران افول امپراتوری عثمانی می‌دانند. در حال حاضر ۱۵۰۰ تا ۵۰۰۰ تاتار در لهستان،

فی عام ۲۰۰۶ نشرت الصحيفة الدنمارکیة یولاندس بوستن رسوماً کاریکاتیرية ساخرة من النبي محمد.

كانت شارلي إبدو المجلة الفرنسية الساخرة التي تنشر دائماً رسوماً ساخرة من النبي محمد هدفاً لهجوم إرهابي في شهر يناير عام ۲۰۱۵ قُتل فيه ۱۲ شخص في مكاتب المجلة في باريس. تنشر مجلة فبروست البولندية بشكل منتظم رسوماً ساخرة من رموز الدين المسيحي الكاثوليكي مثل مريم العذراء و يسوع و هم يرتدون أقتعة واقية من الغازات لتسليط الضوء على المشاكل البيئية في مدينة شيستخوفا التي يوجد فيها موقع للحج الديني.

هناك احتياطات خاصة تتخذ عادة لحماية وسائل الإعلام، فالصحافة الحرّة أساس لا غنى عنه لتحقيق الاستقرار الديمقراطي. و يستطيع الصحفيون الذين يعملون بحرية محاسبة المسؤولين و المؤسسات النافذة عبر فضح الفساد و الإحتيال و سوء المعاملة و غيرها من الجرائم. إن التدخل السياسي و التركيز المفرط للإعلام و أي شكل من أشكال المضايقات و منها العنف ضد الصحفيين جميعها ممارسات مخالفة للقانون. ■

حرية الدين و الإعتقاد

يتمتع جميع الأفراد في الإتحاد الأوروبي بحرية الفكر و الضمير و الدين. يشمل هذا الحق حرية إظهار الدين من خلال العبادة و التعليم و الممارسة و المراعاة.

ترسّخ هذا الحق بعد مئات السنين من الصراع و خصوصاً في القرنين السادس عشر و السابع عشر عندما دخل الكاثوليك في حرب ضد البروتستانت في جميع أنحاء أوروبا. كلاهما مسيحيون و لكن لكل تفسيره الخاص للعقيدة المسيحية.

ترتبط الدول الأعضاء في الإتحاد الأوروبي بالدين بشكل مختلف، هناك بعض الدول التي تتبنى الدين بشكل رسمي في الدولة، و هناك دول أخرى تفصل الدين عن الدولة، و هو المبدأ الذي يسمى بالعلمانية. أدّى هذه النموذج من الحكم إلى فصل الدين عن مظاهر الحياة العامة و هي العملية المسماة بالعلمنة حيث يمكن للناس ممارسة عباداتهم الدينية بشكل خاص.

لا يمنع الميثاق الإختلاف بين الأديان بشرط حظر التمييز و ضمان المساواة بين جميع الفئات الدينية. هذا يعني أن القانون لا يمنع أي بلد من المحافظة على دين الدولة بشرط حصول الأديان الأخرى على فرص متساوية في المزايا الممنوحة إلى الدين الرسمي للدولة.

يتبع الأفراد الذين يعيشون في الإتحاد الأوروبي عدة أديان، فأوروبا ليست مسيحية حصراً و لم تكن مسيحية منذ مئات

السنين. أما الأديان الرئيسية في بلدان الإتحاد الأوروبي فهي المسيحية (بطوائفها البروتستانتية و الرومانية الكاثوليكية و الأرثوذكسية الشرقية) و الإسلام، إلا أن الإتحاد الأوروبي هو منظمة علمانية. ■

	
التتار: تاريخ الإسلام في بولندا	
	
يعود تاريخ الإسلام في الأراضي البولندية إلى القرن الرابع عشر حين جاء التتار من وسط آسيا و استقروا في منطقة بحر البلطيق التي كانت تحت الحكم البولندي و الليتواني في ذلك الحين. كان التتار الأوائل مهاجرين فرّوا من المجاعة و صراع السلطة في منطقة البحر الأسود، كما كان من ضمنهم أيضاً أسرى الحرب الذين أسروا في سلسلة من المعارك بين مجموعة من كبار دوقات ليتوانيا و القبيلة الذهبية (أو مغول الشمال)، و هم خانات الإمبراطورية المغولية.	
و قد مُنح التتار، و هم مجتمع ذو جذور إسلامية قديمة، الحرية الدينية و حق بناء المساجد في بولندا ذات الأغلبية الكاثوليكية. قاتل التتار في الحروب خلال تلك الفترة إلى جانب القوات البولندية و الليتوانية حيث اشتهروا بشجاعتهم في القتال.	
وفي القرن السابع عشر كان عدد التتار الذين يعيشون في الكومنولث البولندي الليتواني يقارب ۱۵٬۰۰۰ شخص. لعبت الثورة المضادة (وهي فترة استمرت في أوروبا من منتصف القرن السادس عشر إلى منتصف القرن الثامن عشر حين حاولت الكنيسة الكاثوليكية الرومانية إعادة هيمنتها رداً على حركة الإصلاح البروتستانتي) دوراً في تدهور الأوضاع السياسية و تزايد الفقر بين طوائف التتار في بولندا. و في عام ۱۶۷۲ ثار التتار و تخلوا عن الجيش البولندي الذي كان يحارب الإمبراطورية العثمانية. و لاستعادة ولائهم قام الملك البولندي جان الثالث سوبيسي بالوصول إلى إتفاقية مع السيم (البرلمان البولندي) لاسترجاع حقوق التتار حيث تم منحهم أراضي في القسم الشرقي من بولندا كما تعرف اليوم. و هكذا انضموا مرة ثانية إلى صفوف الجيش البولندي و في عام ۱۶۸۳ قاموا بمساعدة بولندا في حرب فيينا التي يعتبرها المؤرخون بداية انهيار الإمبراطورية العثمانية.	
و يعيش اليوم ما بين ۱۵۰۰ و ۵۰۰۰ شخص من التتار في بولندا، معظمهم في الجزء الشمالي الشرقي من البلاد. على الرغم من أن لغتهم الأصلية اندثرت	

زیادی از مردم شده و اعتراضات وسیعی را – گاهی با خشونت – در نقاط مختلف دنیا به همراه داشته، که بخشی از آن به دلیل آزاد بودن این نوع سخنان بوده است ۰

<div></div>
ندا دیان فریدی، ۳۱ ساله، مهندس آرشیبتک، پاریس، فرانسه

من اواسط سال‌های ۱۹۸۰، بین کوه‌ها و دریای مدیترانه در شهر آفتابی الجزیره (Algiers) در کشور الجزایر (Algeria)، به دنیا آمدم. تا زمان جنگ داخلی – که حال آن را دوران سیاه می‌خوانیم – زندگی خوب بود، اما در طول آن سال‌های تیره، بسیاری از شهروندان بی‌گناه، روشن‌فکرها، ترقی‌خواهان و همین‌طور جمعیت کل بعضی از روستاها، کشته شدند. مادر من پزشک بود و بعد از طلاقش به‌تتهایی من را بزرگ کرد. او اغلب مورد تهدید اسلام‌گراها قرار می‌گرفت. من در سن ۱۰ سالگی همراه مادرم به فرانسه فرار کردم. پشت‌سر گذاشتن همه چیز در عرض مدت کوتاهی دلر را شکست، اما رفع نگرانی و استرسی که هر روز نسبت به جان مادرم داشتم، آن‌چنان باری از روی دوشم برداشت که باعث شد خیلی زود به کشور جدیدم عادت کنم. در مدرسه درس‌م خیلی خوب بود و معلم‌هایم همیشه از شنیدن اصلیت‌م تعجب می‌کردند، چون فرانسوی‌ها تفکری کلیشه‌ای نسبت به مهاجران آفریقای شمالی داشتند. در طول اولین سال زندگی‌مان در فرانسه، معلم فرانسه‌ام بهترین نمره‌ای را که تا به حال داده بود، به من داد. وقتی به مادرم تبری‌ک گفت، از او پرسید آیا ما ایتالیایی یا اسپانیایی هستیم و این‌که چطور زبان فرانسه‌ی من تا این حد بی‌عیب‌ونقص است؟ وقتی مادرم گفت ما الجزایری هستیم، معلم زبانش بند آمد.

صبح روز چهارشنبه، هفتم ژانویه، ۲۰۱۵،

من سر کار منتظر یک مشتری بودم که برای بار

جدیدش طرح‌هایی کشیده بودم. وقتی رسید، خیلی

ناراحت بود و از من پرسید: «خبر را شنیدی؟»

این‌طوری بود که فهمیدم دو مرد مسلح به دفتر مجله‌ی «شارلی ابدو»، که با دفتر من کمتر از یک مایل فاصله داشت، حمله کرده بودند. من و شری‌کم رفتیم سر کامپیوتر که خبر را دنبال کنیم. خیلی زود فهمیدیم که حمله‌کنندگان مسلمان بودند و حرکت شنیعشان را به بهانه‌ی تلافی بابت کارتون‌های نژادپرستانه‌ی مجله از حضرت محمد توجیه کرده بودند.

من کاملا شوکه شده بودم. احساس کردم

دیگر در پاریس امن نیستیم. ویدیوی حملات

مثل فیلم‌ها یا اتفاقاتی بود که فقط در مناطق

جنگی پیش می‌آید و ما در اخبار می‌بینیم.

«شارلی ابدو» به نماد آزادی بیان و محک تبدیل

شد که نشان می‌داد فرد متمدن و صلح‌دوست است یا

عامل نفرت نسبت به خارجی‌ان. بنابراین باید می‌گفتی

«من شارلی هستم (Je Suis Charlie)»، وگرنه مخالف آزادی بیان و موافق با قاتل‌ها تلقی می‌شدی.

این موضوع در فرانسه بین ما تفرقه ایجاد کرد.

مردم رسانه‌های اجتماعی را چک می‌کردند بینند کی

شارلی هست کی نیست، و چند نفر از افراد سبزهره یا

غیرسفید جزوشان هستند. خلاصه «من شارلی هستم»

تبدیل شد به ابزار قضاوت، گمانه‌زنی و تبعیض.

دولت فرانسه هم از آن به‌عنوان حربه استفاده کرد تا

تضادهای خودش را ماست‌مالی کرده و نظرها را منحرف

کند. رئیس‌جمهور فرانسه همراه با سیاستمداران کشورهای

مختلف پشت این شعار راه‌پیمایی کردند. جالب این‌جاست

که تعدادی از همان کشورها خبرنگاران و آزاداندیشان خود

را زندانی کرده، مورد ضرب‌وشتم قرار داده، یا کشته‌اند.

حتی اگر «شارلی ابدو» واقعاً نماد آزادی بیان

بود، باز هم آن تصویر بسیار ریاکارانه و منجرکننده

بود. راه‌پیمایی این همه شهروند فرانسوی پشت

چنین شعار ساده و اشتباهی به نظر من توهین‌آمیز

می‌آمد. به تعبیر دیگر می‌گفت آن‌هایی که شعار

نمی‌دهند، درحقیقت فرانسوی نیستند. درنتیجه

آن‌ها ما را در این عزای ملی شریک نمی‌دانستند.

درضمن، این امر مسئولیت ما، به‌عنوان یک فرانسوی،

را در مقابل قاتلان از بین می‌برد. انگار که مهاجمان خارجی

بودند، درحالی‌که آن‌ها در سیستم اجتماعی فرانسه به دنیا

آمده و بزرگ شده بودند. آن‌ها جزئی از جامعه‌ی ما بودند.

من موافق آزادی بیان هستم و با این کشتارهای بی‌معنی

مخالفم، اما شارلی هم نیستم. من هیچ‌وقت از «شارلی

ابدو» خوشم نمی‌آمد. مبتدل است و خنده‌دار هم نیست.

درواقع، هر وقت آن را می‌دیدم، از دیدن عکس روی جلد

که عمدا شوک‌آور و تحریک‌آمیز بود، حرصم می‌گرفت.

اما از نظر من، محتوای این مجله سخنان تفرآمیز

محسوب نمی‌شود. ممکن است از شوخی‌های «شارلی

ابدو» با زنان، مسلمان‌ها، ورزش‌کاران و موزیسین‌ها

خنده‌ام نگبرد و گاهی حتی بدم هم بیاید، اما ما

در کشوری زندگی می‌کنیم که این نوع ابراز عقیده

نه تابو است نه محکوم‌کردنی. این هم مانند سایر

ویژگی‌های این کشور، مثل پنیر و آزار و اذیت جنسی

و بیمه‌ی درمانی عالی، جزو حقایق فرانسه است.

الحرب مثل تلك المشاهد التي نراها في الأخبار.

أصبحت مجلة «شارلي إبدو» رمزاً لحرية التعبير و

محك اختبار إما لمدى تحضّر الناس و حيهم للسلام أو

لكونهم عملاء للحقد و الكراهية الأجنبية، لذلك لم يكن

هناك خيار أمامك فيما أن تقول «جو سوي شارلي» (أي

أنا شارلي) أو تكون ضد حرية التعبير و مؤيداً للقتل.

أصبحت هذه العبارة تقسمنا في فرنسا. كان الناس

يبحثون في وسائل التواصل الإجتماعية عمّن يؤيد شارلي

و عمّن يصرّح بهذه العبارة من غير الأوروبيين أو غير

البيض. لقد أصبحت عبارة «أنا شارلي» وسيلة للحكم

على الناس و نشر الإدعاءات و التمييز ضدهم.

كما أن الحكومة الفرنسية استخدمت هذه

العبارة لغسل عقول الناس و صرف انتباههم عن

مشاكل و تناقضات الحكومة نفسها. خرج الرئيس

الفرنسي في مظاهرة تحت هذا الشعار و معه زعماء

من مختلف البلدان، و منهم زعماء بلدان تحظر

فيها حرية التعبير و يقبع في سجونها الصحفيون و

المفكرون الأحرار الذين يموتون تحت التعذيب.

كان ذلك المشهد فظيلاً يسوده النفاق حتى و

إن كانت «شارلي إبدو» رمزاً لحرية التعبير بالفعل.

شعرت أن تجمع تلك الحشود خلف شعار مبسّط

يساء إستخدامه بهذا الشكل هو إهانة لعقول و ذكاء

المواطنين الفرنسيين على مختلف سوبّاتهم، كما أنها

أيضاً شرّعت فكرة أن الذين لا يتنون هذا الشعار

هم ليسوا حقاً بفرنسيين. لقد شعرنا بأننا مبعدون

و مستثنون من المشاركة في الحزن الوطني.

كما أن الشعار استخدم أيضاً لتبرئتنا

كمواطنين فرنسيين من مسؤولية أولئك القتلة،

فقد جعلوا الأمر يبدو و كأن القتلة كانوا من

الأجانب في حين أنهم نشأوا و ترعرعوا في وسط

المجتمع الفرنسي. إنهم جزء من مجتمعتنا.

أنا أؤيد حرية التعبير و أنا ضد القتل الهمجي،

و لكنني لست شارلي. لم تعجبني يوماً مجلة «شارلي

إبدو»، فهي مبتذلة و لا أجدها فكاهية. و كنت

كلما رأيت صفحات المجلة الأولى التي تتعمد إثارة

الصدمة و الإستفزاز أدير عينيّ و أتأفّف.

بالنسبة لي لا يتعلق الأمر بخطاب الكراهية. أنا

لا أجد أي فكاهة في سخرية مجلة «شارلي إبدو» من

النساء أو المسلمين أو الرياضيين أو الموسيقيين،

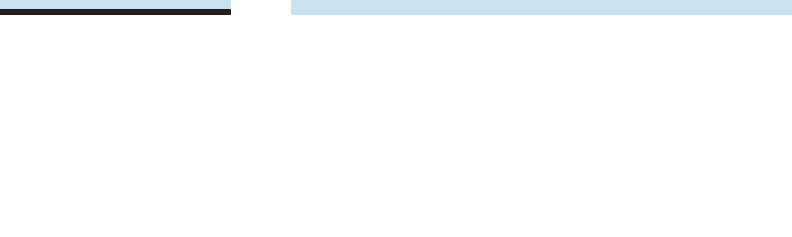
بل أشعر بالإشمئزاز في بعض الأحيان، لكننا نعيش

في بلد لا يعتبر هذا الشكل من أشكال التعبير ممنوعاً

أو مداناً. هذه إحدى الحقائق في المجتمع الفرنسي،

تماماً كما تعبّر الجبنة و التحرش الجنسي اليومي و

الرعاية الصحية الجيدة عن المجتمع الفرنسي.

Abbas

France. Paris. Jan. 11, 2015.

After the attack on Charlie Hebdo, a man displays an old issue of the magazine, with religious figures demanding, “Charlie Hebdo must be censored.”

France. Paris. 11 janvier 2015.

 Après l'attentat contre l'équipe de Charlie Hebdo, un homme montre un exemplaire d'un ancien numéro du magazine : on y voit des figures religieuses qui demandent « Charlie Hebdo doit être censuré ».

عباس

فرنسا. باريس. ۱۱ يناير ۲۰۱۵. بعد

الهجوم على مجلة شارلي إبدو، يمסק أحد الأشخاص إصداراً قديماً من

المجلة يظهر فيه بعض رجال الدين

و هم يتادون "يجب أن تخضع شارلي

إبدو للرقابة".

فرانسه. باريس. ۱۱ ژانویه، ۲۰۱۵. پس از

حمله به دفتر مجله‌ی شارلی ابدو، مردی

نسخه‌ی قدیمی مجله را نشان می‌دهد

که روی آن خواسته‌ی شخصیت‌های

مذهبی قید شده است، «شارلی ابدو

باید سانسور گردد.»

آزادی بیان و مطبوعات

هر کس حق دارد نظرش را بیان کند و اطلاعات خود را به اشتراک بگذارد و دولت‌ها نباید دخالتی بکنند. برخورداری از آزادی بیان و مطبوعات آزاد یکی از فاکتورهای اصلی ورود یک کشور به اتحادیه‌ی اروپاست.

اما این حق استثناهایی هم دارد. آزادی بیان یک حق مطلق نیست، بلکه حقی است که باید با ملاحظات دیگر تعادل داشته باشد، برای مثال، وقتی روی سایر حقوق اساسی افراد تأثیر می‌گذارد.

از این‌رو، سخنان تنفرآمیز، یا ابراز عقاید منجر به گسترش یا ترویج نفرت در اتحادیه‌ی اروپا ممنوع هستند؛ تصورات کلیشه‌ای منفی و بدنام‌سازی یا تهدید افراد بر اساس نژاد، جنسیت، اصلیت، ویژگی‌های ژنتیکی، دین و مذهب، عقیده‌ی سیاسی، سن، گرایش جنسی، زبان یا ناتوانی. این موارد با حقوق اساسی برابری و عدم تبعیض مغایرت دارند.
•

دگرباشان جنسی یا LGBTI

در اتحادیه‌ی اروپا، LGBTI به گروه‌های مختلف مردم اطلاق می‌شود که با مفاهیم متعارف مرد یا زن یا نقش‌های سنتی دو جنس سازگاری ندارند. افراد LGBTI گاهی با عنوان اقلیت‌های جنسی یا جسمی خوانده می‌شوند.

لِزبین (lesbian):

به زنانی گفته می‌شود که جذب زن‌های دیگر می‌شوند و با آن‌ها رابطه‌ی جسمی، احساسی و عشقی برقرار می‌کنند.

گِی (gay):

به مردانی گفته می‌شود که جذب مردان دیگر می‌شوند و با آن‌ها رابطه‌ی جسمی، احساسی یا عشقی برقرار می‌کنند.

این عنوان برای لِزبین‌ها هم به کار برده می‌شود.

دوجنس‌گرا (bisexual):

به کسانی گفته می‌شود که هم با زن و هم با مرد رابطه‌ی جسمی، احساسی و عشقی برقرار می‌کنند.

تراجنسیتی (transgender):

به کسانی گفته می‌شود که هویت جنسی‌شان با جنسیتی که با آن به دنیا آمده‌اند فرق دارد، یا مایل‌اند این دو جنسیت با هم فرق داشته باشد. این شامل زن، مرد، دگرجنس‌گراها (transsexuals)، و دگربپوش‌ها (transvestites) می‌شود.

بیناجنسی (intersex):

این افراد طبق استانداردهای فرهنگی جاافتاده‌ی مردانه و زنانه در زمینه‌ی کروموزوم‌ها، غدد جنسی و آلت تناسلی، دچار دگرگونی‌های جسمانی هستند.

همسوجنس (cisgender):

به کسانی گفته می‌شود که هویت جنسی و جنسیت‌شان هنگام تولد یکی است. برگرفته‌شده از قانون «حقوق افراد گروه LGBTI در اتحادیه‌ی اروپا» توسط خدمات پژوهشی پارلمان اروپا (European Parliamentary Research Service)

نفی پدیده‌ی هولوکاست (Holocaust) در تعدادی از کشورهای اتحادیه‌ی اروپا ممنوع است. ازجمله در آلمان، ایتالیا و اتریش. این ممنوعیت‌ها به این امید در نظر گرفته شده‌اند تا چنین فجایعی دیگر هرگز تکرار نشوند.

درضمن اظهارنظرهای نژادی به صورت عمدی و در ملاعام علیه مهاجران ممنوع است. در هلند، یک سیاستمدار به نام گِیرت ویلدرز (Geert Wilders) در یک سالن به حامیان خود در انتخابات شهرداری سال ۲۰۱۴گفت که شعار بدهند تعداد مراکشی‌ها باید «کمتر و کمتر» شود. دادستان عمومی او را به ترویج تنفر نژادی محکوم کرد. اما معنای «سخنان تنفرآمیز» نسبی است و در کشورهای مختلف فرق می‌کند. بزرگ‌ترین چالش‌ها در تعیین سخنان تنفرآمیز در مواردی پیش می‌آیند که احساسات مذهبی مورد توهین قرار می‌گیرند. در اتحادیه‌ی اروپا، افراد از این حقوق برخوردارند، اما شخصیت‌های مذهبی نه. بنابراین، سخن گفتن یا ترسیم شخصیت‌های دینی چون عیسی مسیح، حضرت مریم و حضرت محمد به صورتی که برای بسیاری‌ها توهین‌آمیز باشد، ممنوع نیست. با این‌که تو به‌عنوان شخص نباید از لحاظ فیزیکی یا اقتصادی بابت سخنان تنفرآمیز آسیبی ببینی، اما وارد کردن ضربه‌ی احساسی به مردم بابت چنین سخنانی همیشه ممنوع نیست. این تمایز در سال‌های اخیر باعث اختلافات زیادی شده است. سخنانی که به مذهب یا شخصیت‌های مذهبی توهین می‌کنند، باعث آزرده‌گی گروه‌های

المتحولین جنسیاً (transgender):

تستخدم في وصف الأشخاص الذين تختلف هويتهم الجنسية عن جنسهم عند الولادة، أو أولئك الذين يحبون التعبير عن هويتهم الجنسية بطريقة مختلفة عن الهوية الجنسية لهم عند الولادة. و يشمل التعبير الأشخاص الذي هم بين الرجال و النساء و الذين يغيّرون جنسهم (transsexuals) و أولئك الذين يلبسون ملابس نسائيّة (transvestites).

الختثويين (intersex):

و هم الأشخاص الذين لديهم صفات جسدية مختلفة عن المعايير الثقافية السائدة للذكورة و الأنوثة فيما يتعلق بالکروموسومات أو الصبغيات التي تحدد الجنس و الغدد و الأعضاء التناسلية.

سيسجندر (cisgender):

هم الأشخاص الذين تتوافق هويتهم الجنسية مع جنسهم عند الولادة.
مقتبسة من قسم الأبحاث البرلمانية الأوروبية: «حقوق فئات إل جي بي تي أي (LGBTI) في الإتحاد الأوروبي.»

إن إنكار محرقة اليهود مخالف للقانون في بلدان الإتحاد الأوروبي بما فيها ألمانيا و إيطاليا و النمسا. و قد اعتمدت هذه المحظورات على أمل منع تكرار أعمال وحشية مماثلة.

كما يمنع في الإتحاد الأوروبي التفوه بتعليقات عنصرية ضد أي من المهاجرين بشكل علني أو متعمّد. ففي هولندا طلب أحد السياسيين و يدعى خِيرت فيلدرز من حشد من مؤيديه أن يهتفوا بأنهم يريدون عدداً "أقل أقل" من المغاربة و ذلك أثناء الانتخابات البلدية في عام ۲۰۱۴، فقام المدّعي العام بإتهامه بالتحريض على الكراهية. لكن تعريف مصطلح "التحريض على الكراهية" هو حكم شخصي و يختلف هذا التعريف بين الدول الأعضاء. تعتبر الحالات التي تنطوي على إهانة المشاعر الدينية من أصعب التحديات في إثبات خطاب الكراهية. يتمتع الأفراد في الإتحاد الأوروبي بمجموعة من الحقوق إلا أنه لا يوجد حقوق خاصة بالرموز الدينية، لذلك فإن الحديث عن النبي عيسى أو مريم أو النبي محمد أو تصويرهم بالرسم ، و التي قد يعتبره الكثير من الناس أمراً مهيناً، ليس مخالفاً للقانون. كما يصون القانون حق حماية جميع الأفراد من الضرر البدني و الإقتصادي الناتج عن خطاب الكراهية إلا أن إلحاق الأذى العاطفي بسبب هذا الشكل من التعبير لا يخالف القانون. في كل مكان. أدى الفرق بين هذين الأمرين إلى العديد من الخلافات في السنوات الأخيرة، فقد استثار الخطاب الساخر من الدين أو الرموز الدينية مشاعر فئات كبيرة من الناس و أدى إلى احتجاجات في جميع أنحاء العالم

اتسم بعضها بالعنف، ويعود السبب في ذلك إلى حد ما لغضب الناس من حماية القانون لهذا الخطاب.
•

ندی دیان فریدی، ۳۱ عاماً، مهندسة

معمارية، باريس، فرنسا

ولدت في سفوح جبال البحر الأبيض المتوسط في مدينة الشمس العاصمة الجزائر في منتصف الثمانينات. كانت الحياة جيدة قبل بداية الحرب الأهلية، و التي نطلق عليها الآن اسم السنوات العشر السوداء.

خلال تلك السنوات ذبح الإسلاميون الكثير من الأبرياء من المثقفين و التقدميين و قتلوا سكان بعض القرى بأكملها، حتى أنهم هددوا أمي بالقتل وهي كانت تربيني بمفردها بعد طلاقها من أبي.

هربت مع أمي إلى فرنسا و كان عمري في ذلك الحين ۱۰ سنوات. و بالرغم من حزني على هربنا و تخليبنا عن كل شيء في حياتنا في وقت قصير إلا أن همّ القلق اليومي على أمي انزاح عن صدري، و تعودّت على الحياة في

بلدي الجديدة بسرعة. كنت طالبة مثابرة و كان أسانذتي في المدرسة يصابون بالدهشة حين يعرفون بأني جزائرية، خاصة لأن هناك بعض الأفكار النمطية السلبية المسبقة عن المهاجرين من شمال أفريقيا في فرنسا. خلال السنة الأولى لنا في فرنسا أعطتني معلّمة اللغة الفرنسية أعلى درجة تمنح لطالب وقتها، و هنأت أمي و سأنتها إذا كان أصلنا من إيطاليا أو إسبانيا حتى تكون لغتي الفرنسية ممتازة بهذا الشكل، و عندما أجابتها أمي بأننا من الجزائر أصيبت المعلّمة بالصدمة و لم تقل كلمة واحدة.

في صباح يوم الأربعاء في ۷ يناير عام ۲۰۱۵ كنت في مكنتي بانتظار أحد الزبائن لمراجعة تصميم بار يخصه. حين وصل بدا عليه الإنزعاج و القلق و سألني «هل سمعتي الأخبار؟»

علمت منه وقتها أن مسلحين إثنين قاما باقتحام مكتب مجلة «شارلي إبدو» التي تبعد أقل من ميل عن مكنتي. جلست أمام شاشة الكمبيوتر مع زميل لي في المكتب و تابعنا الأخبار حينها، و علمنا أن القتلة هم من المسلمين و بأنهم ارتكبوا جريمتهم الشنيعة كعمل انتقامي من رسم الكارتون العنصري الذي نشرته المجلة عن النبي محمد.

أصبت بالصدمة يومها و شعرت بأننا لم نعد بأمأن في باريس. بدا فيديو الجريمة و كأنه مشهد من فيلم أو كأنه مشهد في بلد بعيد يرنح تحت

«ماذا تسمي شخصاً إيطالياً يضع يديه في جيوبه؟ أخرس.»

حرية التعبير و الإعلام

لكل فرد حرية التعبير عن رأيه رجلاً كان أم امرأة و حرية تبادل المعلومات من دون تدخل الحكومة. إن وجود حرية التعبير و حرية الصحافة هو أحد أهم العوامل التي تحدد قبول عضوية بلد ما في الإتحاد الأوروبي.

لكن هناك بعض الإستثناءات لهذا الحق الأساسي. حرية التعبير ليست حرية مطلقة بل يجب أن تكون على انسجام مع الإعتبارات الأخرى كأن تمسّ بعض الحقوق الهامة الأخرى على سبيل المثال.

يُحظر في الإتحاد الأوروبي الحُصّ على الكراهية أو أي شكل من أشكال التعبير التي تؤدي إلى نشر أو ترويج أو التحريض على الكراهية و التمييز السليبي و الوصم بالعار أو أي تهديد للأفراد على أساس الأصل العرقي أو الجنس أو الأصل القومي أو الصفات الوراثية أو الدين أو الآراء السياسية أو العمر أو الميول الجنسية أو اللغة أو حالة الإعاقة. إن هذه الأفعال تمس بالحقوق الأساسية للمساواة و عدم التمييز ◀

ما هو مصطلح إل جي بي تي أي (LGBTI)

يصف مصطلح إل جي بي تي أي (LGBTI) فئة من الأشخاص ممن لا يتفقون مع المفاهيم التقليدية لمفاهيم الذكورة و الأنوثة أو للأدوار التقليدية للجنسين. يشار إلى هذه الفئات في بعض الأحيان بالأقليات الجسدية أو الجنسانية أو الجنسية.

المثليات (lesbian):

يستخدم في وصف النساء اللواتي يشعرن بجاذبية رومانسية أو جسدية أو عاطفية تجاه النساء الأخريات.

المثليين (gay):

تستخدم في وصف الرجال الذين يشعرون بجاذبية رومانسية أو جسدية أو عاطفية تجاه الرجال الآخرين.

مزدوجي الميول الجنسية (bisexual):

تستخدم في وصف الأشخاص الذين يشعرون بجاذبية رومانسية أو جسدية أو عاطفية تجاه الرجال و النساء معاً.

يقوم الإتحاد الأوروبي على مبدأ الإحترام المتبادل بين الجميع، بغض النظر عن حالة الإقامة في البلد أو وضع الهجرة لأي شخص، و بأنه لا مكان للحرية من دون وجود الإحترام المتبادل.

يتمتع جميع الأفراد بالحقوق الأساسية ذاتها، و هذه الحقوق محفوظة في الإتفاقية الأوروبية لحقوق الإنسان التي اعتمدت في أعقاب الحرب العالمية الثانية لضمان توفير الحماية لجميع الأفراد و منهم الملايين من المهاجرين الفارين من مختلف أشكال الإضطهاد المختلفة. (راجع الفصل "كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟").

هذا يعني أن جميع الأفراد بغض النظر عن الجنس أو الأصل العرقي أو القومي أو الصفات الوراثية أو الدين أو الآراء السياسية، أو غيرها من الآراء، أو العمر أو الميول الجنسية أو اللغة أو حالة الإعاقة أو أي صفة أخرى، أي بغض النظر عما إذا كان الشخص ذكراً أم أنثى أم كبيراً أو صغيراً في السن أو أسود أو أبيض اللون أو مهاجر أو مواطن أو مسلم أو مسيحي و بغض النظر عن الميول الجنسية (يختصر بالإنكليزية إل جي بي تي أي LGBTI ، و هو اختصار Lesbian gay, bisexual و transsexual, intersexual أي المثليين من النساء و الرجال و مزدوجي الميول الجنسية و المتحولين جنسياً و الخنثويين) (أنظر الشريط الجانبي) إضافة لأولئك الذي يصنّفون هويتهم الجنسية على أنهم ذكر أو أنثى، أي يتمتع جميع هؤلاء بنفس الحقوق الأساسية.

تكرّرت هذه الحقوق و تم توسيعها في ميثاق الحقوق الأساسية للإتحاد الأوروبي الذي تأسس على مبادئ الكرامة و العدالة و الحرية و التضامن و المساواة.

تقوم كل دولة من الدول الأعضاء في الإتحاد الأوروبي بتنفيذ القوانين المحلية في ذلك البلد كما تتبع لوائح الإتحاد الأوروبي التي تلتزم بالميثاق.

لكن الفئات المستضعفة والمهمشة مثل الغجر و المسلمین و اليهود و مجتمع إل جي بي تي أي و جاليات المهاجرين هم أكثر الفئات عرضة للتمييز في المعاملة (الظلم و التضرر على أساس شخصهم أو إعتقاداتهم) و جرائم ضد الأفراد على أساس الأصل القومي أو الجنس أو الأصل العرقي أو أي فئة من الفئات المذكورة أعلاه.

تعرّف على حقوقك الأساسية:

این حقوق در منشور حقوق اساسی اتحادیهی اروپا تصریح و بسط داده شده، و از اصول احترام، عدالت، آزادی، همبستگی و برابری الهام گرفته است.

هر کشور عضو باید ضمن اجرای قوانین داخلی، از مقررات اتحادیهی اروپا، که این منشور را محترم می‌دارند، نیز پیروی کند.

اما جوامع آسیب‌پذیر - به‌خصوص روماها، مسلمانان، یهودیان، دگرباشان جنسی و جوامع مهاجر - از همه بیشتر در معرض خطر تبعیض (یا محرومیت به دلیل هويت و اعتقاداتشان) و جنایاتی قرار می‌گیرند که بر اساس اصلیت، جنسیت، نژاد، یا هر یک از دسته‌بندی‌های نام‌برده در بالا علیه افراد صورت می‌گیرد.

با حقوق اساسی خود آشنا شوید:

Patrick Zachmann

France. Bagnaux. Avril 1981. Anti-Semitic inscriptions in the Jewish section of a cemetery outside Paris.

France. Bagnaux. Avril 1981. Inscriptions antisémites dans la partie juive d'un cimetière en banlieue de Paris.

باتريك زاكمان

فرنسا. بانيو. أبريل ١٩٨١. كتابات معادية للسامية في القسم اليهودي من إحدى المقابر خارج باريس.

فرنسه. بنيو. آوريل ١٩٨١. اشكال يهودستيز در قسمت يهودی قبرستاني بيرون پاریس.

با این‌که همه‌ی کشورهای عضو اتحادیه‌ی اروپا از تاریخ، زبان، فرهنگ و آداب‌ورسوم خاص خودشان برخوردار هستند، اما چند نقطه‌ی مشترک دارند که باعث می‌شود زندگی در همه جای اروپا مشابه هم باشد. در این فصل نظرتان را به تعدادی از آن شباهت‌ها جلب می‌کنیم. ◄

یوروچوک‌ها یا چوک‌های اروپایی در اروپا، هر کسی یکی دیگر را دست می‌اندازد نویسنده: رومن سینورت

برای درک اروپاییان باید بفهمید که آن‌ها، با وجود فرهنگ‌ها و آداب و رسوم متفاوت، چگونه با هارمونی و سازش کنار هم زندگی می‌کنند. یکی از آن راه‌ها چوک گفتن است. این حس شوخ‌طبعی ده‌ها یا حتی صدها سال در اروپا برقرار بوده است. این رسم شوخی میان اعضای خانواده‌ی اروپایی، به جای این‌که مورد تهاجم یا حمله قرار بگیرد، بیشتر به‌عنوان صمیمیت و سربه‌سر گذاشتن برداشت می‌شود؛ درست مانند خانواده‌های عادی. چوک گفتن می‌تواند یک هویت به وجود بیاورد و به مردم کمک کند که قدر تفاوت‌های یکدیگر را بدانند. درضمن، باعث خنده هم می‌شود.

چوک‌های اروپایی‌ها گاهی اوقات بینشِ دربارهِی تاریخچه‌ی قاره اراکه می‌دهند. فرانسوی‌ها مردم بلژیک را ساده‌لوح می‌دانند، که این موضوع ریشه در انقلاب صنعتی قرن ۱۹ دارد؛ وقتی کارگران بلژیکی برای کار راهی معادن و کارخانه‌های شمال فرانسه شدند و به اعتصاب‌شکن‌ها شهرت یافتند. سوئدی‌ها همسایه‌های نروژی خود را مردمانی زشت و ناهنجار می‌دانند؛ رقابت دوستانه‌ای که با پول‌دار شدن نروژی‌ها پس از کشف نفت در دریای شمال شدت گرفت. در سال‌های ۱۹۷۰، کثیرالانتشارترین روزنامه‌های دو کشور جنگی از چوک‌ها را آغاز کردند، بدون این‌که حتی یک تیر در شود. هم‌زمان با آن هم، مجارها درباره اسکاتلندی‌ها چوک می‌سازند، که ۲۰۰۰ مایل با آن‌ها فاصله دارند. این موضوع می‌تواند به قرن ۱۵، یعنی زمان مهاجرت اسکاتلندی‌ها به اروپای شرقی، برگردد. خب این‌ها حقایق بودند؛ حالا برسیم به چوک‌ها. توجه شما را به چند نمونه از خنده‌دارترین چوک‌های اروپایی‌ها درباره هم جلب می‌کنیم. بلژیکی‌ها می‌گویند فرانسوی‌ها متکبرند؛

«خدا وقتی فرانسه را آفرید، با خود فکر کرد زیباترین کشور دنیاست و ممکن بود مردم حسودی کنند، بنابراین برای رعایت انصاف، تصمیم گرفت فرانسوی‌ها را خلق کند.»

فرانسوی‌ها هم می‌گویند بلژیکی‌ها خنگ هستند: «چرا دنیای عرب نفت دارد و بلژیکی‌ها سبب‌زمینی سرخ‌کرده؟ چون وقتی دنیا آفریده شد، انتخاب اول با بلژیکی‌ها بود.»

سوئدی‌ها خیلی دوست دارند همسایه‌ی نروژی «احمق»‌شان را مسخره کنند: «کتاب‌خانه‌ی اسلو چرا تعطیل شد؟ چون یک نفر کتاب را دزدید.»

پرتغالی‌ها می‌گویند اسپانیایی‌ها فکر می‌کنند از همه بهترند: «در مطالعه‌ای جدید، از ۱۰ نفر اسپانیایی ۱۱ نفر گفتند نسبت به بقیه احساس برتری می‌کنند.»

سویسی‌ها می‌گویند اتریشی‌ها خیلی باهوش نیستند: «چرا پرچم اتریش قرمز، سفید، قرمز است؟ تا آن را برعکس به هوا نبرند.»

اتریشی‌ها می‌گویند همسایه‌های آلمانی‌شان به اندازه‌ی کافی نمی‌خندند:

«کوتاه‌ترین کتاب جهان چیست؟» «۵۰۰ سال طنز آلمانی.»

یونانی‌ها معتقدند مردم آلبانی عقب‌افتاده‌اند: «سوپ گوجه‌فرنگی مخصوص آلبانی چیست؟ آب داغ توی یک کاسه‌ی قرمز.»

اوکراینی‌ها روس‌ها را به داشتن ثروت زیادی متهم می‌کنند:

«یک روس به دوستش می‌گوید: «من یک کراوات ۳۰۰۰ یورپی خریدم.» دوستش می‌گوید: «احمق! می‌توانستی همان را سر کوچه با ۵۰۰۰ یورو بخری.»»

سایر اروپایی‌ها فکر می‌کنند انگلیسی‌ها بداخر هستند: «کار هیجانی از نظر یک انگلیسی چیست؟ خوردن شکلات افتر ایت (After Eight) ساعت ۷:۳۰ عصر.» ایتالیایی‌ها هم درباره‌ی خودشان چوک می‌سازند: «یک ایتالیایی که دست‌هایش توی جیبش است، چه نام دارد؟ لال.»

لکل بلد من بلدان الإتحاد الأوروبي تاریخه و لغته و ثقافته و عاداته الخاصة به، لكن هنك صفات مشتركة بين جميع هذه البلدان تجعل ملامح الحياة في أي مكان في أوروبا متشابهة. يتناول هذا الفصل هذه الصفات المشتركة. ◄

النكت الأوروبية في أوروبا كل شخص ينكت على الآخر

لكي تفهم الأوروبيين عليك أن تفهم كيف تتعايش مجموعة من الثقافات و العادات المختلفة بانسجام مع بعضها البعض. إن النكت هي إحدى الأشياء التي تجمع بين الأوروبيين فهي تظهر روح الدعابة التي تميز الأوروبيين منذ قديم الأزل. يستخدم الأوروبيون هذا التراث الوفيّ من الدعابة ليس للأذية أو الإستفزاز و إنما كأسلوب في الإغاطة و التودد يساعد أفراد الأسرة الأوروبية على التواصل مع بعضهم البعض كما هو الحال ضمن أفراد الأسرة الواحدة. كما أن النكت تساعد الناس على الإعتزاز بالهوية والتنوع والتباين الثقافي، و بالطبع أيضاً فهي وسيلة للترفيه و المرح و الضحك. في بعض الأحيان تعكس النكت التي يتداولها الأوروبيون فكرة عن تاريخ القارة الأوروبية.

فالفرنسيون يصورون البلجيك على أنهم ساذجون، و تعود هذا الإعتقاد إلى فترة الثورة الصناعية في القرن التاسع عشر عندما كان العمال البلجيك يعملون في المناجم و المصانع في شمال فرنسا و كان الفرنسيون يعتقدون بأنهم يفسدون الإضرابات. أما السويديون فينظرون إلى جيرانهم النرويجيين على أنهم فلاحين سمجبن، و قد كان هناك منافسة ودية لكنها اشتدت حين اكتشاف النرويجيون النفط في بحر الشمال و أصبحوا أغنياء. و خلال السبعينات بدأت الصحف الأكثر الشعبية في البلدين حرباً من النكت المتبادلة من دون إطلاق رصاصة واحدة. كما يتداول الهنغاريون نكت عن الاسكتلنديين و هم على بعد ۲۰۰۰ ميل منهم، و يعود تاريخ هذا إلى القرن الخامس عشر أثناء حين هاجر الاسكتلنديون إلى أوروبا الشرقية. هناك الكثير من الحقائق، و لكن دعونا الآن ننتقل إلى النكت. فيما يلي مجموعة من أطرف النكت التي يتدوالها الأوروبيون عن بعضهم البعض. يغضب البلجيكيون الفرنسيين على غطرستهم:

«بعد أن خلق الله فرنسا اعتقد بأنها أجمل بلد في العالم. و لكي يكون عادلاً و لا يصاب الآخرون بالغيرة قرر الله أن يخلق الفرنسيين.»

و يقول الفرنسيون عن البلجيكين بأنهم أغبياء: «لماذا يوجد نطق في العالم العربي و يوجد بطاطا مقلّبة في بلجيكا؟ لأنه عند ولادة الكون أعطيت للبلجيكيين حرية اختيار ما يشاؤون.»

و يحب السويديون أن يسخروا من جيرانهم النرويجيين «الأغبياء»: لماذا تم إغلاق المكتبة في أوسلو؟ لأن أحدهم سرق كتاباً.»

يسخر البرتغاليون من الإسبان لأنهم يظنون بأنهم أفضل من الآخرين: «أظهرت دراسة حديثة أن ۱۱ من أصل ۱۰ من الإسبان قالوا بأنهم يشعرون بأنهم أفضل من غيرهم.»

و يقول السويسريون أن النمساويين غير أذكيا: «لماذا ألوان العلم النمساوي هي أحمر و أبيض و أحمر؟ حتى لا يرفقوا العلم بالمقلوب.»

يقول النمساويون بأن جيرانهم الالمان لا يضحكون بما فيه يكفي: «ما هو أقصر كتاب في العالم؟ ٥٠٠٠ عام من الفكاهة الألمانية.»

يظن اليونان بأن الألبان متخلفين: «ما هي أشهر شورية بندورة في ألبانيا؟ ماء ساخن في وعاء أحمر اللون.»

يتهم الأوكرانيون الروس بأن لديهم ثراء فاحش: «قال أحد الروس لأصدقائه: 'اشتريت ربطة عنق ثمنها ۳۰۰۰، فأجاب صديق: 'يا لك من أحمق، كان بإمكانك أن تشتري نفس ربطة العنق من آخر الشارع بـ ٥٠٠٠ يورو.»

يظن الأوروبيون بأن الإنكليز مملون: «ما هو تعريف الإنكليز للتشويق؟ أن تأكل شوكولا النعناع من نوع بعد الثامنة؛ في الساعة ۷:۳۰ مساء.» كما يتداول الإيطاليون نكاتاً عن...أنفسهم:

ما الذي يميز
أوروبا؟

أوروبا چگونه
اروپا شد

Practical Information

In the spirit of a travel guide, this chapter offers some practical information about 10 popular destination countries for migrants and refugees in the EU at the time of writing: Austria, Belgium, France, Germany, Greece, Italy, Netherlands, Spain, Sweden, and the U.K.

It includes basic information about their different political systems, geography, demographics and traditions, as well as typical foods and drinks, and some books and films of interest. It also lists some of the major institutions and organizations that provide information and service to migrants and refugees in each place and also in the EU in general.

All the information in this chapter has been checked and verified and is accurate to the best of our knowledge, up to the time of writing.

Informations pratiques

À la manière d'un guide de voyage, ce chapitre vous offre de l'information sur 10 pays qui sont des destinations populaires pour les migrants et réfugiés qui rejoignent l'UE au moment où nous rédigeons ce livre : Allemagne, Autriche, Belgique, Espagne, France, Grèce, Italie, Pays-Bas, Royaume-Uni et Suède.

Il contient des informations de bases sur le système politique, la géographie, la démographie, les traditions, ainsi que des spécialités gastronomiques, quelques romans et films notables. Vous trouverez aussi la liste des principales organisations gouvernementales et non gouvernementales qui fournissent des informations et des services aux migrants et réfugiés dans chacun des pays et dans l'UE en général.

Toutes les informations de ce chapitre ont été vérifiées et, à notre connaissance, sont exactes au moment où nous rédigeons ce livre.

Austria

🏛️ POLITICAL SYSTEM

Austria's political system — like that of its larger neighbor Germany — is a federal republic. This means that although ultimate authority lies in the hands of a popularly elected central government, local and federal authorities also exercise considerable power. As in much of the rest of Europe, the two main political powers occupy the center left and center right. The conservatives are represented by the Austrian People's Party (ÖVP), the center-left by the Social Democratic Party of Austria (SPÖ).

There are far-right sentiments in Austria, and the Freedom Party of Austria (FPÖ) has been one of Europe's most successful right wing parties, advocating stronger controls on immigration.

🌐 GEOGRAPHY

Austria borders Germany and the Czech Republic to the north, Slovakia and Hungary to the east, Slovenia and Italy to the south, and Switzerland and Liechtenstein to the west.

It is largely mountainous, with some plains. The capital, Vienna, sits on the Danube River, which cuts through the east of the country.

👤 PEOPLE

Many Austrians are considered conservative, with pride in their traditions. Vienna has been home to some of the greatest philosophical, artistic and scientific minds. Austrians are viewed as hospitable and welcoming, but — compared with other Europeans — can seem formal, even with friends.

👤 DEMOGRAPHICS

There are 8.6 million Austrians; 10 percent were foreign born, many originally from the Balkans and Eastern Europe. Like Germany, it has a sizable Turkish community.

🏠 RELIGION

Austria is a predominantly Roman Catholic country. Around half a million Austrians are Muslim. Religious views and opinions are respected, and most prefer to keep their beliefs private. The state takes a tough line against hate speech directed at any ethnic, religious, or social group.

🎒 EDUCATION

Children must attend elementary school for four years. Secondary schools are divided into streams — one more academic and the other more vocational. After students graduate from some schools and pass a matura, they may enter a university.

Refugee children, like all the others, must attend school until age 15. Jugend colleges offer education and training for students aged 15 to 21 who recently arrived in Austria.

🏥 HEALTH CARE

The basic care program gives refugees access to some medical services through health insurance, while those without are entitled to essential and emergency care. Postponing your asylum application can lead to delays in accessing health insurance. There are other bureaucratic obstacles for those outside the system. Universal health care is open to Austrian and other EU residents. Public and private insurance services exist through a two-tier system.

🚫 TABOOS

Although Adolf Hitler was born in Austria, Austrians are ashamed of this link and often try to portray Austria as occupied by Germany during World War II rather than complicit in the war. Anti-Semitic comments are considered highly out of bounds.

🏠 COHABITATION

Austrians often live with their partners before marrying or have children, but most marry eventually.

🚫 FOOD, DRINK AND SMOKING

A smoking ban applies to many bars and public buildings. Although smoking rules in Austria are more relaxed than in many other parts of the EU, it is considered impolite to smoke in other people's homes and around children, pregnant women and nonsmokers.

Drinking is an important part of social life in this country. If you want to drink like a true Austrian, say "Prost" ("Cheers") and look your drinking partners in the eye.

The national dish in Austria is Wiener schnitzel, a thin large cutlet of breaded veal, which is pan fried and usually served with potato, lemon and salad.

Another popular dish, particularly with late-night drinkers, is bosna or bosner, which consists of a bratwurst served with onions, mustard and ketchup with a dash of curry powder. It usually comes on white bread and is briefly grilled before serving.

A favorite sweet treat is kaiserschmarrn (emperor's mess), a caramelized pancake cooked with copious amounts of sugar.

Meat is generally not halal, but plenty of butchers and supermarkets provide this option.

Autriche

🏛️ SYSTÈME POLITIQUE

Le système politique de l'Autriche — comme celui de son voisin l'Allemagne, un pays plus grand — est une démocratie fédérale. Cela signifie que même si le pouvoir de décision est entre les mains d'un gouvernement central élu par le peuple, les autorités locales et fédérales exercent un pouvoir non négligeable.

Comme dans la majeure partie du reste de l'Europe, les deux principales forces politiques sont le centre gauche et le centre droit. Les conservateurs (centre droit) sont représentés par le Parti populaire autrichien (ÖVP) et le centre gauche par le Parti social-démocrate autrichien (SPÖ).

Il existe des opinions d'extrême droite en Autriche, et le Parti de la liberté d'Autriche (FPÖ) est l'un des partis de droite les plus plébiscités en Europe, prônant un contrôle plus strict de l'immigration.

🌐 GÉOGRAPHIE

L'Autriche a des frontières communes au nord avec l'Allemagne et la République tchèque, à l'est avec la Slovaquie et la Hongrie, au sud avec la Slovénie et l'Italie, et à l'ouest avec la Suisse et le Liechtenstein.

Le pays est principalement montagneux, et possède quelques plaines. Vienne, la capitale, est à cheval sur le fleuve Danube, qui traverse l'est du pays.

👤 DÉMOGRAPHIE

On compte 8,6 millions d'Autrichiens, dont 10% sont nés à l'étranger, la plupart originaires des Balkans et d'Europe de l'Est. Comme l'Allemagne, l'Autriche possède une large communauté turque.

👤 POPULATION

Beaucoup d'Autrichiens sont vus comme des personnes conservatrices et fières de leurs traditions. Vienne est la ville de certains des philosophes, artistes et scientifiques les plus réputés. On dit des Autrichiens qu'ils sont accueillants mais — comparé aux autres Européens — ils peuvent sembler très formels, même entre amis.

🎒 ÉDUCATION

Les enfants doivent aller à l'école élémentaire pendant 4 ans. Les écoles secondaires sont divisées en deux branches : un cursus théorique et un cursus plus professionnalisant. Une fois diplômés et après un examen final de type baccalauréat, les étudiants peuvent entrer à l'université.

Les enfants réfugiés doivent aller à l'école jusqu'à l'âge de 15 ans. Les « Jugend colleges » offrent l'enseignement et la formation aux étudiants âgés de 15 à 21 ans qui sont récemment arrivés en Autriche.

🏠 RELIGION

L'Autriche est un pays à majorité catholique. Parmi les Autrichiens, on compte un demi-million de musulmans. Les opinions religieuses sont respectées, et la plupart des gens préfèrent conserver leur croyance dans la sphère privée. Le gouvernement adopte une position ferme contre les discours de haine qui visent les groupes ethniques, religieux ou sociaux.

🏥 PHARMACIES

Les pharmacies sont ouvertes entre 8h00 et 18h00 les jours de la semaine, et ferment plus tôt le samedi. La plupart sont fermées le dimanche. Pour les urgences, des pharmacies de garde restent ouvertes en permanence.

🚫 GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

Il est interdit de fumer dans la plupart des bars et dans tous les lieux publics. Même si la réglementation sur le tabac est plus laxiste que dans beaucoup d'autres pays de l'UE, il est mal vu de fumer chez les gens et en présence de non-fumeurs, d'enfants, et de femmes enceintes.

Boire de l'alcool est un élément important de la vie sociale du pays. Si vous voulez boire comme un vrai Autrichien, vous devez regarder vos amis dans les yeux et dire « Prost » (« Santé »).

Le plat national du pays est le wiener schnitzel, une fine et grande côtelette de veau panée, sautée dans une poêle et généralement servie avec des pommes de terre, du citron et de la salade. Un autre plat populaire, particulièrement apprécié des buveurs noctambules, est le bosna ou bosner, une saucisse bratwurst servie avec des oignons, de la moutarde et du ketchup et un trait de curry en poudre. La saucisse est généralement servie sur une tranche de pain blanc, le tout légèrement grillé.

Une petite douceur appréciée des Autrichiens est le kaiserschmarrn (le repas de l'Empereur), une crêpe épaisse caramélisée dans une grosse quantité de sucre.

La viande est rarement halal, mais beaucoup de boucheries et supermarchés peuvent en vendre.

🏥 SANTÉ

La couverture basique de santé donne aux réfugiés l'accès à certains services médicaux à travers l'assurance maladie. Ceux qui n'en possèdent pas ont droit aux soins basiques et d'urgence. Si vous retardez votre demande d'asile, votre accès à l'assurance maladie prendra plus de temps qu'en temps normal. Il existe d'autres obstacles administratifs pour ceux qui sont en dehors de

☪ SAME-SEX MARRIAGE

Same-sex marriage is not legal in Austria, but registered partnerships are, and same-sex couples may adopt children.

⊕ PHARMACIES

Pharmacies are open on weekdays from 8 a.m. to 6 p.m., with shorter hours on Saturdays. Most don't open on Sundays. Emergency pharmacies are available at all times.

🏪 SHOPS

Shops are allowed to open from 6 a.m. to 9 p.m. on weekdays and until 6 p.m. on Saturdays. On Sundays and the Christmas holidays, shops stay closed, but there are some exceptions in larger cities.

🛒 SUPERMARKETS

There is a range of supermarkets available, with cheaper outlets such as Aldi and Lidl. Spar is a popular and convenient choice.

♻️ WASTE AND RECYCLING

By law, residents must separate recyclable and nonrecyclable waste, and separate containers are available for doing so. Hazardous items such as batteries and medicines must be deposited in special bins.

▶ FILMS

Kuma: Teenager Ayse is about to leave Turkey and become the second wife of an elderly Austrian-Turkish man. The film deals with some of the insularity and protectionist attitudes of some Turkish men toward women and the clash in expectations about gender roles.

Nordrand (Northern Skirts): A group of young of migrants in Vienna — mostly from the former

Yugoslavia and other parts of Eastern Europe — find themselves navigating life, loneliness and challenges in Austria's capital. They are brought closer together through their shared sense of solitude.

Import/Export: A Ukrainian nurse heads west, hoping for a better life, while a hopeful Austrian man moves to Eastern Europe for the same reason. These parallel lives begin with hope but end in disappointment.

📖 BOOK

Women as Lovers by Elfriede Jelinek: Two women workers at a lingerie factory in the Alps plan for their future and the possibilities of marriage. But their aspirations, independence and power are affected by the realities of married life.

👤 TRADITIONS

Some Austrians love to get back in touch with the past and wear traditional costumes, which for men includes leather pants and other garb, during August celebrations.

Fasching (Carnival) is a great Austrian celebration between Epiphany and the beginning of Lent and is loved by Austrians, even non-religious ones.

Christmas season is another anticipated holiday, filled with sparkle.

On Jan. 6, Christians celebrate the Epiphany, when three wise men from the East are said to have visited the newborn Jesus. Children visit houses and collect money, leaving behind the initials CBM, for "Christus mansionem benedicat" (May Christ bless this house).

👊 A TYPICAL GESTURE

Before an important meeting, interview or event, Austrians might wish you luck by making two fists and pretending to pound on a table.

🗣️ A TYPICAL SAYING

A common phrase in Austria is "Deutsche Sprache, schwere Sprache" which means "German language, difficult language." But don't let that put you off; it's not as difficult as it seems.

❓ SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

International Organization for Migration (IOM)

Provides assistance to migrants in areas such as voluntary returns, reintegration, countertrafficking, integration, and EU relocation.
Nibelungengasse 13/4
1010 Vienna
+43 (0) 1 5853322
iomvienna@iom.int
www.iomvienna.at

Diakonie – Evangelischer Flüchtlingsdienst Österreich

Provides counseling, care, accommodation, education, integration, and medical and psychotherapeutic treatment for asylum seekers, refugees, and migrants.
Stenergasse 3/12
1170 Vienna
+43 (0) 1 402675416
fluechtlingsdienst@diakonie.at
www.fluechtlingsdienst.diakonie.at

Caritas Österreich

Offers various services for asylum seekers, including legal counseling, housing, and language courses.
Albrechtskreithgasse 19-21
1160 Vienna
+43 (0) 1488310
office@caritas-austria.at
www.caritas.at

Zebra

Offers legal advice for migrants, psychotherapeutic treatment, family counseling, counseling on education and employment, and recognition of

ce système. L'assurance maladie universelle est ouverte aux Autrichiens et aux autres résidents de l'Union européenne. Les services publics et privés des assurances maladie coexistent dans un système mixte.

🚫 TABOUS

Adolf Hitler est né en Autriche, et les Autrichiens ressentent une certaine honte à ce sujet. Ils affirment généralement que l'Autriche était un pays occupé par l'Allemagne nazie pendant la Deuxième Guerre mondiale, plutôt qu'un complice de la guerre. Les remarques antisémites sont clairement inappropriées.

🏠 CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

Les Autrichiens vivent généralement en couple avec leur partenaire avant le mariage ou avant d'avoir des enfants, mais la plupart finissent par se marier.

☪ MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (MARIAGE HOMOSEXUEL)

Le mariage entre personnes du même sexe n'est pas légal en Autriche, mais les couples peuvent officialiser leur union auprès de l'administration (sous la forme d'une union civile). Les couples gays ou lesbiens peuvent adopter des enfants.

👤 TRADITIONS

Certains Autrichiens adorent faire revivre leur passé et porter des costumes traditionnels – notamment des pantalons de cuir pour les hommes – pendant les célébrations du mois d'août.

Fasching (Carnaval) est une grande célébration en Autriche, qui a lieu entre l'Épiphanie et le début du

Carême. Elle est très appréciée des Autrichiens, même ceux qui ne sont pas croyants. La saison de Noël est aussi très attendue chaque année, et c'est une période qui étincelle de joie et de bonheur.

Le 6 janvier, les chrétiens célèbrent l'Épiphanie, quand les trois Rois mages originaires de l'est auraient rendu visite à l'enfant Jésus, nouveau-né. À cette occasion, les enfants visitent les maisons et collectent de l'argent, laissant derrière eux des inscriptions avec les initiales CBM pour « Christus Mansionem Benedicat » (Que le Christ bénisse cette maison).

Avant un événement important, comme une réunion ou un entretien, les Autrichiens ont l'habitude de se souhaiter bonne chance en imitant le geste de frapper des deux poings sur une table.

🗣️ UNE EXPRESSION COURANTE

« Deutsche Sprache, schwere Sprache » est une expression souvent utilisée en Autriche, qui signifie « langue allemande, langue difficile ». Mais ne vous laissez décourager pas, cette langue n'est pas si difficile qu'elle y paraît.

▶ FILMS

Kuma : Ayse, une adolescente, s'apprête à quitter la Turquie et devenir la deuxième femme d'un vieil homme turco-autrichien. Le film s'intéresse aux comportements chauvinistes et protectionnistes de certains hommes turcs envers les femmes, et les conflits produits par leur point de vue sur le rôle qu'une femme devrait jouer dans le couple.
Nordrand (Banlieue nord) : un groupe de jeunes migrants de Vienne – la plupart originaires d'ex-Yougoslavie et d'autres régions d'Europe de l'Est – essaient de s'en sortir dans la capitale autrichienne, entre solitude

et défis liés à leurs origines. Leur sentiment partagé de solitude finit par les rapprocher.

Import/Export : une infirmière ukrainienne se rend à l'Ouest, à la recherche d'une vie meilleure, tandis qu'un homme autrichien plein d'espoir s'installe en Europe de l'Est pour la même raison. Leurs vies parallèles commencent avec une note d'espoir, mais échouent dans la déception.

📖 LIVRE

Les Amantes d'Elfriede Jelinek : deux femmes travaillant dans une manufacture de lingerie des Alpes pensent à leur avenir et à la possibilité du mariage. Mais leurs désirs d'indépendance et de liberté sont freinés par les réalités du mariage.

🏪 MAGASINS

Les magasins sont autorisés à ouvrir de 6h00 à 21h00 en semaine, et jusqu'à 18h00 le samedi. Les magasins sont fermés le dimanche et pendant les fêtes de Noël, mais il existe des exceptions dans les plus grandes villes.

♻️ TRI DES DÉCHETS ET RECYCLAGE

La loi oblige les habitants à trier les déchets recyclables et non recyclables, dans des poubelles disponibles pour tout le monde. Les objets dangereux comme les piles, batteries et médicaments doivent être déposés dans des conteneurs spéciaux.

🛒 SUPERMARCHÉS

Il y a différents types de supermarchés, dont Aldi et Lidl sont les moins chers. Spar est une des options les plus pratiques et courantes.

qualifications obtained in other countries.

Granatengasse 4/3
8020 Graz
+43 (0) 316835630
office@zebra.or.at
www.zebra.or.at

Deserteurs- und Flüchtlingsberatung

Offers German classes and counseling service and provides legal assistance in appeals for rejected asylum seekers.
Schottengasse 3a/1/59
1010 Vienna
+43 (0) 15337271
deserteursberatung@utanet.at
www.deserteursberatung.at

Don Bosco Flüchtlingswerk Austria

Provides secure and stable homes for young people from different cultures and with different languages.
+43 (0) 1 6650255
office@fluechtlingwerk.at
www.fluechtlingwerk.at

Asyl in Not

Provides legal assistance in German, English, French, Russian, Farsi, and Arabic. Offers guidance and support during the entire asylum procedure, including writing appeals and statements if an application is rejected.
Währingerstrasse 59/2/1
1090 Vienna
+43 (0) 14084210
asyl-in-not@asyl-in-not.org
office@asyl-in-not.org
www.asyl-in-not.org

Belgium

POLITICAL SYSTEM

Belgium has one of the most complicated political systems in the world. Its simplest component is the monarchy, with the king the head of state

with a constitutional democracy form of government.

The country has three distinct communities: Flemish (Dutch), French and German. They largely inhabit separate parts of the country. Dutch and French are the official languages in the capital, Brussels.

Decision making is split among the federal government, the communities (Flemish, French and German) and the regions (Flemish-speaking Flanders, French-speaking Wallonia and Brussels). Each community and region has its own government.

GEOGRAPHY

Belgium is made up of Flanders in the north, inhabited mostly by Flemish speakers; Wallonia in the south, with mostly French speakers; and a small German-speaking region in the east. Brussels is in southern Flanders. Belgium is part of the Lowlands (along with the Netherlands), with the North Sea to the northwest, the Netherlands to the northeast, Germany and Luxembourg to the east, and France to the southwest.

DEMOGRAPHICS

There are 11 million Belgians; just under 60 percent live in Flanders, about 30 percent are in Wallonia, and about 10 percent live in Brussels. A quarter of the country's residents are of non-Belgian backgrounds, including large numbers of people of Moroccan and Turkish descent.

RELIGION

Most of the population is Catholic, and there are sizable Muslim, Protestant, Jewish and nonreligious populations.

EDUCATION

School is mandatory for all children up to the age of 18, including refugees. Special bridging classes are arranged for newly arrived children, and after students reach a certain level, they are integrated into the regular school system. At reception centers for refugees, there are usually special activities to help asylum seekers build their knowledge of the country, while adults who are entitled to work may have access to special education and professional training services to help them find jobs. Sufficient knowledge of the local language might be required.

HEALTH CARE

The federal government generally provides publicly funded health care through an insurance-based system. Health care for asylum seekers is covered by the National Institute for Health and Disability Insurance. Generally Belgians and asylum seekers alike must pay for treatment first, and the cost is reimbursed by insurance. However, at collective reception centers, up-front payment is not required, but choice of doctors and some other matters is limited.

PEOPLE

Many Belgians deride the inefficient and highly complex political system. The country is fraught with linguistic divides, and there is often talk of the country's breaking apart. Belgium's public services are generally top notch, and no matter their language, all Belgians take great pride in their beer, waffles and french fries.

COHABITATION

Belgium has a progressive outlook legally and socially, on cohabitation and has one of Europe's highest rates of children born outside marriage.

QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS

Organisation internationale pour les Migrations (OIM ; en anglais, IOM)

Fournit des services et des conseils aux migrants, notamment pour les retours volontaires, la réintégration, la lutte contre le trafic, l'intégration et le relogement dans l'Union européenne.
Nibelungengasse 13/4
1010 Vienna
+43 (0) 1 585 33 22
iomvienna@iom.int
www.iomvienna.at

Caritas Österreich

Fournit des services aux demandeurs d'asile, dont le conseil juridique, le logement et les cours de langue.
Albrechtskreithgasse 19-21
1160 Vienna
+43 (0) 1488310
office@caritas-austria.at
www.caritas.at

Diakonie – Evangelischer Flüchtlingsdienst Österreich

Fournit des services aux demandeurs d'asile, réfugiés et migrants dans différents domaines : conseil, santé, logement, éducation, intégration, soins médicaux et psychothérapies.
Steinergasse 3/12
1170 Vienna
+43 (0) 1 402675416
fluechtlingdienst@diakonie.at
www.fluechtlingdienst.diakonie.at

Don Bosco Flüchtlingswerk Austria

Fournit un logement dans une famille stable et de confiance aux jeunes originaires de cultures différentes et ne parlant pas la langue locale.
+43 (0) 1 6650255
office@fluechtlingwerk.at
www.fluechtlingwerk.at

Zebra

Offre des conseils juridiques aux migrants, des soins psychothérapeutiques, des conseils à la famille, sur l'éducation et le travail, et aide à obtenir la reconnaissance des diplômes et qualifications obtenus dans d'autres pays.
Granatengasse 4/3
8020 Graz
+43 (0) 316835630
office@zebra.or.at
www.zebra.or.at

Asyl in Not

Fournit une assistance juridique dans plusieurs langues : allemand, anglais, français, russe, farsi (persan moderne) et arabe. L'organisation oriente et soutient la personne pendant toute la procédure de demande d'asile, y compris en rédigeant le dossier de réexamen en cas de recours, lorsqu'une demande a été rejetée.
Währingerstrasse 59/2/1
1090 Vienna
+43 (0) 14084210
asyl-in-not@asyl-in-not.org
office@asyl-in-not.org
www.asyl-in-not.org

Deserteurs- und Flüchtlingsberatung

Offre des cours de langue allemande et des services de conseil, et fournit une assistance juridique pour le recours en cas lorsqu'une demande a été rejetée.
Schottengasse 3a/1/59
1010 Vienna
+43 1 5337271
deserteursberatung@utanet.at
www.deserteursberatung.at

Belgique

SYSTÈME POLITIQUE

La Belgique possède un des systèmes politiques les plus compliqués au monde. L'élément le plus simple est la monarchie, avec le roi à la tête de l'État, et un gouvernement sous la forme d'une démocratie constitutionnelle.

Le pays a 3 communautés différentes : les Flamands, les Français et les Allemands. Ils habitent quasiment tous dans des régions distinctes. Le néerlandais et le français sont les langues officielles de Bruxelles, la capitale.

Le pouvoir de décision se partage entre le gouvernement fédéral, les communautés (flamande, française et allemande) et les régions (les Flandres néerlandophones, la Wallonie francophone et Bruxelles). Chaque communauté et chaque région ont leur propre gouvernement.

GÉOGRAPHIE

La Belgique est constituée des Flandres au nord, principalement habitées par des néerlandophones ; de la Wallonie au sud, peuplée majoritairement de francophones ; et d'une petite région germanophone à l'est. Bruxelles se situe dans les Flandres du Sud. La Belgique fait partie, avec le Royaume des Pays-Bas, d'une région historique appelée « les Pays-Bas » (qui correspond à peu près au Benelux actuel) : bordée par la mer du Nord au nord-ouest, le Royaume des Pays-Bas au nord-est, l'Allemagne et le Luxembourg à l'est, et la France au sud-ouest.

RELIGION

La majorité de la population est catholique, et on compte de nombreux musulmans, protestants, juifs et des non-croyants.

Marriage is not the only way to gain legal status as a couple, and couples may get a cohabitation agreement and papers to certify a union without getting married.

☪ SAME-SEX MARRIAGE

Belgians have liberal views on most matters, and in 2003 the country became the second in the world to legalize same-sex marriage.

✚ PHARMACIES

Pharmacies usually are marked with a large green cross and are open Monday through Saturday from 9 a.m. to 6 p.m. Those pharmacies often display in a window a list of others nearby that are open outside normal hours. Most areas have some pharmacies that are open late or 24 hours a day and on Sundays.

🚫 TABOOS

Issues of identity (particularly those in the Flemish and Walloon communities), stereotypes, and religious and linguistic divides are subjects best avoided, particularly with strangers.

🚫 FOOD, DRINK AND SMOKING

Smoking is banned in most indoor public areas, such as on public transport and in bars, nightclubs, and casinos.

Belgians are proud of their huge variety of beers, which are often very strong and are said to be some of the best in the world. Beer drinking is common, including in the daytime, but public drunkenness less so.

Belgians like to say that their cuisine is French quality, German quantity. One dish loved across all of Belgium is french fries and mayonnaise. Another national dish strongly associated with the country is

moules-frites. This is usually a large quantity of mussels cooked in wine, cream, butter, or beer and served in a metal bucket, along with french fries.

Waffles are another firm favorite with regional variations, served with fruit, chocolate, cream, butter, or syrup.

In cities you will find plenty of butchers offering halal meats and many restaurants serving halal food, particularly in Moroccan, Turkish and Arabic eateries.

♻️ WASTE AND RECYCLING

In Belgium, almost everything is recycled, and trash must be separated into the appropriate bin bags. In Brussels, plastics and metals, such as aluminium and tin cans, go into blue coded bags, usually found around residential buildings. Yellow coded bags are for paper and cardboard. Green ones are for vegetable trimmings, leaves, grass cuttings and branches. Glass bottles and jars go into a separate container. White and black bags are for general waste. Different regions might have different systems, so best check with locals.

🏠 SHOPS

Most stores are open from Monday to Saturday and close on Sunday, except for the Sundays before Christmas and New Year's Day. Even on Sundays, some shops are open in the morning, particularly those selling fresh produce such as bakeries. Establishments in larger cities generally open at 10 a.m. and close at 6 p.m.; in smaller towns and villages, some — particularly banks and post offices — might close for lunch.

🐈 TRADITIONS

In Ypres, Kattenstoet (the Festival of the Cats) has been an annual celebration since 1955. The festival harks back to an old practice, in which cats were dropped from the bell tower in the center of the city to the square below. Thankfully for felines, this tradition has ended, and instead city residents put on a massive parade for cats that includes giant feline puppets on floats.

🗨️ A TYPICAL SAYING

“Nu komt de aap uit de mouw” translates from Flemish to “Now the monkey comes out of the sleeve,” which means “The truth will be revealed.”

👉 A TYPICAL GESTURE

If you mimic grabbing an imaginary fly in front of your face, then you are suggesting that somebody is crazy.

▶ FILMS

Illégal (Illegal): In a desperate and determined bid to seek residency in Belgium, Tania, a Russian mother, attempts to hide her identity by burning her fingertips. On the run, she refuses her friend's advice to claim to be Belorussian and seek political asylum, but her act of dignity sees her locked into a seemingly inescapable system of imprisonment. **Le Gamin au Vélo** (The Boy With a Bicycle): A kindhearted Belgian boy escapes from his foster home and attempts to find his father, who abandoned him and took his bike. When he is apprehended by a caretaker, he clings to a nearby woman who later goes to visit him at his home with his bike. The two go on to spend weekends together as they seek out his father.

Marina: In this story based on the life of Rocco Granata, the son of a

👤 DÉMOGRAPHIE

On compte 11 millions de Belges, dont 60% vivent en Flandres, 30% en Wallonie et environ 10% à Bruxelles. Un quart des habitants du pays n'a pas des origines belges, mais notamment marocaines et turques.

🏥 SANTÉ

Le gouvernement fédéral fournit généralement une couverture de santé publique dans le cadre d'un système d'assurance maladie. La couverture santé pour les demandeurs d'asile est gérée par l'Institut national d'assurance maladie-invalidité. En général, les Belges comme les demandeurs d'asile doivent d'abord payer le coût des soins, qui sont ensuite remboursés par l'assurance. En revanche, dans les centres d'accueil collectif, vous n'avez pas à avancer les frais, mais vous serez limité dans le choix des médecins et des spécialités disponibles.

👥 POPULATION

Beaucoup de Belges se moquent de leur propre système politique, qu'ils considèrent inefficace et trop complexe. Le pays est constamment menacé par les différences de langues, et on parle souvent de la division ou désunion du pays. Les services publics du pays sont généralement très performants, et quel que soit leur langage, tous les Belges sont très fiers de leur bière, de leurs gaufres et de leurs frites.

🎒 ÉDUCATION

L'école est obligatoire pour tous les enfants jusqu'à l'âge de 18 ans, y compris les réfugiés. Des classes spécifiques de transition sont mises en place pour les enfants néo-arrivants. Une fois que les étudiants ont atteint un certain niveau, ils sont intégrés dans le système scolaire traditionnel.

Dans les centres d'accueil pour réfugiés, on propose habituellement des activités spéciales pour aider les demandeurs d'asile à mieux connaître leur région d'accueil, tandis que les adultes qui ont le droit de travailler ont accès à un enseignement spécifique et une formation professionnelle pour les aider à trouver un travail. On leur demande généralement d'avoir une connaissance suffisante de la langue de la région.

🚫 TABOOS

Il vaut mieux éviter de parler des problèmes d'identité (particulièrement ceux des Flamands et des Wallons), des stéréotypes, des différences de religion ou de langue, notamment lorsqu'on est un étranger.

☪ MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (MARIAGE HOMOSEXUEL)

Les Belges ont une opinion très tolérante à ce sujet et, depuis 2003, la Belgique est le deuxième pays au monde à avoir légalisé le mariage entre personnes de même sexe.

🏠 CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

La Belgique a un état d'esprit très progressiste au sujet du concubinage, aux niveaux légal et social. Le pays a l'un des plus hauts taux de naissances hors mariage en Europe. Le mariage n'est pas la seule manière d'accéder au statut de couple, et les couples peuvent établir un contrat d'union civile, et ainsi obtenir des documents officiels pour certifier leur union sans se marier.

✚ PHARMACIES

Les pharmacies sont généralement signalées par une grande croix verte

et sont ouvertes du lundi au samedi de 9h00 à 18h00. Sur la vitrine, on peut trouver la liste des autres pharmacies du quartier qui ouvrent en dehors des horaires normaux. Dans la plupart des quartiers, on trouve une pharmacie qui ferme tardivement, ou reste ouverte 24h/24, y compris le dimanche.

🛒 SUPERMARCHÉS

Voici quelques chaînes de supermarchés : Colruyt, Aldi, Lidl, Carrefour et Delhaize.

♻️ TRI DES DÉCHETS ET RECYCLAGE

En Belgique, quasiment tous les déchets sont recyclés, et ils doivent être séparés dans des conteneurs différents. À Bruxelles, le plastique et le métal (comme l'aluminium et les canettes) vont dans les conteneurs bleus, qu'on trouve habituellement autour des immeubles résidentiels. Les conteneurs noirs sont pour le papier et le carton, et les verts pour les ordures végétales (fruits et légumes), les feuilles, l'herbe et les branches. Les bouteilles, pots et bocaux de verre doivent être jetés dans un conteneur spécifique. Les sacs blancs et noirs servent pour tout type d'ordure. Chaque région est susceptible d'avoir son propre système de tri, et il vaut donc mieux demander conseil à un habitant du quartier.

🚫 GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

Il est interdit de fumer à l'intérieur de la plupart des lieux publics, comme les transports collectifs, les bars, les boîtes de nuit et les casinos. Les Belges sont très fiers de leur grande variété de bières, souvent très fortes et considérées comme parmi les meilleures au monde. Boire de la

poor Italian immigrant miner who appears destined for a life of subterranean toil as well, but Rocco learns the accordion, and despite discrimination and poverty. He becomes one of the country's best-loved singers, with a hit single, "Marina."

📖 BOOK

The Sorrow of Belgium by Hugo Claus: This two-part book ("The Sorrow" and "Of Belgium") is a Flemish-language masterpiece about a Belgian family during World War II and a free-minded boy's bid to break away from his Nazi sympathizing family and find forbidden books.

🛒 SUPERMARKETS

Supermarkets in Belgium include Colruyt, Aldi, Lidl, Carrefour and Delhaize.

? SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

International Organization for Migration (IOM)

Provides migration management and assistance to migrants in need, including assisted voluntary returns and reintegration, countertrafficking, labor migration and development, resettlement and EU relocation.
Rue Montoyer 40 | 3rd floor
+32 (0) 2 287 70 00
iombrussels@iom.int
http://eea.iom.int

Croix Rouge (Red Cross) – Belgium

Provides legal support for asylum seekers and psychological evaluations for those at most risk. It also distributes relief.
Rue de Stalle 96
1180 Brussels

+31 (0) 2 3713111
info.crb@croix-rouge.be
www.croix-rouge.be

Association Pour le Droit des Étrangers (Association for the Rights of Foreigners)

Assists migrants and refugees in resolving legal and social issues.
Rue de Laeken 89
1000 Brussels
+32 (0) 2 2274242
www.adde.be

Athéna

Offers general medical services. Social assistants there determine whether a service may be provided free. Open 9:00 a.m. to 7:00 p.m.
Rue de Brouhoven 2
1000 Brussels
+32 (0) 2 209 05 25
www.athenapmg.be

Belgian Refugee Council

Provides free legal aid to asylum seekers. Helps with asylum applications, assists asylum seekers in detention and supports family reunification for recognized refugees. Is the operational partner of the UNHCR in Belgium.
Rue Botanique 75
1210 Brussels
+32 (0) 2 537 82 20
info@cbar-bchv.be
www.cbar-bchv.be

Médecins du Monde (Doctors of the World)

Provides medical assistance to vulnerable groups.
info@medecinsdumonde.be
www.medecinsdumonde.be
For referrals, not for consultations:
Rue Botanique 75
1210 Brussels
+32 (0) 2 225 43 00
For consultations:
Rue Martine Bourtonbourt 6
Salzannes 5000 Namur
(Thursdays 9:30 a.m. to 12:00 p.m.)

Rue du Moulin 79
7100 La Louvière
(Wed. 9:00 a.m. to 12:00 p.m.)
Sint Sebastiaanstraat 16a
8400 Oostende
(Thu. 10:00 a.m. to 12:00 p.m.)
Van Maerlanstraat 56
2060 Antwerp
(Mondays and Thursdays 9:00 a.m. to 12:00 p.m.)

Medimmigrant

Offers information and advice concerning medical topics for undocumented migrants and organizations in the Brussels region, by phone or email only.
+32 (0) 2 274 14 33
Info@medimmigrant.be
www.medimmigrant.be

Duo for a Job

Connects young immigrants with experienced professionals aged over 50 years old for help with finding a job.
Rue de Stassart 48
1050 Brussels
+32 (0) 2 203 02 31
info@duoforajob.be
www.duoforajob.be

Medibus

Provides free consultations at these Brussels locations:
Rue Botanique 75
Gare Centrale (Mondays 6:30 p.m. to 8:45 p.m.) / Gare du Midi (Tuesdays 6:30 p.m. to 8:45 p.m.) / Gare du Nord (Wednesdays 6:30 p.m. to 8:45 p.m.)

Aide aux Personnes Déplacées (Aid for Displaced People)

Offers social services to help migrants understand Belgian asylum procedures and find solutions to everyday problems. Also offers French language courses.
Rue Jean d'Outremeuse 91-93

bière est une chose très courante, même pendant la journée, mais pas au point d'être ivre en public.

Les Belges aiment dire de leur cuisine qu'elle a la qualité française, et la quantité allemande. Un des plats très populaires dans toute la Belgique est les « frites-mayo » (des patates frites accompagnées de mayonnaise). Les « moules-frites » sont un autre plat national très lié à la culture belge : une grosse quantité de moules cuites dans du vin, de la crème, du beurre ou de la bière et servies dans un seau en métal, accompagnées de patates frites. Les gaufres sont une autre spécialité populaire, avec des variantes régionales, et tartinées de fruits, chocolat, crème, beurre ou sirop.

Dans les villes, on trouve de nombreux bouchers qui proposent de la viande halal, et beaucoup de restaurants servent de la nourriture halal, notamment dans les lieux marocains, turcs et arabes.

🏪 MAGASINS

La plupart des magasins sont ouverts du lundi au samedi et sont fermés le dimanche, à l'exception des dimanches précédant Noël (25 décembre) et le jour de l'An (1er janvier). Le dimanche matin, on trouve quand même quelques magasins ouverts, notamment ceux qui vendent des produits frais comme les boulangeries. Dans les grandes villes, les magasins ouvrent généralement à 10h00 et ferment à 18h00. Dans les petites villes et les villages, certains ferment à l'heure du déjeuner, en particulier les banques et les bureaux de poste.

▶ FILMS

Illégal (Illegal) : dans une tentative désespérée de trouver un logement en Belgique, Tania, une mère de famille russe, tente de cacher son

identité en brûlant le bout de ses doigts. En fuite, elle refuse de suivre le conseil que lui donne son ami – dire qu'elle est biélorusse et qu'elle demande l'asile politique – et son acte de bravoure lui vaut d'être prisonnière d'un système de détention dont elle ne voit pas l'issue.

Le Gamin au vélo (The Boy With a Bicycle) : un garçon belge au grand cœur échappe à sa famille d'accueil et cherche à retrouver son père, qui l'a abandonné et lui a confisqué son vélo. Repéré et arrêté par un gardien de sécurité, il se prend d'affection pour une femme qui se trouvait à côté. Plus tard, elle viendra le visiter chez lui avec son vélo, et les deux vont passer leurs week-ends à chercher le père du garçon.

Marina : dans cette histoire basée sur l'histoire vraie de Rocco Granata, le fils d'un pauvre mineur, immigré italien, semble destiné à vivre lui aussi une existence faite de petits boulots clandestins. Mais Rocco se met à apprendre l'accordéon, et malgré la discrimination et la pauvreté, il devient l'un des chanteurs les plus appréciés du pays, avec sa chanson à succès « Marina ».

👉 UN GESTE TYPIQUE

Pour dire que quelqu'un est fou, on fait semblant d'attraper une mouche qui vole devant soi.

🗨 UNE EXPRESSION COURANTE

« Nu komt de aap uit de mouw » signifie en flamand « le singe est sorti de la pochette », ce qui veut dire que la vérité va être révélée.

📖 LIVRE

The Sorrow of Belgium par Hugo Claus : ce livre en deux tomes (« The Sorrow of Belgium » et « Of Belgium ») est un chef-d'œuvre

en langue flamande à propos d'une famille belge pendant la Deuxième Guerre mondiale et la tentative d'un garçon à l'esprit libre de se couper de sa famille, proche des Nazis, et de trouver des livres interdits par le régime.

🐾 TRADITIONS

Chaque année depuis 1955, à Ypres, on célèbre le Kattenstoet (le Festival des Chats). Cet événement rappelle une ancienne pratique, pendant laquelle des chats étaient jetés depuis le clocher de l'église du centre-ville. Heureusement pour les félins, cette tradition a pris fin ; et désormais les habitants organisent un grand défilé en l'honneur des chats, avec notamment des poupées géantes en forme de félin montées sur des chars.

? QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS

Organisation internationale pour les Migrations (OIM ; en anglais, IOM : International Organization for Migration)

Fournit des services et des conseils aux migrants, notamment pour les retours volontaires, la réintégration, la lutte contre le trafic, l'intégration et le logement dans l'Union européenne.
Rue Montoyer 40 | 3rd floor
1000 Bruxelles
+32 (0) 2 287 70 00
iombrussels@iom.int
www.eea.iom.int

Croix Rouge (Red Cross) – Belgium

Offre un soutien juridique aux demandeurs d'asile et des évaluations psychologiques pour les populations en situation de danger. L'organisme fournit aussi de l'aide humanitaire.
Rue de Stalle 96
1180 Bruxelles

4020 Liege
+32 (0) 4 342 14 44
www.aideauxpersonnesdeplacees.be

Mentor-Escale (Mentor-Stopover)

Assists foreign unaccompanied minors and refugee youths in their journey toward autonomy and integration.
Opperstraat 19
1050 Brussels
+32 (0) 2 505 32 32
info@mentorescale.be
www.mentorescale.be

Vluchtenlingenwerk Vlaanderen (Flemish Refugee Action)

Supports asylum seekers and refugees by putting pressure on policymakers and increasing awareness among the general public. They also coordinate a reception network and are actively involved in integration, supporting all those that assist asylum seekers and refugees.
Rue Botanique 75
1210 Bruxelles
info@vluchtelingenwerk.be
www.vluchtelingenwerk.be

France

POLITICAL SYSTEM

France has a strong centralized, democratic political structure and is led by a president. Voters elect the president and representatives to the National Assembly (the lower house of Parliament) for five-year terms, and the president chooses the prime minister.

President François Hollande of the center-left social-democratic Socialist Party currently heads the country. The second-largest group in Parliament is the center-right, conservative Republicans, formerly called The Union for a Popular Movement.

France has seen a surge in support for the far-right National Front, which came in third in the 2012 elections and was France's best-performing party in the 2014 European elections.

GEOGRAPHY

France occupies a central position in Western Europe, bordering Germany, Belgium, and Luxembourg to the north and east; Switzerland and Italy to the east; and Spain to the southwest.

DEMOGRAPHICS

France has about 66 million residents. It has a wide variety of cultures, including Breton speakers in the northwest and Basques in the south. French is spoken throughout the country.

COHABITATION

Unmarried couples frequently live together in France, and the law distinguishes between live-in relationships that are unofficial ("en union libre") and official ("en concubinage").

EDUCATION

Children attend school up to the age of 16. Registration for primary school can be done at the town hall, and children without adequate command of French are placed in a course to learn the language.

Universities consider refugees international students, so they must pay tuition fees, and costs depend on the university and courses. But there are scholarships available, including some from the Ministry of Foreign Affairs, and some universities drop fees for refugees. Campus France is assisting refugees seeking higher education. Generally, while asylum applications are processed, there is

no access to training courses for refugees, although volunteers might run French classes in some reception centers.

HEALTH CARE

France runs a universal insurance system, meaning all are covered, including asylum seekers. If annual household income is less than 9,534 euros, free health insurance is available; proof of income status may be necessary. Refugees may apply for health insurance by providing proof of residency status, marital status, and finances.

SAME-SEX MARRIAGE

Same-sex marriages have been legal in France since 2013.

SHOPS

In small towns and villages, shops are generally open Monday to Saturday from 9 a.m. to 12 p.m. and from 2 p.m. to 7 p.m. In urban centers, larger stores remain open throughout the day, as do supermarkets outside cities.

PHARMACIES

Most pharmacies are open during normal retail hours, but a "pharmacie de garde" can usually be found that is open on Sundays and sometimes at night.

If a pharmacy's green cross sign is lit, that means it is open, but it might be necessary to ring a bell for late-night service. In cities it is easier to find 24-hour pharmacies.

PEOPLE

France has played an important role for centuries as a cultural trend setter and is noted for its great respect of style, fashion, and intellect.

+31 (0) 2 371 31 11
info.crb@croix-rouge.be
www.croix-rouge.be

Duo for a Job

Met en relation les jeunes immigrés et des professionnels expérimentés de plus de 50 ans pour les aider à trouver un emploi.
Rue de Stassart 48
1050 Bruxelles
+32 (0) 2 203 02 31
info@duoforajob.be
www.duoforajob.be

Médecins du Monde (Doctors of the World)

Fournit une assistance médicale aux personnes vulnérables.
info@medecinsdumonde.be
www.medecinsdumonde.be
Pour être redirigé vers le bon service (pas pour les consultations) :
Rue Botanique 75
1210 Bruxelles
+32 (0) 2 225 43 00
Pour les consultations :
Rue Martine Bourtonbourt 6
Salzennes 5000 Namur (jeudi 9h30 - 12h00)
Rue du Moulin 79
7100 La Louvière (mercredi 9h00 - 12h00)
Sint Sebastiaanstraat 16a
8400 Oostende (jeudi 10h00 - 12h00)
Van Maerlanstraat 56
2060 Antwerp (lundi et jeudi 9h00 - 12h00)

Athéna

Propose des services de médecine générale. Un assistant social vérifie si le service peut être gratuit.
Rue de Brouchoven 2
1000 Bruxelles
+32 (0) 2 209 05 25
www.athenapmg.be/en-pratique

Medibus

Propose des consultations gratuites à Bruxelles :

Rue Botanique 75
Gare Centrale (lundi 18h30 - 20h45)
Gare du Midi (mardi 18h30 - 20h45)
Gare du Nord (mercredi 18h30 - 20h45)
+32 (0) 2 209 05 25
www.athenapmg.be

Aide aux personnes déplacées (Aid for Displaced People)

Offre des services sociaux pour aider les migrants à comprendre les procédures d'asile en Belgique, et à trouver des solutions aux problèmes qu'ils rencontrent dans la vie de tous les jours. Propose aussi des cours de langue française.
Rue Jean d'Outremeuse 91-93
4020 Liège
+32 (0) 4 342 14 44
www.aideauxpersonnesdeplacees.be

Mentor-Escale (Mentor-Stopover)

Aide les mineurs étrangers non accompagnés et les jeunes réfugiés dans leur chemin vers l'autonomie et l'intégration.
Opperstraat 19
1050 Bruxelles
+32 (0) 2 505 32 32
info@mentorescale.be
www.mentorescale.be

Comité Belge d'Aide aux Réfugiés / Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (CBAR-BHCV ; en anglais : Belgian Refugee Council)

Offre une aide juridique gratuite aux demandeurs d'asile et les aide à remplir leur dossier. Assiste aussi les demandeurs d'asile en détention et défend le rassemblement familial pour les réfugiés qui ont le statut officiel. Le comité est le partenaire opérationnel du UNHCR de Belgique.
Rue Botanique 75
1210 Bruxelles
+32 (0) 2 537 82 20
nfo@cbar-bchv.be
www.cbar-bchv.be

Association pour le droit des étrangers (ADDE ; en anglais : Association for the Rights of Foreigners)

Assiste les migrants et les réfugiés à résoudre leurs problèmes juridiques et sociaux.
Rue de Laeken 89
1000 Bruxelles
+32 (0) 2 227 42 42
www.adde.be

Medimmigrant

Offre de l'information et des conseils sur des sujets médicaux pour les migrants sans papiers, et donne les contacts d'organismes de la région de Bruxelles, uniquement par mail ou par téléphone.
+32 (0) 2 274 14 333
info@medimmigrant.be
www.medimmigrant.be

Vluchtenlingenwerk Vlaanderen (Action flamande pour les réfugiés ; en anglais : Flemish Refugee Action)

Offre du soutien aux demandeurs d'asile et aux réfugiés par des actions de pression sur les décideurs politiques, et par des campagnes d'information auprès du grand public. L'organisme coordonne un réseau de centres d'accueil et est activement engagé dans l'intégration des personnes, en soutenant toutes les structures qui aident les demandeurs d'asile et les réfugiés.
Rue Botanique 75
1210 Bruxelles
info@vluchtelingenwerk.be
www.vluchtelingenwerk.be

France

SYSTÈME POLITIQUE

La France a une structure politique démocratique très centralisée, dirigée par un président. Les citoyens qui ont le droit de vote élisent le

A sense of individuality is an important cultural characteristic, exemplified by the French passion for freedom of opinion. The French can be intolerant toward certain kinds of behavior that in their view undermine personal liberties.

🚫 TABOOS

Chewing gum in public is considered vulgar, and snapping one's fingers is also seen as highly impolite. The French speak a lot about politics, but it's often taboo to discuss one's vote.

🚫 FOOD, DRINK AND SMOKING

France has a culture of smoking, but it is banned in public places such as train stations. Smoking inside restaurants and bars is banned.

Wine is a staple drink for most French people, and many enjoy a glass with their meals.

Baguettes are adored in France, and people often wait patiently outside local "boulangeries" (bakeries) to get a fresh loaf in the morning.

Crepes, or thin pancakes, are hugely popular across France and can be enjoyed with savory ingredients such as cheese and ham for lunch or dinner or with chocolate sauce or fruit as a sweet treat. Creperie stalls can be found on many French streets, particularly in Brittany.

Traditionally, lunch during workdays was often eaten at local bistros. As French people now take shorter lunch breaks, this tradition is dying, but many bistros still offer a "menu du jour" (menu of the day), which includes two or three courses for a fixed price.

Restaurants serving halal food should be easy to find; it's best to ask. Supermarkets offer halal meats, and national halal companies are growing.

🕌 RELIGION

The majority of French people are Catholic or nonreligious. There are about 5 million Muslims in France, mostly of Algerian origin. Relations between Muslims and non-Muslims have been mixed but generally good.

France abides by a strict code of "laïcité," or secularism, with a very clear separation of church and state, in force since 1905. This translates to banning religious symbols in state schools (including the hijab) and, recently, the niqab in public.

🗨️ A TYPICAL SAYING

"Les doigts dans le nez" (fingers in the nose) means that something is very easy to do.

👉 A TYPICAL GESTURE

Making a ring with a thumb and forefinger and placing it over one's nose is a way to say someone is drunk. Miming playing a flute means that someone is talking to the point of being annoying.

🛒 SUPERMARKETS

Hypermarkets such as Géant, Auchan and Carrefour provide practically endless choices for shoppers, from food to housewares, but they are usually outside towns. Smaller supermarkets such as Aldi, Lidl and Netto can be found in towns and cities, providing budget-price food and drinks.

🎆 TRADITIONS

"La fête nationale," or Bastille Day, is France's most popular secular holiday, which commemorates the storming of the Bastille prison by French citizens in 1789, marking the start of the French Revolution. Fireworks and parades take place, and the event is an important family event.

On April 1, "Poisson d'Avril" (April fish), or April Fools' Day, is celebrated, when children might try to stick paper fish on people's backs as a lighthearted joke. Its origin supposedly dates back hundreds of years, when the pope changed the calendar so the New Year began on Jan. 1 and those following the old start of the year on April 1 were ridiculed as fools.

💍 WEDDINGS

One of the highlights of French weddings is the beheading of Champagne bottles with a specially made saber. The tradition is said to have been started by skilled swordsmen in Napoleon's cavalry who could gallop at full speed and swipe the tops off Champagne bottles held aloft by women.

♻️ WASTE AND RECYCLING

Districts manage their own waste. Generally they have disposal stations for recyclable materials. Unwanted electronic items can be disposed of by the shop where they were purchased.

▶️ FILMS

Le Havre: An elderly failed author ekes out a simple existence as a shoeshiner in the French port city of Le Havre. His life takes an unexpected turn when he helps a young African undocumented immigrant who is on the run from the police. The man helps shelter the boy from a tough inspector attempting to find undocumented immigrants in the city.

Entre les Murs (The Class): A French literature teacher struggles to inspire his class of mostly immigrant students in a tough Paris school. After the children reject the traditional French writers on the syllabus, he is forced to start an unorthodox program

président et les députés de l'Assemblée nationale (la chambre basse du Parlement) pour un mandat de 5 ans. Puis le président nomme le Premier ministre.

L'actuel président, François Hollande, est membre du Parti socialiste, un parti social-démocrate de centre gauche. Le deuxième groupe au Parlement est de centre droit : ce sont des républicains conservateurs, qui étaient rassemblés jusqu'en 2015 sous l'Union pour un mouvement populaire (UMP). La France a connu une grande montée du Front national, parti d'extrême droite, qui est arrivé en 3e position aux élections de 2012. C'est le parti français qui a eu le meilleur score aux élections européennes de 2014.

✎ ÉDUCATION

Les enfants vont à l'école jusqu'à l'âge de 16 ans. L'inscription à l'école primaire peut se faire à la mairie, et les enfants qui ne maîtrisent pas suffisamment la langue française sont placés dans un cours spécifique pour l'apprendre. Les universités considèrent les réfugiés comme des étudiants internationaux, qui doivent donc payer les frais d'inscription, dont le montant dépend de l'université et des cours. Il existe des bourses d'aide à l'étude, notamment celles du ministère des Affaires étrangères, et certaines universités choisissent de ne pas faire payer les frais d'inscription aux réfugiés. L'organisme Campus France aide les réfugiés qui veulent entrer dans l'enseignement supérieur. Généralement, tant que leur demande d'asile n'est pas traitée, les réfugiés n'ont pas accès aux cours de formation, mais vous pouvez trouver des bénévoles qui donnent des cours de langue française dans certains centres d'accueil.

🗺️ DÉMOGRAPHIE

On compte environ 66 millions d'habitants en France. Le pays a une grande variété culturelle, avec notamment les Bretons – qui parlent aussi leur propre langue – au nord-ouest et les Basques au sud. La langue officielle est le français, parlé dans tout le pays.

🕌 RELIGION

La majorité des Français sont soit catholiques, soit athées (non croyants). Il y a environ 5 millions de musulmans en France, la plupart d'origine algérienne. Les relations entre les musulmans et les non-musulmans ont varié à travers le temps mais ont toujours été assez bonnes.

La France oblige ses habitants à respecter le code de la laïcité (ou sécularisme), qui opère une séparation très claire entre l'Église et l'État, en place depuis 1905.

Cela se traduit par l'interdiction de tous les signes et symboles religieux dans les écoles publiques (y compris le voile ou hijab) et, plus récemment, l'interdiction du port du voile intégral (le niqab) en public.

🌐 GÉOGRAPHIE

La France occupe une position centrale en Europe de l'Est, partageant ses frontières au nord-est avec l'Allemagne, la Belgique et le Luxembourg, à l'est avec la Suisse et l'Italie, au sud-ouest avec l'Espagne.

🚫 GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

La France a une véritable culture du tabac, mais il est interdit de fumer dans les lieux publics comme les gares de train, et dans les restaurants et les bars.

Le vin est une boisson de base pour la plupart des Français, et la plupart d'entre eux aiment accompa-

gner leur repas d'un verre de vin.

Les gens adorent la baguette, et ils font souvent la queue devant la boulangerie de leur quartier pour acheter leur pain frais du matin.

Les crêpes – des pancakes très fins – sont très populaires en France et sont fourrées d'ingrédients savoureux tels que le fromage et le jambon à l'heure du déjeuner et du dîner, ou de sauce au chocolat ou de fruits pour un dessert. On trouve facilement des kiosques à crêpes dans les rues françaises, et particulièrement dans la région Bretagne.

Autrefois, le repas du midi se prenait dans les bistros du quartier où les gens travaillaient. Maintenant que les Français font une pause plus courte, cette tradition tend à disparaître, mais beaucoup de bistros continuent d'offrir un « menu du jour », qui inclut deux ou trois plats (entrée, plat, dessert) pour un prix unique.

Les restaurants qui servent de la nourriture halal sont faciles à trouver, mais il est plus facile de demander à des gens. Les supermarchés ont souvent des produits halal, et on compte de plus en plus d'entreprises halal en France.

🏥 SANTÉ

La France offre un système d'assurance maladie universel, ce qui signifie que tous les résidents peuvent en bénéficier, y compris les demandeurs d'asile. Quand le revenu annuel du foyer (ou de la famille) est inférieur à 9 534 €, l'accès à l'assurance maladie est gratuit. Il suffit de prouver le montant des revenus par un document officiel. Les réfugiés peuvent donc faire leur demande d'assurance maladie en prouvant leur lieu de résidence, leur statut marital (célibataire, concubin, marié) et l'état de leurs finances.

that makes the students the center of a new creative form in literature.

Un Prophète (A Prophet): A petty criminal of Algerian background ends up in prison and is forced to navigate the tough inner workings of French prison life. He finds himself rising up the prison hierarchy to become a leading figure among inmates, eventually earning the respect of rival Muslim and Corsican factions, but his promotion brings him more enemies.

BOOK

L'Étranger by Albert Camus: A breakthrough work in existentialism, "The Stranger" tells the story of a French-Algerian man who becomes detached from human feelings. On a beach in Algiers he murders an Algerian man, is arrested for the crime and is sentenced to death.

? SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

International Organization for Migration (IOM)

Provides assistance to migrants in such areas as voluntary returns, reintegration, countertrafficking, integration, and EU relocation. Rue du Faubourg Poissonnière 31 75009 Paris +33 (0) 1 40 44 06 91 iomparis@iom.int www.iomfrance.org

International Refugee Rights Initiative: Rights in Exile Programme

Directory of resources for migrants and refugees in France www.refugeelegalaidinformation.org

La Cimade

Provides legal assistance to asylum seekers and undocumented migrants in its reception centers and has two

shelters located in Béziers and Massy. It also maintains a presence in several detention centers across France. infos@lacimade.org www.lacimade.org/en-region

Groupe d'Information et de Soutien des Immigrés (Group for Information and Support for Immigrants)

Specializes in law regarding foreigners. Its main services include free legal consultations to those in need, editing of publications and training sessions in law regarding foreigners. villa Marcès 3 75011 Paris +33 (0) 1 43 14 84 84 gisti@gisti.org www.gisti.org

Association Pierre Claver

Assists adult asylum seekers through education to successful integration in French society. Teaches language and social codes, through regular lessons and social, sport, art, and cultural activities and contact with French people.

Refugees usually spend two years with the association before qualifying for a Pierre Claver scholarship (100 percent funded by the private sector, mainly by AXA) to enter college or professional training, and to get help with creating a business, or finding a job. There are senior lawyers who provide pro bono legal assistance to Pierre Claver students as they seek asylum and residency. Rue de Bourgogne 28 75007 Paris +33 (0) 1 45 55 57 41 associationpierreclaver@orange.fr www.pierreclaver.org

Association Revivre (Revive Association)

Dedicated solely to Syrian refugees in France to welcome, inform, and orient them and accompany them at all steps. Online service in Arabic,

French, and English, directed by Sabreen al-Rassace. Mairie de Paris 20e Place Gambetta 6 75020 Paris Metro: Gambetta lines: 3, 3 bis Bus: 60, 64, 69 +33 (0) 6 34 15 22 40 refugiesrevivre@gmail.com www.association-revivre.fr

France Terre d'Asile (France Country of Asylum)

Assists those seeking asylum in France, regardless of whether they have met the legal threshold of refugee or stateless. Promotes refugees' rights, integration, and access to employment, housing, and French language instruction. infos@france-terre-asile.org www.france-terre-asile.org

Secours Catholique (Catholic Relief) – Caritas France

Provides practical and moral support to all asylum seekers, regardless of faith. Volunteers (nonlawyers who have been given relevant training) support integration into French society and applications for asylum or residence. rue du Bac 106 75341 Paris +33 (0) 1 45 49 73 00 www.secours-catholique.asso.fr

Forum réfugiés-Cosi

Welcomes refugees and defends the right to get asylum in the southeast of France providing social and legal assistance. Also works in refugees' countries of origin to promote human rights, the rule of law, and democracy.

Headquarters

rue de la Baïsse 28 69612 Villeurbanne Cedex +33 (0) 4 78 03 74 45

👤 POPULATION

Depuis des siècles, la France a une très grande influence dans le domaine de la culture, et les Français sont réputés pour leur grand intérêt pour le style, la mode et les sujets intellectuels.

L'esprit d'individualité est une caractéristique culturelle très importante dans la culture des Français, qui est parfaitement visible dans la passion des Français pour la liberté d'opinion. Les Français peuvent être intolérants envers certains comportements qu'ils considèrent comme allant contre leurs libertés individuelles.

🏠 CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

Il est très fréquent que les couples non mariés vivent ensemble, et la loi distingue les relations non officielles (« en union libre ») et officielles (« en concubinage »).

👫 MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (MARIAGE HOMOSEXUEL)

Le mariage entre personnes de même sexe est autorisé en France depuis 2013.

👰 MARIAGES

Un des moments les plus importants d'un mariage français est l'ouverture des bouteilles de champagne avec un sabre spécifique. On dit que la tradition a commencé avec les épistes les plus doués de la cavalerie de Napoléon : montés sur leurs chevaux au galop, ils pouvaient découper de leur sabre des bouteilles de champagne tenues en l'air par des femmes.

🎭 TRADITIONS

« La fête nationale » ou « jour de la Bastille » est la fête non religieuse la

plus populaire de France. Elle célèbre la prise de la Bastille (une prison) par le peuple français en 1789, un événement qui a marqué le début de la Révolution française. À cette occasion, on tire des feux d'artifice et on organise des défilés. C'est un moment très important pour les familles.

Le 1er avril est le jour du « Poisson d'avril », quand les enfants passent leur journée à essayer de coller des papiers en forme de poisson sur le dos des gens pour leur faire une blague sympathique. Son origine remonterait à plusieurs centaines d'années, quand le Pape a décidé de changer le calendrier afin de faire coïncider le Nouvel An avec le 1er janvier. Les gens qui continuaient à penser que l'année commençait le 1er avril étaient donc moqués par les autres.

👉 UN GESTE TYPIQUE

Faire un cercle avec son pouce et son index et le placer sur son nez est une manière de dire de quelqu'un qu'il est ivre. On fait semblant de jouer de la flûte pour dire à quelqu'un qui nous parle qu'il devient ennuyant.

🗨️ UNE EXPRESSION COURANTE

On dit « les doigts dans le nez » pour parler d'une chose très facile à faire.

🚫 TABOUS

Il est vulgaire de mâcher du chewing-gum devant les gens et en public, et c'est impoli de claquer des doigts. Les Français parlent beaucoup de politique, mais demander à quelqu'un pour qui il vote est un sujet tabou.

➕ PHARMACIES

La plupart des pharmacies sont ouvertes durant les heures normales

des commerces, mais on trouve généralement une « pharmacie de garde » ouverte le dimanche et parfois la nuit.

Si la croix lumineuse verte d'une pharmacie est allumée, cela signifie qu'elle est ouverte, mais il faut parfois sonner à la porte le soir et la nuit. Dans les villes, on trouve plus facilement des pharmacies ouvertes 24h/24.

🏪 MAGASINS

Dans les petites villes et les villages, les magasins sont généralement ouverts du lundi au samedi de 9h00 à 12h00 et de 14h00 à 19h00. Dans les centres urbains, les grands magasins restent ouverts toute la journée, ainsi que les supermarchés situés à l'extérieur de la ville.

🛒 SUPERMARCHÉS

Les hypermarchés comme Géant, Auchan et Carrefour offrent un choix très complet de produits alimentaires et ménagers, mais on les trouve généralement à l'extérieur des villes. Les plus petits supermarchés comme Aldi, Lidl et Netto se trouvent dans les villages et les villes, et proposent de la nourriture et des boissons à bon prix.

📖 LIVRE L'Étranger

d'Albert Camus : travail majeur pour le courant de l'existentialisme, « L'Étranger » raconte l'histoire d'un Franco-Algérien qui finit par se détacher des émotions humaines. Un jour, sur une plage d'Alger, il tue un Algérien. On l'arrête et on le condamne à mort pour le crime qu'il a commis.

▶ FILMS

Le Havre : un vieil écrivain raté vitote en tant que cireur de

Plate-forme d'accueil de Lyon

rue Garibaldi 326
69347 Lyon Cedex 7
+33 (0) 4 72 77 68 02

Plate-forme d'accueil de Nice

Boulevard François Grosso 75
06000 Nice
+33 (0) 4 97 25 46 30

Plate-forme d'accueil de Clermont-Ferrand

rue de Niel 34
63018 Clermont-Ferrand Cedex 2
+33 (0) 4 73 14 36 00

Plate-forme d'accueil de Marseille

Boulevard d'Athènes 27
13201 Marseille Cedex 02
(address to change before the end of 2016)
+33 (0) 4 91 50 28 16
direction@forumrefugies.org
conseiljuridique@forumrefugies.org
www.forumrefugies.org

Germany

 POLITICAL SYSTEM

Germany is a federal democracy, so although ultimate power lies with the national parliament in Berlin (the Bundestag), each state (Bundesland) also has its own similar body (Landtag). The Länder are represented in the federal council (Bundesrat).

There are two main political parties in Germany, the center-right Christian Democratic Union (CDU, headed by Chancellor Angela Merkel) and the center-left Social Democratic Party (SPD).

The CDU commits itself to Christian values, although the party has many nonreligious and non-Christian members.

The SPD has traditionally been more popular with the working class.

Both parties usually form coalition governments with other parties, with the SDP often linking with the Greens (Bündnis 90/die Grünen).

Although no far-right party has been in power since the fall of the Nazis in 1945, extremist sentiments still exist. The PEGIDA movement is an amalgamation of right-wing and far-right groups and has organized a number of mass rallies against Islam and immigration in Germany.

The Alternative for Germany proposes Euroskeptic, nationalist, and anti-immigration policies. The National Democratic Party is a far-right group that has had marginal support in eastern Germany.

 GEOGRAPHY

Germany is in the heart of Europe, with France to the west, Poland and the Czech Republic to the east, Switzerland and Austria to the south and Denmark to the north. Germany holds a leading position politically and economically in the European Union as the bloc's largest economy and most populous state.

Among the most culturally distinct regions are Catholic Bavaria in the south; the post-communist east, which remains less developed; and the most cosmopolitan and socially radical city, Berlin.

 DEMOGRAPHICS

About 80 percent of Germans have no known descendants from outside the country, but there are many ethnic Germans who arrived from Eastern Europe and Russia after World War II or from what was then the Soviet Union as it collapsed.

The largest ethnic minority group is the German-Turkish community. Germany has also witnessed migration from Poland, Greece, Italy, Spain, Iran, Afghanistan and Arab countries.

 RELIGION

Germans are increasingly nonreligious, but the country is culturally Protestant. More than 35 percent of residents follow no religion, Roman Catholics and Protestants each account for about 30 percent, Muslims make up about 3 percent, and the rest are Christians of other denominations, Buddhists, Jews and others.

 HEALTH CARE

The country has high-quality universal health care, with compulsory insurance paid by employers and employees. Health care access for refugees, for the first 15 months they are in Germany, is limited to emergencies and cases of acute pain or illness.

 EDUCATION

Primary schools are generally state-run and compulsory for children. Secondary schools are generally split into three categories: Gymnasiums for elite students, Realschule for intermediate pupils, and Hauptschule for vocational pupils. Students at elite schools are much more likely to attend universities than those in the other streams.

Tertiary education is split into two levels: one for vocational learning, with apprenticeships, and an academic stream for degrees and postgraduate qualifications.

Universities are world class, and fees for attending are minimal, especially compared with those in some other European countries. To attend a university, students must hold the necessary qualifications from a German school. Those who studied abroad must prove they have the aptitude to take courses. Different universities and subjects have different requirements.

chaussures dans la ville portuaire du Havre, en France. Sa vie va connaître un revirement inattendu quand il aide un jeune immigrant africain sans papiers qui fuit la police.

L'homme abrite le garçon sans-abri pour l'empêcher d'être repéré par un inspecteur qui traque les immigrants sans papiers dans la ville.

Entre les Murs (The Class) : dans une école difficile à Paris, un professeur de littérature française essaye tant bien que mal d'intéresser ses élèves, qui sont pour la plupart des immigrés. Alors que les enfants refusent d'étudier les écrivains classiques français qui sont au programme, le professeur est obligé d'expérimenter un programme spécial qui place les élèves au centre d'une nouvelle forme créative de littérature.

Un prophète (A Prophet) : un petit délinquant d'origine algérienne finit en prison, où il est obligé de se familiariser avec les rouages de la vie carcérale en France. Il va réussir à gravir les échelons de la hiérarchie de la prison et devenir une des figures importantes parmi les détenus. Il gagnera ainsi le respect des factions rivales musulmanes et corses, mais sa réussite va lui apporter de nouveaux ennemis.

 TRI DES DÉCHETS ET RECYCLAGE

Chaque municipalité a la gestion de ses ordures. On trouve généralement des stations de tri (des « déchetteries ») pour y jeter les déchets recyclables. Le matériel électronique usagé peut être remis au magasin dans lequel il a été acheté.

 QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS
Organisation internationale pour les Migrations (OIM ; en**anglais, IOM : International Organization for Migration)**

Fournit des services et des conseils aux migrants, notamment pour les retours volontaires, la réintégration, la lutte contre le trafic, l'intégration et le relogement dans l'Union européenne.
rue du Faubourg Poissonnière 31
75009 Paris
+33 (0) 1 40 44 06 91
iomparis@iom.int
www.iomfrance.org

Association Pierre Claver

Par l'éducation, l'association aide les demandeurs d'asile à s'intégrer dans la société française. Elle enseigne la langue française et les codes culturels et sociaux du pays à travers des cours et des activités sociales, sportives, artistiques et culturelles et le contact avec la population française. Les réfugiés passent généralement 2 années dans l'association avant d'obtenir une bourse d'étude « Pierre Claver » (financée à 100% par le secteur privé, et principalement par la compagnie d'assurances AXA) qui leur permet d'entrer à l'université ou de bénéficier d'une formation professionnelle, les aidant à monter une entreprise ou trouver un travail.

Des avocats expérimentés bénévoles fournissent une assistance juridique aux étudiants de l'association Pierre Claver pendant leurs démarches de demande d'asile et de résidence.
rue de Bourgogne 28 bis
75007 Paris
+33 (0) 1 45 55 57 41
associationpierreclaver@orange.fr
www.pierreclaver.org

International Refugee Rights Initiative: Rights in Exile Programme (Initiative internationale des droits des réfugiés : programme Droits en exil)

Répertoire des ressources et données pour les migrants et les réfugiés en

France.
www.refugeegalaidinformation.org/france-pro-bono-directory

La Cimade

Fournit une assistance juridique aux demandeurs d'asile et aux migrants sans papiers dans ses centres d'accueil, et possède deux refuges situés à Béziers et Massy. L'organisme est aussi présent dans plusieurs centres de détention en France.
infos@lacimade.org
www.lacimade.org

Association Revivre (Association Revive)

Dédiée uniquement aux réfugiés syriens en France, l'association les accueille, informe, oriente et accompagne à tous les niveaux. Un service internet est disponible en arabe, française et anglais, géré par Sabreen Al' Rassace.
Mairie de Paris 20e
Place Gambetta 6
75020 Paris
Métro : Gambetta ; lignes : 3, 3 bis
Bus : 60, 64, 69 ;
+33 (0) 6 34 15 22 40
refugiesrevivre@gmail.com
www.association-revivre.fr

Groupe d'information et de soutien des immigrés (Group for Information and Support for Immigrants)

Organisme spécialisé dans l'aide juridique pour les étrangers, qui offre des consultations juridiques gratuites pour les personnes dans le besoin, édite différentes publications et propose des sessions de formation juridique appliquée aux lois concernant les étrangers.
Villa Marcès 3
75011 Paris
+33 (0) 1 43 14 84 84
gisti@gisti.org
www.gisti.org

Foreign students can often attend a Studienkolleg to obtain the necessary qualifications to study at a university.

PEOPLE

Much of German culture and tradition has survived globalization, but most Germans also feel proud to be European citizens. Old-fashioned stereotypes of efficient and organized Germans can rattle some in the younger generations.

TABOOS

The Nazi period and the Holocaust have left Germans with a deep sense of shame, so making jokes about Adolf Hitler or Jews, displaying the swastika, and denying the Holocaust not only are considered taboo but also could lead to arrest.

COHABITATION

Although for decades Germany was mostly conservative, the student rebellions in the 1960s irreversibly changed the country's nature. People of different sexes often live together, as friends or lovers. Many couples choose not to marry, and more and more Germans are opting out of having children.

SAME-SEX MARRIAGE

Same-sex relations among adults are legal and are considered unremarkable by most Germans. It is not unusual to see male or female couples kissing or holding hands on the street, gay bars, or pride marches in larger towns and cities.

Same-sex marriage is not legal, but couples may have registered partnerships granting them most of the same rights as legally married couples.

Employers may not discriminate against LGBT employees, and most people do not tolerate anti-LGBT comments in the workplace.

PHARMACIES

Pharmacies offer a range of over-the-counter and prescription medicines.

Late-night and standby pharmacies offer services at night or on Sundays and holidays. Their locations are posted on the doors of other pharmacies in the area.

SUPERMARKETS

The cheapest stores are Alde, Lidl, and Netto. Rewe and Edeka are the most expensive.

FOOD, DRINK AND SMOKING

Each state in Germany has its own smoking laws, so it is best to check with locals about where smoking is and isn't allowed. It is considered impolite to smoke in other people's houses or near nonsmokers, children or pregnant women.

Drinking beer and wine is a big part of German culture, although drinking to excess is often frowned on. Many Germans don't drink, and it is seen as perfectly fine not to drink in the company of others who do.

One of the best examples of German multiculturalism is döner, which is similar to the Arabic shawarma. Brought over by Turkish immigrants, döner is now a much-loved dish and is commonplace across the country. Döner meat is grilled on a spit, thinly sliced, and packed into warm bread. Salad and chili or yogurt sauce is usually piled on top, according to the customer's taste.

A favorite nonalcoholic German drink is apfelschorle, which is a blend of apple juice and sparkling water.

Currywurst is popular with late-night revelers across the country. First, a grilled or fried pork sausage (Bratwurst) is sliced and seasoned with ketchup, mustard, and a generous dash of curry powder. French fries often accompany the dish.

Turkish butchers offer halal meat, and halal sections can be found in most supermarkets.

WASTE AND RECYCLING

Recycling is widespread in Germany, and residents are expected to separate their household waste. Many glass bottles can be returned for a refund, and other glass items can be deposited in designated bins, sorted according to color.

There are separate containers for other recyclable materials and for waste. Generally, black bins are for general waste, blue for paper, yellow for plastics and brown or green for organic materials such as food.

Ask a neighbor or shop assistant to clarify, since colors can vary from state to state. A good online resource is www.howtogermany.com

TRADITIONS

The Rhenish Carnival is mostly celebrated in the states of North Rhine-Westphalia and Rhineland-Palatinate and is characterized by its colorful parades and parties. A million people pack the streets of Cologne during Carnival, many in costumes.

Volksfeste are a cross between beer festivals and fun fairs and are popular throughout Germany.

The best-known Volksfest is Oktoberfest, drawing locals and others from around the rest of the world since 1810. The festival takes place in Munich in Bavaria every September over 16 days, with huge beer halls catering to millions of visitors each year.

Forum réfugiés-Cosi

Accueille les réfugiés dans le Sud-Est de la France et défend leur droit à l'asile, en leur fournissant une assistance juridique et sociale. L'organisme travaille aussi avec les pays d'origine des réfugiés pour défendre les droits humains, l'application de la loi et la démocratie.

Siège

Rue de la Baisse 28
69612 Villeurbanne Cedex
+33 (0) 4 78 03 74 45

Plate-forme d'accueil de Lyon

Rue Garibaldi 326
69347 Lyon Cedex 7
+33 (0) 4 72 77 68 02

Plate-forme d'accueil de Nice

Boulevard François Grosso 75
06000 Nice
+33 (0) 4 97 25 46 30

Plate-forme d'accueil de Clermont-Ferrand

Rue de Nie 134
63018 Clermont-Ferrand Cedex 2
+33 (0) 4 73 14 36 00

Plate-forme d'accueil de Marseille

Boulevard d'Athènes 27 b
13201 Marseille Cedex 02 (l'adresse va changer avant fin 2016)
+33 (0) 4 91 50 28 16
direction@forumrefugies.org
conseiljuridique@forumrefugies.org
www.forumrefugies.org

France Terre d'Asile (France Country of Asylum)

Aide les demandeurs d'asile en France, quel que soit leur statut : réfugié ou apatride. L'association défend les droits des réfugiés, leur intégration, l'accès à l'emploi, au logement et l'enseignement de la langue française.
infos@france-terre-asile.org
www.france-terre-asile.org

Secours Catholique (Catholic Relief) - Caritas France

Offre un soutien pratique et moral à tous les demandeurs d'asile, quelle que soit leur croyance ou religion. Les bénévoles ont reçu une formation juridique et les aident à s'intégrer dans la société française, et à constituer leurs demandes d'asile ou de résidence.

Rue du Bac 10, 75341 Paris
+33 (0) 1 45 49 73 00
www.secours-catholique.asso.fr

Allemagne

SYSTÈME POLITIQUE

L'Allemagne est une démocratie fédérale : même si les décisions finales sont prises à Berlin par le Parlement national (le Bundestag), chaque État (Landtag) a aussi son propre parlement. Les Länder sont représentés au conseil fédéral (Bundesrat).

Il y a deux principaux partis politiques en Allemagne : l'Union chrétienne-démocrate (CDU) de centre droit, dirigée par la Chancelière Angela Merkel ; et le Parti social-démocrate (SPD) de centre gauche.

Le CDU défend les valeurs chrétiennes, bien que le parti compte beaucoup de membres non croyants ou pratiquant une autre religion.

Le SPD a tendance à être plus populaire auprès de la classe ouvrière. Ces deux partis ont l'habitude de former des gouvernements de coalition avec les autres partis minoritaires. Le SPD a souvent bénéficié du soutien des Verts (Bündnis 90/die Grünen, un parti écologiste).

Même si aucun parti d'extrême droite n'a été au pouvoir depuis la chute du régime nazi en 1945, les opinions extrémistes sont encore présentes. Par exemple, le mouvement Pegida est une fusion de plusieurs groupes de droite et d'extrême droite,

qui organise régulièrement des rassemblements de masse contre l'islam et l'immigration en Allemagne.

Le parti politique Alternative pour l'Allemagne (AfD) est eurosceptique, nationaliste et anti-immigration. Quant au Parti national-démocrate (NPD), d'extrême droite, il ne bénéficie que d'un soutien limité, essentiellement en Allemagne de l'Est.

GÉOGRAPHIE

L'Allemagne est un des leaders politiques et économiques de l'UE, avec la population la plus nombreuse, et l'économie la plus forte. Le pays est divisé en régions, et certaines sont très typiques : la Bavière catholique et conservatrice et les régions de l'ex-Allemagne de l'Est post-communistes, encore en retard sur leur développement ; et Berlin, la ville la plus cosmopolite et socialement à l'avant-garde du pays.

Le pays est divisé entre régions, dont certaines sont très typiques : la Bavière catholique et conservatrice au sud ; les régions de l'ex-Allemagne de l'Est post-communistes, encore en retard sur leur développement ; et Berlin, la ville la plus cosmopolite et socialement à l'avant-garde du pays.

ÉDUCATION

Les écoles primaires sont habituellement gérées par l'État, et sont obligatoires pour les enfants. Les écoles secondaires se divisent généralement en trois catégories : les « gymnasiums » pour les meilleurs élèves, les « realschule » pour les élèves de niveau intermédiaire et les « hauptschule » pour les cursus professionnalisants. Les élèves des « gymnasiums » ont plus de chance d'entrer à l'université que ceux des autres écoles.

L'enseignement tertiaire ou de troisième cycle est divisé en deux

On Nov. 11, to celebrate the life of St. Martin of Tours, a Roman soldier who found Christianity and turned to a life of charity and asceticism, children sing songs about him. A torchlit parade begins at a church and moves onto public squares. When the procession reaches the end, a bonfire is lit, and pretzels are shared.

During the four weeks leading up to Christmas, German town centers are transformed into open-air markets, with vendors selling mulled wine, food, and seasonal items. Entertainment is often provided by choirs, bands, or dancing troupes.

🗨️ A TYPICAL SAYING

If someone says, “Das ist nicht mein/dein Bier” (That is not my/your beer), he or she is saying, “That is none of my/your business.”

👉 A TYPICAL GESTURE

Pointing an index finger to the head means that somebody is crazy.

📖 BOOK

Russian Disco by Wladimir Kaminer: Although this book won't be listed among the greats of literature, it is a lighthearted look at immigrant life in Germany, written by a Russian immigrant who tries to integrate himself into local community, with often hilarious consequences.

▶️ FILMS

Gegen die Wand (Head-On): A German-Turkish 40-year-old man's life is on the rocks after the death of his wife. His life takes him from one bar to the next, and in an alcoholic stupor he deliberately drives his car into a wall. Sent to a psychiatric clinic, he meets a German-Turkish woman who asks him to marry her

so she can escape her restrictive parents, leading to a life of lies, pain and rejection.

Almanya (Germany): A feel-good comedy about a group of Turkish guest workers adapting to life in a strange new country. Germany, their new home, offers them different opportunities and a better shot at life, but integrating and becoming German proves to be a conundrum, forcing them to examine what they want to adopt from European culture.

In der Fremde (Far From Home): Directed by German-Iranian filmmaker Sohrab Shahid Saless, it tells the story of a group of immigrants to Germany in search of a better life. Instead they are faced with a life of daily drudgery, boredom and loneliness.

La Pirogue (The Pirogue): This Senegalese-French-German production follows a fisherman in Senegal who sets off for Spain with a group of migrants hoping to start a better life. But the small boat must first make an arduous, nerve-racking, dangerous crossing on the unpredictable Atlantic Ocean, where the pilot needs to muster all his knowledge, skill and fortitude to overcome the perilous waters.

❓ SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

International Organization for Migration (IOM)

Provides assistance to migrants in such areas as voluntary returns, reintegration, countertrafficking, integration, and EU relocation. Taubenstraße 20-22 10117 Berlin +49 30 278 778 11, iom-germany@iom.int www.germany.iom.int

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Germany

Zimmerstraße 79/80 10117 Berlin +49 30 202 2020, gfrbe@unhcr.org www.unhcr.org (in German only)

Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Federal Office for Migration and Refugees)

Frankenstraße 210 90461 Nürnberg +49 911 943 6390 info@bamf.bund.de www.bamf.de

Pro Asyl

Advocates for the rights of refugees in Germany and in Europe. Offers legal advice and help with asylum applications. Investigates human rights violations and campaign for an open society in which refugees receive protection. In each state is a Flüchtlingsrat, part of the Pro Asyl network, focusing on individual contact and support. +49 692 423 1420 proasyl@proasyl.de www.proasyl.de

Welcome to Europe (w2eu) – Germany

Updated comprehensive information in Arabic, English, Farsi, and French about Germany's asylum laws and how to apply, Dublin III, help for minors, detention, deportation, family reunification, medical assistance, and work. www.w2eu.info/germany.en.html

RefugeeGuide.de

Provides information about Germany, its culture, and its people, in response to questions asked by arriving refugees. Available online and downloadable in 17 languages.

niveaux : un pour l'apprentissage professionnel, qui inclut des stages, et un parcours universitaire pour les diplômés de maîtrise ou de thèse.

Les universités sont d'envergure internationale, et les frais d'inscription sont très faibles, comparés notamment à ceux des autres pays européens. Pour assister aux cours, les étudiants doivent avoir un diplôme d'une école allemande. Ceux qui ont étudié à l'étranger doivent prouver leur capacité à suivre des cours. Selon l'université et les matières enseignées, les connaissances prérequis seront différentes.

Les étudiants étrangers peuvent généralement s'inscrire à un « studienkolleg » (une école de préparation aux études supérieures) afin d'obtenir les compétences nécessaires pour étudier à l'université.

👤 DÉMOGRAPHIE

Environ 80% des Allemands n'ont aucun ancêtre originaire d'un autre pays que l'Allemagne, mais on compte beaucoup d'Allemands ethniques qui sont arrivés depuis l'Europe de l'Est et la Russie après la Deuxième Guerre mondiale, ou depuis l'ex-URSS après sa chute.

La minorité ethnique la plus nombreuse est la communauté germano-turque. L'Allemagne a aussi reçu des vagues de migration depuis la Pologne, la Grèce, l'Italie, l'Espagne, l'Iran, l'Afghanistan et les pays arabes.

♻️ TRI DES DÉCHETS ET RECYCLAGE

Le recyclage est très répandu en Allemagne, et les habitants sont censés trier eux-mêmes leurs ordures ménagères. La plupart des bouteilles de verre peuvent être rendues au magasin pour obtenir le remboursement de la consigne. Les autres objets en verre peuvent être déposés

dans les conteneurs spécifiques, qui sont repérables par une couleur particulière.

Pour les autres matériaux recyclables et les ordures, on trouve généralement des conteneurs de couleurs différentes : bleu pour le papier, jaune pour le plastique et marron ou vert pour les matières végétales et organiques, comme la nourriture.

Si besoin, n'hésitez pas à demander plus d'explications à un voisin ou à un commerçant, car les couleurs des conteneurs ne sont pas toujours les mêmes d'un État à un autre. Ce site internet est une bonne source d'information : www.howtogermany.com

🏛️ RELIGION

Le pays est de culture protestante, mais les Allemands sont, de plus en plus souvent, non croyants. Plus de 35% des résidents disent ne pratiquer aucune religion ; 30% sont catholiques ; 30% sont protestants ; environ 3% sont musulmans ; le reste de la population est chrétien, bouddhiste, juif ou pratiquant d'une autre religion.

🏥 SANTÉ

Le système d'assurance-maladie est très performant et il est obligatoire pour tous. Il est financé par les employeurs et les employés. L'accès aux soins pour les réfugiés, pendant les 15 premiers mois de leur vie en Allemagne, est limité aux urgences et aux situations de douleur extrême ou de maladie grave.

👥 POPULATION

Une bonne partie de la culture et des traditions allemandes a survécu à la mondialisation, mais beaucoup d'Allemands sont quand même fiers d'être des citoyens européens. Les vieux clichés et stéréotypes qui

décrivent les Allemands comme un peuple efficace et organisé peuvent parfois agacer les plus jeunes.

🏡 MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (MARIAGE HOMOSEXUEL)

Les relations entre adultes du même sexe (l'homosexualité) sont autorisées et ne font aucune différence pour la plupart des Allemands. Dans les grands villages et les villes, il est très commun de voir des couples d'hommes ou de femmes s'embrasser ou se donner la main dans la rue, dans les bars gays, ou pendant les marches des fiertés (les gay prides).

Le mariage homosexuel n'est pas autorisé, mais les couples peuvent officialiser leur union auprès de l'administration (sous la forme d'une union civile), leur octroyant quasiment tous les droits qu'ont les couples légalement mariés.

Les employeurs n'ont pas le droit de discriminer les employés LGBT, et la plupart des gens ne tolèrent pas les remarques anti-LGBT sur un lieu de travail.

🗨️ UNE EXPRESSION COURANTE

Si quelqu'un vous dit « Das ist nicht mein / dein Bier » (ce n'est pas ma / votre bière), il signifie « ce ne sont pas mes / vos affaires ».

👉 UN GESTE TYPIQUE

Pour dire à quelqu'un qu'il est fou, pointez votre doigt sur votre tête.

🏠 CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

Même si l'Allemagne a été très conservatrice pendant des décennies, les révoltes étudiantes des années 1960 ont définitivement changé la société. Les filles et les garçons, les

Greece

🏛️ POLITICAL SYSTEM

After several years of domination by a military dictatorship, Greece became a democracy again in 1974. The country has a history of strong far-left and far-right elements, although most Greeks have voted for the center-left Panhellenic Socialist Movement or the liberal-conservative New Democracy.

Greece has been battered by an economic crisis, which has seen the left-wing Syriza come to power in 2015, led by Prime Minister Alexis Tsipras.

🌐 GEOGRAPHY

Greece lies at the crossroads of Europe, Asia, and Africa, which has made it an entry and departure point to and from Europe for millennia.

The country occupies the southern point of the Balkan Peninsula and lies just across the Mediterranean Sea from Turkey (also sharing a small land border), Italy, and North Africa. Thousands of islands dotting the sea belong to Greece. The capital is Athens.

👤 DEMOGRAPHICS

There are about 11 million Greeks, and some 3 million live in Athens. There is a sizable Albanian minority. In 2015 more than 800,000 migrants and refugees from Asia entered Greece.

🎓 EDUCATION

Refugee children have access to free schooling according to the law, but the bureaucratic processes in place at schools might delay enrollment. Children may enroll in local schools if they have refugee status, are from a region considered dangerous, had an

asylum application made, or are third-country nationals residing in the country. Some reception centers offer classes in Greek and computing.

🏛️ RELIGION

Greek Orthodoxy is the prevailing religion, and it has done much to shape the country's character.

👥 PEOPLE

Like in many rural areas, Greeks in villages have strong attachment to their traditions and customs, but cities tend to be more socially progressive. Far-right groups have been active in harassing and sometimes assaulting refugees, but for the most part, Greeks are very welcoming to foreigners, and there are plenty of organizations and individuals helping new arrivals.

🚫 TABOOS

Greeks have been hit hard by the economic crisis, so discussions of the situation should be conducted with awareness of the widespread hardship it has brought on ordinary people.

🏠 COHABITATION

Family is a central institution in Greece, which has led to a lower cohabitation rate than in other EU countries. In 2012 only 8 percent of births in Greece were outside marriage — the lowest rate in the EU.

🏳️ SAME-SEX MARRIAGE

Same-sex relationships have been legal in Greece since 1951, and same-sex civil unions were legalized in 2015, but marriage and adoption are not permitted for same-sex couples.

🏪 SHOPS

Many stores open at 8:30 a.m. or 9:00 a.m., close for a few hours in the afternoon, reopen in the early evening, and then close at 8:30 p.m. or 9 p.m. Hours vary, depending on the day, the kind of business and the size of the store. Most businesses are closed on Sunday.

🛒 SUPERMARKETS

Marinopoulos-Carrefour and Lidl are the biggest chains in Greece, and Galaxias and Sklavenitis are also popular.

🍷 FOOD, DRINK AND SMOKING

Greece has a very high rate of smoking compared with the rest of the EU, and despite a smoking ban in public areas, enforcement can be weak.

Family and friends will often gather and consume wine, beer, or spirits. Tea and coffee are also popular.

Souvlaki are chunks of meat, usually pork or chicken, grilled on skewers and served in pita bread with salad and tzatziki (a sauce made with yogurt, cucumber, garlic, salt and olive oil). Gyros are made of meat (usually lamb or beef) that has been grilled on a rotisserie and served in a flatbread with salad and tzatziki — like shawarma but with blended meat and different toppings.

Halal meat can be found in supermarkets. Ask around for halal restaurants. Arabic, Indian and Iranian restaurants are likely to serve halal food.

🏪 PHARMACIES

Pharmacies have a lit green cross outside the store. Pharmacists can provide advice and first aid. Providing an insurance card reduces prescription charges.

hommes et les femmes, vivent souvent ensemble, en tant qu'amis ou amoureux. Beaucoup de couples choisissent de ne pas se marier, et de plus en plus d'Allemands décident de ne pas avoir d'enfants.

🚫 TABOOS

Les Allemands ressentent une grande honte pour la période nazie et l'Holocauste. Faire de l'humour sur Adolf Hitler ou sur les Juifs, exhiber une swastika ou nier l'existence de l'Holocauste sont non seulement des actes tabous, mais sont aussi passibles d'une peine de prison.

🍷 GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

En Allemagne, chaque État a sa propre législation sur le tabac, et il vaut donc mieux vérifier auprès des habitants du quartier pour connaître les endroits où fumer est autorisé ou interdit. Il est mal vu de fumer chez les gens et en présence de non-fumeurs, d'enfants et de femmes enceintes.

Boire de la bière et du vin est un élément important de la culture allemande, mais boire à l'excès est souvent vu d'un mauvais œil. Beaucoup d'Allemands ne boivent pas, et il est tout à fait normal de ne pas boire en compagnie de personnes qui boivent de l'alcool.

Un des meilleurs exemples du multiculturalisme allemand est le döner (kebab), qui ressemble beaucoup au shawarma arabe. Apporté en Allemagne par les immigrés turcs, le döner est aujourd'hui un plat très populaire que l'on trouve un peu partout dans le pays. La viande du döner est grillée sur une broche, puis finement découpée et fourrée dans un pain chaud. Selon les goûts du clients, on rajoute sur la viande de la salade, de la sauce chili ou de la sauce yogourt.

Une boisson non-alcoolisée

allemande très appréciée est le apfelschorle, un mélange de jus de pomme et d'eau gazeuse.

La currywurst est très populaire parmi les fêtards noctambules de tout le pays. On fait d'abord frire ou griller une saucisse de porc (bratwurst) qu'on découpe et assaisonne avec du ketchup, de la moutarde et une dose généreuse de curry en poudre. Des frites accompagnent généralement ce plat.

Les bouchers turcs proposent de la viande halal, et on trouve facilement des rayons halal dans les supermarchés.

🎭 TRADITIONS

Le carnaval Rhénan (Rheinischer Karneval) est essentiellement célébré dans les États de Rhénanie-du-Nord-Westphalie et de Rhénanie-Palatinat. Ce sont des fêtes et des parades pleines de couleurs, pendant lesquelles un million de personnes, pour la plupart déguisées, remplissent les rues de Cologne.

Les volksfeste sont un croisement entre les fêtes de la bière et les fêtes foraines, et sont très populaires dans tout le pays.

Le volkfest le plus connu est l'Oktoberfest, qui depuis 1810 attire des Allemands mais aussi des visiteurs du monde entier. Le festival a lieu au mois de septembre à Munich, en Bavière, dure 16 jours dans des immenses halls à bières qui font chaque année le bonheur de millions de visiteurs.

Le 11 novembre, on célèbre la vie de saint Martin de Tours, un soldat romain qui a découvert la chrétienté et s'est tourné vers une vie de charité et d'ascétisme. À cette occasion, des enfants chantent des chansons sur lui, un défilé aux flambeaux part d'une église et se déplace dans les places de la ville. À la fin de la procession, un feu de joie est allumé, et les gens se partagent des bretzels (un

biscuit salé).

Pendant les 4 semaines qui précèdent Noël, les centres-villes d'Allemagne sont transformés en marchés en plein air : les commerçants vendent du vin chaud, de la nourriture et des produits de saison. Pour s'amuser, on organise des concerts de chorales ou de groupes de musique et des spectacles de danse.

▶ FILMS

Gegen die Wand (Head-On) : un homme germano-turc de 40 ans voit sa vie sombrer après la mort de sa femme. Il va de bar en bar, et dans un moment d'ivresse, il fonce dans un mur au volant de sa voiture. Envoyé dans un hôpital psychiatrique, il rencontre une femme germano-turque qui le demande en mariage afin d'échapper à ses parents trop stricts. La vie de l'homme n'est alors plus faite que de mensonges, douleur et rejet.

Almanya (Allemagne) : une comédie légère et réjouissante à propos d'un groupe de travailleurs immigrés qui s'adaptent à un nouveau pays, plutôt étrange pour eux. L'Allemagne, leur nouvelle maison, leur offre différentes opportunités et plus de chances de réussir dans la vie, mais s'intégrer et devenir Allemands s'avère être un véritable casse-tête, qui les pousse à choisir ce qu'ils veulent réellement adopter dans la culture européenne.

In der Fremde (Loire du Pays) : réalisé par la cinéaste germano-iraniennne Sohrab Shahid Saless, le film raconte l'histoire d'un groupe d'immigrés en quête d'une vie meilleure en Allemagne. Au lieu de rencontrer le bonheur, ils doivent faire face à un quotidien fait de travail acharné, d'ennui et de solitude.

La Pirogue : cette production sénégal-franco-allemande suit un pêcheur au Sénégal qui choisit d'embarquer vers l'Espagne avec un

Pharmacies are typically open until 8:30 p.m. Some are open through the night. Those with standard hours post the addresses of area pharmacies that are open later.

TRADITIONS

Apokries, or Carnival, precedes Lent (a period of fasting and penance before Easter) and is a fun and colorful time when people dress up and attend parties.

On Clean Monday, the first day of fasting, families gather to eat seafood and vegetables or fly kites in public spaces. Tuesday (rather than Friday) the 13th is considered unlucky for many Greeks.

A TYPICAL GESTURE

Nodding the head backward or raising the eyebrows means “no.” then. Tilting the head to the side means “yes.”

A TYPICAL SAYING

“Parakalo, borite na epanalabete pio arga?” (Please, could you repeat that a bit more slowly?)

“Den milao kala ellinika.” (I don’t speak Greek fluently.)

FILMS

Theia apo to Chicago (The Auntie From Chicago): Life in a sleepy corner of Greece is disturbed when the sister of a reticent retired general returns home after 30 years in Chicago. She brings new ideas to the conservative household, beginning with the aim of marrying off the general’s shy daughters.

Xenia: Two teenage Albanian brothers set out on a journey to Greece to find their absent Greek father and come to terms with the recent death of their mother. Their

path sees them face ghosts of Greece’s past as their mission to gain Greek citizenship soon becomes an existential battle.

Nyfes (Brides): It is 1922, and some young mail-order brides from Greece and elsewhere board a ship to America to start a new life with their unknown future husbands. One woman is promised to a tailor in Chicago but on the journey meets an American war correspondent who challenges the patriarchal views about women in rural Greece.

HEALTH CARE

By law, refugees have access to free health care if they don’t have insurance or financial means to get treatment. This means that they may get free medication and access to hospitals and may be assessed at hospitals, medical centers and health care centers. Recent reports suggest that the government’s tight financial situation has meant that asylum seekers have suffered and received limited access to health care. They can sometimes get access to treatment only after they get approval from a committee with stringent criteria.

BOOK

Eleni by Nicholas Gage: The author tells the story of his mother, who was murdered during the Greek civil war for hurrying her children out of a village that becomes occupied by communist guerrillas. As an adult, he begins a hunt for her killers.

SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

International Organization for Migration (IOM)

Provides assistance to migrants in such areas as voluntary returns,

reintegration, countertrafficking, integration, and EU relocation.
Dodekanisou Street 6
Alimos, 17456
+30 210 99 19 040
iomathens@iom.int
www.greece.iom.int

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Greece

+30 216 20 07 800
great@unhcr.org
www.unhcr.gr (in Greek only)

Greek Asylum Service

Manages all asylum claims.
+30 210 69 88 660
asylo.gov.gr
twitter.com/greekasylum

Welcome to Europe (w2eu) – Greece

Provides an updated list of different services.
www.w2eu.info

Metadrası – Action for Migration and Development

Offers services for refugees that are not provided by the government. This includes translation and protection for unaccompanied refugee children.
+30 210 52 01 792
+30 210 52 01 794 (for an interpreter)
metadrası@gmail.com
www.metadrası.org

Greek Council for Refugees (GCR)

Offers Interpreters, legal aid, social support, an intercultural center, Greek and English language courses, computer courses, and learning support.
Solomou Street 25
10682 Athens
+30 210 38 00 990
www.gcr.gr

groupe de migrants, espérant recommencer une vie meilleure. Mais leur petit bateau doit d’abord faire une traversée difficile, dangereuse et angoissante sur les eaux imprévisibles de l’océan Atlantique, pendant laquelle le pilote doit réunir toute ses connaissances, ses compétences et son courage afin de surmonter la mer dangereuse.

LIVRE

Russendisco (Discothèque russe) de Wladimir Kaminer : même si cet ouvrage n’entrera pas dans l’histoire des chefs-d’œuvre de la littérature, il s’agit d’un point de vue léger et gai sur la vie d’un immigré en Allemagne, raconté par un immigré russe qui essaye de s’intégrer à la communauté locale, un effort qui provoque souvent des conséquences hilarantes.

SUPERMARCHÉS

Les supermarchés les moins chers sont Aldi, Lidl et Netto. Rewe et Edeka sont les plus chers.

MAGASINS

Les magasins sont généralement ouverts du lundi au samedi ; certains restent ouverts jusqu’à minuit. La plupart des supermarchés ne sont pas ouverts le dimanche. Les stations-service (qui vendent du carburant pour les véhicules) ont souvent une petite sélection de produits, et sont ouvertes 24h/24 et 7j/7.

QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS

Organisation internationale pour les Migrations (OIM ; en anglais, IOM : International Organization for Migration)

Fournit des services et des conseils aux migrants, notamment pour les retours volontaires, la réintégration,

la lutte contre le trafic, l’intégration et le relogement dans l’Union européenne.
Taubenstraße 20-22
10117 Berlin
+49 30 278 778 11
iom-germany@iom.int
www.germany.iom.int

Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés – Allemagne (UNHCR ; en anglais : United Nations High Commissioner for Refugees)

Zimmerstraße 79/80
10117 Berlin
+49 30 202 2020
gfrbe@unhcr.org
www.unhcr.org (in German only)

Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Office fédéral de l’immigration et des réfugiés)

Frankenstraße 210
90461 Nürnberg
+49 911 943 6390
info.buerger@bamf.bund.de
info@bamf.bund.de
www.bamf.de

Pro Asyl

Défend les droits des réfugiés en Allemagne et en Europe. L’ONG offre des conseils juridiques et de l’aide pour les demandes d’asile. Elle enquête aussi sur les violations des droits humains, et fait campagne pour une société plus ouverte dans laquelle les réfugiés recevraient une protection. Dans chaque État, on trouve un Flüchtlingsrat qui fait partie du réseau Pro Asyl, et qui se concentre sur l’accueil et le soutien individuels.
+49 692 423 1420
proasyl@proasyl.de
www.proasyl.de

Welcome to Europe (w2eu) – Allemagne

Fournit une information complète et à jour en langue arabe, anglaise, farsi

et française à propos de la législation allemande sur l’asile, les procédures pour déposer sa demande, le règlement Dublin III, l’aide aux mineurs, la détention, les expulsions, le rassemblement familial, l’assistance médicale et l’emploi.
www.w2eu.info/germany.en.html

RefugeeGuide.de

Fournit des informations sur l’Allemagne, sa culture et sa population pour répondre aux questions que posent les réfugiés qui viennent d’arriver. Le guide est téléchargeable gratuitement sur internet et disponible en 17 langues.

Grèce

SYSTÈME POLITIQUE

Après de longues années d’une dictature militaire, la Grèce est redevenue une démocratie en 1974. Le pays a connu une histoire faite de mouvements extrémistes, à gauche comme à droite, même si la plupart des habitants ont voté pour le Mouvement socialiste panhellénique (PASOK), de centre gauche, ou pour les libéraux-conservateurs de Nouvelle Démocratie (ND).

La Grèce a été touchée de plein fouet par une crise économique, pendant laquelle le parti de gauche Syriza est arrivé au pouvoir, en 2015, dirigé par le Premier ministre Alexis Tsipras.

GÉOGRAPHIE

La Grèce est au carrefour de l’Europe, de l’Asie et de l’Afrique, ce qui en fait un point d’entrée et de départ en Europe depuis des siècles.

Le pays occupe la partie sud de la péninsule des Balkans, et s’étend sur la mer Méditerranée juste en face de la Turquie (les deux pays partagent aussi une petite frontière terrestre),

Greek Forum for Refugees

Provides assistance to refugees and asylum seekers during the asylum procedure to protect their rights and to assist their integration into Greek society. A network of refugee communities in Greece. Languages: Greek, English, French, Arabic, and Farsi.

Navarchou Notara 12

106 83 Athens

+30 213 02 82 976

+30 694 84 08 928

www.refugees.gr

Hellenic Red Cross

Provides a hotline and telephone information about asylum procedures, residence permits, and legal issues. Offers mediation and facilitation with institutions and services, support, and guidance in Greek, English, French, Arabic, Dari, Kurdish, and Russian.

1 Lykavittou Street, Athens 106 72 (Monday to Friday 8 a.m. to 8 p.m.)

+30 210 36 13 848

+30 210 51 40 440 (hotline)

pr@redcross.gr

www.redcross.gr

Arsis

Offers unaccompanied minors and other vulnerable groups legal aid, social counseling and assistance with asylum applications, relocation, family reunification, and housing applications. Tenedou 21B (near Amerikis Square) Athens | Call to find out hours for consultations. +30 210 82 59 880 www.arsis.gr

Aitima

Provides legal and social support to asylum seekers and refugees, as well as people in detention. Tripou Street 4 117 41 Athens (Tuesday and Wednesday 1 p.m. to 3 p.m.)

+30 210 92 41 677

aitima@freemail.gr

www.aitima.gr

Doctors of the World – Greece

Offers medical care in open polyclinics, social pharmacy, social support, psychological support, shelter for vulnerable groups, mobile unit care for vulnerable populations, damage reduction program for addicts, and intercultural mediation.

Sapfous Street 12

105 53 Athens

+30 210 32 13 150

info@mdmgreece.gr

mdmgreece.gr

Doctors Without Borders (MSF)

Provides first assistance, medical and psychological support, shelter, water, sanitation and essential relief items at reception centers and transit camps. Also provides updates on crisis situations.

Xenias Street 15

115 27 Athens

+30 210 52 00 500

info@msf.gr

www.msf.org

Babel Day Center

Offers psychological and psychiatric support for migrants and refugees. Interpreters available. Loannou Drosopoulou 72 (near Platia Amerikis) Athens (Wednesday and Thursday 9 a.m. to 8 p.m. | the rest of the week 9 a.m. to 5 p.m.) +30 210 86 16 280 +30 210 86 16 266 babel@syneirmos.gr

Klimaka

Offers shelter for asylum applicants and refugees with mental disorders, social support, psychological support, and psychiatric care. Dekeleon Street 50 Keramikos 11854 +30 210 34 17 162 www.klimaka.org.gr

Praksis

Offers primary medical care, with general practitioners, pediatricians, gynecologists, dentists and pharmacists.

Stournari Street 57

10432 Athens

(Monday to Friday 9 a.m. to 5 p.m.)

+30 210 52 05 200

+30 210 52 05 201

info@praksis.gr

www.praksis.gr

Italy

POLITICAL SYSTEM

Italy is a republic with a multiparty democratic system, with parties allocated seats according to the percentage of votes won. This ensures a highly diverse but often volatile political scene, in which smaller parties in coalition governments can pull their support from more dominant parties, leading to an imbalance in power.

The two largest parties had been the center-left Democratic Party and the center-right People of Freedom Party. In 2013 the People of Freedom Party dissolved, and the re-formed Forza Italia, headed by controversial former Prime Minister Silvio Berlusconi, and the New Center-Right arose in its place.

A new colorful political character, Beppe Grillo, has risen to prominence, promising to shake up Italy's politics, although his populism and lack of experience have attracted controversy.

GEOGRAPHY

Italy is one of the most culturally diverse countries in Europe, and its geography represents this as it stretches south from the Alps into the Mediterranean. Across the water to the east lie the Balkans, and to the south is Africa.

de l'Italie et de l'Afrique du Nord. Les milliers de petites îles qui parsèment les eaux appartiennent à la Grèce. La capitale du pays est Athènes.

SANTÉ

La législation offre aux réfugiés un accès gratuit aux soins médicaux s'ils ne sont pas inscrits au système d'assurance maladie ou s'ils n'ont pas les moyens de payer les médicaments. Ils peuvent donc gratuitement suivre un traitement, accéder aux hôpitaux et recevoir un diagnostic dans les hôpitaux, les centres médicaux et les centres de santé. Les études récentes montrent que la situation financière difficile du gouvernement a réduit l'accès aux soins pour les demandeurs d'asile : pour bénéficier d'un traitement, ils doivent parfois attendre de recevoir l'accord d'un comité aux critères très stricts.

DÉMOGRAPHIE

On compte environ 11 millions de Grecs, dont près de 3 millions vivent à Athènes. Il existe aussi une communauté d'Albanais assez conséquente. En 2015, plus de 800 000 migrants et réfugiés d'Asie sont entrés en Grèce.

RELIGION

L'Église orthodoxe de Grèce est la religion principale, et son impact sur la culture du pays est énorme, encore aujourd'hui.

ÉDUCATION

La législation permet aux enfants réfugiés d'accéder gratuitement à l'école, mais les démarches administratives peuvent retarder l'inscription des élèves. Les enfants peuvent s'inscrire dans les écoles locales s'ils ont le statut de réfugiés, s'ils couraient un

danger dans leur pays d'origine, s'ils ont déposé une demande d'asile, ou s'ils sont ressortissants d'un pays tiers (hors Union européenne) et habitent en Grèce. Certains centres d'accueil proposent des cours de langue grecque et d'informatique.

POPULATION

Comme c'est le cas dans de nombreuses zones rurales, les villages grecs montrent un attachement plutôt fort aux traditions et coutumes, et les villes sont généralement plus ouvertes au niveau social. Les groupes d'extrême droite sont très actifs, et harcèlent ou agressent régulièrement les réfugiés. Cependant, la majorité des Grecs sont très accueillants avec les étrangers, et on trouve de nombreux organismes et personnes qui aident les nouveaux arrivants.

TABOUS

Les Grecs ont été très fortement touchés par la crise économique, et si l'on veut parler de ce sujet, il vaut donc mieux garder en tête les grandes difficultés que la population a dû affronter.

CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

La famille est une institution centrale en Grèce, ce qui fait que le concubinage est beaucoup moins développé que dans les autres pays de l'UE. En 2012, seulement 8% des naissances ont eu lieu hors mariage ; c'est le taux le plus faible de l'Union.

MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (MARIAGE HOMOSEXUEL)

Les relations entre personnes de même sexe sont autorisées en Grèce depuis 1951, et les unions civiles ont

été légalisées en 2015. Cependant, le mariage et l'adoption ne sont pas encore autorisés pour les couples de même sexe.

PHARMACIES

Les pharmacies ont une croix verte lumineuse sur la façade. Les pharmaciens peuvent donner des conseils et une aide d'urgence. Les prescriptions sont moins chères si vous présentez une carte d'assuré.

Les pharmacies sont généralement ouvertes jusqu'à 20h30. Certaines ouvrent toute la nuit. Sur les vitrines des pharmacies normales, on trouve les adresses de celles qui restent ouvertes tardivement.

FILMS

Theia apo to Chicago (La tante de Chicago) : dans un coin paisible de la Grèce, la vie quotidienne est soudain perturbée quand la sœur d'un discret général à la retraite rentre dans sa famille après 30 ans passés à Chicago. Elle apporte de nouvelles idées à sa famille très conservatrice, en commençant par vouloir marier les filles timides du général. **Xenia** : deux frères albanais, adolescents, embarquent dans un voyage vers la Grèce pour retrouver leur père absent, un Grec, et finir le deuil de leur mère, décédée peu avant leur départ. Sur leur chemin, ils vont devoir faire face aux fantômes du passé de la Grèce, et leur objectif d'obtenir la nationalité grecque va vite devenir un combat existentiel. **Nyfes** (Les mariées) : en 1922, quelques jeunes futures mariées choisies sur catalogue, et originaires de Grèce et d'autres pays, embarquent sur un bateau, direction les États-Unis, pour commencer une nouvelle vie avec leurs futurs maris, qu'elles ne connaissent pas encore. Une des jeunes femmes a été promise à un tailleur de Chicago, mais

The country is generally split between the richer, more cosmopolitan north, and poorer, more leftist south. The northern areas have a longer history of industrialization and general economic development, while the south is more rural, relying on traditional industries such as farming and fishing or state subsidies, with generally higher rates of unemployment and less complex infrastructure.

DEMOGRAPHICS

The country's population is divided along regional lines. For centuries before Italian unification (generally accepted as when Rome was made the capital of Italy in 1871) the country was split into city-states and regional kingdoms shaping different identities. Italy has become a cultural and linguistic patchwork with strong feelings of regional identity. This is seen most vividly at football matches between competing regional sides. There are growing communities of people from the Middle East, the Balkans, Romania and China.

RELIGION

Inside Rome is the city state The Vatican, which is the home of the Roman Catholic Church. This is one reason why Catholicism is a key part of Italian identity. However, growing immigration from Africa and the Middle East is gifting Italy with a more multicultural mosaic, with Islam a particularly strong new religion in the country.

PEOPLE

Italy is one of the stylemakers of Europe, and the country's proud past has given the country an immense sense of purpose. Italians are known for their design, and the country has perhaps the best-appreciated cuisine

in the world.

However, Italy has its fair share of problems with corruption and badly run public services, which some say has given rise to constant threats from the far right and organized crime, such as the infamous Mafia criminal syndicate, which is particularly prominent in southern Italy and the island of Sicily.

EDUCATION

All minors, whether Italian or not, must go to school until the age of 16, and children of asylum seekers are granted the same access to public schools as Italians.

HEALTH CARE

Italy has high-quality health care, with the National Health Service providing free medical care to citizens and residents. All asylum seekers benefit from the National Health Service, just as Italian citizens do; migrants are granted largely the same rights.

COHABITATION

Despite Roman Catholicism's strong presence in the country, cohabitation with partners has dramatically increased. There are still regional differences, with nonmarital unions more common in the north than in the south.

A TYPICAL GESTURE

Italians use as many as 250 gestures to express themselves. Some people suggest that the huge number of nonverbal forms of communication were devised by market sellers or for communication while under foreign occupation. One popular sign is to dig a finger into a cheek to say that something is very tasty.

SAME-SEX MARRIAGE

Same-sex sexual activity was legalized in 1890, and civil unions were permitted in May 2016, granting same-sex couples some of the rights that married partners have but stopping short of marriage and adoption.

FAMILY

Italian society is still very family oriented, and parents, children, grandparents, and extended relatives often gather on weekends for home-cooked meals.

PHARMACIES

Italian pharmacies follow a rota system, so there should always be one available at night and on holidays. Each pharmacy displays its hours and lists nearby late-night clinics.

SHOPS

Shops generally open at 9 a.m., close for lunch from 1 p.m. to 3:30 or 4 p.m., and then stay open until anywhere from 7:30 to 9:30 p.m. Most are closed on Sundays.

SUPERMARKETS

Popular supermarkets include Esselunga (in the north), Carrefour, Coop, Conad, and Unes.

FOOD, DRINK AND SMOKING

Smoking is forbidden in all public buildings.

Wine is one of the most popular beverages in Italy, and the country boasts some of the best wines in the world.

Pasta is a staple in Italy and comes in a variety of shapes and sizes with different names, from long thin durum wheat noodles like spaghetti

pendant la traversée, elle rencontre un Américain, journaliste correspondant de guerre, qui remet en question la vision patriarcale que les hommes ont des femmes dans la Grèce des campagnes.

GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

La Grèce a un taux de tabagisme très élevé, comparé au reste de l'UE, et l'interdiction de fumer dans les lieux publics n'est pas souvent respectée ou contrôlée.

Les membres de la famille et les amis se rassemblent très régulièrement pour boire du vin, de la bière ou d'autres types d'alcool. Le thé et le café sont aussi très populaires.

Les souvlaki sont des morceaux de viande, généralement du porc ou du poulet, grillés sur des brochettes, servis dans un pain pita avec de la salade et du tzatziki (une sauce faite de yogourt, concombre, sel et huile d'olive). Les gyros sont faits de viande (généralement de l'agneau ou du bœuf) grillée sur une rôtissoire et servie sur une galette avec de la salade et du tzatziki (c'est une sorte de shawarma, sans le mélange de viande, et sans les sauces).

On trouve de la viande halal dans les supermarchés. Pour les restaurants halal, il suffit de demander aux habitants. Généralement, les restaurants arabes, indiens et iraniens servent de la nourriture halal.

MAGASINS

Beaucoup de magasins ouvrent à 8h30 ou 9h00, ferment pour quelques heures dans l'après-midi, et rouvrent en début de soirée, pour fermer à 20h30 ou 21h00. Les horaires dépendent du jour, du type de commerce et de la taille du magasin. La plupart des commerces sont fermés le dimanche.

SUPERMARCHÉS

Marinopoulos-Carrefour et Lidl sont les plus grandes chaînes de supermarchés en Grèce. Galaxias et Sklavenitis sont aussi très populaires.

TRADITIONS

Les Apokries, qu'on appelle aussi le carnaval, précèdent le Carême (une période de jeûne et de pénitence). C'est l'occasion pour les gens de se déguiser et d'organiser des fêtes.

Au moment du Lundi pur, le premier jour de jeûne, les familles se réunissent pour manger des fruits de mer et des légumes, et faire voler des cerfs-volants en plein air.

Mardi 13 (et non pas vendredi 13 comme dans d'autres pays) est considéré comme un jour de malchance pour la plupart des Grecs.

A TYPICAL GESTURE

Pour dire « non », on hoche la tête en arrière, ou bien on hausse les sourcils. Pour dire « oui », on penche la tête sur le côté.

A TYPICAL SAYING

« Parakalo, borite na epanalabete pio arga? » (Voulez-vous répéter plus lentement, s'il vous plaît ?)
« Den milao kala ellinika. » (Je ne parle pas très bien le grec.)

LIVRE

Eleni par Nicholas Gage : l'auteur raconte l'histoire de sa mère, assassinée durant la guerre civile grecque pour avoir fait fuir ses enfants du village occupé par la guérilla communiste. Une fois adulte, l'écrivain part à la recherche des assassins.

QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS

Organisation internationale pour les Migrations (OIM ; en anglais, IOM : International Organization for Migration)

Fournit des services et des conseils aux migrants, notamment pour les retours volontaires, la réintégration, la lutte contre le trafic, l'intégration et le relogement dans l'Union européenne.

Dodekanisou Street 6
Alimos 17456
+30 210 99 19 040
iomathens@iom.int
www.greece.iom.int

Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés – Grèce (UNHCR. United Nations High Commissioner for Refugees)

+30 216 20 07 800
great@unhcr.org
www.unhcr.gr (site en langue grecque uniquement)

Greek Asylum Service (Service grec d'asile)

S'occupe des demandes d'asile.
+30 210 69 88 660
asylo.gov.gr
twitter.com/greekasylum

Welcome to Europe (w2eu) – Grèce (Bienvenue en Europe)

Fournit une liste à jour des différents services.
www.w2eu.info

Metadrasi – Action for Migration and Development (Action pour la migration et le développement)

Offre aux réfugiés des services que le gouvernement ne fournit pas, notamment la traduction et la protection des enfants réfugiés non accompagnés.

+30 210 52 01 792
+30 210 52 01 794 (pour demander un traducteur/interprète)
metadrasi@gmail.com
www.metadrasi.org

to sheets used in dishes such as lasagna.

Even fast food for Italians can be a culinary delight. Search out places offering pizza “al taglio,” or by the slice. Another spot to get a quick snack is at a “rosteria,” which serves savory pastries and other delicious dishes.

Some restaurants and takeaway places serve halal meat and usually have signs indicating this.

🗑️ WASTE AND RECYCLING

Garbage is disposed of by municipal waste disposal teams, but there are different services from region to region. In the north, it is generally mandatory for households to separate landfill waste, recyclable materials, and organic waste.

🗨️ A TYPICAL SAYING

“Chi dorme non piglia pesci”
(Those who sleep don't catch fish).

🎭 TRADITIONS

Italians festivals often revolve around religious feasts. One popular event is Pasquetta, celebrated on the first Monday after Easter, when families mark the beginning of springtime by going on picnics.

On All Saints' Day, Nov. 1, Italians visit the graves of their ancestors and decorate the burial places with flowers.

Italians have a mythical figure much like Santa Claus or Father Christmas. On Jan. 6, an old lady known as Befana is said to travel through Italy flying on her broomstick, dropping off presents for well-behaved children.

One popular secular celebration is Liberation Day on April 25, which marks the end of fascist rule in Italy in 1945.

▶️ FILMS

The Cardboard Village (Il Villaggio di Cartone): An Italian priest sees his church close its doors during his final days of service because of slumping religious observance in the country. As the pews are removed and crosses taken down, a group of homeless migrants from North Africa settles into the sparse space. The priest finds a new calling to help the men — an endeavor that combines faith with humanism.

Pummarò (Pummarò): An African medical student recently arrived in Italy seeks out his missing brother, who worked as an undocumented farm laborer to help his sibling with college fees. The film deals with identity and racism in 1980s Italy, as well as exploitation of unseen undocumented immigrants with little awareness of their rights.

Besieged (L'Assedio): In Italy an African refugee finds work as a domestic helper for an English pianist. Infatuated, the musician attempts desperately to woo her with gifts and a marriage proposal. She says she will accept his advances on one condition: that he secure the freedom of her husband from an African jail.

📖 BOOK

The Periodic Table by Primo Levi: A collection of stories named after the table of elements, it retells Levi's life as a Jewish chemist who faces the consequences of fascist Italy's suspicion and hatred. Soon his Jewish identity becomes a danger to him, and he must go on the run and risk his life fighting the system.

❓ SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

International Organization for Migration (IOM)

Provides assistance to migrants in such areas as voluntary returns, reintegration, countertrafficking, integration, and EU relocation.

Via Nomentana 62
00161 Rome
+39 06 4423 1428
iomrome@iom.int
www.italy.iom.int

Welcome to Europe (w2eu) – Italy

Provides updated comprehensive information in Arabic, English, Farsi, and French about Italy and organizations assisting new arrivals with issues such as legal advice, counseling, minors, detention, deportation, family reunification, medical assistance, and work. Also provides a list of places to eat and sleep in various cities.

www.w2eu.info

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Italy

Via Alberto Caroncini 19
00197 Rome
+39 0680 2121
www.unhcr.it

Associazione Studi Giuridici sull'Immigrazione (Association for Juridical Studies on Immigration)

Focuses on all legal aspects of immigration. With a pool of lawyers, academics, consultants and civil society representatives, ASGI's expertise is in various areas relating to refugees and migrants, including anti-discrimination and xenophobia, children's and unaccompanied minors' rights, asylum and refugee seekers, statelessness, and citizenship. ASGI lawyers are in many Italian cities.

+39 01 1436 9158
+39 04 3250 7115
segreteria@asgi.it
info@asgi.it

Comité grec pour les réfugiés (GCR)

Propose les services d'interprètes, de l'aide juridique, de l'assistance sociale, un centre interculturel, des cours de langue grecque et anglaise, des cours d'informatique et une aide à l'apprentissage scolaire.

Solomou Street 25
10682 Athens
+30 210 38 00 990
www.gcr.gr

Greek Forum of Refugees (Forum grec des réfugiés)

Fournit une assistance aux réfugiés et aux demandeurs d'asile pendant le temps de leur demande afin de protéger leurs droits et suivre leur intégration dans la société grecque. C'est aussi un réseau qui relie les communautés de réfugiés en Grèce. On y parle le grec, l'anglais, le français, l'arabe et le farsi.

Navarchou Notara 12
106 83 Athens
+30 213 02 82 976
+30 694 84 08 928
www.refugees.gr
refugeegr.blogspot.com
www.facebook.com
greekforumofrefugees

Croix Rouge Hellénique

Fournit un service de hotline et d'information par téléphone à propos des procédures d'asile, des permis de résidence et des questions juridiques. Offre une médiation pour faciliter les rapports avec les institutions et administrations. L'aide est disponible en grec, anglais, français, arabe, dari, kurde et russe.

Lykavittou Street 1
Athens 106 72
(du lundi au vendredi de 8h00 à 20h00)
+30 210 36 13 848
+30 210 51 40 440 (hotline)
pr@redcross.gr
www.redcross.gr

Arsis

Permet aux mineurs non accompagnés et aux autres personnes vulnérables d'obtenir une aide juridique, de l'assistance sociale et des conseils pour les demandes d'asile, le relogement, le rassemblement familial et les demandes de logement.

Tenedou 21B (près de la place Amerikis) Athens
Téléphoner pour connaître les horaires de consultation.

+30 210 82 59 880
www.arsis.gr

Aitima

Propose un soutien juridique et une assistance sociale aux demandeurs d'asile et aux réfugiés, ainsi qu'aux personnes en détention.

Tripou Street 4
117 41 Athens
(mardi et mercredi de 13h00 à 15h00)
+30 210 92 41 677
aitima@freemail.gr
www.aitima.gr

Praksis

Offre des soins médicaux de première nécessité grâce à une communauté de médecins généralistes, pédiatres, gynécologues, dentistes et pharmaciens.

Stournari Street 57
10432 Athens
(du lundi au vendredi de 9h00 à 17h00)
+30 210 52 05 200
+30 210 52 05 201
info@praksis.gr
www.praksis.gr

Médecins du Monde – Grèce

Offre des soins médicaux dans des polycliniques ouvertes, des services de pharmacie sociale, une assistance sociale, un soutien psychologique, des abris et une unité de soins mobile pour les personnes vulnérables, un programme de réduction des risques pour les toxicomanes et de la médiation interculturelle.

Sapfous Street 12
105 53 Athens
+30 210 32 13 150
info@mdmgreece.gr
www.mdmgreece.gr

Médecins Sans Frontières (MSF)

Offre l'assistance d'urgence, un soutien médical et psychologique, des abris, de l'eau, des sanitaires et les produits de première nécessité dans les centres d'accueil et les camps de transit. Fournit aussi des informations à jour sur les situations de crise.

Xenias Street 15
115 27 Athens
+30 210 52 00 500
info@msf.gr
www.msf.org

Klimaka

Offre un abri aux demandeurs d'asile et aux réfugiés qui souffrent de troubles mentaux, propose une assistance sociale, un soutien psychologique et des soins psychiatriques.

Dekeleon Street 50
Keramikos 11854
+30 210 34 17 162
www.klimaka.org.gr

Babel Day Center

Offre un soutien psychologique et psychiatrique aux migrants et réfugiés. Propose des services d'interpréariat.

Loannou Drosopoulou 72
(près de la Place Amerikis) Athens
(le mercredi et le jeudi de 9h00 à 20h00 | le reste de la semaine de 9h00 à 17h00)
+30 210 86 16 280
+30 210 86 16 266
babel@syneirmos.gr

Italie

🏛️ SYSTÈME POLITIQUE

L'Italie est une démocratie républicaine avec un système multipartite,

antidiscriminazione@asgi.it
(service against discrimination)
www.asgi.it

Consiglio Italiano per i Rifugiati (Italian Refugee Council)

In Catania, Caserta, Salerno,
Bologna, Milano, Bergamo, Verona
and Gorizia.
Via Montecalco 6 | Aprelea
+39 06 6920 0114
cir@cir-onlus.org
www.cir-onlus.org

Centro Astalli – Servizio dei Gesuiti per i Rifugiati in Italia (Astalli Center – Jesuit Refugee Service in Italy)

Accompanies, serves and advocates
on behalf of refugees and other forcibly
displaced people, focusing on
education, emergency assistance,
health care, livelihood and social
services.
www.centroastalli.it

Croce Rossa Italiana (Italian Red Cross)

Ensures that people affected by conflict
can get basic health care that
meets universally recognized
standards.
Via Toscana 12
00187 Rome
+39 06 4759 6281
+39 80 0166 166 (free)
international.relations@cri.it
www.cri.it

Fondazione Migrantes (Migrants Foundation)

Provides assistance in basic needs
like housing and health care.
Publishes weekly information bulletins
and analyses of legislation and
policy concerning migrants.
Via Aurelia 468
00165 Rome
+39 06 6639 8452
segreteria@migrantes.it
www.migrantes.it

Medici Senza Frontiere (Doctors Without Borders)

Runs a number of projects, including
search and rescue operations, psychological
care centers, and a
reception center for migrants and
refugees.
Via Magenta 5 | Third Floor | Rome.
+39 06 8880 6000
msf@msf.it
www.medicisenzafrontiere.it

Centro Welcome (Welcome Center)

Provides assistance to women and
children in health care, language
classes, professional training, and
family reunification. A social center
for immigrant families.
Viale Romania 32
00197 Rome
+39 06 8530 0916
cwelcome@tiscalinet.it
www.centrowelcome.org

Caritas Rome

Via Delle Zoccolette 19
00183 Rome
+39 06 661 77 001
+39 06 696 864 125
www.caritas.it

Medici per i Diritti Umani (Doctors for Human Rights)

Via dei Zeno 10
00176 Rome
+39 069 784 4892
posta@mediciperidirittiumani.org
www.mediciperidirittiumani.org

ARCI Associazione Ricreativa e Culturale Italiana (Italian Cultural and Recreational Association)

Offers information, support, and
advice.
Via dei Monti di Pietralata 18
00157 Roma
+39 800 905 570
www.arci.it

The Netherlands

POLITICAL SYSTEM

The Netherlands is headed by a monarch, with real power in the hands of the Cabinet, which is the government's main executive body.

The complex nature of government and emphasis on coalitions is supposed to encourage power sharing and consensus. Parliament is elected by the people, with seats allocated according to the percentage of votes won.

The largest parties are the center-right People's Party for Freedom and Democracy and the center-left Labor Party. The nationalist, anti-immigration Party for Freedom, headed by Geert Wilders, is an important political force.

GEOGRAPHY

The Netherlands is one of the most densely populated countries in the world. It is on the North Sea, with largely flat, low-lying land, making it prone to flooding.

DEMOGRAPHICS

The Netherlands' population is about 17 million, with the majority Dutch speakers. Much of the country's immigrant population comes from former colonies such as Indonesia and Suriname, but also Turkey, Morocco and Eastern Europe, and non-Dutch ethnic groups account for about 20 percent of residents.

EDUCATION

Like the Dutch, refugee children must attend school until they are 18. Refugee children up to the age of 12 go to elementary school, and students 12 to 18 first go to

dans lequel les partis politiques reçoivent des sièges selon le pourcentage de votes qu'ils ont obtenus aux élections. Ce système permet une grande diversité politique, mais aussi une situation très instable dans les gouvernements de coalition, dans laquelle les plus petits partis peuvent facilement décider de ne plus soutenir un des partis dominants, créant ainsi un déséquilibre du pouvoir.

Les deux principaux partis au pouvoir ont longtemps été le Parti démocrate (PD : Partito Democratico) de centre droit, et le Peuple de la Liberté (Pdl : Il Popolo della Libertà). Le Peuple de la Liberté s'est dissout en 2013 : une partie de ses membres reforment Forza Italia, dirigé par le très controversé ex-Premier ministre Silvio Berlusconi, et les autres rejoignent le Nouveau Centre droit (NCD : Nuovo Centrodestra).

Beppe Grillo, un nouveau personnage politique haut en couleurs, a récemment gagné en notoriété, promettant de bousculer les traditions politiques d'Italie, mais son côté populiste et son manque d'expérience en font un personnage lui aussi controversé.

TRI DES DÉCHETS ET RECYCLAGE

Des équipes municipales s'occupent de l'enlèvement des ordures, mais les services diffèrent selon la région. Dans le Nord, les habitants doivent faire eux-mêmes le tri entre les matériaux recyclables, les matières végétales et organiques, et les produits qui vont à la déchetterie.

GÉOGRAPHIE

L'Italie est un des pays qui a la culture la plus diversifiée d'Europe, et sa géographie représente cette particularité : le territoire s'étend du sud des Alpes jusqu'à la

Méditerranée. De l'autre côté des eaux, à l'est se trouvent les Balkans, et au sud l'Afrique.

Le pays est globalement divisé entre le Nord, région riche et cosmopolite, et le Sud, un territoire plus pauvre, et politiquement plus à gauche. Les régions du Nord ont une longue histoire d'industrialisation et de développement économique dans plusieurs secteurs, tandis que le Sud est plus rural, et s'appuie principalement sur les industries traditionnelles comme l'exploitation des fermes, la pêche, mais aussi sur les subventions et financement publics. Cette région a un plus fort taux de chômage, et des infrastructures moins développées.

DÉMOGRAPHIE

La population du pays est divisé le long des frontières régionales. Pendant des siècles, et avant l'unification de l'Italie (qu'on date à 1871, quand Rome est devenue la capitale), le pays était divisé en cités-États et en royaumes régionaux, qui ont façonné l'identité des différents territoires. L'Italie est devenue une mosaïque culturelle et linguistique avec un fort sentiment d'identité régionale. On le voit tout particulièrement lors des matches de football qui opposent des équipes venant de différentes régions. On compte de plus en plus de communautés de personnes originaires du Moyen-Orient, des Balkans, de Roumanie et de Chine.

POPULATION

L'Italie est un modèle pour la mode vestimentaire en Europe, et le passé glorieux du pays lui donne le sentiment de devoir montrer l'exemple dans ce domaine. En effet, les Italiens sont connus pour leur sens du design, et le pays possède sans

doute la cuisine la plus appréciée au monde.

Cela dit, l'Italie a aussi son lot de problèmes avec la corruption et la mauvaise gestion des services publics et administratifs. Certains pensent que ces difficultés ont permis à l'extrême droite et au crime organisé (comme la fameuse Mafia) de gagner du terrain, ce qui est particulièrement visible en Italie du Sud et sur l'île de Sicile.

SANTÉ

L'Italie a une assurance-maladie de grande qualité, avec la sécurité sociale nationale offrant des soins médicaux gratuits aux citoyens et aux habitants. Tous les demandeurs d'asile bénéficient de la sécurité sociale nationale, comme les citoyens italiens. Les migrants ont eux aussi les mêmes droits.

TRADITIONS

Les festivals italiens ont souvent pour thème une fête religieuse. Pasquetta est un événement populaire, que l'on célèbre le premier lundi après Pâques, quand les familles fêtent le début du printemps en sortant faire des pique-niques.

Le 1er novembre, le jour de la Toussaint, les Italiens visitent les tombes de leurs ancêtres et décorent les tombes avec des fleurs.

Les Italiens ont un personnage mythique similaire à Santa Claus ou au Père Noël. On raconte que le 6 janvier, une vieille femme appelée Befana voyagerait dans toute l'Italie en volant dans les airs sur son balai, distribuant des cadeaux aux enfants qui se sont bien comportés dans l'année.

Une des célébrations non religieuses les plus populaires est le Jour de la Libération qui a lieu le 25 avril, et qui marque la fin du régime fasciste, tombé en 1945.

international schools until their level of Dutch is sufficient to attend regular classes. An integration program is offered at reception centers to adults who have asylum status, and there are educational and vocational training classes available, depending on a refugee's asylum application stage.

RELIGION

Religion is considered a private matter. The majority of residents are nonreligious. About a quarter are Christian. There are also sizable Muslim, Hindu and Buddhist communities.

HEALTH CARE

Health care in the Netherlands is through insurance, with lower-paid residents getting free access to medical treatment. Asylum seekers technically have the same standard and rights of health care as Dutch citizens, but accessing it can be confusing for many people not familiar with the system. Information should be provided at reception centers. Asylum seekers generally have access to basic health care, general practitioners, and hospitalization.

SHOPS

Shops generally open at 9:30 a.m. (later on Monday, at 11 a.m.). They usually close weekdays at 6 p.m. and Saturday at around 5 p.m. Most shops are closed on Sunday, but in many places they open on the first Sunday of the month, known as *Koopzondag*.

PEOPLE

Dutch liberalism has defined the country's progressive attitudes toward drugs, sex, and multiculturalism, and people expect their

open-minded culture to be respected. Some of its most visible signs are in the coffee shops (which sell marijuana) and red light districts (an area of cities where there is a concentration of sex shops and sex workers, who are often seen in windows with red lights).

COHABITATION

Partners who live together for more than a few years are granted cohabitation legal status, which can help with getting mortgages and with other joint undertakings. Many people are choosing this form of relationship and have children without marrying, although many still choose to wed later in life.

SAME-SEX MARRIAGE

The Netherlands was the first country in the world to legalize same-sex marriage, in 2001.

PHARMACIES

Pharmacies are found across the country, with larger towns offering 24-hour services. Prescribed medication is often covered by health insurance.

SUPERMARKETS

Some of the most popular supermarkets in the Netherlands are Albert Heijn and Dirk. The more budget-price options are Lidl and Aldi.

FOOD, DRINK AND SMOKING

Smoking is banned in public places (except in some outdoor areas), including on public transport. Smoking marijuana in public is legal, and some coffee shops are allowed to sell it according to regulations.

Dutch beer is world famous, and

some of the larger brands — like Heineken, Grolsch and Bavaria — are exported around the world.

Fish is central to Dutch cuisine and can be found at fast food outlets and restaurants. Herring is the Netherlands' best-loved fish and is typically enjoyed raw and pickled. Dutch people usually enjoy this dish by holding it above their heads and biting upward.

A "kroket" is a mix of meat ragout, béchamel or other sauce, and potato, shaped into a small roll and then deep-fried. "Kroketten" are popular snacks and are sometimes served on bread.

French fries are another popular snack food and are accompanied by mayonnaise, ketchup, curry sauce, satay, or pickled vegetables.

"Krentenbollen" (currant buns) are a much-loved snack, eaten with butter or cheese for a more substantial meal.

The vegetable concoction "stampot" (mash pot) is an old favorite in the Netherlands and usually involves a mixture of pickled cabbage, onions, and carrot served with a grilled sausage.

WASTE AND RECYCLING

There are deposits on some glass bottles and jars, which can be returned to shops and exchanged for shopping credit. There are generally separate stations in public places for recyclable materials such as plastics. Two bins are provided to residents: one for food waste, such as peelings, and one for other household waste.

BOOK

The Diary of a Young Girl by Anne Frank: The real-life writings of a teenage Jewish German girl in Amsterdam who was forced into hiding when the Nazis invaded the Netherlands and ordered its Jews

MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (MARIAGE HOMOSEXUEL)

Les relations entre personnes de même sexe sont autorisées en Italie depuis 1980, et les unions civiles viennent d'être légalisées en mai 2016, garantissant aux couples de même sexe une partie des mêmes droits que les partenaires mariés, sauf le mariage et l'adoption.

CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

Malgré la forte présence de la religion catholique, le concubinage entre les partenaires amoureux a fortement augmenté récemment. Il existe des différences selon les régions : les unions hors mariage sont plus communes au Nord qu'au Sud.

FAMILLE

La société italienne est très centrée sur la famille, et les parents, enfants, grands-parents et les membres éloignés se rassemblent souvent le week-end pour des repas cuisinés à la maison.

SUPERMARCHÉS

Les supermarchés populaires sont notamment Esselunga (dans le Nord), Carrefour, Coop, Conad et Unes.

UN GESTE TYPIQUE

Les Italiens utilisent plus de 250 gestes pour s'exprimer. Certaines personnes disent qu'une grande partie de cette forme de communication non verbale a été imaginée par les vendeurs des marchés pour ne pas être compris par l'ennemi pendant l'occupation étrangère du pays. Un des gestes les plus populaires consiste à enfoncer un doigt dans sa joue pour dire que quelque chose a beaucoup de goût.

MAGASINS

Les magasins ouvrent généralement à 9h00, ferment à l'heure du déjeuner entre 13h00 et 15h30 ou 16h00, puis restent ouvertes jusqu'au moins 19h30, et au plus tard 21h30. La plupart d'entre eux sont fermés le dimanche.

RELIGION

Au cœur de Rome se trouve la cité-État du Vatican, siège de l'Église catholique. C'est une des raisons pour lesquelles catholicisme est un élément essentiel de l'identité italienne. Cependant, l'immigration grandissante venue d'Afrique et du Moyen-Orient est en train de transformer l'Italie en une mosaïque multiculturelle, avec l'islam comme nouvelle religion particulièrement présente dans le pays.

ÉDUCATION

Tous les enfants mineurs, italiens ou non, doivent aller à l'école jusqu'à l'âge de 16 ans, et les enfants des demandeurs d'asile bénéficient du même accès aux écoles publiques que les Italiens.

GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

Il est interdit de fumer dans tous les édifices publics.

Le vin est une des boissons les plus populaires en Italie, et le pays se vante d'avoir parmi les meilleurs vins du monde.

Les pâtes sont un produit de base en Italie, et on en trouve une grande variété de formes et de tailles, chacune ayant un nom différent : les longues et fines pâtes de blé dur comme les spaghetti, ou les larges plaques utilisées dans des plats comme les lasagnes.

Pour les Italiens, le fast food peut aussi être un délice culinaire. Entrez

dans les endroits qui servent des pizzas « al taglio » (à la part). Un autre endroit populaire pour un snack ou un en-cas rapide est la « rosticceria », qui sert des pâtisseries et d'autres mets délicieux.

Certains restaurants ou endroits qui vendent de la nourriture à emporter servent de la viande halal et l'annoncent généralement à l'aide d'un écriteau.

UNE EXPRESSION COURANTE

« Chi dorme non piglia pesci » (Ceux qui dorment n'attrapent pas de poisson).

PHARMACIES

Les pharmacies italiennes fonctionnent sur un système de roulement, et il y en a toujours une ouverte la nuit et les jours fériés. Toutes les pharmacies affichent leurs heures d'ouverture et une liste des cliniques de nuit qui se trouvent aux alentours.

LIVRE

Le Système périodique

(Il Sistema Periodico) de Primo Levi : recueil d'histoires dont chacun des titres est le nom d'un élément chimique du tableau périodique, cet ouvrage raconte la vie de Levi, chimiste juif qui doit affronter la méfiance et la haine des gens dans l'Italie fasciste. Son identité juive devient rapidement un danger pour lui-même, et il est obligé de fuir et de risquer sa vie en combattant le système.

FILMS

Le Village de carton (Il Villaggio di Cartone) : un prêtre italien en fin de carrière voit son église fermer ses portes à cause de la baisse de la

sent to death camps. Her musings are thought provoking, insightful and heartbreaking.

☺ TRADITIONS

Pakjesavond (St. Nicholas' Eve) is celebrated on Dec. 5 and sees Sinterklaas (St. Nicholas) travel through Dutch towns accompanied by servants known as Zwarte Pieten (Black Pete), which have become controversial characters in modern-day Netherlands.

To celebrate King Willem-Alexander's birthday on April 27, people dress in orange, decorate with orange, and serve orange foods and drinks — "oranjegekte," or orange madness — since the royal family is of the House of Orange.

When a newborn baby is visited, "beschuit met muisjes," a type of biscuit, is usually eaten.

👉 A TYPICAL GESTURE

People tap the center of their forehead to signal that a person is crazy.

🗨️ A TYPICAL SAYING

"Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens" (The clock ticks at home like it ticks nowhere else) means "There is no place like home."

▶ FILMS

Infiltrant (Infiltrator): Sam, a Dutch-Moroccan police officer is reprimanded by his superiors after assaulting a known wife beater. Suspended, Sam has one last chance of redemption in the police force by catching one of the Netherlands' most notorious drug dealers in a sting operation.

Die Nieuwe Wereld (The New World): At an airport, a cynical Dutch cleaner, Mirte, strikes up an unlikely relationship with a West

African refugee who refuses to accept her aggressive responses when he tries to start a friendship with her. **Shouf Shouf Habibi!** (Hush Hush Baby!): Touted as the Netherlands' first multicultural film, this light-hearted comedy focuses on a Moroccan family in the Netherlands and its members' culture clashes. On the brink of adulthood, a fun-loving son must face difficult decisions about which identity to follow.

❓ SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

International Organization for Migration (IOM)

Provides assistance to migrants in such areas as voluntary returns, reintegration, countertrafficking, integration, and EU relocation. Carnegielaan 12
2517 KH The Hague
+31 703 181 500
missionthehague@iom.int
www.iom-nederland.nl

Dutch Refugee Council

Defends the rights of refugees and asylum seekers and helps them build new lives. Surinameplein 122
1058 GV Amsterdam
Postbus 2894
1000 CW Amsterdam
+31 020 346 7200
info@vluchtelingenwerk.nl
www.vluchtelingenwerk.nl

Amsterdams Solidariteits Komitee Vluchtelingen (Amsterdam Refugee Solidarity Committee)

Provides legal assistance and social support, including shelter, to undocumented refugees. Frederik Hendrikstraat 111c
1052 HN Amsterdam

+31 020 627 2408
asksvs@dds.nl
www.askv.nl

Ros

Offers advice and information on rights of residence, medical care and education; free Dutch language lessons; mediation for legal support; temporary emergency housing; assistance with return to land of birth; support in organization, advocacy, lobbying and protest; space for worship. Hang 14
3011 GG Rotterdam
+31 062 538 3472
stichtingros@hotmail.com
www.stichtingros.nl

Kruispost

Provides medical and psychosocial care for the uninsured, the homeless and asylum seekers. Oudezijds Voorburgwal 129
1012 EP Amsterdam
+31 020 624 9031
kruispost@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Stichting Gast

Helps refugees in Nijmegen and surroundings with housing, food, and advice. Tweede Walstraat 19
6511 LN Nijmegen
+31 024 329 4250
info@stichtinggast.nl
www.stichtinggast.nl

Stichting Landelijk Ongedocumenteerden Steunpunt (National Support Point for Undocumented Migrants)

Works on issues relating to the living conditions of undocumented migrants. Hang 14
3011 GG Rotterdam

pratique religieuse dans le pays. Alors qu'on retire les bancs et les croix, un groupe de migrants sans-abri venus d'Afrique du Nord s'installe dans le lieu vide. En aidant ces hommes, le prêtre trouve sa nouvelle vocation, dans cette mission qui conjugue la foi à l'humanisme.

Pummaro (Pummarò) : un étudiant en médecine venu d'Afrique et récemment installé en Italie se met à la recherche de son frère disparu. Celui-ci était travailleur sans-papiers dans une ferme pour aider ses frères et sœurs à payer leurs études à l'université. Le film aborde les thèmes de l'identité et du racisme dans l'Italie des années 1980, ainsi de l'exploitation des immigrés sans-papiers qui vivent dans la clandestinité et ne connaissent pas leurs droits.

Shandurai (L'Assedio) : une réfugiée africaine en Italie trouve un emploi de travailleuse domestique chez un pianiste anglais. Amoureux d'elle, le musicien essaye désespérément de lui faire la cour en lui offrant des cadeaux et en la demandant en mariage. Elle lui annonce qu'elle n'acceptera ses avances qu'à la seule condition qu'il libère son mari, prisonnier en Afrique.

❓ QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS

Organisation internationale pour les Migrations (OIM ; en anglais, IOM : International Organization for Migration)

Fournit des services et des conseils aux migrants, notamment pour les retours volontaires, la réintégration, la lutte contre le trafic, l'intégration et le logement dans l'Union européenne. Via Nomentana 62
00161 Rome
+39 06 44231428
iomrome@iom.int
www.italy.iom.int

Welcome to Europe (w2eu) – Italie

Fournit une information complète et à jour en langue arabe, anglaise, farsi et française à propos de la législation allemande sur l'asile, les procédures pour déposer sa demande, le règlement Dublin III, l'aide aux mineurs, la détention, les expulsions, le rassemblement familial, l'assistance médicale et l'emploi. Fournit aussi la liste des endroits où manger et dormir dans certaines villes. www.w2eu.info

Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés – Italie (UNHCR. United Nations High Commissioner for Refugees)

Via Alberto Caroncini 19
00197 Rome
+39 06 802 121
www.unhcr.it

Caritas Rome

Via Delle Zoccollette 19
00183 Rome
+39 06 6617 7001
+39 06 696 864 125
www.caritas.it

Consiglio Italiano per i Rifugiati (Comité italien pour les réfugiés)

À Catania, Caserta, Salerno, Bologna, Milano, Bergamo, Verona et Gorizia. Via Montecalco 6 | Aprelea
+39 06 6920 0114
cir@cir-onlus.org
www.cir-onlus.org

ARCI Associazione Ricreativa e Culturale Italiana (Italian Cultural and Recreational Association)

Offre de l'information, du soutien et des conseils. Via dei Monti di Pietralata 16,
00157 Rome
+39 80 0905 570
www.arci.it

Associazione Studi Giuridici sull'Immigrazione (Association des études juridiques sur l'immigration)

Se préoccupe de tous les aspects juridiques de l'immigration. Grâce à une équipe d'avocats, d'universitaires, de consultants et de représentants de la société civile, l'expertise de ASGI couvre plusieurs domaines qui concernent les réfugiés et les migrants, dont la lutte anti-discrimination et contre la xénophobie, les droits des enfants et des mineurs non accompagnés, les demandeurs d'asile, les apatrides et l'accès à la citoyenneté. Les avocats de ASGI sont présents dans beaucoup de villes d'Italie. +39 01 1436 9158
+39 04 3250 7115
segreteria@asgi.it
info@asgi.it
antidiscriminazione@asgi.it (service contre les discriminations)
www.asgi.it

Centro Astalli – Servizio dei Gesuiti per i Rifugiati in Italia (Centre Astalli – Service des Jésuites pour les réfugiés en Italie)

Accompagne, rend service et défend les réfugiés et les personnes déplacées de force, en se concentrant sur l'éducation, l'aide d'urgence, la santé, les ressources financières et l'emploi et les services sociaux. www.centroastalli.it

Croce Rossa Italiana (Croix Rouge Italienne)

S'assure que les personnes situées en zone de conflit puissent bénéficier des soins basiques, définis par des standards reconnus dans le monde entier. Via Toscana 12
00187 Rome
+39 06 4759 6281
+39 800 166 166 (appel gratuit)
international.relations@cri.it
www.cri.it

+31 107 470 156
info@stichtinglos.nl
www.stichtinglos.nl

International Network of Local Initiatives With Asylum Seekers (INLIA)

Provides counseling hours for asylum seekers on the street.
Jacobijnestraat 5
9712 HZ Groningen
+31 050 313 8181
inlia@bart.nl
www.inlia.nl

Wereldhuis

Offers information, counseling, education, and empowerment by and for undocumented migrants.
Nieuwe Herengracht 20
1018 DP Amsterdam
+31 062 282 1472
info@wereldhuis.org
www.wereldhuis.org

Spain

🏛️ POLITICAL SYSTEM

Spain is a constitutional monarchy: The king is the head of state, but real power lies with the democratically elected government, led by the prime minister. The Cortes Generales is the name of the Spanish parliament, and powers are divided between the lower house (Congress of Deputies) and the upper house (Senate).

The four main national political parties are the center-right Peoples Party, the Spanish Socialist Workers Party, the left-wing Podemos, and the liberal Citizens party. Regional parties are also important players, and the Basque region and Catalonia have strong independence movements.

🌐 GEOGRAPHY

Spain's mainland borders Portugal, Andorra, and France. Spain also has important territories of the Balearic Islands in the Mediterranean and the Canary Islands in the Atlantic Ocean. In addition, the country has an exclave in France and sovereignty over some small territories on or just off the North African coast, including Ceuta and Melilla, which are surrounded by Morocco.

👤 DEMOGRAPHICS

Most of Spain's residents are native born, and about 14 percent are immigrants. Most hail from former Spanish colonies in Latin America, Africa and Asia, and others come from North and West Africa, and Eastern Europe.

🏠 RELIGION

As many as three-quarters of Spaniards identify as Catholic, while a sizable minority have no religious beliefs. Up to 5 percent are Muslim, Protestant, or Buddhist. Liberal social attitudes predominate, particularly in urban areas, although as with other parts of the world, attitudes can be more socially conservative in rural parts.

🎒 EDUCATION

All must attend school from 6 to 16, and children of asylum seekers are given access to local schools. How children are introduced into the school system and taught the local language depends on the rules of the autonomous authorities; generally they are provided with integration or preparatory classes or extra guidance from class tutors, while other regions offer no services.

🏥 HEALTH CARE

Spanish law grants asylum seekers the same access to health care services as citizens have. This includes access to psychologists for those who have experienced torture or other trauma, although there are no specific structures to deal with such patients. The Spanish National Health System provides free public health care to the populace and is increasingly being managed by autonomous authorities.

👥 PEOPLE

Spain is known for its late nightlife, and many Spaniards enjoy staying out in town late into the night, drinking, eating, socializing, dancing, and generally enjoying life.

People often have a strong sense of attachment to their town or region, which emphasizes the diverse nature of the country.

In 711, Muslim armies - known as the Moors - from North Africa invaded and ruled over much of the Iberian Peninsula for nearly 800 years. The legacy of the Arab rule can be seen in the languages of Spain, the food, art, place names and architecture.

🚫 TABOOS

Spaniards love to debate politics, but certain subjects can be taboo, such as the Spanish Civil War and subsequent Gen. Francisco Franco era, and should be handled with tact and caution.

🏠 COHABITATION

In the past 20 or so years, Spain has witnessed a massive turnaround in attitudes toward cohabitation, and now over 40 percent of births are outside marriage.

Fondazione Migrantes (Fondation Migrants)

Fournit de l'assistance dans les besoins essentiels et basiques comme le logement et la santé. Publie chaque semaine des bulletins d'information et des analyses sur la législation et les politiques concernant les migrants.
Via Aurelia 468
00165 Rome
+39 06 6639 8452
segreteria@migrantes.it
www.migrantes.it

Centro Welcome (Centre Bienvenue)

Fournit de l'assistance pour les femmes et les enfants dans les domaines de la santé, des cours de langue, et du regroupement familial. C'est un centre social pour les familles d'immigrés.
Viale Romania 32
00197 Rome
+39 06 8530 0916
cwelcome@tiscalinet.it
www.centrowelcome.org

Medici per i Diritti Umani (Médecins pour les droits humains)

Via dei Zeno 10
00176 Rome
+39 06 9784 4892
posta@mediciperidirittiumani.org
www.mediciperidirittiumani.org

Medici Senza Frontiere (MSF : Médecins Sans Frontières)

S'occupe de nombreux projets, dont des opérations de recherche et de sauvetage, des centres de soins psychologiques et un centre d'accueil des migrants et réfugiés.
Via Magenta 5 | 3rd floor | Rome
+39 06 8880 6000
msf@msf.it
www.medicisenzafrotiere.it

Les Pays-Bas

🏛️ SYSTÈME POLITIQUE

Les Pays-Bas sont dirigés par un monarque, mais le pouvoir réel est entre les mains du Cabinet, c'est-à-dire l'instance exécutive principale du gouvernement. La nature complexe du gouvernement et l'usage répandu des coalitions sont censés permettre le partage du pouvoir et le consensus. Le Parlement est élu par le peuple, et les sièges sont distribués selon le pourcentage de votes.

Les plus grands partis politiques sont le Parti populaire pour la Liberté et la Démocratie (Volkspartij voor Vrijheid : VVD) de centre droit, et le Parti travailliste (Partij van de Arbeid : PvdA) de centre gauche. Le Parti pour la Liberté (Partij voor de Vrijheid : PVV), anti-immigration, dirigé par Geert Wilders, est aussi une force politique importante.

🎒 ÉDUCATION

Comme les Néerlandais, les enfants réfugiés doivent aller à l'école jusqu'à l'âge de 18 ans. Les enfants réfugiés de moins de 12 ans vont à l'école élémentaire, puis les étudiants de 12 à 18 ans vont d'abord à l'école internationale. Une fois qu'ils ont un niveau de langue néerlandaise suffisant, ils peuvent assister aux cours normaux. Dans les centres d'accueil, un programme d'intégration est offert aux adultes qui ont le statut de réfugié, ainsi que des cours de formation scolaire ou professionnelle, selon le degré d'avancement de la demande d'asile du réfugié.

🌐 GÉOGRAPHIE

Les Pays-Bas sont un des pays les plus densément peuplés du monde. Il est situé sur la mer du Nord, et son territoire est majoritairement plat et

de très basse altitude, ce qui le rend très vulnérable à la montée des eaux des océans.

🏪 PHARMACIES

On trouve des pharmacies dans tout le pays, qui restent ouvertes 24h/24 dans les plus grandes villes. Les médicaments prescrits par les médecins sont généralement remboursés par l'assurance maladie.

🛒 SUPERMARCHÉS

Voici quelques supermarchés populaires aux Pays-Bas : Albert Heijn et Dirk. Pour les petits budgets, il vaut mieux aller dans les Lidl et Aldi.

👤 DÉMOGRAPHIE

On compte environ 17 millions d'habitants aux Pays-Bas, dont la majorité parle le néerlandais. La population immigrée du pays vient principalement des anciennes colonies comme l'Indonésie et le Surinam, mais aussi de Turquie, du Maroc et d'Europe de l'Est. Les groupes ethniques qui ne sont pas d'origine néerlandaise représentent environ 20% des habitants.

🍷 GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

Il est interdit de fumer dans les lieux publics (à l'exception de certaines zones extérieures), y compris dans les transports publics. Fumer de la marijuana est autorisé, et certains coffee shops ont le droit d'en vendre en respectant certaines règles.

La bière néerlandaise est connue dans le monde entier, et certaines grandes marques - Heineken, Grolsch et Bavaria - sont exportées à travers le monde entier.

Le poisson est un élément central de la cuisine néerlandaise. Le hareng est le poisson le plus apprécié des

☪ SAME-SEX MARRIAGE

Spain was the third country in the world to legalize same-sex marriage, in 2005.

⊕ PHARMACIES

Pharmacies are generally open from 9:30 a.m. to 9:30 p.m. Monday to Friday and close for lunch 2 p.m. to 5 p.m. On Saturdays, pharmacies often close at 2 p.m. and many are not open Sunday. In cities and larger towns, you will generally have pharmacies taking turns to open throughout the night and holidays, and the location of the closest one will be noted on the doors of local pharmacies.

🏪 SHOPS

Shops are generally open Monday to Friday from 9:30 a.m. but from 2 p.m. to 5 p.m. are often closed for the famous Spanish siesta, a tradition dying out in bigger cities. Some smaller shops close at 2 p.m. on Saturdays, but major stores stay open throughout the day Monday to Saturday up to 9 p.m. The vast majority of stores stay closed on Sundays.

♻️ WASTE AND RECYCLING

Next to most garbage bins are separate stations for recycling. Blue bins are for recycling paper, green with a narrow slot for glass, and yellow for plastic and some metals.

🚭 FOOD, DRINK AND SMOKING

Some supermarkets are Alcampo, Mercadona, Carrefour, and Lidl. Consum and Bon Area are in Catalonia.

Smoking is banned at indoor public places such as bars and cafes and in some outdoor spaces such as

around hospitals and playgrounds.

Wine and beer are regularly consumed during meals and social hours. Some people drink brandy or wine before noon, particularly older generations, but this can be viewed as an old custom rather than problem drinking.

Spain is famed for its cuisine, ranging from delicious bar snacks and tapas — including a potato omelet known as tortilla — to more substantial fare. This includes one of the country's best-known dishes: paella, a rice dish cooked in stock and with saffron, served with seafood, chicken or rabbit. Pork and wine often feature prominently in Spanish dishes.

In major cities most butchers have halal meat, and many restaurants serve halal meals, particularly North African and Middle Eastern ones.

★ FESTIVALS

Easter Week: Leading up to Easter are spectacular Passion of Jesus Christ parades, when the religious make solemn processions through city centers, often donning medieval outfits and carrying crosses.

Festivals take place in most Spanish towns and cities during summer and often relate to the country's agricultural past or religious feasts. These street festivals are known for their color and vigor, with live music, drinks, food and entertainment continuing late into the night.

The Tomato Festival: The world famous tomato fight takes place in Bunyol, near Valencia, every August, and brings together thousands of tomato lovers from around the world.

The Running of the Bulls: For eight days each year in July in Pamplona, about 2,000 people participate in running in front of a

stampede of bulls that are set loose in one part of the city and run through the narrow streets until they enter a bullfighting arena. The fiesta comes from a time when villagers herded each year's bulls from the fields to the bullring, where they would be killed.

▶ FILMS

Biutiful (Beautiful): A sympathetic man in Barcelona finds money by helping undocumented immigrants find work. When he finds out he has a terminal illness, he decides to allow a refugee mother and her child stay at his apartment with his two children. But when a group of Chinese immigrants die from a faulty gas heater he installed, he is overwhelmed by feelings of guilt and despair.

Les Cartes de Alou (Letters From Alou): As an undocumented immigrant, Alou is forced to travel around Spain looking for work. After a string of menial jobs, Alou sets off to Barcelona, where he begins work with other migrants and finds himself on the wrong end of the law once again.

📖 BOOK

Don Quixote by Miguel de Cervantes: This is one of the greats of world literature, published at the beginning of the 1600s. It tells the story of a budding but hapless knight who goes on a quest around Spain to find adventures and perform acts of chivalry.

🗨️ A TYPICAL SAYING

“Tiene más lana que un borrego” (He has more wool than a lamb) means that somebody is rich.

Néerlandais qui le mangent généralement cru et mariné au vinaigre. Ils dégustent les harengs en les tenant au-dessus de leur tête penchée en arrière, et les avalent à pleine bouche.

Le « kroket » est un mélange de ragoût de viande, de patates, de béchamel et d'autres sauces, en forme de petit beignet que l'on fait frire dans l'huile. Les « kroketten » sont un snack très populaire que l'on sert parfois sur une tranche de pain. Les patates frites sont un autre snack très répandu, accompagnées de mayonnaise, de ketchup, de sauce curry, de sauce saté ou de légumes marinés.

Les « Krentenbollen » (des petits pains aux raisins) sont aussi très appréciés comme en-cas et sont tartinés de beurre ou de fromage pour en faire un repas plus copieux.

La préparation aux légumes appelées « stamppot » (casserole de purée) est une vieille tradition des Pays-Bas : il s'agit d'un mélange de chou, d'oignons et de carottes marinés accompagné d'une saucisse grillée.

🏥 SANTÉ

Aux Pays-Bas, la santé est couverte par une assurance maladie, et les habitants aux revenus les plus faibles ont accès gratuitement aux soins médicaux. En théorie, les demandeurs d'asile ont les mêmes droits que les citoyens néerlandais, mais l'accès au système de santé peut être compliqué pour ceux qui ne le connaissent pas. Vous pourrez trouver de l'information et de l'aide dans les centres d'accueil. Les demandeurs d'asile ont généralement accès aux soins de base, aux médecins généralistes et à l'hospitalisation.

👥 POPULATION

Le libéralisme de la société néerlandaise a depuis longtemps déterminé l'attitude tolérante et progressiste du pays envers les drogues, le sexe et le

multiculturalisme. Les gens attendent donc que l'on respecte leur culture d'ouverture. Les signes les plus visibles de cet état d'esprit sont les coffee shops (qui vendent de la marijuana) et les « red light districts » (les quartiers dans lesquels on trouve une grande concentration de sex-shops et de travailleurs et travailleuses du sexe – prostitués et prostituées – qu'on peut voir derrière des vitres illuminées par des lumières rouges).

🏠 CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

Les partenaires qui vivent ensemble depuis plusieurs années obtiennent le statut d'union civile (concubinage), ce qui peut les aider à faire un emprunt immobilier ou d'autres projets communs. Beaucoup de gens choisissent cette forme de relation et font des enfants sans se marier, même si beaucoup d'entre eux choisissent de se marier plus tard.

☪ MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (MARIAGE HOMOSEXUEL)

Les Pays-Bas ont été le premier pays au monde à avoir légalisé le mariage entre personnes de même sexe en 2001.

🏪 MAGASINS

Les magasins ouvrent généralement à 9h30 (et à 11h00 le lundi). Ils ferment généralement à 18h00 les jours de semaine, et vers 17h00 le samedi. La plupart des magasins sont fermés le dimanche, sauf le premier dimanche du mois, qu'on appelle Koopzondag.

👉 UN GESTE TYPIQUE

Les gens se tapent sur leur propre front pour signifier que quelqu'un est fou.

🗨️ UNE EXPRESSION COURANTE

« Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens » (l'horloge fait tic-tac à la maison comme nulle part ailleurs) signifie « rien ne vaut son propre chez soi ».

🏠 RELIGION

La religion est une affaire privée. La majorité des habitants ne sont pas croyants. Environ un quart d'entre eux sont chrétiens. Il existe des communautés assez nombreuses de musulmans, hindous et bouddhistes.

▶ FILMS

Infiltrant (Infiltré) : Sam, un agent de police néerlandais-marocain est puni par ses supérieurs après qu'il a agressé un homme qui bat sa propre femme. Suspendu de ses fonctions, Sam a une dernière chance de retrouver sa place dans les forces de police en mettant la main sur l'un des trafiquants de drogue les plus connus des Pays-Bas, lors d'une embuscade.

Die Nieuwe Wereld (Le Nouveau Monde) : à l'aéroport, Mirte, une femme de ménage plutôt arrogante, entame une relation inattendue avec un réfugié d'Afrique de l'Ouest, qui n'accepte pas ses réactions agressives lorsqu'il essaie de devenir son ami. **Shouf Shouf Habibi!** (Regarde, regarde, chérie !) : présenté comme le premier film multiculturel des Pays-Bas, cette comédie légère raconte le quotidien d'une famille marocaine aux Pays-Bas, et les conflits culturels qu'ils vivent dans la société néerlandaise. Bientôt adulte, le fils au caractère très joueur doit faire face à des décisions sur l'identité qu'il souhaite adopter.

📖 LIVRE

Le Journal d'Anne Frank : les écrits authentiques d'une adolescente juive allemande à Amsterdam qui

👉 A TYPICAL GESTURE

If people move their index and middle fingers down their face from an eye, it means they have no money.

❓ SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

International Organization for Migration (IOM)

Provides assistance to migrants in such areas as voluntary returns, reintegration, countertrafficking, integration, and EU relocation. Calle Fernando el Católico 10 | 1º B 28015 Madrid +34 914 457 116 iommadrid@iom.int www.spain.iom.int

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Spain

Legal advice and protection for refugees and asylum seekers in Spain +34 915 563 503 +34 915 563 649 spama@unhcr.org www.acnur.es

Comisión Española de Ayuda al Refugiado - CEAR (Spanish Commission for Refugee Aid)

Provides temporary shelter, legal aid and advice, social and psychological support, education and job placement, and language support. Works with Accem, the Red Cross, and others to implement government programs for refugees. Avenida General Perón 32, 2º, 28020 Madrid +34 915 980 535 | +34 915 980 592 colabora@cear.es www.cear.es

Accem

Works to create awareness and improve the living conditions of people at risk of social exclusion, including refugees and

undocumented migrants. Offers legal help and advice, job training, temporary housing, and other social placement programs. Along with CEAR, the Red Cross, and others, plays an important role in implementing the Spanish government's refugee programs. +34 915 327 478 +34 915 327 479 accem@accem.es www.accem.es

La Cruz Roja (Spanish Red Cross)

Provides for the needs of new arrivals in Spain. Works with CEAR, Accem, and others to implement government programs for refugees. Avenida Reina Victoria 26 28003 Madrid +34 902 222 292 informa@cruzroja.es www.cruzroja.es

Andalucía Acoge (Andalucía Welcomes)

Offers legal advice and support and information and help to access housing, jobs, education, and health care through a federation of nine associations with 21 centers in Andalucía and Melilla. Cabeza del Rey Don Pedro 9 bajo, 41004 Sevilla +34 954 900 773 acoge@acoge.org acoge.org

Servei d'Atenció a Immigrants, Emigrants i Refugiats - SAIER (Service Center for Immigrants, Emigrants and Refugees)

Provides services and information in various languages to new arrivals in Barcelona regarding migration, asylum, and voluntary return. Avenida Paral·lel, 202, 08015 Barcelona +34 932 562 700 saierinfo@bcn.cat www.bcn.cat

Welcome guide for refugees in Catalonia, in Spanish, Catalan, English, and Arabic: refugee.gencat.cat

Useful Barcelona information, in Spanish, Catalan and English: ciutatrefugi.barcelona

Sweden

🏛️ POLITICAL SYSTEM

Sweden operates under a constitutional monarchy. The head of state is King Carl XVI Gustaf, but real power lies with the prime minister and his democratically elected government.

Sweden's welfare system has been generous and the political system more left-leaning than in most other parts of Europe. The country's center-left Social Democratic Workers' Party has dominated the post-World War II political landscape, but times are changing.

In recent years, Sweden has seen a rise in right-wing sentiments. During the 2014 elections, the nationalist Sweden Democrats Party got almost 13 percent of the popular vote, making it the third-largest party in the parliament. Other far-right groups have also seen a rise in support.

Unlike most other EU countries, Sweden does not use the euro as its currency and has no plans to replace the krona in the near future.

🌐 GEOGRAPHY

Sweden is in Scandinavia, in the north of Europe. Its neighbors include Finland (with which it shares a long history of migration and cultural exchange), Norway and Denmark. The country is mostly

était forcée de se cacher quand les Nazis ont envahi les Pays-Bas et ordonné d'envoyer tous les Juifs dans les camps. Les pensées de la jeune Anne Frank donnent à réfléchir au lecteur et sont à la fois très pertinentes et très émouvantes.

♻️ TRI DES DÉCHETS ET RECYCLAGE

Il existe une consigne sur certaines bouteilles ou bocaux de verre, que l'on peut déposer dans les magasins en échange d'un bon d'achat. Les lieux publics disposent généralement de conteneurs distincts pour les matériaux recyclables comme le plastique. Les habitants reçoivent deux poubelles : une pour la nourriture (comme les épiluchures de fruits et légumes) et l'autre pour le reste des ordures ménagères.

😊 TRADITIONS

Le réveillon de la Saint-Nicolas (Pakjesavond) est célébré le 5 décembre, quand saint Nicolas (Sinterklaas) a visité les villages des Pays-Bas accompagné d'un servent que l'on appelle le Zwarte Peter (Pierre le Noir), un personnage controversé et polémique dans la société d'aujourd'hui.

On célèbre l'anniversaire du roi Willem-Alexander le 27 avril : les gens portent des vêtements de couleur orange, décorent leur maison avec des éléments de couleur orange, servent des plats et des boissons à base d'orange. C'est la « oranjegekte » (la fièvre orange), qui fait référence à la dynastie du roi, la maison d'Orange-Nassau.

Quand on rend visite à un nouveau-né, on mange un « beschuit met muisjes », une sorte de biscuit.

❓ QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS

Organisation internationale pour les Migrations (OIM ; en anglais, IOM : International Organization for Migration)

Fournit des services et des conseils aux migrants, notamment pour les retours volontaires, la réintégration, la lutte contre le trafic, l'intégration et le relogement dans l'Union européenne.

Carnegielaan 12
2517 KH The Hague
+31 70 318 15 00
missionthehague@iom.int
www.iom-nederland.nl

Conseil des Réfugiés aux Pays-Bas (Dutch Refugee Council)

Défend les droits des réfugiés et des demandeurs d'asile et les aide à construire une nouvelle vie. Surinameplein 122
1058 GV Amsterdam
Postbus 2894
1000 CW Amsterdam
+31 020 34 67 200
info@vluchtelingenwerk.nl
www.vluchtelingenwerk.nl

Ros

Offre des conseils et de l'information sur les droits au logement, les soins médicaux et l'éducation ; des leçons de langue néerlandaise ; une médiation pour l'appui juridique ; des logements temporaires d'urgence ; l'assistance en cas de rapatriement dans le pays de naissance ; un soutien pour l'organisation, le plaidoyer, le lobbying et les plaintes ; un espace pour la prière. Hang 14
3011 GG Rotterdam
+31 062 53 83 472
stichtingros@hotmail.com
www.stichtingros.nl

Stichting Gast

Aide les réfugiés à Nijmegen et aux alentours pour les problèmes de logement, d'alimentation et donne des conseils. Tweede Walstraat 19
6511 LN Nijmegen
+31 024 32 94 250
info@stichtinggast.nl
www.stichtinggast.nl

Amsterdams Solidariteits Komitee Vluchtelingen (Comité de solidarité avec les réfugiés d'Amsterdam)

Fournit une assistance juridique et un soutien social, dont le logement, aux réfugiés sans papiers. Frederik Hendrikstraat 111c
1052 HN Amsterdam
+31 020 62 72 408
askvsv@dds.nl
www.askv.nl

International Network of Local Initiatives With Asylum Seekers (INLIA ; Réseau international d'initiatives locales pour les demandeurs d'asile)

Offre des conseils aux demandeurs d'asile dans la rue. Jacobijnestraat 5
9712 HZ Groningen
+31 050 31 38 181
inlia@bart.nl
www.inlia.nl

Wereldhuis

Offre de l'information, du conseil, de l'éducation, et des stratégies de responsabilisation et d'émancipation par et pour les migrants sans papiers. Nieuwe Herengracht 20
1018 DP Amsterdam
+31 062 28 21 472
info@wereldhuis.org
www.wereldhuis.org

Kruispost

Fournit des soins médicaux et psychosociaux pour les demandeurs d'asile, les sans-abris et les personnes

forest, and it has mountain ranges, tens of thousands of lakes, and a small amount of farmland.

DEMOGRAPHICS

There are close to 10 million Swedes, and many have roots in neighboring Finland, Arabic-speaking countries, Iran, and the former Yugoslavia. In 2010 about 14 percent of the population was foreign born, and tens of thousands of migrants from Syria, Eritrea, and other countries enter Sweden each year.

RELIGION

Many people in the country are non-religious, but historically Swedes followed Lutheran Christianity. This form of Protestantism became a key component of Swedish identity, even if few people attend church today. Islam is Sweden's second-largest religion, and there are also Hindus, Jews, and others.

EDUCATION

Children over the age of 1 often attend preschool, and attendance in school is mandatory for Swedish children 7 to 16. Children of asylum seekers have the right to attend school and have classes in their native language. However, because of the number of refugees Sweden is trying to integrate into the system, it can take months before they attend classes. Youths 16 to 19 nearly always have to attend preparatory courses in Swedish before going on to further learning, such as vocational training.

HEALTH CARE

Swedish health care is free for residents and is funded by taxes. Child refugees are granted the same access as Swedish residents, but adult refugees receive free medical care only

for examinations, emergencies, prenatal exams, and a few other instances. As of 2013, undocumented migrants have the same access to health care as refugees do.

TABOOS

Women's rights and feminism are important ideals in Sweden, and sexist comments are completely taboo.

PEOPLE

Although Sweden is known as one of the most open-minded European countries. Many people remain to some degree self-reliant, introverted, and proud of their traditions.

COHABITATION

Cohabitation has a longer tradition of acceptance in Sweden than many other parts of Europe. By the end of the 1970s, about 96 percent of married Swedish women previously lived with a partner outside marriage. Today more than half of children are born outside marriage.

SAME-SEX MARRIAGE

Same-sex marriages have been legal since 2009, and gay and lesbian relationships have become common.

PHARMACIES

Pharmacies are typically open during normal working hours, but in most areas some are open all night, including holidays. A 24-hour health information hotline is available at 1177.

SHOPS

Monday to Friday, most shops are open from 9:30 a.m. to 6 p.m. and on Saturdays from 9:30 a.m. to 4 p.m.

Some department stores in cities are open 12 p.m. to 4 p.m. on Sundays but are generally closed on public holidays.

IKEA

Everything needed for the home can be found at this Swedish institution. The furniture requires at least some assembly.

SUPERMARKETS

There is a range of supermarkets in Sweden, including MatDax, Lidl, ICA, Coop and Hemköp.

WASTE AND RECYCLING

Practically all household waste in Sweden is sorted for recycling. By law, recycling stations can be no more than 300 meters from any residential area, giving Swedes no excuse not to recycle their waste. Most recyclable waste is deposited in special containers at apartment blocks or at nearby stations. Glass bottles may be returned for small deposits at some stores.

FOOD, DRINK AND SMOKING

Sweden enforces strict no-smoking rules in public places, barring lighting up in restaurants, bars and many other public areas. If a person asks to smoke in someone else's home — although it's legal and even if the weather outside is bad — the answer will almost certainly be "no."

Alcohol is widely consumed in Sweden. Sweden is part of the Vodka Belt, and vodka is popular across all ages. Outside of bars, beer, wine and spirits are generally available only at state-owned Systembolaget shops, which operate according to strict licensing hours. Generally they close at 8 p.m. at the latest and are closed

sans assurance maladie. Oudezijds Voorburgwal 129
1012 EP Amsterdam.
+31 020 62 49 031
kruispost@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Stichting Gast

Aide les réfugiés à Nijmegen et alentours pour les problèmes de logement, d'alimentation et donne des conseils.
Tweede Walstraat 19
6511 LN Nijmegen
+31 024 32 94 250
info@stichtinggast.nl
www.stichtinggast.nl

Stichting Landelijk Ongedocumenteerden Steunpunt (Point d'assistance pour les migrants sans papiers)

Travaille sur les enjeux liés aux conditions de vie des migrants sans-papiers.
Hang 14
3011 GG Rotterdam
+31 010 74 70 156
info@stichtinglos.nl
www.stichtinglos.nl

Espagne

SYSTÈME POLITIQUE

L'Espagne est une monarchie constitutionnelle : le roi est le chef d'État, mais le réel pouvoir décisionnaire est détenu par un gouvernement démocratiquement élu, dirigé par le Premier ministre. Le Parlement espagnol s'appelle les Cortes Generales, dans lequel le pouvoir est réparti entre la chambre basse (le Congrès des députés) et la chambre haute (le Sénat). Les quatre principaux partis politiques sont le Parti populaire (PP) de centre droit ; le Parti socialiste ouvrier espagnol (PSOE) ; Podemos, à gauche ; et les libéraux de

Ciudadanos (Citoyens). Les partis régionaux jouent aussi un rôle important, et les régions du Pays basque et de la Catalogne ont chacune des mouvements d'indépendance très forts.

GÉOGRAPHIE

L'Espagne partage ses frontières terrestres avec le Portugal, Andorre et la France. Le pays possède aussi d'importants territoires dans les îles Baléares de la mer Méditerranée et dans les îles Canaries de l'océan Atlantique. L'Espagne possède aussi une enclave en France (Llívia) et exerce sa souveraineté sur quelques petits territoires sur la côte d'Afrique du Nord et au large : notamment Ceuta et Melilla, entourés par le Maroc.

TABOOS

Les Espagnols adorent les débats politiques, mais certains sujets sont tabous, comme la guerre civile espagnole et l'époque du général Francisco Franco, et doivent être abordés avec tact et prudence.

RELIGION

Les trois quarts des Espagnols se définissent comme catholiques, et seule une minorité déclare n'avoir pas de croyance religieuse. On compte 5% de musulmans, protestants et bouddhistes. Socialement, les habitants sont plutôt progressistes, particulièrement dans les zones urbaines. Mais comme c'est la cas en général, les personnes qui vivent à la campagne et dans les régions rurales sont plus conservatrices.

DÉMOGRAPHIE

La majorité des habitants d'Espagne sont nés dans le pays, et on compte 14% d'immigrés. La plupart d'entre

eux viennent des anciennes colonies espagnoles d'Amérique latine, d'Afrique et d'Asie, et les autres viennent d'Afrique du Nord, d'Afrique de l'Ouest et d'Europe de l'Est.

SANTÉ

La législation espagnole garantit aux demandeurs d'asile le même accès aux services de santé que les citoyens espagnols. Cela inclut notamment l'accès à un psychologue pour les personnes qui ont vécu la torture ou d'autres traumatismes, même s'il n'existe pas de structures spécifiques qui peuvent s'occuper de ce type de patients. Le système national de sécurité sociale offre gratuitement l'assurance maladie à la population. Il est géré de plus en plus par les autorités autonomes.

ÉDUCATION

L'école est obligatoire pour tous les enfants de 6 à 16 ans, et les enfants de demandeurs d'asile peuvent fréquenter les écoles locales. L'inscription des enfants dans le système scolaire et leur apprentissage de la langue locale dépendent du règlement de chacune des autorités autonomes. En général, on leur fait suivre des cours d'intégration ou préparatoires, ou bien un suivi par des tuteurs de classe. Cependant, certaines régions n'offrent aucun service particulier.

POPULATION

L'Espagne est réputée pour sa vie nocturne, et de nombreux Espagnols aiment sortir en ville jusque tard dans la nuit pour boire, manger, rencontrer des amis, danser et s'amuser. Les gens sont très attachés à leur village ou région d'origine, ce qui fait de l'Espagne un pays très diversifié. En 711, les armées musulmanes

completely on Sundays and holidays.

Coffee drinking is a popular social pastime in Sweden, and friends and colleagues make sure they get in at least one “fika,” or coffee drinking session, each day.

“Sill” (pickled herring) is a staple dish and is not to be missed, as a treat with drinks or with bread or potatoes for a more substantial meal.

Sweden is well known for its “köttbullar” (meatballs), which are served with sauce and lingonberry jam.

Kebabs and falafel are popular late snacks, particularly in Malmö, where the dish was brought over by Middle Eastern immigrants.

“Surströmmingsskiva,” one of the longest-standing culinary traditions of Sweden, is often a stomach-churning concoction for outsiders. It consists of herring fermented in barrels, and the result is a pungent, foul-smelling fish dish. For this reason, it is almost always enjoyed outdoors in summer.

★ FESTIVALS

Midsommarfesten: Celebrated during the height of summer, Midsommarfesten is a quaint celebration in which Swedes like to dance around a pole decked with flowers and leaves. It owes much to the country’s agricultural past and is a continuation of those traditions, even after migration out of the countryside.

Valborgsmässoafton: To see off Sweden’s long, cold, dark winters and welcome in the spring, Swedes like to celebrate by lighting bonfires in anticipation of the warmer months.

Första Maj: On May 1, Workers’ Day, Swedes demonstrate. The nation’s strong left tilt comes to life with hot-blooded passion and pageantry.

▶ FILMS

Svinalängorna (Beyond): A Swedish woman living in a housing project gets news that her mother is on the verge of dying. The crisis forces her to address her painful experiences as a child, chiefly the alienation of her Finnish parents and how her father tried to escape his second-class status through alcohol and violence.

Det Nya Landet (The New Country): This heartfelt feature film is said to have paved the way for multicultural cinema in Sweden. It follows the contrasting life of a teenage Somali boy and 40-year-old Iranian man who meet in a refugee camp. They set off across their new homeland with a former Swedish beauty queen as they run from the police and their pasts.

Utvandrarna (The Emigrants): Based on two novels from a four-part series, “Utvandrarna” is about the journey of a mid-19th-century Swedish family that leaves the poverty of rural Sweden for a new life in America. There they must come to terms with their new status as immigrants and adapt to life as farmers in the U.S. Midwest.

■ BOOK

The Days of His Grace by Eyvind Johnson: Set in northern Italy during the early medieval period, “The Days of His Grace” is a loosely historical novel focusing on a family when Frankish King Charlemagne invades the area.

🗨️ A TYPICAL SAYING

“Jag pratar inte så bra svenska.” (I don’t speak Swedish very well.)

“Kan ni prata lite långsammare, tack?” (Could you speak a bit more slowly, please?)

“Jag lär mig svenska.” (I’m learning Swedish.)

? SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

Welcome to Europe (w2eu) Sweden

Provides updated comprehensive information in Arabic, English, Farsi, and French about Sweden’s asylum laws and how to apply, Dublin III, help for minors, detention, deportation, family reunification, medical assistance, and work. www.w2eu.info/sweden.en.html

Swedish Refugee Advice Center

Offers legal counseling and assistance concerning asylum, family reunification, citizenship and other matters regarding to the Aliens Act. Gyllenstiernsgatan 14 115 26 Stockholm (Monday to Wednesday 9 a.m. to 1 p.m.) +46 200 880 066 info@sweref.org www.sweref.org

FARR – Swedish Network of Refugee Support Groups

Offers legal advice to rejected asylum seekers and runs voluntary health clinics for undocumented migrants. An umbrella organization with offices in different parts of Sweden. Box 391 101 27 Stockholm +46 8710 0245 info@farr.se www.farr.se

Kontrapunkt

Offers a wide range of assistance, including legal advice, language classes, networking, food, and clothing. It is very efficient, and — unlike the Swedish Refugee Advice Center — it is organized by volunteers. www.kontrapunktmalmo.net

— qu’on appelait les Maures — sont arrivées d’Afrique du Nord pour envahir une grande partie de la péninsule ibérique. Elles ont dominé la région pendant environ 800 ans. L’héritage laissé par la domination arabe se retrouve dans les langues parlées en Espagne, la nourriture, l’art, le nom des villes et région, et l’architecture.

✂️ GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

Voici quelques noms de supermarchés : Alcampo, Mercadona, Carrefour et Lidl. En Catalogne, on trouve aussi Consum et Bon Area.

Il est interdit de fumer à l’intérieur des lieux publics comme les bars et les cafés, et à l’extérieur de certains endroits comme les hôpitaux ou les jardins d’enfants.

Les Espagnols boivent habituellement du vin et de la bière pendant les repas et les heures de sortie. Certains boivent du brandy ou du vin avant midi. C’est notamment le cas des personnes des anciennes générations, et on peut considérer que c’est une vieille coutume plutôt qu’un problème d’alcoolisme.

L’Espagne est réputée pour sa cuisine, qui compte aussi bien les snacks et les délicieuses tapas vendus dans les bars — notamment la tortilla, une omelette de pommes de terre — que des plats plus copieux. Un des plus connus du pays est la paella : un plat de riz cuit dans un bouillon, épicé de safran et servi avec des fruits de mer, du poulet ou du lapin. Le porc et le vin sont des ingrédients très présents dans la cuisine espagnole.

On trouve de la viande halal dans les grandes villes, et beaucoup de restaurants servent des plats halal, notamment les lieux tenus par des personnes originaires d’Afrique du Nord ou du Moyen-Orient.

🏠 CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

Au cours des 20 dernières années, l’Espagne a connu un gros changement dans les pratiques de cohabitation, et désormais près de 40% des naissances ont lieu hors mariage.

🏳️ MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (MARIAGE HOMOSEXUEL)

L’Espagne a été le troisième pays au monde à légaliser le mariage entre personnes du même sexe, en 2005.

🗨️ UNE EXPRESSION COURANTE

« Tiene más lana que un borrego » (il a plus de laine qu’un agneau) signifie que quelqu’un est très riche.

👉 UN GESTE TYPIQUE

Pour dire qu’ils n’ont pas d’argent, les gens mettent leur index et leur majeur sous un œil et descendent les deux doigts le long du visage.

★ FÊTES

Semaine sainte : pendant la semaine qui précède Pâques, on organise de spectaculaires défilés qui rejouent la Passion du Christ. Les croyants font des processions solennelles dans les centres-villes, souvent vêtus de tenues médiévales et portant des croix. Les fêtes ont lieu dans la plupart des villes et villages espagnols pendant l’été et ont souvent un rapport avec le passé agricole du pays ou les célébrations religieuses. Ces fêtes de rue sont réputées pour être pleines de couleurs et d’énergie, avec des concerts, de l’alcool, de la nourriture et des spectacles qui continuent jusqu’au bout de la nuit.

La Fête de la Tomate : le combat de tomates, connu dans le monde

entier, a lieu au mois d’août à Bunyol près de Valence, et rassemble des milliers d’amateurs de la tomate du monde entier.

Les courses de taureaux des fêtes de la Saint-Firmin : chaque année en juillet à Pampelune, pendant 8 jours, près de 2 000 personnes participent à une course devant des taureaux lâchés en liberté dans une partie de la ville. Les participants doivent courir dans des rues étroites jusqu’à entrer dans une arène de corrida (taur-machie). L’origine de cette fête remonte à l’époque où les villageois devaient rassembler les taureaux dans l’arène une fois par an pour les tuer.

♻️ TRI DES DÉCHETS ET RECYCLAGE

On trouve des endroits dédiés au recyclage à côté des conteneurs à déchets. Le conteneur bleu sert au recyclage du papier, le vert avec une petite ouverture reçoit le verre, et le jaune pour le plastique et certains métaux.

➕ PHARMACIES

Les pharmacies sont généralement ouvertes du lundi au vendredi de 9h30 à 21h30 et ferment à l’heure du déjeuner entre 14h00 et 17h00. Le samedi, les pharmacies ferment souvent à 14h00 et la plupart d’entre elles ne sont pas ouvertes le dimanche. Dans les villes et les plus gros villages, on trouve généralement des pharmacies qui se relaient pour rester ouvertes la nuit et les jours fériés. L’adresse des pharmacies les plus proches est affichée sur les portes des pharmacies fermées.

▶ FILMS

Biutiful (Beau) : un homme sympathique vivant à Barcelone gagne de l’argent en aidant les immigrés sans papiers à trouver du travail. Quand il

Läkare i Världen (Doctors of the World – Sweden)

Provides care to undocumented migrants who do not have access to health care. Its medical clinic mainly serves EU citizens and third-country nationals who have visas in an EU country. It doesn't deny anyone health care, but for undocumented people, they can often access better health care through the regular health system. It also provides legal advice for people who have been denied asylum.
Box 390 06
100 54 Stockholm
+46 086 646 687
info@lakareivarlden.se
www.lakareivarlden.se

Caritas Sverige

Offers undocumented migrants legal counseling on reapplication or return, as well as material assistance, with branches around the country.
Ölandsgatan 42
116 63 Stockholm
+46 85 5602 000
www.caritas.se

Ingen Människa Är Illegal (No One Is Illegal Network)

Provides practical support to people who live undocumented in the country after their asylum applications are rejected. The website offers more information in various languages and contact information for different locations.
www.ingenillegal.org

Red Cross Sweden

Provides support, information, and care for migrants and refugees in Sweden.
Hornsgatan 54 | Box 175 63
118 91 Stockholm
+46 77 119 9500
info@redcross.se
www.redcross.se

Läkare Utan Gränser (Doctors Without Borders)

Medical referral service for undocumented migrants in the Stockholm area.
Fredsborgsgatan 24
trappor 4 Box 47021
100 74 Stockholm
+46 855 609 808
info.sweden@msf.org
www.lakareutangranser.se

United Kingdom

POLITICAL SYSTEM

Queen Elizabeth II is the head of state, and although she has an important place in the formalities and expressions of government, her political powers are largely ceremonial.

The U.K. is made up of England, Scotland, Wales, and Northern Ireland, each seeing itself as having a different culture and being somewhat separate. The U.K. uses the pound sterling and has not adopted the euro. Northern Ireland shares the island of Ireland with the Republic of Ireland, which is a separate country and uses the euro. In June 2016, a referendum on U.K. membership in the EU saw a majority vote to leave the bloc. While the vote was not binding, the government said it would respect the outcome of the referendum. Negotiations with the EU are ongoing.

Scotland has its own parliament, and Wales and Northern Ireland have assemblies, but all send ministers to Parliament in London, where most major laws are decided.

Northern Ireland is now largely peaceful, but for decades the Troubles — as the conflict was known — raged in the country, pitting largely Protestant Unionists,

who wanted to remain part of the U.K., against mostly Catholic Nationalists, who wanted to join the Republic of Ireland.

The center-right Conservative Party and the center-left Labour Party have dominated British politics over the past century. Other, smaller parties also win seats. The Scottish National Party is Scotland's largest party, and Plaid Cymru campaigns for Welsh independence. A referendum on Scottish independence in 2014 saw voters choose to stay in the U.K., but the debate continues.

GEOGRAPHY

The British Isles are an archipelago northwest of continental Europe, between the North Atlantic Ocean, the North Sea, and English Channel. Its temperature is much milder than other areas at the same latitude, thanks to the Gulf Stream, which warms what would otherwise be a frigid northern climate.

DEMOGRAPHICS

The U.K. is a multicultural society with its population largely representative of the country's colonial past. There are large minority groups from the Caribbean Islands, the Indian subcontinent, and Africa.

Today there are many recent migrants from Eastern Europe, Spain, France, South America, and other parts of the world.

RELIGION

The country is largely Christian but nonchalant about practices and church attendance, and a large number of people follow no religion. There are also large Muslim, Hindu, Sikh, and Jewish communities.

découvre qu'il a une maladie incurable, il décide d'héberger une mère de famille réfugiée et son enfant dans son appartement avec ses deux enfants. Mais quand un groupe d'immigrés chinois meurent asphyxiés par un appareil de chauffage à gaz qu'il a installé, il est assailli de sentiments de culpabilité et de désespoir.
Les Cartes de Alou : immigré sans papiers, Alou est obligé de voyager à travers l'Espagne pour trouver du travail. Après une succession de petits boulots ingrats, Alou s'installe à Barcelone, où il commence à travailler avec d'autres migrants et se retrouve à nouveau dans l'illégalité.

LIVRE

Don Quixote (Don Quichotte) de Miguel de Cervantes : c'est un des chefs-d'œuvre de la littérature, publié au début des années 1600. Il raconte l'histoire d'un jeune chevalier malchanceux qui se lance dans une quête sur le territoire espagnol, à la recherche d'aventures pour exercer ses talents de chevalerie.

QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS

Organisation internationale pour les Migrations (OIM ; en anglais, IOM : International Organization for Migration)

Fournit des services et des conseils aux migrants, notamment pour les retours volontaires, la réintégration, la lutte contre le trafic, l'intégration et le relogement dans l'Union européenne.
Calle Fernando el Católico 10 | 1° B
28015 Madrid
+34 914 457 116
iommadrid@iom.int
www.spain.iom.int

Comisión Española de Ayuda al Refugiado (CEAR, Commission espagnole pour l'aide aux réfugiés)

Fournit des hébergements temporaires d'urgence, une aide et des conseils juridiques, un soutien social et psychologique, de l'éducation, des emplois et une aide à l'apprentissage de la langue locale. La commission travaille avec Accem, la Croix-Rouge et d'autres organismes pour appliquer le programme gouvernemental d'aide aux réfugiés.
Avenida General Perón 32 | 2°
28020 Madrid
+34 915 980 535
+34 915 980 592
colabora@cear.es
www.cear.es

La Cruz Roja (La Croix Rouge Espagnole)

Fournit de quoi satisfaire les besoins des nouveaux arrivants en Espagne. L'organisme travaille avec la CEAR, Accem et d'autres organismes pour appliquer le programme gouvernemental d'aide aux réfugiés.
Avenida Reina Victoria 26
28003 Madrid
+34 902 222 292
informa@cruzroja.es
www.cruzroja.es

Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés – Espagne (ACNUR ; en anglais : United Nations High Commissioner for Refugees)

Conseils juridiques et protection pour les réfugiés et les demandeurs d'asile en Espagne.
+34 915 563 503
+34 915 563 649
spama@unhcr.org
www.acnur.es

Accem

Se donne pour objectif de sensibiliser les gens aux conditions de vie des personnes en risque d'exclusion, dont

les réfugiés et les immigrés sans papiers. Travaille dans le but d'améliorer ces conditions de vie. L'organisme offre de l'aide et des conseils juridiques, de la formation professionnelle, des hébergements temporaires et d'autres programmes d'accompagnement social. Il joue un rôle très important dans l'application du programme gouvernemental pour les réfugiés, aux côtés de la CEAR, de la Croix-Rouge et d'autres organismes.
+34 915 327 478
+34 915 327 479
accem@accem.es
www.accem.es

Andalucía Acoge (Andalousie Bienvenue)

Offre des conseils et un soutien juridiques, de l'information pour faciliter l'accès au logement, à l'emploi, à l'éducation et à la santé à travers une fédération de 9 associations installées dans 21 centres en Andalousie et à Melilla.
Cabeza del Rey Don Pedro 9 | bajo
41004 Sevilla
+34 954 900 773
acoge@acoge.org
acoge.org

Servei d'Atenció a Immigrants, Emigrants i Refugiats - SAIER (Centre d'aide aux immigrés, émigrés et réfugiés)

Fournit dans plusieurs langues aux nouveaux arrivants à Barcelone des services et de l'information. Les domaines concernés sont la migration, l'asile et les retours volontaires.
Avenida Paralel 202
08015 Barcelona
+34 932 562 700
saierinfo@bcn.cat
www.bcn.cat

HEALTH CARE

The National Health Service is run by the government and is funded by taxes, providing free health care to residents and citizens. Access to health care is generally open and free to asylum seekers who are on s.95 or s.4 support. While all — including refused migrants who have had their asylum cases dismissed — have access to urgent and emergency treatment, they may be charged for treatment. Charges are at the discretion of the hospital and may be written off. Refugees and asylum seekers in Scotland have the right to free NHS care but must show documentation or ID.

EDUCATION

All children ages 5 to 17 must attend school, which is free of charge. If children pass their A levels or other valid qualifications, they may attend university. High tuition fees and difficulty in obtaining loans can prove a challenge for some refugees, but there are groups offering grants to limited numbers of refugees.

PEOPLE

British people are known to be polite and generally friendly and helpful to strangers. They can also be proud — and sensitive — about their culture.

FOOD, DRINK AND SMOKING

Smoking is forbidden in all indoor workplaces in England, including pubs, restaurants, and other public areas, and the law is strictly enforced.

Drinking alcohol is a seen by many as a central part of being British, and on the weekends, people usually go out drinking with friends. Town centers at night can become lively — sometimes intimidating

— places, with many drunken revelers on the streets.

Fish and chips is the U.K.'s best-known national dish, although it is declining somewhat in popularity. Fish, usually cod, is dipped in batter, deep-fried, and served with thick-cut fried potatoes. It's often served with mushy peas, gravy, or curry sauce poured on top and seasoned with salt and vinegar before being wrapped in paper.

Indian food is hugely popular in the U.K., and even small villages sometimes have an Indian restaurant. Chicken tikka masala is a spicy, creamy curry that was supposedly invented in the U.K. and has been called the new national dish.

Sandwiches are popular light lunches or snacks and can be found in most shops — from cheese and onion to salmon and cream cheese.

Owing to its high-caloric makeup, a fry-up, or full breakfast, is more of a treat than a daily routine and is usually enjoyed on the weekends. Cafes — known as greasy spoons — are the best place to find them, and this filling meal usually comes with beans, sausage, egg, bacon, tomato, and toast.

Every Sunday, families in the U.K. sit down for another long-honored tradition, Sunday roast. Meat — usually chicken, beef, lamb, or pork — is slowly roasted and accompanied by potatoes, vegetables, and gravy.

TRADITIONS

Modern football began in England, and the sport remains hugely popular, particularly the FA Cup final. Cricket, rugby, and horse racing are also commonly watched.

The queen remains something of an institution and a popular figurehead for the country, with news and gossip on the royal family eagerly followed.

TABOOS

British people often go to great lengths to avoid insulting or offending people, so it is best to be indirect when being critical. Jumping queues is considered very impolite and might elicit angry stares or confrontation.

COHABITATION

Premarital cohabitation has become a norm in the U.K., and about half of babies are born outside marriage.

SAME-SEX MARRIAGE

Same-sex marriage has been legal in England, Wales, and Scotland since 2014. It is still illegal in more religiously observant Northern Ireland, where same-sex couples are limited to civil partnerships.

A TYPICAL GESTURE

The reversed two finger peace sign is an insult in the U.K. People flap a hand close to their face to say it's hot.

A TYPICAL SAYING

"It's raining cats and dogs" means it's raining heavily.

PHARMACIES

Pharmacies can be found in most areas and are open during normal working hours. Some larger stores such as Boots and Superdrug have in-house pharmacies. Most pharmacies close on bank holidays and Sundays, but there are 24-hour stores in most areas.

SHOPS

Shops are generally open from 9 a.m. to 6 p.m. Monday to Friday, although in bigger cities some stay open late. Most shops are open on

Voici le lien internet pour consulter un guide pour les réfugiés, disponible en langue espagnole, catalane, anglaise et arabe : refugee.gencat.cat

Voici le lien internet pour consulter de l'information utile sur Barcelone, disponible en langue espagnole, catalane et anglaise : ciutatrefugi.barcelona

Suède

SYSTÈME POLITIQUE

La Suède est une monarchie constitutionnelle. C'est le roi Carl XVI Gustaf qui est à la tête de l'État, mais le réel pouvoir décisionnaire est détenu par le Premier ministre et son gouvernement démocratiquement élus.

Le système d'État-providence est très généreux et le paysage politique est plus à gauche que dans la plupart des autres pays d'Europe. Le Parti social-démocrate suédois des travailleurs a dominé le jeu politique depuis la fin de la Deuxième Guerre mondiale, mais les temps changent.

Récemment, la Suède a connu une augmentation des opinions d'extrême droite. Aux élections de 2014, le parti des Démocrates de Suède a quasiment atteint 13% des votes, faisant de lui la troisième force politique du Parlement. D'autres groupes d'extrême droite ont aussi connu une hausse de leur soutien populaire.

Contrairement à la plupart des autres pays de l'UE, la Suède n'utilise pas l'euro pour monnaie, et n'envisage pas de remplacer sa propre monnaie — le krona — à l'avenir.

GÉOGRAPHIE

La Suède est située en Scandinavie, dans le nord de l'Europe. Ses voisins sont la Finlande (avec qui elle

partage une longue histoire des migrations et des échanges culturels), la Norvège et le Danemark. Le pays est principalement constitué de forêts, possède des chaînes de montagnes, des dizaines de milliers de lacs et quelques terres cultivables.

DÉMOGRAPHIE

On compte près de 10 millions de Suédois, et le plupart d'entre eux ont des origines dans la Finlande voisine, dans les pays de langue arabe, en Iran et en ex-Yougoslavie. En 2010, près de 14% de la population était née à l'étranger, et des dizaines de milliers de migrants de Syrie, d'Érythrée et d'autres pays entrent chaque année en Suède.

RELIGION

Beaucoup d'habitants ne sont pas croyants, mais les Suédois suivent la tradition historique du luthérianisme. Cette forme de protestantisme est devenue un élément majeur de l'identité suédoise, même si peu de gens vont à la messe de nos jours. L'islam est la deuxième religion du pays, et on trouve aussi des hindous, des juifs et des pratiquants d'autres religions.

ÉDUCATION

Les enfants de plus de 1 an vont généralement à l'école maternelle, puis l'école est obligatoire pour les enfants suédois âgés de 7 à 16 ans. Les enfants de demandeurs d'asile ont le droit de s'inscrire dans ces écoles et de suivre des cours dans leur propre langue maternelle. Cependant, à cause du nombre important de réfugiés que la Suède essaie d'intégrer dans le système, il faut parfois attendre des mois avant de pouvoir assister au premier cours. Quasiment tous les jeunes de 16 à 19 ans doivent suivre des cours

préparatoires avant de poursuivre leurs études, comme les formations professionnelles, entre autres.

POPULATION

Même si la Suède est réputée pour être l'un des pays européens les plus ouverts d'esprit en Europe, la plupart des Suédois sont plutôt indépendants, introvertis et fiers de leurs traditions.

SANTÉ

L'assurance maladie suédoise est gratuite pour les habitants, et le système est financé par les impôts. Les enfants réfugiés bénéficient du même accès que les Suédois, mais les réfugiés adultes n'ont le droit qu'aux consultations, aux urgences, aux examens pré-nataux et à quelques autres soins. En 2013, les migrants sans papiers avaient les même accès à l'assurance maladie que les réfugiés.

GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

La Suède fait respecter strictement la législation anti-tabac dans les lieux publics, interdisant de fumer dans les restaurants, bars et beaucoup d'autres lieux publics. Si vous voulez fumer une cigarette chez quelqu'un, bien que ce soit légal et même quand le temps est trop mauvais dehors, on vous répondra sans doute non.

On consomme beaucoup d'alcool en Suède. Le pays fait partie de la « Ceinture de Vodka », et cette boisson est populaire dans toutes les générations. En dehors des bars, on peut acheter de la bière, du vin et de l'alcool fort uniquement dans les Systembolaget, des magasins gérés par l'État, dont les horaires sont strictement établis par la législation. Ils ferment à 20h00 au plus tard et sont fermés le dimanche et les jours fériés.

Sundays from late morning until about 5 p.m., and there are usually smaller family-run independent shops that stay open in the evening.

🛒 SUPERMARKETS

There is a large range of supermarkets in the U.K. — including budget retailers Aldi, Iceland, and Lidl; reasonably priced chains such as Morrisons and Asda; and more expensive names like Waitrose and Marks & Spencer.

♻️ WASTE AND RECYCLING

Most people in the U.K. recycle, and this can be done by separating waste with bags and bins designated for different recyclable materials. Bin men come once a week to take away garbage, and wheeled bins should be placed on the street on these days.

📖 BOOK

The Remains of the Day by Kazuo Ishiguro: Japanese-British Ishiguro details the stuffy confines of an aristocrat's home and the restrictions of relationships in the English class system from the perspective of a loyal and humble butler.

▶️ FILMS

My Beautiful Laundrette:

Portraying the lives of a South Asian family in fractious 1980s Britain, “My Beautiful Laundrette” takes a humorous look at race relations in London. A Pakistani-British man, Omar, resumes a relationship with Johnny, a white boy he knew in school and is now a punk. The two lovers take over a rundown laundrette owned by Omar's uncle. The movie addresses racism, class, and homosexuality in a country undergoing rapid economic and social changes.

Bend It Like Beckham: A Indian-British teenager becomes obsessed with football but is stopped from taking it up by her conservative parents, who view it as an unsuitable sport for a girl. Despite this, she perseveres and plays for a local women's team, winning games for the club and the eventual acceptance of her parents.

It's a Free World: A recently unemployed woman starts a successful but illegal recruitment agency from her home. This brings her into contact with illegal immigrants who are looking for work, along with a Polish man with whom she falls in love, making her view her foreign clients through new eyes. This encourages her to assist an Iranian man who is on the run after being told he will be deported and likely face imprisonment in Iran.

❓ SOME ORGANIZATIONS THAT WORK WITH MIGRANTS AND REFUGEES

International Organization for Migration (IOM)

Provides assistance to migrants in such areas as voluntary returns, reintegration, countertrafficking, integration, and EU relocation.
Belgrave Road 11
London SW1V 1RB
+44 (0) 207 811 6000
ops@iomlondon.org
www.unitedkingdom.iom.int

Refugee Action

Provides practical advice and assistance for newly arrived asylum seekers and is committed to their settlement through community development work.
Victoria Charity Centre 11 | Belgrave Road
London SW1V 1RB
+44 (0) 207 952 1511
info@refugee-action.org.uk
www.refugee-action.org.uk

Refugee Support Network

Works with young people affected by displacement and crisis, enabling them to access education at all stages of their migration journey. It also runs a higher education program.
Scrubs Lane 8 | Suite 4.1
London NW10 6RB
Advice line
+44 (0) 759 758 3228 or
+44 (0) 800 331 7292 on Mondays 2-5p.m. or Thursdays 2-5p.m.
www.refugeesupportnetwork.org

Refugee Council

Works directly with refugees, supporting them to rebuild their lives.
PO Box 68614 | London E15 9DQ
+44 (0) 207 346 6700
www.refugeecouncil.org.uk

Migrants Resource Centre

Provides immigration and asylum advice services.
Eurocentres 56 | Eccleston Square | 2nd floor | London SW1V 1PH
+44 (0) 207 834 2505
info@migrants.org.uk
www.migrantsresourcecentre.org.uk

British Red Cross

Helps vulnerable refugees and asylum seekers in the U.K. and enables victims of conflict and disaster to contact their families.
Moorfields 44 | London EC2Y 9AL
+44 (0) 344 871 1111 (domestic)
+44 (0) 207 138 7900 (from abroad)
www.redcross.org.uk

Amnesty International

Provides current information on the risks refugees face in their country of origin. Runs a campaign on refugees and asylum and is part of the “Still Human, Still Here” campaign.
New Inn Yard 17-25
London EC2A 3EA
+44 (0) 207 033 1500
sct@amnesty.org.uk
www.amnesty.org.uk

Boire du café est une véritable habitude sociale en Suède, et les amis ou collègues de travail se retrouvent au moins une fois par jour pour un « fika », un moment autour d'un café.

Le « sill » (du hareng mariné) est un plat de base qu'il faut absolument goûter, en buvant un verre, ou accompagné de pain et de pommes de terre pour en faire un repas plus copieux.

La Suède est réputée pour ses « köttbullar », des boulettes de viande servies avec de la sauce et de la confiture d'airelle rouge.

Les kebabs et les falafel sont des snacks très populaires en fin de journée, et particulièrement à Malmö, où les immigrés du Moyen-Orient ont rapporté ces sandwiches.

Le « Surströmmingsskiva », une des traditions culinaires les plus anciennes de Suède, est une véritable épreuve pour l'estomac des non-connaisseurs. Il s'agit de hareng fermenté dans des tonneaux, et le résultat est un plat au poisson à l'odeur extrêmement forte et désagréable. C'est pour ça qu'on le mange plutôt dehors, en plein air, pendant l'été.

🚫 TABOUS

Les droits des femmes et le féminisme sont des idéaux très importants en Suède, et les remarques sexistes sont complètement tabous.

★ FÊTES

Midsommarfesten : célébré en plein cœur de l'été, Midsommarfesten est une fête très pittoresque pendant laquelle les Suédois dansent autour d'un mât ou d'un poteau décoré de fleurs et de feuilles. Cette célébration vient du passé agricole du pays, et c'est une façon de maintenir ces traditions, même si beaucoup de Suédois ont depuis quitté les

campagnes.

Valborgmässoaften : pour dire adieu aux longs hivers froids et sans lumière et accueillir le printemps, les Suédois organisent des célébrations dans lesquelles ils allument des feux de camp, qui évoquent la chaleur des mois à venir.

Första Maj : le 1er mai, le Jour des travailleurs, les Suédois manifestent dans la rue. Le très fort esprit de gauche du pays prend vie dans un moment rempli de passion et de flamboyance.

🏠 CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

Le concubinage est depuis longtemps accepté en Suède, contrairement à beaucoup d'autres pays d'Europe. À la fin des années 1970, environ 96% de femmes suédoises mariées avaient déjà vécu avec autre partenaire en dehors du mariage. Aujourd'hui, plus de la moitié des enfants sont nés hors mariage.

🏳️ MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (OU MARIAGE HOMOSEXUEL)

Le mariage homosexuel est autorisé en Suède depuis 2009, et les relations gay et lesbiennes sont très communes et très répandues.

♻️ TRI DES DÉCHETS ET RECYCLAGE

En Suède, la quasi-totalité des déchets ménagers sont triés pour être recyclés. La législation exige l'installation de stations de recyclage à moins de 300 mètres de toute zone résidentielle. Les Suédois n'ont donc aucune excuse pour ne pas recycler leurs déchets. On dépose la plupart des déchets recyclables dans des conteneurs spéciaux situés dans les immeubles ou dans les stations alentour. Les bouteilles de verre peuvent

être rapportées à certains magasins en échange d'une consigne (un petit montant d'argent).

🛋️ IKEA

Tout ce dont vous avez besoin pour la maison se trouve facilement dans cette véritable institution suédoise. C'est à vous d'assembler les meubles à la maison.

🏪 MAGASINS

La plupart des magasins sont ouverts du lundi au vendredi de 9h30 à 18h00 et le samedi de 9h30 à 16h00. Dans les villes, certains grands magasins sont ouverts de 12h00 à 16h00 le dimanche mais sont souvent fermés pendant les jours fériés.

🗣️ UNE EXPRESSION COURANTE

« Jag pratar inte så bra svenska. » (Je ne parle pas très bien le suédois.)

« Kan ni prata lite långsammare, tack? » (Pouvez-vous parler plus lentement, s'il vous plaît ?)

« Jag lär mig svenska. » (Je suis en train d'apprendre le suédois.)

📖 LIVRE

The Days of His Grace de Eyvind Johnson : situé dans l'Italie du Nord pendant la période médiévale, « The Days of His Grace » est un roman historique qui s'intéresse au quotidien d'une famille au moment où Charlemagne, le roi des Francs, envahit la région.

▶️ FILMS

Svinalängorna (Beyond) : une Suédoise qui vit dans un logement social des cités apprend que sa mère est sur le point de mourir. Ce moment de crise l'oblige à affronter le passé douloureux de sa propre

European Union

SOME ADDITIONAL RESOURCES FOR THE EU United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)

The U.N. refugee agency. It leads and coordinates international action to protect refugees and resolve refugee problems. Each European country has its own page on this website. www.unhcr.org/europe.com
www.unhcr-northerneurope.org
www.unhcr-centraleurope.org

International Organization for Migration (IOM)

An intergovernmental organization that takes a lead role in migration management and assistance to migrants and refugees in need, including internally displaced people. Each European country has its own page on this website. www.iom.int
www.eea.iom.int

ECRE provides for the **Asylum Information Database (AIDA)**, which maps asylum procedures, reception conditions, and detention in Europe, with country reports and links to articles concerning migrants and refugees. www.asylumineurope.org

ECRE also provides for the **European Legal Network on Asylum (ELENA)**, a network that extends across most European states and involves some 500 lawyers and legal counselors, with a regularly updated index. www.ecre.org

European Council of Refugees and Exiles (ECRE)

A pan-European alliance of 90 non-governmental organizations protecting and advancing the rights of refugees, asylum seekers and displaced people. www.ecre.org

Refugee Aid App

An app for vulnerable asylum seekers. It shows the location of and types of aid available on a map, with information about operating hours. All the aid shown is from trusted official aid organizations. Aid categories include legal, administrative and information; food; shelter; water; aid for parents and children, unaccompanied children, women and men; health; education; and toilets and showers. The app is currently available only in Greece, the U.K., Italy, Belgium, Slovenia and Bulgaria (with other countries coming soon). Features include listings of aid nearby; map views of aid nearby, using color-coded category icons; and push notifications when there is urgent news in particular locations. www.refugeeaidapp.com

Info4Migrants

Independent information in multiple languages about legal status, living, education, and employment in the U.K., Sweden, Finland, Spain, Austria, and Bulgaria. www.info4migrants.com

News That Moves

An Internews initiative in multiple languages that provides updated news and useful links and dispels rumors in Greece, Macedonia, Serbia, Croatia, Slovenia, Austria, Germany, Bulgaria, Hungary, and Turkey. www.newsthatmoves.org

Refugee Text

An automated service that delivers information via SMS and other platforms to refugees, in partnership with trusted content-providing organizations. <http://refugeetext.org/>

Welcome to Europe (w2eu)

Independent information in English, French, Farsi and Arabic, including extensive country information on legal procedures and contacts for relevant organizations. www.w2eu.info
www.live.w2eu.info

enfance, notamment le sentiment de perte d'identité de ses parents, des Finlandais, et la façon dont son père a essayé de rejeter son statut de citoyen de seconde zone à travers l'alcool et la violence.

Det Nya Landet (Le nouveau pays) : ce film émouvant a ouvert la voie du cinéma multiculturel en Suède. Il suit la vie complexe d'un adolescent somalien et d'un Iranien de 40 ans qui se rencontrent dans un camp de réfugiés. Ils embarquent pour leur nouveau pays d'adoption avec une ancienne reine de beauté suédoise, pour échapper à la police, et à leur propre passé.

Utvandrarna (Les émigrés) : film basé sur deux romans d'une série de quatre tomes, « Utvandrarna » raconte le voyage d'une famille suédoise qui quitte la misère des campagnes de Suède du milieu du 19e siècle pour tenter une nouvelle vie en Amérique. Dans ce nouveau pays, les membres de la famille doivent accepter leur statut d'immigrés et s'adapter à leur nouvelle vie de fermiers dans le Midwest des États-Unis.

? QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS Welcome to Europe (w2eu) Sweden

Fournit une information complète et à jour en langue arabe, anglaise, farsi et française à propos de la législation allemande sur l'asile, les procédures pour déposer sa demande, le règlement Dublin III, l'aide aux mineurs, la détention, les expulsions, le rassemblement familial, l'assistance médicale et l'emploi. www.w2eu.info

Ingen Människa Är Illegal (Réseau personne n'est illégal)

Fournit un soutien pratique aux personnes sans papiers qui restent en Suède après avoir vu leur demande

d'asile rejetée. Le site internet offre plus d'informations dans différentes langues et donne les adresses et numéros de téléphone des lieux du réseau. www.ingenillegal.org

Kontrapunkt

Offre de nombreux types d'aide, notamment les conseils juridiques, les cours de langue, la mise en réseau professionnel, l'alimentation et les vêtements. C'est un organisme très efficace et géré par des bénévoles - contrairement au Centre de conseil pour les réfugiés suédois. www.kontrapunktmalmo.net

Swedish Refugee Advice Center (Centre de conseil pour les réfugiés suédois)

Offre des conseils et une assistance juridiques concernant l'asile, le rassemblement familial, la citoyenneté et d'autres questions relatives à la législation sur les étrangers « Aliens Act ». Gyllenstiernsgatan 14
 115 26 Stockholm
 (du lundi au mercredi de 9h00 à 13h00)
 +46 20 088 0066
info@sweref.org
www.sweref.org

FARR – Swedish Network of Refugee Support Groups (Réseau suédois des groupes de soutien aux réfugiés)

Offre des conseils juridiques aux demandeurs d'asile dont la demande a été rejetée, et met en place des cliniques de santé pour les immigrés sans papiers, tenues par des bénévoles. Cet organisme a des bureaux dans différentes régions de Suède. Box 391
 101 27 Stockholm
 +46 87 100 245
info@farr.se
www.farr.se

Caritas Sverige (Caritas Suède)

Offre aux migrants sans papiers des conseils juridiques pour déposer une deuxième demande d'asile ou demander un retour dans leur pays d'origine, ainsi qu'une assistance matérielle. L'organisme a des branches dans tout le pays. Ölandsgatan 42
 116 63 Stockholm
 +46 85 5602 000
www.caritas.se

Red Cross Sweden (Croix Rouge suédoise)

Fournit un soutien, de l'information et des soins aux migrants et réfugiés de Suède. Hornsgatan 54 | Box 175 63
 118 91 Stockholm
 +46 77 119 9500
info@redcross.se
www.redcross.se

Läkare i Världen (Médecins du Monde – Suède)

Fournit des soins aux migrants sans papiers qui n'ont normalement pas accès au système de santé. Sa clinique médicale s'occupe principalement de citoyens de l'UE et des ressortissants de pays tiers qui possèdent le visa d'un des pays de l'UE. L'association ne refuse pas de soigner les autres personnes, mais si vous êtes une personne sans papiers, vous aurez sans doute accès à de meilleurs soins en passant par le système de santé normal. L'association fournit aussi des conseils juridiques pour les personnes dont la demande d'asile a été rejetée. Box 390 06 | 100 54 Stockholm
 +46 08 664 6687
info@lakareivarlden.se
www.lakareivarlden.se

Läkare Utan Gränser (Médecins Sans Frontières)

Principal service médical pour les migrants sans papiers dans la région de Stockholm.

Fredsborgsgatan 24
4 trappor | Box 47021
100 74 Stockholm
+46 85 5609 808
info.sweden@msf.org
www.lakareutangranser.se

Royaume-Uni

🏛️ SYSTÈME POLITIQUE

Le chef d'État est la reine Elizabeth II, et même si elle occupe une place importante dans la vie du gouvernement, elle n'exerce qu'un pouvoir de cérémonie.

Le Royaume-Uni comprend l'Angleterre, l'Écosse, le Pays de Galles et l'Irlande du Nord, chaque pays ayant sa propre culture et se trouvant, de fait, séparé des autres. Pour sa monnaie, le Royaume-Uni utilise la livre sterling car il a refusé d'adopter l'euro. L'Irlande du Nord partage son île avec la République d'Irlande, un pays séparé du Royaume-Uni qui utilise l'euro. En juin 2016, un référendum portant sur l'appartenance du Royaume-Uni à l'UE a donné une majorité de votes pour la sortie de l'Union. Le résultat du vote n'était pas contraignant, et le Parlement doit encore se prononcer en votant, mais des négociations avec l'UE sont déjà en cours.

L'Écosse possède son propre parlement, et le Pays de Galles et l'Irlande du Nord ont des assemblées, mais tous ces pays ont des ministres à Londres, où l'on décide des lois les plus importantes.

L'Irlande du Nord est désormais très pacifique, mais un conflit qu'on appelait Les Troubles (The Troubles) a semé la violence dans le pays. Le conflit opposait principalement les Unionistes protestants qui voulaient rester dans le Royaume-Uni, contre les Nationalistes catholiques qui voulaient rejoindre la République d'Irlande.

Le Parti conservateur (Tories) de centre droit, et le Parti travailliste (Labour Party) de centre gauche ont dominé la vie politique du dernier siècle. D'autres partis plus petits ont aussi gagné des voix et des sièges. Le Parti nationaliste écossais est le plus grand parti d'Écosse. Au Pays de Galles, le parti Plaid Cymru fait campagne pour l'indépendance du pays. Un référendum sur l'indépendance de l'Écosse a eu lieu en 2014, et bien que les participants aient choisi de rester au Royaume-Uni, le débat continue.

🌐 GÉOGRAPHIE

Les îles Britanniques sont un archipel situé au nord-ouest de l'Europe continentale, entre l'Océan Nord-Atlantique et les eaux de la Manche anglaise. Sa température est plus douce que celle des autres régions situées à la même latitude grâce au Gulf Stream, un courant qui réchauffe le climat, et sans lequel la région serait de type nordique.

👤 DÉMOGRAPHIE

Le Royaume-Uni est une société multiculturelle dont la population est fortement représentative du passé colonial du pays. On compte de nombreuses communautés de populations originaires des Caraïbes, du sous-continent indien et d'Afrique.

Aujourd'hui, de nombreux migrants viennent d'Europe de l'Est, d'Espagne, de France, d'Amérique du Sud et d'autres régions du monde.

🏛️ RELIGION

Le pays est majoritairement chrétien mais reste laxiste et tolérant en ce qui concerne la pratique de la religion et la messe. Un grand nombre de personnes ne pratique aucune religion.

On compte aussi de nombreuses communautés musulmanes, hindous, sikh et juives.

🎓 ÉDUCATION

Tous les enfants âgés de 5 à 17 ans doivent aller à l'école, qui est gratuite. Si un élève obtient le niveau A ou un autre diplôme valide, il peut aller à l'université. Les frais d'inscription très élevés et la difficulté pour obtenir un prêt représentent un gros défi pour certains réfugiés, mais certaines structures offrent des bourses et financements à un nombre limité de réfugiés.

🏥 SANTÉ

Le système national de santé (NHS : National Health Service) est géré par le gouvernement et financé par les cotisations. Il offre une assurance maladie gratuite aux habitants et citoyens du pays. L'accès à l'assurance maladie est généralement possible et gratuite pour les demandeurs d'asile qui bénéficient du soutien s.95 ou s.4. Tous les autres - y compris ceux qui ont vu leur demande d'asile rejetée - ont accès aux traitements d'urgence, mais on peut leur demander de payer les soins. Dans ce cas, les frais demandés dépendent de la volonté de l'administration de l'hôpital et peuvent même être offerts. Les réfugiés et les demandeurs d'asile qui sont en Écosse ont droit à l'assurance maladie gratuite mais doivent montrer un document d'identité.

👤 POPULATION

Les Britanniques sont réputés pour leur politesse et sont généralement très sympathiques avec les étrangers, qu'ils n'hésitent pas à aider. Ils peuvent aussi être assez fiers de leur culture, et donc très susceptibles sur le sujet.

🚫 TABOUS

Les Britanniques font souvent tout leur possible pour ne pas avoir à insulter ou offenser quelqu'un, donc si vous voulez faire une critique à quelqu'un, il vaut mieux ne pas être direct. Il est très impoli de doubler quelqu'un dans une file d'attente, et ce comportement peut provoquer des regards colériques ou un conflit.

🚭 GASTRONOMIE, BOISSONS ET TABAC

Il est interdit de fumer à l'intérieur des lieux de travail en Angleterre, y compris dans les pubs, les restaurants et les autres lieux publics. Cette législation est strictement contrôlée.

Pour beaucoup de gens, boire de l'alcool fait essentiellement partie de l'identité britannique, et le week-end, les gens ont l'habitude de sortir boire des verres entre amis. Les centre-villes peuvent être très animés la nuit — et parfois très intimidants — avec beaucoup de personnes ivres qui errent dans les rues.

Le fish and chips est le plat national le plus connu du Royaume-Uni, même s'il a perdu en popularité ces derniers temps. C'est du poisson — habituellement de la morue — trempé dans de la pâte à frire, puis frit dans l'huile, et servi avec des patates frites coupées en gros morceaux. Ce plat est généralement accompagné de petits pois écrasés à la menthe, de sauce gravy ou curry, et assaisonné de sel et vinaigre avant d'être enveloppé dans du papier journal.

La nourriture indienne est extrêmement populaire au Royaume-Uni, et on trouve un restaurant indien jusque dans certains petits villages. Le poulet tikka masala est un curry épicé et crémeux. Il aurait été inventé au Royaume-Uni et a pris le titre de nouveau plat national.

Les sandwiches sont très populaires pour un déjeuner léger ou un

snack et se trouvent dans la plupart des magasins : les saveurs classiques sont fromage et oignons, ou saumon et fromage frais.

Vu la composition du petit-déjeuner complet (« full breakfast »), c'est plus une gâterie qu'une routine quotidienne, qu'on s'autorise généralement le week-end. Les cafés — des petits restaurants qu'on surnomme « greasy spoons », cuillères graisseuses — sont le meilleur endroit pour déguster ce petit-déjeuner. Ce plat très copieux contient généralement des haricots, des saucisses, des oeufs, du bacon, des tomates et du pain toasté.

Tous les dimanches, les familles britanniques se mettent à table pour une tradition de longue date, le rôti du dimanche. On fait rôtir de la viande — du poulet, du bœuf, de l'agneau ou du porc — pendant de longues heures, et on l'accompagne de pommes de terre, de légumes et du jus de cuisson de la viande.

🏠 PHARMACIES

On trouve des pharmacies dans la plupart des quartiers, qui restent ouvertes pendant les heures de travail. Quelques magasins plus gros comme Boots ou Superdrug ont un rayon pharmacie. La plupart des pharmacies ferment le dimanche et les jours fériés, mais on trouve facilement des magasins ouverts 24h/24 dans la plupart des endroits.

🏠 CONCUBINAGE (VIVRE EN COUPLE SANS MARIAGE)

Le concubinage est devenu la norme au Royaume-Uni, et près de la moitié des enfants naissent de parents non mariés.

🗣️ UNE PHRASE TYPIQUE

« It's raining cats and dogs » signifie qu'il pleut très fort.

🏳️ MARIAGE ENTRE PERSONNES DE MÊME SEXE (MARIAGE HOMOSEXUEL)

Le mariage homosexuel est autorisé depuis 2014 en Angleterre, au Pays de Galles et en Écosse depuis 2014. Mais il est toujours interdit dans l'Irlande du Nord, plus religieuse et conservatrice, où les couples homosexuels n'ont accès qu'à l'union civile.

🏪 MAGASINS

Les magasins sont généralement ouverts du lundi au vendredi de 9h00 à 18h00, et ils ferment plus tard dans les grandes villes. La plupart des magasins sont ouverts le dimanche entre la fin de la matinée et jusqu'à 17h00, et on trouve facilement des plus petits magasins indépendants gérés par des familles, qui restent ouverts jusqu'à la fin de la journée.

🛒 SUPERMARCHÉS

Il y a beaucoup de choix parmi les supermarchés au Royaume-Uni : les plus économiques comme Aldi, Iceland et Lidl ; les chaînes aux prix assez raisonnables comme Morrisons et Asda ; et les supermarchés plus chers comme Waitrose et Marks & Spencer.

👋 UN GESTE TYPIQUE

Faire le signe de la paix avec les deux doigts dans le sens inverse est une insulte au Royaume-Uni. Pour dire que quelque chose est chaud, les gens mettent la main devant leur visage.

🏆 TRADITIONS

Le football moderne a commencé en Angleterre, et ce sport est encore très populaire, notamment la FA Cup, la Coupe d'Angleterre de Football. Le cricket, le rugby et les courses de chevaux sont aussi très suivis.

La reine reste une institution et

une personnalité très populaire dans le pays, et les nouvelles et rumeurs concernant la famille royale sont suivis avec passion et attention par tout le pays.

🗑️ TRI DES DÉCHETS ET RECYCLAGE

Au Royaume-Uni, la plupart des habitants recyclent leurs déchets, en les séparant dans des sacs et des conteneurs dédiés. Les ramasseurs d'ordures passent une fois par semaine pour collecter les poubelles, et il faut sortir les conteneurs à roulettes dans la rue ce jour-là.

▶ FILMS

My Beautiful Laundrette : portrait d'une famille originaire d'Asie du Sud-Est dans la Grande-Bretagne nerveuse et irritée des années 1980, « My Beautiful Laundrette » pose un regard humoristique sur les relations entre les différentes ethnies à Londres. Un homme pakistano-britannique, Omar, reprend contact avec Johnny, un garçon blanc qu'il avait connu à l'école et qui est devenu un punk. Les deux amants reprennent la gestion d'une laverie à l'abandon que possède l'oncle de Omar. Le film aborde les thèmes du racisme, de la classe sociale et de l'homosexualité dans un pays qui connaît alors des changements économiques et sociaux rapides.

Bend It Like Beckham

(Joue-la comme Beckham) : une adolescente indo-britannique se passionne pour le football mais ses parents très conservateurs l'empêchent de continuer à pratiquer, considérant que n'est pas un sport pour les filles. Malgré ça, elle persévère et joue pour une équipe féminine locale. Elle finit par contribuer aux victoires de son club, et gagne l'approbation et la reconnaissance de ses parents.

It's a Free World de Ken Loach : une jeune femme britannique au chômage depuis peu crée une agence de recrutement depuis chez elle. C'est un succès, mais l'activité est clandestine et illégale. À travers son métier, elle rentre en contact avec des immigrés clandestins qui recherchent un emploi, ainsi qu'un homme polonais dont elle tombe amoureuse. Elle regarde alors ses clients étrangers d'un oeil nouveau. Elle décide alors d'aider un Iranien en fuite après qu'on lui a annoncé qu'il serait déporté et finirait en prison en Iran.

📖 LIVRE

The Remains of the Day par Kazuo Ishiguro : le nippono-britannique Ishiguro dépeint le cadre rigide et ennuyeux d'une famille aristocratique et les contraintes qui pèsent sur les relations dans le système anglais de classes sociales, depuis le point de vue d'un maître d'hôtel modeste et honnête.

? QUELQUES ORGANISMES QUI TRAVAILLENT AVEC LES MIGRANTS ET RÉFUGIÉS

Organisation internationale pour les Migrations (OIM ; en anglais, IOM : International Organization for Migration)

Fournit des services et des conseils aux migrants, notamment pour les retours volontaires, la réintégration, la lutte contre le trafic, l'intégration et le logement dans l'Union européenne.

Belgrave Road 11
London SW1V 1RB
+44 (0) 207 811 6000
ops@iomlondon.org
www.unitedkingdom.iom.int

Refugee Council (Conseil des réfugiés)

Travaille en direct avec des réfugiés,

leur offrant un soutien dans la reconstruction de leur vie.
PO Box 68614
London E15 9DQ
+44 (0) 207 346 6700
www.refugeecouncil.org.uk

Migrants Resource Centre (Centre de ressources pour migrants)

Offre des services de conseil sur les questions de l'immigration et de l'asile.

Eurocentres 56 | Eccleston Square | 2nd floor
London SW1V 1PH
+44 (0) 207 834 2505
info@migrants.org.uk
www.migrantsresourcecentre.org.uk

Refugee Action (Action Réfugiés)

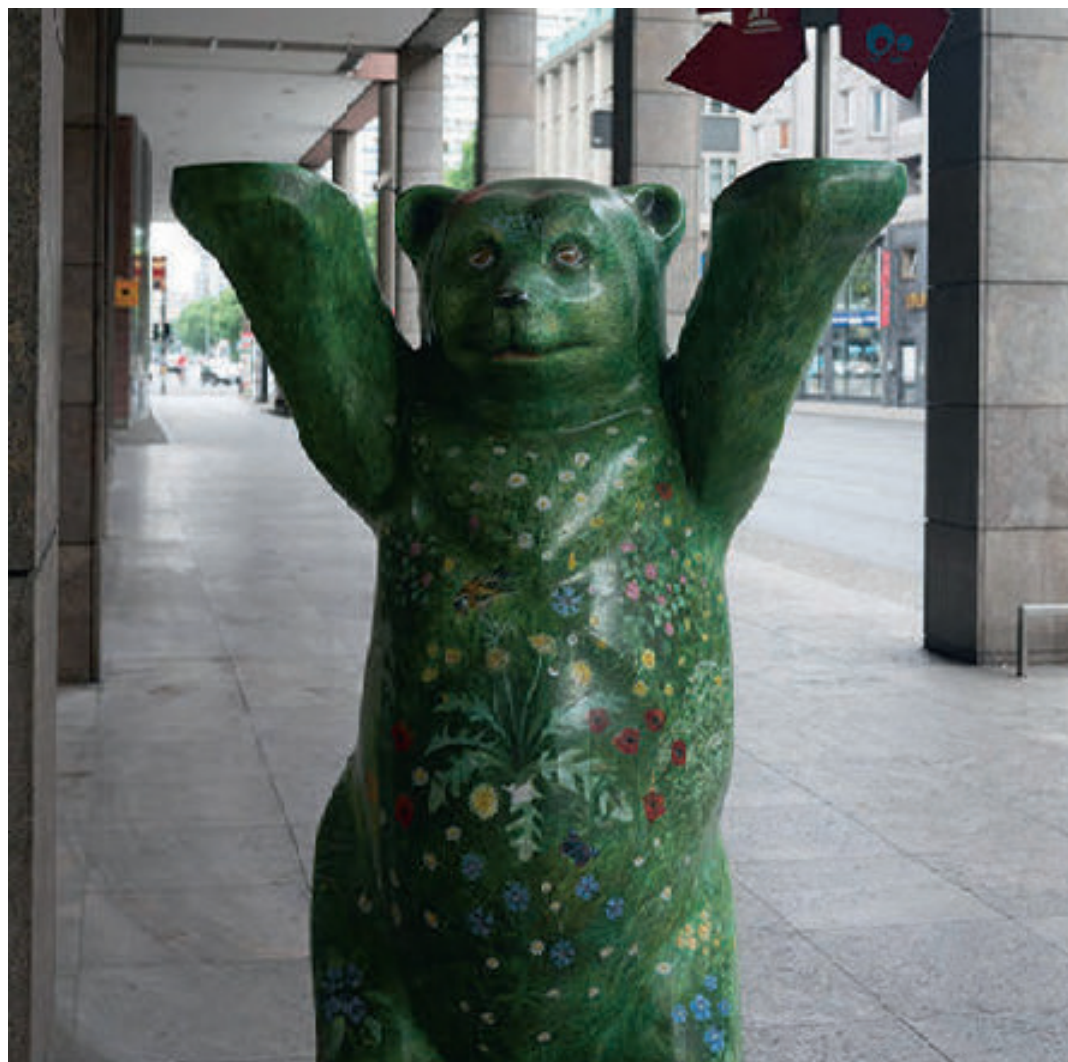
Fournit des conseils pratiques et une assistance pour les demandeurs d'asile récemment arrivés et s'occupe de leur installation et intégration dans le pays à travers un travail de développement communautaire.

Victoria Charity Centre 11 | Belgrave Road
London SW1V 1RB
+44 (0) 207 952 1511
info@refugee-action.org.uk
www.refugee-action.org.uk

Refugee Support Network (Réseau de soutien aux réfugiés)

Travaille avec les jeunes réfugiés impactés par les déplacements et les crises, leur permettant d'avoir accès à l'éducation à tous les stades de leur voyage de migrants. L'organisme s'occupe aussi d'un programme d'enseignement supérieur.

Scrubs Lane 8 | Suite 4.1
London NW10 6RB
Conseils par téléphone :
+44 (0) 759 758 3228
+44 (0) 800 331 7292
(le lundi et le jeudi de 14h à 17h00)
www.refugeesupportnetwork.org

Amnesty International

Fournit de l'information à jour sur les risques que peuvent courir les réfugiés dans leur pays d'origine. L'organisme fait campagne pour les réfugiés et l'asile, et participe à la campagne « Still human, still here » (« Toujours humain, toujours ici »).
New Inn Yard 17-25
London EC2A 3EA
+44 (0) 207 033 1500
sct@amnesty.org.uk
www.amnesty.org.uk

British Red Cross (Croix Rouge britannique)

Aide les réfugiés vulnérables et les demandeurs d'asile au Royaume-Uni et permet aux victimes des conflits et des catastrophes naturelles de contacter leur famille.
Moorfields 44
London EC2Y 9AL
+44 (0) 344 871 1111 (domestic)
+44 (0) 207 138 7900 (from abroad)
www.redcross.org.uk

Union européenne

QUELQUES RESSOURCES SUPPLÉMENTAIRES EN UE Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (UNHCR)

L'agence pour réfugiés des Nations unies. Elle décide et coordonne des actions de protection des réfugiés, et a pour objectif de trouver une solution à leurs problèmes. Chaque pays d'Europe a sa propre page sur ce site internet.

www.unhcr.org/europe.com
www.unhcr-northerneurope.org
www.unhcr-centraleurope.org

Organisation internationale pour les Migrations (OIM)

Une organisation intergouvernementale qui joue un rôle majeur dans la

gestion des migrations et dans l'assistance aux migrants et réfugiés qui sont dans le besoin, y compris les personnes déplacées à l'intérieur d'un même pays. Chaque pays d'Europe a sa propre page sur ce site internet.

www.iom.int
www.eea.iom.int

Conseil européen sur les Réfugiés et les Exilés (ECRE ; en anglais : European Council of Refugees and Exiles)

Une alliance paneuropéenne de 90 ONG qui protègent et font évoluer les droits des réfugiés, des demandeurs d'asile et des personnes déplacées.

www.ecre.org

L'ECRE a créé la **Asylum Information Database (AIDA)**, une base de données tenue à jour des procédures de demande d'asile, des conditions d'accueil et de détention en Europe, avec des rapports par pays et des liens vers des articles concernant les migrants et réfugiés.
www.asylumineurope.org

L'ECRE gère aussi le **European Legal Network on Asylum (ELENA ; en français : Réseau juridique européen en matière d'asile)**, un réseau qui rassemble la plupart des pays européens et mobilise environ 500 avocats et conseillers juridiques, et un carnet d'adresses tenu à jour.

www.ecre.org

Info4Migrants

Une source indépendante d'information en plusieurs langues concernant la citoyenneté, la vie quotidienne, l'enseignement et l'emploi au Royaume-Uni, en Suède, Finlande, Espagne, Autriche et Bulgarie.

www.info4migrants.com

News That Moves

Une initiative lancée par l'ONG Internews qui fournit de l'information à jour en plusieurs langues, des liens utiles, et dissipe les rumeurs en Grèce, Macédoine, Serbie, Croatie, Slovaquie, Autriche, Allemagne, Bulgarie, Hongrie et Turquie.
www.newsthatmoves.org

Refugee Text

Un service automatisé qui envoie aux réfugiés des informations par SMS et via d'autres plateformes de communication, en partenariat avec des organismes fournissant un contenu de confiance.

www.refugeetext.org

Refugee Aid App

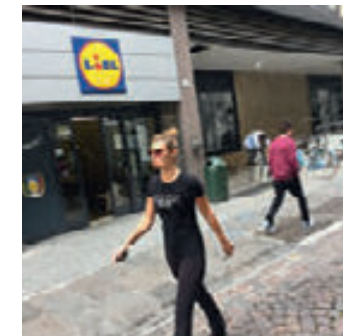
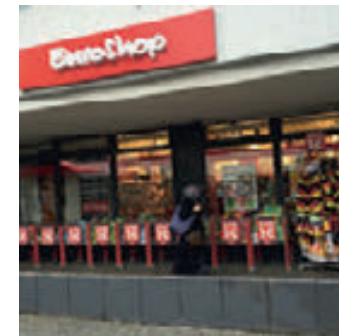
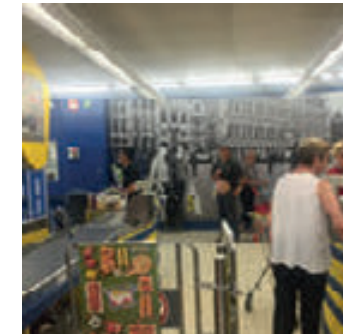
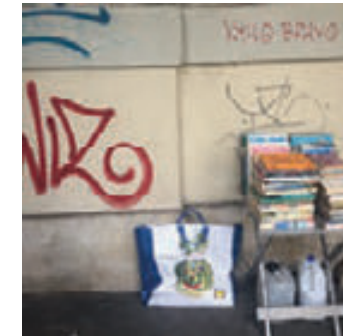
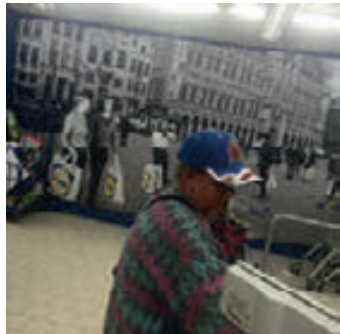
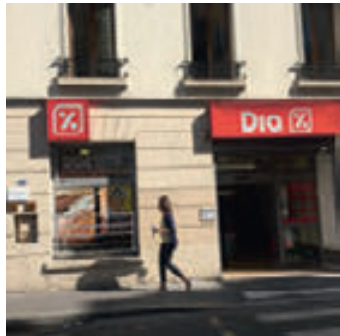
Une application mobile qui montre sur un plan l'emplacement des aides disponibles, ainsi que les informations concernant les heures d'ouverture. Tous les services d'aide proposés proviennent directement des organisations officielles. Les catégories d'aide incluent les informations juridiques et administratives ; la nourriture ; les refuges et abris ; les points d'eau ; les aides pour les parents et leurs enfants, les enfants seuls, les femmes et les hommes ; la santé ; l'éducation ; les points sanitaires. Actuellement uniquement disponible au Royaume-Uni, en Grèce, Italie, Belgique, Slovaquie et Bulgarie (et bientôt dans d'autres pays).

www.refugeeaidapp.com

Welcome to Europe (w2eu)

Une source indépendante d'information en plusieurs langues – anglais, français, farsi (persan moderne) et arabe – comprenant de l'information approfondie sur les procédures légales, et les contacts d'organisations.

www.w2eu.info
www.live.w2eu.info

There are multiple options for cheap supermarkets in each country.

Il existe de nombreux supermarchés à bas prix dans tous les pays.

هناك العديد من محلات السوبرماركت الرخيصة في كل بلد.

در هر کشور چندین سوپرمارکت با قیمت‌های ارزان وجود دارد.

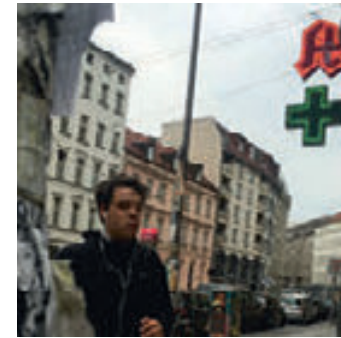
PHARMACIE

FARMACIA

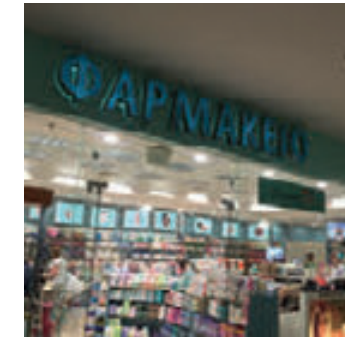
APOTEK

APOTHEKE

PHARMACIE

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

APOTEK

PHARMACIE

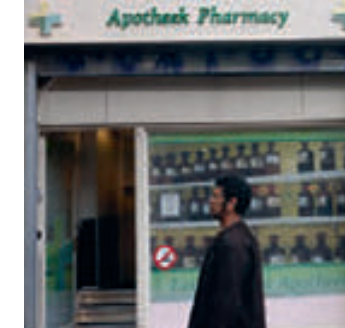
PHARMACIE

FARMACIA

FARMACIA

APOTHEEK

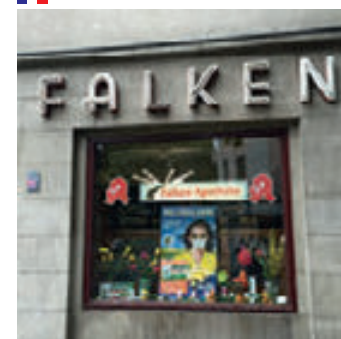
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

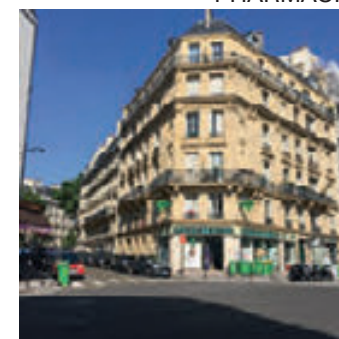
PHARMACIE

APOTHEKE

APOTHEKE

PHARMACIE

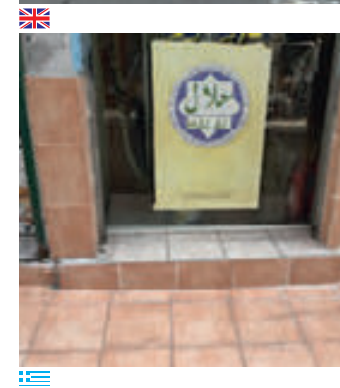
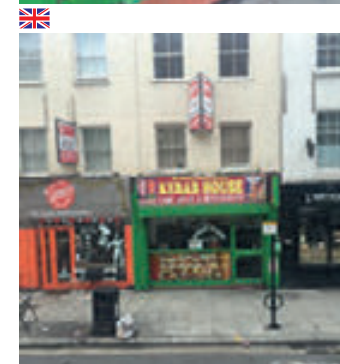
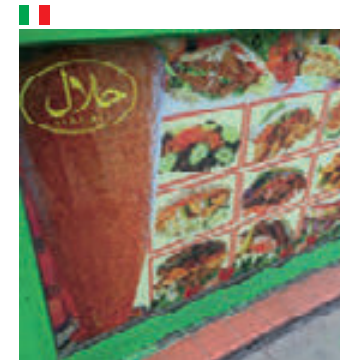
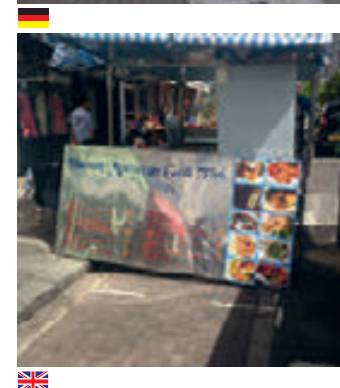
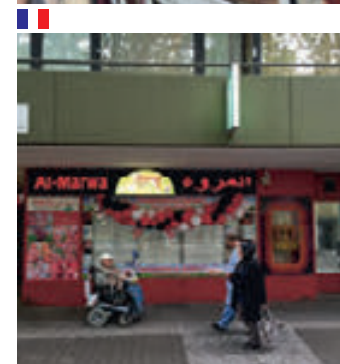
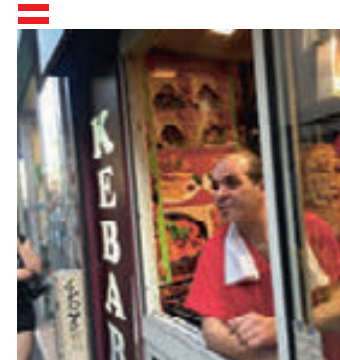
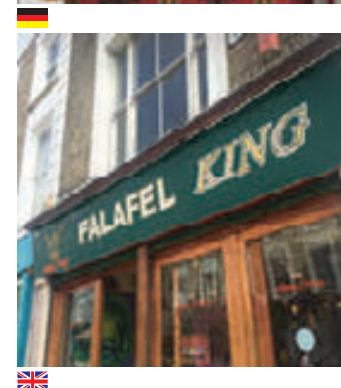
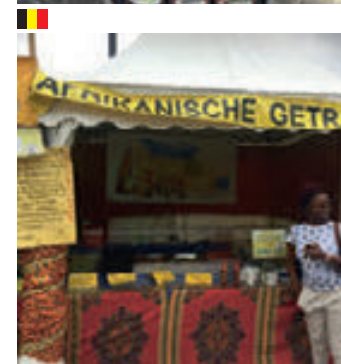
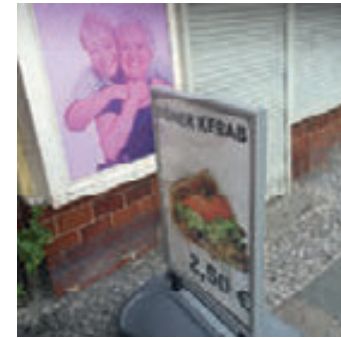
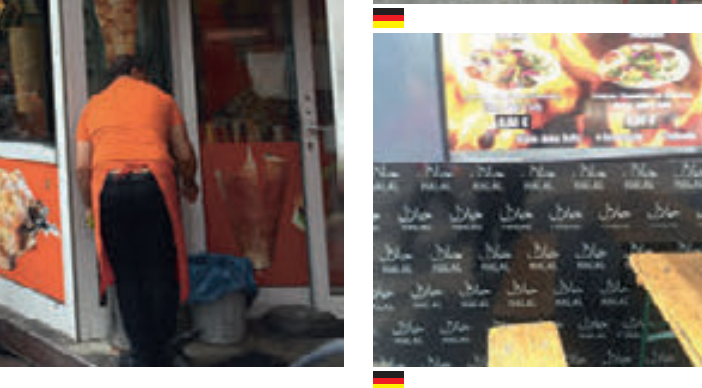
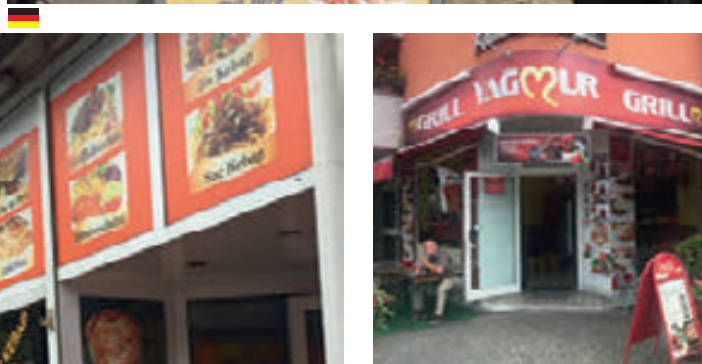
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

Pharmacies are sprinkled throughout cities, and some are open 24 hours. They can recommend other medical help.

On trouve des pharmacies dans toutes les villes, et certaines sont ouvertes 24h/24. On peut y demander des conseils médicaux.

توزع الصيدليات في المدن وبعضها مفتوحة لمدة ٢٤ ساعة وتقدم المشورة الطبية.

داروخانهها همه جا پیدا می‌شوند. برخی ٢٤ ساعته هستند. آن‌ها سایر انواع کمک‌های پزشکی را هم پیشنهاد می‌کنند.

In most cities there are many foreign restaurants, many with cheap options for halal food.

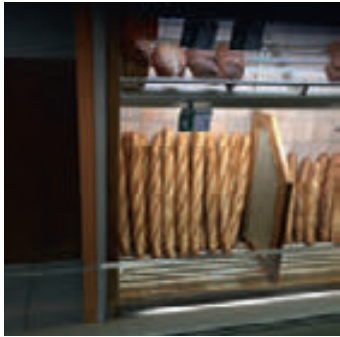
On trouve de nombreux restaurants de nourriture étrangère dans la plupart des villes, et on mange facilement halal et à bas prix.

تنتشر المطاعم التي تقدم الطعام الأجنبي في معظم المدن، ومنها أطباق الحلال الرخيصة.

رستوران‌های خارجی زیادی در اکثر شهرها هست، و بسیاری‌ها غذاهای حلال ارزان قیمت ارائه می‌دهند.

PIZZA

BAGUETTE

BURGERS

POMMES

FISCH

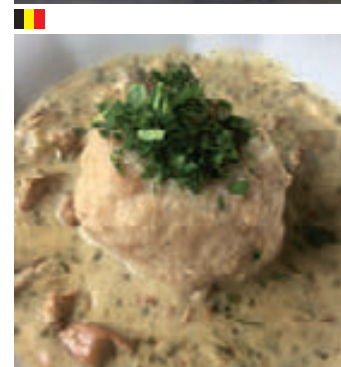
CRÊPES

BAKED POTATOES

HOTDOG

KNÖDEL

PIZZA

PAELLA

CROISSANT

PIZZA

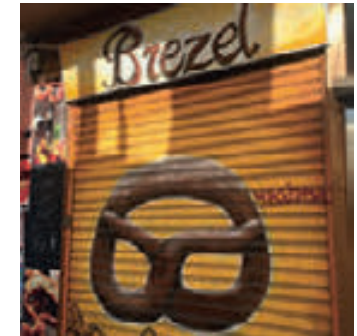
TAPAS

FISH AND CHIPS

KROKETTEN

BREZEL

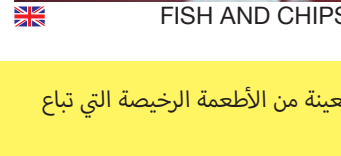
HOTDOG

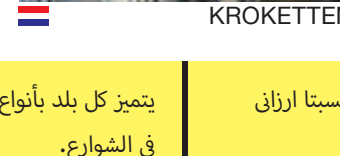
KEBAB

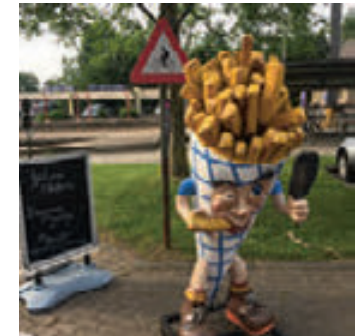
WAFFEL

FISH AND CHIPS

KROKETTEN

POMMES

Each country has its own typical and relatively cheap street food.

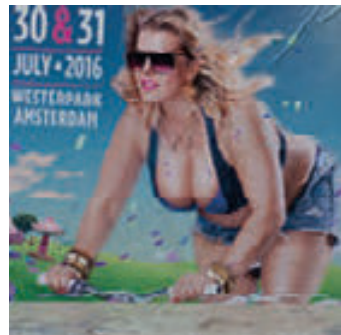
Chaque pays a sa propre nourriture typique et souvent peu chère et qui est vendue dans la rue.

يتميز كل بلد بأنواع معينة من الأطعمة الرخيصة التي تباع في الشوارع.

هر کشور غذاهای خیابانی مخصوص خود و نسبتاً ارزان دارد.

Germany

Netherlands

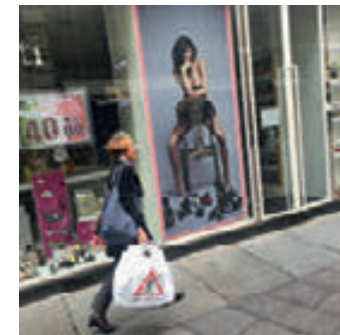
France

Greece

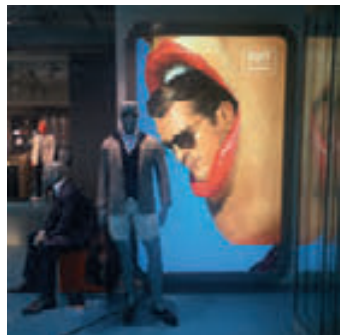
Germany

Italy

France

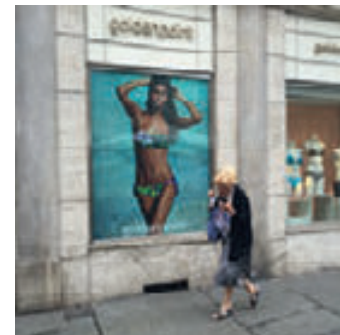
France

France

Germany

Italy

UK

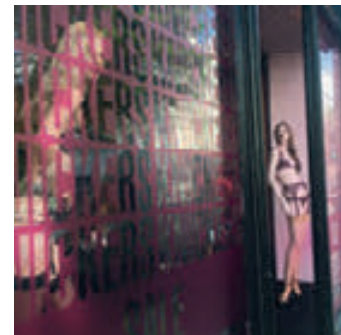
France

France

Germany

UK

France

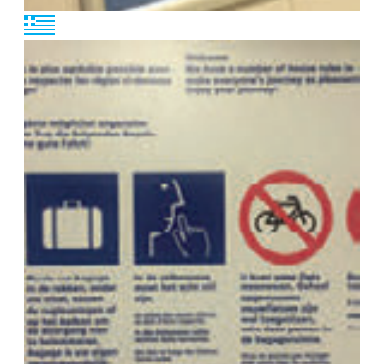
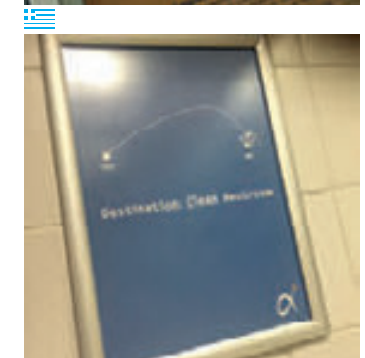
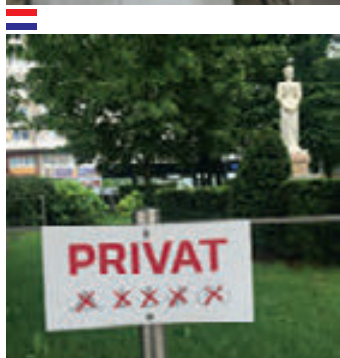
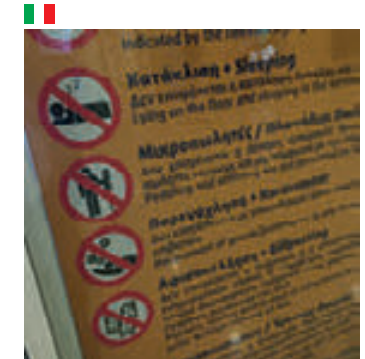
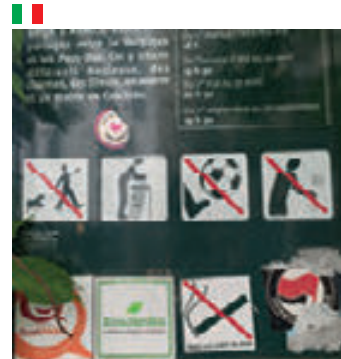
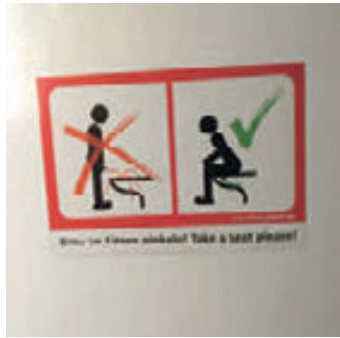
Greece

In many parts of Europe, advertising features scantily clad men and women.

Dans la plupart des endroits en Europe, des publicités montrent des hommes et des femmes très peu vêtus.

يظهر الرجال و النساء في الإعلانات التجارية في العديد من البلدان الأوروبية بملابس شبه عارية.

در بسیاری از جاهای اروپا، روی تبلیغات تصویر برهنه‌ی زنان و مردان دیده می‌شود.

Many things are explained with signs. This does not always make things more understandable.

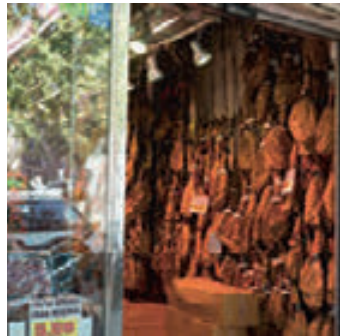
Beaucoup de choses sont expliquées à l'aide de panneaux de signalisation, mais ça ne les rend pas toujours plus compréhensibles.

عادة ما تكون هناك إشارات بما هو محظور أو غير مسموح به، و قد تكون تلك الإشارات غير مفهومة في بعض الأحيان.

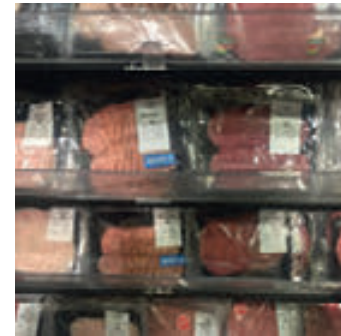
بسیاری از چیزها با علائم توضیح داده شده‌اند. این امر گاهی درک مسائل را سخت‌تر می‌کند.

 PORC

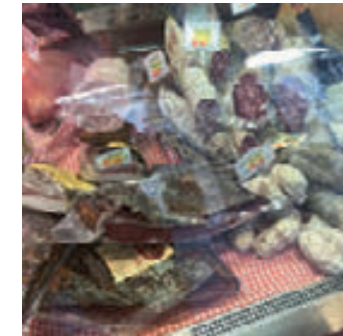
 CARNE DE CERDO

 VARKENSVLEES

 XOIPINO

 CARNE DI MAIALE

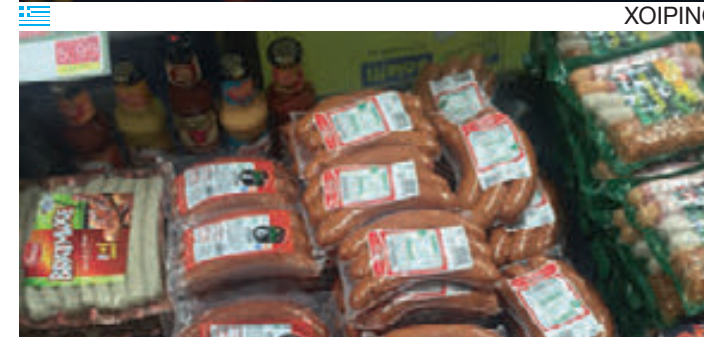
 XOIPINO

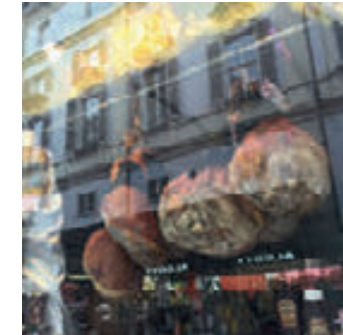
 CARNE DI MAIALE

 CARNE DI MAIALE

 XOIPINO

 CARNE DI MAIALE

 SCHWEINEFLEISCH

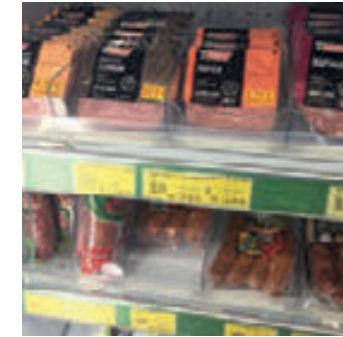
 FALUKORV

 XOIPINO

 SCHWEINEFLEISCH

 XOIPINO

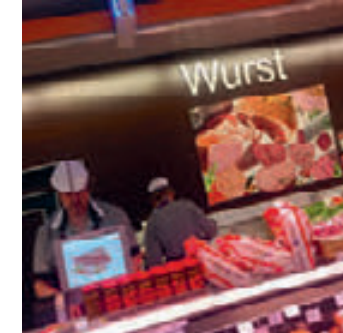
 SCHWEINEFLEISCH

 SCHWEIN

 GRIS

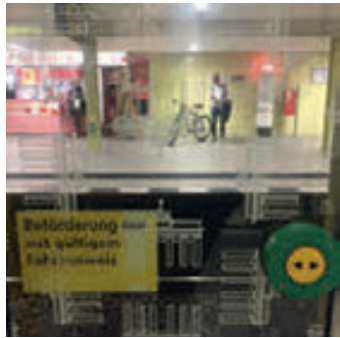
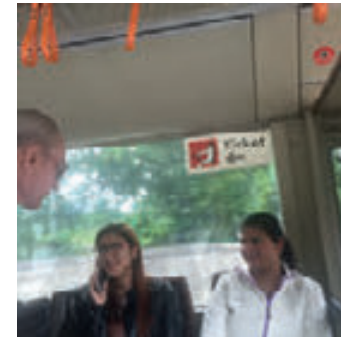
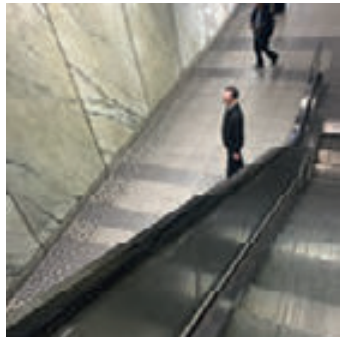
 SCHWEINEFLEISCH

Many pork products are sold in supermarkets and at butcher shops.

On trouve de nombreux produits à base de porc dans les supermarchés et les boucheries.

تباع العديد من الأطعمة التي تحتوي على لحم الخنزير في محلات السوبرماركت و محلات بيع اللحوم.

در سوپرمارکتها و قصابیها انواع محصولات تهیه شده با گوشت خوک به فروش می‌رسند.

Be aware of how to validate tickets when using public transport. Between bigger towns, buses are by far the cheapest way to travel.

PUBLIC TRANSPORT

N'oubliez pas de valider votre ticket dans les transports publics. Pour voyager entre les grandes villes, le bus est l'option la moins chère.

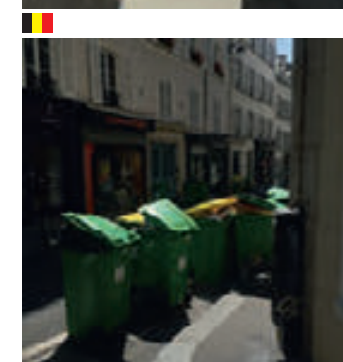
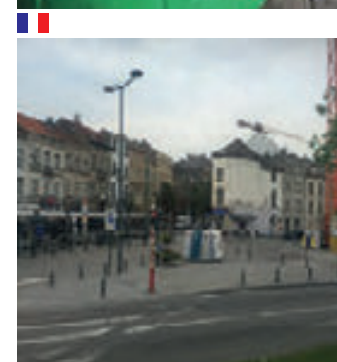
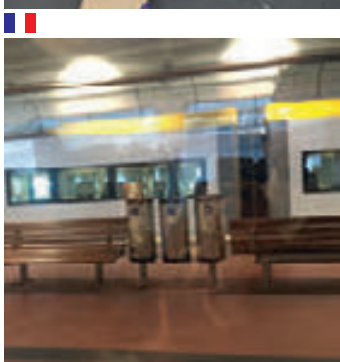
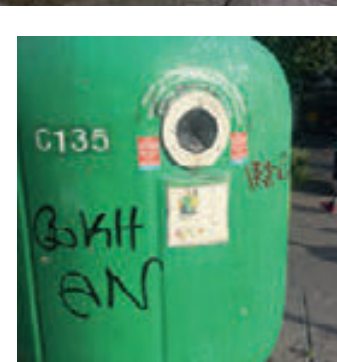
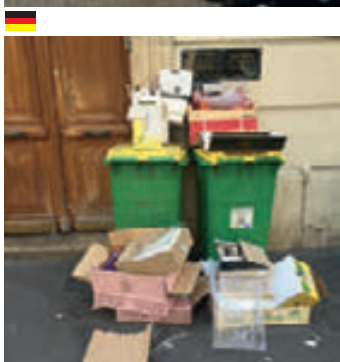
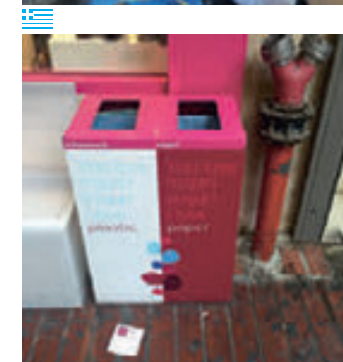
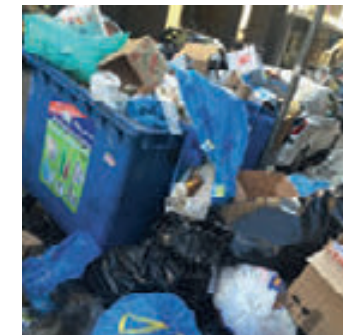
TRANSPORTS EN COMMUN

يجب معرفة طريقة استخدام التذاكر في المواصلات العامة. الباصات هي أرخص وسيلة للتنقل بين المدن.

المواصلات العامة

به اعتبار بليت‌های وسایل نقلیه‌ی عمومی دقت نمایید. اتوبوس ارزان‌ترین وسیله برای رفت‌وآمد بین شهری است.

حمل‌ونقل عمومی

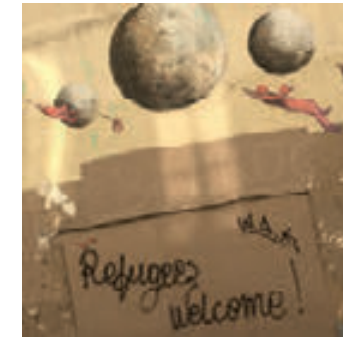
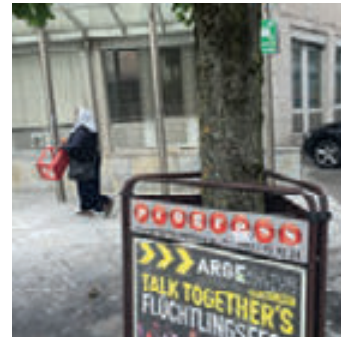
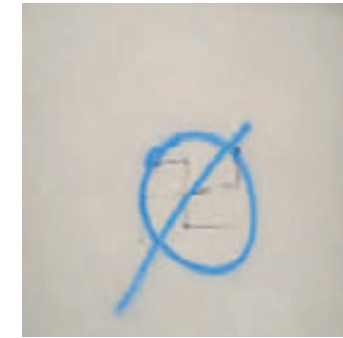

Recycling trash is common throughout Europe yet very different, depending on location.

Il est très courant de recycler les déchets en Europe, même si la façon de faire peut être très différente selon la région.

تنتشر إعادة تدوير المهملات و النفايات في جميع أنحاء أوروبا، و لكنها تختلف من بلد لآخر.

بازیافت زباله در سراسر اروپا صورت می‌گیرد، اما نحوه انجام آن، بسته به محل، فرق دارد.

Migrants and refugees will often run into expressions of welcome as well as hostility.

Les migrants et les réfugiés rencontrent souvent un bon accueil, mais aussi des réactions d'hostilité.

قد يصادف المهاجرون و اللاجئين عبارات ترحيبية و أخرى عدائية.

مهاجران و پناهجویان اغلب با ابراز خوشامدگویی و همین طور بدرفتاری مواجه می‌شوند.

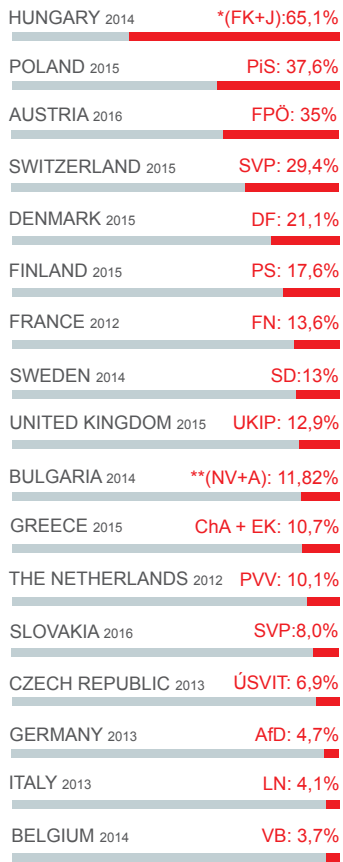
REFUGEES WELCOME

RÉFUGIÉS, BIENVENUE

اللاجئون مرحب بهم

مهاجران خوش آمدید

Center / left wing / others **Far-right**

*FIDESZ-KDNP + JOBBIK
**NFSB/VMRO + ATAKA

HUNGARY

Parliamentary republic
Parliamentary elections: 06/04/2014

Hungarian Civic Union - Christian Democratic People's Party (FIDESZ-KDNP): 44,9%
Unity (MSZP-DK-E14-PM-MLP): 25,57%
Movement for a Better Hungary (JOBBIK): 20,2%
Others: 9,33%

POLAND

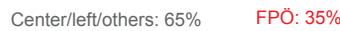
Parliamentary republic
Parliamentary elections, 25/09/2015

Law and Justice (PiS): 37,6%
Civic Platform (PO): 24,1%
Kukiz'15 (K): 8,8%
Modern (.N): 7,6%
United Left (ZL): 7,6%
Polish People's Party (PSL): 5,1%

AUSTRIA

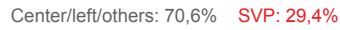
Federal parliamentary republic
Presidential election: 24/04/2016*

Freedom Party of Austria (FPÖ): 35%
The Greens (GRÜNE): 21%
Austrian People's Party (ÖVP): 11%
Soc. Dem. Party of Austria (SPÖ): 11%
Others: 21%
*(1st round)

SWITZERLAND

Parliamentary constitutional monarchy
Legislative elections: 18/10/2015

Swiss People's Party (SVP): 29,4%
Social Democratic Party of Switzerland (SP): 18,8%
FDP. The Liberals (FDP): 16,4%
Christian Democratic People's Party (CVP): 11,6%
Green Party of Switzerland (GPS): 7,1%
Others: 12,8%

DENMARK

Parliamentary constitutional monarchy
Legislative elections: 18/06/2015

Social Democracy (SD): 26,3%
Danish People's Party (DF): 21,1%
Left - Denmark's Liberal Party (V): 19,5%
Unity List - The Red-Greens (EL): 7,8%
Liberal Alliance (LA): 7,5%
Others: 17,9%

FINLAND

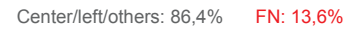
Parliamentary republic
National Assembly: 19/04/2015

Centre of Finland (KESK): 21,1%
National Coalition Party (KOK): 18,2%
True Finns (PS): 17,6%
Social Dem. Party of Finland (SDP): 16,5%
Green Alliance (VIHR): 8,5%
Left Alliance (VAS): 7,1%
Others: 10,9%

FRANCE

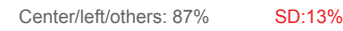
Semipresidential republic
National Assembly: 10/06/2012

Socialist Party (PS): 29,4%
Union Popular Movement (UMP): 27,1%
National Front (FN): 13,6%
Left Front (FG): 6,9%
Europe Ecology the Greens (EELV): 5,5%
Others: 17,5%

SWEDEN

Parliamentary constitutional monarchy
General election, 14/09/2014

Social Democratic Workers' Party (S): 31,0%
Moderate Coalition Party (M): 23,3%
Sweden Democrats (SD): 12,9%
Environment Party
The Greens (MP): 6,9%
Others: 25,8%

UNITED KINGDOM

Parliamentary constitutional monarchy
Legislative elections: 07/05/2015

Conservative and Unionist Party (CON): 36,9%
Labour Party (LAB): 30,4%
United Kingdom Independence Party (UKIP): 12,6%
Liberal Democrats (LD): 7,9%
Others: 9,2%

BULGARIA

Parliamentary republic
Parliamentary elections: 05/10/2014

Citizens for European Development of Bulgaria (GERB): 32,67%
Bulgarian Socialist Party (BSP): 15,40%
Movement for Rights and Freedoms (DPS): 14,84%
Reformist Bloc (RB): 8,89%
National Front & Bulgarian National Movement (NFSB-VMRO): 7,3%
Bulgaria Without Censorship (BBC): 5,69%
Attack (ATAKA): 4,52%
Alternative for Bulgarian Development (ABV): 4,2%
Others: 6,5%

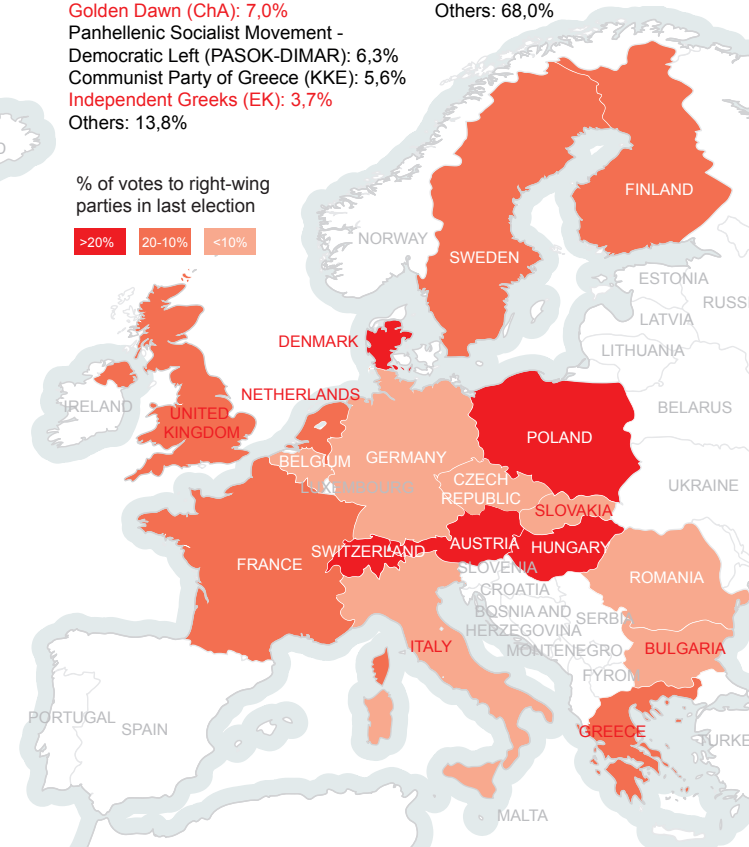
GREECE

Parliamentary republic
Presidential elections: 20/09/2015

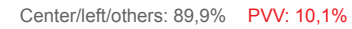
Coalition - Radical Left (SYRIZA): 35,5%
New Democracy (ND): 28,1%
Golden Dawn (ChA): 7,0%
Panhellenic Socialist Movement - Democratic Left (PASOK-DIMAR): 6,3%
Communist Party of Greece (KKE): 5,6%
Independent Greeks (EK): 3,7%
Others: 13,8%

% of votes to right-wing parties in last election

THE NETHERLANDS

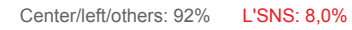
Parliamentary constitutional monarchy
Legislative elections: 12/09/2012

People's Party for Freedom and Democracy (VVD): 26,6%
Labor Party (PvdA): 24,8%
Freedom Party (PVV): 10,1%
Socialist Party (SP): 9,6%
Christian Democratic Appeal (CDA): 8,5%
Democrats 66 (D66): 8,0%
Others: 12,4%

SLOVAKIA

Parliamentary republic
Legislative elections: 05/03/2016

Direction-Social Democracy (SMER-SD): 28,3%
Freedom and Solidarity (SAS): 12,1%
Ordinary People and Independent Personalities (GPS): 11,0%
Slovak National Party (SNS): 8,6%
People's Party Our Slovakia (L'SNS): 8,0%
Others: 68,0%

GERMANY

Semipresidential republic
Legislative election: 22/11/2013

Christian Democratic Union of Germany (CDU): 34,1%
Social Democratic Party of Germany (SPD): 25,7%
The Left (LINKE): 8,6%
Alliance 90/The Greens (GRÜNE): 8,4%
Christian Social Union in Bavaria (CSU): 7,4%
Free Democratic party (FDP): 4,8%
Alternative for Germany (AfD): 4,7%
Others: 6,3%

ITALY

Parliamentary republic
Legislative elections: 24/02/2013

Five Star Movement (MCS): 25,6%
Democratic Party (PD): 25,4%
Forward Italy (PDL): 21,6%
League North (LN): 4,1%
Civic Choice (SC): 8,3%
Others: 15%

BELGIUM

Federal parliamentary constitutional monarchy
Legislative elections: 25/05/2014

New Flemish Alliance (N-VA): 20,3%
Christian Democratic & Flemish (CD&V): 11,6%
Open Flemish Liberals & Democrats (Open Vld): 9,8%
Socialist Party. Different (SPA): 8,8%
The Flemish Greens (GROEN): 5,3%
Flemish Interest (VB): 3,7%
Socialist Party (PS): 11,7%
Reformist Movement (MR): 9,6%
Others: 19,2

Far-right parties in the EU

Far-right parties are present in several European countries. These are a list of these countries where far-right parties had significant results in the last legislative elections.

Les partis d'extrême droite en UE

Les partis d'extrême droite sont présent dans plusieurs pays européens. Voici une liste de ces pays où les partis d'extrême droite ont obtenu des résultats importants aux dernières élections législatives.

الأحزاب اليمينية في الإتحاد الأوروبي

توجد الأحزاب اليمينية في العديد من الدول الأوروبية. فيما يلي قائمة بالدول التي حققت الأحزاب اليمينية نتائج مهمة في الانتخابات التشريعية الأخيرة.

أحزاب جناح-راست اتحاديهى اوروبي

أحزاب جناح-راست در چندین کشور اروپایی حضور دارند. این لیست کشورهای است که احزاب جناح-راست در انتخابات اخیر مجلس نتایج قابلتوجهی داشتند.

Sources: www.parties-and-elections.eu / www.electionguide.org / www.europa.eu

اتحادیهی اروپا

برخی منابع اضافی برای اتحادیهی اروپا

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)

کمیساریای عالی سازمان ملل متحد در امور پناهندگان

این آژانس امور پناهندگان در سازمان ملل متحد است. این آژانس برای حمایت و حل و فصل مشکلات پناهجویان و مهاجران در سطح بین‌المللی اقدامات قانونی لازم را انجام می‌دهد. هر کشور اروپایی صفحه‌ی مخصوص خودش را در این وبسایت دارد.
www.unhcr.org/europe.com
www.unhcr-northerneurope.org
www.unhcr-centraleurope.org

International Organization for Migration (IOM)

سازمان بین‌المللی مهاجرت

این سازمان بین‌دولتی کارش مدیریت امور مهاجرت و کمک به پناهجویان و مهاجران نیازمند است، از جمله افرادی که داخل کشور آواره شده‌اند. هر کشور اروپایی صفحه‌ی مخصوص خودش را در این وبسایت دارد.
www.iom.int
www.eea.iom.int

European Council of Refugees and Exiles (ECRE)

شورای اروپا در امور پناهندگان و تبعیدیان

یک ائتلاف پان-اروپایی متشکل از ۹۰ سازمان غیردولتی که از حقوق پناهندگان سیاسی، پناهجویان و مردم آواره حمایت کرده و آن‌ها را گسترش می‌دهد.
www.ecre.org

شورای اروپا در امور پناهندگان و تبعیدیان اطلاعات مزبور را در اختیار پایگاه اطلاعات

پناهندگان (Asylum Information Database - AIDA)

قرار می‌دهد، و آن‌ها مراحل پناهندگی، شرایط پذیرش، و بازداشت در اروپا را با کمک گزارشات کشورها و لینک‌های مقالات مربوط به مهاجران و پناهجویان بررسی می‌کنند.
www.asylumineurope.org

شورای اروپا در امور پناهندگان و تبعیدیان به شبکه‌ی حقوقی اروپا در امور پناهندگی (European Legal Network on Asylum - ELENA) هم اطلاعات می‌دهد. این شبکه به اکثر کشورهای اروپایی بسط یافته، ۵۰۰ وکیل و مشاور حقوقی درش فعالیت می‌کنند، و شاخص آن مدام به‌روز می‌شود.
www.ecre.org/

Welcome to Europe (w2eu)

به اروپا خوش آمدید

ارائه‌دهنده‌ی اطلاعات مستقل به زبان‌های انگلیسی، فرانسوی، فارسی و عربی، از جمله اطلاعات جامع درباره‌ی مراحل قانونی و تلفن‌های تماس سازمان‌های مربوطه در هر کشور.
www.w2eu.info
www.live.w2eu.info

Info4Migrants

اطلاعات برای مهاجران

(اینفو فور مایگرنترس) ارائه‌دهنده‌ی اطلاعات مستقل به چندین زبان درباره‌ی وضعیت حقوقی، زندگی، تحصیلات، و کار در انگلستان، سوئد، فنلاند، اسپانیا، اتریش و بلغارستان.
www.info4migrants.com

News That Moves

اخبار در حرکت (نیوز دت مووز)

طرح اخبار اینترنتی به چندین زبان که جدیدترین خبرها و لینک‌های مفید را ارائه می‌دهد و شایعات پخش شده در یونان، مقدونیه، صربستان، کرواسی، اسلوانی، اتریش، آلمان، بلغارستان، مجارستان و ترکیه را رد می‌کند.
www.newsthatmoves.org

Refugee Text

متن پناهندگان (رفیوجی تکست)

یک سرویس خودکار که اطلاعات را از طریق اس‌ام‌اس و سایر راه‌های ارتباطی به پناهجویان ارسال می‌نماید. این سرویس با سازمان‌های قابل اطمینان ارائه‌دهنده‌ی محتوا همکاری می‌کند.
www.refugeetext.org

Refugee Aid App

اپلیکیشن امداد پناهجویان

این اپلیکیشن برای پناهندگان سیاسی آسیب‌پذیر طراحی شده است. در آن

محل و نوع کمک‌ها، همراه با اطلاعاتی درباره‌ی ساعات کاری، روی نقشه نشان داده می‌شود. کلیه کمک‌ها از جانب سازمان‌های امداد رسمی و قابل اطمینان ارائه داده می‌شوند. این کمک‌ها عبارتند از انواع کمک‌های حقوقی، اداری، و اطلاعات؛ مواد غذایی و خوراکی؛ مسکن؛ آب؛ کمک به پدرومادرها و فرزندان، کودکان بی‌سرپرست، زنان و مردان؛ بهداشت و سلامت؛ تحصیلات؛ توالیت‌ها و حمام‌ها. این اپلیکیشن در حال حاضر تنها در یونان، انگلستان، ایتالیا، بلژیک، اسلوانی و بلغارستان قابل دسترسی است (در کشورهای دیگر هم به‌زودی راه‌اندازی خواهد شد). گزینه‌های آن عبارتند از لیست نیروهای امداد مستقر در فاصله‌ی نزدیک؛ نمایش پایگاه نیروهای امداد روی نقشه، با استفاده از آی‌کون‌های کدگذاری شده بر اساس رنگ؛ و ارسال نوتیفیکیشن یا اخطار در مواقع وجود اخبار ضروری در محل‌های خاص.
www.refugeeaidapp.com

Welcome to Europe (w2eu)

أهلاً بكم في أوروبا

معلومات مستقلة باللغات الإنكليزية و الفرنسية و الفارسية و العربية تتضمن معلومات شاملة عن كل بلد فيما يتعلق بالإجراءات القانونية و أرقام الإتصال بالمنظمات المعنية.
www.w2eu.info
www.live.w2eu.info

Info4Migrants

معلومات للمهاجرين

معلومات مستقلة بعدة لغات حول الوضع القانوني و المعيشة و التعليم و التوظيف في بريطانيا و السويد و فنلندا و إسبانيا و النمسا و بلغاريا.
www.info4migrants.com

News That Moves

الأخبار المتنقلة

مبادرة إخبارية بعدة لغات تقدم معلومات محدثة و وصلات مفيدة تعنى بتبديد الشائعات في اليونان و مقدونيا و صربيا و كرواتيا و سلوفينيا و النمسا و ألمانيا و بلغاريا و هنغاريا و تركيا.
www.newsthatmoves.org

Refugee Text

الرسالة النصية للاجئين

خدمة آلية توصل المعلومات عبر الرسائل النصية و المنصات الإعلامية الأخرى، بالإشتراك مع المنظمات و الهيئات التي تقدم مضموناً إخبارياً موثقاً.
www.refugeetext.org

Refugee Aid App

تطبيق خاص بطالبي اللجوء، يبين أنواع و مواقع المساعدة المتاحة على الخريطة و مواعيد عمل هذه المنظمات. جميع أشكال المساعدة مقدمة من منظمات إنسانية رسمية موثوقة. تشمل المساعدات المعلومات الإدارية و القانونية، و الطعام و المأوى و الماء، و المساعدات الخاصة بالعائلات و الأطفال، و الأطفال غير المصحوبين و النساء و الرجال، و الصحة و التعليم و المراحيض و الحمامات. يتوفر التطبيق حالياً في اليونان و بريطانيا و إيطاليا و بلجيكا و سلوفينيا و بلغاريا فقط (و قريباً في دول أخرى). تشمل مزايا التطبيق الرموز و خدمة الإخطار اللحظي في حالة وجود أخبار عاجلة في موقع معين.
www.refugeeaidapp.com

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Greece
کمیساریای عالی سازمان ملل متحد در امور پناهندگان- یونان
 +30 216 20 07 800
 great@unhcr.org
 www.unhcr.gr (تنها به زبان یونانی)

Greek Asylum Service
خدمات پناهندگی یونان
 اداره‌ی کلیه‌ی تقاضای‌های پناهندگی.
 +30 210 69 88 660
 asylo.gov.gr
 twitter.com/greekasylum

Welcome to Europe (w2eu) – Greece
به اروپا خوش آمدید - یونان
 ارائه‌دهنده‌ی لیست به‌روز خدمات مختلف.
 w2eu.info/greece.en/articles/
 greece-contacts.en.html

Metadrası – Action for Migration and Development
متادراسی – اقدام برای مهاجرت و توسعه
 ارائه‌دهنده‌ی خدمات به پناهجویانی که از جانب دولت حمایت نمی‌شوند. این شامل ترجمه و حمایت از کودکان پناهجوی بدون‌همراه هم می‌شود.
 +30 210 52 01 792,
 +30 210 52 01 794 (برای مترجم)
 metadrası@gmail.com
 www.metadrası.org

Greek Council for Refugees (GCR)
شورای پناهندگان یونان
 ارائه‌ی مترجم، کمک‌های حقوقی، حمایت‌های اجتماعی، یک مرکز بین‌فرهنگی، کلاس‌های زبان یونانی و انگلیسی، دوره‌های کامپیوتر، و حمایت‌های آموزشی.
 25 Solomou Street, 10682, Athens
 +30 210 38 00 990
 www.gcr.gr

Greek Forum for Refugees
فرورم پناهندگان یونانی
 کمک به پناهجویان و پناهندگان در کلیه‌ی مراحل تقاضای پناهندگی برای حمایت از حقوق‌شان و مساعدت جهت ادغام آن‌ها در جامعه‌ی یونانی. شبکه‌ای از جوامع پناهندگان در یونان. زبان‌ها: یونانی، انگلیسی، فرانسه، عربی، فارسی.
 Navarchou Notara 12, 106 83 Athens

+30 213 02 82 976,
 +30 694 84 08 928
 www.refugees.gr, refugeegr.blogspot.com, www.facebook.com/greekforumofrefugees

Hellenic Red Cross
صلیب سرخ هلنیک
 ارائه‌دهنده‌ی یک اپراتور و اطلاعات تلفنی درباره‌ی مراحل تقاضای پناهندگی، اجازه‌ی اقامت، و مسائل حقوقی. همین‌طور میانجی‌گری و تسهیل امور مربوط به موسسات و نهادها و ارائه‌ی خدمات، حمایت‌ها، و راهنمایی‌ها به زبان‌های یونانی، انگلیسی، فرانسه، عربی، دري، گُردی و روسی.
 1 Lykavittou Street, Athens 106 72
 (دوشنبه تا جمعه از ۸ صبح تا ۸ شب)
 +30 210 36 13 848,
 +30 210 51 40 440 (اپراتور)
 www.redcross.gr
 pr@redcross.gr

Arsis
آرسیس
 ارائه‌دهنده‌ی کمک‌های قانونی، مشاوره‌های اجتماعی و کمک برای تقاضای پناهندگی، اسکان مجدد، الحاق به خانواده و تقاضای مسکن، به افراد زیر سن قانونی و بدون همراه و سایر گروه‌های آسیب‌پذیر.
 Tenedou 21B, Athen
 (نزدیک میدان Amerikis Square)
 برای اطلاع از ساعات مشاوره تماس بگیری.
 +30 210 82 59 880
 www.arsis.gr

Aitima
آیتیمایا
 ارائه‌دهنده‌ی حمایت‌های قانونی و اجتماعی به پناهجویان و پناهندگان، و همین‌طور افراد تحت بازداشت.
 4 Tripou Street, 117 41 Athens
 (سه‌شنبه و چهارشنبه ۳-۱ بعدازظهر)
 +30 210 92 41 677
 aitima@freemail.gr
 www.aitima.gr

Doctors of the World – Greece
پزشکان جهان – یونان
 ارائه‌دهنده‌ی کمک‌های پزشکی در درمان‌گاه‌های باز، داروخانه‌های اجتماعی، حمایت‌های اجتماعی، حمایت‌های روانی، مسکن برای گروه‌های آسیب‌پذیر، واحدهای امداد سيار

برای افراد آسیب‌پذیر، طرح‌های کاهش آسیب‌ها به معتادان، و میانجی‌گری‌های بین‌فرهنگی.
 12 Sappfous Street, 105 53 Athens
 +30 210 32 13 150
 info@mdmgreece.gr
 www.mdmgreece.gr

Doctors Without Borders (MSF)
پزشکان بدون مرز
 ارائه‌دهنده‌ی کمک‌های اولیه، حمایت‌های پزشکی و روان‌پزشکی، مسکن، آب، بهداشت و اقلام کمکی اساسی در مراکز پذیرش و کمپ‌های ترانزیت. درضمن آخرین اخبار وضعیت بحران را هم در اختیار آن‌ها قرار می‌دهد.
 15 Xenias Street, 115 27 Athens
 +30 210 52 00 500
 info@msf.gr
 www.msf.org

Praksis
پراکسیس
 ارائه‌دهنده‌ی مراقبت‌های پزشکی اولیه، با پزشکان عمومی، پزشکان اطفال، پزشکان زنان، دندان‌پزشکان و داروسازان.
 57 Stournari Street, 10432, Athens
 (دوشنبه تا جمعه از ۹ صبح تا ۵ بعدازظهر)
 +30 210 52 05 200,
 +30 210 52 05 200
 info@praksis.gr
 www.praksis.gr

Babel Day Center
مرکز روزانه بابل
 ارائه‌دهنده‌ی حمایت‌های روان‌شناسی و روان‌پزشکی به مهاجران و پناهجویان. این مرکز مترجم هم دارد.
 Loannou Drosopoulou 72
 (near Platia Amerikis) Athens
 (چهارشنبه تا پنج‌شنبه از ۹ صبح تا ۸ شب، بقیه‌ی هفته از ۹ صبح تا ۵ بعدازظهر)
 +30 210 86 16 280, +30 210 86 16 266
 babel@syneimos.gr

Klimaka
کلیماکا
 ارائه‌دهنده‌ی مسکن برای متقاضیان پناهندگی و پناهجویان مبتلا به اختلالات روانی، حمایت‌های اجتماعی، حمایت‌های روانی، و مراقبت‌های روانی.
 50 Dekeleon Street, Keramikos 11854
 +30 210 34 17 162
 www.klimaka.org.gr

+30 2103613848,
 +30 2105140440 (الخط الساخن)
 www.redcross.gr
 pr@redcross.gr

Arsis
آرسیس
 تقدم المساعدات القانونية للقاصرين غير المصحوبين والفئات الضعيفة الأخرى، كما تقدم خدمات الإرشاد الإجتماعي والمساعدة فيما يتعلق بطلبات اللجوء و إعادة التوطين و جمع شمل الأسرة و طلبات الإسكان.
 Tenedou 21B (near Amerikis Square), Athens
 (الإثنين من ۱۰ صباحاً إلى ۳ مساء، الأربعاء من ۵:۳۰ مساء إلى ۸ مساء، الخميس من ۱۰ صباحاً إلى ۶ مساء، الجمعة من ۱۰ صباحاً إلى ۵ مساء)
 +30 2108259880
 www.arsis.gr

Aitima
آیتیمایا
 توفر الدعم القانوني والإجتماعي لطالبي اللجوء واللاجئين والأشخاص المحتجزين.
 4 Tripou Street, 117 41 Athens
 (من الثلاثاء إلى الأربعاء من الساعة ۱۱ إلى ۳ بعد الظهر)
 +30 2109241677
 aitima@freemail.gr
 www.aitima.gr

Doctors of the World – Greece
أطباء العالم- اليونان
 تقدم الرعاية الطبية من خلال عيادات مفتوحة وصيدليات مجتمعية كما تقدم الدعم الإجتماعي و النفسي و المأوى للفئات الضعيفة إضافة إلى وحدة الرعاية المتنقلة للمجتمعات الضعيفة و برنامج للحد من ضرر الإدمان كما تقوم بدور وسيط بين الثقافات المختلفة.
 12 Sappfous Street, 105 53 Athens
 +30 2103213150
 info@mdmgreece.gr
 mdmgreece.gr

Doctors Without Borders (MSF)
أطباء بلا حدود
 تقدم الإسعاف الأولي و الدعم الطبي و النفسي و المأوى و المياه و الصرف الصحي و مواد الإغاثة الأساسية في مراكز الإستقبال و المخيمات المؤقتة،

الإتحاد الأوروبي

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)
المفوضية العليا للأمم المتحدة لشؤون اللاجئين
 وكالة الأمم المتحدة للاجئين. تقوم بإدارة و تنسيق العمل الدولي لحماية اللاجئين و حل مشاكلهم. يوجد على موقع الإنترنت صفحة خاصة بكل دولة أوروبية.
 www.unhcr.org/europe.com
 www.unhcr-northerneurope.org
 www.unhcr-centraleurope.org

International Organization for Migration (IOM)
المنظمة الدولية للهجرة
 منظمة حكومية دولية لها دور قيادي في إدارة الهجرة و مساعدة المهاجرين و اللاجئين المعوزين، بما في ذلك النازحين داخلياً. يوجد على موقع الإنترنت صفحة خاصة بكل دولة أوروبية.
 www.iom.int
 www.eea.iom.int

European Council of Refugees and Exiles (ECRE)
المجلس الأوروبي للاجئين والمبعدين
 إئتلاف أوروبي يتكون من ۹۰ منظمة غير حكومية تقوم بحماية و تعزيز حقوق اللاجئين و طالبي اللجوء و النازحين.
 www.ecre.org

يقدم المجلس التقارير الخاصة بالبلدان ووصلات تتعلق بالمهاجرين و اللاجئين لقاعدة بيانات اللجوء (**Asylum Information Database - AIDA**) التي تقوم بدورها بتحديد إجراءات اللجوء و ظروف الإستقبال و الاحتجاز في أوروبا.
 www.asylumineurope.org

يقدم المجلس فهرساً دورياً محدثاً للشبكة القانونية الأوروبية المعنية باللجوء (**European Legal Network (Asylum - ELENA)**، وهي شبكة تتوزع في دول الإتحاد الأوروبي و تضم ما يقارب من ۵۰۰ محامي و مستشار قانوني.
 www.ecre.org/our-work/ elena

🏠 زندگی مشترک زن و مرد

(بدون ازدواج)

خانواده در فرهنگ یونان یک نهاد قانونی است، و این امر باعث شده که تعداد زوج‌های غیرمزدوجی که زیر یک سقف زندگی می‌کنند از سایر کشورهای اروپایی کمتر باشد. در سال ۲۰۱۲ تنها ۸ درصد نوزادان یونانی از زوج‌های غیرمزدوج به دنیا آمده بودند - این پایین‌ترین میزان در اتحادیه‌ی اروپا بود.

🔗 روابط بین زوج‌های هم جنس

روابط بین زوج‌های هم جنس از سال ۱۹۵۱ در یونان قانونی بوده، و ازدواج‌های مدنی در سال ۲۰۱۵ قانونی شد، اما ازدواج رسمی و فرزندگرفتن برای زوج‌های هم جنس مجاز نمی‌باشد.

✚ داروخانه‌ها

داروخانه‌ها با یک صلیب بزرگ به رنگ سبز بیرون مغازه مشخص می‌شوند. داروخانه‌چی‌ها می‌توانند مشاوره و کمک‌های اولیه ارائه بدهند. قیمت داروهای نسخه‌ای با کارت بیمه کاهش می‌یابد. داروخانه‌ها معمولا تا ۸:۳۰ شب باز هستند. بعضی‌ها تمام شب بازند. آدرس داروخانه‌های شبانه‌روزی بر روی درب داروخانه‌های عادی الصاقی می‌شود.

🕒 مغازه‌ها

بسیاری از مغازه‌ها ساعت ۸:۳۰ یا ۹:۰۰ صبح باز می‌کنند، بعد از ظهرها چند ساعت می‌بندند، و بعد دوباره عصر باز می‌کنند، و تا ساعت ۸:۳۰ یا ۹:۰۰ شب بازند. ساعات کاری مغازه‌ها، بسته به روز هفته، نوع کار و اندازه‌ی فروشگاه، متفاوت است. اکثر مغازه‌ها یک‌شنبه‌ها بسته‌اند.

🛒 سوپرمارکت‌ها

بزرگ‌ترین سوپرمارکت‌های زنجیره‌ای یونان مارینوپولوس-کرفور (Marinopoulos-Carrefour) و لیدل (Lidl) هستند. گالاکسیاس (Galaxias) و سکلاویتیسیس (Sklavenitis) هم مشتری‌های زیاد دارند.

🍴 غذاها، نوشیدن مشروب

و سیگارکشیدن

آمار سیگاری‌ها در یونان بیشتر از سایر کشورهای اروپایی است، و با وجود ممنوعیت کشیدن سیگار در اماکن عمومی، این قانون آن‌چنان رعایت نمی‌شود.

خانواده و دوستان اغلب دور هم جمع می‌شوند و شراب، آبجو یا نوشیدنی‌های دیگر می‌نوشند. چای و قهوه هم خیلی طرفدار دارد. سوولاکي (Souvlaki) تکه‌های گوشت کبابی، معمولا خوک یا مرغ، با سیخ گریل شده و با نان پیتا و سالاد و تراتزیکی (tzatziki) (سس تهیه‌شده با ماست، خیار، سیر، نمک و روغن زیتون) سرو می‌شود. گپروس (Gyros) با گوشت کباب‌شده روی سیخ گردان (معمولا بره یا بیف)، نان لواش، و سالاد و تراتزیکی تهیه می‌شود - مانند شوارما که با گوشت مخلوط و چاشنی‌های مختلف تهیه می‌شود. سوپرمارکت‌ها گوشت حلال می‌فروشند. درباره‌ی رستوران‌های حلال پرس‌وجو کنید. رستوران‌های عربی، هندی و ایرانی حتما گوشت حلال سرو می‌کنند.

👔 آداب و رسوم

آپوکریس (Apokries)، با کارناوال، پیش از ماه روزه‌گرفتن یا لنت (Lent) (دوران روزه‌داری و طلب بخشایش پیش از عید پاک) برگزار می‌شود، و مردم لباس‌های شیک می‌پوشند و در جشن‌های رنگارنگ و شاد شرکت می‌کنند. خانواده‌ها روز دوشنبه‌ی پاک، اولین روز روزه‌داری، دور هم جمع می‌شوند تا غذاهای دریایی و سبزیجات بخورند یا در اماکن عمومی بادبادک هوا کنند. بسیاری از یونانی‌ها سه‌شنبه سیزدهم (به‌جای جمعه) را یک روز نحس می‌دانند.

👉 یک حرکت معمول

حرکت سر به سمت عقب یا بالابردن ابروها یعنی «نه». کج کردن به دو طرف یعنی «بله».

🗉 جمله‌های مفید

«می‌شود گفته‌تان را کمی آهسته‌تر تکرار کنید؟» (Parakalo, borite to Chicago epanalabete pio arga?) (پاراکالو، بوریته نا اپانالابته پیو آرگا؟) «من خیلی خوب یونانی صحبت نمی‌کنم.» (Den milao kala ellinika) (دن مالاو کالا الینیکا).

▶ فیلم‌ها

«**عمه از شیکاگو می‌آید**» (Theia apo to Chicago) (تتیاپوتو شیکاگو) با بازگشت خواهر یک

ژنرال بازنشسته و ساکت بعد از ۳۰ سال از شیکاگو، زندگی خواب‌آلود یک خانواده در گوشه‌ای از یونان بهم می‌ریزد. او ایده‌های جدیدی را برای این خانواده‌ی محافظه‌کار به ارمغان می‌آورد، که نخستین آن‌ها شوهردادن دخترهای خجالتی ژنرال است. «**زنی‌ها**» (Xenia): دو برادر نوجوان آلبانیایی راهی سفر به یونان می‌شوند تا پدر یونانی‌شان را پیدا کنند و با مرگ مادرشان کنار بیایند. مسیر سفر آن‌ها را با ارواح گذشته‌ی یونان روبرو می‌کند و اخذ تابعیت یونان خیلی زود برای‌شان به یک نبرد وجودی تبدیل می‌شود. «**نیفس**» (Nyfes) (عروس‌ها): سال ۱۹۲۲ است، و تعدادی عروس سفارشی از یونان و کشورهای دیگر سوار کشتی می‌شوند تا به آمریکا رفته و با شوهرهای ناشناس آینده‌شان یک زندگی جدید آغاز کنند. یکی از زنان قرار است با خیاطی در شیکاگو ازدواج کند. اما در راه سفر با یک خبرنگار جنگی آمریکایی آشنا می‌شود که دیدگاه‌های مردسالارانه نسبت به زنان روستایی یونان را به چالش می‌کشد.

📖 کتاب

«**النی**» (Eleni) نوشته‌ی نیکولاس کیچ (Nicholas Cage): این داستان درباره‌ی مادر نویسنده‌ی کتاب است، که در زمان جنگ داخلی یونان، و هنگام فراری‌دادن فرزندانش از روستایی که توسط چریک‌های کمونیست اشغال شد، کشته می‌شود. او در سن بزرگ‌سالی، در پی قاتلان مادرش می‌گردد.

❓ تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای

همکاری‌کننده با پناهجویان و مهاجران **International Organization for Migration - IOM** **سازمان بین‌المللی مهاجرت** کمک به مهاجران در اموری چون بازگشت داوطلبانه، ادغام مجدد در اجتماع، مبارزه با قاچاق آدم، ادغام‌شدن و جابجایی در اتحادیه‌ی اروپا. 6 Dodekanisou Street, Alimos, 17456 +30 210 99 19 040 iomathens@iom.int www.greece.iom.int

👤 انتقالید

«ابوکریس» او ما يعرف بالکرنفال، هو احتفال یسبق الصوم الكبير (و هي فترة الصوم و الكفارة التي تسبق عيد الفصح)، و یلبس فيه الناس ملابس زاهية و يحضرون الإحتفالات. في يوم «الإثنين النظيفة» و هو أول يوم في الصوم، تجتمع العائلات معا و يأكلون الأسماك أو الأطباق البحرية و الخضار و يقومون بإطلاق الطائرات الورقية في الأماكن العامة. يعتبر يوم الثلاثاء الواقع في ۱۳ من الشهر (و ليس الجمعة كما هو شائع في بلدان أخرى) يوم نحس بالنسبة للمعتقدات اليونانية.

👉 من الحركات الشائعة

هز الرأس و إرجاعه للوراء أو رفع الحواجب هي حركة تعتبر بمثابة النفي أو «لا»، و في المقابل هز الرأس إلى الأمام و خفض الرأس عند الهز يعني «نعم».

🗉 من العبارات المفيدة

« Parakalo, borite na epanalabete pio arga » (من فضلك، هل يمكن أن تكرر ما قلته ببطء؟). « Den milao kala ellinika » و التي تعني (أنا لا أتكلم اليونانية بشكل جيد).

▶ الأفلام

«**العمة من شیکاغو**» (Theia apo to Chicago) : تدور أحداث الفيلم عن الأحداث التي تغير حياة إحدى المناطق الهادئة في اليونان حين تعود أخت جنرال متقاعد قليل الكلام من شیکاغو بعد غياب دام ۳۰ عاماً. تجلب الأخت إلى البيت التقليدي المحافظ أفكاراً جديدة و تبدأ بمحاولة تزويج إبنة أخيها الإنطوائية الخجولة. «**زنی‌ها**» (Xenia): يتناول الفيلم قصة أخوين من ألبانيا يذهبان في رحلة إلى اليونان للعثور على والدتهما اليوناني و ذلك في محاولة للتغلب على مشاعر الحزن بعد موت والدتهما، إلا أن رحلتهم تتعثر بالكثير من المشاكل و منها مواجهة ماضيهم، و تتحول فيما بعد مهمة الحصول على الجنسية اليونانية إلى معركة لإثبات الوجود. «**العرائس**» (Nyfes): تدور أحداث الفيلم في عام ۱۹۲۲، حيث تنطلق بعض الشابات اليافعات على متن سفينة من منطقة البلقان لملاقاة أزواجهن للمرة الأولى، و قد تم التعاقد على الزواج منهن عبر طلب بريدي.

📄 متادراسی - مبادرة الهجرة و التنمية

Metadrası – Action for Migration and Development تقدم الخدمات التي لا توفرها الحكومة للاجئين، و منها الترجمة و الحماية بالنسبة للأطفال اللاجئين غير المصحوبين. 2105201792, +30 2105201794 (أرقام الإتصال للحصول على مترجم فوري) metadras@gmail.com www.metadrası.org

Greek Council for Refugees (GCR) **المجلس اليوناني لشؤون اللاجئين** يوفر المترجمون الفوريون المساعدة القانونية والدعم الاجتماعي، كما أنه مركز للثقافات المتعددة و يقدم دورات باللغة اليونانية الإنجليزية و دورات لتعلم الكمبيوتر و خدمات دعم التعليم. 25 Solomou Street, 10682, Athens 2103800990 +30 2103800990 www.gcr.gr

Greek Forum for Refugees **المنتدى اليوناني لشؤون اللاجئين** يقدم المساعدة للاجئين وطالبي اللجوء أثناء إجراءات اللجوء وذلك لحماية حقوقهم ومساعدتهم على الإدماج في المجتمع اليوناني، كما أن لديهم شبكة من مجموعات اللاجئين في اليونان. اللغات المتوفرة هي: اليونانية، الإنجليزية، الفرنسية، العربية، والفارسية. Navarchou Notara 12, 106 83 Athens 20 2130282976, 30 6948408928 www.refugees.gr, refugeegr.blogspot.com, www.facebook.com/greekforumofrefugees

Hellenic Red Cross **الصليب الأحمر اليوناني** يقدم خدمة الخط الساخن والمعلومات عبر الهاتف حول إجراءات اللجوء ونصائح الإقامة والمسائل القانونية الأخرى. كما يقدم خدمات الوساطة و تسهيل العمل مع المؤسسات و خدمات الدعم والإرشاد باللغة اليونانية، الإنجليزية، الفرنسية، العربية، الداربية، الكردية، والروسية. 1 Lykavittou Street, Athens 106 72 (من الإثنين إلى الأربعاء من الساعة ۸ صباحاً إلى ۸ مساء)

الزوج الموعود لإحدى هذه الفتيات هو خياط يعيش في شیکاغو، إلا أن هذه الفتاة تلتقي شاباً أمريكياً على السفينة يعمل كمراسل حرب و ينتقد الأفكار الذكورية السلطوية حول النساء في قرى اليونان.

📖 الكتب

«**إيليني**» (Eleni) من تأليف نيكولاس غيج: يروي المؤلف قصة والدته التي قتلت أثناء الحرب الأهلية اليونانية حين كانت تقوم بإخراج أولادها من القرية قبل أن يقوم المتمردون الشيوعيون باحتلالها، و فيما بعد يقوم الإبن الشاب بالبحث عن القتلة.

❓ بعض المنظمات التي تعمل

مع المهاجرين و اللاجئين **International Organization for Migration - IOM** **المنظمة الدولية للهجرة** تقدم المساعدة للمهاجرين في عدة مجالات مثل العودة الطوعية وإعادة الإدماج و مكافحة التهريب و الإدماج والنقل ضمن الإتحاد الأوروبي. 6 Dodekanisou Street, Alimos, 17456 +30 210 99 19 040 iomathens@iom.int www.greece.iom.int

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Greece **المفوضية العليا للأمم المتحدة لشؤون اللاجئين- اليونان** +30 216 20 07 800 great@unhcr.org www.unhcr.gr (فقط في اليونان)

Greek Asylum Service **خدمات اللجوء في اليونان** تعمل على إدارة جميع طلبات اللجوء. 660 660 210 69 88 660 asylo.gov.gr twitter.com/greekasylum

Welcome to Europe (w2eu) – Greece **مرحباً بكم في اليونان** تقدم قائمة محدثة من الخدمات المختلفة. w2eu.info/greece/en/articles/greece-contacts.en.html

<div>Amsterdams Solidariteits</div> <div>Komitee Vluchtelingen</div> <div>Amsterdam Refugee)</div> <div>(Solidarity Committee)</div> <div>کمیته‌ی همبستگی با پناهجویان آمستردام</div> <div>(آمستردام سولیداریتس کمیته فلوختلینگن)</div>
 <div>ارائه‌دهنده‌ی کمک‌های حقوقی و حمایت‌های اجتماعی، از جمله مسکن، به پناهجویان فاقد مدارک قانونی.</div>
<div><div>Frederik Hendrikstraat 11۱c</div><div>1052 HN Amsterdam</div><div><div></div><div>+31 ۰20 6272408</div></div></div>
<div><div>asksv@dads.nl</div><div>www.askv.nl</div></div>
Stichting Gast
ستیختینگ خست
 <div>کمک به پناهجویان در نیجمنگن و حومه در زمینه‌ی مسکن، غذا، و مشاوره.</div>
<div><div>Tweede Walstraat 19</div><div>6511 LN Nijmegen</div><div><div></div><div>+31 0243294250</div></div></div>
<div><div>info@stichtinggast.nl</div><div>www.stichtinggast.nl</div></div>

<div>Stichting Landelijk</div> <div>Ongedocumenteerden Steunpunt</div> <div>(National Support Point for Undocumented Migrants)</div> <div>اداره ملی حمایت از مهاجران فاقد مدارک قانونی</div> <div>(ستیختینگ لاندلیک اونخدوگومنتیردن ستونپونت)</div>
 <div>کار آن اداری امور مربوط به شرایط زندگی مهاجران غیرقانونی است.</div>
<div><div>Hang 14, 3011 GG Rotterdam</div><div><div></div><div>+31 107470156</div></div></div>
<div><div>info@stichtinglos.nl</div><div>www.stichtinglos.nl</div></div>
International Network of Local Initiatives With Asylum Seekers (INLIA)
شبکه‌ی بین‌المللی طرح‌های محلی با پناهجویان
 <div>ارائه‌دهنده‌ی مشاوره‌های ساعتی در خیابان به پناهجویان.</div>
<div><div>Jacobijnestraat 5</div><div>9712 HZ Groningen</div><div><div></div><div>+31 050 313 81 81</div></div></div>
<div><div>inlia@bart.nl</div><div>www.inlia.nl</div></div>

<div>Wereldhuis</div> <div>ویرلدهاوس</div>
 <div>ارائه‌دهنده‌ی اطلاعات، مشاوره، آموزش، و توانمندسازی با و برای مهاجران فاقد مدارک قانونی.</div>
<div><div>Nieuwe Herengracht 20,</div><div>1018 DP Amsterdam</div><div><div></div><div>+31 0622821472</div></div></div>
<div><div>info@wereldhuis.org</div><div>www.wereldhuis.org</div></div>

پرچم نظام سیاسی

یونان، پس از سال‌ها تحت سلطه‌ی یک حکومت دیکتاتوری نظامی، دوباره در سال ۱۹۷۴ به یک کشور دموکراتیک تبدیل شد. این کشور دارای سابقه‌ای از عناصر قوی چپ-افراطی و راست-افراطی بوده، اما اکثر مردم به جنبش سوسیالیست پن‌هلنیک (Panhellenic Socialist Movement) یا دموکراسی جدید (New Democracy) لیبرال-محافظه‌کار چپ-مرکزی رای دادند. یونان با بحران اقتصادی شدیدی مواجه شد، که باعث روی‌کارآمدن حزب چپ‌گرای سیریزا (Syriza) در سال ۲۰۱۵، به رهبری آلکسیس سِیپراس (Alexis Tsipras) نخست‌وزیر، گردید.

جغرافیا

یونان در محل تلاقی قاره‌های اروپا، آسیا و آفریقا قرار گرفته، و به همین دلیل از هزاران سال پیش محل ورود و خروج مردم به قاره‌ی اروپا بوده است. این کشور در قسمت جنوبی شبه‌جزیره‌ی بالکان قرار گرفته و کشورهای همسایه‌اش عبارتند از ترکیه، درست آن‌طرف آب‌های دریای مدیترانه (با کمی هم مرز خشکی)، ایتالیا و آفریقای شمالی. یونان هزاران جزیره دارد. پایتخت آن شهر آتن است.

جمعیت

یونان تقریباً ۱۱ میلیون نفر جمعیت دارد، که حدود ۳ میلیون نفرشان در آتن زندگی می‌کنند. یک اقلیت آلبانیایی قابل‌توجه هم در کشور سکونت دارد. در سال ۲۰۱۵ بیش از ۸۰۰ هزار مهاجر و پناه‌جو از آسیا وارد یونان شدند.

<div>دین و مذهب</div>
مذهب ارتدکس یونانی دین غالب کشور است، و تا حد زیادی شخصیت و ویژگی‌های یونان را تعیین می‌کند.

تحصیل

طبق قانون مدارس برای کودکان پناهندگان رایگان هستند، اما امکان دارد مراحل اداری مدارس ثبت‌نام را به تاخیر بیااندازد. کودکان پناه‌جویان، کودکانی که از مناطق خطرناک آمده‌اند، آن‌هایی که تقاضای پناهندگی داده‌اند، و یا تبعه‌ی جهان‌سومی مقیم یونان، می‌توانند در مدارس محلی ثبت‌نام کنند. پاره‌ای از مراکز پذیرش، کلاس‌های زبان یونانی و کامپیوتر ارائه می‌دهند.

بهداشت و درمان

طبق قانون، پناهندگان فاقد بیمه یا توان مالی پرداخت معالجات، به مراقبت‌های بهداشتی و درمانی رایگان دسترسی دارند. این یعنی داروها و تخت‌های بیمارستان برایشان مجانی است و می‌توانند در بیمارستان‌ها، مراکز پزشکی و مراکز مراقبت‌های بهداشتی و درمانی مورد معاینه قرار بگیرند. طبق گزارش‌های اخیر، وضعیت مالی بد دولت یونان روی اوضاع پناهندگان تاثیر منفی داشته و مراقبت‌های درمانی‌شان را محدود ساخته است. گاهی اوقات تنها پس از گرفتن تاییده‌ی کمیته‌ای با معیارهای سخت‌گیرانه به درمان‌ها دسترسی پیدا می‌کنند.

مردم

روستاییان یونان، مانند روستاییان بسیاری کشورهای دیگر، وابستگی شدیدی به سنت‌ها و آداب و رسوم خود دارند، اما ساکنان شهرها از لحاظ اجتماعی پیشرفته‌تر هستند. گروه‌های راست-افراطی در پاره‌ای موارد پناه‌جویان را مورد حمله و آزارواذیت قرار داده‌اند، اما در کل، یونانیان از خارجی‌ها خیلی استقبال می‌کنند، و سازمان‌ها و افراد زیادی به تازه‌واردان کمک‌رسانی می‌نمایند.

تابوها

یونانی‌ها از بحران اقتصادی به شدت ضربه خوردند، برای همین هنگام صحبت درباره‌ی آن باید به مشکلات و سختی‌های وارد بر مردم عادی حتما اشاره شود.

یونان

النظام السياسي

في عام ۱۹۷۴، و بعد سنوات عديدة من هيمنة الحكم العسكري الديكتاتوري، تمكنت اليونان من استعادة الحكم الديمقراطي من جديد. يتميز تاريخ البلاد بوجود قوي لكلا التيارين اليميني المتطرف و اليساري المتطرف، و بالرغم من ذلك فقد جاءت نتيجة تصويت الناخبين لصالح وسط اليسار الذي يمثله حزب الحركة الإشتراكية اليونانية، و التيار الليبرالي المحافظ ممثلاً بحزب الديمقراطية الجديدة. تأثرت اليونان مؤخراً بأزمة إقتصادية كبيرة كان من نتائجها فوز التيار اليساري ممثلاً بحزب سيريزا الذي جاء إلى السلطة في عام ۲۰۱۵ بقيادة رئيس الوزراء ألكسيس تسيراس.

الجغرافيا

تقع اليونان على مفترق الطرق بين أوروبا و آسيا و أفريقيا، مما جعلها تصبح إحدى المداخل الرئيسية إلى أوروبا منذ آلاف السنين.

تحتل البلاد الجزء الجنوبي من شبه جزيرة البلقان و يفصل البحر الأبيض المتوسط بينها و بين تركيا (التي تقاسم معها أيضاً جزءاً صغيراً من الحدود البرية) وبينها وبين إيطاليا و شمال أفريقيا.

التركيبة السكانية

يبلغ عدد سكان اليونان ۱۱ مليون نسمة يعيش منهم ۳ مليون شخص في أثينا، كما أن هناك أقلية لا بأس بها من الألبان، و في عام ۲۰۱۵ وصل ما يزيد على ۸۰۰,۰۰۰ مهاجر و لاجئ إلى اليونان قادمين من آسيا.

الأديان

تتبع اليونان الكنيسة اليونانية الأرثوذكسية و هي تنسب لها و تأثرت بها تأثراً كبيراً.

التعليم

يحق للأطفال اللاجئيين التعليم المجاني وفقاً للقانون، لكن سير العمل البيروقراطي البلاد قد يؤخر التحاق الأطفال بالمدارس. يمكن للأطفال الإلتحاق بمدرسة محلية إذا كانوا من اللاجئيين المسجلين رسمياً أو إذا كانوا قد جاؤوا إلى اليونان هرباً من مناطق النزاع أو إذا كانوا قد تقدموا بطلب اللجوء أو إذا كانوا من رعايا إحدى بلدان العالم الثالث المقيمين في البلاد.

اطلاعات كاربردی

الرعاية الصحية

يحق للاجئيين بموجب القانون الحصول على الرعاية الصحية المجانية إذا لم يكن لديهم تأمين صحي أو القدرة المالية للحصول على العلاج، أي أنه يمكن لهم الحصول على العلاج المجاني و دخول المشافي و العيادات و مراكز الرعاية الصحية. و يمكنهم الحصول على العلاج بعد الحصول على موافقة من اللجنة المختصة و الخضوع لمعايير صارمة.

الشعب اليوناني

كما هو الحال في معظم المناطق الريفية فإن اليونانيين الذي يسكنون الأرياف ما زالوا يتمسكون بالعادات والتقاليد، إلا أن الوضع مختلف في المدن الكبرى فهي أكثر انفتاحاً من الناحية الاجتماعية. ازدادت مؤخراً المضايقات والضغط على اللاجئيين من قبل الجماعات اليمينة المتطرفة، إلا أن الشعب اليوناني بشكل عام هو شعب مضياف ولطيف مع الأجانب، كما أن هناك العديد من المنظمات والأفراد الذين يقومون بتقدير العون والمساعدة للوافدين الجدد.

المحظورات

تأثرت اليونان كثيراً بسبب الأزمة الاقتصادية، لذلك يعتبر الحديث عن الوضع الإقتصادي موضوعاً حساساً و يفضل توخي الحذر عند الخوض فيه و خاصة أنه قد أثر على حياة الناس العاديين بشكل كبير.

المساكنة قبل الزواج

تعتبر الأسرة من المؤسسات الأساسية في اليونان، و لذلك فإن معدل المساكنة قبل الزواج في اليونان هو الأكثر إنخفاضاً في بلدان الإتحاد الأوروبي، ففي عام ۲۰۱۲ بلغت نسبة المواليد من خارج إطار الزواج ۸ بالمائة فقط، و هي أقل نسبة في أوروبا.

الزواج المثلي

إن العلاقات المثلية في اليونان مشروعة قانونياً منذ عام ۱۹۵۱، كما أن التسجيل المدني لهذه العلاقات أصبح قانونياً في عام ۲۰۱۵، إلا أنه لا يسمح بالزواج و التبني بالنسبة للشركاء المثليين.

الصيدليات

يوجد خارج جميع الصيدليات إشارة صليب أخضر مضاء للدلالة عليها. يمكن للصيادلة تقديم النصح الطبي و الإسعاف الأولي، كما أن الحصول على بطاقة تأمين صحي

<div>يساعد في تخفيض رسوم الوصفات الطبية.</div>
تفتح الصيدليات عادة حتى الساعة ۸:۳۰ ليلاً، كما أن بعضها يبقى مفتوحاً طوال الليل. و تعلن الصيدليات التي تعمل ضمن ساعات العمل العادية عن ساعات عمل الصيدليات المناوبة في المنطقة.
<div>المحلات التجارية</div>
تفتح المحلات التجارية من الساعة ۸:۳۰ أو ۹ صباحاً، و تغلق لوضع ساعات خلال فترة بعد الظهر، و تعاود العمل في ساعات المساء و تغلق الساعة ۸:۳۰ ليلاً، و تختلف ساعات العمل بحسب اليوم و نوع المحل و حجمه. تغلق معظم المحلات أيام الأحد.

محلات السوبرماركت

أكثر محلات السوبرماركت في اليونان هي مارينوبولس-كارفور و ليدل، كما أن غالكسياس و سكلافينيتس هي من المحلات الشعبية أيضاً.

الطعام و الشراب و التدخين

تعتبر نسبة التدخين في اليونان مرتفعة جداً مقارنة ببقية الدول الأوروبية، و على الرغم من وجود حظر على التدخين في الأماكن العامة إلا أنه لا يطبق بشكل فعلي و صارم. تجتمع الأسرة على موائد الطعام و الشراب، و من المشروبات الشائعة البيرة و النبيذ أو المشروبات الروحية الأخرى، كما أن الكثير من الناس يقبلون على شرب الشاي و القهوة.

السوفلاكي هي إحدى المأكولات المعروفة، و هي عبارة عن قطع من اللحم، عادة من الدجاج أو الخنزير، مشوية على أسياخ و تقدم على خبز «بيتا» مع السلطة و التزاتزيكي (صلصة من اللبن و الخيار و الثوم و الملح و زيت الزيتون). من المأكولات الأخرى طبق «غيرو» و هو عبارة عن تقدم مع (عادة غنم أو بقر) مشوية على الشواية و تقدم على طبق من الخبز مع السلطة و التزاتزيكي، و هي تشبه الشاورما و لكنها مزيج من اللحوم و عليها صلصات مختلفة. يباع اللحم الحلال في محلات السوبرماركت، و هناك مطاعم تقدم لحم الحلال، و منها المطاعم العربية و الإيرانية.

است، و بعضی از مارک‌های بزرگ‌تر – مثل هایکنن (Heineken)، خرولس (Grolsch) و باواریا (Bavaria) – به سراسر جهان صادر می‌شوند.

ماهی جزو مواد اصلی سفره‌های هلندی است و در رستوران‌ها و فست‌فودی‌ها پیدا می‌شود. شاه‌ماهی، ماهی موردعلاقه‌ی هلندی‌هاست و معمولاً به‌صورت خام یا خوابانده در سرکه صرف می‌شود. مردم هلند معمولاً این غذا را بالای سرشان می‌گیرند و به سمت بالا گاز می‌زنند. «کروکت» (kroket) مخلوطی است

از گوشت راگو، سس بشامل یا سس‌های دیگر، و سیب‌زمینی، که به شکل استوانه درآمد و در روغن سرخ می‌شود. «کروکتن» (kroketten) اسنکی پرتورفدار است که گاهی با نان سرو می‌شود. سیب‌زمینی‌سرخ‌کرده اسنک پرتورفدار دیگری است که با سس مایونز، سس گوجه‌فرنگی، سس کاری، سانه، یا ترشی سبزیجات سرو می‌شود. «کرتنبولن» (krentenbollen) (نان کشمش) یک اسنک محبوب است که گاهی با کره یا پنیر صرف می‌شود. «مخلوط سبزیجات» (stamppot) (قابلمه‌ی پوره) یکی از غذاهای سنتی محبوب هلند است که معمولاً با کلم، پیاز، و هویج ترش همراه با یک سوسیس گریل‌شده سرو می‌شود.

آداب و رسوم

پاکی‌شافوند یا شب تولد سن نیکولاس (Pakjesavond) در روز ۵ دسامبر جشن گرفته می‌شود و طی آن سینترکلاس (Sinterklaas) (سن نیکولاس) همراه با خدمتکارانش به‌نام ژوارته پیتن (Zwarte Pieten) (پیت سیاه) از شهرهای مختلف هلند می‌گذرد. این شخصیت‌ها در هلند امروزی بحث‌برانگیز هستند. برای جشن تولد شاه ویلم-الکساندر (King Willen-Alexander) در روز ۲۷ آوریل، مردم لباس نارنجی می‌پوشند که با پرتقال تزئین شده و غذاها و نوشیدنی‌های نارنجی سرو می‌کنند - «اورانیختکه» یا جنون نارنجی - چون خانواده‌ی سلطنتی اهل خانه‌ی نارنجی (House of Orange) هستند. موقع بازدید از یک نوزاد، معمولاً نوعی بیسکویت به‌نام «بسخاوت مت ماویسس» (beschuit met muisjes) سرو می‌شود.

یک حرکت معمول

ضربه‌زدن به وسط پیشانی یعنی طرف دیوانه است.

یک گفته‌ی معمول

«جوالس هت کلویکه داوس تیکت نرختز» (Zoals het klokje thuis) (tik, tik het nergens) (ساعت در خانه از هر جای دیگر بهتر تیک‌تاک می‌کند) یعنی «هیچ جایی مثل خانه‌ی آدم نمی‌شود.»

فیلم‌ها

«اینفیلترانت» (Infiltrant) (جاسوس): سام، یک پلیس مراکشی-هلندی پس از حمله به مردی که به کتک‌زدن همسرش معروف بود، توسط مافوق‌های خود مورد مواخذه قرار می‌گیرد. سام از کار معلق می‌شود، اما یک شانس برای بازگشت به نیروی پلیس دارد، که آن هم تنها با دستگیرکردن یکی از بدنام‌ترین فروشندگان مواد مخدر طی عملیاتی مخفیانه حاصل می‌شود. «دی نیووه ورلد» (Die Nieuwe Wereld) (دنیا‌ی جدید): در یک فرودگاه، کارگر نظافت‌چی هلندی بدبینی، به‌نام میرته، سعی می‌کند با یک پناهجوی اهل آفریقای غربی رابطه‌ی عجیبی برقرار کند و پاسخ‌های تند او را نپذیرفته و درخواست دوستی‌اش را رد می‌کند. «شوف شوف حییبی!» (Shouf Shouf Habibi) (هیس هیس عزیزم): این یکی از اولین فیلم‌های چندفرهنگی هلند بود. این فیلم کم‌دی دل‌نشین درباره‌ی یک خانواده‌ی مراکشی در هلند و اختلافات فرهنگی بین اعضای خانواده است. پسر نوجوان و سرحال خانواده در انتخاب هویت خود (مراکشی یا هلندی) تصمیم سختی باید بگیرد.

کتاب

«خاطرات یک دختر جوان» (The Diary of a Young Girl) نوشته‌ی آن فرانک (Anne Frank): یادداشت‌های واقعی یک دختر نوجوان آلمانی/یهودی در آمستردام، که در زمان اشغال هلند توسط نازی‌ها و دستور ارسال یهودیان به اردوگاه‌های مرگ، مجبور شد پنهان شود. تفکراتش تحریک‌کننده، خردمندانه و ناراحت‌کننده تلقی می‌شوند.

؟ تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای

همکاری‌کننده با پناهجویان و مهاجران
International Organization for Migration – IOM
سازمان بین‌المللی مهاجرت
 کمک به مهاجران در اموری چون بازگشت داوطلبانه، ادغام مجدد در اجتماع، مبارزه با قاچاق آدم، ادغام‌شدن و جابجایی در اتحادیه‌ی اروپا.
 Carnegieelaan 12, 2517 KH The Hague
 +31 70 318 15 00
 missionthehague@iom.int
 www.iom-nederland.nl

Dutch Refugee Council
شورای پناهندگی هلند
 دفاع از حقوق پناهجویان و پناهندگان و کمک به آن‌ها جهت ساختن یک زندگی جدید.
 Surinameplein 122, 1058 GV
 Amsterdam Postbus 2894,
 1000 CW Amsterdam
 +31 020 3467200
 info@vluchtelingenwerk.nl
 www.vluchtelingenwerk.nl

Ros

روس

ارائه‌دهنده‌ی مشاوره و اطلاعات در رابطه با حقوق اقامت، خدمات پزشکی و تحصیلی؛ کلاس‌های زبان هلندی رایگان؛ میانجی‌گری برای حمایت‌های قانونی؛ مسکن اضطراری موقت؛ کمک جهت بازگشت به سرزمین زادگاه؛ پشتیبانی در زمینه‌ی سازمان‌دهی، حمایت، لای‌کردن، و اعتراض؛ ایجاد فضای کافی برای عبادت.
 Hang 14, 3011 GG Rotterdam
 +31 0625383472
 stichtingros@hotmail.com
 www.stichtingros.nl

Kruispost

کراوسپست

ارائه‌دهنده‌ی کمک‌های پزشکی و روان‌پزشکی به افراد فاقد بیمه، بی‌خانمان و پناهندگان.
 Oudezijds Voorburgwal 129,
 1012 EP Amsterdam
 +31 0206249031
 kruispost@oudezijds100.nl
 www.oudezijds100.nl

🚩 من الإشارات المشهورة

یطرق الناس بإصبعهم على وسط الجبهة بما معناه أن الشخص الآخر مجنون.

🗨 من الأقوال المشهورة

تعني عبارة «Zoals het klokje thuis (الساعة تدق في المنزل كما لا تدق في أي مكان آخر) أي بما بمعنى أنه «ليس هناك مكان أفضل من البيت».

🎬 الأفلام

«المتسلل» (Infiltrant): يدور الفيلم حول شرطي هولندي من أصل مغربي يدعى سام، يقوم رئيسه بتوبيخه بعد تعديه على رجل قام بضرب زوجته. يتم إيقاف سام عن العمل و تبقى لديه فرصة واحدة فقط للحصول على العفو و هي أن يقبض على واحد من أكبر تجار المخدرات في هولندا من خلال عملية احتيالي.
 «العالم الجديد» (Die Nieuwe Wereld): يتناول الفيلم قصة ميرت و هو عامل نظافة ساخر يعمل في المطار، و يتعرف على إحدى اللاجئات من غرب أفريقيا حيث يرفض تقبل رد فعلها العدائي تجاه تقربه منها.
 «انظر انظر يا حبيبي» (Shouf Shouf Habibi): يعتبر هذا الفيلم أول الأفلام التي تعبر عن التعدد الثقافي في هولندا، و هو فيلم كوميدي يتناول حياة عائلة مغربية تعيش في هولندا و التعقيدات الثقافية التي تواجه أفراد الأسرة، فالإبن الشاب محب للحياة و المرح إلا أنه عليه اتخاذ قرارات صعبة تتعلق بالهوية..

📖 الكتب

«مذكرات فتاة صغيرة» (The Diary of a Young Girl) من تأليف آن فرانك: يتناول الكتاب القصص الواقعية التي دونتها مراهقة يهودية ألمانية تعيش في أمستردام. اضطرت الفتاة إلى الإختباء حين قام النازيون باحتلال هولندا و أمروا بإرسال اليهود إلى مخيمات الموت. تعتبر أفكار الفتاة كما دونتها محفزة للعقل و التفكير و ثاقبة و مفاجئة في الوقت ذاته.

؟ بعض المنظمات التي تعمل

مع المهاجرين و اللاجئین
International Organization for Migration – IOM
المنظمة الدولية للهجرة
 تقدم المساعدة للمهاجرين في عدة مجالات مثل العودة الطوعية وإعادة

الإدماج و مكافحة التهريب و الإدماج والنقل ضمن الإتحاد الأوروبي.
 Carnegielaan 12, 2517 KH The Hague
 +31 70 318 15 00
 missionthehague@iom.int
 www.iom-nederland.nl

Dutch Refugee Council
مجلس اللاجئین الهولندي
 يدافع عن حقوق اللاجئین و طالبي اللجوء ويساعدهم على بناء حياة جديدة.
 Surinameplein 122, 1058
 GV Amsterdam
 +31 020 3467200
 info@vluchtelingenwerk.nl
 www.vluchtelingenwerk.nl

Ros
روس
 تقدم المشورة والمعلومات المتعلقة بحقوق الإقامة والرعاية الطبية والتعليم مثل الدروس المجانية لتعليم اللغة الهولندية و خدمات الوساطة القانونية و الإسكان المؤقت في حالات الطوارئ، و المساعدة في العودة إلى الموطن الأصلي، و تقديم المساعدة في التنظيم وكسب التأييد و الدفاع عن القضايا والإحتجاجات، كما أنها تساعد في توفير مكان للعبادة.
 Hang 14, 3011 GG Rotterdam
 +31 0625383472
 stichtingros@hotmail.com
 www.stichtingros.nl

Kruispost
كروسبوست
 تقدم الرعاية الطبية والنفسية والإجتماعية لأولئك الذين ليس لديهم تأمين طبي والباحثين عن مأوى و طالبي اللجوء.
 Oudezijds Voorburgwal 1۲۹,
 1012 EP Amsterdam
 +31 0206249031
 kruispost@oudezijds100.nl
 www.oudezijds100.nl

Amsterdam Refugee Solidarity Committee (ASKV)
لجنة التضامن مع اللاجئین في أمستردام
 تقدم المساعدة القانونية والدعم الاجتماعي و المأوى إلى اللاجئین غير المسجلین.
 Frederik Hendrikstraat 111c
 1052 HN Amsterdam

+31 020 6272408
 askvsv@dds.nl
 www.askv.nl

Stichting Gast
ستيتختن غاست
 تساعد اللاجئین في نيمين والمناطق المحيطة بها و توفر السكن والغذاء والنصح.
 Tweede Walstraat 19, 6511 LN Nijmegen
 +31 0243294250
 info@stichtinggast.nl
 www.stichtinggast.nl

Stichting LOS (National Support Point for Undocumented Migrants)
ستيتختنت لوس
(مركز الدعم الوطني للاجئین غير المسجلین)
 تعنى بالقضايا المتعلقة بالظروف المعيشية للمهاجرين غير الشرعيين.
 Hang 14, 3011 GG Rotterdam
 +31 107470156
 info@stichtinglos.nl
 www.stichtinglos.nl

International Network of Local Initiatives With Asylum Seekers (INLIA)
الشبكة الدولية للمبادرات المحلية لأجل طالبي اللجوء
 تقدم ساعات مجانية من النصح لطالبي اللجوء في الشارع.
 Jacobijnstraat 5, 9712 HZ Groningen
 +31 050 313 81 81
 inlia@bart.nl
 www.inlia.nl

Het Wereldhuis
 تقدم المعلومات الخاصة بالإرشاد والتعليم، كما تعمل على تمكين المهاجرين غير المسجلین.
 Nieuwe Herengracht 20,
 1018 DP Amsterdam
 +31 0622822472
 info@wereldhuis.org
 www.wereldhuis.org

مذهبی نیستند.
یک‌چهارم مسیحی‌اند.
تعداد قای‌توجهی هم مسلمان، هندو و بودیست درش هست.

تحصیل

تحصیل در مدرسه تا سن ۱۸ سالگی برای کودکان هلندی و هم‌چنین کودکان پناه‌جو اجباری است.
پناه‌جویان تا ۱۲ سال به مدرسه‌ی ابتدایی می‌روند، و دانش‌آموزان بین ۱۲ تا ۱۸ سال اول به مدارس بین‌المللی می‌روند تا سطح زبان هلندی‌شان به اندازه‌ی کافی برای حضور در مدارس عادی برسد.
در مراکز پذیرش طرح‌های ادغامی به بزرگ‌سالان ارائه داده می‌شود، و بسته به مرحله‌ی تقاضای پناهندگی فرد، کلاس‌های آموزشی و فنی‌وحرفه‌ای در اختیارشان قرار می‌گیرد.

بهداشت و درمان

مراقبت‌های سلامتی در هلند از طریق بیمه صورت می‌گیرد، و درمان‌های پزشکی برای ساکنان کم درآمدتر رایگان است. پناهندگان در حقیقت از استانداردها و حقوق درمانی مشابه شهروندان هلندی برخوردارند، اما دسترسی به آن برای کسانی که با سیستم آشنا نیستند می‌تواند گیج‌کننده باشد.
اطلاعات باید در مراکز پذیرش ارائه داده شوند.
پناهندگان معمولاً به امکانات درمانی اولیه، پزشکان عمومی، و تخت در بیمارستان‌ها دسترسی دارند.

آزادی مردم

آزادی‌خواهی هلندی‌ها نشانگر نگرش روشن مردم کشور نسبت به موادمخدر، روابط جنسی، و چندفرهنگی بودن است، و آن‌ها انتظار دارند به این فرهنگ روشن احترام گذاشته شود.
پاره‌ای از بارزترین نمونه‌های آن عبارتند از: کاف‌شاپ‌ها (که درشان ماریجوانا به فروش می‌رسد) و محله‌های فاحشه‌ها (red-light district) (منطقه‌ای در شهرها با تعداد زیادی سکس‌شاپ یا مغازه‌های فروش لوازم جنسی و فاحشه‌هایی که زیر نور قرمز ویت‌ترین‌ها منتظر مشتری می‌نشینند).

زندگی مشترک زن و مرد

زوج‌هایی که بیش از چند سال زیر یک سقف زندگی می‌کنند، از وضعیت حقوقی مشترک برخوردار می‌شوند، و این امر در وام‌گرفتن و سایر تعهدات مشترک به آن‌ها کمک می‌کند.
بسیاری

از مردم این نوع زندگی مشترک را انتخاب کرده و بدون ازدواج‌کردن بچه‌دار می‌شوند.
هرچند خیلی‌ها بعدها تصمیم می‌گیرند با هم ازدواج کنند.

روابط بین زوج‌های هم‌جنس

هلند اولین کشوری بود که ازدواج بین زوج‌های هم‌جنس را در سال ۲۰۰۱ قانونی کرد.

داروخانه‌ها

داروخانه‌ها در همه جای کشور پیدا می‌شوند، و در شهرهای بزرگتر خدمات ۲۴ ساعته ارائه می‌دهند.
داروهای تجویز‌شده معمولاً تحت پوشش بیمه هستند.

مغازه‌ها

مغازه‌ها معمولاً ساعت ۹:۳۰ صبح (روزهای دوشنبه کمی دیرتر، ساعت ۱۱ صبح) باز می‌کنند.
در طول هفته معمولاً ساعت ۶ بعدازظهر و روزهای شنبه ساعت ۵ بعدازظهر می‌بندند.
بسیاری از مغازه‌ها روزهای یک‌شنبه بسته هستند، اما خیلی جاها اولین یک‌شنبه‌ی ماه، معروف به کوپوزونداخ (Koopzondag)، باز می‌کنند.

سوپرمارکت‌ها

تعدادی از معروف‌ترین سوپرمارکت‌های هلند عبارتند از آلبرت هاین (Albert Heijn) و دیرک (Dirk).
از جمله گزینه‌های مقرون‌به‌صرف‌تر می‌توان از لیدل (Lidl) و آلدی (Aldi) نام برد.

زیاله و بازیافت

بعضی از بطری‌ها و ظرف‌های شیشه‌ای را می‌توان به مغازه‌ها پس داد و به ازای‌شان اعتبار خرید دریافت کرد.
در مکان‌های عمومی معمولاً برای مواد قابل‌بازیافت مانند پلاستیک سطل‌های مجزا هست.
دو سطل هم به ساکنان داده می‌شود: یکی برای زباله‌های مواد غذایی، مانند پوست میوه‌ها، و یکی برای لوازم خانه.

غذاها، نوشیدن مشروب

و سیگارکشیدن

سیگارکشیدن در مکان‌های عمومی ممنوع است (به‌غیر از بعضی مکان‌های فضای باز)، از جمله در وسایل نقلیه‌ی عمومی.
کشیدن ماریجوانا در مکان‌های عمومی آزاد است، و بعضی از کاف‌شاپ‌ها اجازه دارند طبق مقررات آن را بفروشند.
آبجوی هلندی در دنیا معروف

آندونسیا و سورینام و ترکیا و المغرب و اروپا شرقیة، و تمثل المجموعات العرقية غير الهولندية نسبة ۲۰ من السكان تقريباً.

الأديان

يعتبر موضوع الأديان مسألة شخصية خاصة. لا تتبع غالبية السكان أي دين، و تبلغ نسبة المسيحيين ربع السكان تقريباً، كما أن هناك أيضاً جاليات كبيرة من المسلمين والهندوس والبوذيين.

التعليم

التعليم إلزامي بالنسبة لأطفال اللاجئين حتى سن ۱۸ عام، كما هو الحال بالنسبة لقبية الهولنديين. يلتحق أطفال اللاجئين بالمدارس الإبتدائية حتى سن ۱۲ عام، أما الطلاب الذين تتراوح أعمارهم بين ۱۲ و ۱۸ عام فيلتحقون في البداية بمدارس دولية حتى تصبح لغتهم الهولندية جيدة بشكل يسمح لهم بالإلتحاق بالصفوف النظامية. توفر مراكز الإستقبال للبالغين الذين حصلوا على اللجوء برامج للإدماج كما أن هناك دورات تدريبية مهنية و تعليمية متاحة للاجئين وفقاً للمرحلة التي وصل إليها طلب اللجوء الخاص بهم.

الرعاية الصحية

تم إدارة الرعاية الصحية في هولندا من خلال برامج التأمين الصحي، حيث يحصل ذوو الدخل المحدود على العلاج الطبي المجاني. يحق لطالبي اللجوء فعلياً نفس الحقوق والمعايير المتاحة للمواطنين الهولنديين، إلا أن طريقة الإستفادة من هذه الحقوق قد تكون مبهمة بالنسبة للناس الذين ليس لديهم معرفة جيدة بالنظام الصحي، و جميع المعلومات متاحة في مراكز الإستقبال. يحق لطالبي اللجوء بشكل عام الحصول على الرعاية الصحية الأساسية و الطبابة العامة و المشافي.

الثقافة الهولندي

يتميز المجتمع الهولندي بالليبرالية عموماً، و قد أسهمت هذه الليبرالية بتعزيز الآراء التقدمية في البلاد بالنسبة لعدة أمور، منها المخدرات و الجنس و التعددية الثقافية، و يتوقع الناس من الآخرين إحترام إفتتاح ثقافتهم. و من مظاهر إفتتاح المجتمع الهولندي على سبيل المثال وجود المقاهي (التي تبيع الحشيش) و ما يسمي بمناطق الضوء الأحمر (مسمى آخر لأحياء الدعارة، أي المناطق التي يوجد فيها تجمع كبير

للمحلات التي تبيع الجنس و العاملين فيها و التي يمكن مشاهدتهم في المحلات التي تضاء نوافذها بأضواء حمراء).

المساكنة قبل الزواج

يعترف القانون بالشركاء الذين يسكنون معاً لعدة سنوات كشركاء بالمساكنة مما يسهل عليهم الكثير من الإجراءات القانونية مثل الحصول على قرض سكني أو الإجراءات المشتركة الأخرى التي تمنح للأزواج. يفضل الكثير من الناس هذا النوع من العلاقات و إنجاب الأطفال من دون زواج، لكن الكثير منهم أيضاً يختار الزواج في وقت لاحق في الحياة.

الزواج المثلي

كانت هولندا أول دولة في العالم تسمح بالزواج المثلي بموجب القانون، و كان هذا في عام ۲۰۰۱.

الصيدليات

توجد الصيدليات في جميع أنحاء هولندا، كما تفتح بعضها خاصة في المدن الكبرى لمدة ۲۴ ساعة، و يغطي التأمين الصحي الوصفات الطبية.

المحلات التجارية

تفتح المحلات التجارية من الساعة ۹:۳۰ صباحاً (الإثنين من الساعة ۱۱ صباحاً)، و تغلق معظمها في الساعة ٦ مساء أيام الأسبوع، و تغلق يوم السبت في الساعة ٥ مساء. تغلق معظم المحلات أيام الأحد، و لكنها تفتح في بعض الأماكن أول يوم أحد من كل شهر، و يعرف هذا اليوم باسم كوبوزونداك.

محلات السوبرماركت

من محلات السوبرماركت المعروفة آلبرت هاین و ديرك، أما الخيارات الأرخص للتسوق فهي ليدل و ألدی.

النفايات و إعادة التدوير

تفرض بعض المحلات مبلغاً بسيطاً على القوارير الزجاجية و البرطمانات و عند إعادتها إلى المحل يمكن استبدال المبلغ النقدي بسلفة للتبضع في المحل. توجد محطات خاصة في الأماكن العامة لتدوير بعض المواد مثل المواد البلاستيكية. و يوجد أمام كل منزل حاويتان إحداهما لفضلات الطعام مثل قشور الخضار و ما شابه، و الأخرى للنفايات المنزلية الأخرى.

الطعام و الشراب و التدخين

يمنع التدخين في الأماكن العامة (باستثناء الأماكن الخارجية المفتوحة) و وسائل المواصلات العامة. يسمح بتدخين الحشيش في الأماكن العامة كما يسمح لبعض المقاهي ببيع الحشيش وفقاً للتعليمات. تشتهر البيرة الهولندية عالمياً و منها بعض العلامات التجارية التي تصدر عالمياً مثل هاینكن و غرولش و بافاریا. يعتبر السمك مكوناً غذائياً أساسياً في المطبخ الهولندي و يباع في معظم المطاعم و محلات بيع المأكولات السريعة. يعتبر سمك الرنجة من أفضل أنواع الأسماك في هولندا و يأكله الناس عادة تينياً أو مخللاً. يستمتع الهولنديون بتذوق هذا الطبق حيث أنهم يحملونه عادة على رأسهم و يقومون برفع رأسهم للأعلى و تناول لقمة وراء أخرى. و هناك أيضاً أكلة كروكيت و هي عبارة عن مزيج من يخنه اللحم و البشاميل و أنواع أخرى من الصلصات و البطاطا التي تشكل على شكل لفاقة و تقلى بالزيت، و أكلة كروكيت هي من المأكولات الخفيفة السريعة التي تقدم عادة مع الخبز.

البطاطا المقلية هي أكلة خفيفة شعبية أيضاً تقدم مع صلصة المايونيز و الكتشاب و صلصة الكاري أو الخضار المخللة. أما أكلة كرتنبولن (أو عكك الزبيب) فهي أكلة شعبية خفيفة تؤكل مع الزبدة أو الجبنة كوجبة مشبعة.

و من الاكلات التقليدية الأخرى خليط من الخضار يعرف باسم ستامبوت (طبق الخضراوات المهروسة) و هو عبارة عن مزيج من الملفوف المخلل و البصل و الجزر الذي يقدم مع النقانق المشوية.

التقاليد

يحتفل الناس يوم ٥ ديسمبر بما يعرف باسم باكيسافوند (لبلة القديس نيكولاس) و الذي يسافر فيه سينتركلاس أو القديس نيكولاس من مدينة أخرى حاملاً معه زوارده بيت (أي بيتر الأسود) الذي أصبح من الشخصيات المثيرة للجدل اليوم في هولندا. يحتفل الناس أيضاً بعيد ميلاد الملك وليمر آلксاندرنر يوم ۲۷ أبريل و يلبس الجميع ملابس باللون البرتقالي، و يقدمون الأطعمة و المشروبات بالألوان البرتقالية و التي تعرف باسم اورانجفيكته (أي الجنون البرتقالي) بما أن العائلة المالكة تحدر من عائلة أورانج (أي اللون البرتقالي). يقدم نوع من البسكويت يسمي «بيسكيت ميت مويشس» أثناء زيارة المواليد الجدد.

احساسات انسانی جدا می‌شود. او یک مرد الجزایری را در ساحلی در الجزایر می‌کشد، و به خاطر این جنایت دستگیر شده و به اعدام محکوم می‌شود.

? تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای همکاری‌کننده با پناهجویان و مهاجران **International Organization for Migration – IOM سازمان بین‌المللی مهاجرت** ارائه‌دهنده‌ی کمک‌ها به مهاجران در اموری چون بازگشت داوطلبانه، ادغام مجدد، مبارزه با قاچاق آدم، ادغام و جابجایی در اتحادیه‌ی اروپا 31 rue du Faubourg Poissonnière 75009 Paris + 33 (0) 1 40 44 06 91 iomparis@iom.int www.iomfrance.org

International Refugee Rights: Rights in Exile Programme طرح بین‌المللی حقوق پناهجویان: حقوق طرح‌های در تبعید فهرست راهنمای منابع برای مهاجران و پناهجویان در فرانسه. www.refugeelgalaidinformation.org/france-pro-bono-directory

La Cimade لا سیماد در مرکز پذیرش خود به پناهندگان و مهاجران فاقد مدارک قانونی کمک‌های حقوقی ارائه می‌دهد و دو پناهگاه هم در شهرهای بزیه (Béziers) و مسی (Massy) دارد. در ضمن در چندین مرکز بازداشت فرانسه هم حضور فعال دارد. infos@lacimade.org www.lacimade.org/en-region

Group d'information et de Soutien des Immigrés Group for Information and Support for Immigrants گروه ارائه‌دهنده‌ی اطلاعات و پشتیبانی به مهاجران (گروپ دَنفورماسیون ا دو سوتین دز ایمیگره)

این گروه در زمینه‌ی مسائل حقوقی اتباع خارجی تخصص دارد. خدمات اصلی آن عبارتند از مشاوره‌های حقوقی مجانی به نیازمندان، تصحیح نشریات و برگزاری جلسات آموزشی در مورد

قوانین مربوط به اتباع خارجی. 3, villa Marcès, 75011 Paris + 33 (0) 1 43 14 84 84 gisti@gisti.org www.gisti.org

Association Pierre Claver انجمن پیر کلاور (اسوسیاسیون پیر کلاور) این انجمن به پناهندگان بزرگسال تحصیل‌کرده کمک می‌کند تا با موفقیت در جامعه‌ی فرانسوی ادغام شوند. با برگزاری کلاس‌های منظر و فعالیت‌های اجتماعی، ورزشی، هنری و فرهنگی همراه با مردم فرانسه، به آن‌ها زبان و مقررات اجتماعی را آموزش می‌دهد. پناهجویان معمولاً دو سال با انجمن می‌مانند تا واجد شرایط دریافت بورسیه‌ی پیر کلاور باشند (این بورسیه ۱۰۰ درصد توسط بخش خصوصی – عمدتاً آکسا AXA - تامین می‌گردد) تا بتوانند وارد کالج شده یا آموزش حرفه‌ای دریافت کنند و برای افتتاح شرکت یا کاریابی کمک بگیرند.

پاره‌ای از وکلای ارشد به دانش‌جویان انجمن پیر کلاور و متقاضی پناهندگی یا اقامت، کمک‌های حقوقی رایگان ارائه می‌دهند. 28 bis, rue de Bourgogne, 75007 Paris + 33 (0) 1 45 55 57 41 associationpierreclaver@orange.fr www.pierreclaver.org

Association Revivre Revive Association انجمن احیا (اسوسیاسیون روویور) این انجمن صرفاً برای پناهجویان سوری در فرانسه تشکیل شده تا از آن‌ها استقبال کند، اطلاعات لازم را در اختیار آن‌ها بگذارد، و در کلبه‌ی مراحل آن‌ها را راهنمای و همراهی کند. خدمات آنلاین به زبان‌های عربی، فرانسوی، انگلیسی، توسط سابرین شم-راساس (Sabreen al-Rassace) اداره می‌شود. Mairie de Paris du 20e arrondissement 6, Place Gambetta, 75020 Paris Metro: Gambetta, lines: 3, 3 bis Bus: 60, 64, 69 + 33 (0) 6 34 15 22 40 refugiesrevivre@gmail.com www.association-revivre.fr

Forum réfugiés-Cosi فروم رفوژیه-کوزی این انجمن از پناهجویان استقبال کرده و با ارائه‌ی کمک‌های اجتماعی و قانونی، از حق اخذ پناهندگی آن‌ها در جنوب‌شرق

فرانسه حمایت می‌کند. در ضمن حقوق بشر، حاکمیت قانون و دموکراسی را هم در کشور‌های متبوع پناهجویان ترویج می‌دهد. دفتر مرکزی: 28 rue de la Baisse - CS71054 - 69612 Villeurbanne Cedex +33 (0) 4 78 03 74 45

دفتر لیون: Plate-forme d'accueil de Lyon: 326 rue Garibaldi - BP 77412 - 69347 Lyon Cedex 7 +33 (0) 4 72 77 68 02

دفتر نیس: Plate-forme d'accueil de Nice 75 boulevard François Grosso - 06000 Nice +33 (0) 4 97 25 46 30

دفتر کلرمونت-فراند: Plate-forme d'accueil de Clermont-Ferrand 34 rue de Niel - BP 60024 - 63018 Clermont-Ferrand Cedex 2 +33 (0) 4 73 14 36 00

دفتر ماریسی: Plate-forme d'accueil de Marseille 27 boulevard d'Athènes - BP 19197 - 13201 Marseille Cedex 02 (آدرس این دفتر تا پایان سال ۲۰۱۶ تغییر خواهد کرد) +33 (0) 4 91 50 28 16 direction@forumrefugies.org conseiljuridique@forumrefugies.org www.forumrefugies.org

France Terre d'Asile (France Country of Asylum) فرانسه سرزمین پناهندگی (فرانس تر دازیل) کمک به پناهجویان در فرانسه، بدون توجه به وضعیت قانونی آن‌ها به‌عنوان فرد پناه‌جو یا بی‌وطن. ترویج‌کننده‌ی حقوق پناهندگان، ادغام شدن در جامعه، و دسترسی به اشتغال، مسکن، و کلاس‌های آموزش زبان فرانسه. infos@france-terre-asile.org www.france-tere-asile.org

Groupe d'Information et de Soutien des Immigrés (مجموعه‌ی الدعم والمعلومات للمهاجرين) مجموعه‌ی المعلومات و دعم المهاجرين متخصصّة في القانون بشأن الأجانب. وتشمل خدماتها الرئيسية الاستشارات القانونية المجانية للمحتاجين، وتحرير المطبوعات ودورات تدريبية في القانون بشأن الأجانب. 3, villa Marcès, 75011 Paris + 33 (0) 1 43 14 84 84 gisti@gisti.org www.gisti.org

Association Pierre Claver جمعية پیر کلافر تساعد طالبي اللجوء من البالغين من خلال التعليم والإدماج الناجح في المجتمع الفرنسي، كما تساعد في تعليم اللغة والأداب الإجتماعية من خلال الدروس العادية و الأنشطة الإجتماعية والرياضية والفنية و الثقافية والتواصل مع الشعب الفرنسي.

يمضي اللاجئون عادة مدة سنتين مع الجمعية قبل التأهل للحصول على منحة بيبير كلافر (التي يمولها القطاع الخاص بنسبة ۱۰۰ بالمائة وذلك عبر شركة أكسا بشكل أساسي). تساعد هذه المنح على دخول الكليات أو مراكز التدريب المهني، أو للمساعدة في تأسيس مشروع أو في العثور على وظيفة. يعمل مع الجمعية مجموعة من كبار المحامين الذين يقدمون المساعدة القانونية على أساس الصالح العام و ذلك لطالب بيبير كلافر ممن يتقدمون بطلبات اللجوء أو الإقامة. 28 bis, rue de Bourgogne, 75007 Paris + 33 (0) 1 45 55 57 41 associationpierreclaver@orange.fr www.pierreclaver.org

Association Revivre Revive Association جمعية الإحياء تختص الجمعية باللّاجئين السوريين في فرنسا فقط، و تعنى بخدمات الترحيب و الإعلام و توجيه اللاجئين ومرافقتهم في جميع الخطوات. تتوفر خدماتهم على الإنترنت باللغات العربية والفرنسية والإنجليزية، و الموقع تحت إدارة صابرين الرساس. Mairie de Paris du 20e arrondissement 6, Place Gambetta, 75020 Paris

عن طريق المترو: Gambetta, lines: 3, 3 bis عن طريق الباص: 60, 64, 69 + 33 (0) 6 34 15 22 40 refugiesrevivre@gmail.com www.association-revivre.fr

Forum réfugiés-Cosi منبر اللّاجئين-كوزي يقدم خدمات استقبال اللاجئين والدفاع عن حقوقهم في الحصول على اللجوء في منطقة الجنوب الشرقي من فرنسا من خلال تقديم المساعدات القانونية والإجتماعية. كما تعمل أيضاً في بلدان المنشأ لتعزيز حقوق الإنسان وسيادة القانون والديمقراطية.

المكاتب الرئيسية Plate-forme d'accueil de Lyon 326 rue Garibaldi - BP 77412 - 69612 Villeurbanne Cedex +33 (0) 4 78 03 74 45

Plate-forme d'accueil de Lyon 326 rue Garibaldi - BP 77412 - 69347 Lyon Cedex 7 +33 (0) 4 72 77 68 02

Plate-forme d'accueil de Nice 75 boulevard François Grosso - 06000 Nice +33 (0) 4 97 25 46 30

Plate-forme d'accueil de Clermont-Ferrand 34 rue de Niel - BP 60024 - 63018 Clermont-Ferrand Cedex 2 +33 (0) 4 73 14 36 00

Plate-forme d'accueil de Marseille 27 boulevard d'Athènes - BP 19197 - 13201 Marseille Cedex 02 (سيتميز هذا العنوان قبل نهاية عام ۲۰۱۲)

+33 (0) 4 91 50 28 16 direction@forumrefugies.org conseiljuridique@forumrefugies.org www.forumrefugies.org

France Terre d'Asile (France Country of Asylum) فرنسا بلد اللجوء تساعد طالبي اللجوء في فرنسا بغض النظر عما إذا كان وضعهم قانوني أو من المحرومين من الجنسية، كما تعمل

على دعم حقوق اللاجئين وإدماجهم و تمكينهم من الحصول على فرص العمل والسكن وتعليم اللغة الفرنسية. infos@france-terre-asile.org www.france-terre-asile.org

Secours Catholique (Catholic Relief) – Caritas France وكالة الغوث الكاثوليكية تقدم الدعم العملي والمعنوي لجميع طالبي اللجوء بغض النظر عن ديانتهم. يقوم المتطوعون (من غير المحامين ممن تلقوا التدريب اللازم) بالمساعدة على الإدماج بالمجتمع الفرنسي و طلبات الحصول على اللجوء أو الإقامة. 106 rue du Bac, 75341 Paris + 33 (0) 1 45 49 73 00 www.secours-catholique.asso.fr

هولندا

النظام السياسي نظام الحكم في هولندا ملكي إلا أن مجلس الوزراء يدير السلطة الفعلية، و هو يعتبر الهيئة التنفيذية الرئيسية للحكومة. يفترض أن التحالفات السياسية والطبيعية المعقدة للحكومة من شأنها أن تحقق دوراً إيجابياً في تقاسم السلطة و تحقيق التوافق. ينتخب البرلمان من قِبل الشعب و هناك مقاعد مخصصة وفقاً للأصوات المنتخبه. الحزبان الأساسيان في البلاد هما حزب الشعب من أجل الحرية و الديمقراطية الذي ينتمي لتيار وسط اليمين، و حزب العمال الذي ينتمي لوسط اليسار. يرأس خيرت فيلدرز حزب من أجل الحرية، و هو حزب قومي مناهض للهجرة و يعتبر من القوى السياسية الهامة في هولندا.

الجغرافيا هولندا هي من البلدان الأكثر كثافة سكانية في العالم، و هي تقع على بحر الشمال و أراضيها مسطحة و منخفضة بشكل عام مما يجعلها عرضة للفيضانات.

التركيبة السكانية يبلغ عدد سكان هولندا ۱۷ مليون نسمة، معظمهم من الناطقين باللغة الهولندية. ترجع أصول السكان المهاجرين في البلاد إلى

داروخانه‌ها

اکثر داروخانه‌ها در طول ساعات اداری عادی باز هستند، اما داروخانه‌های احتیاطی - «فارماسی دو گارد» (pharmacie de garde) - روزهای یک‌شنبه و شب‌ها هم بازند. اگر علامت صلیب سبز یک داروخانه روشن باشد، یعنی باز است، اما برای خدمات شبانه شاید مجبور شوید زنگ درش را بزنید. داروخانه‌های ۲۴ ساعته در شهرهای بزرگ راحت‌تر پیدا می‌شوند.

مغازه‌ها

مغازه‌ها در شهرهای کوچک و روستاها معمولاً از دوشنبه تا شنبه از ۹ صبح تا ۱۲ ظهر و بعد دوباره از ۲ بعدازظهر تا ۷ عصر باز هستند. فروشگاه‌های بزرگ‌تر در مرکز شهرها، و همین‌طور سوپرمارکت‌های خارج از شهر، تمام روز باز هستند.

سوپرمارکت‌ها

هایپرمارکت‌هایی چون ژئانت (Géant)، اوشان (Auchan) و کرفور (Carrefour) انواع محصولات را به خریداران ارائه می‌دهند - از مواد غذایی گرفته تا لوازم خانگی - اما معمولاً بیرون شهرها هستند. سوپرمارکت‌های کوچک‌تر مانند آلدی (Aldi)، لیدل (Lidl)، و نتو (Netto) در شهرهای کوچک و بزرگ یافت می‌شوند، و مواد غذایی و نوشیدنی‌های ارزان‌قیمتی ارائه می‌دهند.

زباله و بازیافت

هر ناحیه مسئول اداره‌ی زباله‌های خود است. معمولاً ایستگاه‌هایی برای دورریختن مواد قابل بازیافت هست. لوازم برقی ناخواسته را می‌توان به فروشگاه‌های که از آن خریداری شده پس داد.

غذاها، نوشیدن مشروب

و سیگارکشیدن
سیگارکشیدن در فرهنگ فرانسه خیلی باب است، اما در مکان‌های عمومی مثل ایستگاه‌های قطار ممنوع می‌باشد. سیگارکشیدن در رستوران‌ها و بارها هم ممنوع است. شراب نوشیدن اصلی اکثر فرانسوی‌ها است، و بسیاری‌ها با وعده‌های غذایی‌شان یک گیلان شراب می‌نوشند. فرانسوی‌ها عاشق نان باگت هستند، و مردم اغلب صبورانه بیرون نانواپی‌ها (boulangerie) را

می‌ایستند تا باگت تازه بخردند. کرب (Crêpe)، یا پن‌کیک‌های نازک، در فرانسه به‌شدت پر طرفدار هستند و با موادی چون پنیر و ژامبون برای ناهار یا شام و یا سس شکلات و میوه به‌عنوان شیرینی سرو می‌شوند. کرب‌فروشی‌ها در بسیاری از خیابان‌های فرانسه پیدا می‌شوند، مخصوصاً در استان بریتانی (Bretagne). وعده‌ی ناهار، از قدیم، در روزهای عادی هفته در بیستروهای (اغذیه‌فروشی) محلی صرف می‌شد. از آن‌جایی‌که حال فرانسوی‌ها وقت کمتری برای صرف ناهار دارند، این سنت در حال انقراض است، اما بسیاری از بیستروها هنوز «منوی روز» (منو دو ژور - menu du jour) ارائه می‌دهند، که قیمتش ثابت بوده و دو یا سه قسمت دارد. رستوران‌هایی که غذاهای حلال سرو می‌کنند به راحتی پیدا می‌شوند؛ بهتر است پرسید. سوپرمارکت‌ها گوشت حلال می‌فروشند، و تعداد شرکت‌های تولیدکننده‌ی مواد غذایی حلال در حال افزایش است.

آداب و رسوم

جشن روز ملی فرانسه یا لافت ناسیونال (La Fête Nationale)، یا روز باستیل (Bastille)، محبوب‌ترین جشن سکولار فرانسه است، که به یادبود حمله‌ی شهروندان فرانسوی به زندان باستیل در سال ۱۷۸۹، و آغاز انقلاب فرانسه، برگزار می‌شود. در این روز آتش‌بازی می‌کنند و رژه می‌روند، و یک رویداد خانوادگی مهم است. در جشن روز ۱ آوریل، روز ماهی آوریل (پواسون دو آوریل Poisson d'Avril)، یا دروغ روز اول آوریل (April Fools' Day)، کودکان به‌عنوان شوخی پشت مردم یک ماهی کاغذی می‌چسبانند. گفته می‌شود منشا آن به صدها سال پیش برمی‌گردد، زمانی که پاپ تقویم را تغییر داد تا سال جدید روز ۱ ژانویه آغاز شود و آن‌هایی که از تاریخ قدیمی روز ۱ آوریل متابعت می‌کردند، نادان محسوب می‌شدند.

مراسم ازدواج

یکی از بخش‌های مهم عروسی‌های فرانسوی بازکردن شیشه‌های شامپاین با شمشیر ویژه است. گفته می‌شود این رسم توسط شمشیرزنان سواره‌نظام ناپلئون آغاز گردید.

آن‌ها با سرعت زیاد با اسب چهارنعل می‌رفتند و سر بطری‌های شامپاینی را که زنان در هوا نگه داشته بودند می‌بریدند.

یک حرکت معمول

حلقه درست‌کردن با انگشتان شست و سبابه و قراردادن آن روی بینی یعنی طرف مست است. ادای فلوت‌زدن یعنی طرف زیادی وراجی می‌کند.

یک گفته‌ی معمول

«له دوا دان لو نه» (Les doigts dans le nez) (انگشت در دماغ) یعنی کاری که انجامش آسان است.

فیلم‌ها

«لو اور» (Le Havre): یک نویسنده‌ی مسن ناموفق در شهر ساحلی فرانسوی لو اور امورات خود را با واکس‌زدن کفش‌های مردم به‌زور می‌گرداند. زندگی او پس از کمک به یک مهاجر آفریقایی جوان غیرقانونی و فراری از دست پلیس، به‌طور غیرمنتظره‌ای تغییر می‌کند. این مرد، مهاجر جوان را از یک بازرس سرسخت که در تعقیب مهاجران غیرقانونی است، مخفی می‌کند. «آنتر له مور» (Entre les Murs) (بین دیوارها): یک معلم ادبیات فرانسه در یک مدرسه‌ی سخت‌گیر در پاریس به‌شدت سعی دارد برای دانش‌آموزان اکثریت مهاجر خود الهام‌بخش باشد. با خودداری دانش‌آموزان از یادگیری برنامه‌های درسی نویسندگان قدیمی فرانسه، او مجبور می‌شود برنامه‌ی نامتعارفی طرح کند و دانش‌آموزان را در مرکز یک روش خلاقانه و جدید در ادبیات قرار بدهد. «ان پروفهت» (Un Prophète) (یک پیامبر): یک خرده‌مجرم اصالتاً الجزایری سر از زندان درمی‌آورد و مجبور می‌شود با زندگی در زندان‌های فرانسه و راه و رسم آن آشنا شود. او سلسله‌مراتب زندان را کنار زده و میان سایر زندانیان به الگو تبدیل می‌شود، و در نهایت مورد احترام جناح‌های رقیب مسلمان و کورسی (Corsican) قرار می‌گیرد، اما این ترقی برایش دشمنان بیشتری ایجاد می‌کند.

کتاب

«بیگانه»

نوشته‌ی آلبر کامو (Albert Camus): این کتاب در سبک هستی‌گرایی یک موفقیت بزرگ بود و داستان آن درباره‌ی یک مرد فرانسوی-الجزایری است که از

الطعام و الشرب و التدخين

پنشنر التدخين في فرنسا بشكل عام، و لكنه يمنع في الأماكن العامة مثل المحطات و القطارات، كما يمنع أيضاً داخل البارات و الحانات و المطاعم. يعتبر النبيذ من المشروبات الأساسية في فرنسا و يحب الفرنسيون تناول النبيذ مع وجبات الطعام. الفرنسيون مولعون بالخبز الفرنسي المشهور و لذلك تراهم غالباً يصطفون في طوابير أمام المخازن بانتظار الخبز الطازج في الصباح. كما يتابع فطائر الكريب المعروفة في جميع أنحاء فرنسا و يتناولها الناس عند الظهيرة أو العشاء مع المأكولات الخفيفة المألحة مثل شرائح لحم الخنزير و الجبنه، كما يمكن تناولها مع الشوكولاته و الفواكه كنوع من أنواع الحلويات، و تنتشر أكشاك بيع الكريب في الشوارع خاصة في منطقة بریتانی. يتناول الفرنسيون تقليدياً وجبة الغداء في الحانات المحلية خلال أيام العمل، إلا أن هذه العادة بدأت بالتلاشي بسبب قصر فترة استراحة الغداء، و ما تزال العديد من الحانات تقدم قائمة بالوجبات النهارية التي تتكون من طبقين أو ثلاث أطباق بسعر ثابت. تقدم العديد من المطاعم الطعام الحلال، و يمكن الإستفسار محلياً عن مواقع هذه المطاعم، كما يباع اللحم الحلال في محلات السوبرماركت حيث تزدد شركات بيع اللحم الحلال انتشاراً.

التقاليد

العيد الوطني أو يوم الباستيل هو أحد الأعياد العلمانية الشعبية في فرنسا، و يخلد الفرنسيون في هذا اليوم ذكرى إقتحام المواطنين الفرنسيين لسجن الباستيل في عام ۱۷۸۹، و هو الحدث الذي مهد للثورة الفرنسية. يعتبر هذا اليوم حدثاً عائلياً كبيراً و يخرج الناس بمسيرات في الشوارع كما يقومون بإطلاق الألعاب النارية. يحتفل الناس أيضاً بتاريخ ۱ أبريل بيوم سمكة أبريل «Poisson d'Avril» و هو يوم كذبة أبريل، حيث يقوم الأطفال بوضع ورق على شكل سمكة على ظهر الناس على سبيل المزاح الطريف. يعود تاريخ هذا الإحتفال لمئات السنين حين قام البابا بتغيير التقويم و أصبح تاريخ ۱ يناير هو بداية السنة الجديدة و لما استمر بعض الناس بالإحتفال ببداية السنة بتاريخ ۱ أبريل أصبحوا محط سخريه الآخرين.

الأعراس

إن أحد أبرز تقاليد الإحتفال بالأعراس الفرنسية هو قطع عنق زجاجات الشمبانيا باستخدام سيف معد خصيصاً لهذه المهمة. يعتقد أن هذا التقليد بدأ في سلاح الفرسان في عهد نابليون حيث كان مهرة السيفين حينها يقومون بقطع عنق زجاجات الشمبانيا التي كانت النساء تحملها عالياً أثناء عدو الفرسان بسرعة كبيرة.

من الإشارات المشهورة

إذا وضع أحدهم أصابع الإبهام و السبابه بشكل دائرية ووضعهما فوق أنفه فهذا يعني أنه يشير إلى شخص ما بأنه سكران. كما أن التظاهر بالعزف على الفلوت (آلة موسيقية تشبه المزمار) يعني أن شخصاً ما يتحدث كثيراً لدرجة الإزعاج.

من الأقوال المشهورة

تعني عبارة « Les doigts dans le nez» أي (الأصابع في الأنف) أن شيئاً ما غاية في السهولة.

الأفلام

«Le Havre» (لو هافر): يتناول الفيلم قصة كاتب مسن يعيش حياة بسيطة في المدينة الساحلية الفرنسية لو هافر و يكسب رزقه من عمله في مسح الأحذية. تتغير حياة الرجل بشكل مفاجئ حين يقوم بمساعدة أحد المهاجرين الأفارقة غير الشرعيين الذين تبحث عنهم الشرطة. يقوم الرجل بإيواء الصبي و مساعدته في الإختباء من أحد المفتشين الصارمين الذين يقومون بالبحث عن المهاجرين غير الشرعيين في المدينة. «Entre les Murs» («الصف»): يدور الفيلم حول مدرس للأدب الفرنسي يواجه تحدياً في تحفيز طلابه و هم من أصول مهاجرة و و ذلك في إحدى مدارس باريس الصارمة. يرفض الطلاب الكتاب الفرنسيين التقليديين في المنهج الدراسي و يجد المدرس نفسه مجبراً لبدء برنامج دراسي غير تقليدي يكون فيه الطلاب محور نوع أدبي إبداعي جديد.

«Un Prophète» («النبى»): يدور الفيلم حول قصة أحد المهاجرين البسطاء، و هو من أصول جزائرية، و الذي ينتهي به الأمر في السجن حيث يقوم باكتشاف الحياة القاسية داخل السجن الفرنسية. يبدأ الرجل بصعود التسلسل الهرمي في السجن ليصبح الشخصية المسيطرة بين السجناء، و في نهاية الأمر يتمكن

الرجل من كسب احترام كلا الفئتين من المسلمين و الكورسيكيين (القادمين من جزيرة كورسيكا)، لكن وضعه الجديد يجلب له المتاعب و المزيد من الأعداء.

الكتب

«الغريب» (The Stranger) من تأليف ألبرت كاموس: تعتبر هذه الرواية من الأعمال الهامة في مجال الفلسفة الوجودية. تتناول الرواية قصة رجل فرنسي من أصول جزائرية ينفصل عن المشاعر الإنسانية، و يقوم بقتل رجل جزائري على أحد الشواطئ في العاصمة الجزائر، و من ثم يعتقل و يحكم عليه بالإعدام.

بعض المنظمات التي تعمل

مع المهاجرين و اللاجئين

International Organization for Migration - IOM

المنظمة الدولية للهجرة

تقدم المساعدة للمهاجرين في عدة مجالات مثل العودة الطوعية وإعادة الإدماج و مكافحة التهريب و الإدماج والنقل ضمن الإتحاد الأوروبي.

31 rue du Faubourg Poissonnière
75009 Paris
+ 33 (0) 1 40 44 06 91
iomparis@iom.int
www.iomfrance.org

مبادرة حقوق اللاجئين الدولية:

برنامج الحقوق في المهجر وهو عبارة عن دليل المنظمات والجهات التي تقدم المساعدة للمهاجرين واللاجئين في فرنسا.
www.refugeelegalaidinformation.org/france-pro-bono-directory

La Cimade

لا سيماد

تقدم المساعدة القانونية لطالبي اللجوء والمهاجرين غير المسجلين، وذلك في مراكز الإستقبال التابعة لها، كما أن لديها مركزين للإيواء في بيزي وماسي، ولها تمثيل في العديد من مراكز الإحتجاز في فرنسا.
info@lacimade.org
www.lacimade.org/en-region

Hornsgatan 54, Box 175 63
118 91 Stockholm
+46 771199500
info@redcross.se
www.redcross.se

Läkare i Världen (Doctors of the World – Sweden) لاکاره ای وارلدن (پزشکان جهان - سوئد)
ارائه‌دهنده‌ی بهداشت و درمان به مهاجران غیرقانونی که به مراقبت‌های سلامتی دسترسی ندارند. کلینیک پزشکی آن عمدتاً به شهروندان اتحادیه‌ی اروپا و اهالی کشورهای جهان‌سومی خدمات ارائه می‌دهد که دارنده‌ی ویزای یک کشور عضو اتحادیه‌ی اروپا هستند. این سازمان خدمات درمانی خود را از کسی دریغ نمی‌کند، اما افراد فاقد مدارک قانونی، به سیستم بهداشت و درمان عادی معمولاً راحت‌تر دسترسی پیدا می‌کنند. درضمن به کسانی که تقاضای پناهندگی‌شان رد شده هم مشاوره‌ی حقوقی ارائه می‌دهد.
Box 390 06, 100 54 Stockholm
+46 086646687
info@lakareivarlden.se
www.lakareivarlden.se

Läkare Utan Gränser (Doctors Without Borders) لکره اوتن گرنسری (پزشکان بدون مرز)
ارائه‌دهنده‌ی خدمات ارجاع پزشکی مهاجران غیرقانونی در منطقه‌ی استکهلم.
Fredsborgsgatan 24, 4 trappor, Box 47021, 100 74 Stockholm
+46 855609808
info.sweden@msf.org
www.lakareutangranser.se

فرانسه

🏛️ **نظام سیاسی**

فرانسه از ساختار سیاسی دموکراتیک متمرکز و قوی برخوردار بوده و توسط رئیس‌جمهور اداره می‌شود. رئیس‌جمهور و نمایندگان شورای ملی (جایگاه زیرین پارلمان) به مدت پنج دوره توسط رای‌دهندگان انتخاب می‌شوند، نخست وزیر هم توسط رئیس‌جمهور انتخاب می‌شود. در حال حاضر اداره‌ی کشور در دست

آقای فرانسوا اولاند از حزب سوسیالیست سوسیال-دموکرات چپ-میانه است. دومین گروه بزرگ پارلمان جناح راست-میانه یا جمهوری‌خواهان محافظه‌کار هستند، که سابقاً اتحاد جنبش مردمی نامیده می‌شدند. فرانسه شاهد افزایش حمایت‌ها از جبهه ملی راست-افراطی بوده است. این حزب در انتخابات سال ۲۰۱۲ در مقام سوم قرار گرفت و در انتخابات سال ۲۰۱۴ اروپا، از لحاظ عملکرد، بهترین حزب فرانسه معرفی گردید.

📍 **جغرافیا**

فرانسه در منطقه‌ی غرب اروپا جایگاه مرکزی دارد، و با کشورهای آلمان، بلژیک، و لوکزامبورگ از سمت شمال و شرق؛ سوییس و ایتالیا از سمت شرق؛ و اسپانیا از سمت جنوب‌غرب هم مرز است.

👥 **جمعیت**

فرانسه حدود ۶۶ میلیون نفر جمعیت دارد. این کشور دارای تنوع وسیعی از فرهنگ‌ها است، از جمله مردمان برتون-زبان (Breton) ساکن شمال‌غرب و باسک‌ها در جنوب. کل کشور به زبان فرانسوی صحبت می‌کنند.

🕌 **دین و مذهب**

اکثر مردم فرانسه مسیحی کاتولیک یا بی‌دین هستند. حدود ۵ میلیون مسلمان، اکثراً اصالتاً الجزایری، در فرانسه زندگی می‌کنند. مسلمانان و غیر-مسلمانان در کل روابط متفاوتی باهم داشته اما معمولاً خوب بوده است. فرانسه تابع نظام سختی از «لایسیتته»، یا سکولاریسم است، و از سال ۱۹۰۵، به روشنی کلیسا و دولت را از هم جدا کرده است. این یعنی ممنوعیت استفاده از نمادهای مذهبی در مدارس دولتی (از جمله حجاب) و استفاده از نقاب در مکان‌های عمومی، که همین اخیراً قانون شد.

🎓 **تحصیل**

کودکان تا سن ۱۶ سالگی به مدرسه می‌روند. ثبت‌نام برای دبستان در شهرداری صورت می‌گیرد، و برای کودکانی که تسلط کافی به زبان فرانسه ندارند کلاس‌های زبان برگزار می‌شود. پناه‌جویان از نظر دانشگاه‌ها دانشجویان بین‌المللی تلقی می‌شوند، بنابراین باید شهریه بپردازند، و مقدار آن بستگی به دانشگاه

و واحدهای درسی دارد. اما بورسیه هم دارند، از جمله بورسیه‌های وزارت امور خارجه، و بعضی از دانشگاه‌ها از پناه‌جویان شهریه نمی‌گیرند. کمپوس فرانس (Campus France) به پناه‌جویان جویای تحصیلات بالاتر کمک می‌کند. پناه‌جویان در زمان ارزیابی تقاضاهای پناهندگی‌شان معمولاً دسترسی به کلاس‌های آموزشی ندارند، اما امکان دارد داوطلبان در پاره‌ای از مراکز پذیرش کلاس‌های زبان فرانسه برگزار کنند.

🏥 **بهداشت و درمان**

فرانسه یک سیستم بیمه جهانی دارد، که همگان، از جمله پناهندگان، را پوشش می‌دهد. اگر درآمد سالانه‌ی خانواده‌ای زیر ۹۵۳۴ یورو باشد، بیمه‌ی درمانی‌شان مجانی خواهد بود؛ امکان دارد مدرک نشان‌دهنده‌ی وضعیت درآمدی نیاز باشد. پناه‌جویان می‌توانند با ارائه مدارک وضعیت سکونت، وضعیت تاهل و وضعیت مالی، برای بیمه اقدام نمایند.

🇫🇷 **فرانسوی‌ها**

قرن‌هاست که فرانسه در ایجاد الگوهای فرهنگی پیشگام بوده و به خاطر احترام فراوانش به استایل، مُد، و خردمندی، مورد ملاحظه قرار گرفته است.

حس فردیت از ویژگی‌های فرهنگی مهم این کشور بوده، و از جمله مصادیق بارز آن عشق فرانسوی‌ها به آزادی اندیشه است. فرانسوی‌ها می‌توانند نسبت به رفتارهای خاص و محل آزادی‌های شخصی‌شان، تعصب نشان بدهند.

👤 **تابوها**

آدامس‌جویدن در مکان‌های عمومی مناسب نیست، و بشکن‌زدن به‌شدت بی‌ادبی تلقی می‌شود. فرانسوی‌ها خیلی درباره‌ی سیاست صحبت می‌کنند، اما معمولاً نباید در مورد رای‌شان از آن‌ها سوالی پرسیده شود.

🏠 **زندگی مشترک زن و مرد (بدون ازدواج)**

در فرانسه بسیاری از زوج‌های غیرمزدوج با هم زیر یک سقف زندگی می‌کنند، و قانون بین روابط غیررسمی («پیوند آزاد») و روابط رسمی («پیوند صیغه‌ای») فرق می‌گذارد.

👫 **روابط بین زوج‌های هم‌جنس**

ازدواج بین زوج‌های هم‌جنس از سال ۲۰۱۳ در فرانسه قانونی شده است.

فرنسا

🏛️ **النظام السياسي**

تتمتع فرنسا ببنية ديمقراطية مركزية قوية بقيادة الرئيس. ينتخب الناس الرئيس و ممثلين في الجمعية الوطنية (المجلس الأدنى في البرلمان) لمدة خمس سنوات، و يقوم الرئيس باختيار رئيس الوزراء. يرأس البلاد حالياً فرانسوا أولاند الذي ينتمي للحزب الاشتراكي الديمقراطي الإجماعي الذي يمثل تيار وسط اليسار. أما ثاني أكبر حزب في البرلمان فهو ينتمي لوسط اليمين، و هو حزب الجمهوريين المحافظين، الذي كان يسمى سابقاً الإتحاد من أجل الحركة الشعبية. شهدت فرنسا موجة من التأييد للجهة الوطنية اليمينية المتطرفة التي حصلت على المركز الثالث في انتخابات عام ۲۰۱۲ كما كان أيضاً أفضل الأحزاب أداء في الإنتخابات الأوربية لعام ۲۰۱۴.

🌐 **الجغرافيا**

تحتل فرنسا موقعاً مركزياً في أوروبا الغربية، و تقع على الحدود مع ألمانيا و بلجيكا و لوكسمبورغ إلى الشمال والشرق، و تجاورها سويسرا وإيطاليا من الشرق، وإسبانيا من الجنوب الغربي.

👥 **التركيبة السكانية**

يبلغ عدد السكان ٦٦ مليون نسمة، و يوجد فيها تنوع غني من الثقافات مثل الفرنسيين الناطقين باللغة البريطانية في الشمال الشرقي و إقليم الباسك في الجنوب. تستخدم اللغة الفرنسية في جميع أنحاء البلاد.

🕌 **الأديان**

غالبية الفرنسيين هم من أتباع الكنيسة الكاثوليكية أو من غير المتدينين. يبلغ عدد المسلمين ٥ مليون نسمة، معظمهم من أصول جزائرية، و بالرغم من أن العلاقات بين المسلمين و غير المسلمين شهدت بعض الإضطرابات إلا أنها جيدة بشكل عام. تلتزم فرنسا بتقاليد علمانية صارمة و هو ما يعرف بمسمى العلمانية الفرنسية أو «لايسيتته»، حيث يوجد فصل واضح بين الكنيسة و الدولة منذ عام ۱۹۰٥. تعكس علمانية الدولة من خلال حظر

جميع أشكال الرموز الدينية في المدارس الحكومية (و منها الحجاب)، و مؤخراً تم منع النقاب في الأماكن العامة أيضاً.

🎓 **التعليم**

يلتحق الطلاب بالمدرسة حتى سن ١٦ عام. يمكن تسجيل الطلاب في المدارس الابتدائية في مجلس البلدية، و يتم تسجيل الأطفال الذين لا يتكلمون اللغة الفرنسية بشكل جيد في دورات لتعليم اللغة. تقبل الجامعات طلبات التسجيل من اللاجئين الأجانب، و عليهم دفع الرسوم الجامعية التي تختلف بحسب الجامعة و برنامج الدراسة. تتوفر بعض المنح الدراسية للطلاب و منها مثلاً منح وزارة الخارجية الفرنسية، كما أن بعض الجامعات تمنح اللاجئين رسوماً مخفضة، كما تقوم مؤسسة الحرم الجامعي في فرنسا «Campus France» بمساعدة اللاجئين الذين يودون متابعة الدراسات العليا. لا يحق للاجئين عموماً التسجيل في دورات دراسية أثناء دراسة طلب اللجوء الخاص بهم، إلا أن هناك دورات لتعليم اللغة الفرنسية يقوم بها المتطوعون في بعض مراكز الإستقبال.

🏥 **الرعاية الصحية**

يوجد في فرنسا نظام تأمين صحي شامل، أي أنه يشمل جميع المقيمين بمن فيهم طالبي اللجوء. يتلقى ذوي الدخل المحدود، ممن يقل دخلهم الأسري عن ٩,٥٣٤ يورو، تأميناً صحياً مجانياً بشرط تقديم أوراق ثبوتية تثبت حالة الدخل. يمكن للاجئين تقديم طلب للحصول على تأمين صحي مرفقاً بالأوراق الثبوتية الخاصة بوضع الإقامة و الحالة العائلية و المادية.

🇫🇷 **الشعب الفرنسي**

لعبت فرنسا دوراً ريادياً في صناعة الثقافة و الفكر، كما أنها مركز عالمي غني التنوع و الثقافات له إسهامات و صدق مرموق في مجالات الموضة و الأناقة و الفكر. يتميز الفرنسيون أيضاً بتقديرهم الكبير لموضوع الحرية الفردية و الذي ينعكس في شغفهم بحرية التعبير عن الرأي. كما أنهم يبدون تشدداً تجاه بعض السلوكيات التي تعتبر من وجهة نظرهم بأنها تحد من الحريات الشخصية.

🚫 **المحظورات**

يعتبر مضغ العلكة أو اللبان سلوكاً مبتدلاً، كما ينظر إلى طق الأصابع

اطلاعات كاربردی

کتصرف قليل التهذيب. يتحدث الفرنسيون في أمور السياسة كثيراً، إلا أنه لا يستحب السؤال عن الحزب السياسي الذي يصوت لصالحه الشخص.

🏠 **المساكنة قبل الزواج**

تعتبر المساكنة قبل الزواج أمراً شائعاً في فرنسا، كما أن القانون يفرق بين العلاقات الحرة «en union libre» و العلاقات الأهلية «en concubinage».

👫 **الزواج المثلي**

يسمح القانون الفرنسي بالزواج المثلي و ذلك منذ عام ۲۰۱۳.

⚕️ **الصيدليات**

تفتح معظم الصيدليات خلال أوقات الدوام العادي، و هناك ما يسمى بالصيدلية الليلية أو «pharmacie de garde» التي تفتح ليلاً و خلال أيام الأحد. إذا كانت إشارة الصليب الأخضر مضاءة فذلك يعني أن الصيدلية مفتوحة، و ربما يجب استخدام الجرس أثناء أوقات العمل الليلية، و قد تفتح بعض الصيدليات في المدن الكبرى لمدة ۲۴ ساعة.

🛒 **المحلات التجارية**

تفتح المحلات التجارية في القرى و المدن الصغيرة من الإثنين إلى السبت من الساعة ٩ صباحاً إلى ١۲ ظهراً، و من ثمر من الساعة ٢ ظهراً إلى الساعة ٧ مساءً. تبقى المحلات مفتوحة طوال اليوم في المدن الكبرى و ينطبق الأمر أيضاً على محلات السوبرماركت.

🛒 **محلات السوبرماركت**

توفر محلات السوبرماركت جبان، أوشان، كارفور خيارات تسوق واسعة من المأكولات للمنتجات المنزلية، و لكن معظمها يوجد خارج المدن. توجد بعض محلات التسوق الصغيرة مثل ألدي و ليدل و نيتو في المدن الصغيرة و تتوفر فيها أنواع المشروبات و الطعام بأسعار مقبولة.

🏢 **النفايات و إعادة التدوير**

تقوم كل منطقة بالتعامل مع النفايات الخاصة بها، و توجد بشكل عام محطات للتخلص من المواد القابلة للتدوير، كما يمكن التخلص من المواد الإلكترونية غير المرغوب بها في محل البيع نفسه.

«سورسترومینگسکیوا»

(Surströmmingskiva)، یکی از قدیمی‌ترین سنت‌های آشپزی سوئد است و به نظر اغلب خارجی‌ها مخلوطی حال‌بهر زن می‌آید. شاه‌ماهی را در بشکه تخمیر می‌کنند، و نتیجه‌ی آن یک غذای دریایی تند و بوگندو از آب درمی‌آید. به همین دلیل، تقریباً همیشه در فصل تابستان و در فضای باز صرف می‌شود.

★ فستیوال‌ها

میدسومارفستن (Midsommarfesten): این فستیوال جالب در اوج تابستان جشن گرفته می‌شود و سوئدی‌ها درش دور یک میله‌ای آراسته به گل‌ها و برگ‌ها می‌رقصند. این فستیوال عمدتاً از گذشته‌ی کشاورزی کشور نشأت می‌گیرد و این سنت حتی پس از مهاجرت مردم از ییلاقات هم هنوز ادامه دارد. والبورگمسوافتن

Valborgsmässoften: سوئدی‌ها برای وداع با زمستان طولانی، سرد و تاریک و استقبال از بهار و ماه‌های گرم‌تر آتش روشن می‌کنند و جشن می‌گیرند. فورشتا مای (Första Maj): سوئدی‌ها روز اول می، روز کارگر، راهپیمایی می‌کنند. تمایل چپی قوی مردم سوئد زنده می‌شود.

🗨 جمله‌های مفید

«یابگ پراتار اینته سا برا سونسکا» (Jag pratar inte så bra svenska) من خیلی خوب سوئدی صحبت نمی‌کنم. «کان نی پراتا لینه لانگساماره، تک؟» (Kan ni prata lite långsammare, tack?) می‌شود کمی آهسته‌تر صحبت کنید لطفاً؟ «یابگ لار میگ سونسکا» (Jag läg mir svenska) من دارم زبان سوئدی یاد می‌گیرم.

▶ فیلم‌ها

«سوینالگورنا» (Svinalägorna) (فراتر): به یک زن سوئدی ساکن خانه‌های پروژه‌ای خبر می‌دهند که مادرش رو به موت است. این بحران او را به دوران سخت کودکی می‌برد، خصوصاً به مادر فنلاندی و پدر منزوی‌اش که برای فرار از موقعیت درجه دو خود در اجتماع سوئد، به الکل و خشونت پناه می‌برد. «دت نیا لندت» (Det Nya Landet) (کشور جدید): گفته می‌شود این فیلم زیبا راه را برای سینمای چندفرهنگی سوئد باز کرد. داستان آن درباره‌ی زندگی

چندوجهی یک نوجوان سومالیایی و یک مرد ایرانی ۴۰ ساله است که در کمپ پناهجویان با هم آشنا می‌شوند. آن‌ها برای فرار از پلیس و گذشته‌شان، همراه با ملکه‌ی شاپسته‌ی سابق سوئد، در این کشور جدید سفر می‌کنند. «اوتواندرارنا» (Utvandrarna) (مهاجران): این فیلم بر اساس دو رمان ساخته شده و چهار قسمت است. داستان آن درباره‌ی سفر یک خانواده‌ی سوئدی در اواسط قرن ۱۹ است که برای شروع یک زندگی جدید در آمریکا، از فقر منطقه‌ی روستایی سوئد می‌گریزند. در آن‌جا مجبور می‌شوند با موقعیت اجتماعی جدید خود به‌عنوان مهاجر کنار بیایند و به زندگی کشاورزی در منطقه‌ی غرب میانه‌ی ایالات متحده عادت کنند.

📖 کتاب

«روزهای رحمت او» (The Days of His Grace) نوشته‌ی ایویند جانسون (Eyvind Johnson): داستان این رمان نیر چه تاریخی، سرگذشت یک خانواده در طول نخستین سال‌های قرون وسطی در شمال ایتالیا و زمان اشغال منطقه توسط پادشاه شارلمانی فرانکی است.

؟ تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای

همکاری‌کننده با پناهجویان و مهاجران
Welcome to Europe (w2eu) Sweden
به اروپا خوش آمدید - سوئد
ارائه‌دهنده‌ی اطلاعات جامع و به‌روز به زبان‌های عربی، انگلیسی، فارسی، و فرانسوی درباره‌ی قوانین پناهندگی سوئد و نحوه‌ی اقدام، قانون دویلین ۳، کمک به افراد زیر سن قانونی، بازداشت، اخراج از کشور، الحاق به خانواده، کمک‌های پزشکی، و کار.
www.w2eu.info/swedenen.html

Swedish Refugee Advice Center

مرکز مشاوره پناهندگان سوئد
ارائه‌دهنده‌ی مشاوره‌های حقوقی و کمک در زمینه‌ی پناهندگی، الحاق به خانواده، تابعیت و سایر امور مربوط به قانون اتباع.
Gyllenstiernsgatan 14, 115 26 Stockholm (دوشنبه تا چهارشنبه از ۹ صبح تا ۱ بعدازظهر)
+46 200880066
info@sweref.org
www.sweref.org

Red Cross Sweden

صلیب سرخ سوئد
ارائه‌دهنده‌ی حمایت‌ها، اطلاعات، و مراقبت‌ها به مهاجران و پناهجویان در سوئد.

Kontrapunkt

کُنتراپونکت

ارائه‌دهنده‌ی انواع کمک‌ها، از جمله مشاوره‌های حقوقی، کلاس‌های زبان، ایجاد شبکه‌های اجتماعی، خوراکی و پوشاک. این مرکز بسیار کارآمد بوده و - برخلاف مرکز مشاوره پناهندگان سوئد - توسط داوطلبان اداره می‌شود.
www.kontrapunktmalmo.net

FARR – Swedish Network of

Refugee Support Groups

فار - شبکه‌ی گروه‌های حمایت از پناهندگان سوئد
به پناهجویانی که تقاضای پناهندگی‌شان رد شده مشاوره‌های حقوقی ارائه می‌دهد و کلینیک‌های درمانی مخصوص مهاجران فاقد مدارک قانونی را داوطلبانه اداره می‌کند. این سازمان فراگیر در قسمت‌های مختلف سوئد دفتر دارد.
Box 391, 101 27 Stockholm
+46 871100245
info@farr.se
www.farr.se

Ingen Människa Är Illegal

(No One Is Illegal Network)

اینکن مانیسکا آر ایلگال
(شبکه‌ی هیچ‌کس غیر قانونی نیست)
ارائه‌دهنده‌ی حمایت‌های عملی به کسانی که پس از رد شدن تقاضای پناهندگی‌شان، بدون مدارک قانونی در کشور زندگی می‌کنند. در این وب‌سایت اطلاعاتی به زبان‌های مختلف و همین‌طور شماره‌های تماس مکان‌های مختلف آمده است.
www.ingenillegal.org

Caritas Sverige

کارتاس سوریه (سوئد)
ارائه‌دهنده‌ی مشاوره‌های حقوقی به مهاجران غیرقانونی در امور مربوط به تقاضای مجدد یا بازگشت، و همین‌طور کمک‌های مادی. این سازمان در جاهای مختلف کشور شعبه دارد.
Ölandsgatan 42, 116 63 Stockholm
+46 855602000
www.caritas.se

Red Cross Sweden

صلیب سرخ سوئد
ارائه‌دهنده‌ی حمایت‌ها، اطلاعات، و مراقبت‌ها به مهاجران و پناهجویان در سوئد.

«Kan ni prata lite långsammare, tack?»
آی (هل يمكن أن تتكلم ببطء من فضلك؟)
«Jag lär mig svenska» آی
(أنا أتعلم اللغة السويدية)

▶ الأفلام

«العالم الآخر» (Svinalägorna): يدور الفيلم حول امرأة سويدية تتلقى خبراً بأن أمها على وشك الوفاة. تجد المرأة نفسها في وضع يجبرها على مواجهة ماضيها حين كانت طفلة صغيرة و خاصة بعدها عن والدها ووالدتها الذين تعود أصولهما إلى فنلندا و كيف كان والدها يحاول إخفاء هويته و أصله من خلال انغماسه بتناول المشروبات الكحولية و لجوئه للعنف. «البلد الجديد» (Det Nya Landet): يعتقد أن هذا الفيلم المفعم بالأحاسيس مهد لانتشار الأفلام السينمائية من الثقافات الأخرى في السويد. يتناول الفيلم قصة صبي مراهق صومالي و رجل إيراني يبلغ من العمر ٤٠ عام يلتقيان في مخيم للاجئين. يبدأ الإثنين حياتهما في البلد الجديد مع ملكة جمال السويد سابقاً و يهربون من الشرطة و من ماضيهم. «المهاجرون» (Utvandrarna):

يستند الفيلم على رواية من أربع أجزاء تحمل نفس الإسم، و يتناول قصة عائلة سويدية في منتصف القرن التاسع عشر. تهاجر العائلة من الريف بحثاً عن حياة جديدة في أمريكا حيث يحاولون التأقلم مع حياتهم كمهاجرين و مزارعين في الغرب الأوسط الأمريكي.

📖 الكتب

«The Days of His Grace»
(«أيام نعمته») من تأليف إيفيند جونسون: و هي رواية تاريخية تجري أحداثها في شمال إيطاليا خلال العصور الوسطى و تتناول حياة أسرة أثناء اجتياح الملك الفرنسي شارلمان للمنطقة.

؟ بعض المنظمات التي تعمل

مع المهاجرين و اللاجئين
Welcome to Europe (w2eu) Sweden
مرحباً بكم في أوروبا-السويد
توفر معلومات محدثة شاملة باللغات العربية والإنجليزية والفارسية والفرنسية حول قوانين اللجوء في السويد وكيفية تطبيقها ومعاهدة دبلن الثالثة كما تقدم المساعدة للقاصرين و أولئك المعرضين للاعتقال والإبعاد إضافة إلى خدمات جمع شمل الأسرة والمساعدة

الطبية و المساعدة بإيجاد عمل.
www.w2eu.info/sweden.en

Swedish Refugee Advice Center

المركز السويدي لإرشاد اللاجئين
يقدم المشورة القانونية والمساعدة فيما يتعلق باللجوء وجمع شمل الأسرة والمواطنة وغيرها من المسائل المتعلقة بقانون الأجانب.
Gyllenstiernsgatan 14, 115 26 Stockholm (الإثنين إلى الأربعاء من ٩ صباحاً إلى ١ ظهراً)
+46 200880066
info@sweref.org
www.sweref.org

Kontrapunkt

كوتراپانت

تقدم مجموعة واسعة من المساعدات منها المشورة القانونية و تعليم اللغة والتواصل والغذاء والملابس، و هي مؤسسة فعالة جداً و يقوم على تنظيمها مجموعة من المتطوعين بعكس المركز السويدي لإرشاد اللاجئين.
www.kontrapunktmalmo.ne

FARR – Swedish Network of

Refugee Support Groups

الشبكة السويدية لمجموعات دعم اللاجئين
تقدم المشورة القانونية لطالبي اللجوء الذين رفضت طلباتهم وتدير العيادات الصحية الطوعية للمهاجرين غير الشرعيين. و هي عبارة عن منظمة تضم عدة منظمات أخرى ولها مكاتب في أنحاء مختلفة من السويد.
Box 391, 101 27 Stockholm
+46 871100245
nfo@farr.se
www.farr.se

Ingen Människa Är Illegal

(No One Is Illegal Network)

شبكة ليس هناك أي مهاجر غير شرعي
تقدم الدعم العملي للناس الذين ليس لهم وثائق قانونية في البلاد بعد رفض طلبات لجوئهم. ويقدم الموقع معلومات أخرى في مختلف اللغات ومعلومات للاتصال بالمواقع المختلفة.
www.ingenillegal.org

Caritas Sverige

فريق كاريتاس

يقدم المشورة القانونية للمهاجرين غير المسجلين حول إعادة تقديم طلب اللجوء إضافة إلى المساعدة المادية و لهم مواقع عدة في أنحاء البلاد.
Ölandsgatan 42, 116 63 Stockholm
+46 855602000
www.caritas.se

Red Cross Sweden

الصلیب الأحمر السويدي

يقدم الدعم والمعلومات والرعاية للمهاجرين واللاجئين في السويد.
Hornsgatan 54, Box 175 63, 118 91 Stockholm
+46 771199500
info@redcross.se
www.redcross.se

Läkare i Världen

(Doctors of the World – Sweden)

أطباء العالم- السويد

تقدم الرعاية للمهاجرين غير الشرعيين الذين ليس لديهم إمكانية الحصول على الرعاية الصحية، و هي عبارة عن عبادة طبية تخدم بشكل أساسي مواطني الإتحاد الأوروبي ورعايا الدول الثالثة الذين لديهم تأشيرات في إحدى دول الإتحاد الأوروبي. و في حين أن المؤسسة لا تحرم أي شخص من الرعاية الصحية إلا أنه من الأفضل بالنسبة الأشخاص الذين لا يحملون وثائق رسمية الحصول على الرعاية الصحية عن طريق النظام الصحي النظامي. و هي تقدم المشورة القانونية للأشخاص الذين رفضت طلبات لجوئهم.
Box 390 06, 100 54 Stockholm
+46 086646687
info@lakareivarlden.se
www.lakareivarlden.se

Läkare Utan Gränser

(Doctors Without Borders)

أطباء بلا حدود

تقدم خدمة الإحالة الطبية للمهاجرين غير الشرعيين في منطقة ستوكهولم.
Fredsborgsgatan 24, 4 trappor, Box 47021, 100 74 Stockholm
+46 855609808
info.sweden@msf.org

عمده‌ی این کشور پوشیده به جنگل است، تعدادی رشته کوه، ده‌ها هزار دریاچه، و تعداد کمی هم زمین کشاورزی دارد.

جمعیت

سوئد نزدیک به ۱۰ میلیون نفر جمعیت دارد، و بسیاری‌ها اصالتاً اهل کشور همسایه یعنی فنلاند، کشورهای عرب-زبان، ایران، و یوگسلاوی سابق هستند. در سال ۲۰۱۰ حدود ۱۴ درصد جمعیت کشور متولد خارج بودند، و هر ساله ده‌ها هزار مهاجر از سوریه، اتریه، و سایر کشورها وارد سوئد می‌شوند.

دین و مذهب

بسیاری از مردم کشور مذهبی نیستند، اما سوئدی‌ها از لحاظ تاریخی مسیحی لوتری بودند. با وجود این‌که امروزه افراد معدودی در کلیسا شرکت می‌کنند، اما این شکل پروتستانیسم به یکی از اجزاء کلیدی هویت سوئدی تبدیل شده است. اسلام دومین دین بزرگ سوئد است، و تعدادی هم هندو، یهودی و دیگر مذاهب درش زندگی می‌کنند.

تحصیل

کودکان بالای ۱ سال اغلب به پیش‌دبستانی می‌روند، و رفتن به مدرسه برای کودکان سوئدی بین ۷ تا ۱۶ سال اجباری است. فرزندان پناهندگان حق شرکت در مدارس را دارند و کلاس‌ها به زبان مادری خودشان برگزار می‌شود. اما، به‌دلیل تعداد بالای پناه‌جویان که سوئد سعی دارد در سیستم ادغام کند، ممکن است ماه‌ها طول بکشد تا بتوانند در کلاس‌ها شرکت کنند. جوانان بین ۱۶ تا ۱۹ سال پیش از ادامه‌ی تحصیل، مثلاً برای آموزش‌های فنی‌وحرفه‌ای، باید کلاس‌های آمادگی به زبان سوئدی بگذرانند.

بهداشت و درمان

مراقبت‌های بهداشتی سوئد برای ساکنان رایگان است و توسط مالیات‌ها تامین می‌گردد. کودکان پناهنده به اندازه‌ی افراد مقیم سوئد به خدمات درمانی دسترسی دارند، اما خدمات پزشکی پناهندگان بزرگ‌سال تنها برای آزمایشات، موارد اضطراری، آزمایشات پیش از زایمان، و پاره‌ای موارد دیگر رایگان است. از سال ۲۰۱۳، مهاجران فاقد مدارک قانونی هم به مراقبت‌های سلامتی سایر پناهندگان دسترسی دارند.

معلومات عملیه

ژنی مردم

سوئد یکی از روشن‌فکرترین کشورهای اروپا است، اما با این‌حال بسیاری از سوئدی‌ها تا حدی متکی‌به‌خود و درون‌گرا هستند و به سنت‌هایشان افتخار می‌کنند.

تایوها

حقوق زنان و فمینیسم جزو ایده‌آل‌های مهم سوئد است، و نظرهای تبعیض جنسی کاملاً تابو هستند.

زندگی مشترک زن و مرد

(بدون ازدواج)

زندگی مشترک زن و مرد در سوئد به‌مراتب زودتر از بسیاری کشورهای اروپایی دیگر پذیرفته شد. تا اواخر سال‌های ۱۹۷۰، حدود ۹۶ درصد زنان سوئدی مزدوج پیش از ازدواج با زوج‌شان زندگی می‌کردند. در حال حاضر پدر و مادر بیش از نیمی از کودکان زن و شوهر نیستند.

ازدواج بین زوج‌های هم جنس

ازدواج زوج‌های هم‌جنس از سال ۲۰۰۹ قانونی شده، و روابط هم‌جنس‌گرایان کاملاً عادی است.

داروخانه‌ها

داروخانه‌ها معمولاً در طول ساعات اداری باز هستند، اما در اکثر جاها تعدادی از داروخانه‌ها در تمام طول شب و همین‌طور روزهای تعطیل باز می‌مانند. شماره تلفن ۲۴ ساعته‌ی «۱۱۷۷» در کل طول شبانه‌روز به مردم اطلاعات پزشکی و بهداشتی ارائه می‌دهد.

مغازه‌ها

اکثر مغازه‌ها از دوشنبه تا جمعه از ۹ صبح تا ۶ بعدازظهر و روزهای شنبه از ۹:۳۰ صبح تا ۴ بعدازظهر باز هستند. بعضی از مراکز خرید در شهرهای بزرگ روزهای یک‌شنبه از ۱۲ ظهر تا ۴ بعدازظهر باز هستند، اما روزهای تعطیل معمولاً می‌بندند.

سوپرمارکت‌ها

از جمله سوپرمارکت‌های کشور سوئد عبارتند از؛ مت‌دکس (MatDax)، لیدل (Lidl)، ایکا (ICA)، کوپ (Coop) و همکوپ (Hemköp).

آیکیا IKEA

کلیه‌ی لوازم خانه در این فروشگاه سوئدی پیدا می‌شود. مبلمان آن را باید خودتان نصب کنید.

زیاله و بازیافت

تقریباً کلیه‌ی زیاله‌های خانه‌های سوئدی برای بازیافت جداسازی می‌شوند. طبق قانون، ایستگاه‌های بازیافت نباید بیش از ۳۰۰ متر با نواحی مسکونی فاصله داشته باشند، تا سوئدی‌ها بهانه‌ای برای بازیافت‌نکردن نداشته باشند. بخش اعظم زیاله‌های بازیافتی در کانپترهای مخصوص در آپارتمان‌ها یا ایستگاه‌های نزدیک ریخته می‌شوند. پاره‌ای از فروشگاه‌ها بطری‌های شیشه‌ای را پس گرفته و به ازای آن پول پرداخت می‌کنند.

غذاها، نوشیدن مشروب و سیگارکشیدن

سیگارکشیدن در اماکن عمومی سوئد، مثل رستوران‌ها، بارها و بسیار جاهای دیگر، اکیداً ممنوع است. اگر کسی بخواهد در خانه‌ی دیگری سیگار بکشد – با این‌که آزاد است و حتی اگر هوای بیرون بد باشد – جوابش به احتمال زیاد «نه» خواهد بود. مشروبات الکلی در سراسر کشور مصرف می‌شوند. سوئد بخشی از ودکا بلت (Vodka Belt) است، و ودکا بین همه‌ی سنین پرترفدار است. آجگو، شراب و سایر نوشیدنی‌های الکلی، خارج از بارها، معمولاً در مغازه‌های دولتی سیستمبولگت (Systembolaget) به فروش می‌رسند که ساعات کاری‌شان بر اساس قوانین جدی تنظیم می‌شود. آن‌ها معمولاً حداکثر ساعت ۸ شب می‌بندند و یک‌شنبه‌ها و روزهای تعطیل بسته هستند. نوشیدن قهوه در سوئد خیلی معمول است، و دوستان و همکاران باید حداقل روزی یک بار «فیکا Fika یا قهوه‌خوری داشته باشند. «سیل» (Sill) (شاهماهی ترش) از غذاهای اصلی است و باید حتماً خورده شود. وعده‌ی کامل‌تر آن را باید با مشروب یا نان یا سیب‌زمینی صرف کرد.

«کوتبولار» (köttbullar) (کوفته قلقلی) سوئد معروف است، و با سس و مریای لینگونبری سرو می‌شود. انواع کباب و فلافل جزو اسنک‌های شبانه هستند، خصوصاً در شهر مالمو (Malmö)، که مهاجران خاورمیانه‌ای این غذا را آوردند.

الصفوف الدراسية التي تتبع التدريس باللغة الأم للاجئين، إلا أنه بسبب الضغط الذي تواجهه البلد في إدماج اللاجئين في النظام التعليمي فقد يتأخر الطلاب عن الالتحاق بالمدارس لعدة أشهر. أما بالنسبة للطلاب الذين تتراوح أعمارهم بين ۱۶ و ۱۹ عام فيتم إلحاقهم بصفوف تحضيرية باللغة السويدية قبل متابعة التعليم أو التدريب المهني.

الرعاية الصحية

الرعاية الصحية مجانية في السويد بالنسبة للمقيمين و يتم تمويلها من الضرائب. يمنح الأطفال اللاجئين نفس الحقوق التي يتمتع بها بقية المقيمين في السويد، لكن اللاجئين البالغين يتلقون الرعاية الصحية المجانية فيما يتعلق بخدمات الفحوصات الطبية و الإسعافية و فحوصات الحمل و بعض الحالات المحدودة الأخرى. قبل عام ۲۰۱۳ كان المهاجرون غير المسجلين يتلقون خدمات الرعاية الصحية مثل بقية اللاجئين.

الشعب السويدي

على الرغم من أن السويد تعرف بأنها أكثر البلدان الأوروبية انفتاحاً إلا أن معظم الناس منطوین علی أنفسهم إلى حد ما و يعتمدون علی ذاتهم كما أنهم فخورون بتقاليدهم المحلية.

المحظورات

تعتبر المواضيع المتعلقة بحقوق المرأة و الحركات النسوية من المثل العليا المهمة في السويد، كما يعتبر أي تعليق يحمل معاني تمييزية ضد النساء أمراً غير مقبول إطلاقاً.

المساكنة قبل الزواج

كانت المساكنة قبل الزواج من الأمور المقبولة إجتماعياً في السويد قبل أي مكان آخر في أوروبا. و في بداية السبعينات بلغت نسبة النساء المتزوجات اللواتي كن يعشن سابقاً مع شريك خارج الزواج ۹۶ بالمائة، و اليوم يولد نصف الأطفال في السويد خارج إطار الزواج.

الزواج المثلي

يسمح القانون بالزواج المثلي في السويد منذ عام ۲۰۰۹، كما أن العلاقات بين المثليين من النساء و الرجال شائعة في المجتمع.

اطلاعات کاربردی

الصيدليات

تفتح الصيدليات عادة خلال ساعات العمل الإعتيادية، إلا أنها تفتح في بعض المناطق طوال الليل و خلال أيام الإجازات، كما يوجد خط ساخن يفتح لمدة ۲۴ ساعة علی الرقم ۱۱۷۷.

المحلات التجارية

تفتح المحلات التجارية من الإثنين إلى الجمعة من الساعة ۹:۳۰ صباحاً حتى ۶ مساءً، و أيام السبت من الساعة ۹:۳۰ صباحاً إلى ۴ بعد الظهر. تفتح بعض المتاجر الكبرى في المدن أيام الأحد بين الساعة ۱۲ ظهراً و ۴ بعد الظهر، و لكنها تغلق بشكل عام أيام الإجازات الرسمية.

محلات السوبرماركت

هناك العديد من محلات السوبرماركت في السويد منها مانداكس، لیدل، إیکا، کووب، هیمکوب.

إيکيا

تتوفر في سلسلة المحلات السويدية إيکيا جميع مستلزمات المنزل، و تتطلب مفروشات المنزل التي تباع فيها بعض التركيب و التجميع.

النفایات و إعادة التدوير

يتم إعادة تدوير معظم النفایات تقريباً في السويد. كما يجب ألا تبعد مواقع إعادة التدوير عن الأماكن السكنية لمسافة تزيد عن ۳۰۰ متر، و لذلك فلا يوجد عذر لعدم إعادة تدوير النفایات. توضع المواد القابلة للتدوير في حاويات خاصة في الشقق و البنايات أو في محطات مخصصة لذلك، و يمكن إرجاع القوارير الزجاجية إلى بعض المحلات لقاء مبالغ بسيطة.

الطعام و الشراب و التدخين

تفرض السويد قوانين صارمة ضد التدخين في الأماكن العامة مثل الحانات و المطاعم و الأماكن العامة الأخرى. و إذا طلب أحدهم التدخين في منزل شخص فسيكون الجواب بالرفض بالرغم من أنه مسموح بالقانون و حتى لو كان الطقس سيئاً جداً بحيث لا يستطيع الشخص التدخين في الخارج. يشرب معظم الناس الكحول كما أن السويد هي جزء من المنطقة المعروفة بحزام الفودكا، التي تعتبر من المشروب الشائعة جداً، و يشربها الناس من جميع الأعمار في السويد. تباع المشروبات

الكحولية مثل النبيذ و البيرة خارج الحانات في المخازن الحكومية التي تعرف باسم شركة النظام «Systembolaget» و التي تعمل وفقاً لترخيص صارم لساعات العمل، و هي تغلق عموماً حوالي الساعة ۸ مساءً كما تغلق أيضاً أيام السبت و الأحد. يعتبر شرب القهوة من العادات القديمة في السويد، و يسعى الجميع لتمضية جلسة شرب قهوة واحدة علی الأقل يومياً و التي تعرف بإسم فيكا «fika». أما بالنسبة للأكلات الشعبية فإحداها هي آكلة سيل «Sil» أو سمك الرنجة المخلل و هي آكلة لذیذة لا تقوت يمكن تناولها مع الأطايب الأخرى أو المشروبات أو الخبز و البطاطا بحيث تكون وجبة مشبعة. تعرف السويد أيضاً بآكلة كوتبولار «köttbullar» أو كرات اللحم التي تقدم مع الصلصة و مری لینغونبری. و من الأكلات الخفيفة الأخرى الفلافل و أنواع الكباب خاصة في مدينة ماملو، و هي مأكولات أدخلها المهاجرون إلى البلاد. تعتبر سيسترويمينغسکيفا «surströmmingskiva»، و هي تجمع تقليدي للأصدقاء في السويد، من عادات الطبخ السويدية التي قد تبدو غريبة بالنسبة للأجانب، حيث يقوم الناس بتخمير سمك الرنجة ببراميل مخصصة لذلك و تكون النتيجة طبقاً من السمك ذو الرائحة القوية، لذلك يتم تحضيرها في الهواء الطلق أيام الصيف.

المهرجانات

ميدسومفيستن أو «احتفال منتصف الصيف»: يقام في منتصف فصل الصيف و هو احتفال طريف يقوم فيه الناس بالرقص حول عمود مزین بالأوراق و الزهور. يرجع تاريخ الإحتفال إلى التراث الزراعي في البلاد و هو شكل من أشكال المحافظة علی هذا التراث ما زال يمارسه الناس بالرغم من الهجرات الكبيرة للمدن. والوبرغماشوفتن و هو احتفال محلي لتوديع فصل الشتاء الطويل البارد المظلم و الترحيب بفصل الربيع. يحتفل الناس فيه من خلال إشعال النيران تأملاً بقدمر أشهر الدفاء. فورستا ماي: إحتفال الأول من شهر مايو. يخرج الناس في مسيرات في الشوارع وتعود فيه روح حركة التيار اليساري للحياة.

من العبارات المفيدة

«Jag pratar inte så bra svenska» أي (أنا لا أتکلم اللغة السويدية بشكل جيد)

(پنجشنبه‌ها از ۹:۳۰ صبح تا ۱۲ ظهر)
Rue du Moulin 79, 7100 La Louvière
(چهارشنبه‌ها از ۹:۰۰ صبح تا ۱۲ ظهر)
Sint Sebastiaanstraat 16a,
8400 Oostende
(پنجشنبه‌ها از ۱۰:۰۰ صبح تا ۱۲ ظهر)
Van Maerlanstraat 56, 2060 Antwerp
(دوشنبه‌ها و پنجشنبه‌ها از
۹:۰۰ صبح تا ۱۲ ظهر)

Medibus مدیبوس

ارائه‌دهنده‌ی مشاوره‌های مجانی
در مکان‌های زیر در بروکسل:

Rue Botanique 75
Gare Centrale
(دوشنبه‌ها از ۶:۳۰ صبح تا ۸:۴۵ بعدازظهر)
Gare du Midi
(سه‌شنبه‌ها از ۶:۳۰ صبح تا ۸:۴۵ بعدازظهر)
Gare du Nord
(چهارشنبه‌ها از ۶:۳۰ صبح تا ۸:۴۵ بعدازظهر)

Athena آتنا

ارائه‌دهنده‌ی خدمات پزشکی عمومی. مددکاران
اجتماعی خدمات رایگان را تعیین می‌کنند.
Rue de Brouchoven 2, 1000 Brussels
+ 32 (0) 2 209 05 25
www.athenapmg.be/en-pratique

Aid for Displaced People کمک‌رسانی به مردم آواره

ارائه‌دهنده‌ی خدمات اجتماعی به
مهاجران برای کمک به آن‌ها در درک
مراحل قانونی تقاضای پناهندگی در
بلژیک و یافتن راه‌حل‌های مناسب برای
مسائل روزمره. درضمن کلاس‌های
زبان فرانسه هم ارائه می‌دهند.
Rue Jean d'Outremeuse
91-93, B 4020 Liege
+32 (0) 4 342 14 44
www.aideauxpersonnesdeplacees.be

Mentor-Stopover-(Mentor-Escale)

متنور-استاپاور (متنور-اسکل)
ارائه‌دهنده‌ی کمک‌ها به کودکان زیر

سن قانونی و بدون همراه و جوانان
پناه‌جو در سفرشان به سوی استقلال

و ادغام شدن در جامعه.
Opperstraat 19, B-1050 Brussels

+32 (0) 2 505 32 32
info@mentorescale.be
www.mentorescale.be

Belgian Refugee Council شورای پناهندگان بلژیک

ارائه‌دهنده‌ی کمک‌های حقوقی به پناهندگان.
این شورا به متقاضیان پناهندگی و پناهجویان
بازداشت‌شده کمک می‌کند و از الحاق
پناهجویان شناخته‌شده به خانواده‌هایشان
حمایت می‌نماید. درضمن با کمیساریای
عالی سازمان ملل متحد در امور پناهندگان
(UNHCR) بلژیک نیز همکاری می‌کند.
Rue Botanique 75, 1210 Brussels
+32 (0) 2 537 82 20
info@cbar-bchv.be
www.cbar-bchv.be

Vluchtelingenwerk Vlaanderen Flemish Refugee Action

اقدام برای پناهندگان فلاندری (فلوختلینگنورک فلاندرن)

حمایت از پناهندگان و پناهجویان
با فشار آوردن به سیاست‌گذاران و
افزایش آگاهی عمومی. آن‌ها همچنین
هماهنگ‌کننده‌ی یک شبکه‌ی پذیرش
هستند و در امر ادغام فعال بوده، و از
تمام کسانی که به پناهندگان و پناهجویان
کمک‌رسانی می‌کنند حمایت می‌نمایند.
Rue Botanique 75, 1210 Brussels
info@vluchtelingenwerk.be
www.vluchtelingenwerk.be

Association Pour le Droit des Etrangers Association for the Rights (of Foreigners)

انجمن حمایت از حقوق اتباع خارجی (اسوسیاسیون پور لو دروا دز اتراژئه)

کمک به مهاجران و پناهجویان جهت
حل مسائل حقوقی و اجتماعی.
Rue de Laeken 89, 1000 Brussels
+32 (0) 2 227 42 42
www.adde.be

Medimmigrant مدیمگرننت

ارائه‌دهنده‌ی اطلاعات و مشاوره در
امور پزشکی برای مهاجران غیرقانونی
و سازمان‌های ثبت‌نشده در منطقه‌ی
بروکسل، تنها از طریق تلفن یا ایمیل.

+ 32 (0) 2 274 14 33
Info@medimmigrant.be
www.medimmigrant.be

Duo for a Job دوتو فور اه جاب

مهاجران جوان را با افراد حرفه‌ای و مجرب
بالای ۵۰ سال در ارتباط قرار می‌دهد تا
برای کار پیدا کردن از آن‌ها کمک بگیرند.
Rue de Stassart 48, 1050 Brussels
+32 (0) 2 203 02 31
info@duoforajob.be
www.duoforajob.be

سوئد

🇸🇪 نظام سیاسی

نظام سیاسی سوئد سلطنت مشروطه
است. شاه کارل گوستاف شانزدهم (King
Carl XVI Gustaf) رئیس دولت است، اما
قدرت واقعی در دستان نخست‌وزیر و
دولت منتخب دموکراتیک او می‌باشد.
سیستم رفاهی سوئد بسیار بخشنده
است و نظام سیاسی آن از سایر کشورهای
اروپایی چپ‌گراتر می‌باشد. حزب کارگر
سوسیال دموکرات چپ-مرکزی کشور بر
چشم‌انداز سیاسی پس از جنگ جهانی دوم
غالب بوده، اما زمانه در حال تغییر است.
در طول سال‌های اخیر، احساسات
جناح-راست در سوئد افزایش پیدا کرده
است. در طول انتخابات سال ۲۰۱۴،
حزب دموکرات ملی‌گرای سوئد تقریباً
۱۳ درصد آراء را از آن خود کرد، و به
سومین حزب بزرگ پارلمان تبدیل گردید.
سایر گروه‌های راست-افراطی هم از
حمایت‌های بیشتری برخوردار بوده‌اند.
بر خلاف اکثر کشورهای دیگر
اتحادیه‌ی اروپا، سوئد از یورو به‌عنوان
وجه رایج استفاده نمی‌کند و قصد هم
ندارد در آینده‌ی نزدیک آن را جایگزین
واحد پول کرونا (krona) نماید.

🌍 جغرافیا

سوئد در منطقه‌ی اسکاندیناوی، در
شمال اروپا، قرار دارد. همسایه‌های این
کشور عبارتند از فنلاند (که سابقه‌ی
طولانی از مهاجرت و تبادل فرهنگی با
هم دارند)، نورژ و دانمارک. بخش

Rue de Brouchoven 2, 1000 Brussels
+ 32 (0) 2 209 05 25
www.athenapmg.be/en-pratique

Aide aux personnes déplacées (Aid for Displaced People)

غوٹ النازحین

تقدم خدمات اجتماعی للمهاجرين
لمساعدتهم على فهم إجراءات اللجوء في
بلجيكا و إيجاد حلول للمشاكل اليومية.
كما تقدم دورات تعليم اللغة الفرنسية.
Rue Jean d'Outremeuse
91-93, B 4020 Liege
+32 (0) 4 342 14 44
www.aideauxpersonnesdeplacees.be

Mentor-Escale (Mentor-Stopover)

وقفة مع المرشدين

تساعد القاصرين والشباب اللاجئين
الأجانب غير المصحوبين لمساعدتهم
نحو الإستقلال و الإدماج.
Opperstraat 19, B-1050 Brussels
+32 (0) 2 505 32 32
info@mentorescale.be
www.mentorescale.be

Flemish Refugee Action حركة اللاجئين الفلمنكية

يقدم المجلس المساعدة القانونية المجانية
لطالبي اللجوء، كما يساعد بتحضير طلبات
اللجوء، و يقدم الدعم لطالبي اللجوء
المحتجزين إضافة إلى جمع شمل الأسرة
بالنسبة للاجئين المعترف بهم. هو المجلس
هو الشريك التشغيلي للمفوضية العليا
للأمم المتحدة لشؤون اللاجئين في بلجيكا.
Rue Botanique 75, 1210 Brussels
+32 (0) 2 537 82 20
info@cbar-bchv.be
www.cbar-bchv.be

Vluchtelingenwerk Vlaanderen (Flemish Refugee Action)

المنظمة الفلمنكية للعمل من أجل اللاجئين (فلوختلینگنورک فلاندرن)

لمنظمة الفلمنكية للعمل من أجل اللاجئين
تقدم الدعم لطالبي اللجوء واللاجئين
من خلال الضغط على صناعات السياسات
رفع مستوى الوعي بين الناس. كما
أنهم يقومون بتنسيق شبكة استقبال
للاجئين ولهم الكثير من النشاطات في
الإدماج ودعم كل الجهات التي تقدم

المساعدة لطالبي اللجوء واللاجئين.
Rue Botanique 75, 1210 Bruxelles
info@vluchtelingenwerk.be
www.vluchtelingenwerk.be

Association Pour le Droit des Etrangers Association for the Rights of Foreigners جمعية حقوق الأجانب

تساعد المهاجرين واللاجئين في حل
المسائل القانونية والاجتماعية.
Rue de Laeken 89, 1000 Brussels
+ 32 (0) 2 227 42 42
www.adde.be

Medimmigrant

الخدمات الطبية للمهاجرين

تقدم المعلومات والمشورة بشأن
الأمر الطبية المتعلقة بالمهاجرين
الغیر المسجلين و المنظمات في
منطقة بروكسل. الإتصال عن طريق
الهاتف أو البريد الإلكتروني فقط.
+32 (0) 2 274 14 33
Info@medimmigrant.be
www.medimmigrant.be

Duo for a Job معاً من أجل العمل

ترتبط المهاجرين الشباب مع المهنيين
الخبراء الذين تزيد خبرتهم عن 5۰ عاماً
وذلك للمساعدة في العثور على وظيفة.
Rue de Stassart 48, 1050 Brussels
+32 (0) 2 203 02 31
info@duoforajob.be
www.duoforajob.be

السويد

🇸🇪 النظام السياسي

إن النظام السياسي في السويد عبارة عن
ملكية دستورية. رئيس الدولة هو
الملك كارل غوستاف السادس عشر، إلا

أن السلطة الفعلية في البلاد هي بيد
رئيس الوزراء و حكومته المنتخبة.

يعتبر نظام الرعاية الإجتماعية في
السويد سخياً كما أن النظام السياسي يميل
لتيار اليسار أكثر مما هو في بقية البلدان
في أوروبا. كان لحزب العمال الديموقراطي
الإجتماعي الذي ينتمي إلى وسط اليسار

دور في تغيير المشهد السياسي في البلاد
منذ مرحلة ما بعد الحرب العالمية الثانية،
لكن الحال لم يبقَ على ما كان عليه.
شهدت السويد في السنوات الأخيرة
ارتفاعاً في التعاطف مع تيار اليمين
المتشدد، ففي انتخابات عام ۲۰۱۴ حاز
حزب الديموقراطيين السويدي القومي على
ما يقارب من ۱۳ بالمائة من أصوات الناخبين
و أصبح ثالث أكبر حزب في البرلمان، كما
حصلت المجموعات اليمينية المتطرفة
الأخرى على المزيد من التعاطف و الدعم.
لا تستخدم السويد عملة اليورو،
خلافاً لبقية الدول الأوروبية الأخرى،
و ليس هناك أي نية لاستبدال عملة
الكرونا في المستقبل القريب.

🌍 الجغرافيا

تقع السويد في أوروبا و هي جزء من
الدول الإسكندنافية. تجاورها كل من
فنلندا (التي ترتبط معها بعلاقات تاريخية
قديمة من الهجرات و التبادل الثقافي) و
النرويج و الدنمارك. تتكون طبيعتها من
الغابات كما يوجد فيها عدة سلاسل من
الجبال و عشرات الآلاف من البحيرات
إضافة إلى مناطق زراعية صغيرة.

👤 التركيبة السكانية

يبلغ عدد السكان ۱۰ مليون نسمة تقريباً،
و ترجع أصول الكثير من الناس إلى
فنلندا و البلدان العربية و إيران و
يوغوسلافيا السابقة. في عام ۲۰۱۰ كانت
نسبة المولودين خارج البلاد تقارب ۱۴
بالمائة من السكان، كما يدخل البلاد
سنوياً عشرات الآلاف من المهاجرين من
سوريا و أريتيريا و البلدان الأخرى.

🏠 الأديان

معظم الناس في البلاد غير متدينيين، إلا
أن السويديين يتبعون تقليدياً الكنيسة
اللوثرية، و قد أصبحت هذه الفئة من
الكنيسة البروتستانتية مكوناً رئيسياً من
مكونات الهوية السويدية بالرغم من أن
الناس لا يذهبون اليوم إلى الكنيسة. يعتبر
الإسلام ثاني أكبر ديانة في السويد كما تنتشر
الهندوسية و اليهودية و أديان أخرى.

📖 التعليم

يلتحق معظم الأطفال من بعد السنة
الأولى من العمر بدور الحضانه و الرعاية،
كما أن التعليم إلزامي بالنسبة للأطفال
ما بين ۷ سنوات و ۱۶ عاماً. يحق للأطفال
طالبي اللجوء الإلتحاق بالمدارس و

بعد از ظهر می‌بندند؛ در شهرهای کوچکتر و روستاها، بعضی‌ها - خصوصاً بانک‌ها و دفاتر پست - موقع ناهار می‌بندند.

زیاله و بازیافت

در بلژیک، تقریباً همه چیز بازیافت می‌شود، و زیاله‌ها باید در کیسه‌های زیاله‌ی مجزا ریخته شوند. در بروکسل، مواد پلاستیکی و فلزی، مانند آلومینیوم و قوطی‌های حلبی، باید در کیسه‌های کددار آبی ریخته شوند، که معمولاً اطراف ساختمان‌های مسکونی پیدا می‌شوند. کیسه‌های کددار زرد مخصوص کاغذ و مقوا هستند. کیسه‌های سبز برای سزبجات هرس شده، برگ‌ها، چمن‌ها و شاخه‌های بریده‌ی درختان. بطری‌ها و ظرف‌های شیشه‌ای سطل جدا دارند. کیسه‌های سفید و سیاه برای زیاله‌های عادی هستند. امکان دارد مناطق مختلف کشور سیستم‌های مختلفی داشته باشند، بنابراین بهتر است از اهالی محل سوال کنید.

سوپرمارکت‌ها

سوپرمارکت‌های بلژیک عبارتند از گُرویت (Colruyt)، آلدی (Aldi)، لیدل (Lidl)، کرفور (Carrefour) و دل‌هایز (Delhaize)

غذاها، نوشیدن مشروب

و سیگار کشیدن

سیگار کشیدن در اکثر مکان‌های سرپوشیده، مانند وسایل نقلیه‌ی عمومی، بارها، کلاب‌ها و کازینوها ممنوع است.

بلژیکی‌ها به تنوع آبجوهای خود افتخار می‌کنند، که اغلب بسیار قوی بوده و گفته می‌شود بهترین آبجوی دنیا است. نوشیدن آبجو بسیار معمول است، از جمله در طول روز، اما بدمستی در مکان‌های عمومی پسندیده نیست.

بلژیکی‌ها دوست دارند بگویند غذایشان از لحاظ کیفیت مثل غذاهای فرانسوی و آلمانی است. یک غذای مورد علاقه‌ی تمام بلژیکی‌ها سیب‌زمینی سرخ‌کرده با سس مایونز است. غذای محبوب دیگر صدف با سیب‌زمینی سرخ‌کرده است.

صدف‌ها در شراب سفید، خامه، کره، یا آبجو پخته شده و در یک سطل فلزی سرو می‌شوند و سیب‌زمینی سرخ‌کرده هم همراهشان می‌آید. وافل هم بسیار پرطرفدار است و بسته به منطقه با میوه، شکلات، خامه، کره یا شیره سرو می‌شود. در شهرها قضایای زیادی گوشت

حلال می‌فروشند و بسیاریاز رستوران‌ها غذای حلال سرو می‌کنند، خصوصاً غذاخوری‌های مراکشی، تُرک و عربی.

آداب و رسوم

جشن کاتستوت (Kattenstoet) یا فستیوال گربه‌ها از سال ۱۹۵۵ هر ساله در شهر ایپر (Ypres) برگزار شده است. این فستیوال برگرفته از یک رسم قدیمی است که گربه‌ها را از برج ناقوس کلیسای مرکز شهر به میدان مقابل کلیسا پایین می‌انداختند. خدا را شکر این رسم ور افتاده و بجای آن ساکنان شهر برای گربه‌ها دسته می‌برند و عروسک‌های عظیم گربه را در خیابان‌ها می‌گردانند.

یک حرکت معمول

اگر ادای گرفتن یک مگس را مقابل صورتتان درآورید، یعنی دارید می‌گویید فلانی دیوانه است.

فیلم‌ها

«ایلگال» (Illégale) (غیرقانونی): تانیا، یک مادر روس، طی اقدامی مصمم و مستاصل برای گرفتن اقامت بلژیک، نوک انگشتانش را می‌سوزاند تا هویتش را پنهان کند. او به‌جای پذیرفتن نصیحت دوستش و اعلام خود به‌عنوان تبعه‌ی بلاروس و تقاضای پناهندگی سیاسی، تصمیم می‌گیرد فرار کند. اما این حرکت شرافتمندانه‌اش او را وارد سیستمی می‌کند که ظاهراً راه فراری از آن نیست.

«لوگمن او ولو» (Le Gamin au Velo) (پسری با دوچرخه): یک پسر بلژیکی خوش‌قلب برای پیدا کردن پدرش از خانه‌ی رضاعی خود فرار می‌کند. پدرش او را ترک کرده و دوچرخه‌اش را با خود برده است. وقتی دستگیرش می‌کنند، او به زنی در آن نزدیکی می‌چسبد که آن زن بعداً با آن دوچرخه به خانه‌اش می‌رود. آن‌ها آخر هفته‌ها با هم دنبال پدرش می‌گردند.

«مارینا» (Marina): این داستان واقعی زندگی روکو گراناتا، پسر یک مهاجر ایتالیایی فقیر و کارگر معدن است که ظاهراً فرار بود او هم مانند پدرش زندگی مشقت‌باری داشته باشد. اما او آکاردئون یاد می‌گیرد، و با وجود تبعیض‌ها و فقر، به یکی از محبوب‌ترین خوانندگان کشور تبدیل می‌شود، و آهنگ معروفش «مارینا» نام دارد.

کتاب

«اندوه بلژیک»

(The Sorrow of Belgium) نوشته‌ی

هوگو کلاوس (Hugo Claus): این کتاب دو قسمتی («اندوه» و «بلژیک») شاهکاری است به زبان فلاندری راجع به یک خانواده‌ی بلژیکی در زمان جنگ جهانی دوم و پسر آزاداندیش خانواده که تصمیم می‌گیرد از خانواده‌ی طرفدار حزب نازی خود جدا شود و کتاب‌های ممنوعه را پیدا کند.

?

تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای همکاری‌کننده با پناهجویان و مهاجران

International Organization

for Migration – IOM

سازمان بین‌المللی مهاجرت

ارائه‌دهنده‌ی کمک‌ها و مدیریت در امور مهاجرت به مهاجران نیازمند، از جمله در اموری چون بازگشت داوطلبانه و ادغام مجدد در اجتماع، مبارزه با قاچاق آدم، مهاجرت کاری و توسعه، اسکان مجدد و جابجایی مجدد در اتحادیه‌ی اروپا.

40, Rue Montoyer, 3rd

floor, 1000 Brussels

+ 32 (0) 2 287 70 00

iombrussels@iom.int

www.eea.iom.int

Croix Rouge (Red Cross) Belgium

صلیب سرخ بلژیک (کروا روز)

ارائه‌دهنده‌ی حمایت‌های قانونی به پناهندگان و ارزیابی‌های روانی به کسانی که بیش از همه در معرض خطر قرار می‌گیرند.

Rue de Stalle, 96 1180 Brussels

+ 31 (0) 2 371 31 11

info.crb@croix-rouge.be

www.croix-rouge.be

Medecins du Monde

(Doctors of the World)

پزشکان جهانی (مدسن دو موند)

ارائه‌دهنده‌ی کمک‌های پزشکی به افراد آسیب‌پذیر.

info@medecinsdumonde.be

www.medecinsdumonde.be

برای ارجاع:

Rue Botanique 75, 1210

Brussels +32 (0) 2 225 43 00

برای مشاوره:

Rue Martine Bourtonbourt 6

Salzinnes 5000 Namur

لبنایات‌عامه، وقد يكون لكل منطقة نظام خاص بالتدوير، لذلك من الأفضل تحقق الأمر من الناس المحليين.

محلات سوپرمارکت

تضم محلات سوپرمارکت في بلجيكا كولرويت، ألدی، لیدل، کارفور و دل‌هایز.

الطعام و الشراب و التدخين

يمنع التدخين في الأماكن العامة المغلقة مثل وسائل المواصلات العامة و الحانات و النوادي الليلية و الكازينوهات.

يفخر البلجيكیون بأنواع البيرة المحلية المتنوعة، و هي ذات مذاق قوي في الغالب و تشتهر بلجيكا بإنتاج أفضل أنواع البيرة في العالم. يحب الناس تناول البيرة بشكل عام حتى في أوقات النهار، إلا أنهم لا يسكرون في الأماكن العامة. يفضل البلجيكیون وصف المطبخ المحلي بأنه فرنسي من ناحية النوعية و ألماني من ناحية المايونيز إحدى المأكولات المفضلة عند الجميع. و من الأطباق المحلية المشهورة في بلجيكا طبق يعرف باسم مولس فريتس، و هو عبارة عن كمية كبيرة من المحار المطبوخ مع النبيذ و القشدة و الزبدة أو البيرة، و يقدم عادة في دلو معدني مع البطاطا المقلية. تشتهر بلجيكا بكعكة وافل أيضاً حيث يعدها الناس بطرق مختلفة حسب المنطقة، و هي تقدم مع الفواكه و الشوكولاتة و القشدة و الزبدة أو الشيرة.

يوجد في المدن محلات لبيع اللحم الحلال كما تقدم العديد من المطاعم الأطباق الحلال و خاصة المطاعم المغربية و التركية و العربية.

التقاليد

يقام مهرجان سنوي في مدينة إپرس يعرف باسم مهرجان القطط (Kattenstoet) يعود إلى عام ۱۹00. يرجع المهرجان إلى عادة قديمة حيث كان يتم إسقاط القطط من برج الجرس في وسط المدينة إلى أسفل الساحة. و لحسن حظ القطط فقد اندثرت هذه العادة، و أصبح سكان المدينة يحتفلون بالقطط من خلال موكب كبير يضعون فيه أيضاً قططاً هائلة الحجم على عوامات متحركة.

من الإشارات المشهورة

إذا قمت بحركة بيدك و كأنك تقوم بالإمساك بذبابة أمام وجهك فهذا يعني بأنك تشير إلى شخص مجانيون.

الأفلام

«غير قانوني» (Illégal): يحكي الفيلم عن تانیا، و هي أمر روسية، تحاول بكل الوسائل الحصول على الإقامة في بلجيكا و تحاول إخفاء هويتها عبر حرق بصمات أصابعها. ترفض تانیا نصيحة أحد الأصدقاء بطلب اللجوء السياسي على أساس أنها من بيلاروسيا، إلا أن كرامتها تؤدي بها إلى البقاء في السجن بلا أي مهرب. «الولد ذو الدراجة» (Le Gamin au Vélo): يحكي الفيلم عن قصة ولد طيب القلب يهرب من بيت الرعاية و يحاول إيجاد والده الذي تخلى عنه و أخذ دراجته. و حين يجده الشخص القائم على رعايته يتعلق الصبي بامرأة تقوم فيما بعد بزيارته في منزله و تجلب دراجته و يمضي الإثنين عطلة نهاية الأسبوع معاً و هم يحاولان البحث عن والده.

«مارينا» (marina): يحكي الفيلم عن قصة روكو غراناتا، و هو إبن عامل منجم من المهاجرين الإيطاليين الفقراء، تتجه حياته إلى العمل و الكدح بلا نهاية، لكن روكو يتعلم العزف على الأكورديون، و بالرغم من حياة الفقر و التمييز الإجتماعي يصبح أحد أشهر المغنين في البلد، و له أغنية مشهورة إسمها «مارينا».

الكتب

«حزن بلجيكا»

(The sorrow of Belgium) من تأليف هوغو كلاوس؛ يتناول الكتاب الرواية الفلمنكية الشهيرة التي تتألف من جزأين هما «حزن» و «بلجيكا»، و هي تروي قصة أسرة فلمنكية خلال الحرب العالمية الثانية و حياة صبي منفتح العقل يحاول الهرب من أسرته التي تتعاطف مع النازيين و العثور على الكتب المحظورة.

?

بعض المنظمات التي تعمل مع المهاجرين و اللاجئين International Organization for Migration – IOM

المنظمة الدولية للهجرة

تقدم المساعدة للمهاجرين في عدة مجالات مثل العودة الطوعية وإعادة الإدماج و مكافحة التهريب و الإدماج والنقل ضمن الإتحاد الأوروبي.

40, Rue Montoyer, 3rd floor, 1000 Brussels
+32 (0) 2 287 70 00
iombrussels@iom.int
eea.iom.int

Croix Rouge (Red Cross) – Belgium

الصليب الأحمر – بلجيكا

يقدم خدمات الإستشارات الطبية و التقييم النفسي كما يوزع مواد الإغاثة.

Rue de Stalle, 96 1180 Brussels

+31 (0) 2 371 31 11

info.crb@croix-rouge.be

www.croix-rouge.be

Médecins du Monde

(Doctors of the World)

منظمة أطباء العالم

تقدم المساعدة الطبية للفئات المستضعفة والمهمشة.

info@medecinsdumonde.be

www.medecinsdumonde.be

للإحالات و ليس لتقديم المشورة و النصح:

Rue Botanique 75, 1210 Brussels

+32 (0)2 225 43 00

للنصح و المشورة:

Rue Martine Bourtonbourt6,

Salzinnes, 5000 Namur

(أيام الخميس من ۹:۳۰ صباحاً إلى ۱۲ ظهراً).

Rue du Moulin 79, 7100 La Louvière

(أيام الأربعاء من ۹ صباحاً إلى ۱۲ ظهراً).

Van Maerlanstraat 56, 2060 Antwerp

(أيام الإثنين و الخميس من

۹ صباحاً إلى ۱۲ ظهراً).

Medibus

مديباس

تقدم إستشارات مجانية في مكاتبها التالية في بروكسل:

Gare Centrale (أيام الإثنين من

۶:۳۰ مساءً إلى ۸:۴0 ليلاً)

Gare du Midi (أيام الثلاثاء من

۶:۳۰ مساءً إلى ۸:۴0 ليلاً)

Gare du Nord (أيام الأربعاء

من ۶:۳۰ مساءً إلى ۸:۴0 ليلاً)

Athina

أثينا

تقدم الخدمات الطبية العامة. يقوم المساعدون الإجتماعيون بتحديد إمكانية تقديم الخدمة مجاناً. مواعيد العمل من الساعة ۹ صباحاً إلى ۷ مساءً.

<div><div></div>Caritas Rome</div>
<div><div></div>کاریتاس رم</div>
<div><div></div>Via Delle Zoccollette 19, 00183 Rome</div>
<div><div></div>+39 06 66177001, +39 06 696864125</div>
<div><div></div>www.caritas.it</div>
<div><div></div>Medici per i Diritti Umani</div>
<div><div></div>(Doctors for Human Rights)</div>
<div><div></div>پزشکان حقوق بشر</div>
<div><div></div>(مدیچی پر ای دیریتی اومنی)</div>
<div><div></div>Via dei Zeno 10, 00176 Rome</div>
<div><div></div>+39 0697844892</div>
<div><div></div>posta@mediciperidirittiumani.org</div>
<div><div></div>www.mediciperidirittiumani.org</div>
<div><div></div>Medici Senza Frontiere</div>
<div><div></div>(Doctors Without Borders)</div>
<div><div></div>پزشکان بدون مرز (مدیچی سنزا فرونتیریی)</div>
<div><div></div>اداره‌کننده‌ی پروژه‌های متعدد، از جمله عملیات جستجو و نجات، مراکز مراقبت‌های روانی، و مراکز پذیرش مهاجران و پناهجویان.</div>
<div><div></div>Via Magenta 5, Third Floor, Rome</div>
<div><div></div>+39 0688806000</div>
<div><div></div>msf@msf.it</div>
<div><div></div>www.medicisenzafrontiere.it</div>

بلژیک

پرچم بلژیک

نقشه بلژیک در اروپا

نقشه بلژیک در اروپا

«محاصره» (L'Assedio) (لاسدیو): یک پناهنده‌ی آفریقایی در ایتالیا کارگر خانه‌ی یک پیانیست انگلیسی می‌شود. پیانیست، عاشق او شده و سعی می‌کند با هدیه و پیشنهاد ازدواج دلش را به‌دست بیاورد. او می‌گوید به یک شرط پیشنهادش را قبول می‌کند: او آزادی شوهرش را از یک زندان آفریقایی تضمین کند.

کتاب

«جدول تناوبی»

(The Periodic Table) (ده پریودیگ تیبیل) نوشته‌ی پریمو لوی (Primo Levi): این مجموعه داستان‌های نام‌گذاری‌شده از روی جدول عناصر، داستان زندگی لوی یک شیمیدان یهودی است که در ایتالیای فاشیست با عواقب سوءظن و نفرت مواجه می‌شود. هویت یهودی‌اش خیلی زود کار دستش می‌دهد و مجبور می‌شود فرار کند و برای مبارزه با حکومت جانش را به خطر بیندازد.

?

تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای همکاری‌کننده با پناهجویان و مهاجران **International Organization for Migration – IOM** سازمان بین‌المللی مهاجرت کمک به مهاجران در اموری چون بازگشت داوطلبانه، ادغام مجدد در اجتماع، مبارزه با قاچاق آدم، ادغام شدن و جابجایی در اتحادیه‌ی اروپا. Via Nomentana 62, 00161 Rome +39 06 44 23 14 28 iomrome@iom.int www.italy.iom.int

Welcome to Europe (w2eu) – Italy

به اروپا خوش آمدید – ایتالیا ارائه‌دهنده‌ی اطلاعات مفید و به‌روز به زبان‌های عربی، انگلیسی، فارسی و فرانسوی درباره‌ی ایتالیا و سازمان‌های مسئول کمک به تازه‌واردان در زمینه‌ی مسائلی چون توصیه‌های حقوقی، مشاوره، رسیدگی به کودکان زیر سن قانونی، بازداشت، اخراج از کشور، الحاق به خانواده، کمک‌های پزشکی، و کار. این سازمان در ضمن لیستی از محل‌های خواب و خوراک مناسب در هر شهر را ارائه می‌دهد. www.w2eu.info/italy/en/articles/italy-contacts.en.html

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Italy **کمیساریای عالی سازمان ملل متحد در امور پناهندگان - ایتالیا** Via Alberto Caroncini 19, 00197 Rome +39 06802121 www.unhcr.it

Consiglio Italiano per i Rifugiati (Italian Refugee Council)

شورای پناهندگان ایتالیا (کُنسیلیو ایتالیانو پر ای ریفوجیاتی) در شهرهای کانتانیا (Cantania)، کازرتا (Caserta)، سالرنو (Salerno)، بولونیا (Bologna)، میلان (Milano)، برگامو (Bergamo)، ورونا (Verona) و گوریتسیا (Gorizia). Via Montecalco 6, Aprelea +39 0669200114 cir@cir-onlus.org www.cir-onlus.org

Associazione Studi Giuridici sull'Immigrazione (Association for Juridical Studies on Immigration) **انجمن مطالعات حقوقی در امور مهاجرت (اسوچیاتسیونه ستودی جیوردیچی سول ایمیگراتسیونه)**

این انجمن روی کلیه‌ی جوانب مهاجرت اشراف دارد. این انجمن با تعداد بالایی وکیل، افراد آکادمیک، مشاور و نمایندگان جامعه‌ی مدنی، در زمینه‌ی مسائل مختلف پناهجویان و مهاجران، از جمله مبارزه با تبعیض و بیگانه‌ستیزی، حقوق کودکان و افراد زیر سن قانونی بدون همراه، پناهجویان و پناهندگان، افراد بدون تابعیت و همین‌طور شهروندی فعالیت می‌کند. وکلای این انجمن در بسیاری از شهرهای ایتالیا حضور دارند. +39 0114369158, +39 0432507115 segreteria@asgi.it , antidiscriminazione@asgi.it

(خدمات ضد تبعیض) www.asgi.it

Centro Astalli – Servizio dei Gesuiti per i Rifugiati in Italia (Astalli Center per i Jesuit Refugee Service in Italy) **مرکز استالی – خدمات پناهندگان عیسوی در ایتالیا (چنترو استلی – سرویتسیو دی جزویتی پر ای ریفوجیاتی این ایتالیا)**

همراهی، خدمت و دفاع از پناهجویان و سایر مردم آواره، در امور مربوط به

تحصیل، کمک‌های اضطراری، مراقبت‌های بهداشتی، معیشت و خدمات اجتماعی. www.centroastalli.it

Croce Rossa Italiana (Italian Red Cross)

صلیب سرخ ایتالیا (کروچه روسا ایتالیا) تضمین‌کننده‌ی دریافت مراقبت‌های بهداشتی اولیه و مطابق با استانداردهای جهانی، برای افراد تحت تأثیر درگیری‌ها. Via Toscana 12, 00187 Rome +39 0647596281, +39 800166166 international.relations@cri.it www.cri.it

Fondazione Migrantes ((Migrants Foundation)

بنیاد مهاجران (فندانتسیونه میگراتتس) ارائه‌دهنده‌ی کمک‌های اولیه مانند مسکن و مراقبت‌های بهداشتی. این بنیاد بولتن اطلاعات و تجزیه‌وتحلیل قوانین و سیاست‌های مربوط به مهاجران را به‌طور هفتگی منتشر می‌کند. Via Aurelia 468, 00165 Rome +39 0666398452 segreteria@migrantes.it www.migrantes.it

Centro Welcome (Welcome Center) **مرکز استقبال (چنترو ولکام)**

کمک به زنان و کودکان در زمینه‌ی مراقبت‌های سلامتی، کلاس‌های زبان، آموزش‌های حرفه‌ای و الحاق به خانواده. این یک مرکز اجتماعی برای خانواده‌های مهاجر است. Viale Romania 32, 00197 Roma +39 0685300916 cwelcome@tiscalinet.it www.centrowelcome.org

ARCI Associazione Ricreativa e Culturale Italiana (Italian Cultural and Recreational Association)

انجمن فرهنگی و تفریحی ایتالیا (اسوچیاتسیونه ریکرتاتیوا)

ارائه‌دهنده‌ی اطلاعات، حمایت‌ها و مشاوره. Via dei Monti di Pietralata 16, 00157 Roma +39 800905570 www.arci.it

کتاب

«**الجدول الدوري الذي كتبه بریمو ليفي**» (The Periodic Table by Primo Levi):

عبارة عن مجموعة من القصص التي سميت بإسم جدول العناصر، وهي تحكي قصة حياة ليفي، وهو صيدلي يهودي يواجه عواقب الشكوك والكرهية في إيطاليا الفاشية، وعليه أن يبقى هارباً ويعرض حياته للخطر من خلال مقاومة النظام.

?

بعض المنظمات التي تعمل مع المهاجرين و اللاجئين

International Organization for Migration – IOM

المنظمة الدولية للهجرة تقدم المساعدة للمهاجرين في عدة مجالات مثل العودة الطوعية وإعادة الإدماج و مكافحة التهريب و الإدماج والنقل ضمن الإتحاد الأوروبي. Via Nomentana 62 Rome 00161 +39 06 44231428 iomrome@iom.int www.italy.iom.int

Welcome to Europe (w2eu) – Italy **مرحبا بكم في أوروبا- إيطاليا**

تقدم معلومات محدثة شاملة باللغات العربية والإنجليزية والفرنسية والفرنسية عن إيطاليا والمنظمات التي تساعد الوافدين الجدد في مجالات المشورة القانونية و الإرشاد و الفاصرين والإحتجاز والإبعاد وجمع شمل الأسرة والمساعدات الطبية وإيجاد عمل. كما تقدم أيضاً قائمة بالأماكن التي توفر الطعام والنوم في عدة مدن. www.w2eu.info/italy/en/articles/italy-contacts.en.html

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Italy

المفوضية العليا للأمم المتحدة لشؤون اللاجئين- إيطاليا Via Alberto Caroncini 19, 00197 Rome +39 06 802121 www.unhcr.it

Consiglio Italiano per i Rifugiati (Italian Refugee Council)

مجلس اللاجئين الإيطالي في كاتانيا، كاسيرتا، سالرنو، بولونیا، ميلانو، بيرغامو، فيرونا و غوريزيا. Via Montecalco 6, Aprelea

+39 06 69200114 cir@cir-onlus.org www.cir-onlus.org

Associazione Studi Giuridici sull'Immigrazione

(Association for Juridical Studies on Immigration) ASGI

جمعية الدراسات القانونية حول الهجرة تركز على جميع الجوانب القانونية للهجرة، و تعمل مع مجموعة من المحامين والأكاديميين والمستشارين وممثلي المجتمع المدني والخبراء. تعمل الجمعية في مختلف المجالات المتعلقة باللاجئين والمهاجرين، بما في ذلك مكافحة التمييز والمضار المعادية للآجانب والأطفال وحقوق الفاصرين غير المصحوبين، وشؤون اللجوء وطالبي اللجوء و المحرومين من الجنسية وشؤون المواطنة. ينتشر محامو الجمعية في العديد من المدن الإيطالية. +39 0114369158, +39 0432507115 (خدمات مكافحة التمييز). segreteria@asgi.it, antidiscriminazione@asgi.it www.asgi.it

Croce Rossa Italiana (Italian Red Cross)

الصلبب الأحمر الإيطالي

يعمل الصليب الأحمر على ضمان حصول المتضررين من النزاعات و الحروب على الرعاية الصحية الأساسية وفقاً للمعايير المعترف بها عالمياً. Via Toscana 12, 00187 Rome +39 0647596281 +39 800166166 international.relations@cri.it www.cri.it

Fondazione Migrantes (Migrants Foundation)

مؤسسة المهاجرين تقدم المساعدة الخاصة بالاحتياجات الأساسية مثل السكن والرعاية الصحية، كما تقوم بنشر النشرات الإعلامية الأسبوعية وتحليل التشريعات والسياسات المتعلقة بالمهاجرين. Via Aurelia 468, 00165 Rome +39 0666398452 segreteria@migrantes.it www.migrantes.it

Centro Welcome (Welcome Center) **مرکز الإستقبال** يقدم المساعدة للنساء والأطفال في مجالات الرعاية الصحية و دروس اللغة والتدريب المهني وجمع شمل الأسرة، و هو مركز إجتماعي للعائلات من المهاجرين. Viale Romania 32, 00197 Rome +39 0685300916 cwelcome@tiscalinet.it www.centrowelcome.org

ARCI Associazione Ricreativa e Culturale Italiana (Italian Cultural and Recreational Association)

الرابطة الثقافية و الترفهية الإيطالية تقدم المعلومات والدعم والمشورة. Via dei Monti di Pietralata 16, 00157 Rome +39 800905570 www.arci.it

Caritas Rome **كاريتاس روما**

Via Delle Zoccollette 19, 00183 Rome +39 06 66177001, +39 06 696864125 www.caritas.it

Medici per i Diritti Umani (Doctors for Human Rights)

أطباء من أجل حقوق الإنسان Via dei Zeno 10, 00176 Rome +39 0697844892 posta@mediciperidirittiumani.org www.mediciperidirittiumani.org

Medici Senza Frontiere (Doctors Without Borders)

أطباء بلا حدود تدير عدداً من المشاريع منها عمليات البحث والإنقاذ ومراكز الرعاية النفسية ومركز استقبال المهاجرين واللاجئين. Via Magenta 5, Third Floor, Rome + 39 0688806000 msf@msf.it www.medicisenzafriere.it

ساکنان کشور خدمات درمانی رایگان ارائه می‌دهد. پناهجویان هم مانند شهرواندان ایتالیایی از خدمات درمانی ملی بهره می‌برند؛ مهاجران هم تا حد بالایی از حقوق یکسان برخوردارند.

👥 مردم

ایتالیا یکی از ابداع‌کنندگان مُد در اروپا است، و گذشته‌ی افتخارآمیز کشور حس هدف‌مندی به آن داده است. ایتالیایی‌ها به طراحی‌های هنری خود معروف هستند، و غذاهایشان هم جزو محبوب‌ترین‌های دنیاست. اما، ایتالیا درگیر فساد مالی و سوءمدیریت در خدمات عمومی است، که به گفته‌ی بعضی‌ها باعث تهدیدهای دائمی از جانب جناح راست افراطی و همین‌طور جرایم سازمان‌یافته، از جمله سندیکای بدنام مافیا، می‌شود که حضورشان در جنوب ایتالیا و خصوصاً جزیره‌ی سیسیل از همه جا برجسته‌تر است.

🏠 زندگی مشترک زن ومرد

(بدون ازدواج)

با وجود عقاید کاتولیک رومی شدید حاکم بر کشور، زندگی مشترک زن و مرد به شدت افزایش پیدا کرده است. البته در مناطق مختلف فرق می‌کند، و زندگی بین زوج‌های غیرمزدوج در شمال کشور بیشتر از جنوب آن است.

👫 روابط بین زوج‌های هم جنس

ازدواج بین زوج‌های هم‌جنس در سال ۱۸۹۰ قانونی گردید، و زندگی مشترک قانونی در سال ۲۰۱۶ به رسمیت شناخته شد و به زوج‌های هم‌جنس پاره‌ای از حقوق زوج‌های مزدوج اعطا گردید، اما حق ازدواج و فرزندخواندگی به آن‌ها داده نشد.

👪 خانواده

جامعه‌ی ایتالیایی هنوز روی خانواده تکیه دارد، و پدر و مادر، فرزندان، پدربزرگ‌ها و مادربزرگ‌ها، و خویشان دور و نزدیک اغلب آخر هفته‌ها دور هم جمع می‌شوند و غذاهای خانگی می‌خورند.

⊕ داروخانه‌ها

داروخانه‌های ایتالیا از سیستم کاتولیک پیروی می‌کنند، بنابراین شب‌ها و روزهای تعطیل حداقل یک داروخانه

معلومات عملیه

باید باز باشد. روی درب هر داروخانه ساعات کاری و لیستی از کلینیک‌های شبانه‌روزی آن نزدیکی درج شده است.

🍽 مغازه‌ها

مغازه‌ها معمولاً از ۹ صبح باز می‌کنند، ساعت ۱ تا ۳:۳۰ یا ۴ بعدازظهر برای ناهار می‌بندند، و بعد تا ۷:۳۰-۹:۳۰ باز هستند. اکثراً روزهای یک‌شنبه بسته‌اند.

🛒 سوپرمارکت‌ها

سوپرمارکت‌های معروف عبارتند از اسلونگا (Esselunga) (در شمال)، کرفور (Carrefour)، کوپ (Coop)، کوند (Conad)، و اونس (Unes).

🏡 زیاله و بازیافت

زیاله‌ها توسط تیم‌های دفع زیاله شهرداری جمع‌آوری می‌شوند، اما خدماتشان در مناطق مختلف فرق می‌کند. در منطقه‌ی شمال، خانه‌ها عموماً موظفند زیاله‌های عادی، مواد قابل‌بازیافت، و زیاله‌های ارگانیک را از هم جدا کنند.

🍴 غذاها، نوشیدن مشروب

و سیگارکشیدن

سیگارکشیدن در تمامی ساختمان‌های عمومی ممنوع است. شراب یکی از محبوب‌ترین نوشیدنی‌های ایتالیا است، و تعدادی از بهترین شراب‌های دنیا در ایتالیا تولید می‌شود. پاستا ماده‌ی غذایی اصلی ایتالیا است و در انواع شکل‌ها و اندازه‌ها و با نام‌های متفاوت می‌آید؛ از رشته‌های نازک و دراز گندم دوروم مخصوص اسپاگتی گرفته تا ورقه‌های مورداستفاده در غذاهایی مثل لازانیا. حتی فست‌فود هم در ایتالیا می‌تواند به یک شوق آشپزی تبدیل شود. بسیاری از جاها پیتزای تکه‌ای یا «ال تلیو al taglio» ارائه می‌دهند. از جاهای دیگری که اسنک‌های فوری سرو می‌کند «روستیچریا rosticceria» است، که انواع شیرینی و غذاهای خوشمزه می‌فروشد. بعضی از رستوران‌ها و اغذیه‌ای‌ها گوشت حلال سرو می‌کنند و علامت حلال معمولاً بالای مغازه دیده می‌شود.

🍷 آداب و رسوم

فستیوال‌های ایتالیایی اغلب حول‌ومحور جشن‌های مذهبی می‌گردند. یکی از مراسم معروف پاسکتا (Pasquetta)

است، که اولین دوشنبه‌ی بعد از عید پاک جشن گرفته می‌شود، و خانواده‌ها با پیک‌نیک‌کردن به استقبال بهار می‌روند. ایتالیایی‌ها روز ۱ نوامبر، روز همه‌ی قدیسان، به اموات‌شان در قبرستان سر می‌زنند و روی قبرشان گل می‌گذارند. ایتالیایی‌ها یک شخصیت اسطوره‌ای دارند که شبیه پاپا نوئل یا پدر کریسمس است. گفته می‌شود که روز ۶ ژانویه، پیرزی به‌نام بفانا (Befana) با جارویش دور ایتالیا پرواز می‌کند و در خانه‌های کودکان باادب کادو می‌گذارد.

یکی از جشن‌های سکولار یا غیر مذهبی روز ۲۵ آوریل یا جشن آزادی است. این جشن به یادبود پایان حکومت فاشیستی در ایتالیا در سال ۱۹۴۵ برگزار می‌شود.

👉 یک حرکت معمول

ایتالیایی‌ها برای ابراز احساسات خود ۲۵۰ حرکت دارند. بعضی‌ها معتقدند که این شمار بالای حرکات غیر شفاهی را فروشنندگان بازارها بوجود آوردند یا در زمان اشغال کشور توسط بیگانگان، برای ارتباط برقرارکردن بوجود آمدند. یکی از آن‌ها فروربردن یک انگشت در لب است؛ یعنی چیزی خیلی خوشمزه است.

🗨 یک گفته‌ی معمول

کسی که می‌خواهد ماهی گیرش نمی‌آید. (کی دورمه نون پیلی پِشی) (Chi dorme non piglia pesci).

▶️ فیلم‌ها

«**روستای مقوایی**» (The Cardboard Village) (ایل ویلاجو دی کارتونه): درب‌های کلیسای یک کشیش در آخرین روزهای خدمتش به‌دلیل افت مراسم مذهبی بسته می‌شود. صلیب‌ها و نیم‌کت‌ها که جمع می‌شوند، گروهی از مهاجران بی‌خانمان از آفریقای شمالی در فضای خالی کلیسا مستقر می‌شوند. کشیش ماموریت جدیدی برای کمک به مردان پیدا می‌کند - تلاشی که ایمان را با انسان‌دوستی تلفیق می‌نماید. «**پومارو**» (Pummaro): یک دانشجوی پزشکی آفریقایی که اخیراً وارد ایتالیا شده دنبال برادر گم‌شده‌اش می‌گردد. برادرش به‌عنوان کارگر غیرقانونی در یک مزرعه کار می‌کرد تا کمک‌خرج تحصیل او شود. این فیلم درباره‌ی هویت و نژادپرستی در ایتالیای سال‌های ۱۹۸۰، و همین‌طور استثمار مهاجران غیرقانونی مخفی است که از حقوق خود مطلع نیستند.

من خدمات رایعاهٔ الصحیة الوطنیة تماماً مثل المواطنین الإيطالیین، کما یتمتع المهاجرون ایضاً بنفس الحقوق تقریباً.

👥 الشعب الإيطالي

تعتبر إيطاليا إحدى مراكز الموضة المتميزة في أوروبا، كما أن تاريخها الحافل أعطى الإيطاليين دافعاً كبيراً لتحقيق المزيد من الشهرة. يشتهر الإيطاليون بالتصميم كما تمتاز إيطاليا أيضاً بأنها تجود بأطياب المأكولات المشهورة عالمياً، إلا أنها تعاني أيضاً من الكثير من المشاكل المتعلقة بالفساد و سوء إدارة الخدمات العامة، و التي يعتقد البعض أنها تسببت بتصاعد التهديدات من قبل اليمين المتطرف و العصابات المنظمة مثل عصابات المافيا الإجرامية المشهورة و التي تنشط بشكل خاص في جنوب إيطاليا و جزيرة صقلية.

🏠 المساكنة قبل الزواج

بالرغم من التأثير القوي للكنيسة الكاثوليكية في البلاد إلا أن المساكنة قبل الزواج قد ازدادت انتشاراً بشكل ملحوظ. و لا تزال هناك فروقات بين مختلف المناطق فيما يتعلق بالمساكنة فهي أكثر انتشاراً في الشمال منها في الجنوب.

👫 الزواج المثلي

تعتبر العلاقات المثلية مشروعة منذ عام ۱۸۹۰، و سمح بالإقتران المدني في شهر مايو عام ۲۰۱۶، حيث أصبح يحق للشريكين المثليين نفس الحقوق التي يحصل عليها المتزوجون باستثناء الزواج و التبني.

👨‍👩‍👦 الأسرة

ما زال المجتمع الإيطالي يتميز بأنه مجتمع أسري، و تجتمع الأسرة في عطلة نهاية الأسبوع مع الأهل و الأطفال و الأجداد و الجدات و الأقارب البعيدة لتناول الطعام في المنزل.

⊕ الصيدليات

تتبع الصيدليات في إيطاليا نظام الروتا (جدول الخدمات)، بحيث يوجد دائماً صيدلية مفتوحة ليلاً و أثناء العطلات. توجد على نافذة كل صيدلية قائمة بساعات العمل الخاصة بها إضافة إلى العيادات القريبة التي تعمل حتى وقت متأخر من الليل.

اطلاعات کاربردی

🏪 المحلات التجارية

تفتح المحلات عادة الساعة ۹ صباحاً و تغلق وقت الغداء من الساعة ۱ ظهراً حتى الساعة ۳:۳۰ أو ۴ بعد الظهر، و تبقى المحلات مفتوحة حتى الساعة ۷:۳۰ أو ۹:۳۰ ليلاً. تغلق معظم المحلات أيام الأحد.

🛒 محلات السوبرماركت

من محلات السوبرماركت المتوفرة في إيطاليا اسيلونغا (في الشمال)، كارفور، كو اوب ، كوناد، اونس.

🏪 النفايات و إعادة التدوير

يتم التخلص من القمامة من قبل فريق التخلص من القمامة في البلدية و تختلف الخدمات من منطقة لأخرى. ففي الشمال تلزم المنازل بفصل النفايات و المهملات إلى مواد قابلة لإعادة التدوير و نفايات إلى عضوية.

🍴 الطعام و الشراب و التدخين

يمنع التدخين في جميع المباني العامة. النبيذ هو أحد المشروبات المفضلة في إيطاليا التي تفخر بإنتاج بعض من أفضل أنواع النبيذ في العالم.

المعكرونة هي الطعام الأساسي، و هي تنتج و تعد بطرق و أشكال و أحجام متنوعة و لكل نوع منها إسم مختلف، فهناك المعكرونة الرفيعة الطويلة المصنوعة من القمح القاسي التي تسمى السباغيتي، و هناك شرائح ورقية تستخدم في طبق يسمى اللازانيا. يستمتع الإيطاليون بكل أنواع الطعام حتى الأطعمة الجاهزة السريعة، و منها المحلات التي تقدم بيتزا آل تاغليو، أي شرائح من البيتزا. و من الأماكن الأخرى التي تقدم أطعمة سريعة ما يعرف بمحلات روستيسيريا التي تقدم فيها المعجنات و الأطباق الخفيفة السريعة الأخرى. تقدم بعض المطاعم و محلات الوجبات الجاهزة اللحم الحلال و عادة ما تكون هناك يافطة تشير بذلك.

🏡 التقاليد

معظم الإحتفالات في إيطاليا هي احتفالات بالأعياد الدينية، و منها ما يعرف باسم باسكيتا الذي يحتفل به في أول يوم إثنين بعد عيد الفصح، حيث تحتفل العائلات في بداية الربيع من خلال الخروج في نزهات برية. يقوم الناس في يوم عيد جميع القديسين في ۱ نوفمبر بزيارة قبور أقربائهم

و أجدادهم و تزيينها بالزهور.

يحتفل الإيطاليون بشخصية أسطورية مشابهة لسانت كلوز أو بابا نويل، ففي يوم ٦ يناير يعتقد بأن امرأة تعرف باسم بيفانا تسافر عبر أرجاء إيطاليا على عصاة مكسنة و ترك الهدايا للأطفال المهذبن. و من الإحتفالات اللا دينة يوم التحرير الواقع في ٢٥ أبريل و هو ذكري نهاية حكم الفاشية في إيطاليا في عام ۱۹۴٥.

👉 من الإشارات المشهورة

يستخدم الإيطاليون ما يزيد عن ٢٥٠ إشارة للتعبير عن أنفسهم في الحديث. و يحكي أن هذا الكم الهائل من الإشارات و أساليب التواصل غير اللفظية يعود تاريخياً للباثعين في الأسواق أو ربما لضرورة التواصل أيام الاحتلال الأجنبي. من الإشارات الشائعة هي وضع إصبع في الخد و هي تعني أن الطعام شهي.

🗨 من الأقوال المشهورة

تعني عبارة «Chi dorme non piglia pesci» بالإيطالية «من يبقى نائماً لا يحصل على السمك».

▶️ الأفلام

«**قرية الكرتون**» (Il Villaggio di Cartone): يروي الفيلم قصة كاهن إيطالي مسن وهو يشاهد أبواب كنيسة تقفل أبوابها في الأيام الأخيرة لخدمته في الكنيسة، وذلك بأن بسبب تراجع إلتزام الناس بالدين في إيطاليا. بعد إزالة المقاعد والصلبان من الكنيسة تقوم مجموعة من المهاجرين المشردين من شمال أفريقيا بالسكن فيها. يجد الكاهن مهمة جديدة لنفسه وهي إنقاذ هؤلاء الشبان، وهو جهد يجمع بين إيمان هذا الكاهن ومسؤوليته الإنسانية. «**بومارو**» (Pummarò): يصل طالب طب أفريقي إلى إيطاليا للبحث عن أخيه المفقود الذي كان يعمل عاملاً في مزرعة من دون أوراق عمل رسمية، وذلك لمساعدة أخيه في دفع رسوم دراسته الجامعية. يتناول الفيلم موضوع الهوية والعصرية واستغلال المهاجرين غير الشرعيين الذين يجهلون حقوقهم.

«**الحصار**» (L'Assedio): تحصل مهاجرة أفريقية على عمل في إيطاليا كعاملة تنظيف منزلي في منزل عازف بيانو إنكليزي. يحاول الرجل التقرب من المرأة من خلال تقديم الهدايا لها وعرضه للزواج منها. أما هي فتقبل عرضه مقابل شرط واحد هو أن يضمن لها خروج زوجها من إحدى السجون في أفريقيا.

مبارزه با قاچاق آدم‌ر، ادغام‌شدن و جابجایی در اتحادیه‌ی اروپا.

11 Belgrave Road, London SW1V 1RB

+44 (0) 207 811 6000

ops@iomlondon.org

www.unitedkingdom.iom.int

Refugee Support Network

شبكة حمایت از پناهندگان

(رفیوجی ساپورت نتورک)

همکاری با افراد جوان آواره و تحت تأثیر بحران، و کمک به آن‌ها جهت دسترسی به تحصیلات در کلیه‌ی مراحل مهاجرت‌شان. این شبکه اداره‌ی یک طرح آموزشی بالاتر را هم به عهده دارد.

8 Scrubs Lane, Suite 4.1,

London NW10 6RB

+44 (0) 759 758 3228 or

+44 (0) 800 331 7292 (خطوط مشاوره)

دوشنبه ۲-۵ بعدازظهر یا

پنج‌شنبه ۲-۵ بعدازظهر

www.refugeesupportnetwork.org

Refugee Council

شورای پناهندگان (رفیوجی کاونسیل)

همکاری مستقیم با پناهندگان، و حمایت از آن‌ها جهت بازسازی زندگی‌شان.

PO Box 68614, London E15 9DQ

+44 (0) 207 346 6700

www.refugeecouncil.org.uk

Migrants Resource Centre

مرکز منابع مهاجران

(مایگرنٹس رییسورس سنتر)

ارائه‌دهنده‌ی خدمات مشاوره در امر مهاجرت و پناهندگی.

Eurocentres, 56 Eccleston Square,

2nd floor, London SW1V 1PH

+44 (0) 207 834 2505

info@migrants.org.uk

www.migrantsresourcecentre.org.uk

Refugee Action

کمک به پناه‌جویان (رفیوجی اکشن)

ارائه‌دهنده‌ی مشاوره‌های عملی و کمک به پناه‌جویان تازه‌وارد و اسکان‌دادن به آن‌ها از طریق کارهای توسعه‌ی اجتماعی.

Victoria Charity Centre, 11 Belgrave

Road, London SW1V 1RB

+44 (0) 207 952 1511

info@refugee-action.org.uk

www.refugee-action.org.uk

Amnesty International

سازمان عفو بین‌الملل (امنستی اینترنشنال)

ارائه‌دهنده‌ی آخرین اطلاعات درباره‌ی

خطرات پیش روی پناه‌جویان در

کشور متبوع‌شان. این سازمان کمیته‌ی را برای پناه‌جویان و پناهندگان اداره

می‌کند و بخشی از کمیته «هنوز انسان

هستیم، هنوز این‌جا هستیم»

”(Still Human, Still Here“) است.

17-25 New Inn Yard, London EC2A 3EA

+44 (0) 207 033 1500

sct@amnesty.org.uk

www.amnesty.org.uk

British Red Cross

صلیب سرخ بریتانیا (بریتیش رد کراس)

کمک به پناه‌جویان و پناهندگان آسیب‌پذیر در انگلستان و کمک به قربانیان جنگ‌ها و فجایع جهت برقراری تماس با خانواده‌هایشان.

Moorfields 44, London EC2Y 9AL

+44 (0) 344 871 1111 (داخلی)

+44 (0) 207 138 7900 (از خارج کشور)

www.redcross.org.uk

ایتالیا

شش نظام سیاسی

ایتالیا یک کشور جمهوری با سیستم دموکراتیک چند-حزبی است، و صندلی احزاب بر اساس درصد آرا دریافتی تعیین می‌گردد. این امر صحنه‌ی سیاسی بسیار متنوع و اغلب بی‌ثباتی ایجاد می‌کند، که درش احزاب کوچک‌تر عضو دولت‌های ائتلاف می‌توانند حمایت خود را از احزاب غالب‌تر برداشته و باعث عدم تعادل قدرت شوند.

دو حزب بزرگ کشور عبارتند از حزب دموکراتیک چپ-مرکزی و حزب مردم آزاد راست-مرکزی. حزب مردم آزاد در سال ۲۰۱۳ متلاشی شد، و حزب اصلاح‌شده‌ی فورئزا ایتالیا (Forza Italia)، به رهبری نخست‌وزیر بحث‌برانگیز سابق، سیلویو برلوسکونی، و جناح راست-مرکزی جدید جای آن را گرفت. شخصیت سیاسی جدید، بیه گریلو (Beppe Grillo)، به مقام رهبری رسیده و وعده داده است که سیاست‌های ایتالیا را تکان دهد، اما توده‌گرایی و بی‌تجربگی‌اش بحث‌های زیادی ایجاد کرده است.

شش جغرافیا

ایتالیا از لحاظ فرهنگی بسیار متنوع است و امتداد جغرافیایی آن، از جنوب کوه‌های آلپ تا دریای مدیترانه، گویای این موضوع می‌باشد. کشورهای بالکان در شرق ایتالیا و قاره‌ی آفریقا در جنوب آن قرار گرفته‌اند. این کشور به قسمت ثروت‌مندتر و جهانی‌تر شمال، و منطقه فقیرتر و چپی‌تر جنوب تقسیم می‌شود. مناطق شمالی در زمینه‌ی صنعتی‌سازی و کلا توسعه‌ی اقتصادی از سابقه‌ی طولان‌تری برخوردارند، در حالی‌که منطقه‌ی جنوب روستایی‌تر بوده، و روی صنایع سنتی چون کشاورزی و ماهیگیری یا سوبسیدهای دولتی تکیه دارد و به‌طور کلی آمار بی‌کاری و زیرساخت‌های ساده درش بیشترند.

شش جمعیت

جمعیت کشور بر اساس منطقه تقسیم شده است. قرن‌ها پیش از اتحاد ایتالیا (زمانی که شهر رم در سال ۱۸۷۱ پایتخت تعیین گردید)، کشور به دولت-شهرها و پادشاهی‌های منطقه‌ای تقسیم شده بود که هر کدام هویت مجزایی داشتند. ایتالیا از فرهنگ‌ها و زبان‌های متفاوتی برخوردار بوده که هرکدام احساسات قوی نسبت به هویت منطقه ای خود دارند. این امربه وضوح در مسابقات فوتبال منطقه ای دیده می‌شود. جوامع خاورمیانه‌ای، بالکان، رومانیایی و چینی در حال رشد هستند.

شش دین و مذهب

دولت شهر واتیکان، محل استقرار کلیسای کاتولیک رومی، درون شهر رم است. به همین دلیل است که مذهب کاتولیک یک بخش کلیدی از هویت ایتالیایی می‌باشد. اما، رشد میزان مهاجرت از آفریقا و خاورمیانه، ایتالیا را به کشوری چندفرهنگی تبدیل نموده و اسلام جزو ادیان قدرتمند کشور است.

شش تحصیل

رفتن به مدرسه برای کلیه‌ی کودکان تا سن ۱۶ سالگی، خواه ایتالیایی خواه غیره، اجباری است، و فرزندان پناهندگان و ایتالیایی‌ها به یک نسبت به مدارس عمومی دسترسی دارند.

شش بهداشت و درمان

ایتالیا از مراقبت‌های سلامتی با کیفیت بالایی برخوردار است و شرکت خدمات بهداشت ملی به کلیه‌ی شهروندان و

+44 (0) 207 811 6000

ops@iomlondon.org

www.unitedkingdom.iom.int

Refugee Support Network

شبكة دعم اللاجئين

تعمل مع الشباب المتضررين من النزوح و الحروب لتمكينهم من الحصول على التعليم خلال جميع مراحل الهجرة، كما تدير برنامج للتعليم العالي.

8 Scrubs Lane, Suite 4.1,

London NW10 6RB

Advice line +44 (0) 759 758 3228

أو +44 (0) 800 331 7292

أو الإثنین. ۲-۵ p.m

أو الخميس. ۲-۵ p.m

www.refugeesupportnetwork.org

Refugee Council

مجلس اللاجئين

يعمل بشكل مباشر مع اللاجئين و تقديم الدعم لهم لإعادة بناء حياتهم .

PO Box 68614, London E15 9DQ

+ 44 (0) 207 346 6700

www.refugeecouncil.org.uk

Migrants Resource Centre

مرکز موارد المهاجرين

يقدم خدمات الهجرة والمشورة المتعلقة باللجوء.

Eurocentres, 56 Eccleston Square,

2nd floor, London SW1V 1PH

+44 (0) 207 834 2505

info@migrants.org.uk

www.migrantsresourcecentre.org.uk

Refugee Action

العمل من أجل اللاجئين

يقدم المشورة والمساعدة العملية لطالبي اللجوء الذين وصلوا حديثاً كما يلتزم بتحقيق استقرارهم من خلال أعمال تطویر المجتمع.

Victoria Charity Centre, 11 Belgrave

Road, London SW1V 1RB

+44 (0) 207 952 1511

info@refugee-action.org.uk

www.refugee-action.org.uk

Amnesty International

منظمة العفو الدولية

توفر أحدث المعلومات عن المخاطر التي تواجه اللاجئين في بلدانهم الأصلية، و تدير

حملة من أجل اللاجئين وطالبي اللجوء كما أنها جزء من حملة «ما زال الإنسان إنساناً و ما زال هنا («Still human, still here»).

17-25 New Inn Yard,

London EC2A 3EA

+44 (0)207 033 1500

sct@amnesty.org.uk

www.amnesty.org.uk

British Red Cross

الصلیب الأحمر البريطاني

يساعد اللاجئين وطالبي اللجوء في المملكة المتحدة، ویتيح الإمكانيّة لضحايا النزاعات والكوارث من للإتصال بعائلاتهم .

Moorfields 44, London EC2Y 9AL

+44 (0) 344 871 1111 (الاتصال

المحلي)، +44 (0) 207 138

7900 (الاتصال من الخارج).

www.redcross.org.uk

إيطاليا

شش النظام السياسي

إيطاليا دولة جمهورية ذات نظام ديمقراطي متعدد الأحزاب. تخصص للأحزاب مقاعد في البرلمان وفقاً لنسبة الأصوات التي تحصل عليها هذه الأحزاب. يضمن هذا النظام تنوعاً سياسياً كبيراً إلا أنه قد يخلق في بعض الأحيان تقلبات سياسية كبيرة، و خاصةً حين تشكل الأحزاب الصغيرة إئتلاًفاً مع الحكومة بحيث تسحب دعم الحكومة من الأحزاب الكبيرة مما يُوْدي إلى اختلال التوازن في السلطة. أما الحزبان الرئْسيان في إيطاليا فهما

الحزب الديمقراطي الذي يمثل يسار

الوسط و حزب شعب الحرية الذي يمثل يمين الوسط. في عام ۲۰۱۳ انحل حزب شعب الحرية كما أعيد تشكيل حزب فورزا إيطاليا الذي كان يترأسه رئيس الوزراء المثير للجدل سيلفيو برلسكوني ليتم تشكيل حزب يمين الوسط الجديد مكانه.

صعد نجم السياسي بيبه غريلو الذي وعد بإحداث تغيير كبير في السياسة الإيطالية على الرغم من أن شعبيّته و قلة خبرته السياسية كانتا مصدرًا للاتقاد.

شش الجغرافيا

تعتبر إيطاليا من أكثر الدول ذات التنوع الثقافي في أوروبا، و تمتد أراضيها الجغرافية من جبال الألب إلى البحر

المتوسط جنوباً. تقع منطقة البلقان على الشرق من المياه الإيطالية و تجاورها القارة الأفريقية من الجنوب.

تقسم البلاد بشكل عام إلى الشمال

الذي يعرف بالتراء و غنى الثقافة، و الجنوب الفقير الذي يميل إلى اليسار السياسي. تتميز المناطق الشمالية بتاريخ عريق من الصناعات و التطور الاقتصادي بشكل عام بينما تنتشر المناطق الريفية عموماً في مناطق الجنوب التي تعتمد على الصناعات التقليدية مثل الزراعة و صيد الأسماك و المعونات الحكومية، و تكثر فيها البطالة بشكل عام حيث تعاني البنية التحتية من قلة التطوير.

شش التركيبة السكانية

ينقسم السكان بحسب الأقاليم . كانت البلاد تنقسم إلى دويلات مدنية صغيرة و ممالك إقليمية قبل مئات السنين من توحيد إيطاليا (والمتعارف على أنه حدث حين أصبحت روما عاصمة إيطاليا في عام ۱۸۷۱). و كانت كل منها تتميز بهوية مختلفة، مما يفسر الفروقات اللغوية و الثقافية الكبيرة بين روما على سبيل المثال و صقلية، و قد يلاحظ البعض هذه الفروقات في مباريات كرة القدم بين الفريقين. و توجد الكثير من الجاليات من الشرق الأوسط و منطقة البلقان و رومانيا و الصين.

شش الأديان

تقع دولة الفاتيكان في روما، وهي موطن الكنيسة الرومانية الكاثوليكية، ولذلك يعتبر المذهب الكاثوليكي جزءاً مهماً من الهوية الثقافية في إيطاليا. وقد أضفت الهجرات المتزايدة من الشرق الأوسط وشمال أفريقيا مزيجاً متنوعاً من التعددية الثقافية في إيطاليا، ويعتبر الإسلام من الأديان الجديدة القوية الحضور في البلاد.

شش التعليم

التعليم إلزامي بالنسبة لجميع القاصرين ممن هم دون سن ۱۶ عاماً بغض النظر عن كونهم يحملون الجنسية الإيطالية أم لا. كما يتمتع أطفال طالبي اللجوء بحقوق مماثلة لقبية المواطنين الإيطاليين بالنسبة للتعليم العام.

شش الرعاية الصحية

يعتبر نظام الرعاية الصحية الإيطالي عالي الجودة، حيث توفر خدمات الصحة الوطنية الرعاية الطبية المجانية للمواطنين والمقيمين. يحق ل طالبي اللجوء الإستفادة

مغازه‌ها

مغازه‌ها معمولاً از دوشنبه تا جمعه از ۹ صبح تا ۶ بعدازظهر باز هستند، و بعضی از فروشگاه‌ها در شهرهای بزرگ‌تر تا دیروقت باز می‌مانند. اکثر مغازه‌ها روزهای یک‌شنبه از نزدیک‌های ظهر تا ۵ بعدازظهر باز هستند، و بعضی مغازه‌های خانوادگی مستقل تا شب باز می‌مانند.

سوپرمارکت‌ها

در انگستان تنوع وسیعی از سوپرمارکت‌ها وجود دارد - سوپرمارکت‌های ارزان‌قیمت مثل آلدی (Aldi)، آیسلند (Iceland)، و لیدل (Lidl)؛ سوپرمارکت‌های زنجیره‌ای مقرون‌به‌صرفه مثل موریسونز اند اسدا (Morrisons and Asda)؛ و سوپرهای گران‌قیمت‌تر مانند ویتروز (Waitrose) و مارکس اند اسپنسر (Marks & Spencer).

زباله و بازیافت

اکثر مردم انگستان زباله‌هایشان را بازیافت می‌کنند. این کار را با تفکیک زباله‌ها در کیسه‌ها و سطل‌های مخصوص زباله‌های قابل‌بازیافت انجام می‌دهند. آشغال‌ها هفته‌ای یک بار می آیند تا زباله‌ها را ببرند، و آن روز سطل‌های چرخ‌دار در خیابان‌ها قرار داده می‌شوند.

غذاها، نوشیدن مشروب

و سیگارکشیدن

سیگارکشیدن در تمامی مکان‌های سرپوشیده، مثل پاب‌ها، رستوران‌ها، و سایر مکان‌های عمومی ممنوع است، و قانون به شدت اجرا می‌شود.

بسیاری از مردم بریتانیا نوشیدن مشروب را بخش عمده‌ی هویت خود می‌دانند، و معمولاً تمام آخر هفته‌ها، با دوستان خود بیرون می‌روند. مرکز شهرها شب‌ها خیلی زنده می‌شود - گاهی حتی زیادی - و آدم‌های مست در کوچه و خیابان‌ها دیده می‌شوند.

ماهی و سیب‌زمینی‌سرخ‌کرده یا فیش اند چیپس (Fish & Chips) معروف‌ترین غذای کشور است، هرچند میزان محبوبیت آن دارد کاهش پیدا می‌کند. ماهی، معمولاً ماهی کاد، با آرد سوخاری سرخ شده، و با سیب‌زمینی‌سرخ‌کرده سرو می‌شود. اغلب با نخودفرنگی، سس گریوی، یا سس کاری سرو می‌شود و پیش از پچیدن در کاغذ روی آن نمک و سرکه می‌پاشند. غذاهای هندی در انگلستان خیلی طرفدار دارند، و حتی در روستاهای

کوچک هم رستوران هندی پیدا می‌شود. چیکن تیکا ماسالا، مرغ کاری با خامه ظاهراً در انگلستان اختراع شده و غذای ملی جدید آن‌ها محسوب می‌شود. ساندویچ - از پنیر و پیاز گرفته تا ماهی سالمون و پنیر خانه‌ای - ناهار سبک یا اسنک موردعلاقه‌ی مردم بوده و در اکثر مغازه‌ها به فروش می‌رسد. صبحانه‌ی انگلیسی کامل و پرکالری از لذت‌های پرطرفداری است که تنها آخر هفته‌ها صرف می‌شود. کافه‌ها - معروف به قاشق‌های چرب - بهترین جا برای صرف صبحانه‌ی انگلیسی هستند و این وعده معمولاً شامل لوییا چیتی، سوسیس، تخم‌مرغ، بیکن، گوجه‌فرنگی و نان تست می‌شود.

خانواده‌های انگلیسی، هر یک‌شنبه، برای یک سنت قدیمی و پرافتخار دیگر دور هم جمع می‌شوند؛ بریانی روز یک‌شنبه. گوشت - معمولاً مرغ، بیف، بره یا خوک - به آرامی بریان شده و همراه سیب‌زمینی، سبزیجات و سس گریوی سرو می‌شود.

آداب و رسوم

فوتبال امروزی در انگلیس آغاز شد و این ورزش هنوز هم بسیار پرطرفدار است، خصوصاً فینال جام حذفی فوتبال انگلستان. مردم مسابقات کریکت، راگبی، و اسب‌سواری را هم تماشا می‌کنند. ملکه‌ی انگلیس هنوز یک نهاد است و رییس کشور محسوب می‌شود، و اخبار و شایعات درباره‌ی خانواده‌ی سلطنتی با اشتیاق دنبال می‌شود.

یک حرکت معمول

نشان‌دادن دو انگشت سبابه و انگشت وسط برعکس در انگلستان توهین تلقی می‌شود. بادزدن صورت با دست یعنی هوا گرم است.

یک گفته‌ی معمول

«از آسمان سگ و گربه می‌بارد» (Its raining cats and dogs) (ایتس رینینگ کتس اند داگز) یعنی باران شدیدی می‌بارد.

فیلم‌ها

«**خشک‌شوی زیبای من**» (My Beautiful Laundrette) (مای بیوتیفول لاندرت): این فیلم درباره‌ی زندگی یک خانواده‌ی اهل آسیای جنوبی در سال‌های سخت ۱۹۸۰ در انگلستان است. این فیلم نگاه

طنزآمیزی نسبت به روابط نژادی در لندن دارد. مردی بریتانیایی-پاکستانی، به نام عمر، با پسری سفیدپوست به نام جانی، که از زمان مدرسه می‌شناخت و حال پانک (Punk) است، دوباره رابطه‌ی دوستی برقرار می‌کند. این دو عاشق با هم خشک‌شویی عمومی عمر را می‌گردانند. فیلم به موضوعاتی چون تبعیض‌نژادی، طبقات اجتماعی، و هم‌جنس‌گرایی در کشوری در حال رشد اقتصادی و شاهد تغییرات اجتماعی سریع اشاره می‌کند. «**مثل بکهام خمش کن**» (Bend it Like Beckham) (بند ایت لایک بکهام):

یک دختر نوجوان هندی-بریتانیایی عاشق فوتبال می‌شود اما پدر و مادر محافظه‌کارش نمی‌گذارند بازی کند، زیرا معتقدند آن ورزش برای دختران نامناسب است. با این‌حال، او خیلی پشتکار دارد و برای تیم زنان محلی بازی می‌کند، و برای کلوپ جوایز می‌برد و سرانجام مورد پذیرش پدر و مادرش واقع می‌شود. «**دنیای آزادی است**» (It's a Free World) (ایتس ا فری وورلد): زنی که به تازگی بیکار شده در خانه‌اش یک آژانس استخدام موفق اما غیرقانونی راه می‌اندازد. این موضوع او را با مهاجران غیرقانونی در تماس قرار می‌دهد که دنبال کار می‌گردند. یک مرد لهستانی عاشقش می‌شود، و دیدگاه او را نسبت به مشتریان تغییر می‌دهد. این امر او را تشویق می‌کند تا به مرد ایرانی فراری که به او گفته‌اند از کشور اخراج می‌شود و در ایران هم احتمالاً زندانی خواهد شد، کمک کند.

کتاب

«**باقی‌مانده‌های روز**»

(The Remains of the Day) (ده ریمینز او ده دی): نوشته‌ی کازوئو ایشیگورو (Kazuo Ishiguro): کتاب ایشیگورو نویسنده‌ی بریتانیایی-ژاپنی درباره‌ی محدودیت‌های حققان‌آور خانه‌ی یک اشراف‌زاده و محدودیت‌های روابط در سیستم طبقات اجتماعی انگلیس از دیدگاه یک دربان فروتن و وفادار است.

؟ تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای

همکاری‌کننده با پناه‌جویان و مهاجران
International Organization for Migration – IOM
سازمان بین‌المللی مهاجرت
کمک به مهاجران در اموری چون بازگشت داوطلبانه، ادغام مجدد در اجتماع،

عطلة البنوك لكن هناك بعض الصيدليات التي تفتح ۲۴ ساعة في كثير من المناطق.

التجارية

تفتح المحلات التجارية من الساعة ۹ صباحاً إلى ۶ مساء من الإثنين إلى الجمعة، و قد تفتح لساعات متأخرة في المدن الكبرى. تفتح معظم المحلات أيام الأحد في وقت متأخر من الصباح إلى الساعة ۵ تقريباً، و هناك بعض المحلات الصغيرة المستقلة التي تفتح لساعات متأخرة في المساء.

محلات السوبرماركت

هناك العديد من محلات السوبرماركت و منها المحلات التي توفر البضائع بأسعار منخفضة مثل ألدی و آيسلاند و ليدل، و المحلات الأخرى التي تعتبر الأسعار فيها مقبولة مثل موريسونز و آسدا، و محلات أكثر غلاء مثل ویتروز و مارکس و سنسرز.

النفایات و إعادة التدوير

يقوم معظم الناس في بريطانيا بتدوير النفايات حيث يتم فصل المهملات في أكياس و حاويات مخصصة للمواد القابلة للتدوير بحسب نوعها. يجمع عمال النظافة النفايات أسبوعياً حيث يجب على الناس وضع حاويات القمامة الخاصة بكل منزل على رصيف المنزل في اليوم المخصص لجمع القمامة.

الطعام و الشراب و التدخين

يمنع التدخين في جميع أماكن العمل المغلقة و الحانات و المطاعم و الأماكن العامة الأخرى، يطبق القانون بشكل صارم بهذا الخصوص.

يعتبر شرب الكحول جزءاً من الثقافة البريطانية حيث يخرج الناس عادة أيام عطلة نهاية الأسبوع للشرب مع أصدقائهم، و تعج المراكز الرئيسية في المدن بالناس الذين يكون الكثير منهم سكارى و قد تصبح بعض هذه المناطق مرزجة أحياناً. و من الأكلات التي تشتهر بها بريطانيا شرائح السمك المقلي و البطاطا، و قد انخفضت شعبية هذا الطبق في الآونة الأخيرة. يكون السمك عادة من نوع القد و تخمس الشريحة بعجينة سائلة و تقلى بالزيت و تقدم مع أصابع البطاطا السميكة المقلية، و عادة ما تقدم مع البازلاء المهروسة و المرق أو ترش صلصة الكاري فوقها مع الملح و الخل، و تقدم ملفوفة بالورق. تحظى الأكلات الهندية بشعبية كبيرة بين البريطانيين و تنتشر

المطاعم الهندية حتى في بعض القرى الصغيرة. أما طبق الدجاج التيكا ماسالا فهو عبارة عن مرق الكاري الحار و يفترض أنه من الأطباق التي اخترعت في بريطانيا حتى أنه يسمى بالطبق المحلي الجديد.
تباع السندويشات و الوجبات الخفيفة في معظم المحلات و يتناولها الكثير من الناس وقت الغداء و تتنوع هذه بين سندويشات الجبنة مع البصل أو سمك السمون مع الجبنة.

يتناول الناس في أيام الإجازات و عطلة نهاية الأسبوع ما يسمى بالإفطار الإنكليزي أو إفطار المقاتلي، و هي وجبة عالية السعرات الحرارية يتناولها معظم الناس من باب المتعة كونها وجبة كبيرة و غنية. تقدم هذه الوجبة في معظم الكافتریات التي تعرف بالملاعق الدسمة و تقدم عادة مع النقانق و البيض و لحم الخنزير المقدد و البندورة و الخبز المحمص. كما تجتمع العائلات أيضاً أيام الأحد على وجبة تقليدية عائلية هي مشاوي يوم الأحد و تكون عادة من الدجاج أو لحم البقر أو الضأن أو الخنزير حيث تشوى في الفرن على نار خفيفة و تقدم مع البطاطا و الخضار و المرق.

التقاليد

تعتبر إنكلترا موطن كرة القدم الحديثة، و ما زالت هذه الرياضة تحظى بشعبية كبيرة خاصة في نهائي كأس الإتحاد الإنكليزي، كما يتابع الناس أيضاً رياضة الكريكت و الرغبي و سباق الخيل. تعتبر الملكة جزءاً من المؤسسة في بريطانيا و رمزاً شعبياً للبلاد حيث يتابع الناس أخبار العائلة المالكة و صورهم بشغف في الأخبار و الصحف.

من الإشارات المشهورة

تعتبر الإشارة الدالة على السلام باستخدام إصبعي اليد (السبابة و الوسطی) بمثابة إهانة في بريطانيا حين تستخدم بالإتجاه المقابل، أي حين يكون الظفر مواجهاً للشخص الآخر.

من الأقوال المشهورة

«تمطر السماء القطط و الكلاب»،

بمعنى أنها تمطر بغزارة.

الأفلام

«**مغسّلتی الجميلة**» (My Beautiful Laundrette): يصور الفيلم حياة أسرة من جنوب آسيا في سنوات الثمانينات في

بريطانيا، بأسلوب يسخر من العلاقات التي تسود بين الناس من الأعراق المختلفة في لندن. يستأنف عمر، وهو شاب إنكليزي من أصول باكستانية علاقة عاطفية مع صبي أبيض إسمه جوني كان قد تعرف عليه في المدرسة و هو من مغني موسيقى البانك. ينتقل الإثنان للعيش في محل للغسيل غير مستخدم يملكه أحد أقرباء عمر. يتناول الفيلم مشاكل العنصرية و الطبقة و المثلية الجنسية في مرحلة تمر فيها البلاد بتغيرات إجتماعية و إقتصادية سريعة.

«**لفها مثل بيكام**» (Bend It Like Beckham): يتناول الفيلم قصة مراهقة بريطانية من أصول هندية شغوفة بكرة القدم ولكن أسرتها المحافظة تمنعها من متابعة هوايتها هذه لاعتقادهم بأن كرة القدم غير مناسبة للفتيات. تتابع الفتاة اللعب رغم معارضة أهلها و تحرز فوزاً لأحد الأندية المحلية حيث تتقبل أسرتها كرة القدم في النهاية.

«**العالم حر**» (It's a Free World): تؤسس امرأة عاطلة عن العمل مكتب استقدام العمالة غير المشروعة من بلادها، حيث تتعرف على مهاجرين باحثين عن العمل و منهم رجل بولندي تقع في غرامه بحيث تتغير نظرتها إلى الزبائن و تنظر إليهم من منظور آخر، مما يدفعها إلى مساعدة رجل إيراني هارب من السلطات التي تلاحقه لإخراجه من البلاد لكنه يواجه خطر السجن في بلاده.

الكتب

«**بقايا اليوم**»

(The Remains of the Day) من تأليف كازو إيشيغورو: يتناول الكاتب البريطاني الياباني إيشيغورو تفاصيل الحياة الخائفة في بيت أحد الأرستقراطيين و القيود المفروضة على العلاقات في المجتمع الإنكليزي الطبقی من منظور أحد الخدم المخلصين المتواضعين.

? بعض المنظمات التي تعمل مع المهاجرين و اللاجئين **International Organization for Migration – IOM**

المنظمة الدولية للهجرة

تقدم المساعدة للمهاجرين في عدة مجالات مثل العودة الطوعية وإعادة الإدماج و مكافحة التهريب و الإدماج والنقل ضمن الإتحاد الأوروبي.

11 Belgrave Road

London SW1V 1RB

arees/en/acollida/saier.html راهنمای استقبال از پناه‌جویان در کاتالونیا، به زبان اسپانیایی، کاتالان، انگلیسی و عربی: refugee.gencat.cat/en/home-en

اطلاعات مفید درباره‌ی بارسلونا، به زبان‌های اسپانیایی، کاتالان و انگلیسی: ciutatrefugi.barcelona/en/welcome-barcelona

انگلستان

🇬🇧 **نظام سیاسی**

ملکه الیزابت دوم رئیس دولت است. او با این‌که جایگاه مهمی در تشریفات و بیانات دولت دارد، اما قدرت سیاسی‌اش تا حد زیادی تشریفاتی است. انگلستان از کشورهای انگلیس، اسکاتلند، ویلز، و ایرلند شمالی تشکیل شده، که هر کدام خودشان را از لحاظ فرهنگی متفاوت و متمایز می‌دانند. واحد پول انگستان پوند استرلینگ است و از یورو استفاده نمی‌کند. حاکمیت جزیره‌ی ایرلند بین ایرلند شمالی و جمهوری ایرلند مشترک است. جمهوری ایرلند یک کشور جدا بوده و واحد پولش یورو است. در ماه ژوئن ۲۰۱۶، طی فرآندومی بر سر عضویت انگلستان در اتحادیه‌ی اروپا اکثریت مردم به خروج کشور از اتحادیه رای دادند. با اینکه این رای الزام آور نیست، اما دولت اظهار نمود که به نتیجه رفراندوم احترام خواهد گذاشت. مذاکرات با اتحادیه‌ی اروپا هنوز ادامه دارند.

اسکاتلند پارلمان خودش را دارد، ویلز و ایرلند شمالی هم شورا دارند، اما همگی به پارلمان لندن نماینده می‌فرستند، و اکثر قوانین در آن‌جا به تصویب می‌رسند. بخش اعظم ایرلند شمالی حال در صلح بسر می‌برد، اما ده‌ها سال در کشور درگیری – معروف به ترابلز (Troubles) – برقرار بود. این درگیری‌ها عمدتاً بین اعضای اتحادیه‌ی پروتستان و خواستار ماندن در انگلستان، و ملی‌گرایان کاتولیک، و خواستار پیوستن به جمهوری ایرلند بودند.

سیاست‌های بریتانیا در طول قرن اخیر در دست حزب محافظه‌کار راست-مرکزی و حزب کار چپ-مرکزی بوده است. سایر احزاب کوچک‌تر هم صندلی دارند. حزب ملی اسکاتلند بزرگ‌ترین حزب اسکاتلند است، و حزب پلاید کامری (Plaid Cymru) برای استقلال ویلز تلاش می‌کند.

در فرآندوم سال ۲۰۱۴ برای استقلال اسکاتلند مردم به ماندن در انگلستان رای دادند، اما مذاکرات هنوز ادامه دارند.

🌐 **جغرافیا**

جزایر برتانیایی در واقع مجمع‌الجزایری در شمال‌غرب قاره‌ی اروپا، بین اقیانوس اطلس شمالی، دریای شمال، و کانال انگلیس یا مانش هستند. آب‌وهوای آن، به‌دلیل جریان گرم گلف استریم (جریان خلیج)، معمولاً از سایر نواحی روی همان عرض جغرافیایی ملایم‌تر است، وگرنه آب‌وهوای منطقه‌ی شمال به‌شدت سرد می‌بود.

🏛️ **جمعیت**

انگلستان جامعه‌ای چندفرهنگی است و جمعیت متنوع آن نشان از گذشته‌ی استعماری کشور دارد. گروه‌های بزرگی از اقلیت‌های اهل جزایر کاراییب، شبه جزیره‌ی هندوستان، و آفریقا در انگلستان زندگی می‌کنند. در حال حاضر مهاجران بسیاری از اروپای شرقی، اسپانیا، فرانسه، آمریکای جنوبی، و سایر قسمت‌های دنیا ساکن انگلستان هستند.

🏠 **دین و مذهب**

بخش عمده‌ی کشور مسیحی است اما نسبت به عبادت و شرکت در کلیسا سهل‌انگارند، و شمار بالایی از مردم دین ندارند. در ضمن جوامع مسلمان، هندو، سیک و یهودی بزرگی هم در کشور ساکن هستند.

🔪 **تحصیل**

رفتن به مدرسه برای کلیه‌ی کودکان بین ۵ تا ۱۷ ساله اجباری است و مدارس رایگان هستند. اگر دانش‌آموزان بالاترین نمره یا سایر ویژگی‌های معتبر را بدست بیاورند، می‌توانند در دانشگاه ثبت‌نام کنند. شهریه‌های بالای دانشگاه‌ها و دشواری در گرفتن وام می‌تواند برای پاره‌ای از مهاجران چالش‌انگیز باشد، اما گروه‌هایی هستند که به شمار محدودی از پناهندگان کمک‌های مالی ارائه می‌دهند.

🏥 **بهداشت و درمان**

خدمات بهداشت ملی توسط دولت اداره شده و مالیات دهندگان هزینه آن را تامین می‌کنند. این نهاد به ساکنان و شهروندان خدمات بهداشتی و درمانی رایگان ارائه می‌دهد. دسترسی به مراقبت‌های سلامتی

به‌طور معمول برای پناهندگان تحت حمایت ۹۵.۵ یا ۴.۵ آزاد و مجان است. اما همه – از جمله مهاجرانی که تقاضای پناهندگی‌شان رد شده – به درمان‌های فوری و اضطراری دسترسی دارند، ولی شاید مجبور شوند هزینه‌اش را بپردازند. میزان هزینه‌ها را بیمارستان‌ها تعیین می‌کنند و امکان دارد از مقدارش بکاهد. پناه‌جویان و پناهندگان در اسکاتلند حق دسترسی به خدمات بیمه درمانی مجانی ان.اچ.اس (NHS) را دارند اما باید مدارک قانونی یا کارت شناسایی داشته باشند.

👤 **مردم**

مردم بریتانیا به ادب و رفتار دوستانه و کمک به بیگانگان معروف هستند. وقتی موضوع فرهنگ‌شان به میان می‌آید، امکان دارد متکبر – و حساس – هم باشند.

👉 **تابوها و کلیشه‌ها**

انگلیسی‌ها معمولاً تا جای ممکن از بی‌احترامی یا توهین به افراد خودداری می‌کنند، بنابراین بهتر است که انتقادکردن از آن‌ها غیرمستقیم صورت بگیرد. عدم رعایت صف بی‌ادبی بزرگی است و گاها باعث نگاه‌های خشمگین و یا درگیری و مواجهه می‌شود.

🏠 **زندگی مشترک زن و مرد (بدون ازدواج)**
زندگی مشترک زن و مرد پیش از ازدواج در انگستان امری عادی شده و تقریباً نیمی از کودکان از پدر و مادرهای غیرمزدوج به دنیا می‌آیند.

👫 **روابط بین زوج‌های هم‌جنس**
ازدواج زوج‌های هم‌جنس از سال ۲۰۱۴ در انگلیس، ویلز و اسکاتلند قانونی شده است. ازدواج زوج‌های هم‌جنس در کشور مذهبی‌تر و محافظه‌کارتر ایرلند شمالی هنوز ممنوع است، اما می‌توانند زندگی مشترک مدنی داشته باشند.

+ **داروخانه‌ها**

داروخانه‌ها در اکثر مناطق پیدا می‌شوند و در ساعات اداری باز هستند. بعضی فروشگاه‌های بزرگ‌تر مثل بوتس (Boots) و سوپردرآگ (Superdrug) داروخانه‌های داخلی خودشان را دارند. اکثر داروخانه‌ها روزهای تعطیلی بانک‌ها (Bank holidays) و یک‌شنبه‌ها بسته‌اند، اما در اکثر جاها داروخانه‌های شبانه‌روزی هست.

الدلیل ترجیحی باللاجئین فی کتالونیا باللغات الإسبانية و الكتالونیة و الإنكليزية و العربية: refugee.gencat.cat/en/home-en

معلومات مفيدة عن برشلونة باللغات الإسبانية و الكتالونیة و الإنكليزية: ciutatrefugi.barcelona/en/welcome-barcelona

المملكة المتحدة

🇬🇧 **النظام السياسي**

المملكة الإيزابيث الثانية هي رئيسة الدولة، و هي تتمتع بمكانة هامة في الإجراءات الرسمية و الحكومية بشكل عام، إلا أن السلطة السياسية للملكة لا تتعدى البروتوكولات الرسمية. تتكون المملكة المتحدة من إنكلترا و اسكتلندا و ويلز و أيرلندا الشمالية. تفرد كل منطقة من هذه المناطق بثقافة مختلفة و تعتبر إلى حد ما منفصلة عن الأخرى. العملة المستخدمة في المملكة المتحدة هي الجنيه (الباوند) الإسترليني، و لم يعتمد استخدام اليورو فيها. تنقسم جزيرة أيرلندا إلى أيرلندا الشمالية وجمهورية أيرلندا، و هي دولة مستقلة يستخدم فيها اليورو. في شهر يونيو من عام ۲۰۱۶ تم إجراء إستفتاء لعضوية المملكة المتحدة في الإتحاد الأوروبي، حيث صوّت غالبية البريطانيين لصالح لم يكن الإستفتاء ملزماً لكن الحكومة صرحت بأنها ستحترم نتيجة التصويت. و ما زالت المفاوضات مع الإتحاد الأوروبي جارية حتى الآن.

لدى اسكتلندا برلمان خاص بها، في حين أن ويلز و أيرلندا الشمالية لهما مجالس محلية، و لكل منهم تمثيل وزارى في البرلمان في لندن حيث يتم إتخاذ معظم القوانين. يعمر السلام حالياً أيرلندا الشمالية إلا أنها مرت بفترة من الحرب كانت تعرف حينها بالإضطرابات و استمرت لعشرات السنين، وقد جرّت البلاد إلى نزاع كبير كان طرفاه الأساسيان البروتستانت الوندويون الموالون للمملكة المتحدة، و الكاثوليك القوميون الذين كانوا يريدون الإنضمام إلى جمهورية أيرلندا. أما بالنسبة للسياسة البريطانية فقد هيمن حزب المحافظين الذي ينتمي

لوسط اليمين و حزب العمال الذي ينتمي لوسط اليسار على الساحة السياسية على مدى القرن الماضي، كما يوجد مقاعد في البرلمان للأحزاب الصغيرة الأخرى. أما في اسكتلندا فالحزب الوطني الإسكتلندي هو أكبر الأحزاب، في حين أن حزب بلايد كمرى يدعو لاستقلال مقاطعة ويلز. في عام ۲۰۱۴ أجري إستفتاء في اسكتلندا حول الإستقلال الاسكتلندي و صوّتت الأغلبية فيه للبقاء ضمن المملكة المتحدة و لكن الجدل ما زال مستمراً حتى اليوم.

🌐 **الجغرافيا**

الجزر البريطانىة هي أرخبيل يقع في الشمال الغربي من القارة الأوروبية بين شمال المحيط الأطلسي و بحر الشمال و القناة الإنكليزية. تعتبر درجة الحرارة أكثر اعتدالاً من المناطق الأخرى التي تقع على نفس خط العرض، و ذلك بسبب تيار الخليج الذي يسبب اعتدالاً في الجو و الذي لولاه لتحولت المنطقة إلى منطقة شمالية متجمدة.

👤 **التزكية السكانية**

المملكة المتحدة عبارة عن مجتمع متعدد الثقافات تعكس تزكيته السكانية تاريخ البريطانيين الإستعماري. هناك مجموعة كبيرة من الأقليات من جزر البحر الكاريبي و شبه القارة الهندية و أفريقيا. و اليوم هناك الكثير من المهاجرين الجدد من أوروبا الشرقية و إسبانيا و فرنسا و أمريكا الجنوبية و مناطق أخرى من العالم.

🏠 **الأديان**

المملكة المتحدة بلد مسيحي بشكل عام إلا أن معظم الناس لا تبالي بالشعائر الدينية و الذهاب إلى الكنيسة، و هناك الكثير من الناس ممن لا يتبعون أي ديانة. هناك أيضاً عدد كبير من الجاليات من المسلمين و الهندوس و السيك (السيخ) و اليهود.

🔪 **التعليم**

التعليم إلزامي و مجاني للأطفال الذين تتراوح أعمارهم بين ۵ و ۱۷ عام. يلتحق الطلاب في الجامعة عند اجتياز مستويات متقدمة (A level) من التعليم أو أية مؤهلات مقبولة أخرى. تشكل الرسوم الدراسية العالية و الصعوبات الأخرى التي يواجهها اللاجئون في الحصول على قروض لتغطية نفقات التعليم مشكلة بالنسبة للكثير من اللاجئین، إلا أن هناك بعض الجهات التي تقدم منحاً تعليمية لعدد محدود من اللاجئین.

اطلاعات كاربردی

🏥 **الرعاية الصحية**

تتشرف الحكومة على هيئة الخدمات الصحية الوطنية التي تمولها أموال الضرائب، و توفر الرعاية الصحية المجانية للمقيمين و المواطنين. الرعاية الصحية متاحة للجميع بشكل عام و هي مجانية بالنسبة لطالبي اللجوء الذين يتلقون مساعدة حكومية (۵.4 أو ۵.5). قد تفرض رسوم مالية لقاء العلاج بالنسبة للبعض إلا أن الحالات الإسعافية مجانية للجميع بمن فيهم طالبي اللجوء الذين لم تقبل طلبات اللجوء الخاصة بهم، و تختلف قيمة الرسم المالي بحسب المشفى و قد يلغى فيما بعد. يحق للاجئین و طالبي اللجوء في اسكتلندا العلاج الصحي المجاني بشرط إظهار بطاقة الهوية أو وثائق أخرى.

👤 **الشعب البريطاني**

يعرف عن الشعب البريطاني اللباقة و اللطافة بشكل عام و مساعدة الآخرين، كما يعرف عنهم أيضاً اعتزازهم بثقافتهم و حساسيتهم تجاه أي انتقاد لها.

👉 **المحظورات و الصور النمطية**

يتجنب البريطانيون بشكل كبير توجيه أي إساءة أو إهانة للآخرين لذلك يحذ استخدام الأساليب غير المباشرة في الكلام عند توجيه الإنتقادات. كما يعتبر تجاوز طوابير الإنتظار من الأمور غير المقبولة إجتماعياً و قد تستفز الكثير من الناس لدرجة الغضب أو توجيه انتقاد مباشر.

🏠 **المساكنة قبل الزواج**

أصبحت المساكنة قبل الزواج نموذجاً شائعاً في بريطانيا، كما أن نصف المواليد هم من المولودين خارج إطار الزواج.

👫 **الزواج المثلي**

يسمح القانون بالزواج المثلي في إنكلترا و ويلز و اسكتلندا منذ عام ۲۰۱۴، إلا أنه ما زال غير مسموح به بموجب القانون في أيرلندا الشمالية التي تعتبر أكثر تديناً و محافظة من غيرها من المناطق، و يسمح فيها للشريكین المثليين بتسجيل العلاقة كشراكة مدنية.

+ **الصيدليات**

تنتشر الصيدليات في معظم المناطق و هي تفتح ضمن ساعات العمل الإعتيادية. يوجد داخل بعض المحلات التجارية مثل بوتس و سوپر دراغ قسم خاص للصيدلية. تعلق معظم الصيدليات أيام الأحد و أيام

فرار گاوها: این جشن هر سال جولای به مدت هشت روز در شهر پامپلونا (Pamplona) برگزار می‌شود. حدود ۲۰۰۰ نفر جلوی دسته‌ای گاو وحشی می‌دوند. گاوها در یک قسمت از شهر آزاد می‌شوند و پس از گذر از کوچه‌های باریک به میدان گاوپازی شهر می‌روند. منشا این جشن به زمانی برمی‌گردد که روستاییان هر ساله گاوها را از مزارع به سمت میدان گاوپازی هدایت می‌کردند تا در آنجا کشته شوند.

گفته‌ها

«او از بره بیشتر پشم دارد» (Tiene mas lana que un borrego) (تیتنه مس لانا که اون بورگو)، یعنی طرف پولدار است.

یک حرکت معمول

کشیدن انگشتان سبابه یا وسط از یک چشم به سمت پایین، یعنی طرف پول ندارد.

فیلم‌ها

«بیوتیفول» (Bautiful): یک مرد خوش‌قلب ساکن بارسلونا از طریق کمک به مهاجران غیرقانونی جهت پیدا کردن کار پول درمی‌آورد. وقتی می‌فهمد یک بیماری لاعلاج گرفته، تصمیم می‌گیرد در خانه‌ی خود و دو فرزندش، به یک مادر و فرزند پناه بدهد. اما با مرگ گروهی از مهاجران چینی بر اثر نقص بخاری گازی که او وصل کرده بود، غرق عذاب وجدان و ناراحتی می‌شود. «له کارت دو الو» (LeCartes de Alou) (نامه‌های الو): الو، مهاجری غیرقانونی، مجبور می‌شود برای کار پیدا کردن دور اسپانیا سفر کند. بعد از یک سری کارهای پست، به بارسلونا می‌رود و با تعدادی مهاجر دیگر همدست شده و بار دیگر با قانون درگیر می‌شود.

کتاب

«دن کیخوت» (Don Quixote) اثر میگل سروانتس (Miguel de Cervantes): یکی از بزرگ‌ترین آثار ادبی جهان است، که اوایل سال‌های ۱۶۰۰ منتشر گردید. داستان آن دربارهی شوالیه‌ای جوان اما بی‌چاره است که برای ماجراجویی به جاهای مختلف اسپانیا سفر می‌کند و کارهای دلبرانه‌ی زیادی انجام می‌دهد.

تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای همکاری‌کننده با پناهجویان و مهاجران **International Organization for Migration - IOM سازمان بین‌المللی مهاجرت** کمک به مهاجران در اموری چون بازگشت داوطلبانه، ادغام مجدد در اجتماع، مبارزه با قاچاق آدم، ادغام شدن و جابجایی در اتحادیه‌ی اروپا. Calle Fernando el Católico, 10 - 1o B, 28015 Madrid +34 914 457 116 iommadrid@iom.int www.spain.iom.int

ACNUR. United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Spain کمیساریای عالی سازمان ملل متحد در امور پناهندگان- اسپانیا ارائه‌دهنده‌ی مشاوره‌ی حقوقی و حمایت از پناهجویان و پناهندگان در اسپانیا +34 915 563 503, +34 915 563 649 spama@unhcr.org www.acnur.es

Comisión Española de Ayuda al Refugiado-CEAR (Spanish Commission for Refugee Aid) کمیسون اسپانیایی کمک به پناهندگان (کمیسون اسپانیولا ده ایودا ال رفوخیادو) ارائه‌دهنده‌ی مسکن موقت، کمک و مشاوره‌ی حقوقی، حمایت‌های اجتماعی و روان‌شناسی، تحصیل و اشتغال، و کمک در امور زبانی. این کمیسون برای اجرای طرح‌های دولتی مخصوص پناهجویان با اکسم، صلیب سرخ، و دیگر سازمان‌ها همکاری می‌کند. Avenida General Perón 32, 2º, 28020 Madrid +34 915 980 535, +34 915 980 592 colabora@cear.es www.cear.es

Service Center for Immigrants, Emigrants and Refugees) (Service Center for Immigrants, Emigrants and Refugees) مرکز خدمات مهاجران، پناهجویان و پناهندگان (سروی د-اتسیو ا ایمیگرنتس، امیگرنتس ای رفوکیاتس) ارائه‌دهنده‌ی خدمات و اطلاعات به چندین زبان به تازه‌واردان در بارسلونا در زمینه‌ی امور مربوط به مهاجرت، پناهندگی، و بازگشت داوطلبانه. Avenida Paral·lel, 202,08015 Barcelona +34 932 562 700 saierinfo@bcn.cat (لیست دفاتر منطقه‌ای)

Accem اکسم کار آن ایجاد آگاهی و بهبودبخشیدن به شرایط زندگی کسانی است که در معرض خطر طرد شدن از اجتماع قرار دارند، مانند پناهجویان و مهاجران فاقد مدارک قانونی. کمک و مشاوره‌های حقوقی،

آموزش برای کار، مسکن موقت، و سایر برنامه‌های ادغامی در اجتماع از جمله خدمات آن است. اکسم با کمیسون اسپانیایی کمک به پناهندگان، صلیب سرخ، و دیگر سازمان‌ها، در اجرای طرح‌های دولتی برای پناهجویان همکاری می‌کند. +34 915 327 478, +34 915 327 479 accem@accem.es www.accem.es www.accem.es/es/conocenos/red-territorial (لیست دفاتر منطقه‌ای)

La Cruz Roja صلیب سرخ اسپانیا (لا کروز روخا) برآورنده‌ی نیازهای تازه‌واردان به اسپانیا. این سازمان برای اجرای طرح‌های دولتی مخصوص پناهجویان با کمیسون اسپانیایی کمک به پناهندگان، اکسم و دیگران همکاری می‌کند. Avenida Reina Victoria, 26, 28003 Madrid +34 902 222 292 informa@cruzroja.es www.cruzroja.es

Andalucia Acoge استقبال آندولس (آندالوسیا اکوخه) ارائه‌دهنده‌ی مشاوره‌های حقوقی و حمایت و اطلاعات و کمک جهت دسترسی به مسکن، کار، تحصیل، و مراقبت‌های بهداشتی از طریق فدراسیون مشترک بر تئ اتحادیه با ۲۱ مرکز در آندولس و ملیا. Cabeza del Rey Don Pedro, 9 bajo, 41004 Sevilla +34 954 900 773 acoge@acoge.org acoge.org

Servei d'Atenció a Immigrants, Emigrants i Refugiats - SAIER (Service Center for Immigrants, Emigrants and Refugees) مرکز خدمات مهاجران، پناهجویان و پناهندگان (سروی د-اتسیو ا ایمیگرنتس، امیگرنتس ای رفوکیاتس) ارائه‌دهنده‌ی خدمات و اطلاعات به چندین زبان به تازه‌واردان در بارسلونا در زمینه‌ی امور مربوط به مهاجرت، پناهندگی، و بازگشت داوطلبانه. Avenida Paral·lel, 202,08015 Barcelona +34 932 562 700 saierinfo@bcn.cat www.bcn.cat/novaciudadania/

و یرضون فی الشوارع الضيقة حتى يصلون إلى حلبة مصارع الثيران. ترجع أصول هذا الإحتفال تاريخياً إلى السكان القرویین الذين كانوا يرفعون ثيرانهم سنویاً من الحقول إلى حلبة مصارعة الثيران حیث يقومون بقتلهم هناك.

من الأقوال المشهورة

تعني عبارة «Tiene más lana que un Borrego» بأن «أحدهم لديه صوف أكثر من الخروف»، أي بمعنى هذا الشخص شديد الثراء.

من الإشارات المشهورة

إذا قام أحدهم ببسط إصبعي السبابة و الوسطی معاً من عينه إلى أسفل وجهه فهذا يعني أنه لا يملك المال.

الأفلام

«جمیل» (Bautiful): يحكي الفيلم عن رجل طيب القلب في برشلونة يقوم بمساعدة المهاجرين غير الشرعيين على إيجاد عمل، و حين يكتشف أنه يعاني من مرض عضال يقرر أن يدعو إحدى الأمهات اللاجئات و طفلها ليعيشوا في شقته مع ولديه. لكن حين يموت أحد المهاجرين الصينيين نتيجة لعطل فني في سخان الغاز الذي قام بتركيبه تتناوب الرجل مشاعر الذنب و الإحباط. «رسائل من ألو» (Les Cartes de Alou): ألو هو مهاجر غير شرعي يجر على السفر في أرجاء إسبانيا بحثاً عن عمل، و بعد عثوره على عدة أعمال بسيطة يتوجه إلى برشلونة حيث يباشر العمل مع مهاجرين آخرين، إلا أنه يجد أنه عاد إلى مخالفة القانون مرة أخرى.

الكتب

«دون كيوخوته» (Don Quixote) من تأليف ميغل دي سيرفانتس: تعد هذه الرواية إحدى أهم الأعمال الأدبية العالمية، و قد نشرت في بدايات عام ۱۶۰۰. تحكي الرواية عن قصة فارس شاب يافع سيء الحظ ينطلق في أرجاء إسبانيا بحثاً عن المغامرات و استعراض مهاراته في الفروسية.

? بعض المنظمات التي تعمل مع المهاجرين و اللاجئین **International Organization for Migration - IOM المنظمة الدولية للهجرة**

تقدم المساعدة للمهاجرين في عدة مجالات مثل العودة الطوعية وإعادة الإدماج و مكافحة التهريب و الإدماج والنقل ضمن الإتحاد الأوروبي. Calle Fernando el Católico, 10 - ۱º B, 28015 Madrid +34 914 457 116 iommadrid@iom.int www.spain.iom.int

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Spain المفوضية السامية للأمم المتحدة لشؤون اللاجئين - إسبانيا تقدم المشورة القانونية والحماية للاجئين وطالبي اللجوء في إسبانيا. +34 915 563 505, +34 915 563 649 spama@unhcr.org www.acnur.es

Comisión Española de Ayuda al Refugiado-CEAR (Spanish Commission for Refugee Aid) الهيئة الإسبانية لمساعدة اللاجئين توفر الماوى المؤقت و المساعدة القانونية والمشورة وخدمات الدعم الإجتماعي والنفسي والتعليم والتوظيف و المساعدة في مجال اللغة. كما تعمل مع منظمة أكم «Accem» والصليب الأحمر وغيرها من المنظمات لتنفيذ برامج الحكومة للاجئين. Avenida General Perón 32, 2º, 28020 Madrid +34 915980535, 34 915980592 colabora@cear.es www.cear.es www.cear.es/contacta (قائمة بالمكاتب الإقليمية)

Accem أكم تعمل على خلق الوعي وتحسين الظروف المعيشية للأشخاص المعرضين لخطر الإستبعاد الإجتماعي، بما في ذلك اللاجئین والمهاجرين غير الشرعيين. تقدم المساعدة القانونية والمشورة والتدريب المهني والسكن المؤقت، وغيرها من برامج التوظيف الإجتماعي. كما أن لها دور هام من خلال العمل مع الهيئة الإسبانية لمساعدة اللاجئين والصليب الأحمر وغيرها من المنظمات لتنفيذ برامج

الحكومة الإسبانية الخاصة باللاجئین. +34 915 327 478, +34 915 327 479 accem@accem.es www.accem.es www.accem.es/es/conocenos/red-territorial (قائمة بالمكاتب الإقليمية)

La Cruz Roja (Spanish Red Cross) الصليب الأحمر الإسباني يقدم العون و المساعدة للوافدين الجدد إلى إسبانيا، كما يعمل مع الهيئة الإسبانية لمساعدة اللاجئین و أكم و المنظمات الأخرى لتنفيذ برامج الحكومة الإسبانية الخاصة باللاجئین. Avenida Reina Victoria, 26, 28003 Madrid +34 902 222 292 informa@cruzroja.es www.cruzroja.es

Andalucia Acoge Andalucía Welcomes الأندلس ترحب بكم تقدم المشورة القانونية والدعم والمعلومات و المساعدة في الحصول على السكن وفرص العمل والتعليم والرعاية الصحية من خلال إئتلاف يتكون من تسع جمعيات لديها ۲۱ مركز في الأندلس ومليبية. Cabeza del Rey Don Pedro, 9 bajo, 41004 Sevilla +34 954 900 773 acoge@acoge.org www.acoge.org

Servei d'Atenció a Immigrants, Emigrants i Refugiats - SAIER (Service Center for Immigrants, Emigrants and Refugees) مركز خدمة المهاجرين و المغتربين واللاجئین يوفر الخدمات والمعلومات بمختلف اللغات للوافدين الجدد في برشلونة حول كل ما يتعلق بشؤون الهجرة واللجوء السياسي والعودة الطوعية. Avenida Paral·lel, 202, 08015 Barcelona +34 932 562 700 saierinfo@bcn.cat www.bcn.cat/novaciudadania/arees/en/acollida/saier.html

دین و مذهب

سه‌چهارم مردم اسپانیا مسیحی کاتولیک هستند، و اقلیت قابل‌توجهی فاقد اعتقادات مذهبی می‌باشند. ۵ درصد مردم مسلمان، پروتستان، یا بودیست هستند. رفتارهای اجتماعی آزاد، خصوصاً در نواحی شهری، غالب است، اما مانند جاهای دیگر دنیا، مردمان نواحی روستایی از لحاظ اجتماعی محافظه‌کارترند.

تحصیل

رفتن به مدرسه بین سنین ۶ تا ۱۶ سالگی اجباری است، و کودکان پناهندگان هم به مدارس محلی دسترسی دارند. نحوه‌ی ورود کودکان به سیستم مدرسه و آموزش زبان محلی بستگی به مقررات دولت‌های خودمختار دارد؛ معمولاً کلاس‌های ادغامی یا آمادگی یا راهنمایی‌های اضافی از جانب معلمان به دانش‌آموزان ارائه داده می‌شود، اما پاره‌ای از مناطق هیچ خدماتی ارائه نمی‌دهند.

بهداشت و درمان

طبق قوانین اسپانیا، پناه‌جویان و شهروندان عادی به خدمات بهداشتی و درمانی یکسانی دسترسی دارند. این شامل دسترسی به روان‌پزشک برای افرادی که تحت شکنجه یا ضربه‌ی روحی بوده‌اند نیز می‌شود، هرچند برای درمان این نوع بیماران ساختار خاصی وجود ندارد. سیستم بهداشت ملی اسپانیا به مردم مراقبت‌های بهداشتی رایگان ارائه می‌دهد و به‌طور روزافزون توسط دولت‌های خودمختار اداره می‌شود.

تفریح مردم

اسپانیا به زندگی شبانه تا دیروقت معروف است و بسیاری از اسپانیایی‌ها شب‌ها برای صرف مشروب یا شام، معاشرت، رقص و کلا لذت‌بردن از زندگی تا دیروقت بیرون می‌مانند. مردم عموماً حس تعلق قوی نسبت به شهر یا منطقه‌شان دارند، که نشان‌دهنده‌ی ماهیت متنوع کشور است. در سال ۷۱۱، ارتش مسلمانان - معروف به مورها (the Moors) - از آفریقای شمالی کشور را اشغال کرده و نزدیک به ۸۰۰ سال بر قسمت اعظم شبه‌جزیره‌ی ایبری حکومت کردند. میراث حکومت اعراب در زبان، غذاها، هنر، نام مکان‌ها و معماری اسپانیا دیده می‌شود.

تابوها

اسپانیایی‌ها به بحث‌های سیاسی خیل علاقه دارند، اما موضوعات خاصی تابو هستند، مانند جنگ داخلی اسپانیا و دوران متعاقب آن به رهبری ژنرال فرانسیسکو فرانکو (Francisco Franco). اشاره به این موضوعات باید با احتیاط و درایت صورت بگیرد.

زندگی مشترک زن و مرد (بدون ازدواج)

در طول ۲۰ و اندی سال اخیر، اسپانیا شاهد تغییر اساسی در واکنش مردم نسبت به زندگی مشترک بین زن و مرد بوده است، و حال بیش از ۴۰ درصد کودکان از زوج‌های غیرمزدوج متولد می‌شوند. نسبت به زندگی مشترک بین زن و مرد بوده است، و با وعده‌های غذایی صرف می‌شوند. بعضی از مردم پیش از ناهار برندی یا شراب می‌خورند، خصوصاً نسل قدیمی‌تر، اما این بیشتر یک سنت است تا زیاده‌روی در مصرف مشروبات الکلی.

اسپانیا به غذاهایش معروف است؛ از جمله املت سیب‌زمینی معروف به‌نام تورتیا (tortilla) – تا غذاهای پرملاطر. یکی از معروف‌ترین غذاهای کشور پائیا (Paella) است. این غذا با برنج زعفرانی، غذاهای دریایی، مرغ یا خرگوش تهیه می‌شود. گوشت خوک و شراب اغلب در سفره‌های اسپانیایی پیدا می‌شوند. در شهرهای بزرگ اکثر قصاب‌ها گوشت حلال می‌فروشند، و بسیاری از رستوران‌ها گوشت حلال سرو می‌کنند، خصوصاً رستوران آفریقای شمالی و خاورمیانه‌ای.

فستیوال‌ها

هفته‌ی عید پاک: پیش از عید پاک برای بزرگداشت مصائب عیسی مسیح، در شهر دسته می‌برند. افراد معتقد در مراکز شهرها دسته می‌برند، و اغلب لباس‌های قرون وسطایی می‌پوشند و صلیب حمل می‌کنند. در طول تابستان در اکثر شهرهای اسپانیا فستیوال برگزار می‌شود. اغلب آن‌ها جشن‌های مذهبی یا یادبود گذشته‌ی کشاورزی کشور هستند. این فستیوال‌های خیابانی به رنگ‌ها و انرژی، موزیک زنده، نوشیدنی‌ها، غذاها و سرگرمی‌های مختلف‌شان شهرت دارند. فستیوال گوجه‌فرنگی: جنگ گوجه‌فرنگی هر سال آگوست در شهر بونیول (Bunyol)، نزدیک والنسیا (Valencia)، برگزار می‌شود و هزاران دوست‌دار گوجه‌فرنگی را از جاهای مختلف دنیا جلب می‌کند.

سوپرمارکت‌ها

یقارب من ۵ بالمائهٔ من الإسبان المسلمین و البروتستانت و البوذیین. تسود الآراء و المواقف الإجتמاعیة اللیبرالیة فی المجتمع لا سیما فی المدن الکبری، و کما هو الحال فی بقیة البلدان الأخری فقد تكون المناطق الریفیة محافظة من الناحیة الإجتماعیة.

الرعاية الصحية

یمنح القانون الإسبانی طالبی اللجوء الحق فی الحصول علی خدمات الرعایة الصحیة أسوة بالمواطنين الإسبان. تشمل خدمات الرعایة الصحیة العلاج النفسي لضحایا التعذیب أو الناجین من الحروب و الصدمات النفسية، بالرغم من عدم وجود نظام معین للتعامل مع هذه الحالات. یوفر نظام الرعایة الصحیة الوطنیة الإسبانی الرعایة الصحیة العامة مجاناً لجمیع السكان، و حالیا تقوم مؤسسات مستقلة بالإشراف علی إدارته.

التعلیم

التعلیم إلزامی للطلاب الذین تتراوح أعمارهم بین ۶ إلى ۱۶ عام، کما یحق لأطفال طالبی اللجوء الإلتحاق بالمدارس المحليّة. تختلف طريقة إلتحاق الأطفال بالمدارس و برامج تعلیم اللغة الإسبانیة بحسب التعلیمات الخاصة بالسلطات المستقلة المختصة، و عادة ما یتم إلحاقهم بصفوف تحضیریة أو تکمیلیة أو یتمر تزویدهم ببعض التوجیهایت من قبل المدرسین المعینین، و هناك بعض المناطق التي لا توفر هذه الخدمات علی الإطلاق.

الشعب الإسبانی

تشتهر إسبانيا بحياة اللیل الصاخبة، حیث یمضي الإسبان أوقاتهم فی مرکز المدینة حتی وقت متأخر من اللیل و هم یستمعون بالآکل و الشرپ و صحبة الأصدقاء و بالحياة عموماً. یشعر الكثير من الناس بالإرتباط بالمدینة أو المنطقة التي تعود أصولهم إليها، و هو ما یعزز التنوع الثقافی الكبير فی البلاد.

المحظورات

الشعب الإسبانی مولع بالسیاسة، لكن هناك بعض المواضيع التي تعتبر محظورة مثل الحرب الأهلیة الإسبانیة و عهد الجنرال فرانسیسکو الذي تلا الحرب، لذلك یجب مراعاة الحذر و الحنكة تجاه الخوض فی هذه المواضيع.

المساكنة قبل الزواج

شهدت إسبانيا فی السنوات العشرین الأخریة تحولاً کوبیلاً فی النظرة تجاه المساكنة قبل الزواج. و حالیا تزدید نسبة الأطفال المولودین خارج إطار الزواج عن ۴۰ بالمائة.

الزواج المثلی

كانت إسبانيا ثالث دولة فی العالم تشرع الزواج المثلی و ذلك فی عام ۲۰۰۵.

الصيدلیات

تفتح الصيدلیات عادة من الساعة ۹:۳۰ صباحاً حتی الساعة ۹:۳۰ مساءً من الإثنین إلى الجمعة، و تغلق وقت الظهیرة لفترة الغداء من الساعة ۲ ظهراً إلى الساعة ۵ مساءً. کما تغلق عادة أيام السبت فی الساعة ۲ ظهراً، و معظمها لا تفتح أيام الأحد. أما فی المدن الكبرى فتعمل الصيدلیات بالتناوب بحيث تیقى مفتوحة طوال اللیل و خلال أيام الإجازات، و عادة ما یعلن إسم و موقع الصيدلیة المناوبة علی باب الصيدلیات المحليّة.

المحلات التجاریة

تفتح المحلات التجاریة عادة من الإثنین إلى الجمعة من الساعة ۹:۳۰ صباحاً، و لكنها تغلق عادة من الساعة ۲ ظهراً إلى ۵ مساءً لفترة القیلولة، و هي عادة یشتهر الإسبان بها و قد بدأت تتلاشی فی المدن الكبرى. تغلق بعض المحلات حوالي الساعة ۲ ظهراً فی المدن الصغیرة أيام السبت، لكن معظم المحلات الکبیرة تیقى مفتوحة طوال البوم من الإثنین إلى السبت حتی الساعة ۹ مساءً. تغلق معظم المحلات أيام الأحد.

النفایات و إعادة التدویر

توجد بقرب جمیع حاویات القمامة أماكن مخصصة لإعادة التدویر. تخصص الحاویة الرزقاء لإعادة تدویر الورق و الحاویة الخضراء ذات الفتحة الصغیرة لإعادة تدویر الزجاج و الحاویة الصفراء لبعض أنواع المعادن. و المواد البلاستیکیّة.

محلات السوبرمارکت

ألكامبو ومرکادونا وکارفور. یوجد فی كتالونیا محلات کونسون وبون.

الطعام و الشراب و التدخین

یمنع التدخین فی الأماكن العامة المغلقة مثل الحانات و المقاهی و بعض الساحات العامة مثل ساحات المشافی و ملاعب الأطفال. یحب الناس تناول النبیذ و البیرة أثناء تناول الطعام و بصحبة الأصدقاء و الأهل، و یفضل بعض الناس شرب البراندي و النبیذ قبل الظهر، خاصة كبار السن، و هي عادة إجتماعیة قديمة و لا تعتبر مشکلة إدمان بأي شكل. تشتهر إسبانيا بمأكولاتها التي تتنوع بین المأكولات الخفیفة و التاباس، و منها طبق یرسمى تورتییا و هو عبارة عن بیض مقلي مع البطاطا، کما أن هناك أطباق رئیسیة معروفة مثل طبق البایبیا و هو عبارة عن رز یطبخ فی مرق خاص و یمزج مع الزعفران و عادة ما یكون من السمک أو الدجاج أو لحم الأرناب. یعتمد المطبخ الإسبانی أيضاً علی لحم الخنزیر و النبیذ. بیاع اللحم الحلال فی محلات بیع اللحوم فی المدن الكبرى، کما تقدم العديد من المطاعم المأكولات المعدة باللحم الحلال و خاصة المطاعم العریبة و المغربیة.

المهرجانات

أسبوع عید الفصح: تقام مسیرات آلام یسوع المسیح خلال أسبوع یوم الفصح یقودها موكب من رجال الدین فی مراكز المدن و هم یرتدون أزياء من العصور الوسطی و یحملون الصلبان. تقام المهرجانات فی معظم المدن و البلدات الإسبانیة خلال فصل الصيف و غالباً ما تكون مهرجانات خاصة بالتراث الزراعی فی البلاد أو بالأعیاد الدینیة. تشتهر مهرجانات الشوارع هذه بألوانها الزاهیة وأجوائها المفعمة بالصخب و عزف الموسیقی و المشروبات و أنواع الطعام المختلفة و هي تستمر حتی وقت متأخر من اللیل. مهرجان البندورة (La Tomatina): یقام مهرجان التراشق بالبندورة الشهیر فی بلدة بونیول القریبة من فالنسیا سنویاً فی شهر أغسطس و یحضره الآلاف من عشاق البندورة من جمیع أنحاء العالم. جري الثیران: یرستمر لمدة ثمانية أيام من كل عام فی شهر یولیو و یقام فی مدینة بامبلونا، و یشارك فیة قرابة ۲۰۰۰ شخص یقومون بالجري أمام حشد من الثیران المتدافعة التي تنطلق فی جزء من المدینة

مرد اتریشی-تُرک شود. این فیلم درباره‌ی غیرت و حمایت‌های زیادی بعضی از مردان تُرک نسبت به زنان و تصادم بین انتظاراتی است که از مرد و زن می‌رود.

«**نوردرند**» (Nordrand) (دامنه‌های شمالی): گروهی از مهاجران جوان در وین – اکثراً اهل یوگسلاوی سابق و اروپای شرقی – با زندگی، تنهایی و چالش‌های پایتخت اتریش مواجه می‌شوند. آن‌ها به‌خاطر حس تنهایی مشترک‌شان به هم نزدیک می‌شوند.

«**واردات/صادرات**» (Import/Export):

یک پرستار اوکراینی، به امید زندگی‌ای بهتر راهی غرب می‌شود. یک مرد اتریشی امیدوار هم به همان دلیل به اروپای شرقی نقل‌مکان می‌کند. این زندگی‌های موازی با امید آغاز می‌شوند اما با ناامیدی به پایان می‌رسند.

کتاب

«**زنان معشوق**»

(Women as Lovers) نوشته‌ی الفریده

یلینک (Elfriede Jelinek): دو کارگر

زن در یک کارخانه‌ی لباس‌زیر در منطقه‌ی آلپ برای آینده‌ی خود و فرصت‌های ازدواج برنامه‌ریزی می‌کنند. اما آلمان‌ها، استقلال و قدرتشان با حقایق زندگی زناشویی مواجه می‌شود.

?

تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای همکاری‌کننده با پناه‌جویان و مهاجران **International Organization for Migration – IOM** **سازمان بین‌المللی مهاجرت** کمک به مهاجران در اموری چون بازگشت داوطلبانه، ادغام مجدد در اجتماع، مبارزه با قاچاق آدم، ادغام‌شدن و جابجایی در اتحادیه‌ی اروپا.

Nibelungengasse 13/4, A-1010 Vienna
+43 1 585 33 22
iomvienna@iom.int
www.iomvienna.at

Caritas Österreich

کاریتاس اوسترایش ارائه‌دهنده‌ی انواع خدمات به پناهندگان، از جمله مشاوره‌های حقوقی، مسکن، و کلاس‌های زبان.
Albrechtskreithgasse19-21, 1160 Wien
+43 1488310
office@caritas-austria.at
www.caritas.at

Diakonie – Evangelischer Flüchtlingsdienst Österreich
دیاکُنِی – افانگلیشر فلوشتلینگزِدینست اوسترایش
ارائه‌دهنده‌ی مشاوره، مراقبت، مسکن، تحصیل، برنامه‌های ادغامی، و درمان‌های پزشکی و روان‌پزشکی به پناهندگان، پناه‌جویان و مهاجران.
Steinergasse 3/12, 1170 Vienna
+43 1402675416
fluechtlingsdienst@diakonie.at
www.fluechtlingsdienst.diakonie.at

Don Bosco Flüchtlingswerk Austria

دُن بوسکو فلوشتلیبنگزورک اوستریا
ارائه‌دهنده‌ی خانه‌های امن و ثابت به جوانان از فرهنگ‌های مختلف و زبان‌های مختلف.
+43 16650255
www.fluechtlingswerk.at
office@fluechtlingswerk.at

Zebra

تَزیِرا

ارائه‌دهنده‌ی مشاوره‌های حقوقی به مهاجران، درمان‌های روانی، مشاوره‌ی خانواده، مشاوره در امور تحصیلی و کار، و شناخت صلاحیت‌های به‌دست‌آمده در کشورهای دیگر.
Granatengasse 4/3, Stock 8020 Graz
+43 (0) 316835630
office@zebra.or.at
www.zebra.or.at

Asyl in Not

ازول این نوت

ارائه‌دهنده‌ی کمک‌های حقوقی به زبان‌های آلمانی، انگلیسی، فرانسوی، روسی، فارسی، و عربی. این سازمان در کلیه‌ی مراحل تقاضای پناهندگی، از جمله نوشتن درخواست‌ها و بیانیه‌ها در صورت رد تقاضا، مهاجران را راهنمایی و حمایت می‌کند.
Währingerstrasse 59/2/1, 1090 Vienna

+43 14084210 (دوشنبه تا جمعه از ۱۰ صبح تا ۱۲ ظهر)
asyl-in-not@asyl-in-not.org
office@asyl-in-not.org
www.asyl-in-not.org

Deserteur-und Flüchtlingsberatung
دزرتور-اوند فلوشتلینگزبراتونگ
ارائه‌دهنده‌ی کلاس‌های زبان آلمانی و خدمات مشاوره و کمک‌های حقوقی در موارد اعتراض به تقاضای ردهنده‌ی پناه‌جویان.
Schottengasse 3a/1/59, 1010 Vienna
+43 15337271
deserteursberatung@utanet.at
www.deserteursberatung.at

اسپانیا

نظام سیاسی

نظام سیاسی اسپانیا سلطنت مشروطه است: پادشاه رئیس دولت بوده، اما قدرت اصلی در دست دولت منتخب دموکراتیک است و توسط نخست‌وزیر اداره می‌شود. پارلمان اسپانیا کورتس خنرالس (Cortes Generales) نام دارد، و به مجلس سفلی (کنکره نمایندگان) و مجلس علیا (سنا) تقسیم می‌شود.

چهار حزب سیاسی ملی کشور عبارتند

از حزب مردمی راست-مرکزی، حزب سوسیالیست کارگران، حزب پودموس یا می‌توانیم (Podemos) جناح-چپ، و حزب لیبرال شهروندان. احزاب منطقه‌ای هم نقش مهمی دارند، و مناطق باسک (Basque) و کاتالونیا (Catalonia) دارای جنبش‌های استقلال‌طلب قوی هستند.

جغرافیا

اسپانیا با کشورهای پرتغال، آندورا، و فرانسه هم‌مرز است. جزایر بالئاری (Balearic Islands) در دریای مدیترانه و جزایر قناری در اقیانوس اطلس هم جزو خاک اسپانیا هستند. این کشور یک سرزمین برون‌بوم در فرانسه دارد و بر سرزمین‌های کوچکی روی سواحل آفریقای شمالی یا نزدیک آن، از جمله سئوتا (Ceuta) و ملیا (Melilla)، واقع در خاک مراکش، هم حاکمیت دارد.

جمعیت

ساکنان اسپانیا اکثراً بومی‌اند و ۱۴ درصد مهاجر دارد. اکثر مهاجران اهل مستعمره‌های قدیمی اسپانیا در کشورهای آمریکای لاتین، آفریقا و آسیا هستند، و تعدادی هم اهل آفریقای شمالی و غربی، و اروپای شرقی می‌باشند.

تعامل بعض الرجال الأثرک مع النساء و مسألة التعصب و الوصایة علی النساء، و التناقض فی الأدوار المتوقعة من الجنسین.

«**التورة الشمالية**» (Nordrand): یحیی الفیلْم عن مجموعة من الشبان المهاجرین فی فیینا، معظمهم من یوغوسلافیا و شرق أوروبا والأحداث التي تواجههم، إضافة إلى الوحدة و التحديات التي تفرضها الحياة فی العاصمة النمساویة. تجمع الوحدة و العزلة بین جمیع هؤلاء الشبان.

«**استیراد/تصدير**» (Import/Export):

تهاجر ممرضةً أوکرائیة إلى الغرب أماًً بتحسین فرصها فی العمل، فی حین یهاجر شاب نمساوی إلى أوروبا الشرقیة لذات السبب. تبدأ حياة هذان الشخصان بشكل متشابه إلا أنها تنتهی بالخیبة.

الکتب

«**Women as Lovers**»

(نساء عاشقات) من تألیف إلفرید یلینیک: تتناول الروایة قصة عاملتین فی مصنع للملابس الداخلیة النسائیة فی جبال الألب، و هن یخطنن لمستقبلهن و فرص الزواج، إلا أن تطلعاتهن للمستقبل و استقلالهن و قوتهن تتأثر بواقع الحياة الزوجیة.

؟ بعض المنظمات التي تعمل

مع المهاجرین و اللاجئین **International Organization for Migration – IOM** **المنظمة الدولية للهجرة**
تقدم المساعدة للمهاجرین فی عدة مجالات مثل العودة الطویعة وإعادة الإدماج و مكافحة التهريب و الإدماج والنقل ضمن الإتحاد الأوروبي.
Nibelungengasse 13/4, A-1010 Vienna
+43 1 585 33 22
iomvienna@iom.int
www.iomvienna.at

Caritas Österreich

کاریتاس النمسا تقدم مختلف الخدمات لطالبي اللجوء، بما فی ذلك خدمات المشورة القانونیة والإسکان ودورات اللغة.
Albrechtskreithgasse19-21, 1160 Vien
+43 1488310
office@caritas-austria.at
www.caritas.at

Diakonie – Evangelischer Flüchtlingsdienst Österreich
دیاکونِی- خدمات اللاجئین البروتستانتیة فی النمسا
تقدم خدمات المشورة والرعاية والسکن والتعليم والإدماج والعلاج الطبی والنفسی لطالبي اللجوء واللاجئین والمهاجرین.
Steinergasse 3/12, 1170 Vienna
+43 1402675416
fluechtlingsdienst@diakonieat
www.fluechtlingsdienst.diakonie.at

Don Bosco Flüchtlingswerk Austria

دون بوسکو للاجئین فی النمسا توفر منازل آمنة ومستقرة للشباب من مختلف الثقافات وبعده لغات.
+43 1 6650255
office@fluechtlingswerk.at
www.fluechtlingswerk.at

Zebra

زیرا تقدم المشورة القانونیة للمهاجرین إضافة للعلاج النفسي و الإرشاد الأسري و خدمات المشورة فی التعليم والعمل، واعتماد المؤهلات التي تم الحصول علیها فی بلدان أخرى.
Granatengasse 4/3, Stock 8020 Graz
+43 316835630
office@zebra.or.at
www.zebra.or.at

Asyl in Not

أسیا إن نات

تقدم المساعدة القانونیة باللغات الألمانية و الإنجلیزیة و الفرنسیة و الروسية والفارسیة والعربیة، كما تقدم النصح و المساعدة والدعم أثناء إجراءات اللجوء بأكملها، بما فی ذلك كتابة طلبات الإستمئاف فی حالة رفض طلب اللجوء.
Währingerstrasse 59/2/1, 1090 Vienna
+43 14084210 (الإثنين إلى الجمعة، من ۱۰ صباحاً إلى ۱۲ ظهراً)

asyl-in-not@asyl-in-not.org
office@asyl-in-not.org
www.asyl-in-not.org

Deserteurs- und Flüchtlingsberatung

الدعم القانوني للاجئین

تقدم دروس تعليم اللغة الألمانية و خدمات المشورة و المساعدة القانونیة فی طلبات الإستمئاف

المتعلقة برفض طلبات اللجوء.
Schottengasse 3a/1/59, 1010 Vienna
+43 15337271
deserteursberatung@utanet.at
www.deserteursberatung.at

إسبانيا

النظام السياسي

نظام الحكم في إسبانيا عبارة عن ملكية دستورية. يرأس الملك الدولة و لكن السلطة الفعلية هي بيد الحكومة المنتخبة ديمقراطياً و التي يقودها رئيس الوزراء. يسمى البرلمان الإسباني بالمحاكم العامة و تتوزع السلطة فيه بين المجلس الأدنى (مجلس النواب) و المجلس الأعلى (مجلس الشيوخ). أما الأحزاب السياسية الرئيسية

فهي حزب الشعب الذي ينتمي لوسط اليمين، و حزب العمال الإشتراكي الإسباني و حزب بوديموس اليساري، و حزب المواطنين الليبرالي. تلعب الأحزاب المحلية دوراً مهماً، كما أن هناك حركات إستقلالية قوية في إقليمي الباسك و كتالونيا.

الجغرافيا

تقع الأراضي الإسبانية على الحدود مع البرتغال و أندورا و فرنسا، كما أن لإسبانيا مواقع هامة على جزر البليار في البحر الأبيض المتوسط و جزر الكناري في المحيط الأطلسي، و لها أيضاً منطقة معتزلة في فرنسا، كما تقع تحت حكمها بعض المناطق الصغيرة على ساحل شمال أفريقيا أو مقابله، منها سبتة و مليلية اللتان تحيط بهما المغرب.

التركيبة السكانية

معظم السكان في إسبانيا هم من السكان الأصليين، و هناك ما يقارب من ۱۴ بالمائة من المهاجرین الذين ينحدر معظمهم من المستعمرات الإسبانية السابقة في أمريكا اللاتينية و أفريقيا و آسيا، كما ينحدر بعضهم الآخر من شمال و غرب أفريقيا و شرق أوروبا.

الأديان

يعرف ثلاثة أرباع الإسبان أنفسهم على أنهم من الكاثوليكيين، في حين أن أقلية منهم لا تدين بأي عقيدة دينية. هناك ما

تقسیم می‌شوند - یا بیشتر آکادمیک هستند یا فنی‌وحرفه‌ای. دانش‌آموزان پس از فارغ‌التحصیل‌شدن از بعضی مدارس و قبول‌شدن در آزمون، می‌توانند وارد دانشگاه شوند.

فرزندان پناهندگان باید،مانند دیگران تا سن ۱۵ سالگی در مدرسه شرکت کنند. کالج‌های جوانان کار به دانش‌آموزان بین ۱۵ تا ۲۱ سالی که اخیراً وارد اتریش شده‌اند، دوره‌های تحصیل و آموزش ارائه می‌دهند.

بهداشت و درمان

طرح درمانی پایه به پناهندگان دارنده‌ی بیمه‌ی درمانی خدمات پزشکی، و به کسانی که فاقد بیمه هستند کمک‌های حیاتی و ضروری ارائه می‌دهد. به تاخیرانداختن تقاضای پناهندگی‌تان می‌تواند به تاخیر در دریافت و دسترسی به بیمه‌ی درمانی منجر شود. افرادی که خارج از سیستم هستند با موانع اداری دیگری مواجه خواهند شد. کلبه‌ی مردم اتریش و سایر ساکنان اتحادیه‌ی اروپا به مراقبت‌های بهداشتی جهانی دسترسی دارند. خدمات بیمه‌ی خصوصی و عمومی تحت یک سیستم دولایه ارائه می‌شوند.

بازی مردم

بسیاری از مردم اتریش محافظه‌کار تلقی می‌شوند و به سنت‌هایشان افتخار می‌کنند. وین خانه‌ی تعدادی از بزرگ‌ترین فلاسفه، هنرمندان و دانشمندان بوده است. اتریشی‌ها مردمانی مهمان‌نواز و پذیرا به‌نظر می‌آیند، اما – در مقایسه با سایر اروپایی‌ها – حتی با دوستانشان هم امکان دارد رسمی برخورد کنند.

تابوها

با این‌که آدولف هیتلر در اتریش به‌دنیا آمده بود، اما اتریشی‌ها از این موضوع احساس شرم کرده و اغلب سعی دارند وانمود کنند که اتریش در زمان جنگ جهانی دوم توسط آلمان اشغال گردیده و با آن هم‌دست نبوده است. نظرات یهودی‌ستیز به‌شدت ناپسندیده تلقی می‌شوند.

زندگی مشترک زن و مرد (بدون ازدواج)

اتریشی‌ها اغلب پیش از ازدواج یا بچه‌دارشدن با شریک زندگی خود زیر یک سقف زندگی می‌کنند، اما اکثرشان در نهایت با هم ازدواج می‌کنند.

روابط بین زوج‌های هم‌جنس

ازدواج زوج‌های هم‌جنس در اتریش قانونی نیست، اما می‌توانند زندگی مشترک‌شان را قانوناً به ثبت رسانده و بچه به فرزندی بگیرند.

داروخانه‌ها

داروخانه‌ها در روزهای عادی هفته از ۸ صبح تا ۶ بعدازظهر باز هستند، و روزهای شنبه زودتر می‌بندند. اکثراً روزهای یک‌شنبه باز نیستند. داروخانه‌های اورژانس همیشه قابل دسترسی هستند.

مغازه‌ها

مغازه‌ها در روزهای عادی هفته از ۶ صبح تا ۹ شب و روزهای شنبه تا ۶ بعدازظهر باز هستند. روزهای یک‌شنبه و تعطیلات کریسمس بسته‌اند، اما در شهرهای بزرگ‌تر بعضی‌ها استثناً باز می‌کنند.

سوپرمارکت‌ها

از سوپرمارکت‌های ارزان‌قیمت اتریش می‌توان از آلدی (Aldi) و لیدل (Lidl) نام برد. شپار (Spar) هم گزینه‌ای پرطرفدار و مناسب است.

زباله و بازیافت

طبق قانون، ساکنان باید زباله‌های قابل‌بازیافت و غیرقابل‌بازیافت را از هم جدا کنند، و برای این کار کانتینرهای جدا در اختیار مردم قرار داده شده است. اقلام پرخطر مانند باتری‌ها و مواد دارویی باید در زباله‌دان‌های مخصوص ریخته شوند.

غذاها، نوشیدن مشروب

و **سیگارکشیدن**

سیگارکشیدن در بسیاری از بارها و ساختمان‌های عمومی ممنوع است. با این‌که مقررات مربوط به سیگار در اتریش از بسیاری کشورهای دیگر اتحادیه اروپا راحت‌تر است، اما سیگارکشیدن در خانه‌ی دیگران و دوروبر کودکان، زنان باردار و غیرسیگاری‌ها بی‌اجبی محسوب می‌شود. نوشیدن مشروب یکی از بخش‌های مهم زندگی اجتماعی این کشور است. اگر می‌خواهید مانند یک اتریشی واقعی مشروب بخورید، بگویید «پُرست» (یعنی به سلامتی!) و توی چشم‌های طرف مقابلتان نگاه کنید.

غذای ملی اتریش شنیسل وینی است؛

یک برش نازک گوشت گوساله با آرد سوخاری دورش، که در ماهی‌تابه سرخ شده و معمولا

با سیب‌زمینی، لیمو و سالاد سرو می‌شود. یک غذای پرطرفدار دیگر، خصوصاً شب‌ها بعد از نوشیدن مشروب، بُسنا (Bosna) یا بُسئر (Bosner) است، که شامل سوسیس خوک همراه با پیاز، خردل و سس گوجه‌فرنگی و مقداری پودر کاری می‌شود. معمولا با نان سفید می‌آید و پیش از سرو کمی گریل می‌شود. کایزرشمارن (Kaiserschmarrn) (شیرینی امپراتور)، پنکیک کارامل با مقادیر فراوانی شکر، جزو شیرینی‌های مورد علاقه‌ی اتریشی‌هاست.

گوشت‌ها معمولا حلال نیستند،

اما قصاب‌ها و سوپرمارکت‌های

زیادی گوشت حلال می‌فروشند.

آداب و رسوم

بعضی از اتریشی‌ها دوست دارند به گذشته بازگردند و لباس‌های سنتی‌شان را می‌پوشند. لباس سنتی مردان، در طول جشن‌های ماه آگوست، شامل شلوارهای چرمی و سایر انواع لباس‌ها می‌شود. فاشینگ (Fasching) (زمان کارناوال) جشن بزرگ اتریش است که بین روز ظهور و تجلی عیسی (Epiphany) و آغاز ماه روزه (Lent) برگزار می‌شود و بسیاری از مردم اتریش، حتی افراد غیرمذهبی، هم آن را دوست دارند. کریسمس جشن محبوب دیگر و پر از نور و درخشش است. در روز ۶ ژانویه، مسیحیان ظهور و تجلی عیسی را جشن می‌گیرند، و سه مرد خردمند برای بازدید از عیسی مسیح نوزاد از سرزمین شرق می‌آیند. کودکان به درب خانه‌ها رفته و پول

جمع می‌کنند و علامت CBM یا «Christus mansionem benedicat» (به معنی، «دعای خیر مسیح با این خانه باشد») را در هر خانه می‌گذارند.

اتریشی‌ها پیش از یک جلسه، مصاحبه یا رویداد مهم برایتان آرزوی شانس می‌کنند و دست‌هایشان را مشت کرده و روی یک میز می‌کوبند.

یک جمله‌ی معروف در اتریش هست -

«Deutsche Sprache, schwere Sprache»

(دوپیچه شپراخه، شوره شپراخه)، یعنی «زبان آلمانی، زبان دشواری است». اما نگذارید شما را دلسرد کند؛ آندرها هم که به‌نظر می‌آید سخت نیست.

فیلم‌ها

«**کوما**» (Kuma): عایشه دختری نوجوان به‌زودی ترکیه را ترک می‌کند تا زن دوم یک

إلی مجالین، و هما المجال الأكادمي و المجال المهني.
يمكن للطلاب الإلتحاق بالجامعة بعد التخرج من المدرسة و اجتياز امتحان الماتورا.
یتوجب علی أطفال اللاجئین متابعة الدراسة في المدرسة حتی سن ۱۵ عام، حیث توفر کليات جوجند التعليم و التدريب للطلاب الذین تتراوح أعمارهم بین ۱۵ و ۲۱ عام ممن وصلوا حديثاً إلى النمسا.

الرعاية الصحية

يوفر برنامج الرعاية الصحي الأساسي للائچین بعض الخدمات الطيبة من خلال التأمين الصحي، أما أولئك الذین ليس لديهم تأمين صحي فيجب لهم بعض خدمات الرعاية الأساسية و الإسعافية.
قد يؤدي تأجيل تسجيل اللجوء إلى التأخير في الحصول علی التأمين الصحي، كما أن هناك معوقات بيروقراطية أخرى بالنسبة لأولئك الذین هم من خارج النظام.
تتوفر الرعاية الصحية الشاملة للمواطنين النمساويين و لبقية المقيمين من بلدان الإتحاد الأوروبي.
تتوفر خدمات التأمين العامة و الخاصة من خلال نظام صحي يتكون من فئتين.

الشعب النمساوي

تعتبر غالبية المجتمع النمساوي من المحافظين، و هم يعتزون بتقاليدهم.
كانت فيينا موطن العديد من عظماء الفلاسفة و الفنانين و العلماء.
يعتبر الشعب النمساوي مضيافاً و لطيفاً بشكل عام، و لكنهم علی عكس الشعوب الأوروبية الأخرى يبدون بعض الرسمية في التعامل مع جميع الناس حتی مع الأصدقاء.

المحظورات

بالرغم من أن أدولف هتلر كان قد ولد في النمسا إلا أن النمساويين يشعرون بالخجل و الإحراج تجاه هذا الأمر، و غالباً ما يحاول النمساويون تصوير الأمر علی أن النمسا كانت تحت الإحتلال الألماني أثناء الحرب العالمية الثانية و بأنها لم تشارك في تلك الحرب.
تعتبر العبارات المعادية للسامية أمراً غير مقبولاً إطلاقاً في البلاد.

المساكنة قبل الزواج

يعيش أغلب النمساويين مع شركائهم قبل الزواج أو الإنجاب و لكن معظمهم يختار الزواج في نهاية المطاف.

الزواج المثلي

لا يسمح القانون بالزواج المثلي في النمسا، إلا أن تسجيل العلاقة بشكل رسمي مسموح به كما يسمح للشريکین المثليين بتبني الأطفال.

الصيدليات

تفتح الصيدليات طوال أيام الأسبوع من الساعة ۸ صباحاً و حتی ۶ مساء، و تعمل لساعات أقل أيام السبت.
تفتح صيدليات الطوارئ في كل الأوقات.

المحلات التجارية

يسمح للمحلات التجارية بالعمل من الساعة ۶ صباحاً حتى الساعة ۹ مساء خلال أيام الأسبوع، و حتی الساعة ۶ مساء أيام السبت.
تتقل المحلات أيام الأحد و أثناء عطلة عيد الميلاد، و يستثنى من ذلك بعض المحلات في المدن الكبرى.

محلات السوبرماركت

هناك العديد من محلات السوبرماركت، كما يوجد مخازن أرخص مثل ألدی وليدل و يعتبر سبار أحد خيارات التسوق الشعبية و الرخيصة.

النفایات و إعادة التدوير

يجب علی السكان بموجب القانون فصل النفایات القابلة للتدوير من النفایات الأخرى، و توجد حاويات خاصة للتدوير.
كما يجب وضع المواد الخطرة مثل البطاريات و الأدوية في حاويات مخصصة لها.

الطعام و الشراب و التدخين

يمنع التدخين في العديد من البارات و المباني العامة.
بالرغم من أن التعليمات الخاصة بالتدخين في النمسا تعتبر أسهل من غيرها من البلدان الأوروبية، إلا أن التدخين في بيوت الاخرين و أمام الأطفال و النساء الحوامل و غیر المدخنين يعتبر تصرفاً غير لائق.

يعتبر تناول المشروبات الكحولية جزءاً مهماً من الحياة الإجتماعية في النمسا، و إذا أردت الشراب علی الطريقة النمساوية فعليك أن تستخدم عبارة «بروست» (أي بصحتك) و أنت تنظر إلى وجه من تشرب معهم.
أما الطبق التقليدي في النمسا فهو فاينر شنيتزل، و هو عبارة عن شريحة رقيقة من لحم العجل المقلي و المتبل بالبقسماط و يقدم عادة مع البطاطا و الليمون و السلطة.

الأفلام

«**كوما**» (Kuma):
دور الفيلمر عن شابة مرَاهقة إسمها عائشة، و هي علی وشك مغادرة تركيا للزواج من رجل نمساوي مسن من أصول تركية.
يتناول الفيلمر مشكلة

بهتری به آن‌ها می‌دهد، اما پیوستن به اجتماع و آلمان‌شدن معمای است، که آن‌ها را مجبور می‌کند ببینند تا چه حد پذیرای فرهنگ اروپایی هستند.

«**این در فرمه‌ه**» (In der Fremde) (دور از خانه): این فیلم به کارگردانی فیلم‌ساز ایرانی-آلمانی سهراب شهید ثالث، داستان گروهی از مهاجران است که در جستجوی زندگی بهتر به آلمان می‌آیند. اما در عوض با یک زندگی پر از خرحمالی، خستگی و تنهایی مواجه می‌شوند. «**لا پیروگه**» (La Pirogue) (قایق چوبی): این فیلم سنگالی-فرانسوی-آلمانی درباره‌ی یک ماهیگیر سنگالی است که برای یافتن زندگی بهتر با گروهی از مهاجران راهی اسپانیا می‌شود. اما قایق کوچک‌شان ابتدا باید از اقیانوس غیرقابل‌پیشینی اطلس عبور کند و در این سفر دشوار، خسته‌کننده و خطرناک، راننده باید تمام دانش، مهارت و شکیبایی خود را بکار ببرد تا بر امواج خطرناک آب فائق شود.

کتاب

«**دیسکوی روس**»

(Russendisko) نوشته‌ی ولادیمیر کامینر (Wladimir Kaminer): هرچند این کتاب جزو بهترین کتاب‌های ادبی مطرح‌نبوده، اما نگاهی بانشاط بر زندگی مهاجران در آلمان دارد. این کتاب توسط یک مهاجر روس نوشته شده که سعی دارد خودش را در جامعه محلی جا بیاندازد، امری که اغلب عواقب خنده‌داری دارد.

؟

تعدادی از سازمان‌ها و نهادهای همکاری‌کننده با پناه‌جویان و مهاجران **International Organization for Migration – IOM** **سازمان بین‌المللی مهاجرت** کمک به مهاجران در اموری چون بازگشت داوطلبانه، ادغام مجدد در اجتماع، مبارزه با قاچاق آدم‌ر، ادغام‌شدن و جابجایی در اتحادیه‌ی اروپا.
Taubenstraße 20-22 D-10117 Berlin +49 30 278 778 11 iom-germany@iom.int www.germany.iom.int

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Germany **کمیساریای عالی سازمان ملل متحد در امور پناهندگان-آلمان**
Zimmerstraße 79/80, D-10117 Berlin

معلومات عملیه

+49 30 202 2020
gfrbe@unhcr.org
www.unhcr.org/germany.
html (تنها در آلمان)

Bundesamt für Migration und Flüchtlinge
Federal Office for Migration and Refugees
اداره‌ی فدرال مهاجرت و پناهندگان (بوندمست فور میگرانتسیون اوند فلوختلینگه)
Frankenstraße 210, 90461 Nürnberg +49 911 943 6390
info.buerger@bamf.bund.de
info@bamf.bund.de ,
www.bamf.de

Pro Asyl
طرفدار پناهندگی (پرو آزول)
دفاع از حقوق پناه‌جویان در آلمان و اروپا. ارائه‌دهنده‌ی مشاوره‌های حقوقی و کمک برای تقاضای پناهندگی. موارد نقض حقوق بشر را بررسی می‌کند و برای جامعه‌ای باز که درش پناه‌جویان مورد حمایت قرار بگیرند، کمپین تشکیل می‌دهد. هر استان یک فلوختلینگسرات (Flüchtlingsrat) دارد، که بخشی از شبکه‌ی پرو آزول بوده، و روی افراد و حمایت از آنان متمرکز است.
+49 692 423 1420
proasyl@proasyl.de
www.proasyl.de
/www.proasyl.de/en/our-network

Welcome to Europe (w2eu) – Germany
به اروپا خوش آمدید- آلمان
اطلاعات جامع و به‌روز به زبان‌های عربی، انگلیسی، فارسی و فرانسوی درباره‌ی قوانین پناهندگی آلمان و نحوه‌ی اقدام برای آن، قانون دوپلین سوم، کمک به افراد زیر سن قانونی، بازداشت، اخراج از کشور، الحاق به خانواده، کمک‌های پزشکی، و کار.
www.w2eu.info/germany.en.html

RefugeeGuide.de
وب‌سایت راهنمای پناهندگان
ارائه‌دهنده‌ی اطلاعات درباره‌ی آلمان، فرهنگ و مردم، در پاسخ به سوالات پناه‌جویان تازه‌وارد. دسترسی آنلاین و قابل دانلود به ۱۷ زبان.

اتریش

🇺🇸 نظام سیاسی

نظام سیاسی اتریش – مانند همسایه‌ی بزرگ‌ترش آلمان – یک جمهوری فدرال است. این بدان معناست که هرچند قدرت نهایی در دست یک دولت مرکزی منتخب مردم است، اما مقامات محلی و فدرال هم قدرت خودشان را دارند. اتریش هم مانند اکثر کشورهای اروپایی دیگر دو حزب سیاسی اصلی دارد: جناح راست و جناح چپ. حزب مردمی اتریش (ÖVP) نماینده‌ی محافظه‌کاران است، و حزب سوسیال دموکرات اتریش (SPÖ) نماینده‌ی جناح چپ-مرکزی. در اتریش احساسات راست افراطی وجود دارد و حزب آزادی اتریش(FPÖ) یکی از موفق‌ترین احزاب جناح راست اروپا بوده، که بر امر مهاجرت کنترل بیشتری داشته است.

🌍 جغرافیا

اتریش از سمت شمال با آلمان و جمهوری چک، از سمت شرق با اسلواکی و مجارستان، از سمت جنوب با اسلوانی و ایتالیا، و از سمت غرب با سوییس و لینخنشتاین هم‌مرز است. این کشور عمدتاً کوهستانی است، و در جاهایی دشت هم دارد. پایتخت آن، وین، کنار رودخانه‌ی دانوب قرار گرفته است. این رودخانه از سمت شرق کشور عبور می‌کند.

👥 جمعیت

اتریش ۸.۶ میلیون نفر جمعیت دارد؛ ۱۰ درصدشان خارج از اتریش به‌دنیا آمده‌اند، و بسیاری از آن‌ها اصالتاً اهل کشورهای بالکان و اروپای شرقی هستند. اتریش هم مانند آلمان یک جامعه‌ی تُرک دارد.

🕌 دین و مذهب

اتریش کشوری عمدتاً کاتولیک رومی است. ۳۴۰ هزار اتریشی مسلمان وجود دارد. دیدگاه‌ها و نظرات مذهبی مورد احترام هستند، و اکثراً ترجیح می‌دهند عقاید و باورهای خود را خصوصی نگه دارند. دولت به‌شدت با سخنان تفرآمیز علیه هر گروه قومی، مذهبی یا اجتماعی برخورد می‌نماید.

✍ تحصیل

کودکان باید چهار سال به دبستان بروند. مدارس راهنمایی به دو دسته

«**آلمانیا**» (Almanya): کومیدیا طریقهٔ تدور حول مجموعهٔ من العمال الأتراك المؤقتین الذين يحاولون التأقلم مع الحياة الغربية في بلد جدید. یوفر لهم بلدهم الجدید آلمانیا فرصةٔ حياة أفضل لكن الإندماج في المجتمع الألماني و التأقلم معه يتحول إلى لغز، و یجد هؤلاء أنفسهم في موقف یدفعهم للتفكير في اختیار ما یریدون التأقلم معه من الثقافة الأوروبية. «**بعیداً عن الوطن**» (In der Fremde): من إخراج سهراب شاهد سالیس، و هو مخرج ألمانی من أصول إيرانية. يتناول الفیلم قصةٔ مجموعةٔ من المهاجرين الذين یریثون عن حياة أفضل، لكنهم یواجهون حياةٔ من الكدح و الملل و الوحدة. «**القارب الخشي**» (La Pirogue): فیلم من إنتاج سنغالی فرنسي ألماني يتناول حياةٔ صیاد من السنغال یبحر إلى إسبانيا مع مجموعةٔ من المهاجرين لكي یدأ حياةٔ جدیدة، لكن القارب الصغیر یواجه أمواج المحيط الأطلسي العاتية المفاجئة مما یتطلب مهارةٔ و شجاعةٔ كبيرةٔ من الریان للتغلب على الأمواج الخطرة.

📖 الكتب

«**الديسكو الروسي**» (Russian Disco):من تألیف فلادیمیر کامینر. لا تعتبر هذه الروايةٔ من الأعمال الأدبية المعروفة، إلا أنها تتناول بأسلوب طریف حياةٔ المهاجرين في ألمانيا، و قد كتبها مهاجر روسي یحاول الإندماج بالمجتمع المحلي و یواجه مواقف طریقهٔ.

؟ بعض المنظمات التي تعمل

مع المهاجرين و اللاجئين **International Organization for Migration – IOM** **المنظمة الدولية للهجرة**
تقدم المساعدة للمهاجرين في عدة مجالات مثل العودة الطوعية وإعادة الإدماج و مكافحة التهريب و الإدماج والنقل ضمن الإتحاد الأوروبي.
Taubenstraße 20-22 D-10117 Berlin +49 30 278 778 11 iom-germany@iom.int www.germany.iom.int

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Germany **المفوضية العليا للأمم المتحدة لشؤون اللاجئين- ألمانيا**

Zimmerstraße 79/80, D-10117 Berlin +49 30 202 2020
gfrbe@unhcr.org
www.unhcr.org/germany.
html (في ألمانيا فقط)

Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Federal Office for Migration and Refugees
المكتب الإتحادي للهجرة و اللاجئين
Frankenstraße 210, 90461 Nürnber +49 911 943 6390
info.buerger@bamf.bund.de
info@bamf.bund.de ,
www.bamf.de

Pro Asyl
برو أسيل
تدافع عن حقوق اللاجئين في ألمانيا وأوروبا، و تقدم المشورة القانونية والمساعدة فيما يخص طلبات اللجوء، كما تساعد بالتحقيق في انتهاكات حقوق الإنسان و الدفاع عن حق العيش في مجتمع مفتوح یمنح الحماية للاجئين. یوجد في كل دولة ما یعرف باسم «Flüchtlingsrat» أي (اللاجئون) وهو جزء من شبكة برو أسيل، تختص بالتواصل الفردي و تقديم المساعدة.
+49 692 423 1420
proasyl@proasyl.de
www.proasyl.de
/www.proasyl.de/en/our-network

Welcome to Europe (w2eu) – Germany
مرحباً بكم في أوروبا – ألمانيا
تقدم معلومات محدثةٔ شاملة باللغات العربية والإنجليزية والفارسية والفرنسية حول قوانين اللجوء في ألمانيا وكيفية تطبيقها، و معاهدة دبلن الثالثة، كما تقدم المساعدة للقاصرين والمساعدات الخاصة بالاحتجاز والإبعاد و جمع شمل الأسرة والمساعدات الطبية و العمل.
www.w2eu.info/germany.en.html

RefugeeGuide.de
الموقع الإلكتروني لدليل المهاجرين
يقدم الموقع معلومات عن ألمانيا وثقافتها و شعبها، معظمها أجوبة على الإستفسارات التي یسأل عنها اللاجئون عند وصولهم، و الدليل متوفر على شبكة الإنترنت في ۱۷ لغةٔ ويمكن تحميله مجاناً.

اطلاعات كارديرية

النمسا

🇺🇸 النظام السياسي

النظام السياسي في النمسا شبيه بدولة الجوار ألمانيا، و هو عبارة عن ديمقراطية فدرالية، أي أنه بالرغم من أن الحكومة المركزية المنتخبة شعبياً تملك السلطة المطلقة إلا أن السلطات المحلية و الفدرالية لديها بعض السلطات و الصلاحيات أيضاً. و كما هو الحال في بقية البلدان الأوروبية فإن السلطتين السياستين المركزيتين تتمتيان لتياري وسط اليسار و وسط اليمين. یمثل حزب الشعب النمساوي حزب المحافظين أما وسط اليسار فيمثله الحزب الديمقراطي الإجتماعي في النمسا. هناك مشاعر تعاطف مع التیار الیميني في النمسا، كما أن حزب الحرية النمساوي قد أصبح أحد أكثر الأحزاب الیمينية نجاحاً، و هو حزب مؤيد لوضع المزيد من القيود على الهجرة.

🌍 الجغرافيا

يحد دولة النمسا الحديثة من الشمال كل من ألمانيا و جمهورية التشيك، و يحدها من الشرق سلوفاكيا و هنغاريا، و من الجنوب سلوفينيا و إيطاليا، أما من الغرب فتجاورها سويسرا و ليختنشتاين. تكثر المناطق الجبلية في النمسا و يوجد فيها بعض السهول. تقع العاصمة فيينا على نهر الدانوب الذي يمر عبر شرق البلاد.

👥 التركيبة السكانية

يبلغ عدد سكان النمسا ۸,۵ مليون نسمة. تبلغ نسبة المولودين خارج البلاد ۱۰ بالمائة، جاء الكثير منهم من منطقة البلقان و شرق أوروبا.

🕌 الديانات

تتبع الغالبية من النمساوين الكنيسة الكاثوليكية. يبلغ عدد المسلمين في النمسا ۳۴۰,۰۰۰ شخص تقريباً. يسود الإحترام المتبادل جميع الآراء و الأفكار الدينية ، و يفضل معظم الناس عدم الحديث عن معتقداتهم الدينية. تتخذ الحكومة موقفاً متشدداً من خطاب الكراهية الموجه ضد أي مجموعة عرقية أو دينية أو إجتماعية.

✍ التعليم

التعليم الإبتدائي إلزامي و مدته أربع سنوات، أما المدارس الثانوية فتقسم

و یا در حال بوسیدن و دست‌دردست در خیابان‌ها بسیار دیده می‌شوند. ازدواج بین زوج‌های هم‌جنس قانونی نیست، اما می‌توانند پیوندشان را به ثبت برسانند، و در آن‌صورت از اکثر حقوق زوج‌های مزدوج برخوردار خواهند بود. کارفرمایان حق ندارند در مورد کارمندان عضو گروه‌های دگرباشان جنسی تبعیض قائل شوند، و اکثر مردم اظهارنظرهای بر ضد این گروه‌ها را در محل کار نمی‌پذیرند.

داروخانه‌ها

داروخانه‌ها انواع داروهای بدون نسخه و با نسخه را ارائه می‌دهند. داروخانه‌های شبانه‌روزی و اضطراری، شب‌ها یا روزهای یک‌شنبه و تعطیلات هم خدمات ارائه می‌دهند. آدرس داروخانه‌های شبانه‌روزی روی درب سایر داروخانه‌های هر محله الصاق شده است.

مغازه‌ها

مغازه‌ها عموماً از دوشنبه تا شنبه باز هستند؛ بعضی‌هایشان تا نیمه‌شب باز می‌مانند. اکثر سوپرمارکت‌ها روزهای یک‌شنبه بسته‌اند. پمپ بنزین‌ها اغلب محصولات محدودی دارند و هفت روز هفته-شبانه‌روز باز هستند.

سوپرمارکت‌ها

ارزان‌قیمت‌ترین سوپر‌ها آلدی (Aldi)، لیدل (Lidl) و نتو (Netto) هستند. روه (Rewe) و ادکا (Edeka) از همه گران‌ترند.

زیاله و بازیافت

بازیافت در سراسر آلمان صورت می‌گیرد، و ساکنان موظفند زیاله‌هایشان را در خانه تفکیک کنند. بسیاری از بطری‌های شیشه‌ای پس گرفته می‌شوند و در ازای‌شان پول پرداخت می‌گردد. سایر اشیا شیشه‌ای هم در سطل‌های مخصوص، بر اساس رنگ، قرار داده می‌شوند. سایر اقلام قابل‌بازیافت و زیاله‌ها سطل‌های مجزا دارند. معمولاً، سطل‌های سیاه برای زیاله‌های عادی، سطل‌های آبی برای کاغذ، سطل‌های زرد برای پلاستیک و سطل‌های قهوه‌ای یا سبز برای مواد ارکانیک مانند خوراکی‌ها هستند.

از یک همسایه یا مغازه‌دار بپرسید، زیرا رنگ‌بندی می‌تواند از استانی به استان دیگر فرق بکند. منبع آنلاین مناسب برای این اطلاعات www.howtogermany.com است.

غذاها، نوشیدن مشروب و سیگارکشیدن

سیگارکشیدن در هر استان آلمان قوانین خودش را دارد، برای همین بهتر است از اهالی محل بپرسید کجاها آزاد است کجاها آزاد نیست. سیگارکشیدن در خانه‌ی دیگران یا نزدیک غیرسیگاری‌ها، کودکان و زنان باردار بی‌ادبی محسوب می‌شود. نوشیدن آبجو و شراب بخش مهمی از فرهنگ آلمان است، اما زیاده‌روی در آن معمولاً پسندیده نیست. بسیاری از مردم آلمان مشروب نمی‌خورند، و نخوردن آن در جمع کسانی که می‌خورند هیچ اشکالی ندارد.

یکی از بارزترین مثال‌های چندگانگی فرهنگی آلمان دونر کباب است. این کباب شبیه شوامرای عربی است. این غذا را تُرک‌ها با خود آورده‌اند و حال جزو غذاهای پرترفدار است و همه جا پیدا می‌شود. دونر کباب را روی یک میله گریل می‌کنند، آن را به‌صورت برش‌های نازک می‌برند، و لای نان داغ می‌پیچند. بعد بسته به سلیقه‌ی مشتری، روی آن سالاد یا چیلی یا سس ماست می‌ریزند. یکی از نوشیدنی‌های غیرالکلی محبوب آلمان آپفلشورله (Apfelschorle) است، که با آب سیب و آب گازدار تهیه می‌شود. سوسیس وورشت کاری (Currywurst) غذای شب لوطی‌هاست. اول، یک سوسیس گوشت خوک گریل یا سرخ شده (برانورشت Bratwurst) را بریده و بعد سس گوجه‌فرنگی، خردل، و مقدار قابل‌توجهی پودر کاری به آن می‌زنند. این غذا معمولاً همراه با سیب‌زمینی سرخ‌کرده سرو می‌شود. قصابان تُرک گوشت حلال می‌فروشند، اکثر سوپرمارکت‌ها هم قسمت گوشت‌های حلال دارند.

آداب و رسوم

کارناوال راین بیشتر در استان‌های شمالی راین-وستفالیا (Rhin-Westphalia) و راینلند-پالاتیناته (Rhineland-Palatinate) برگزار شده و شامل راهپیمایی و جشن‌های رنگارنگی می‌شود. یک میلیون نفر با لباس‌های سنتی در خیابان‌های کلن جمع می‌شوند. فولکسفست (Volksfeste) تلفیقی از فستیوال آبجو و شهربازی است و در سراسر آلمان طرفدار دارد. شناخته‌شده‌ترین فولکسفست آلمان اکتبرُفست (Oktoberfest) است، که از سال ۱۸۱۰ اهالی محلی و خارجیان را

از اقصی نقاط جهان جلب کرده است. این فستیوال هر ساله در ماه سپتامبر به‌مدت بیش از ۱۶ روز در شهر مونیخ در باواریا برگزار می‌شود، و تالارهای عظیم آبجو هر ساله به میلیون‌ها بازدیدکننده آبجو سرو می‌کنند. روز ۱۱ نوامبر، در جشن بزرگ‌داشت زندگی سن مارتین تور (St. Martin of Tours)، سرباز رومی که مسیحیت را پیدا کرد و به زندگی‌ای آکنده از کارهای خیر و زهد روی آورد، کودکان در مدحش آواز می‌خوانند. راهپیمایی با مشعل از کلیسا آغاز می‌شود و به سمت میادین عمومی شهر حرکت می‌کند. در پایان مراسم، آتش بزرگی برپا شده و نان برتزل (Bretzel) پخش می‌شود.

مرکز شهرهای آلمان در طول چهار هفته‌ی منتهی به کریسمس به بازارهای روباز تبدیل می‌شوند، و درشان شراب گرم، غذا، و اشیای تزئینی کریسمس به فروش می‌رسد. برنامه‌های سرگرم‌کننده معمولاً با گروه‌های گُر، موسیقی یا رقص همراه هستند.

یک حرکت معمول

اشاره به سر با انگشت سبابه یعنی طرف دیوانه است.

یک گفته‌ی معمول

اگر یک نفر بگوید، «داس ایست نیشِت ماین/داین بیر» (Das ist nicht mein/dein Bier) (این آبجوی من/تو نیست)، یعنی «این موضوع به من و تو ربطی ندارد.»

فیلم‌ها

«**گگن دی واند**» (Gegen die Wand) (شاخ به شاخ)؛ زندگی یک مرد ۴۰ ساله‌ی تُرک با مرگ همسرش متلاطم می‌شود. او شب‌ها از باری به بار دیگر می‌رود، و در یک شب مستی عمداً با ماشین می‌کود به دیوار. او را به آسایشگاه روانی می‌برند و در آن‌جا با یک زن آلمانی-تُرک آشنا می‌شود که از او می‌خواهد با او ازدواج کند تا از دست خانواده‌ی سنتی‌اش راحت شود. آن‌ها با هم زندگی‌ای آکنده از دروغ، اندوه و طردشدگی شروع می‌کنند. «**آلمانیا**» (Almanya): فیلمی کمدی درباره‌ی گروهی از کارگران مهمان تُرک که سعی دارند به زندگی در کشوری غریب و جدید عادت کنند. آلمان، خانه‌ی جدیدشان، فرصت‌های متفاوت و زندگی

العلاقات المثلیة

یسمح القانون بالعلاقات المثلیة بین البالغین، و يعتبر الأمر عادياً و مقبولاً بالنسبة للكثیر من الألمان. و من الأمور المألوفة أيضاً أن تجد بعض النساء أو الرجال و هم يتبادلون القبل أو یمسكون الأيدي في الشوارع و بارات المثليين أو في مسيرات الفخر في البلديات و المدن الكبرى. الزواج المثلي غير مسموح به في القانون لكن یمكن للشريكین تسجيل العلاقة رسمياً بشكل یضمن لهم ذات الحقوق التي يحصل عليها الأزواج. لا یسمح لأرباب العمل التمييز ضد الموظفين المثليين، كما أن معظم الناس لا يتقبلون أي تعليق عدائيّ أو مناهض للمثليين (أو أول جي بي تي عموماً) في أماكن العمل.

الصیدليات

تباع في الصيدليات مجموعة كبيرة من الأدوية و المواد الطبية التي لا تحتاج إلى وصفة طبية. تقدم الصيدليات المناوبة أو تلك التي تفتح حتى وقت متأخر من الليل الخدمات ليلاً و أيام الأحد و الإجازات، و توجد تفاصيل هذه الصيدليات و مواقعها عادة على أبواب الصيدليات المحلية.

المحلات التجارية

تفتح المحلات عادة من الإثنين إلى السبت و يبقى بعضها مفتوحاً حتى وقت متأخر من الليل، و تغلق معظم المحلات أيام الأحد. تباع بعض المواد الإستهلاكية في محطات الوقود و هي مفتوحة طوال الليل لمدة سبعة أيام في الأسبوع.

محلات السوبرماركت

من محلات السوبرماركت الرخيصة نسبياً محلات ألدی و لیدل و نیتو، أما محلات ريوي و إيديكا فهي أغلى من غيرها.

النفایات و إعادة التدوير

تنتشر إعادة التدوير في ألمانيا و يتوجب على الناس فصل نفايات المنزل عن بعضها البعض. يمكن إعادة القوارير الزجاجية إلى محلات الشراء و استرداد جزء من قيمتها من المحل، كما يمكن وضع المواد الزجاجية في حاويات مخصصة لذلك و تفرز المواد بحسب لون الحاويات. هناك حاويات منفصلة للمهمات و المواد الأخرى القابلة للتدوير. تستخدم الحاويات السوداء عادة للنفايات العامة و الزرقاء للورق، و الصفراء للمواد البلاستيكية و البنية أو الخضراء

للمواد العضوية مثل بقايا الأطعمة. يمكن استيضاح الأمر من أحد الجيران أو من أي محل تجاري، و ذلك لأن الألوان تختلف من منطقة لأخرى. يمكن الرجوع إلى الموقع التالي للمزيد من المعلومات: www.howtogermany.com

الطعام و الشراب و التدخين

لكل ولاية في ألمانيا قوانينها الخاصة بالنسبة للتدخين، لذلك يجب التأكد من السكان المحليين عما هو مسموح أو غير مسموح به. يعتبر التدخين في بيوت الآخرين أو بالقرب من الأطفال أو النساء الحوامل تصرفاً غير لائق. يعتبر تناول البيرة و النبيذ جزءاً من الثقافة الألمانية، لكن الإفراط في الشراب هو أمر غير مستحب و يمتعض الناس منه. هناك الكثير من الألمان ممن لا يتناولون المشروبات الكحولية و ليس هناك أي حرج في الامتناع عن الشرب إذا كنت برفقة أشخاص يتناولون الشراب. يعتبر طبق الدونر أحد مفرزات التعددية الثقافية في ألمانيا، و هو مشابه للشاورما العربية و قد أدخله المهاجرون الأتراك في الماضي حيث أصبح اليوم من الأكلات الشعبية الكبيرة في ألمانيا. يشوى لحم الدونر على سيخ يدور ببطء حول النار و من ثم يقطع إلى شرائح رقيقة توضع على الخبز الساخن و يقدم مع السلطة و صلصة الفلفل الحار و يسكب اللبن فوقه بحسب رغبة الشخص. و من المشروبات غير الكحولية التي يحبها الألمان مشروب يعرف باسم أبفلشورليه و هو عبارة عن صودا مع عصير التفاح.

كما تحظى أكلة كاريفوست بشعبية كبيرة بين الأشخاص الذين يسهرون حتى وقت متأخر من الليل، و هي عبارة عن قطعة من نقائق الخنزير مشوية أو مقليه (براتفورست)، و من ثم تقطع و تزين بالكتشاب و الخردل و كمية وفيرة من بودرة الكاري و تقدم مع البطاطا المقلية. يباع اللحم الحلال في محلات بيع اللحوم التركية كما يوجد قسم لمأكولات الحلال في معظم محلات السوبرماركت.

التقاليد

يحتفل الناس بمهرجان الراين في المناطق الواقعة في مناطق شمال راين-وستفاليا و راينلاد-پالاتينات و تزدان فيه المسيرات بالألوان الزاهية و الحفلات. يحتشد ما يقارب من مليون شخص في

شوارع كولونيا أثناء الكرنفال و بلبس معظمهم أزياء خاصة بالكرنفال.

أما فولكفيسْت فهو مزيج من مهرجان البيرة و ألعاب الملاهي و المراجيح، و هو يحظى بشعبية في جميع أرجاء ألمانيا، و أشهرها هو مهرجان أكتوبرفست الذي بدأ في عام ۱۸۱۰ و هو يجذب الألمان و الزائرين من كل أنحاء العالم، و يقام في ميونيخ في منطقة بافاريا في شهر سبتمبر من كل عام حيث يستمر لمدة ۱۶ يوم، و تنتشر فيه صالات كبيرة لبيع البيرة للملايين من الزوار سنوياً.

يحتفل الناس يوم ۱۱ نوفمبر بحياة القديس مارتن التوروزي و هو جندي روماني اعتنق المسيحية و من بعدها تحول إلى حياة المحبة و الزهد. يقوم الأطفال بالغناء له، كما يخرج الناس حاملين الأضواء في مسيرات تبدأ من الكنيسة و تطلق باتجاه الساحات العامة، و عند وصول الموكب إلى النهاية يشعل الناس النار و يتقاسمون عكك البرتزل. خلال الأسابيع الأربعة التي تسبق عيد الميلاد تتحول المدن الألمانية إلى أسواق مفتوحة و ينتشر في الشوارع باعة النبيذ المحلي المنكه بالتوابل و المأكولات و السلع الموسمية، كما تنتشر فرق الرقص و الموسيقى و الكورال للترفيه و عزف الموسيقى.

من الإشارات المشهورة

الإشارة للرأس باستخدام السبابة تعني بأن شخصاً ما مجنون.

من الأقوال المشهورة

إذا قال أحدهم عبارة «Das ist nicht mein/dein Bier» أي (هذا ليس مشروب البيرة الخاص بي/بك)، فهذا يعني أنه يقول «هذا الأمر ليس من شأنك».

الأقلام

«**المواجهه**» (Gegen die Wand): تنهار حياة رجل ألماني من أصل تركي يبلغ من العمر ۴۰ عاماً بعد وفاة زوجته، و يعيش متنقلاً بين البارات. تصطدم سيارته بحائط في حادث متعمد و هو تحت تأثير المشروب، و من ثم ينتقل إلى مشفى للأمراض النفسية حيث يلتقي هناك بامرأة ألمانية من أصول تركية و تطلب منه أن يتزوجها لكي تهرب من ضغوط والديها مما يدفع به إلى حياة من الكذب و الاكلام و الرفض.

آلمان

🇩🇪 **نظام سیاسی**

آلمان یک کشور دموکراتیک فدرال است. با این‌که قدرت نهایی در دست پارلمان ملی در برلین (بوندستاگ Bundestag) است، اما هر استان (بوندسلند Bundesland) هم قدرت خودش را دارد. (لاندتاگ Landtag). لاندرها در شورای فدرال حضور می‌یابند (بوندسرات Bundesrat). آلمان دو حزب سیاسی اصلی دارد؛ اتحادیه‌ی دموکرات مسیحی راست-مرکزی (CDU، به ریاست صدراعظم آنگلا مرکل) و حزب سوسیال دموکرات چپ-مرکزی (SPD).

اتحادیه‌ی دموکرات مسیحی به ارزش‌های مسیحی متعهد است، هرچند بسیاری از اعضای آن غیرمذهبی و غیرمسیحی هستند.

حزب سوسیال دموکرات از قدیم میان طبقه‌ی کارگر پرطرفدارتر بوده است. هر دو حزب معمولاً با احزاب دیگر دولت‌های ائتلاف تشکیل می‌دهند. حزب سوسیال دموکرات معمولاً با حزب سبز (Bündnis ۹۰/ Die Grünen)همکاری می‌کنند. با این‌که از زمان سقوط دولت نازی‌ها در سال ۱۹۴۵ هیچ دولت راست-افراطی بر سر قدرت نبوده، اما احساسات افراطی هنوز وجود دارند. جنبش پگیدا (PEGIDA) ملقمه‌ای است از گروه‌های راست و راست-افراطی، و چندین بار علیه اسلام و امر مهاجرت در آلمان تظاهرات کرده است.

حزب آلترناتیو برای آلمان (Alternative für Deutschland) سیاست‌های اروپاگریزی، ملی‌گرایی، و ضد-مهاجران را ترویج می‌کند. حزب دموکرات ملی (NPD) (Nationaldemokratische Partei Deutschlands) یک گروه راست-افراطی است که از منطقه‌ی شرق آلمان مورد حمایت قرار می‌گیرد.

🌐 جغرافیا

آلمان در قلب اروپا قرار گرفته و از سمت غرب با فرانسه، از سمت شرق با لهستان و جمهوری چک، از سمت جنوب با سوییس و اتریش و از سمت شمال با دانمارک همسایه است. آلمان به‌عنوان بزرگ‌ترین اقتصاد و پرجمعیت‌ترین کشور قاره جایگاه سیاسی و اقتصادی

مهمی در اتحادیه‌ی اروپا دارد.

این کشور به چند استان تقسیم شده، و از جمله متفاوت‌ترین‌هایشان از لحاظ فرهنگی عبارتند از: استان کاتولیک باواریا در جنوب؛ مناطق آلمان شرقی سابق پس-از-کمونیسم، که کمتر توسعه یافته است؛ و برلین، که بین‌المللی‌ترین و اجتماعی‌ترین شهر آلمان محسوب می‌شود.

👥 جمعیت

حدود ۸۰ درصد آلمانی‌ها ابا و اجداد خارجی ندارند، اما بسیاری از آلمانی‌تباران پس از جنگ جهانی دوم و آنچه زمانی اتحاد جماهیر شوروی بود، از اروپای شرقی و روسیه به آلمان آمدند. بزرگ‌ترین گروه اقلیت قومی آلمان جامعه‌ی تُرک است. آلمان از کشورهای لهستان، یونان، ایتالیا، اسپانیا، ایران، افغانستان و کشورهای عرب هم مهاجر دریافت کرده است.

🏛️ دین و مذهب

تعداد آلمانی‌های غیرمذهبی رو به افزایش بوده، اما این کشور از لحاظ فرهنگی پروتستان است. بیش از ۳۵ درصد ساکنان دین ندارند، ۳۰ درصد مردم کاتولیک رومی و پروتستان هستند، ۳ درصد مسلمان، و بقیه پیرو فرقه‌های دیگر مسیحیت، بودیست، یهودی و غیره هستند.

🎓 تحصیل

دبستان‌ها در کل دولتی بوده و برای کودکان اجباری هستند. مدارس راهنمایی معمولاً به سه دسته تقسیم می‌شوند:
جیمنازیوم (Gymnasium) برای دانش‌آموزان برتر، رئالشوله (Realschule) برای دانش‌آموزان متوسط، هاپتشلوله (Hauptschule) برای دانش‌آموزان فنی و حرفه‌ای.
دانش‌آموزان مدارس برتر بیش از گروه‌های دیگر به دانشگاه می‌روند. آموزش عالی یا دانشگاهی به دو سطح تقسیم می‌شود: یکی برای آموزش‌های فنی و حرفه‌ای، همراه با دوره‌های آموزشی، و یکی دوره‌ی آکادمیک برای گرفتن مدرک کارشناسی و کارشناسی ارشد.

دانشگاه‌های آلمان در سطح جهانی هستند، و شهریه‌ها، خصوصاً در مقایسه با دانشگاه‌های پاره‌ای از کشورهای اروپایی دیگر، بسیار اندک است. برای ثبت‌نام در دانشگاه، دانشجویان باید مدرک یک مدرسه‌ی آلمانی را ارائه بدهند. آن‌هایی که خارج از آلمان دیپلم

گرفته‌اند باید واجد شرایط لازم جهت شرکت در دانشگاه باشند. دانشگاه‌ها و رشته‌های مختلف شرایط متفاوتی دارند. دانشجویان خارجی اغلب می‌توانند در یک شتودینگُگ (Studienkolleg) دوره بگذرانند تا شرایط لازم برای تحصیل در دانشگاه را کسب نمایند.

🏥 بهداشت و درمان

این کشور از بهداشت جهانی با کیفیت-بالا، و بیمه‌ی اجباری برخوردار است که توسط کارفرمایان و کارکنان پرداخت می‌شود. دسترسی به مراقبت‌های سلامتی برای پناه‌جویان، در طول ۱۵ ماه اول حضورشان در آلمان، به موارد اضطراری و درد شدید یا بیماری محدود می‌شود.

👤 مردم

بخش اعظم فرهنگ و سنت‌های آلمانی از جهانی‌شدن در امان مانده است، اما اکثر آلمانی‌ها به اروپایی‌بودن‌شان افتخار می‌کنند. کلیشه‌های قدیمی نظم و کارآمدبودن آلمانی‌ها، نسل‌های جدیدتر را کمی اذیت کند.

🗳️ تابوها

دوران حکومت نازی‌ها و هولوکاست یک حس شرم عمیقی در آلمانی‌ها باقی گذاشته است. بنابراین شوخی‌کردن درباره‌ی آدولف هیتلر یا یهودیان، نشان‌دادن علامت صلیب شکسته‌ی آلمان نازی یا سواستیکا (swastika)، یا انکار هولوکاست نه تنها تابو است بلکه می‌تواند به دستگیرشدن هم منجر شود.

🏡 زندگی مشترک زن و مرد

(بدون ازدواج)

آلمان ده‌ها سال محافظه‌کار بود، اما شورش‌های دانشجویان در سال‌های ۱۹۶۰ نهاد کشور را به‌طور غیرقابل‌برگشتی تغییر داد. زن و مرد اغلب به‌عنوان دوست و معشوق با هم زیر یک سقف زندگی می‌کنند. بسیاری از زوجها تصمیم می‌گیرند ازدواج نکنند و تعداد زوج‌هایی که بچه‌دار نمی‌شوند رو به افزایش است.

👫 روابط بین زوج‌های هم‌جنس

روابط بین زوج‌های هم‌جنس قانونی بوده و برای اکثر آلمانی‌ها امری عادی است. زوج‌های هم‌جنس در بارهای هم‌جنس‌گرایان، در جشن راهپیمایی هم‌جنس‌گرایان در شهرهای بزرگتر،

آلمانیا

🏛️ **النظام سیاسی**

آلمانیا هی دولة ديمقراطية اتحادیه. يعتبر البرلمان الوطني في برلين (بوندستاغ) مركز السلطة الأساسية في البلاد، إلا أن لكل ولاية (بوندسلاند) أيضاً هيئة خاصة بها (بوندسرات). يوجد في ألمانيا حزبان سياسيان رئيسيان هما حزب الإتحاد المسيحي الديمقراطي، الذي ينتمي لتيار وسط اليمين (و الذي ترأسه المستشارة أنجيلا ميركل)، و الحزب الإشتراكي الديمقراطي الذي ينتمي لوسط اليسار.

يلتزم حزب الإتحاد المسيحي الديمقراطي بقيم الدين المسيحي، إلا أن الكثير من أعضائه هم من غير المسيحيين أو ممن لا يتبعون أي دين. يتمتع الحزب الإشتراكي الديمقراطي بشعبية كبيرة بين الطبقات العاملة. يشكل كلا الحزبان عادة حكومات إئتلافية مع الأحزاب الأخرى، حيث يتألف الحزب الإشتراكي الديمقراطي غالباً مع حزب الخضر (حزب الخضر الألماني).

على الرغم من غياب الأحزاب اليمينية المتطرفة من السلطة منذ سقوط النازية في عام ۱۹۴۵ إلا أن المشاعر المتطرفة ما تزال موجودة في المجتمع بشكل عام. أما حركة بيغيدا فهي مزيج من المجموعات اليمينية و اليمين المتطرف، و قد قامت بتنظيم العديد من التظاهرات الحاشدة المعادية للإسلام و الهجرة في ألمانيا. أما حزب البديل من أجل ألمانيا فهو يطرح سياسات الشكوكية الأوروبية و السياسات القومية و تلك المناهضة للهجرة، و الحزب الوطني الديمقراطي هو تجمع يمبني متطرف كان له بعض الدعم في ألمانيا الشرقية.

🌐 الجغرافيا

تقع ألمانيا في قلب أوروبا و تجاورها فرنسا من الغرب، و بولندا و جمهورية التشيك من الشرق، و سويسرا و النمسا من الجنوب، و الدنمارك من الشمال. تحتل ألمانيا مكانة رائدة بين دول الإتحاد الأوروبي على المستويات السياسية و الإقتصادية و يعد إقتصادها من أكبر الإقتصاديات في أوروبا وهي أكبر الدول الأوروبية من حيث عدد السكان. تقسم ألمانيا إلى عدة مناطق و منها منطقة بافاريا ذات الطابع الثقافي

المتميز، و هي منطقة تقع في جنوب ألمانيا تقطنها غالبية من الكاثوليك المحافظين، إضافة إلى المنطقة التي كانت تعرف بألمانيا الشرقية سابقاً أيام الحكم الشيوعي و التي ما زالت تعتبر أقل تقدماً من غيرها من المناطق. هناك أيضاً مدينة برلين العالمية التي تعتبر من أكثر المدن تطرفاً من الناحية الإجتماعية.

👤 البنية السكانية

تبلغ نسبة الألمان الذين ليس لهم أصول من خارج ألمانيا ۸۰ بالمائة، إلا أن هناك الكثير من الألمان العرقيين الذين جاؤوا إلى ألمانيا من أوروبا الشرقية و روسيا بعد الحرب العالمية الثانية، أو من دول الإتحاد السوفيتي السابقة قبل انهيار الحكم الشيوعي فيها. تعتبر الجالية التركية الألمانية من أكبر الجاليات العرقية، كما شهدت ألمانيا أيضاً هجرات من بولندا و اليونان و إيطاليا و إسبانيا و إيران و أفغانستان و الدول العربية.

👤 الأديان

معظم الألمان غير متدينين، لكن ألمانيا بلد بروتستانتي من الناحية الثقافية. تبلغ نسبة الأشخاص الذين يتبعون الكنيسة الكاثوليكية الرومانية أو الكنيسة البروتستانتية الرئيسية ۳۰ بالمائة تقريباً، بينما تبلغ نسبة الذين لا يتبعون أي دين ۳۵ بالمائة، و يشكل المسلمون نسبة ۳ بالمائة من السكان، بينما يتبع بقية السكان الكنائس المسيحية الأخرى و البوذية و اليهودية و أديان أخرى.

🎓 التعليم

جميع المدارس الإبتدائية هي مدارس حكومية كما أن التعليم إلزامي لجميع الأطفال. تقسم المدارس الثانوية عادة إلى ثلاث فئات، و هي مدارس الجمنازيوم التي يدخلها الطلبة المتفوقون، و مدارس ريلسكول للطلبة ذوي المستوى المتوسط، و مدارس هوبتسكول للتعليم المهني. تؤول مدارس النخبة الطلاب لدخول الجامعات ، بينما تقل فرصة دخول الجامعات بالنسبة للطلبة الخريجين من فئات المدارس الأخرى.

يقسم التعليم العالي إلى مستويين هما مستوى التعليم المهني الذي يوفر التدريب المهني، و المستوى الأكاديمي الذي يمهد للحصول على الشهادات الجامعية و المؤهلات العليا.

تعتبر الجامعات الألمانية من أفضل

اطلاعات کاربردی

الجامعات في العالم، كما أن الرسوم الجامعية فيها منخفضة مقارنة مع البلدان الأوروبية الأخرى. يتوجب على الطلاب الراغبين بالدراسة في الجامعات الحصول على المؤهلات المطلوبة من مدارس ألمانية، أما بالنسبة للطلاب الخريجين من مدارس أو كليات أجنبية فيتوجب عليهم إثبات مقدرتهم على الدراسة في الجامعة، و تختلف شروط القبول الجامعي بحسب الجامعة و البرنامج الدراسي. يمكن للطلاب الأجانب التسجيل في برنامج شتودينكولج، و هو عبارة عن دراسة تحضيرية للحصول على المؤهلات المطلوبة للدراسة الجامعية.

🏡 الرعاية الصحية

تتميز الرعاية الصحية الشاملة في ألمانيا بوجودتها العالية، و يجب الحصول على تأمين صحي إلزامي يشارك بتمويله كل الموظفين و أرباب العمل. تقتصر الرعاية الصحية بالنسبة للاجئين لمدة محدودة و هي أول يوم من إقامتهم في ألمانيا وتشمل الحالات الإسعافية و حالات الألامر أو الأمراض المبرحة فقط.

👤 الشعب الألماني

لم تتأثر الثقافة و التقاليد الألمانية كثيراً بالعولمة إلا أن معظم الألمان فخورون بكونهم مواطنين أوروبيين. يشعر الشباب من الجيل الجديد بالإستفزاز تجاه الصورة النمطية المعروفة عن الألمان بأنهم ذوو كفاءة عالية في العمل و التنظيم.

🚫 المحظورات

كان لفترة حكم النازين أثر كبير على الألمان و قد تركت لديهم شعوراً بالعار، لذلك تعتبر أي مزحة تتعلق بأدولف هتلر أو باليهود أو علامة الصليب المعقوف الخاصة بالنازيين أو إنكار محرقة اليهود ليست فقط من الأمور المحظورة بل قد تؤدي في بعض الأحيان إلى السجن.

🏡 المساكنة قبل الزواج

على الرغم من أن ألمانيا بقيت بلداً محافظاً لعشرات السنين إلا أن الثورات الطلابية خلال فترة الستينات قد غيرت طبيعة المجتمع إلى الأبد. يعيش النساء و الرجال سوية قبل الزواج كأصدقاء أو عشاق، و يختار الكثير من الشركاء العيش معاً من دون زواج، كما أن الكثير من الألمان يميلون اليوم إلى عدم الإنجاب.

اطلاعات کاربردی

در این گفتار، مانند یک راهنمای سفر، اطلاعات مفیدی درباره‌ی ۱۰ کشور مهم اتحادیه‌ی اروپا به مهاجران و پناهجویان ارائه شده است. آن کشورها عبارتند از: اتریش، بلژیک، فرانسه، آلمان، یونان، ایتالیا، هلند، اسپانیا، سوئد، و انگلستان. این گفتار شامل اطلاعات عمومی درباره‌ی تفاوت‌های این کشورها در زمینه‌های نظام سیاسی، جغرافیا، جمعیت، آداب و رسوم، غذاها و نوشیدنی‌های معمول، و تعدادی از کتاب‌ها و فیلم‌های موردعلاقه می‌باشد. در ضمن لیست تعدادی از نهادها و سازمان‌های غیردولتی هر کشور و در کل اتحادیه‌ی اروپا که اطلاعات و خدمات لازم را در اختیار مهاجران و پناهجویان قرار می‌دهند نیز درج شده است. کلیه‌ی اطلاعات مندرج در این گفتار چک شده و تایید گردیده‌اند. ما در گردآوری این مطلب تمام دانش‌مان را بکار برده‌ایم و اطلاعات مزبور، در زمان نوشته شدن، کاملاً دقیق و صحیح بوده‌اند.

معلومات عملية

نعرض للقارئ في هذا الفصل بأسلوب يستوحي من دليل المسافر بعض المعلومات العملية والمفيدة عن ۱۰ دول أوروبية، و هي الدول التي يقصدها معظم المهاجرين و اللاجئين حتى فترة إعداد هذا الكتاب. هذه الدول هي النمسا و بلجيكا و فرنسا و ألمانيا و اليونان و إيطاليا و هولندا و إسبانيا و السويد و بريطانيا. تضم هذه المعلومات حقائق أساسية عن طبيعة النظام السياسي في كل دولة و طبيعتها الجغرافية و التركيبة السكانية فيها والتقاليد و العادات المحلية، إضافة إلى المأكولات و المشروبات التقليدية و عناوين بعض الكتب و الأفلام التي قد تهم القارئ. كما تضم أيضاً أسماء بعض المؤسسات الكبرى والمنظمات غير الحكومية التي تقدم المعلومات و الخدمات للمهاجرين و اللاجئين في كل بلد من هذه البلدان و في الإتحاد الأوروبي بشكل عام. وقد تحققنا من جميع المعلومات الواردة في هذا الفصل، وهي معلومات صحيحة و دقيقة وفقاً لأفضل ما توصلنا إليه من معرفة و معلومات إلى حين كتابة هذه السطور.

Nuts and
Bolts:
How the
EU Works

Les rouages
de l'Union
européenne :
comment ça
fonctionne ?

In 2012 the European Union was awarded the Nobel Peace Prize, the world's most prestigious prize promoting peace, for maintaining economic and political stability for its member countries. Yet just 67 years earlier, the continent lay in ruins after surviving the biggest war the world had ever witnessed, killing 60 million people, most of them civilians.

Since then, European countries — former allies and enemies — vowed never to wage war again and established a body of laws that would cement their cooperation in a number of institutions. Trade integration became the defining principle on which the EU was built, out of the belief that if former enemies become trade partners, they would be less likely to attack one another.

In a famous declaration in 1950, then-Foreign Minister of France Robert Schuman said he “aimed to make war not only unthinkable but materially impossible.” ■

THE MYTHOLOGICAL ORIGINS OF EUROPE

Europe is often represented as a beautiful woman riding a white bull. You may have seen her on some 2 euro coins. She's also featured as a prominent sculpture at the seat of the European Parliament in Strasbourg, France. But did you know she comes from Lebanon?

In ancient mythology, Europa was a princess, the daughter of King Agenor, who reigned in Sidon or Tyre, important harbor towns in Phoenicia (a civilization on the Mediterranean coast in modern-day Syria, Lebanon, and Israel/Palestine.) According to the myth, the most powerful of the Greek gods, Zeus, fell in love with Europa when he saw her picking flowers in a meadow with some female friends. He turned himself into a tame, snowy white, muscular,

En 2012, l'Union européenne s'est vue récompensée par le prix Nobel de la paix, le prix de promotion de la paix le plus prestigieux au monde, pour maintenir la stabilité économique et politique entre ses États membres. Toutefois, 67 ans plus tôt, il s'agissait d'un continent en ruine, qui avait survécu à la plus grande guerre que le monde ait jamais connue, tuant plus de 60 millions de personnes, pour la plupart des civils.

Depuis, les pays européens, tous anciens alliés ou ennemis, ont fait le serment de ne plus jamais se refaire la guerre et, à cet effet, ont mis en place un ensemble de lois qui renforceraient leur coopération par le biais de plusieurs institutions. L'intégration commerciale est devenue le principe fondateur de l'UE, en partant du principe qu'une fois les anciens ennemis devenus partenaires commerciaux, il serait plus difficile de s'attaquer les uns les autres.

Au cours d'un célèbre discours donné en 1950, le ministre français des Affaires étrangères de l'époque, Robert Schuman, déclara qu'il entendait rendre la guerre « non seulement impensable, mais matériellement impossible. » ■

puissant de Crète), Sarpédon et Rhadamante. Plus tard, Europe sera donnée par Zeus comme épouse au roi de Crète, Astérion, qui élèvera les enfants.

De nombreux écrivains grecs et latins ont raconté à plusieurs reprises cette histoire. Celle-ci était aussi racontée sous forme de sculptures, de fresques et de vases dans les temples anciens. Les peuples de l'Antiquité connaissaient souvent les origines de cette histoire. Après tout, les Phéniciens étaient un peuple de navigateurs et de commerçants qui traversaient toute la Méditerranée pour se rendre jusqu'en Espagne ou au Maroc. Dans la Rome et la Grèce antiques, ils étaient aussi connus pour leur teinture violette. D'une certaine manière, le mythe de Zeus et d'Europe symbolise le transfert de culture de l'Orient vers l'Occident. Par exemple, l'alphabet grec vient de celui des Phéniciens : une écriture simple, pratique et exceptionnelle où chaque lettre représente un son.

En phénicien, « asu » signifiait le levant et « eureb » le couchant. Au cours de leurs voyages en mer, les Phéniciens voyaient le soleil se lever sur l'actuelle Turquie et se coucher sur la Grèce. Ainsi, selon eux, l'Asie (« asu ») était devenue la région du lever du soleil et l'Europe (« eureb ») celui du coucher.

Au Ve siècle avant J.-C., l'historien grec Hérodote distinguait ainsi l'Asie (l'Orient, incluant l'Égypte), l'Europe et la Libye (l'Afrique sans l'Égypte). Dans sa vision eurocentrée du monde, l'Europe apparaissait aussi grande que les deux autres continents réunis. Il doutait que l'Europe tire son nom d'une légende de princesse phénicienne qui, hormis la Crète, n'avait jamais foulé le sol de ce que les Grecs appelaient à cette époque l'Europe.

Ce n'est qu'au XIXe et au début du XXe siècle, en raison d'un intérêt académique croissant pour la mythologie et pour les racines de l'Europe dans la civilisation classique, qu'est née la fascination pour le mythe de Zeus et de la princesse phénicienne. Bien sûr, les controverses sur le territoire et les frontières de l'Europe n'ont pas cessé. Bien qu'aujourd'hui peu de gens considéreraient une princesse libanaise comme une vraie Européenne, les millions de personnes qui traversent actuellement la Méditerranée nous rappellent que l'Europe et l'Asie partagent depuis longtemps cette mer ancienne.

Stuart Franklin

Austria. Klagenfurt. Europe Day. 2001. Schoolchildren with European flags as they attend the multilingual and multicultural ceremony outside the town hall in the town square.

Autriche. Klagenfurt. Journée de l'Europe. 2001. Des écoliers avec les drapeaux européens pendant une cérémonie plurilingue et multiculturelle tenue à l'extérieur de l'hôtel de ville sur la place municipale.

ستوارت فرانکلن

اتريش. كلانغفورت. روز اروپا. ۲۰۰۱. شرکت بچه‌های مدرسه‌ای پرچم‌به-دست بیرون ساختمان شهرداری در میدان شهر در جشنی چند-زبانه و چند-فرهنگی.

التمسا. كلانغفورت. اليوم الأوروبي. ۲۰۰۱. أطفال المدارس و هم يحملون الأعلام الأوروبية أثناء حضورهم لإحتفال بالتعددية الثقافية و التعددية اللغوية خارج مبنى المدينة في ساحة البلدة.

LES ORIGINES MYTHOLOGIQUES DE L'EUROPE

L'Europe est souvent représentée par une belle femme chevauchant un taureau blanc. Vous l'avez peut-être déjà vue sur une pièce de 2 €. Elle est aussi représentée par une célèbre statue en face du siège du Parlement européen à Strasbourg, en France. Mais saviez-vous qu'elle était libanaise ?

Dans la mythologie grecque, Europe était une princesse, fille du roi Agenor qui régnait sur Sidon et Tyr, des villes portuaires importantes de Phénicie (une civilisation de la côte méditerranéenne, vivant sur les territoires actuels de la Syrie, du Liban et Israël / Palestine). Selon le mythe, le dieu grec le plus puissant, Zeus, est tombé amoureux d'Europe alors qu'elle ramassait des fleurs dans une prairie avec ses amies. Afin de l'approcher, il se transforma en un magnifique taureau blanc, musclé et docile. De sa bouche se dégageait un parfum de crocus jaune safran. Ainsi, il séduit Europe qui s'enhardit à monter sur son dos. L'animal traversa la Méditerranée en nageant et l'amena sur l'île de Crète, à Gortyne. Zeus reprit sa forme humaine et se révéla à Europe sous un platane sacré. De cette union naîtront trois enfants : Minos (un roi sage et

David Seymour

France. Strasbourg. 1950. An enterprising clothing salesman featured this window display during the Council of Europe assembly meeting. Wax dummies of, from left, Robert Schuman, Harry Truman, Winston Churchill and Molotov. "For the first time", the merchant's sign reads: "they are in accord."

France. Strasbourg. 1950. Conseil de l'Europe 1949. Un audacieux vendeur de vêtements a modifié sa vitrine pendant la réunion de l'assemblée. En partant de la gauche, mannequins de cire de Robert Schuman, Harry Truman, Winston Churchill et Viatcheslav Molotov. On peut lire sur l'écriteau : « Pour une fois, ils sont d'accord ».

ديفيد سيمور

فرنسا. ستراسبورغ. ١٩٥٠. بائع للملابس يزين نافذة متجره خلال إجتماع جمعية مجلس أوروبا. تمثل دمي الشمع من اليسار روبرت شومان، هاري ترومان، ونستون تشرشل و مولوتوف. تقول اللوحة في النافذة: "إنهم على وفاق لأول مرة".

فرانسه. ستراسبورگ. ١٩٥٠. يك تاجر لباس زمان برگزاري نشست مجمع شورای اروپا ویتزین فروشگاه خود را اینگونه تزین کرد. مجسمه‌های مومی، به ترتیب از چپ، رابرت شومان، هری ترومن، وینستون چرچیل و مولوتوف. نوشته‌ی روی علامت: « برای اولین بار با هم موافق هستند ».

Une union

Dans ce but, les pays européens n'ont dès lors cessé d'intégrer leurs économies. Il a fallu au préalable convenir de normes d'échanges commerciaux, de réglementations et de droits humains avant de s'engager à respecter ces principes. Ensemble, ils forment une union, c'est-à-dire un groupe de pays qui ont accepté d'abandonner une partie de leur autonomie nationale ou souveraineté, lorsqu'ils pensent qu'une action collective serait plus efficace que de traiter les problèmes individuellement. C'est notamment le cas de la sécurité des voies ferroviaires et de la propreté des rivières.

A cet effet, ces pays ont mis en place un gouvernement de l'Union européenne, recouvrant 28 pays. Tous les États membres élisent et envoient des représentants à cet organisme qui gouverne plus de 508 millions d'Européens en matière d'immigration, de création d'emplois, de croissance, de technologie numérique, d'agriculture, de justice, de

libre-échange commercial, d'énergie, de politique économique, de protection environnementale et de droits humains.

Les 28 États membres de l'EU sont :

- Allemagne
- France
- Pologne
- Autriche
- Grèce
- Portugal
- Belgique
- Hongrie
- République Tchèque
- Bulgarie
- Irlande
- Roumanie
- Chypre
- Italie
- Royaume-Uni
- Croatie
- Lettonie
- Slovaquie
- Danemark
- Lituanie
- Slovénie
- Espagne
- Luxembourg
- Suède
- Estonie
- Malte
- Pays-Bas
- Finlande

L'intégration de ces 28 pays est sans précédent. Il s'agit d'une grande expérience qui unit formellement des gouvernements autonomes afin de promouvoir la paix et la coopération entre eux. ■

Stuart Franklin

France. Strasbourg. May 2001. The European Parliament with the flags of its 16 member nations at the time.

France. Strasbourg. Mai 2001. Le Parlement européen et les drapeaux des 16 États membres de l'époque.

ستوارت فرانکلن

فرنسا. ستراسبورغ. مايو ٢٠٠١. البرلمان الأوروبي و تظهر فوقه أعلام ١٦ دولة و هي الدول الأعضاء آنذاك.

١٣. فرانسه. ستراسبورگ. می ٢٠٠١. پارلمان اروپا با پرچم ١٦ کشور عضو خود در آن زمان.

beautiful bull and approached her. Out of his mouth came the smell of saffron crocuses. In this way, he seduced Europa, who then happily sat on the bull's back. With the bull swimming, they crossed the Mediterranean Sea to the city of Gortyn in Crete. Under a holy plane tree, Zeus then retook his human shape and revealed himself to Europa. She had three children with Zeus: Minos (a wise and powerful ruler of Crete), Sarpedon and Rhadamanthus. Afterward, Zeus gave her in marriage to Asterion, who took care of the children.

This story is told several times by Greek and Latin writers and appears on ancient temple sculptures, wall paintings and vases. People in

antiquity were likely aware of the context behind it. After all, the Phoenicians were a seafaring people and traders who sailed the Mediterranean as far west as Spain and Morocco. In ancient Rome and Greece, they were famed for their purple dye. In a way, the myth of Zeus and Europa symbolizes a transfer of culture from East to West. For example, the Greek alphabet is derived from the Phoenician — a simple, practical, brilliant script in which each letter stands for one sound.

In Phoenician, "astu" is "sunrise" and "eureb" means "sunset." During their travels on the Mediterranean, the Phoenicians saw the sun rising in present-day Turkey and the sun set in

Greece. In their view, Asia became the region of the sunrise and Europe that of the sunset.

In the fifth century B.C.E., the Greek historian Herodotus distinguished among Asia (the East, including Egypt), Europe, and Libya (Africa, without Egypt). In his rather Eurocentric view of the world, Europe was as big as the two other continents together. He doubted the story that Europe took its name from a Phoenician princess who — except for Crete — had never set foot on what Greeks in his days called Europe.

It was not until the 19th and the early 20th century, with increasing scholarly interest in mythology and in the roots of Europe in classical civilization, that fascination with the myth of Zeus and the Phoenician princess as a European symbol took hold. Of course, controversies about the territory and borders of Europe continue. Though few would nowadays regard a Lebanese princess a true European, the millions of people crossing the Mediterranean today have reminded us all that Europe and Asia have long shared this ancient sea.

A union

To accomplish this, European countries have spent the years since then integrating their economies, which required committing to agreed-upon trade standards, regulations, and human rights principles. Together they form a union, a bloc of countries that agree to give up some of their national autonomy, or sovereignty, when they believe taking action together would be better than tackling problems separately — for example, to keep Europe's rivers clean and railways safe.

To do this, these countries established a European Union government, now covering 28 countries. All member states elect and send representatives to a body that rules over the EU's 508 million people on matters of migration, job creation, growth, digital technology, agriculture, justice, free trade, energy, economic policy, climate protection, and human rights. ▶

Comment ça marche ?

Pour y arriver, les États membres ont convenu de créer des institutions conjointes qui correspondent à celles que l'on trouve dans tous les pays : un parlement, des tribunaux et une banque centrale.

Voici les plus importantes :

La Commission européenne est un organe exécutif qui élabore des avant-projets de propositions législatives et d'accords politiques.

Le Conseil européen est composé de chefs d'État des États membres, d'un président et du président de la Commission européenne. Ils émettent des recommandations mais ne détiennent aucun pouvoir législatif.

Le Conseil de l'Union européenne (ou Conseil des ministres) est composé de ministres des États membres de l'éducation, de la santé, des finances et d'autres domaines. Il fait partie du système législatif, conjointement au Parlement européen.

Le Parlement européen compte 751 représentants élus issus des 28 États membres. On y parle 24 langues officielles et son siège se trouve à Bruxelles, en Belgique, et à Strasbourg, en France. Les lois du Parlement européen sont contraignantes pour l'ensemble des États membres. Certaines lois obligent un État membre à atteindre un objectif précis, mais il revient au pays de décider de la manière de procéder. ▶

l'Union européenne doivent avoir le droit de voter) et le secret du vote.

Les sièges sont attribués selon le nombre d'habitants de chaque État membre, mais les pays les moins peuplés comptent plus de députés par habitant que les plus grands États. Un peu plus d'un tiers des députés sont des femmes. Les députés ne sont pas regroupés par nationalité, mais par affinité politique.

Les députés partagent leur temps entre leurs deux circonscriptions : Strasbourg, en France, et Bruxelles, en Belgique.

LE FONCTIONNEMENT

Les 751 députés sont membres de 16 partis politiques, appelés « Europartis », qui reçoivent le financement de l'Union européenne et ont l'autorisation de faire campagne pendant les élections.

Ils forment 9 groupes politiques (non permanents) qui regroupent les partis nationaux des 28 États membres, et des hommes et des femmes politiques indépendants. Ces groupes ne sont pas autorisés à faire campagne durant les élections.

Les groupes recouvrent l'ensemble du spectre politique au Parlement européen : de la gauche, avec des idées écologistes qui prônent généralement une plus grande intégration européenne et un approfondissement de la social-démocratie [pour une définition de ce concept, allez à « La particularité de l'Europe »], à la droite, défenseur de politiques eurosceptiques, qui s'oppose à l'élargissement de l'Union.

GROUPES ACTUELLEMENT PRÉSENTS AU PARLEMENT

[en juin 2016, classés par ordre d'importance]

- Parti populaire européen [European People's Party] : centriste, chrétien
- Alliance Progressiste des Socialistes et Démocrates au Parlement européen [Progressive Alliance of Socialists and Democrats] : centre-gauche
- Conservateurs et Réformistes européens [European Conservatives and Reformists] : droite
- Alliance des démocrates et des libéraux pour l'Europe [Alliance of Liberals and Democrats for Europe] : centriste
- Groupe confédéral de la Gauche unitaire

Stuart Franklin
France, Strasbourg, 2001.
European Parliament in session in Strasbourg.

France, Strasbourg, 2001. Le
Parlement européen en session à
Strasbourg.

ستوارت فرانکلن
فرنسا، ستراسبورغ، 2001. البرلمان
الأوروبي أثناء انعقاد إحدى الجلسات.

فرانسه، ستراسبورغ، 2001. جلسه
پارلمان اروپا در ستراسبورگ.

LE PARLEMENT EUROPÉEN

Le Parlement européen est constitué de 751 députés (en anglais, Members in the European Parliament : MEPs) élus dans les 28 États membres de l'Union européenne. Depuis 1979, les députés sont élus au suffrage universel direct pour un mandat d'une durée de 5 ans. Auparavant, c'étaient les gouvernements nationaux qui désignaient les députés.

Chaque pays détermine son propre mode de scrutin, sachant qu'il doit forcément garantir le suffrage universel (tous les citoyens adultes de

The EU's 28 countries:

- Austria
- Belgium
- Bulgaria
- Croatia
- Cyprus
- Czech Republic
- Denmark
- Estonia
- Finland
- France
- Germany
- Greece
- Hungary
- Ireland
- Italy
- Latvia
- Lithuania
- Luxembourg
- Malta
- Netherlands
- Poland
- Portugal
- Romania
- Slovakia
- Slovenia
- Spain
- Sweden
- United Kingdom

The integration of these 28 countries is unprecedented. It's a large experiment that unites formerly autonomous governments to promote peace and cooperation among them. ■

How it's done

To do this, the member states agreed to create joint institutions that are like those you find in any country such as a parliament, courts, and a central bank. These are the most important ones:

The European Commission is an executive body that drafts legislative proposals and polices agreements.

The European Council is made up of the members' heads of government, a president and the president of the European Commission. They provide guidance but hold no legislative power.

The Council of the European Union (or Council of Ministers) consists of the member states' ministers of education, public health, finance, and other matters and is part of the legislative system, along with the European Parliament.

The European Parliament has 751 elected representatives from the 28 member countries. It has 24 official languages and is based in Brussels, Belgium, and Strasbourg, France. The European Parliament's laws are binding in all member countries. Some laws bind a member state to achieve a particular goal, but it is left to the country to decide on a course of action. ▶

THE EUROPEAN PARLIAMENT

The European Parliament is made up of 751 members (MEPs) elected in the 28 member states of the European Union. Since 1979, MEPs have been elected by direct vote for five-year terms. (Before then, national governments appointed MEPs.)

Each country decides on the form its elections take but must guarantee universal suffrage (all adult EU citizens must be allowed to vote) and a secret ballot. The minimum voting age is 18, except in Austria, where it is 16.

Seats are allocated roughly according to the population of each member state, with less-populous countries having more MEPs per resident than larger nations do. Slightly more than a third of MEPs are women. MEPs are grouped by political affinity, not nationality.

MEPs divide their time among their constituencies; Strasbourg, France; and Brussels, Belgium.

HOW IT WORKS

The 751 members are members of 16 political parties, or Europarties, which receive funding from the EU and are permitted to campaign during elections.

They form nine political groups (which are subject to change), along with the national parties of the 28 member countries and independent politicians. These groups are not allowed to campaign during elections.

The groups range along the spectrum of political ideologies in the European Parliament, from left-wing, green groups, which generally advocate for more EU integration and a deepening of social democracy (for a description of this concept, see "What Makes Europe Europe"), to right-wing, Euroskeptics, which oppose the growing influence of the union.

CURRENT GROUPS

- Alliance of Liberals and Democrats for Europe: centrist
- Confederal Group of the European United Left–Nordic Green Left: left wing
- Europe of Freedom and Direct Democracy: Euroskeptics
- Europe of Nations and Freedom: right wing, Euroskeptics

- européenne/Gauche verte nordique [Confederal Group of the European United Left–Nordic Green Left] : gauche
- Verts/Alliance libre européenne [Greens–European Free Alliance] : gauche, régionaliste (défendant l'indépendance des régions de leurs pays)
- Europe de la liberté et de la démocratie directe [Europe of Freedom and Direct Democracy] : eurosceptique
- Europe des Nations et des Libertés [Europe of Nations and Freedom] : droite, eurosceptique
- Non-inscrits : pour la plupart d'extrême droite

Information tirée du site web du Parlement européen.

La Cour des comptes européenne (CCE ; en anglais ECA : European Court of Auditors) contrôle le budget de l'UE auquel contribue chaque État membre. Les autres sources de financement de l'UE comprennent notamment les droits de douanes à l'importation en provenance de pays hors zone UE. Les membres ne respectant pas la loi européenne s'exposent à des sanctions.

Le Contrôleur européen de la protection des données (CEPD ; en anglais, EDPS : European Data Protection Supervisor) veille au respect des données à caractère personnel des citoyens lors de leur traitement par les institutions européennes.

La Banque centrale européenne (BCE ; en anglais, ECB : European Central Bank) gère l'euro et sa politique monétaire.

La Banque européenne d'investissement (BEI ; en anglais, EIB : European Investment Bank) met à disposition des financements pour investir dans des projets importants pour les États membres qui favorisent les objectifs de l'UE, comme la construction du métro à Athènes en Grèce (connecter les citoyens européens), le nettoyage de la mer Baltique (préservier l'environnement) et la prévention des inondations à Venise, en Italie (préservier l'héritage culturel).

La Cour de justice de l'Union européenne (CJUE ; en anglais, CJEU : Court of Justice of the European Union) veille à l'application du droit de l'Union. Les membres ne respectant pas la loi européenne s'exposent à des sanctions. Elle règle aussi des litiges entre des gouvernements et apporte son concours aux juridictions nationales dans l'interprétation de la loi européenne. Les juridictions des États membres doivent veiller à ce que la législation européenne soit correctement appliquée dans leur pays.

Le Comité des régions (CdR ; en anglais CoR : Committee of the Regions) et le Comité économique et social européen (CESE ; en anglais, EESC : European Economic and Social Committee) sont conçus pour donner la parole aux intérêts régionaux et aux organisations de la société civile. Chaque organe compte 353 membres issus des 28 États membres. Ils donnent leurs conseils au Parlement, à la Commission et au Conseil et s'expriment sur des questions juridiques.

Le Médiateur enquête sur les plaintes à l'encontre des institutions européennes pour des retards, des discriminations et des abus de pouvoir. Ces plaintes peuvent être introduites par des citoyens, des résidents, des entreprises ou des associations.

Le Service européen pour l'Action extérieure (SEAE ; en anglais, EEAS : European External Action Service) opère comme un ministère des Affaires étrangères. Il gère les relations diplomatiques de l'UE avec les pays non-membres et mène la politique étrangère de sécurité de l'Union. ■

Crise de croissance

Alors que l'UE propose des lois lorsqu'une action collective s'avérerait plus efficace et pertinent que l'action individuelle d'un pays, il n'en demeure pas moins que chaque gouvernement d'un État membre reste responsable de l'élaboration de ses lois, de leur mise en vigueur et de la gestion de la vie quotidienne de ses résidents.

Cette règle n'est néanmoins pas toujours respectée du fait que certains pays déclarent, et ce sans surprise, que l'UE a sa part de responsabilité dans leurs difficultés croissantes.

Certains pays souhaitent bénéficier d'un degré d'autonomie supérieur et émettent une certaine résistance face à l'autorité de l'UE. C'est pour cette raison notamment que dans une démarche sans précédent, les citoyens de la Grande-Bretagne ont voté leur sortie de l'UE en juin 2016. ▶

BREXIT

Le Royaume-Uni a toujours montré une certaine réserve vis-à-vis de l'Union européenne depuis son adhésion en 1973. Les Britanniques ont ainsi décidé de quitter l'UE en juin 2016. Cette décision fut choquante bien que prévisible, en

- European Conservatives and Reformists: right wing
- European People's Party: centrist, Christian
- Greens–European Free Alliance: left wing, regionalist (pushing for certain regions to become independent from their countries)
- Progressive Alliance of Socialists and Democrats: centrist, left wing
- Non-attached members: mostly far right

Adapted from the European Parliament website.

The European Court of Auditors looks after the EU budget. Each member state contributes to the budget. The EU's other funding sources include customs duties on imports from outside the union and fines imposed on members that do not comply with EU law.

The European Data Protection Supervisor guards citizens' personal data processed by EU institutions.

The European Central Bank manages the euro and its monetary policy.

The European Investment Bank makes funds available for investments in projects that are important to its member states and advance the goals of the EU, such as the construction of the Athens Metro in Greece (connecting Europe's citizens), the cleanup of the Baltic Sea (protecting the environment), and flood protection in Venice, Italy (preserving cultural heritage).

The Court of Justice of the European Union rules on whether members follow EU law. It can impose fines on members that don't. It also resolves disputes between national governments and helps national courts interpret EU law. The national court of each member country is responsible for ensuring that EU law is applied in the country.

The Committee of the Regions and the European Economic and Social Committee are designed to give voice to local and regional interests and civil society organizations. Each body consists of 353 members from the 28 member states. They

advise the parliament, commission, and council on legislative matters.

The Ombudsman investigates complaints by citizens, residents, businesses, and institutions about delays, discrimination, and abuses of power by EU institutions.

The European External Action Service operates like a foreign ministry. It manages the EU's diplomatic relations with countries outside the union and deals with matters concerning foreign and security policy. ■

Growing pains

While the EU will propose laws when collective action makes more sense than having countries decide on issues alone, in all other cases, each member country's government remains in charge of drafting laws, enforcing them, and running affairs for its residents.

This rule isn't always respected, some countries say, and not surprisingly, the EU has had its fair share of growing pains.

Some countries want more autonomy and resist the central authority of the EU. For this reason, among others, in an unprecedented move, U.K. citizens voted to leave the EU in June 2016. ▶

BREXIT

The United Kingdom has been a reluctant member of the European Union since it joined in 1973, and in June 2016 its people voted to leave the EU. This decision was both deeply shocking and very predictable, given the U.K.'s troubled relationship with the EU.

As the European power with the biggest and longest-lasting colonial empire, most Britons have a sense of their country as one of the world's great nations. Because it is an island nation, they see themselves as somewhat separate from the rest of the continent. And as a clear winner, though at a great cost, of World War II, they have strong feelings about the ambitions of other European nations. Nearly all the British political elite places a premium on the country's relationship with the United States.

raison de la relation tumultueuse que le Royaume-Uni entretient avec l'UE. Du fait que le Royaume-Uni fut historiquement le plus grand et le plus durable des empires coloniaux européens, la majorité des Britanniques considèrent leurs pays comme l'une des plus grandes nations au monde. Appartenant à un État insulaire, ses citoyens se sentent aussi, d'une certaine façon, séparés du reste du continent. Enfin, en tant que grand gagnant de la Deuxième Guerre mondiale – un statut qu'ils ont payé au prix fort –, ils sont fortement préoccupés par les ambitions des autres pays européens. Presque toute l'élite politique britannique accorde une grande importance à la relation qu'entretient leur pays avec les États-Unis.

Tous ces facteurs permettent d'expliquer pourquoi le Royaume-Uni ne fut pas membre fondateur de l'UE et pourquoi il ne l'a rejointe qu'en 1973. Avant sa sortie de l'Union, il y avait déjà eu au Royaume-Uni des votes nationaux et des débats entre les partis politiques sur le choix de rester ou non au sein de l'UE. Les individus et les partis politiques ont depuis changé d'avis sur la question et se sont retrouvés profondément divisés sur ce que devrait être leur relation avec l'Europe. Les médias britanniques, en particulier les journaux tabloïds appartenant à des groupes privés, se sont souvent montrés hostiles vis-à-vis de la Commission européenne, basée à Bruxelles, en Belgique, qui élabore les ébauches de lois européennes.

Du fait que les pouvoirs de l'UE se sont accrues et que la taille de l'UE a aussi augmenté en intégrant des anciens pays du bloc soviétique, les relations avec le Royaume-Uni se sont progressivement crispées.

La montée du Parti pour l'indépendance du Royaume-Uni (en anglais, UKIP : UK Independence Party), le scepticisme de nombreuses personnalités du Parti conservateur (Conservative Party) et l'ambivalence de nombreuses figures du Parti travailliste (Labour Party) affichée ces dernières années ont contribué à affaiblir le soutien de la Grande-Bretagne pour son maintien dans l'UE.

Ce contexte a mené à une solution radicale et brusque en 2016 à l'issue du référendum britannique sur le Brexit, dont la question était de savoir si le Royaume-Uni devait sortir ou non de l'Union.

À la surprise de la majorité, y compris de nombreux partisans du « leave » (partir), les

Britanniques ont voté la sortie de l'Union, à 52% contre 48%. Plus de 17 millions de citoyens ont ainsi voté contre le maintien dans l'UE alors que la majorité des observateurs et experts, des sondages et des voix des marchés financiers avaient prédit une victoire serrée du « remain » (rester).

Les conséquences immédiates ont été, notamment, la démission du Premier ministre David Cameron, qui avait soutenu la présence du Royaume-Uni dans l'Union, et du commissaire européen britannique, Jonathan Hill.

Le gouvernement britannique doit désormais décider de la position à adopter concernant le résultat de ce vote. Elle ne sera connue que lorsque le nouveau Premier ministre, Madame Theresa May, prendra ses fonctions. Elle est la deuxième femme Premier ministre de l'histoire du Royaume-Uni.

Il existe un grand débat sur les raisons qui ont motivé les Britanniques à voter pour la sortie de l'UE. Il y a néanmoins un consensus sur l'idée que certains d'entre eux sont en colère ou affectés négativement par la politique d'immigration de l'UE. En Europe, les citoyens des 28 États membres ont le droit de travailler dans les 27 autres pays que le leur, quasiment sans conditions particulières. Cette possibilité a permis à de nombreux citoyens originaires de pays aux salaires relativement faibles de s'installer au Royaume-Uni pour profiter d'un marché du travail plus flexible.

Le ressentiment anti-UE est principalement visible en province où vivent cependant moins d'immigrés venant de pays européens et non européens. Londres, la capitale, compte en revanche une majorité de personnes en faveur de l'UE et de l'immigration. Londres reste l'une des villes les plus multiculturelles et prospères au monde.

Si le Royaume-Uni décide de confirmer le résultat du vote en faveur de la sortie de l'UE, il faudra compter entre 2 et 10 ans pour sortir de l'Union et établir de nouveaux accords commerciaux avec l'UE, selon les experts.

Certains membres reprochent à d'autres pays de ne pas respecter la loi européenne. À titre d'exemple, l'Allemagne accuse la Grèce de ne pas honorer sa dette, aggravant la crise financière. En retour, la Grèce se voit limitée par des conditions qu'elle ne peut remplir sans souffrir d'énormes coûts sociaux. ▶

Ian Berry
England, London, 1972. Anti
Common Market demonstration
in London.

Angleterre, Londres, 1972.
Manifestation contre le marché
unique à Londres.

إيان بيري
إنجلترا، لندن، ١٩٧٢. مظاهرة مناهضة
للسوق المشتركة في لندن.

انگلیس، لندن، ١٩٧٢. تظاهرات بر ضد
بازار مشترک در لندن.

LA CRISE GRECQUE

Plusieurs facteurs ont contribué à la crise économique grecque, en particulier la mauvaise gestion des finances publiques par les dirigeants grecs, et l'incapacité du pays à moderniser son infrastructure fiscale et sa production économique afin de satisfaire aux exigences de pays aux économies plus avancées concernant le respect des critères de convergence de la monnaie unique, comme l'Allemagne ou les Pays-Bas.

En 2009, 8 ans après l'adhésion de la Grèce à l'UE, le pays a changé de gouvernement. Le nouvel exécutif a alors annoncé que ses prédécesseurs avaient partiellement dissimulé l'état déplorable des finances publiques du pays. Il est ainsi apparu en 2009 que la Grèce avait dépensé 36 milliards d'euros de plus que le montant levé par les impôts. Pour couvrir son déficit, le gouvernement grec avait dû emprunter, mais dès que l'ampleur du problème fut révélée, les investisseurs internationaux ont cessé de vouloir prêter à la Grèce.

Cette situation a créé un enjeu sans précédent pour la zone euro car, dans des circonstances normales, un pays dans la position de la Grèce se serait vu contraint de se mettre en défaut de paiement auprès de ses créditeurs et à dévaluer sa monnaie pour regagner en compétitivité. Néanmoins, c'était impossible car en tant que pays de la zone euro, la Grèce n'avait pas d'autonomie concernant le contrôle de sa monnaie. Les dirigeants de la zone euro ont alors considéré que laisser un pays membre en défaut de paiement signifierait une perte de confiance des investisseurs auprès des autres pays de la monnaie unique, ce qui déclencherait une crise financière en Europe.

Ceci a motivé les décideurs à renflouer la Grèce en mai 2010 avec l'aide du Fonds monétaire international (FMI ; en anglais, IMF : International Monetary Fund), qui a l'expérience des plans de sauvetage dans d'autres pays, principalement en voie de développement. La Commission européenne, la Banque centrale européenne et l'IMF ont prêté à la Grèce le montant nécessaire afin de maintenir les remboursements dus aux entreprises et aux banques qui détenaient des obligations émises par le pays.

En contrepartie de cette somme, la Grèce a dû appliquer une politique économique d'austérité, en réduisant radicalement ses dépenses publiques et en augmentant ses impôts. Les retraites et les

salaires du secteur public ont ainsi diminué drastiquement ces dernières années, et le revenu par habitant est désormais d'environ 30% plus bas qu'avant la crise. À cause de la décision de ne pas laisser la Grèce entrer en défaut de paiement et du rythme soutenu des ajustements fiscaux exigés, l'économie grecque s'est effondrée. Des centaines de milliers d'emplois ont été supprimés dans le secteur privé en raison du déclin de la demande, de la réduction des dépenses, des difficultés à accéder aux prêts et d'une incertitude généralisée.

Tout au long de la crise, la décision de la zone euro, avec l'IMF, d'exiger des politiques d'austérité aussi fermes en contrepartie de prêts financiers pour que la Grèce puisse remplir ses obligations au titre de la dette, a soulevé de nombreuses critiques. De nombreux économistes à travers le monde ont expliqué qu'exiger à maintes reprises des coupes budgétaires et des réformes de l'économie grecque sans allègements de la dette – des mesures qui permettent de réduire la somme à rembourser tous les ans à ses créditeurs – exerçait trop de pression sur le pays et ses habitants. Les dirigeants politiques européens ont néanmoins senti qu'ils avaient peu le choix car effacer une partie de la dette grecque aurait affaibli la politique d'austérité fiscale générale et se serait avéré peu populaire dans leurs pays, où de nombreux électeurs avaient l'impression que la crise était dû à la paresse et au gaspillage des Grecs.

L'économie a continué à sombrer dans la récession, un quart de l'économie de la Grèce a été anéanti en quelques années, ce qui a provoqué mécontentement social et instabilité politique. Par exemple, le pays a connu 4 gouvernements entre 2011 et 2015. Il en a résulté une spéculation constante, alimentée par les dirigeants politiques européens, sur une éventuelle sortie de la Grèce de la zone euro.

En mars 2012, les dirigeants de la zone euro ont décidé d'accorder un deuxième plan de sauvetage à la Grèce d'un montant de 130 milliards d'euros.

Le déclin économique, les politiques d'austérité, les changements fréquents de gouvernement, le mécontentement des électeurs, et l'incapacité des dirigeants grecs à mettre en œuvre des changements structurels (comme une amélioration de la collecte des impôts et du système judiciaire, une création de conditions plus souples pour encourager l'investissement des entreprises) a engendré un cercle vicieux dont la Grèce peine à sortir depuis 2009.

These factors all help explain why the U.K. was not a founding member of the EU and didn't join until 1973. There were previous national votes, and national political parties fought before over whether the U.K. should stay. Individuals and political parties have changed their positions on and been deeply divided over what the U.K.'s relationship with the EU should be. The U.K. media, especially privately owned tabloid newspapers, have often been notably hostile to the European Commission, based in Brussels, Belgium, which drafts EU laws.

As the powers of the EU expanded and as the size of the EU also expanded to include countries previously aligned with the Soviet Union, the U.K.'s relationship became increasingly tense.

The rise of the U.K. Independence Party, the skepticism of many Conservative Party figures, and the ambivalence of many Labour Party figures in recent years combined in the U.K. to weaken support for EU membership.

These forces all came to an abrupt resolution in a 2016 U.K. referendum on a Brexit — on whether Britain should exit the EU.

To the surprise of most people, including many “leave” campaigners, Britons voted to withdraw from the European Union, 52 percent to 48 percent. More than 17 millions Britons voted to leave. Most expert observers, opinion polls and financial market voices had expected a narrow victory for “remain.”

The immediate consequences included the resignation of Prime Minister David Cameron, who supported U.K. membership in the EU, and the U.K.'s European commissioner in Brussels, Jonathan Hill.

There is a major debate over why people in the U.K. voted to leave. There is a consensus that some Britons are angry or feel negatively affected by the EU's approach to migration. Under EU rules, citizens of any of the 28 member countries have the right to work in the 27 countries outside their home, in nearly all circumstances. This for example, has led to many citizens from EU countries with relatively low wages to move to the U.K. to take advantage of the country's relatively flexible labor market.

Outside the capital, London, there are fewer immigrants from inside and outside the EU. In London, there is a large pro-EU and pro-immigration majority, and it is one of the most diverse and successful cities in the world.

If the U.K. follows through on the vote to exit

the EU, leaving and establishing a new trade relationship with the EU could take two to 10 years, according to experts.

Some members blame other countries for not abiding by EU law. Germany blamed Greece, for example, for missing its debt payments, deepening a financial crisis. Greece, in turn, feels constrained by conditions it cannot fulfill without suffering immense social costs. ▶

THE GREEK CRISIS

Several factors contributed to the Greek economic crisis, in particular the poor management of public finances by Greek leaders and the country's inability to modernize its fiscal infrastructure and economic production to meet the demands of being part of the same currency as more advanced economies such as Germany and the Netherlands.

In 2009, eight years after Greece joined the euro, there was a change of government in Greece. The new administration publicized that its predecessor had not fully revealed the poor state of the country's public finances. It emerged that during 2009, Greece spent 36 billion euros more than it raised from taxes. The Greek government had been borrowing to cover this deficit, but as soon as the size of the problem was revealed, international investors stopped wanting to lend to Greece.

This created an unprecedented challenge for the eurozone because in normal circumstances a country in Greece's position would default, or stop paying its creditors, and devalue its currency to regain competitiveness. This was not possible in this case since, as a member of the eurozone, Greece had no autonomous control over its currency. Eurozone leaders decided that allowing a fellow member to default would mean that investors would lose confidence in other countries in the single currency, triggering a financial crisis across Europe.

This prompted decisionmakers to bail out Greece in May 2010 with the help of the International Monetary Fund (IMF), which had experience of such rescue packages in other, mostly developing, countries. The European Commission, the European Central Bank and the IMF lent the Greek government the money

Ce contexte a amené les Grecs à voter en janvier 2015 pour un gouvernement dirigé par le nouveau parti de gauche Syriza, qui avait promis de mettre fin à l'austérité et d'adopter un nouveau genre de politique économique. En dépit de longues négociations, parfois virulentes, avec les autres membres de la zone euro, le nouvel exécutif n'a pas été capable d'avancer. Le 5 juillet 2015, Syriza a soumis l'accord d'un troisième plan de sauvetage à un référendum national. Les Grecs ont rejeté massivement ces conditions à 61%, soulevant la possibilité d'une sortie de la Grèce de l'UE, le Grexit. En dépit de ce résultat, le gouvernement a capitulé face aux exigences des dirigeants de la zone euro et, mi-juillet, a signé le troisième plan de sauvetage du pays, d'un montant de 85 milliards d'euros.

La Grèce est restée dans la zone euro, mais se trouve toujours dans une situation difficile, même après les plans de sauvetage et les nombreuses

années d'austérité. Son économie a connu une croissance extrêmement faible depuis le début de la crise, le taux de chômage frôle les 25%, et la dette publique grecque représente environ 180% du PIB.

Le taux de participation aux élections des membres du Parlement européen a atteint son niveau le plus bas, montrant probablement que les citoyens ne se sentent pas suffisamment représentés par les partis politiques européens. De nombreuses personnes disent qu'il y existe désormais un fossé entre les dirigeants politiques européens et le peuple. Il devient dès lors facile pour certains dirigeants politiques nationaux de désigner l'Europe comme responsable des problèmes de leur pays.

Les 28 membres s'adaptent à ces défis au fur et à mesure qu'ils se présentent. Le flux de migration dont vous faites partie est l'un de ces enjeux. [voir « Venir en Europe »]. ■

Alex Majoli

Greece. Athens. 2014. A man scavenging in a garbage bin — not an unusual sight since the economic crisis began.

Grèce. Athènes. 2014. Un homme fouille dans une poubelle. C'est une scène commune depuis le début de la crise économique.

أليكس مايولي

اليونان. أثينا. ٢٠١٤. رجل يبحث عن بقايا الطعام في حاوية القمامة، وهو منظر مألوف منذ بداية الأزمة الاقتصادية.

يونان. آتن. ٢٠١٤. مردی در حال کاوش در یک زباله‌دان - صحنه‌ای عادی پس از شروع بحران اقتصادی.

needed in order to keep paying the investment firms and banks that held the country's bonds. At 110 billion euros, this was the largest bailout package there had ever been for a country.

In return for this money, Greece was required to apply a policy of economic austerity, severely reducing public spending and raising taxes. Pensions and public sector wages have been cut drastically over the last few years, and Greeks' per capita income is now roughly 30 percent lower than when the crisis began. Because of the decision not to allow Greece to default and the rapid pace of fiscal adjustment that was demanded, the Greek economy suffered a collapse. Hundreds of thousands of jobs were lost as companies went out of business because of declining demand, reduced spending, difficulties in accessing loans and all-around uncertainty.

During the course of the crisis, criticism built up of the decision by the eurozone, along with the IMF, to demand tough austerity policies in return for lending money to Greece so it could meet its debt obligations. Many economists around the world argued that repeatedly demanding cuts and reforms to Greece's economy without supplying it with debt relief — measures that would reduce the amount of money that the government would have to repay its lenders each year — was putting too much pressure on the country and its people. European politicians, though, felt they were restricted in their options because wiping away part of Greece's debt would have diluted the overall policy of fiscal austerity and would have been unpopular in their countries, where many voters had been given the impression that the crisis had been caused by laziness and wastefulness on the part of the Greeks.

The deepening recession, which saw about a quarter of Greece's economy wiped out over a few years, brought with it social unrest and political instability. For example, Greece had four governments from 2011 to 2015. As a result, there was constant speculation, fueled by some European politicians, about whether Greece would or should remain in the eurozone.

In March 2012 eurozone leaders agreed on a second package of loans for Greece, totaling 130 billion euros.

The economic decline, the austerity policies, the frequent changes of governments, voter discontent, and the inability of Greek leaders to implement structural changes (such as improving tax collection, making the country's justice

system more efficient, and creating more amenable conditions for business investment) created a vicious cycle that Greece has found difficult to escape since 2009.

This led to Greeks' electing in January 2015 a government headed by the newly formed left-wing party Syriza, which promised to end austerity and adopt a different type of economic policy. Despite long and sometimes angry negotiations with other eurozone members, the new administration was not able to make any headway. On July 5, 2015, Syriza put the latest round of conditions for further bailouts to the country to a national referendum, the result of which was an overwhelming 61 percent voting for rejection, raising the possibility of Greece's exit from the EU, or Grexit. Despite this outcome, the government capitulated to the eurozone leaders' demands and by mid-July signed off on Greece's third bailout, worth 85 billion euros.

Greece has stayed in the eurozone but remains in a difficult position, even after the bailouts and several years of austerity. Its economy has seen extremely low growth since the crisis began, the unemployment rate is close to 25 percent, and the country's public debt is about 180 percent of GDP.

Voter turnout to elect members of the European Parliament has reached its lowest levels ever, possibly signaling that citizens do not feel sufficiently represented by European political parties. Many people say the distance between the public and the political leaders of the EU has become vast. This makes it very easy for national political leaders to blame the EU for many problems in their countries.

The 28 members are adjusting to challenges as they arise. The current migration that you're a part of is one such a challenge. (See "Coming to Europe.") ■

Still desired

Despite these difficulties, other countries in Europe continue to ask to join the EU. Currently, Albania, Macedonia, Montenegro, Serbia, and Turkey are seeking admission. ▶

Une union toujours courtisée

En dépit de ces difficultés, d'autres pays européens souhaitent toujours rejoindre l'EU. C'est le cas de l'Albanie, la Macédoine, le Monténégro, la Serbie et la Turquie qui sont tous candidats à l'adhésion. ▶

LA TURQUIE ET L'EUROPE

La Turquie et l'Europe ont une longue histoire commune, parfois basée sur l'admiration et l'union, et d'autres fois sur la peur et des intérêts conflictuels. Il existe une donnée constante, cependant : les deux territoires ont un vrai manque de connaissance mutuelle.

Il y a 1 000 ans, des tribus turques qui avaient choisi l'islam comme religion ont commencé à s'installer dans les régions frontalières à l'est de l'Empire romain d'Orient (parfois appelé l'Empire byzantin). Ces tribus ont repris possession de Constantinople (aujourd'hui Istanbul) en 1453. L'Empire ottoman qu'elles avaient fondé en 1299 a pris le contrôle des Balkans et du Moyen-Orient pendant plus de 4 siècles, et a même réussi à menacer l'Europe occidentale, avant d'être repoussé aux portes de Vienne, par deux fois.

Cette histoire de la conquête turque et de l'inquiétude de l'Europe s'est ensuite inversée pendant les 200 ans qui ont suivi : les Européens et les Russes ont repoussé les armées turques sur tous les fronts, et ont presque fini par abolir le contrôle des Turques sur l'Anatolie.

Par la suite, la plupart des minorités qui constituaient la classe marchande et la classe intellectuelle turques ont été décimées lors d'une véritable tragédie : entre 1915 et 1922, la population arménienne a quasiment entièrement disparu au cours de ce qu'on appelle le « génocide arménien », un terme rejeté par la Turquie encore aujourd'hui. Après une éviction échouée du territoire par les Grecs en 1919, la minorité grecque a été expulsée en échange de la communauté des Turcs musulmans qui vivaient alors en Grèce.

Mais en 1923, un incroyable exploit de la résistance turque — facilité par l'épuisement des forces européennes suite à la Première Guerre mondiale — a forcé l'Europe à reconnaître la

nouvelle République de Turquie, construite sur les ruines de l'Empire ottoman.

Cette réussite était largement due au général qui a mené la guerre d'indépendance turque, Mustafa Kemal Atatürk. Il incarnait parfaitement le paradoxe des relations entre la Turquie et l'Europe. Il a appris aux Turcs à ne faire confiance qu'à eux-mêmes, et à défendre en permanence leur indépendance. Cependant, afin de rendre la Turquie aussi forte que les nations d'Europe, il a exigé des Turcs qu'ils s'inspirent de la civilisation européenne, en supprimant l'islam de l'espace public et en adoptant une constitution laïque. Pour rédiger les textes de loi turcs, il a recopié les codes commercial, pénal et familial d'Italie, de France, de Suisse et d'autres pays européens, parfois mot pour mot.

Et près d'un siècle plus tard, la Turquie continue d'incarner ces paradoxes.

En théorie, la Turquie est en train de négocier pour rejoindre l'Union européenne. C'est un processus qui avance par à-coups depuis les années 1950, quand la Turquie, effrayée par les menaces soviétiques que subissait son territoire, a décidé de rejoindre la principale alliance militaire d'Occident, l'Otan (Organisation du traité de l'Atlantique nord ; en anglais, NATO : North Atlantic Treaty Organization). Par exemple, la Turquie continue (progressivement) de recopier les lois européennes dans sa propre législation, en accord avec les négociations d'adhésion à l'UE ; les deux tiers de l'investissement venant de l'extérieur proviennent des États membres de l'UE ; 5 millions de personnes d'origine turque vivent en Europe ; et plus de la moitié du commerce turc dépend des États membres de l'UE.

Pourtant, en pratique, le salaire moyen turc équivaut à la moitié du salaire moyen européen, et devrait rester aussi faible dans les années à venir. L'Europe craint que la Turquie, avec sa population de 80 millions d'habitants, ne devienne une source d'immigration massive. De son côté, la Turquie est sur la défensive face à la puissance commerciale de l'Europe, et reste méfiante envers toute tentative qui viserait à partager ou diminuer sa souveraineté, alors que c'est précisément la raison pour laquelle l'UE a été créée.

Cela signifierait qu'au mieux le processus d'adhésion à l'UE n'est qu'un jeu, dans lequel la Turquie prétend qu'elle va rejoindre l'Union, et l'Union prétend qu'elle va l'accepter. Une sorte d'exercice ambigu de construction qui,

TURKEY AND EUROPE

Turkey and Europe have a long history, characterized at times by admiration and alliance, at others by fear and conflicting interests, and always by a lack of deeper mutual understanding.

Turkish tribes that had adopted Islam began moving into the eastern border regions of the Orthodox Christian Byzantine Empire 1,000 years ago and conquered Constantinople (today's Istanbul) in 1453. Their Ottoman Empire mastered the Balkans and Middle East for more than four centuries and even threatened Western Europe before being beaten back from the gates of Vienna — twice.

This history of Turkish conquest and European alarm went into reverse in the 200 years up through 1923, with the Europeans and Russians pushing Turkish armies back on all fronts and ultimately nearly destroying Turkish control of Anatolia.

Tragedies abounded that wiped out many of the minorities that were the empire's trading and intellectual classes. From 1915 to 1922, its ancient population of Armenians was nearly wiped out in what is now known to almost all except Turkey as the Armenian genocide. After a doomed invasion by Athens in 1919, the Greek minority was expelled in exchange for the Turkish Muslim communities of Greece.

But an extraordinary feat of Turkish resistance — helped by European exhaustion after World War I — in 1923 forced Europe to recognize a new Republic of Turkey built from the ruins of the Ottoman Empire.

This achievement was largely due to the general who led the Turkish war of liberation, Mustafa Kemal Atatürk. He epitomized the paradox of Turkey's European relationship. He taught Turks that they could only ever trust themselves and that they should vigilantly defend their independence. But for Turkey to be as strong as European nations, he commanded Turks to learn from European civilization, to remove Islam from the public space and to adopt a secular constitution. He copied into Turkish law commercial, penal and family codes from Italy, France, Switzerland, and other European countries, sometimes verbatim.

Nearly a century later, Turkey still embodies these paradoxes.

In theory, Turkey is negotiating to join the European Union — a process that has been

underway in fits and starts since the 1950s, when Turkey, scared by Soviet threats against its territory, joined the main Western military alliance, NATO. Turkey is still (slowly) copying European laws into its legislation as part of the accession negotiations; two-thirds of Turkey's foreign investment comes from EU states, 5 million people of Turkish origin live in Europe, and half of Turkey's trade is with EU members.

But in practice, Turkey's average income remains half of Europe's, with little chance of catching up soon. Europe fears Turkey's 80 million people will mean more migrants one day. Turkey is defensive against Europe's commercial power and suspicious of any attempt to pool or dilute its sovereignty — precisely what the EU was set up to do.

This means that at best, the EU accession process has been a game in which Turkey pretends it is going to join the EU and the EU pretends it is going to accept it. This has been an exercise in constructive ambiguity that, perhaps surprisingly, has had many benefits for both sides.

At worst, however, the two sides see each other as hypocritical or even duplicitous, exaggerating the differences between Turkey's Islamic culture and Europe's Christian one, using the refugee crisis to score cheap points, and personalizing political differences.

Ultimately, however, Turkey has deeper and broader links to Europe than to the Middle East, Russia, or the United States. And in the end, for Europe, the whole of its relationship with Turkey is worth more than the sum of its parts, even though it often has trouble seeing this reality.

As countries join the EU (this is called accession), they must agree to uphold EU laws and become signatories to all EU treaties, or binding agreements. ■

Key history

This timeline includes the most important treaties as well as the dates countries joined the EU or its forerunners. The bloc has its roots in an agreement among six nations. Today EU membership stands at 28; if the U.K. leaves, it will be down to 27.

étonnamment, aura eu beaucoup d'effets positifs des deux côtés.

Au pire, les deux pays se considèrent comme hypocrites voire malhonnêtes, en exagérant les différences entre la culture musulmane de la Turquie et la chrétienté de l'Europe, ou bien en utilisant la crise des réfugiés pour marquer des points faciles, voire en critiquant les figures politiques.

En revanche, ces derniers temps, les liens tissés par la Turquie avec l'Europe sont plus forts qu'avec le Moyen-Orient, la Russie ou les États-Unis. Quant à l'Europe, au final, la relation globale qu'elle entretient avec la Turquie est bien meilleure que ne laissent croire certains détails, bien qu'elle ait souvent du mal à être lucide à ce sujet.

Lorsque des pays rejoignent l'EU (une procédure appelée l'« accession »), ils doivent s'engager à appliquer les lois européennes et devenir signataires de l'ensemble des traités européens et des accords contraignants. ■

Les dates clés

Cette chronologie comprend les traités les plus importants ainsi que les dates d'accession des pays à l'UE ou à ses précurseurs. Le bloc européen tire son origine dans un accord entre 6 nations. L'Union européenne en compte aujourd'hui 28 ; ou 27 dans le cas d'une sortie de la Grande-Bretagne.

1951, le traité de Paris : ce fut l'un des premiers accords en vue d'une coopération entre les pays européens. Il unit l'Allemagne de l'Ouest, la Belgique, la France, l'Italie, le Luxembourg, et les Pays-Bas au sein de la Communauté européenne du charbon et de l'acier (CECA ; en anglais, ECSC : European Coal and Steel Community). Il organise la mise en commun de la production entre ses membres afin de réduire la concurrence, en priorité entre la France et l'Allemagne, qui furent régulièrement en guerre pendant des siècles.

1957, le traité de Rome : la Communauté économique européenne (CEE ; en anglais, EEC : European Economic Community) a été

fondée dans le but de créer un marché commun entre les 6 pays de la Communauté européenne du charbon et de l'acier, une étape importante vers l'intégration politique. L'accord permettait ainsi à ses citoyens de circuler plus facilement au sein de ces pays à un moment de croissance économique rapide. Le traité constitue le premier fondement de la réduction des obstacles au commerce et des tarifs douaniers sur les marchandises importées. L'intégration économique était un moyen d'arriver par la suite à davantage d'intégration politique.

1953, la Convention européenne des droits de l'homme : en réponse directe à l'horreur et aux mouvements antidémocratiques et fascistes de la Deuxième Guerre mondiale [vous avez lu des informations sur ce sujet dans « Reconstruire sur les cendres de la guerre »], 12 pays ont fondé le Conseil de l'Europe et ratifié la Convention européenne des droits de l'homme afin de protéger les droits fondamentaux, interdisant notamment la traite des humains, le racisme, l'exploitation sexuelle, la torture et d'autres injustices. Il s'agit de l'un des plus grands accomplissements des pays européens dans le but d'éviter la guerre (le Conseil de l'Europe est indépendant de l'Union européenne et compte 47 États membres, dont la Russie et de nombreux anciens pays soviétiques). La Charte des droits fondamentaux de l'UE, entrée en vigueur en 2009, s'appuie sur cette convention. Dans le cadre de ce traité, les individus peuvent s'adresser directement à la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH ; en anglais, ECHR : European Court of Human Rights) pour protéger leurs droits.

Vous pouvez, en tant que réfugié, également bénéficier de cette convention. Cela veut dire que vous ne pouvez pas être renvoyé dans des lieux où vous risquez d'être torturé ou de souffrir de traitements ou de punitions cruels et inhumains. Vous avez aussi le droit, selon cette convention, et dans certaines mesures, au regroupement familial. [Pour en savoir plus, voir « Venir en Europe ».]

Années 1970 : l'Espagne et le Portugal mettent fin aux années de fascisme des gouvernements de Francisco Franco et António de Oliveira Salazar. Leur adhésion à l'UE en 1986 renforce l'engagement du bloc

Thomas Dworzak

Turkey, Erzurum. June 2014. Erzurum, in eastern Turkey, is a focus of EU efforts to stem the flow of migrants and refugees before they reach Europe.

Turquie, Erzurum. Juin 2014. Erzurum, dans l'est de la Turquie, concentre les efforts de l'UE pour maîtriser le flux de migrants et de réfugiés avant qu'ils atteignent l'Europe.

توماس دفورزاك
تركيا، ارزروم، يونيو ٢٠١٤. تركيا التي
تقدمت بطلب للانضمام لعضوية
الجماعة الاقتصادية الأوروبية في عام
١٩٨٧ ما زالت غير مرجحة للانضمام
للإتحاد الأوروبي قريباً.

1951, Treaty of Paris This was one of the first agreements toward the goal of cooperation among European countries. It united Belgium, France, Italy, Luxembourg, the Netherlands, and West Germany in the European Coal and Steel Community. It pooled the coal and steel production of its members to reduce competition, primarily between France and Germany, which had been at war on and off for centuries.

1957, Treaty of Rome The European Economic Community was formed to create a common market among the six countries of the European Coal and Steel Community — a big step toward political integration. The agreement made it easier for their citizens to move among those countries at a time of great economic growth. The treaty was the

first in the bloc to lower trade barriers and reduce tariffs on imported goods. Economic integration was a way to later achieve more political integration.

1953, European Convention on Human Rights In direct response to the horrors and fascist movements of World War II (which you read about in “Rising From the Ashes of War”), 12 countries founded the Council of Europe and then ratified the European Convention on Human Rights to protect basic rights, outlawing human trafficking, racism, sexual exploitation, torture, and other wrongs. It is one of the most significant accomplishments of European countries seeking to prevent war. (The Council of Europe is independent of the EU and has 47 member nations, including Russia and many

européen envers une démocratie libérale et tire vers le haut d'autres pays, inspirés par les liens qu'ils ont tissés ensemble à travers la paix, la démocratie et les économies de marché. ▶

EMILIO SILVA, 50 ANS,
JOURNALISTE, MADRID,
ESPAGNE

J'ai 50 ans et j'écris sur quelque chose qui s'est passé il y a 80 ans. Les sociétés qui ne savent pas soigner leurs blessures renvoient cette responsabilité aux générations suivantes.

Ma grand-mère Modesta est morte en 1997, 22 ans après la fin de la terrible dictature du général Francisco Franco, qui a provoqué de grandes souffrances : un demi-million d'exilés, des prisonniers politiques, 114 226 hommes et femmes portés disparus, et des enfants volés dans les prisons.

Dans les années 1930, l'Espagne était une république et connaissait de grandes avancées sociales. Elle avait rendu l'éducation universelle, légalisé le droit de vote des femmes, mis en place une constitution qui reconnaissait les droits humains internationaux et apporté les arts et la culture dans les coins les plus reculés du pays. [En 1931, les candidats antimonarchistes ont remporté la majorité des votes aux élections municipales. Le roi Alfonso XIII a quitté le pays et les Espagnols ont célébré le début de la Seconde République. Ses partisans étaient connus sous le nom des Républicains.] Mais la création d'un État moderne, avec des droits pour ses citoyens, a rencontré des ennemis puissants, amenant les militaires [menés, entre autres, par les généraux fascistes Emilio Mola et Francisco Franco] à monter un coup d'État et à déclencher une guerre terrible.

Ma grand-mère Modesta a passé presque toute sa vie à se mordre la langue, ayant trop peur de parler. Bien que j'aie passé de nombreux étés avec elle, je ne l'ai jamais entendue parler de son mari, mon grand-père Emilio. Il avait disparu, jusque dans la bouche de ma grand-mère.

Le 16 octobre 1936, mon grand-père fut arrêté par les paramilitaires de la Phalange [un groupe fasciste espagnol fondé par José Antonio Primo de Rivera]. Ils l'ont emmené quelques kilomètres plus loin avec 14 autres hommes, qu'ils ont assassinés et jetés dans une fosse.

Il était républicain et défenseur de l'éducation

publique. Pendant de nombreuses années, il a été porté disparu dans cette fosse, où il partageait sa tombe avec ces 14 autres hommes.

Quand la dictature espagnole a pris fin, les personnes chargées de notre transition vers la démocratie ont pensé que nous pouvions aller de l'avant comme si aucun droit humain n'avait été violé. Mais l'absence de milliers d'Espagnols, portés disparus, remplissait les silences, alimentant les peurs des gens et dressant des barrières invisibles qui empêchaient des milliers de grand-mères, de fils et de sœurs de faire entendre leur voix, de parler de ceux qui leur avaient jadis été chers.

Je suis journaliste, et c'est peut être une façon de lutter contre le silence de ma famille. Par chance, en mars 2000, alors que je travaillais sur un article à propos de la dictature, j'ai fait la connaissance d'un homme qui savait où se trouvait la tombe de mon grand-père. Treize corps ont été exhumés de cette fosse en octobre de cette même année. Enfouies dans ces fosses se trouvent les histoires de milliers de victimes.

Je me suis tu toute ma vie, incapable de parler en public, comme si j'avais hérité du silence de ma grand-mère. J'ai rompu ce silence quand on a exhumé le corps de mon grand-père. Mon silence y avait pris naissance 30 ans avant moi, mais c'est là aussi qu'il est mort.

En Espagne, on compte aujourd'hui au moins 114 226 disparus dans des fosses communes. Des milliers d'autres personnes ont aussi disparu dans l'exil, où ils sont morts, incapables de revenir au pays. Près d'un demi-million d'hommes, de femmes et d'enfants espagnols ont traversé la frontière à pied au début de l'année 1939, cherchant refuge en France. Ils fuyaient les armées fascistes de Franco, d'Adolf Hitler et de Benito Mussolini, qui s'étaient alliés pendant la guerre d'Espagne. De nombreux réfugiés espagnols ont été envoyés dans des camps d'internement construits sur les plages par les autorités françaises, où des femmes accouchaient à même le sable. Les conditions de vie étaient misérables, les gens tombaient malades... Cette image de personnes affamées et désespérées, coincées derrière des barbelés, s'est répétée ailleurs dans le monde depuis cette époque. Ce sont toujours les mêmes peurs, le même désespoir et le même manque de solidarité des gouvernements.

Les gouvernements pourront toujours essayer de nous faire oublier, mais on ne peut pas effacer la mémoire. Les droits humains sont nés de

other former Soviet states.)

The EU's human rights charter, which came into force in 2009, is based on this convention. Under this treaty, individuals can directly ask the European Court for Human Rights to protect their rights.

You, as a refugee, also enjoy the protection of this convention. This means you should not be returned to places where you would be at risk of being tortured or suffer cruel and inhuman treatment or punishment. You also have the right, according to this convention, to be reunited with your family under certain conditions. (More on this in Coming to Europe.)

1970s Spain and Portugal ended decades of fascist rule under Francisco Franco and António de Oliveira Salazar. The countries' accession to the EU in 1986 reinforced the bloc's commitment to liberal democracy and pulled in other countries, inspired by the connections they drew among peace, democracy and free-market economies. ▶

EMILIO SILVIA, 50, JOURNALIST, MADRID, SPAIN

I am 50 years old, and I am writing about something that happened 80 years ago. Societies that don't heal their wounds pass that responsibility to the following generations.

My grandmother Modesta died in 1997, 22 years after the end of the terrible dictatorship of Gen. Francisco Franco, which had caused enormous suffering — half a million people exiled, political prisoners, 114,226 men and women disappeared, babies robbed from prisons.

In the 1930s, Spain had a republic and made many social advances. It universalized education, legalized women's right to vote, created a constitution that recognized all the international human rights of the time, and brought arts and culture to the farthest corners of the country. [In 1931 anti-monarchist candidates won the majority of votes in municipal elections. King Alfonso XIII fled the country, and the Spanish people celebrated the beginning of the Second Republic. Its supporters were known as republicans.] But the creation of a modern state with citizens' rights had powerful enemies, and the military [led by the fascist generals Emilio Mola and Franco, among others] staged a coup

d'état and unleashed a terrible war.

My grandmother Modesta spent almost her entire life biting her tongue, too afraid to talk. Although I spent many summers with her, I never heard her say anything about her husband, my grandfather Emilio. He had gone missing, even from my grandmother's tongue.

On Oct. 16, 1936, my grandfather was stopped by Falange [a Spanish fascist group founded by José Antonio Primo de Rivera] paramilitaries and taken with 14 other men a few kilometers away and murdered in a ditch.

He was a republican, a defender of public education. For many years he remained missing in that ditch, where he shared his grave with 12 men.

When the Spanish dictatorship ended, the people who were in charge of our transition to democracy thought we could go on as if no human rights violations had ever happened. But the absence of thousands of missing Spaniards filled the silences, fueling the people's fear and building barriers that stopped the thousands of grandmothers, sons, and sisters from raising their voices to talk about their loved ones.

I'm a journalist, and maybe that's one way to fight against my family's silence. By luck, in March of 2000, while working on an article about the dictatorship, I met a man who knew where my grandfather's grave was. Thirteen bodies were exhumed from it that October. There are stories of thousands of victims, hidden in ditches.

I've kept my mouth shut all my life, unable to speak in public, as if I had inherited my grandmother's silence. I broke that silence when they exhumed my grandfather. My silence was born there 30 years before me, and there it died.

In Spain there are at least 114,226 missing people in mass graves. Thousands also went missing into exile and died there, unable to return. Almost half a million Spanish men, women, and children crossed the border on foot at the beginning of 1939, looking for refuge in France, fleeing the fascist armies of Franco, Adolf Hitler, and Benito Mussolini, who had allied themselves in the war in Spain. Many of the Spanish refugees were transferred to internment camps built by French authorities on the beaches, where women gave birth in the sand, the conditions were miserable, and many people fell ill. The image of desperate, hungry people behind wire is something that has repeated itself

montagnes de souffrances. Ma grand-mère repose désormais en paix à côté de mon grand-père, et bien que leurs restes se soient décomposés, ils conversent encore grâce à leurs ADN.

Ces 15 dernières années, 6 500 personnes ont été exhumées. Comme le gouvernement espagnol refuse d'entreprendre les recherches, ce fut le travail de 700 bénévoles issus de 20 autres pays. On ne peut pas faire disparaître une personne que quelqu'un a connue et aimée. La mémoire de la dignité humaine est transmise en héritage à ceux qui refusent de perdre la leur.

1992, le traité de Maastricht : les pays européens se sont préparés à davantage d'intégration économique et à une monnaie unique. Ainsi, en 2003, la France abandonna le franc, l'Italie la lire, les Hollandais le florin, etc. Dix-neuf pays ont échangé leur monnaie locale pour une monnaie unique appelée l'euro (dont le symbole est €), administrée par la Banque centrale européenne, dont la

première mission est de maintenir la stabilité des prix en gérant les taux d'inflation au sein de l'Union. L'UE décide des politiques monétaires et économiques mais les politiques fiscales (impôts et dépenses) relèvent toujours de chaque État membre. Le traité de Maastricht a officiellement institué l'Union européenne.

1993, les critères de Copenhague : les réalisations sociales et économiques de l'Union suscitant le désir d'adhésion de nombreux pays, ces critères forment un ensemble de conditions pour l'accession, comprenant notamment la démocratie et l'application de la loi européenne, telle que la Charte des droits fondamentaux de l'UE [« La particularité de l'Europe »].

1995, la convention de Schengen : elle a mis en œuvre la libre circulation des biens et des individus entre les frontières des pays signataires, réduisant ainsi le contrôle aux frontières, et mis en place un

Thomas Dworzak

Luxembourg, Schengen. Mai 2016. Village at the Luxembourg-German-French border on the Moselle river. On Jun. 14, 1985 the first EU agreement to open European internal borders was signed on the boat "Princess Marie-Astrid". This gave name to the "Schengen Area".

Luxembourg. Schengen. Mai 2016. Village situé à la frontière du Luxembourg, de l'Allemagne et de la France, sur la Moselle. Le 4 juin 1985, le premier accord d'ouverture des frontières intérieures de l'Union européenne est ratifié à bord du « Princesse Marie-Astrid ». Cette réunion a donné son nom à l'« espace Schengen ».

توماس دفورزاک

لوکزامبورگ، شنگن، مايو ٢٠١٦. في هذه القرية التي تقع على نهر موسيل بالقرب من ألمانيا وفرنسا تم التوقيع يوم ١٤ يونيو ١٩٨٥ على اتفاقية فتح الحدود الداخلية في أوروبا. كان ذلك على متن قارب يحمل إسم «الأميرة ماري أستريد». تعود تسمية «منطقة شنگن» إلى هذه القرية.

لوکزامبورگ، شنگن، می ٢٠١٦. روستایی واقع بر مرز بین لوکزامبورگ-آلمان-فرانسه روی رودخانهی موسل. اولین توافق‌نامه‌ی بین اعضای اتحادیه‌ی اروپا جهت باز شدن مرزهای داخلی در روز ١٤ ژوئن ١٩٨٥ روی کشتی «پرنسس ماری-استرید» به امضا رسید. نام «منطقه‌ی شنگن» برگرفته از آن است.

throughout the world since our time. It's the same fear, the same desperation, and the same lack of government solidarity.

Governments can try to make us forget, but you can't destroy memory. Human rights have been built from mountains of suffering. My grandmother now lies in peace with my grandfather, and although their remains have decomposed, through their DNA, they converse.

Over the past 15 years, 6,500 people have been exhumed. Because the Spanish government refused to take up the search, it became the work of 700 volunteers from 20 nations. You can't disappear a person whom someone loved and knew. The memory of human dignity is inherited by those who refuse to lose theirs.

1992, Treaty of Maastricht European countries prepared for more economic integration and a common currency. This meant that the French lost the franc, Italians lost the lira, the Dutch lost the guilder, and so on, in 2003. Nineteen participating countries traded their local money for a new common currency called the euro (it uses this symbol: €), which is managed by the European Central Bank, whose primary task is to maintain price stability by managing inflation rates across the union. The EU decides on monetary and economic policies; fiscal policies (taxes and spending) remain in the hands of the members. The Treaty of Maastricht formally created the European Union.

1993, Copenhagen criteria With the bloc's economic and social achievements attracting more countries seeking to become member states, it set conditions for accession, including that candidate countries be democratic and adopt EU law, such as the EU Charter of Fundamental Rights. (More on this in What Makes Europe Europe.)

1995, Schengen Convention The free movement of goods and people across the borders of its signatories was implemented, reducing border controls and establishing a visa system — made possible by the end of the Cold War. Citizens of countries under the agreement can cross those nations' borders without much scrutiny. It provided the basis for the creation of a common European

asylum system, which sets out rules to offer asylum seekers and refugees international protection. (More on this in Coming to Europe.) Only the U.K. and Ireland chose not to fully abide by the agreement. This means that all travelers require identification when crossing their borders.

1997, Amsterdam Treaty All migration and asylum matters, including the Schengen Agreement, were moved under EU law. The same year, the Dublin Convention, which set up criteria for allocating responsibility for processing asylum claims to the member states in 1990 (see "The Dublin Regulation"), came into force.

2006, Treaty of Lisbon Because the EU continued to expand, officials decided to clarify the structure of the centralized body and make it more efficient with this treaty. It established the current structure of the European Union, and it increased the bloc's political integration by enhancing the powers of the European Parliament. ■

Europe, my country

As economic integration sped ahead, the EU became bigger and more diverse. It became more difficult for citizens of member nations to get to know one another. To promote interaction among residents of its different countries, the EU launched programs for cultural exchanges (like festivals and literary translations), language courses and foreign study experiences like Erasmus in EU member states. Each year, the EU names two cities as its cultural capitals to share their heritage with the rest of the union. This way, Europeans learn about other places. In 2016 the EU chose San Sebastián, Spain, and Wrocław, Poland. ■

PHILIPP FRITZ, 29,
JOURNALIST, BERLIN,
GERMANY

I always wanted to study in Poland because of my family. I was born in the German village of Elmshorn, about 300 kilometers from Berlin. But my mother is Polish, and my father is an ethnic German refugee who fled Poland in the

Ferdinando Scianna
Spain. San Sebastian. 2004.

Espagne. Saint-Sébastien.
2004.

فردیناندو سکیانا
إسبانيا. سان سباستيان. ۲۰۰۴.

اسپانيا. سن سباستين. ۲۰۰۴.

système de visa, rendu possible par la fin de la guerre froide. Grâce à cet accord, les citoyens de ces pays peuvent traverser les frontières sans examen approfondi. La convention a jeté les bases de la création d'un régime d'asile européen commun, qui établit les règles en matière de protection internationale des réfugiés et demandeurs d'asile [voir « Venir en Europe »]. La Grande-Bretagne et l'Irlande ont néanmoins décidé de ne pas respecter pleinement cet accord. Cela signifie que tous les voyageurs doivent présenter leurs documents d'identité au passage de leurs frontières.

1997, le traité d'Amsterdam : toutes les questions d'asile et de migration, dont les accords de Schengen, sont désormais régies par la loi européenne. La même année entra en vigueur la convention de Dublin, qui avait fixé en 1990 les critères permettant de déterminer l'État membre responsable pour une demande d'asile [voir « Le règlement Dublin »].

2006, le traité de Lisbonne : en raison de l'élargissement de l'UE, les gouvernements ont décidé de clarifier l'architecture institutionnelle de l'Union et de la rendre plus performante grâce à ce traité. Il établit la structure actuelle de l'Union européenne et approfondit l'intégration politique des pays de l'Union en renforçant les pouvoirs du Parlement européen. ■

L'Europe, mon pays

En raison de l'accélération de l'intégration économique, l'UE s'est élargie et diversifiée. Il est devenu de plus en plus difficile pour les citoyens de chaque pays de se connaître les uns les autres. Afin de promouvoir l'interaction entre les résidents des différents pays, l'UE a lancé des programmes d'échanges culturels (comme des festivals et des traductions littéraires), des cours de langues et des expériences d'études à l'étranger, comme Erasmus, au sein des États membres de l'Union. Tous les ans, l'UE nomme deux villes capitales européennes de la culture afin qu'elles partagent leurs héritages culturels avec le reste de l'Europe. Ainsi, les Européens ont commencé à découvrir d'autres endroits. En 2016, l'UE a choisi Saint-Sébastien en Espagne et Wrocław en Pologne. ■

PHILIPP FRITZ, 29 ANS,
JOURNALISTE, BERLIN,
ALLEMAGNE

J'ai toujours voulu étudier en Pologne en raison de ma famille. Je suis né en Allemagne, à Elmshorn, un village situé à environ 300 kilomètres de Berlin. Mais ma mère est polonaise et mon père un Allemand ethnique [une personne d'ascendance allemande vivant sur un autre territoire que l'Allemagne] réfugié en Pologne, et qui a fui ce pays en 1970, vers ses 18 ans.

1970s when he was about 18 years old.

At home, my parents spoke to each other in Polish. When I was young, this embarrassed me. I remember thinking, “Oh, my God, why do my parents speak this weird language? Why can’t they speak English, like in Hollywood movies, or other European languages like French or Spanish?” Even if Germany is a migrant society and every kid in my class had some sort of immigrant background, as a kid, I didn’t want to be different. I didn’t really care about Poland or being partly Polish. I spoke Polish at home but not properly and mostly limited to “thank you,” “hello.” I also went on summer vacations in Poland to visit family, but that was it.

Then as a teenager, I started being interested in Poland. I felt I was missing out on conversations with my family, some of whom spoke only Polish. The part of my identity that I suppressed as a kid had resurfaced, so I decided to become fluent in Polish and learn more about my roots.

When I heard about Erasmus, the EU’s exchange program that funds students to study in another country to get to know its culture, I jumped at the opportunity. It was the perfect fit. In 2011 I got a scholarship to study at Jagiellonian University in Krakow [Poland]. Krakow is a student city. It’s the place to be, really, so it worked out well.

Erasmus changed my life.

In Poland I delved deeper into my identity. “Who am I? What makes me German, European or Polish? How would I have lived my life had my parents stayed in Poland?”

My decision to go back to Poland influenced my life in so many ways. I might not have met Kasia, my longtime girlfriend. I first saw her in a bar. She was looking at me, and I was looking at her, but I wasn’t sure if I should start talking to her, because there was another guy with her. It turned out to be her best friend, I later learned.

The next day we met by accident in the apartment of a mutual friend. We decided to meet up for coffee to speak Polish and German together. She wanted to brush up on her German, which she studied before. It was a great excuse for a date.

After that, we practiced Polish together, especially the declamations, the dative, the genitive. It sounds silly, I know. We once took a walk together by the Vistula River on one of the warmest days of the year. She had her hair untied, and I remember how much I wanted to

be in a relationship with her. It was my best Erasmus memory.

As my language skills improved, I was able to understand my grandfather better. For the first time in my life, I could talk to him.

Professionally, Erasmus helped me a great deal too. I am now nearly bilingual and work for two German newspapers, Die Berliner Zeitung and a Jewish weekly, Jüdische Allgemeine. I also freelance for Poland’s biggest newspaper, Gazeta Wyborcza.

You know, often Europe is treated as an economic union, but it’s not just about open borders and travel. It’s about creating a mutual understanding. Although Poland is a neighboring country, it’s still far away to a lot of Germans.

For students in the so-called new member states of 2004, including Poland, programs like Erasmus are a great chance to travel and see different things. In 2007, Kasia was an Erasmus student at the Universidad de Salamanca in Spain.

Kasia and I didn’t stop traveling after we finished our Erasmus exchanges. I moved to Bremen [Germany] to finish my studies and obtain my degree in history and sociology. She moved to Amsterdam [the Netherlands] to work. After one year, we moved to Berlin together. We’re still a couple. One week we speak German, and the other we speak Polish.

À la maison, mes parents se parlaient en polonais. Petit, j’en avais honte. Je me souviens que je me demandais : « Oh mon Dieu, est-ce que les autres parents parlent aussi cette langue bizarre ? Ils ne pourraient pas parler anglais comme dans les films d’Hollywood, ou une autre langue européenne comme le français ou l’espagnol ? » Même si l’Allemagne est une société d’immigration et que tous les enfants de ma classe avaient d’une façon ou d’une autre des origines étrangères, enfant, je ne voulais pas être différent des autres. Je m’en moquais un peu de la Pologne ou encore d’être à moitié polonais. Je parlais polonais à la maison, mais pas très bien, me limitant surtout à des « bonjour » et « merci ». J’étais aussi allé en vacances l’été en Pologne pour voir la famille, mais ça s’arrêta là.

Plus tard, à l’adolescence, j’ai commencé à m’intéresser à la Pologne. Je sentais que je passais à côté de certaines choses dans les conversations avec ma famille, dont certains membres ne parlaient que polonais. La part de mon identité que j’avais supprimée, enfant, refaisait surface. J’ai donc voulu parler couramment le polonais et en apprendre davantage sur mes origines.

Quand j’ai entendu parler du programme d’échange européen Erasmus, qui finançait le séjour des étudiants pour étudier dans un autre pays et y découvrir la culture locale, j’ai sauté sur l’occasion. C’était exactement ce qu’il me fallait. En 2011, j’ai obtenu ma bourse pour étudier à l’université Jagellonne de Cracovie, en Pologne. Cracovie est une ville étudiante. En fait, c’est vraiment la ville la plus captivante, donc j’ai eu de la chance.

Erasmus a changé ma vie.

En Pologne, j’ai approfondi ma réflexion sur mon identité. « Qui suis-je ? Qu’est-ce qui fait de moi un Allemand, un Européen ou un Polonais ? Quelle aurait-été ma vie si mes parents étaient restés en Pologne ? »

Ma décision de retourner en Pologne a influencé ma vie à plusieurs niveaux. Sans ce séjour, je n’aurais pas rencontré Katia, ma petite amie de longue date. Je l’ai vue pour la première fois dans un bar. Elle me regardait, et moi aussi, mais je n’étais pas sûr de pouvoir engager la conversation car il y avait un autre garçon avec elle. Plus tard, j’ai su qu’il s’agissait en fait de son meilleur ami.

Le jour suivant, on s’est revus par hasard chez un ami commun. Nous avons décidé de nous voir pour prendre un café et parler polonais et allemand ensemble. Elle voulait perfectionner

son allemand, qu’elle avait déjà appris à l’école. L’excuse idéale pour un rendez-vous.

Après ça, nous avons travaillé mon polonais, en particulier les déclamations, le datif, le génitif. Ça semble ridicule, je sais. Un jour, nous sommes allés nous promener le long de la Vistule. C’était l’un des jours les plus chauds de l’année. Elle avait les cheveux défaits. Je me souviens combien j’avais envie de sortir avec elle. C’est mon meilleur souvenir d’Erasmus.

Par ailleurs, comme j’avais amélioré mes compétences linguistiques, j’étais capable de mieux comprendre mon grand-père. En réalité, pour la première fois de ma vie, je pouvais parler avec lui.

Erasmus m’a aussi réussi professionnellement. Je suis désormais presque bilingue et je travaille pour deux journaux allemands, le quotidien « Berliner Zeitung » [« Le Journal de Berlin »] et l’hebdomadaire juif « Jüdische Allgemeine » [« Le Journal généraliste juif »]. Je travaille aussi en indépendant pour le plus grand journal polonais, « Gazeta Wyborcza » [« Le Journal électoral »].

Vous savez, on parle souvent de l’Europe comme d’une union économique, mais il ne s’agit pas que de libre-échange et de voyages. Il s’agit d’encourager une compréhension mutuelle. Bien que la Pologne soit un pays frontalier, elle semble toujours lointaine pour beaucoup d’Allemands.

Pour les étudiants des pays qu’on appelle « les nouveaux États membres de 2004 », la Pologne y compris, des programmes comme Erasmus représentent une chance fantastique de voyager et de voir autre chose. En 2007, Kasia était à son tour étudiante Erasmus à l’université de Salamanque en Espagne.

D’ailleurs, Kasia et moi n’avons pas arrêté de voyager après nos échanges Erasmus. J’ai emménagé à Brême en Allemagne pour terminer mes études et obtenir mon diplôme en Histoire et Sociologie. Elle a déménagé à Amsterdam, aux Pays-Bas, pour travailler. Un an plus tard, nous avons emménagé ensemble à Berlin, en Allemagne. Et on continue d’alterner les langues : une semaine, l’allemand. L’autre, le polonais.

Carl De Keyzer

Belgium. Diksmuide. August 1987. Ijzerbedevaart, an annual remembrance of slain Flemish soldiers attended mostly by right-wing Flemish nationalists. Belgium is a founding member of the EU.

Belgique. Diksmuide. Août 1987. Le pèlerinage de l'Yser (en néerlandais : Ijzerbedevaart), une commémoration annuelle des soldats flamands disparus, à laquelle participent principalement des nationalistes de l'extrême-droite flamande. La Belgique est un des membres fondateurs de l'UE.

كارل دي كيزر

بلجيكا. ديكسمويد. أغسطس ١٩٨٧. إيزربيدفارت. الذكرى السنوية لمقتل الجنود الفلمنكية، و التي يحتفل بها الفلمنكيون القوميون اليمينيون. بلجيكا هي عضو مؤسس للإتحاد الأوروبي.

بلژیک. دیکسموید. آگوست ١٩٨٧. ایزربیدوارت، یادبود سالانه‌ی سربازان کشته‌شده‌ی فلاندری (فلمیش). اکثر شرکت‌کنندگان جزو ملی‌گرایان فلاندری جناح‌راست بودند. بلژیک یکی از بنیان‌گذاران اتحادیه‌ی اروپا است.

Raymond Depardon
France. Criel-sur-Mer. France is a
founding member of the EU.

France. Criel-sur-Mer. La France
est un membre fondateur de l'EU.

ریموند دیپاردون
فرانسه، کریل سور میر، فرانسه هی عضو
مؤسس للإتحاد الأوروبي.

فرانسه، کریل-سور-میر، فرانسه یکی از
بنیان‌گذاران اتحادیه‌ی اروپا است.

Ferdinando Scianna
Italy. Corigliano. Italy is a
founding member of the EU.

Italie. Corigliano. L'Italie est un
membre fondateur de l'EU.

فردیناندو سکیانا
ایتالیا. کوریلیانو. ایتالیا هی عضو
مؤسس للإتحاد الأوروي.

ایتالیا. کوریلیانو. ایتالیا یکی از
بنیانگذاران اتحادیهی اروپا است.

Thomas Dworzak

Luxembourg. Schengen. 2016.
The Schengen Area was named after this village on the Luxembourg-Germany-France frontier where the agreement to open internal European borders was signed, June 14, 1985.

Luxembourg. Schengen. 2016.
L'espace Schengen tire son nom du village situé à la frontière du Luxembourg, de l'Allemagne et de la France, où furent signés les accords d'ouverture des frontières internes de l'Europe le 14 juin 1985.

توماس دورزاک

لوکزامبورگ. شنگن. ۲۰۱۶. سمیت منطقه شنگن علی اسمر القرية الواقعة علی الحدود بین ألمانيا و فرنسا و لوکزامبورگ حيث تم التوقيع علی اتفاقية فتح الحدود الأوروبية الداخلية بتاريخ ۱۴ يونيو ۱۹۸۵.

لوکزامبورگ. شنگن. ۲۰۱۶. نام منطقهی شنگن از نام این روستای واقع بر مرز بین لوکزامبورگ-آلمان-فرانسه برگرفته شده است. روز ۱۴ ژوئن ۱۹۸۵، توافقنامه‌ای جهت باز شدن مرزهای داخلی اروپا در این روستا به امضا رسید.

كارل دي كيزر
The Netherlands. Vrouwenpolder.
2012. Part of the largest storm-
surge barrier in the world. The
Netherlands are one of the
founding members of the EU.

Pays-Bas. Vrouwenpolder.
2012. Une partie du plus
grand barrage anti-tempête au
monde. Les Pays-Bas sont un
des membres fondateurs de l'UE.

كارل دي كيزر
هولندا. فروفنيولدر. ۲۰۱۲. جزء من أكبر
حاجز للعواصف في العالم. هولندا هي
عضو مؤسس للإتحاد الأوروبي.

هلند. ورونيولدر. ۲۰۱۲. بخشی از
بزرگ‌ترین مانع امواج طوفان در جهان.
هلند یکی از بنیان‌گذاران اتحادیه‌ی
اروپا است.

Thomas Dworzak
Germany, Rust, 2016. Europa-Park, the largest theme park in Germany and the second largest in Europe. Germany is one of the founding members of the EU.

Allemagne, Rust, 2016. Europa-Park, le plus grand parc d'attraction d'Allemagne et le deuxième d'Europe. L'Allemagne est un des membres fondateurs de l'UE.

توماس دفورزك
ألمانيا، راست، ٢٠١٦. حديقة أوروبا، و هي أكبر مدينة ملاهي في ألمانيا و ثاني أكبر مدينة ملاهي في أوروبا. ألمانيا هي عضو مؤسس للإتحاد الأوروبي.

ألمانيا، راست، ٢٠١٦. حديقة أوروبا، و هي أكبر مدينة ملاهي في ألمانيا و ثاني أكبر مدينة ملاهي في أوروبا. ألمانيا هي إحدى الأعضاء المؤسسين للإتحاد الأوروبي.

Mark Power

Denmark. Faroe Islands. Aug. 6, 1996. In this housing project in Tórshavn, people can buy plots and build the house of their choice. Denmark joined the EU of Jan. 1, 1973.

Danemark. Îles Féroé. 6 août 1996. Dans ce projet de logements de Tórshavn les gens peuvent acheter un terrain et faire construire la maison de leur choix. Le Danemark a rejoint l'UE le 1er janvier 1973.

مارك باور

الدنمارك. جزر فارو. ٦ أغسطس ١٩٩٦. يستطيع الناس شراء الأضي لبناء منزل من اختيارهم في هذا المشروع السكني في تورشافن. انضمت الدنمارك للإتحاد الأوروبي في ١ يناير ١٩٧٣.

دانمارك. جزاير فارو. ٦ آگوست سال ١٩٩٦. در اين پروژهی مسکن در شهر تورشون، مردم می‌توانند زمین بخرند و خانه‌ی مورد نظرشان را بسازند. دانمارک ١ ژانویه، ١٩٧٣، به اتحادیه‌ی اروپا پیوست. دانمارک روز ١ ژانویه، سال ١٩٧٣، به اتحادیه‌ی اروپا پیوست.

Mark Power

Denmark. Løkken. Aug. 12, 1995. Part of Adolf Hitler's now abandoned Atlantic Wall, built to defend continental Europe against British attack from the sea during World War.

Danemark. Løkken. 12 août 1995. Une partie du mur de l'Atlantique, aujourd'hui abandonné. Il fut construit par Adolf Hitler pendant la Deuxième Guerre mondiale pour défendre l'Europe continentale des attaques britanniques par les mers.

مارك باور

لدنمارك. لوكن. ١٢ أغسطس ١٩٩٥. جزء من الجدار الأطلسي المهجور الذي بناه أدولف هتلر للدفاع عن القارة الأوروبية ضد الهجمات البريطانية من جهة البحر أثناء الحرب العالمية الثانية.

دانمارك. جزاير فارو. ٦ آگوست سال ١٩٩٦. در اين پروژهی مسکن در شهر تورشون، مردم می‌توانند زمین بخرند و خانه‌ی مورد نظرشان را بسازند.

David Hurn

Ireland. Killarney. 1984. The tradition of Irish dancing is kept alive by numerous schools. Ireland joined the EU on Jan. 1, 1973.

Irlande. Killarney. 1984. La tradition des danses irlandaises est maintenue dans de nombreuses écoles. L'Irlande a rejoint l'UE le 1er janvier 1973.

ديفيد هيرن

إيرلندا. كيلارني. ١٩٨٤. إحياء تقاليد الرقص الإيرلندي في عدة مدارس. إنضمت إيرلندا إلى الإتحاد الأوروبي في ١ يناير ١٩٧٣.

ايرلندا. كيلارني. ١٩٨٤. رقص سنتي إيرلندي توسط مدارس متعددي زنده نگه داشته می‌شود. ايرلندا ١ ژانویه ١٩٧٣ به اتحادیهی اروپا پیوست.

Martin Parr

England. New Brighton. Early 1980s. England joined the EU on Jan. 1, 1973.

Angleterre. New Brighton. Début des années 1980. L'Angleterre a rejoint l'UE le 1er janvier 1973.

مارتن پار

انگلترا. نیو برایتون. اوائل الثمانينات. انكلترا تنضم للإتحاد الأوروبي بتاريخ 1 يناير 1973.

انگلستان. نیو برایتون. اوایل سالهای ۱۹۸۰. انگلستان ۱ ژانویه ۱۹۷۳ به اتحادیه ی اروپا پیوست.

Alex Majoli
Greece. Athens. 2014. In the distance, Mount Lycabettus, the highest point in Athens. Greece joined the EU on Jan. 1, 1981.

Grèce. Athènes. 2014. Au loin, le Lycabette, le point culminant d'Athènes. La Grèce a rejoint l'UE le 1er janvier 1981.

أليكس ماجولي
اليونان. أثينا. ٢٠١٤. في البعيد يلوح جبل ليكابيتوس و هو أعلى قمة في أثينا. انضمت اليونان للإتحاد الأوروبي في ١ يناير ١٩٨١.

يونان. آتن. ٢٠١٤. كوه ليكابيتوس، در دوردست، بلندترین نقطه‌ی آتن است. یونان ١ ژانویه ١٩٨١ به اتحادیه‌ی اروپا پیوست.

Susan Meiselas

Portugal. Lisbon. 2004. The Cova de Moura neighborhood is home to many immigrants from Cape Verde, a former Portuguese colony. Portugal joined the EU on Jan. 1, 1986.

Portugal. Lisbonne. 2004. Le quartier de Cova de Moura abrite de nombreux immigrés du Cap-Vert, une ancienne colonie portugaise. Le Portugal a rejoint l'UE le 1er janvier 1986.

سوزان ميزلس

البرتغال. لشبونة. حي كوف دي مورا هو موطن للكثير من المهاجرين الذين جاؤوا من الرأس الأخضر، و هي مستعمرة برتغالية قديمة. إنضمت البرتغال للإتحاد الأوروبي في 1 يناير 1986.

البرتغال. لشبونة. حي كوف دي مورا هو موطن للكثير من المهاجرين الذين جاؤوا من الرأس الأخضر، و هي مستعمرة برتغالية قديمة. إنضمت البرتغال للإتحاد الأوروبي في 1 يناير 1986.

Cristina García Rodero
Spain. Madrid. 1995. On the feast day of San Antonio Abad, the patron saint of animals, Spaniards take their pets to be blessed. Spain joined the EU on Jan. 1, 1986.

Espagne. Madrid. 1995. Le jour de la fête de San Antonio Abad, le saint patron des animaux, les Espagnols font bénir leurs animaux de compagnie. L'Espagne a rejoint l'UE le 1er janvier 1986.

کریستینا گارسیا رودیرو
اسپانیا. مادرید. ۱۹۹۵. فی یوم عید سان آنتونیو آباد، و هو القديس شفيع الحيوانات، يصطحب الإسبان حيواناتهم الأليفة من أجل التبرک به. إنضمت إسبانيا للإتحاد الأوروبي في ۱ يناير ۱۹۹۶.

اسپانیا. مادرید. ۱۹۹۵. اسپانیایی‌ها در روز جشن سن آنتونیو آباد، قديس حامی حیوانات، حیوانات خانگی‌شان را به کلیسا می‌برند تا آمرزیده شوند. اسپانیا ۱ ژانویه ۱۹۹۶ به اتحادیه اروپا پیوست.

Cristina García Rodero
Spain. Abarán. 1993. Cruz de Mayo, the Festival of the Crosses, is celebrated on May 3 each year.

Espagne. Abarán. 1993. Cruz de Mayo, le festival des Croix, se tient chaque année le 3 mai.

کریستینا گارسیا رودیرو
اسپانیا. اباران. ۱۹۹۳. کروز دی مایو، مہرجان الصلیبان الذي يحتفل به في ۳ مایو من کل عام.

اسپانیا. اباران. ۱۹۹۳. کروز ده مایو، فستیوال صلیبان، هر سال روز ۳ می جشن گرفته می‌شود.

Chien-Chi Chang

Austria. Bad Ischl. 2013. The annual celebration honoring Franz Josef I, the Austrian emperor from 1848 to 1916, on his birthday. Austria joined the EU on Jan. 1, 1995.

Autriche. Bad Ischl. 2013. La célébration annuelle rendant hommage à François-Joseph Ier le jour de son anniversaire. L'empereur autrichien a régné de 1848 à 1916. L'Autriche a rejoint l'UE le 1er janvier 1995.

شین تشی تشانگ
النمسا. باد ایسشل. ۲۰۱۳. الإحتفال
السنوي بعيد ميلاد فرانز جوزيف الأول،
و هو إمبراطور نمساوي حكم بين عامي
۱۸۴۸ و ۱۹۱۶. إنضمت النمسا للإتحاد
الأوروبي في ۱ يناير ۱۹۹۵.

اتریش. باد ایشل. ۲۰۱۳. جشن سالانه
تجلیل از فرانسیس جوزف یکم، امپراتور
اتریش از سال ۱۸۴۸ تا ۱۹۱۶، در روز
تولدش. اتریش ۱ ژانویه ۱۹۹۵ به
اتحادیه اروپا پیوست.

Patrick Zachmann

Finland. The northernmost member of the EU, it joined the bloc on Jan. 1, 1995.

Finlande. Le pays membre situé le plus au nord de l'UE, a rejoint le bloc européen le 1er janvier 1995.

باتريك زاكمان

فنلندا. العضو الواقع في أقصى الشمال. إنضمت فنلندا للإتحاد الأوروبي في ١ يناير ١٩٩٥.

فنلندا. شمالاً ترين كسور عضو اتحاديهى اروپا، ١ ژانويهى ١٩٩٥ به اتحاديه پيوست.

Jonas Bendicksen

Sweden. Stockholm. 2013.

Hammarby Sjöstad, a housing
development in eastern

Stockholm. Sweden joined the EU
on Jan. 1, 1995.

Suède. Stockholm. 2013.

Hammarby Sjöstad, un quartier
résidentiel dans l'est de

Stockholm. La Suède a rejoint
l'EU le 1er janvier 1995.

يوناس بيندكسن

السويد. ستوكهولم. ٢٠١٣. هاماري

سيوستاد هي مجمع سكني في ستوكهولم

الشرقية. انضمت ستوكهولم للإتحاد
الأوروبي في ١ يناير ١٩٩٥.

سوند. استكهلم. ٢٠١٣. هاماري

سيوستاد، يك شركة توسعة مسكن در

شرق استكهلم. سوند ١ زانويه ١٩٩٥ به
اتحاديه اوروبا پيوست.

Martin Parr
Hungary, Budapest, 1997.
The Szechenyi thermal baths.
Hungary joined the EU on May
1, 2004.

Hongrie, Budapest, 1997. Les
thermes de Szechenyi. La
Hongrie a rejoint l'UE le 1er mai
2004.

مارتن پار
هنغاريا، بودابست، ١٩٩٧. ينابيع
تشيخينيه الحارة. انضمت هنغاريا
للإتحاد الأوروبي في ١ مايو ٢٠٠٤.

مجارستان، بودابست، ١٩٩٧. حمام های
آبگرم سيجنی. مجارستان ١ می ٢٠٠٤ به
اتحادیهی اروپا پیوست.

Peter Marlow

Cyprus. 2004. On the road from Nicosia to the Troodos mountains. Cyprus joined the EU on May 1, 2004.

Chypre. 2004. Sur la route de Nicosie, au massif du Troodos. Chypre a rejoint l'UE le 1er mai 2004.

پیتر مارلو

قبرص. ۲۰۰۴. علی الطريق بین نیکوسیا و جبال ترودوس. انضمت قبرص للإتحاد الأوروي في ۱ مايو ۲۰۰۴.

قبرس. ۲۰۰۴. جادهی بین نیکوزیا و کوههای ترودوس. قبرس روز ۱ می ۲۰۰۴ به اتحادیهی اروپا پیوست.

Peter Marlow

Cyprus. Nicosia. 2004. The Ledra Palace crossing point between the island's Greek and Turkish sides.

Chypre. Nicosie. 2004. Le point de passage du palais de Ledra entre les côtés grec et turc de l'île.

پیتر مارلو

قبرص. نیکوسیا. ۲۰۰۴. قصر لیدرا هو النقطة الحدودية بين الجانبين التركي و القبرصي في الجزيرة.

قبرس. نیکوزیا. ۲۰۰۴. کاخ لدرآ گذرگاه بین قسمت‌های تُرک‌نشین و یونانی‌نشین جزیره.

Martin Parr

Czech Republic. Prague. 2005. A guide leading English-speaking tourists. The Czech Republic joined the EU on May 1, 2004.

République tchèque. Prague. 2005. Un guide et son groupe de touristes anglophones. La République tchèque a rejoint l'EU le 1er mai 2004.

مارتن پار

جمهوری چک. پراگ. ۲۰۰۵. مرشد سیاحی مع مجموعه من السیاح الناطقین بالانگلیزیة. إنضمّت جمهورية التشيك للإتحاد الأوروبي في ۱ مايو ۲۰۰۴.

جمهوری چک. پراگ. ۲۰۰۵. یک راهنمای توریست‌های انگلیسی‌زبان. جمهوری چک ۱ می ۲۰۰۴ به اتحادیه‌ی اروپا پیوست.

Ian Berry
Estonia. Tallinn. 2002. Raekoja
plats, the main square in the old
city. Estonia joined the EU on May
1, 2004.

Estonie. Tallinn. 2002. Raekoja
plats, la place principale de la
vieille ville. L'Estonie a rejoint l'UE
le 1er mai 2004.

إيان بيري
إستونيا. تالين. ٢٠٠٢. راكويلا بلانت،
الساحة الرئيسية في المدينة. إنضمت
إستونيا للإتحاد الأوروبي في ١ مايو ٢٠٠٤.

استوني. تالين. ٢٠٠٢. راكويلا بلانت، ميدان
اصلي قسمت قديمي شهر. استوني ١ مي
٢٠٠٤ به اتحاديهي اوروبا پوست.

Alex Majoli

Latvia. Riga. 2004. Inside the national TV station's building. Latvia joined the EU on May 1, 2004.

Lettonie. Riga. 2004. À l'intérieur du bâtiment de la chaîne TV nationale. La Lettonie a rejoint l'UE le 1er mai 2004.

أليكس مايولي

لاتفيا. ريغا. ٢٠٠٤. داخل مبنى محطة التلفزيون الوطني. إنضمت لاتفيا للإتحاد الأوروبي في ١ مايو ٢٠٠٤.

لتوني. ريغا. ٢٠٠٤. داخل ساختمان تلويزيون ملي. لتوني ١ مي ٢٠٠٤ به اتحاديهی اروپا پیوست.

Christopher Anderson
Lithuania. Trakai National Park,
near Vilnius. 2003. Lithuania
joined the EU on May 1, 2004.

Lituanie. Parc national de Trakai,
près de Vilnius. 2003. La Lituanie
a rejoint l'UE le 1er mai 2004.

كريستوفر أندرسن
ليتوانيا. حديقة تراكي الوطنية بالقرب من
فيلنيوس. ٢٠٠٣. إنضمت ليتوانيا للإتحاد
الأوروبي في ١ مايو ٢٠٠٤.

ليتوانى. يارك مى تراكاى، نزديك شهر
ويلنيوس. ٢٠٠٣. ليتوانى ١ مى ٢٠٠٤ به
اتحاديهى اروبيا پيوست.

Carl De Keyzer
Malta. Mellieha. 2004. Our Lady of Victories Festa. Tourists on the square in front of the church during the religious fiesta. Malta joined the EU on May 1, 2004.

Malte. Mellieha. 2004. Festival de Notre-Dame-des-Victoires. Des touristes devant l'église pendant les fêtes religieuses. Malte a rejoint l'UE en 2004.

كارل دي كيزر
مالطا، مليحه، ٢٠٠٤، سيدة الانتصار،
السياح في الساحة أمام الكنيسة أثناء
الإحتفال الديني، انضمت مالطا للإتحاد
الأوروبي في ١ مايو ٢٠٠٤.

مالت، مليحه، ٢٠٠٤، جشن بانوي
پيروزی، توریست‌ها در میدان مقابل
کلیسا در جشن مذهبی شرکت می‌کنند.
مالت ١ می ٢٠٠٤ به اتحادیهی اروپا
پیوست.

Mark Power

Poland. Rzeszow. December 2004. Poland joined the EU on May 1, 2004.

Pologne. Rzeszow. Décembre 2004. La Pologne a rejoint l'UE le 1er mai 2004.

مارك باور

بولندا، زيشوف، ديسمبر ۲۰۰۴، انضمام بولندا للإتحاد الأوروبي في ۱ مايو ۲۰۰۴.

لهستان، ژسوف، دسامبر ۲۰۰۴، لهستان می ۲۰۰۴ به اتحادیهی اروپا پیوست.

Mark Power

Poland. Gdansk. November 2004. The shipyard where the Solidarity movement was founded in 1980.

Pologne. Gdansk. Novembre 2004. Le chantier naval où fut fondé le mouvement Solidarité (Solidarność) en 1980.

مارك باور

بولندا، غدانسك، نوفمبر ۲۰۰۴، ساحة السفن حيث تم تأسيس حركة التضامن في عام ۱۹۸۰.

لهستان، غدانسك، نوامبر ۲۰۰۴، کارخانهی کشتی سازی و محل تاسیس جنبش همبستگی در سال ۱۹۸۰

Chris Steele-Perkins
Slovakia. Zilina. 2012. A factory
for the Korean car company Kia.
Slovakia joined the EU on
May 1, 2004.

Slovaquie. Zilina. 2012. Une usine
de la marque de voiture coréenne
Kia. La Slovaquie a rejoint l'EU le
1er mai 2004.

كريس ستيل بيركينز
سلوفاكيا، زيلينا، ٢٠١٢. مصنع لشركة كيا
للسيارات الكورية. إنضمت سلوفاكيا
للاتحاد الأوروبي في ١ مايو ٢٠٠٤.

اسلواکی، زیلینا، ٢٠١٢. کارخانه ی شرکت
کرای «کیا» تولیدکننده ی خودرو.
اسلواکی ١ می ٢٠٠٤ به اتحادیه ی اروپا
پیوست.

Martin Parr

Slovenia. Piran. 2004. Slovenia joined the EU on May 1, 2004.

Slovénie. Piran. 2004. La Slovénie a rejoint l'EU le 1er mai 2004.

مارتن پار

سلوفينيا. پيران. ۲۰۰۴. انضمت سلوفينيا للإتحاد الأوروبي في ۱ مايو ۲۰۰۴.

اسلوان. پيران. ۲۰۰۴. اسلوان ۱ می ۲۰۰۴ به اتحادیهی اروپا پیوست.

Bruno Barbey

Bulgaria. Sofia. Janvier 2007. A recently developed district in the capital. Bulgaria joined the EU on Jan. 1, 2007.

Bulgarie. Sofia. Janvier 2007. Un quartier récemment urbanisé dans la capitale. La Bulgarie a rejoint l'EU le 1er janvier 2007.

برونو باري

بلغاريا. صوفيا. يناير ٢٠٠٧. إحدى مناطق الأبنية الحديثة في العاصمة. انضمت بلغاريا للإتحاد الأوروبي في ١ يناير ٢٠٠٧.

بلغارستان. صوفيه. ژانويه ٢٠٠٧. یک محله‌ی تازه توسعه‌یافته در پایتخت. بلغارستان ١ ژانویه ٢٠٠٧ به اتحادیه‌ی اروپا پیوست.

Paolo Pellegrin

Romania. 2007. A bus station in Baia Mare. Romania joined the EU on Jan. 1, 2007.

Roumanie. 2007. Une station d'autobus à Baia Mare. La Roumanie a rejoint l'EU le 1er janvier 2007.

باولو پيلگرين

رومانيا. ٢٠٠٧. محطة الباصات في بايا ماره. انضمت رومانيا للإتحاد الأوروي في ١ يناير ٢٠٠٧.

رومانيا. ٢٠٠٧. يك ايستگاه اتوبوس در بايا ماره. روماني ١ ژانويه ٢٠٠٧ به اتحاديه اروپا پيوست.

Carl De Keyzer

Croatia. Kraljevica. 2011. Stairs used for fishing. Croatia joined the EU on July 1, 2013.

Croatie. Kraljevica. 2011. Des escaliers servant à la pêche. La Croatie a rejoint l'EU le 1er juillet 2013.

كارل دي كييزر

كرواتيا. كراليفيتكا. ٢٠١١. السلالم المؤدية لصيد السمك. إنضمت كرواتيا للإتحاد الأوروبي في ١ يوليو ٢٠١٣.

كرواسيا. كرايويتسا. ٢٠١١. پلکان مخصوص ماهیگیری. کرواتیا ١ جولای ٢٠١٣ به اتحادیهی اروپا پیوست.

پدر و مادرم در خانه با هم لهستانی صحبت می‌کردند. وقتی جوان بودم، از این موضوع خجالت می‌کشیدم.

یادم است با خودم فکر می‌کردم: «خدایا، پدر و مادرم

چرا به این زبان عجیب با هم حرف می‌زنند؟ چرا با هم

انگلیسی حرف نمی‌زنند، مثل فیلم‌های هالیوودی، یا

به زبان‌های اروپایی دیگر مثل فرانسوی یا اسپانیایی؟»

با این‌که آلمان یک جامعه‌ی مهاجر است و همه‌ی

بچه‌های کلاس من یک پیش‌زمینه‌ی مهاجرتی داشتند،

اما من در عالم کودکی‌ام، دلم نمی‌خواست متفاوت

باشم. من به لهستان یا لهستانی بودن علاقه‌ی خاصی

نداشتم. در خانه لهستانی حرف می‌زدم، اما نه درست

و حسابی و معمولاً فقط به گفتن «مرسی» و «سلام»

محدود می‌شد. تابستان‌ها هم برای دیدار خانواده

به لهستان سفر می‌کردم، اما تنها در همین حد.

بعد در سن نوجوانی، ناگهان نظرم به لهستان

جلب شد. احساس می‌کردم بعضی از مکالمات

خانواده‌ام را نمی‌فهمم، به‌خصوص وقتی فقط

لهستانی حرف می‌زدند. آن بخش از هویت‌م را که در

زمان بچگی سرکوب کرده بودم، دوباره بیدار شده

بود. برای همین تصمیم گرفتم زبان لهستانی‌ام را

کامل کنم و با ریشه‌هایم بیشتر آشنا شوم.

وقتی از برنامه‌ی اراسموس (Erasmus) مطلع

شدم ـ برنامه‌ی تبادل دانشجو که به دانشجویان

خارجی بورس تحصیلی یک کشور دیگر را می‌دهد تا

در آن‌جا درس بخوانند و با فرهنگ آن کشور بیشتر

آشنا شوند ـ فوراً از فرصت استفاده کردم. این

بهترین موقعیت بود. من در سال ۲۰۱۱ برای تحصیل

در دانشگاه یَاجیلون (Jagiellonian University) شهر

کراکوف (Krakow) لهستان، بورس گرفتم. کراکوف

یک شهر دانشجویی است. جای بسیار مناسبی است،

و برای همین همه چیز خیلی خوب پیش رفت.

اراسموس زندگی من را عوض کرد.

در لهستان بیشتر درباره‌ی هویت‌م کاوش کردم.

«من که هستم؟ چه چیزی من را آلمانی، اروپایی

یا لهستانی می‌کند؟ اگر پدر و مادرم در لهستان

مانده بودند، زندگی من چطور می‌شد؟»

تصمیم بازگشت به لهستان از خیلی جهات روی

زندگی‌ام تأثیر گذاشت. شاید با کاسیا، دوست‌دخترم، که

مدت‌هاست با هم هستیم، آشنا نمی‌شدم. اولین بار

او را در یک بار دیدم. او داشت من را نگاه می‌کرد، من

هم او را نگاه می‌کردم، اما مطمئن نبودم بروم جلو

با او حرف بزنم یا نه، چون یک پسر دیگر همراهش

بود. بعداً فهمیدم که دوست صمیمی‌اش بود.

روز بعد تصادفی در آپارتمان یک دوست مشترک

همدیگر را دیدیم. قرار گذاشتیم برویم با هم قهوه

بخوریم و لهستانی و آلمانی صحبت کنیم. او قبلاً

آلمانی خوانده بود و حالا می‌خواست زبان آلمانی‌اش را

تقویت کند. این بهترین بهانه بود برای قرار گذاشتن.

بعد از آن هم با هم لهستانی تمرین کردیم،

به‌خصوص روی روان‌خوانی، حالت‌های مفعولی و

مضاف‌الیه. به نظر مسخره می‌آید، می‌دانم. یک بار در

یکی از گرم‌ترین روزهای سال کنار رودخانه‌ی ویستولا

(Vistula River) با هم قدم زدیم. موهایش باز بود،

و یادم است چقدر دلم می‌خواست به او نزدیک‌تر

شوم. این بهترین خاطره‌ی اراسموس من است.

با بهتر شدن زبانم، پدربزرگم را بهتر می‌فهمیدم. و

برای اولین بار در زندگی‌ام، می‌توانستم با او حرف بزنم.

اراسموس از لحاظ حرفه‌ای هم خیلی به من

کمک کرد. من الان تقریباً دوزبانه هستم و برای

روزنامه‌های آلمانی، دی برلینر تسایتونگ (Die

Berliner Zeitung) و یک هفته‌نامه‌ی یهودی، به

نام یودیشه آَلمَگامینه (Jüdische Allgemeine)، کار

می‌کنم. درضمن با بزرگ‌ترین نشریه‌ی لهستان، گازتا

ویبورتسا (Gazeta Wyborcza) هم همکاری دارم.

می‌دانید، اروپا خیلی وقت‌ها یک اتحادیه‌ی

اقتصادی تعبیر می‌شود، اما موضوع تنها مرزهای باز

و سفر آزاد نیست. موضوع ایجاد درک متقابل است.

هرچند لهستان کشور همسایه است، اما بسیاری

از آلمانی‌ها هنوز شناخت زیادی از آن ندارند.

طرح‌هایی چون اراسموس، برای دانشجویهای

کشورهای به‌اصطلاح تازه‌عضو در سال ۲۰۰۴، ازجمله

لهستان، فرصت خوبی است که به جاهای دیگر سفر

کنند و چیزهای جدید یاد بگیرند. در سال ۲۰۰۷،

کاسیا دانشجوی اراسموس در دانشگاه سالامانکا

(Universidad de Salamanca) در اسپانیا بود.

من و کاسیا پس از اتمام دوره‌ی اراسموس به

سفرهایمان ادامه دادیم. من برای تمام کردن درسم

و گرفتن مدرک تاریخ و جامعه‌شناسی، به شهر برمن

(Bremen) آلمان رفتم. او برای کار به آمستردام هلند

رفت. بعد از یک سال، با هم به برلین نقل‌مکان

کردیم. ما هنوز با هم هستیم. یک هفته با هم

آلمانی حرف می‌زنیم، و هفته‌ی بعد لهستانی.

فیلیپ فریتز، ۲۹ عاماً،

صحفی، برلین، آلمانیا

لطالما أحببت الدراسة في بولندا بسبب أُسرتي.

ولدت في المزهورن و هي قرية ألمانية تبعد ۳۰۰ كم

تقريباً عن برلين. أمي بولندية و أبي لاجئٌ أصله من

الألمان العرقیین الذين فرّوا من بولندا إلى ألمانيا

في السبعينات، و كان عمره حينها ۱۸ عاماً.

كان أهلي يتحدثون اللغة البولندية في البيت، و حين

كنت صغيراً كنت أشعر بالإحراج من هذا الأمر. أذكر أبي

كنت أقول لنفسي، «يا إلهي لماذا يتحدث أهلي بهذه

اللغة الغريبة؟ لماذا لا يتحدثون باللغة الإنكليزية مثل

أفلام هوليوود، أو بأية لغة أوروبية أخرى كالفرنسية و

الإسبانية؟». على الرغم من أن المجتمع الألماني يتكوّن

من المهاجرين و معظم الأُوَلاَد في مدرستي كانوا من

أصول مهاجرة، إلا أنني لم أكن أرغب في ذلك السن

بأن أكون مختلفاً. لم يكن يهمني موضوع بولندا و بأن

أمي بولندية. كنت أحدث اللغة البولندية في البيت، و

لكنني لم أكن أتقنها، و كنت أقنصر على كلمتي «شكراً» و

«مرحباً». كما كنت أيضاً أذهب إلى بولندا خلال الرحلات

الصيفية لزيارة الأسرة. و لكن كان ذلك كل ما في الأمر.

و خلال سن المراهقة بدأت أهتم بالتعرف أكثر

على بولندا، و أصبحت أحب التحدث أكثر مع أفراد

العائلة و كان بعضهم لا يتحدث أي لغة أخرى إلا

البولندية، و كأن ذلك الجزء من هويتي الذي كنت

أُكبحه في طفولتي قد بدأ يعود بالظهور. و هكذا

قررت أن أتقّن اللغة و أتعرّف على جذور عائليتي.

حين سمعت عن برنامج إیراسموس، و هو برنامج

التبادل العلمي للإتحاد الأوروبي الذي يقدم منحاً

دراسية للطلاب في بلدان أخرى وفرصة التعرف

على ثقافة البلد المضيف، اغتنمت الفرصة

مباشرةً فقد كانت مثالية بالنسبة لي. في عام ۲۰۱۱

حصلت على منحة للدراسة في جامعة یاغيلونيان

في كراکوف (في بولندا)، كراکوف هي مدينةٌ طلابية

و مدينةٌ رائعة و قد سارت الأمور على أحسن

ما يرام. لقد غيّر برنامج إیراسموس حياتي.

حين كنت أعيش في بولندا بدأت بالتعمق في موضوع

الهوية و أصبحت بعض الأسئلة تتراوح في ذهني مثل

«من أنا؟ ما الذي يجعلني ألمانياً أو أوروبياً أو بولندياً؟

كيف كانت ستكون حياتي لو بقي والديّ في بولندا؟».

قراري بالعودة إلى بولندا غيّر حياتي من عدة نواحي.

لو أنني لم أسافر إلى بولندا لما كنت قابلت حبيبي

كاشا. التقيت بها أول مرة في البار. كنا تبادل النظرات

و لكنني لم أكن متأكداً حينها إذا كان من المناسب أن

أتحدّث إليها أم لا، لأنها كانت برفقة شابٍ آخر. بعد

ذلك علمت أن ذلك الشاب كان صديقاً فقط لا غير.

قابلتها بالصدفة في اليوم التالي في بيت أحد

الأصدقاء المشتركين، و قررنا أن نلتقي لنشرب

القهوة و نتحدّث باللغتين الألمانية و البولندية،

فقد كانت ترغب بتحسين لغتها الألمانية، و كان

ذلك سبباً أيضاً لكي نلتقي و نتعرّف على بعضنا.

بعد ذلك بدأنا نتدرب على المحادثة باللغة البولندية

و خاصة الخطابة و أنواع المفعول به و المضاف إليه.

أعرف أن ذلك يبدو سخيفاً. مشينا مرة على ضفاف نهر

فيستولا و كان يوماً حاراً من حرٍّ أيام السنة. كان شعرها

منسدلاً، و ما زلت أذكر كم كنت أتمنى أن أتقرب منها

يومها. كان ذلك اليوم من أجمل ذكريات الإیراسموس.

بعد تحسّن لغتي أصبحت أفهم ما يقوله جدّي بشكل

أفضل، و استطعت لأول مرة في حياتي التحدّث معه.

ساعدني برنامج إیراسموس من الناحية المهنية

كثيراً، فأنا الآن أتحدّث اللغتين بطلاقة و أعمل في

عدة صحف ألمانية مثل صحيفة برلينر تسایتونج

(Die Berliner Zeitung) و تجويش ويكلي (Jewish

Weekly) و يوديشه أَلجمابنا (Jüdische Allgemeine)،

كما أعمل بشكل مستقل مع أكبر الصحف في بولندا

و هي غازيتا فيبورتشا (Gazeta) Wyborcza).

سأقول لك شيئاً...يعتبر الناس أوروبا وحدة

اقتصادية. فكرة أوروبا بحد ذاتها هي ليست مجرد

حدود مفتوحة و حرية تنقل، بل هي أرضية لخلق

التفاهم المتبادل. فبالرغم من أن بولندا هي بلد

مجاور إلا أنّ الكثير من الألمان يعتبرها بلداً بعيداً.

يعتبر برنامج إیراسموس الدراسي بالنسبة لكثير من

الطلاب من دول الإتحاد الأوروبي الجديدة لعام ۲۰۰۴ (و

هي الدول التي انضمت للإتحاد في عام ۲۰۰۴) و منهم

بولندا، فرصة رائعة للسفر و التعرف على بلدان جديدة.

كانت كاشا في عام ۲۰۰۷ تدرس عبر برنامج إیراسموس

في جامعة سالامنكا في إسبانيا. تابعنا التنقل و السفر،

كاشا و أنا، بعد إكمال دراستنا في برنامج إیراسموس.

انتقلّت إلى برينم (في ألمانيا) لكي أكمل دراستي و

تخرجت من قسم التاريخ و علم الإجتماع، أما هي

فانتقلت للعمل في أمستردام (في هولندا). و بعد سنة

أتينا إلى برلين لنعيش معاً، و الآن نخصص أسبوعاً

للمحادثة باللغة الألمانية و آخر للمحادثة بالبولندية.

پاک کرد. این خاطرات انسانی را کسانی به ارث می‌برند که حاضر نیستند انسانیت خودشان از بین برود.

۱۹۹۳، معیارهای کپنهاگ (Copenhagen Criteria):

با افزایش موفقیت‌های اقتصادی و اجتماعی اتحادیه، تعداد کشورهای خواستار عضویت در آن بیشتر شد. بنابراین برای پیوستن به اتحادیه شرایط خاصی تعیین شد، از جمله این‌که کشورهای نامزد باید کشورهای دموکراتیک باشند و از قوانین اتحادیه‌ی اروپا، مانند منشور حقوق اساسی (Charter of Fundamental Rights)، پیروی کنند. (برای اطلاعات بیشتر در این باره به گفتار «اروپا چگونه اروپا شد» مراجعه کنید.)

۱۹۹۲، پیمان ماستریخت (Treaty of Maastricht):

کشورهای اروپایی برای ادغام اقتصادی فراتر و واحد پول مشترک آماده شدند. طبق این پیمان، فرانسه واحد پولش، فرانک، ایتالیا لیر و هلند گیلدر را در سال ۲۰۰۳ از دست دادند. ۱۹ کشور عضو واحد پول خود را با یک واحد مشترک به نام یورو، با علامت «€»، جایگزین کردند. واحد پول مزبور توسط بانک مرکزی اروپا اداره می‌شود، که وظیفه‌ی اصلی آن حفظ ثبات قیمت از طریق مدیریت نرخ تورم در کل اتحادیه است. سیاست‌های پولی و اقتصادی توسط اتحادیه‌ی اروپا تعیین می‌شود. سیاست‌های مالی (مالیات‌ها و مخارج) به عهده‌ی خود کشورهای عضو است. پیمان ماستریخت به‌طور رسمی منجر به تشکیل اتحادیه‌ی اروپا شد.

۱۹۹۵، توافق‌نامه‌ی شنگن (Schengen Agreement):

این توافق‌نامه امکان رفت‌وآمد آزاد کالاها و افراد را از مرزهای کشورهای عضو فراهم کرد، کنترل‌های مرزی را کاهش داد و یک سیستم ویزی مشترک به وجود آورد؛ امری که با پایان جنگ سرد ممکن شد. شهروندان کشورهای تحت این توافق‌نامه می‌توانند بدون بازرسی از مرزهای آن کشورها بگذرند. این توافق‌نامه اساس تشکیل یک سیستم پناهندگی اروپایی مشترک را به وجود آورد، که برای ارائه‌ی امنیت بین‌المللی به پناهجویان و پناهندگان، قوانین خاصی تعیین می‌کند. (برای اطلاعات بیشتر در این باره به گفتار «آمدن به اروپا» مراجعه کنید.) تنها بریتانیا و ایرلند توافق‌نامه را به‌طور کامل نپذیرفتند. این یعنی همه‌ی مسافران برای عبور از مرزهایشان نیاز به کارت شناسایی دارند.

۱۹۹۷، معاهده‌ی آمستردام (Amsterdam Treaty):

همه‌ی مسائل مربوط به مهاجرت و پناهندگی، از جمله توافق‌نامه‌ی شنگن، تحت حاکمیت قوانین اتحادیه‌ی اروپا قرار می‌گیرند. کنوانسیون دوبلین هم همان سال لازم‌الاجرا شد، و طبق آن برای واگذاری مسئولیت رسیدگی به درخواست‌های پناهندگی توسط کشورهای عضو در سال ۱۹۹۰، معیارهایی تعیین شد. (مراجعه به ستون کناری گفتار «آمدن به اروپا»)

۲۰۰۶، پیمان لیسبون (Treaty of Lisbon):

دلیل ادامه‌ی گسترش اتحادیه‌ی اروپا، مقامات تصمیم گرفتند ساختار قانون اساسی آن را اصلاح کنند و آن را با این پیمان بیشتر تطابق دهند. پیمان مزبور ساختار کنونی اتحادیه‌ی اروپا را ایجاد کرد، و با بالا بردن قدرت‌های پارلمان اروپا، ادغام سیاسی کشورهای عضو اتحادیه را افزایش داد. ■

اروپا، کشور من

با گسترش سریع ادغام اقتصادی، اتحادیه‌ی اروپا بزرگ‌تر و متنوع‌تر شد. آشنایی و شناخت شهروندان کشورهای عضو نسبت به یکدیگر سخت‌تر شد. اتحادیه‌ی اروپا، برای ترویج ارتباط متقابل میان ساکنان کشورهای مختلف عضو خود طرح‌هایی راه‌اندازی کرد؛ از جمله تبادلات فرهنگی (جشنواره‌ها و ترجمه‌ی آثار ادبی)، کلاس‌های زبان و تحصیل در خارج، مانند برنامه‌ی اراسموس در کشورهای عضو اتحادیه‌ی اروپا. این اتحادیه هر ساله دو شهر را پایتخت فرهنگی اعلام می‌کند تا میراث خود را با سایر کشورهای عضو به اشتراک بگذارند. با این کار، اروپایی‌ها با جاهای دیگر آشنایی پیدا می‌کنند. اتحادیه‌ی اروپا در سال ۲۰۱۶ شهرهای سن سباستین (San Sebastian) اسپانیا و وروتسواف (Wrocław) لهستان را انتخاب کرده است. ◀

فیلیپ فریتز، ۲۹ ساله،

خبرنگار، برلین، آلمان

من به‌خاطر خانواده‌ام همیشه دوست داشتم لهستان درس بخوانم. من در روستای آلمانی المزهورن (Elmshorn)، حدوداً ۳۰۰ کیلومتری برلین، به دنیا آمدم. مادرم لهستانی و پدرم مهاجر آلمانی‌الصل بود که در سال‌های ۱۹۷۰، حدود سن ۱۸ سالگی، از لهستان فرار کرد.

Thomas Dworzak

Luxembourg. Schengen. In this village near Germany and France, an agreement was signed on June 14, 1985, to open Europe's internal borders, creating what is now known as the Schengen Area.

Luxembourg. Schengen. Dans ce village près de l'Allemagne et de la France, un accord a été signé le 14 juin 1985, afin d'ouvrir les frontières internes de l'Europe, créant ce qu'on appelle aujourd'hui l'espace Schengen.

توماس دفورزاک

لوکزامبورگ. شنگن. في هذه القرية التي تقع بالقرب من ألمانيا و فرنسا تم التوقيع يوم ۱۴ يونيو ، ۱۹۸۵، امضا رسید، تا مرزهای داخلی اروپا باز گردند، و منطقه‌ای موسوم به منطقه‌ی شنگن بوجود آمد.

لوکزامبورگ. شنگن. روز ۱۴ ژوئن، در این روستای واقع در نزدیکی آلمان و فرانسه، توافق‌نامه‌ای به امضا رسید، تا مرزهای داخلی اروپا باز گردند، و منطقه‌ای موسوم به منطقه‌ی شنگن بوجود آمد.

لمواطني الدول التي تخضع لهذه الإتفاقية عبور الحدود فيما بينها من دون تدقيق. كانت هذه الإتفاقية هي الأساس الذي قام عليه نظام اللجوء الأوروبي المشترك الذي يحدد التعليمات اللازمة لتقديم الحماية الدولية لطالبي اللجوء واللاجئين. (للمزيد راجع الفصل «الوصول إلى أوروبا»). إختارت بريطانيا و إيرلندا عدم الإلتزام الكامل بهذه الإتفاقية، مما يعني أن على جميع المسافرين الذين يرغبون بعبور حدود هاتين الدولتين إبراز إثبات الهوية.

۱۹۹۷ معاهدة أمستردام: تم بموجبها نقل جميع المسائل المتعلقة بالهجرة و اللجوء بما فيها إتفاقية شنغن لتصبح جزءاً من القانون الأوروبي. في ذلك العام أيضاً دخلت إتفاقية دبلن حيز النفاذ، و هي الإتفاقية التي تحددت بموجبها معايير توزيع مسؤولية متابعة طلبات اللجوء للدول الأعضاء في عام ۱۹۹۰ (راجع القائمة الجانبية في الفصل «الوصول إلى أوروبا»).

۲۰۰۶ معاهدة لشبونة: جاءت هذه المعاهدة نتيجة لتوسيع الإتحاد الأوروبي حيث قرر المسؤولون توضيح

بنية الهيئة المركزية و جعلها أكثر فعالية من خلال هذه المعاهدة. كانت هذه المعاهدة أساس الهيكل الحالي للإتحاد الأوروبي كما زادت التكامل السياسي للمجموعة من خلال تعزيز صلاحيات البرلمان الأوروبي. ■

بلدي أوروبا

مع تسارع عجلة التكامل الإقتصادي أصبح الإتحاد الأوروبي أكبر مساحة و أكثر تنوعاً، و أصبح من الصعب على مواطني الدول الأعضاء التعرف على بعضهم البعض. لذلك قام الإتحاد الأوروبي باستحداث برامج للتبادل الثقافي (كالمهرجانات والترجمات الأدبية) ودورات اللغة وبرامج الدراسة الأجنبية كبرنامج إيراسموس، وذلك ضمن دول الإتحاد الأوروبي، بهدف تشجيع التفاعل بين المقيمين في مختلف هذه الدول. في كل عام يختار الإتحاد الأوروبي مدينتين لتكونا عاصمتين ثقافيتين لتبادل تراثهما مع بقية بلدان الإتحاد، و بهذه الطريقة يستطيع الأوروبيون التعرف على البلدان الأخرى.. في عام ۲۰۱۶ وقع الإختيار على مدينة سان سباستيان في إسبانيا و مدينة فروتسواف في بولندا. ◀

امیلیو سیلوا، ۵۰ ساله، خبرنگار، مادرید، اسپانیا

من ۵۰ سالم است، و دارم درباره‌ی چیزی می‌نویسم که ۸۰ سال پیش اتفاق افتاد. جوامعی که زخم‌هایشان را مداوا نمی‌کنند، مسئولیتش را به گردن نسل‌های بعدی می‌اندازند.

مادریزگ من مودستا نام داشت و در سال ۱۹۹۷ از دنیا رفت. آن زمان ۲۲ سال از پایان دوران دیکتاتوری وحشتناک ژنرال فرانسیسکو فرانکو (General Francisco Franco)، دورانی پر از رنج، می‌گذشت؛ نیم میلیون نفر تبعیدی، زندانی سیاسی، ۱۱۴٬۲۲۶ زن و مرد مفقودالثر و نوزادان ربوده‌شده از زندان‌ها. در سال‌های ۱۹۳۰، اسپانیا به جمهوری تبدیل شد و پیشرفت‌های اجتماعی زیادی در آن به وقوع پیوست.

تحصیلات همگانی شد، زنان حق رأی پیدا کردند، قانون اساسی وضع شد که تمام موارد حقوق بشر بین‌المللی آن زمان در آن منظور شده بود، و هنر و فرهنگ به دوردست‌ترین نقاط کشور رسید. (در سال ۱۹۳۱ کاندیداهای ضدسلطنت در انتخابات شهرداری موفق به کسب اکثریت آرا شدند. شاه آلفونسوی سیزدهم (Alfonso XIII) از کشور فرار کرد، و مردم اسپانیا آغاز جمهوری دوم را جشن گرفتند. طرفداران این جمهوری، جمهوری‌خواه نامیده می‌شدند.) اما ایجاد یک دولت مدرن با حقوق شهروندی دشمنان قدرتمندی داشت، و ارتش (به رهبری امیلیو مولا (Emilio Mola) ژنرال فاشسیست و فرانکو و سایرین) کودتایی به پا کرد و جنگ وحشتناکی راه انداخت.

مادریزگم، مودستا، تقریباً تمام عمرش سکوت کرد و ترسید حرف بزند. من تابستان‌های زیادی را با او گذراندم و هیچ‌وقت نشنیدم درباره‌ی شوهرش، پدربزرگم امیلیو، کوچک‌ترین حرفی بزند. او ناپدید شده بود. حتی از زبان مادریزگم هم محو شده بود. روز ۱۶ اکتبر، ۱۹۳۶، پدربزرگ من همراه با ۱۴ نفر دیگر به دست شبه‌نظامیان فالانژ (Falange) افتاد -حزب فاشیست اسپانیا که آنتونیو پریمو دریورا (Antonio Primo de Rivera) بنیان‌گذار آن بود – و همگی به قتل رسیدند و چند کیلومتر دورتر دفن شدند.

او یک جمهوری‌خواه و طرفدار آموزش و تحصیل برای همگان بود. پدربزرگم سال‌ها در یک گور همراه با ۱۴ نفر دیگر مدفون بود و هیچ‌کس از او خبری نداشت. وقتی حکومت دیکتاتوری اسپانیا به پایان رسید، ماموران انتقال کشور به سمت دموکراسی فکر کردند

ما می‌توانیم نقض حقوق بشر صورت‌گرفته در گذشته را نادیده بگیریم. اما جای خالی هزاران اسپانیایی مفقودالثر، آن سکوت را در هم می‌شکست، ترس‌های مردم را برمی‌انگیخت و موانعی ایجاد می‌کرد که جلوی صدای هزاران مادربزرگ، پسر و خواهر را می‌گرفت و نمی‌گذاشت درباره‌ی عزیزانشان حرفی بزنند.

من خبرنگار هستم و شاید انتخاب این شغل راهی بود تا با سکوت خانواده‌ام مبارزه کنم. از شانس من، در ماه مارس ۲۰۰۰، وقتی روی مقاله‌ای درباره‌ی حکومت دیکتاتوری اسپانیا کار می‌کردم، با مردی آشنا شدم که از محل دفن پدربزرگم باخبر بود. اکتبر آن سال ۱۳ جسد از خاک خارج شدند. سرگذشت هزاران قربانی در این خاک نهفته است.

من تمام عمر دهانم را بسته‌م و نتوانستم در ملاعام صحبت کنم، انگار سکوت مادریزگم به من به ارث رسیده بود. اما با نیش قبر پدربزرگم، آن سکوت را شکستم . سکوت من۳۰ سال پیش در آن‌جا به وجود آمده بود، و همان‌جا هم از بین رفت.

در اسپانیا حداقل ۱۱۴٬۲۲۶ نفر مفقودالثر در گورهای دسته‌جمعی مدفون هستند. هزاران نفر دیگر هم در تبعید ناپدید شدند و همان‌جا مُردند و نتوانستند بازگردند. تقریباً نیم میلیون مرد، زن و کودک اسپانیایی اوایل سال ۱۹۳۹ با پای پیاده از مرز کشور عبور کردند و در فرانسه دنبال سرپناه گشتند، تا از ارتش‌های فاشیست فرانکو، آدولف هیتلر و بنیتو موسولینی، که در زمان جنگ با اسپانیا متحد شده بودند، فرار کنند. پناه‌جویان اسپانیایی به اردوگاه‌هایی که مقامات فرانسوی روی سواحل جنوب کشور ساخته بودند، منتقل شدند، زنان میان شن و ماسه‌ها زایمان کردند، شرایط وخیمی داشتند و بسیاری از آن‌ها بیمار شدند. تصویر مردم گرسنه و مستاصل پشت سیم‌های خاردار چیزی است که در عصر ما به دفعات در جاهای مختلف دنیا تکرار شده است. همان ترس‌ها، همان استیصال و همان فقدان هم‌بستگی از جانب دولت.

دولت‌ها می‌توانند ما را به فراموشی وادار کنند، اما نمی‌توانند آن خاطرات را از بین ببرند. حقوق بشر از خرمی از رنج‌ها تشکیل شده است. مادربزرگ من حال کنار پدربزرگم آمده، و با این‌که بقایایشان تجزیه شده است، اما از طریق دی‌ان‌ای، هنوز با هم ارتباط دارند. در طول ۱۵ سال اخیر، ۶۵۰۰ نفر نیش قبر شده‌اند.

چون دولت اسپانیا عملیات جست‌وجو را تقبل نکرد، ۷۰۰ نفر از ۲۰ کشور مختلف برای انجام این امر داوطلب شدند. عزیزان و کس‌وکار آدم‌ها را نمی‌شود از روزگار

آخرون] یاقلاب عسکری و بدأت بعدها حرب رهيبية. أمضت جدتي موديبستا معظم حياتها بصمت. كانت تخاف التحدث، بالرغم من أنني قضيت معها الكثير من الإجازات الصيفية إلا أنني لم أسمعها يوماً تتحدث عن زوجها، و هو جدي إميليو الذي اختفى في عداد المفقودين، حتى أنه اختفى من لسان جدتي على ما يبدو.

في أكتوبر من عام ۱۹۳۶ تم إيقاف جدي من قبل كتائب الفلانخي (Falange) و هي إحدى التنظيمات الفاشية الإسبانية و أسسها خوسيه أنطونيو بريمو دي يفيرا]، ثم أخذوه مع ۱۴ رجلاً آخر لمسافة عدة كيلومترات و قتلوهم في حفرة. كان جدّي من الجمهوريين و من المؤيدين للتعليم العام. بقي جدّي في تلك الحفرة لسنوات، في قبر واحد مع ۱۴ رجل آخر.

عندما انتهى الحكم الديكتاتوري في إسبانيا، كان القياديون في مرحلة الإنتقال للديمقراطية يعتقدون بأننا قادرون على الإستمرار، و كأن انتهاكات حقوق الإنسان التي ارتكبت لم تكن. لكن غياب الآلاف من المفقودين الإسبان أصمت الجميع و ملأهم بالخوف و خلق جداراً من الرهبة التي منعت آلاف الجدات و الأبناء و الأخوات من رفع أصواتهم أو الحديث عن أحيائهم المفقودين.

أنا صحفيّ، و ربما عملي هو الأسلوب الذي أقاوم فيه صمت أَسْرِيّ. في شهر مارس من عام ۲۰۰۰ و بطريق الصدفة حين كنت أعمل على كتابة مقالة عن الحكم الديكتاتوري، قابلت رجلاً كان يعرف مكان قبر جدّي. بعدها في شهر أكتوبر من ذلك العام تمّ إخراج ۱۳ جثةً من تلك الحفرة، لكن هناك آلاف القصص لضحايا تم دفنهم في حفر مماثلة.

لزمت الصمت طوال حياتي، و لم أكن أستطيع الكلام في الأماكن العامة، و كأني ورثت الصمت عن جدّي. كسرت حاجز الصمت عندما أخرجوا جثة جدّي، عندها بدا صمّي و كأنه ولد أمامي منذ ۳۰ عام، و مات يومها عند ذلك القبر.

في إسبانيا هناك ما يقارب من ۱۱۴٬۲۲۶ شخص من المفقودين في المقابر الجماعية، كما أن هناك الآلاف ممن هم في عداد المفقودين في المنفى، منهم من مات هناك و منهم من لم يستطع العودة. في بدايات عام ۱۹۳۹ هاجر ما يقارب من نصف مليون طفل و رجل و امرأة، و عبروا الحدود سراً على الأقدام طلباً للجوء في فرنسا حين فرّوا من الجيوش الفاشية لفرانكو و أدولف هتلر و بنيتو موسوليني الذين شكّلوا وقتها حلفاً واحداً أثناء الحرب في إسبانيا. تم نقل الكثير من اللاجئین الإسبان إلى معسكرات الإحتجاز التي شيّدها السلطات الفرنسية

كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟

حينها على الشواطئ. كانت ظروف المعسكرات سيّئة جدّاً و كانت النساء الحوامل تلد على رمال الشاطئ، و قد مات في تلك المعسكرات الكثير من الناس. ما زالت مشاهد صور الجوع و البؤس للاجئین المحتجزين وراء الأسلاك تتكرّر حتى يومنا هذا في جميع أنحاء العالم، إنه ذات الخوف و اليأس و غياب التعاون بين الحكومات. قد تحاول الحكومات أن تسبينا الماضي و لكنهم لا يستطيعون مسح الذاكرة، فحقوق الإنسان ولدت من أهوال المعاناة. و اليوم ترقد جدتي بسلام مع جدي و قد تحلل جسدهما إلا أنهما يتواصلان بالجينات. تم إخراج أكثر من ۶۵۰۰ جثةً على مدى الـ ۱۵ عاماً الماضية. رفضت الحكومة الإسبانية تبني عمليات البحث عن الجثث، فقام ۷۰۰ متطوع من ۲۰ بلد بهذه المهمة. لا يمكن تخييب من كان لهم أحياء و أقرباء، فذاكرة الكرامة الإنسانية يرثها أولئك الذين يرفضون التنازل عن كرامتهم.

۱۹۹۳ معايير كوبنهاغن: مع سعي عدد أكبر من الدول للدخول في عضوية المجموعة مدفوعين بالإنجازات الإقتصادية و الإجتماعية التي تحققت، قامت دول المجموعة بوضع شروط الإنضمام إليها، و منها أن تكون الدول المرشحة للعضوية دولاً ديمقراطية و أن تبنى قوانين الإتحاد الأوروبي مثل ميثاق الإتحاد الأوروبي للحقوق الأساسية. (للمزيد راجع الفصل «ما الذي يميز أوروبا؟»).

۱۹۹۲ معاهدة ماستريخت: إستعدت الدول الأوروبية لتحقيق مزيد من التكامل الإقتصادي و إصدار عملة موحدة. كان معنى ذلك أن يتخلى الفرنسيون عن الفرنك و الإيطاليون عن الليرة و الهولنديون عن الغيلدر الخ، و ذلك في عام ۲۰۰۳. و هكذا استبدلت الدول التسع عشر عملاتها المحلية بعملة مشتركة جديدة سميت اليورو (يشار إليها بالرمز €). يتولى إدارة هذه العملة البنك المركزي الأوروبي الذي يسعى إلى الحفاظ على استقرار الأسعار من خلال إدارة معدلات التضخم في جميع دول الإتحاد. يقرر الإتحاد الأوروبي السياسات النقدية و الإقتصادية، و تبقى السياسات المالية (الضرائب و الإنفاق) تحت تصرف الدول الأعضاء. تأسس الإتحاد الأوروبي رسمياً بموجب معاهدة ماستريخت.

۱۹۹۵ إتفاقية شنغن: تم بموجبها تطبيق حرية التنقل بالنسبة للبضائع و الأشخاص عبر حدود الدول الموقعة، مما أدّى إلى تخفيف الرقابة على الحدود و تأسيس نظام التأشيرة الذي أصبح متاحاً بعد نهاية الحرب الباردة. يمكن

اتحادیه هم وانمود می‌کند که ورود آن را خواهد پذیرفت.

این روند ابهام‌آمیز نسبتاً سازنده بوده، و جالب‌تر از

آن، منافع زیادی برای هر دو طرف داشته است.

اما، در بدترین حالت، هر دو طرف نگاهی

ریاکارانه یا حتی فریب‌آمیز نسبت به هم دارند.

آن‌ها تفاوت‌های بین فرهنگ اسلامی ترکیه و فرهنگ

مسیحی اروپا را بزرگ‌تر جلوه می‌دهند، از بحران

مهاجران برای کسب امتیازات بی‌ارزش استفاده کرده

و تفاوت‌های سیاسی خود را شخصی می‌کنند.

درنهایت، ارتباط ترکیه با اتحادیه‌ی اروپا به‌مراتب

عمیق‌تر و وسیع‌تر از رابطه‌اش با خاورمیانه،

روسیه و ایالات متحده است. اروپا هم درکل از

رابطه‌ی خود با ترکیه نفع زیادی می‌برد، هرچند

اغلب اوقات نمی‌خواهد این حقیقت را بپذیرد.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

اطلاعات تاریخی کلیدی

این جدول زمانی شامل مهم‌ترین معاهدات و همین‌طور تاریخ پیوستن کشورها به اتحادیه‌ی اروپا یا پیش‌گامان آن است. این گروه با شش عضو آغاز شد. در حال حاضر اتحادیه‌ی اروپا ۲۸ عضو دارد؛ که اگر بریتانیا از آن خارج شود، ۲۷ عضو خواهد داشت.

۱۹۵۱، معاهده‌ی پاریس (Treaty of Paris): این

ازجمله اولین توافقاتی بود که جهت ایجاد همکاری

میان کشورهای اروپایی صورت گرفت. طبق این معاهده

کشورهای بلژیک، فرانسه، ایتالیا، لوکزامبورگ، هلند

و آلمان غربی در سازمان زغال‌سنگ و فولاد اروپا با

هم متحد شدند. این سازمان میزان تولید زغال و

فولاد اعضای خود را یکی کرد، به‌خصوص کشورهای

فرانسه و آلمان را که قرن‌ها به‌طور جسته و گریخته

درگیر جنگ بودند، تا از میزان رقابت بین آن‌ها بکاهد.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

یک تصویر از یک جلسهٔ مشترک در پارلمان اروپا در ۲۰۰۹.

قدم بزرگی بود. این توافق‌نامه رفت‌وآمد شهروندان

را در دورانی از شکوفایی اقتصادی تسهیل کرد. این

اولین معاهده‌ی بین کشورهای عضو گروه بود که

موانع تجاری را پایین‌تر آورد و تعرفه‌ی کالاها‌ی

وارداتی را کاهش داد. ادغام تجاری راهی بود

برای رسیدن به ادغام سیاسی بیشتر در آینده.

۱۹۵۲، کنوانسیون حقوق بشر اروپا (European

Convention on Human Rights): در پاسخ به

اعمال وحشتناک و جنبش فاشیست جنگ جهانی

دوم (که در گفتار«برخاستن از میان خاکسترهای

جنگ» درباره‌ی آن می‌خوانید)، ۱۲ کشور شورای

اروپا (Council of Europe) را تشکیل دادند، و بعد،

برای محافظت از حقوق اساسی افراد و غیرقانونی

کردن قاچاق آدم، تبعیض نژادی، سوءاستفاده

جنسی، شکنجه و سایر کارهای ناشایست، کنوانسیون

حقوق بشر اروپا را به تصویب رساندند. این یکی

از مهم‌ترین موفقیت‌های کشورهای اروپایی در

راه جلوگیری از بروز جنگ محسوب می‌شود.

(شورای اروپا مستقل از اتحادیه‌ی اروپاست و

۴۷ کشور عضو دارد، ازجمله روسیه و بسیاری از

کشورهای عضو اتحاد جماهیر شوروی سابق.)

منشور حقوق بشر اروپا، که در سال ۲۰۰۹ به اجرا

درآمد، بر اساس این کنوانسیون تنظیم شده است.

بر اساس این پیمان، افراد می‌توانند مستقیماً از دادگاه

حقوق بشر اروپا (European Court for Human

Rights) درخواست کنند تا از حقوق آن‌ها حمایت کند.

تو هم ، به‌عنوان یک پناهنده، تحت حمایت این

کنوانسیون هستی. یعنی نباید تو را به جایی بازگرداند

که خطر شکنجه یا رفتارهای ظالمانه و غیرانسانی یا

مجازات برایت وجود دارد. درضمن، می‌توانی تحت

شرایط خاص به خانواده‌ی خود بپیوندی. (اطلاعات

بیشتر در این‌باره در گفتار«آمدن به اروپا».)

سال‌های ۱۹۷۰: حکومت‌های فاشیستی فرانسیسکو

فرانکو (Francisco Franco) در اسپانیا و آنتونیو

ده اولیورا سالازار (Antonio de Oliveira Salazar)

در پرتغال پس از سال‌ها به پایان رسیدند.

ورود این کشورها به اتحادیه‌ی اروپا در سال

۱۹۸۶ باعث تقویت تعهد این گروه به دموکراسی

آزاداندیشانه شد و کشورهای دیگری را نیز که از

ارتباط ایجادشده بین صلح، دموکراسی و اقتصاد

بازار آزاد الهام گرفتند، به سمت خود کشید ۰

أحداث تاريخية أساسية

یوضح التسلسل الزمني أدناه أهم المعاهدات الأوروبية و تاريخ إنضمام الدول للإتحاد الأوروبي. بدأت المجموعة باتفاق بين ستة دول. يبلغ عدد الدول الأعضاء في الإتحاد الأوروبي اليوم ۲۸ دولة، و في حال خروج بريطانيا سيصبح عدد الأعضاء ۲۷ دولة.

۱۹۵۱ معاهدة باريس: كانت هذه الإتفاقية أولى الإتفاقيات نحو تحقيق هدف التعاون بين الدول الأوروبية. ضمت الإتفاقية كلاً من بلجيكا و فرنسا و إيطاليا و لوكسمبورغ و هولندا و ألمانيا الغربية و كانت تعرف بالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب. وفقاً لهذه الإتفاقية كان يتم تجميع إنتاج الفحم و الصلب في الدول الأعضاء بهدف الحد من المنافسة و خاصة بين فرنسا و ألمانيا اللتان كانتا في حالة من الحرب و الصلح لمئات السنين.

۱۹۵۷ معاهدة روما: تم تشكيل اللجنة الإقتصادية الأوروبية بهدف إنشاء سوق مشتركة بين الدول الستة الأعضاء في الجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، و هي خطوة كبيرة نحو التكامل السياسي. سهّلت هذه الإتفاقية حرية الحركة لمواطني هذه الدول خلال فترة الإزدهار الإقتصادي، كما كانت أول إنفاقية في المجموعة تهدف للحدّ من معوقات التجارة و خفض التعريفات الجمركية على البضائع المستوردة.

۱۹۵۳ الإتفاقية الأوروبية لحقوق الإنسان: جاءت هذه الإتفاقية كنتيجة مباشرة لظهور الحركات الفاشية غير الديمقراطية المروّعة خلال الحرب العالمية الثانية (وردت في الفصل «النهوض من ركام الحرب»). فقد قامت ۱۲ دولة بتأسيس مجلس أوروبا و التصديق على الإتفاقية الأوروبية لحقوق الإنسان بهدف حماية الحقوق الأساسية و حظر الإتجار بالبشر و العنصرية و الإستغلال الجنسي و التعذيب و الإنتهاكات الأخرى. و هي تعتبر إحدى أهم الإنجازات التي قامت بها الدول الأوروبية في مساعيها للحد من الحروب. (مجلس أوروبا مستقل عن الإتحاد الأوروبي و يضم ۴۷ دولة عضو منها روسيا و دول أخرى من دول الإتحاد السوفيتي السابق).يستند ميثاق حقوق الإنسان للإتحاد الأوروبي، الذي دخل حيّز النفاذ في عام ۲۰۰۹، على هذه الإتفاقية، و بموجبها يمكن لأي فرد أن يطالب بحماية حقوقه من المحكمة الأوروبية لحقوق الإنسان.

كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟

و يمكنكم أنتم بصفتمكم لاجئين الإستفادة من إتفاقية حماية الحقوق هذه، مما يعني أنه لا يحق لأي جهة ترحيلكم إلى البلدان التي قد يتعرض فيها أيّ شخص منكم لخطر التعذيب أو الإضطهاد أو المعاملة غير الإنسانية. كما لديكم الحق أيضاً وفقاً لهذه الإتفاقية و بشروط معينة الإستفادة من لمرّ الشمل الأسري. (للمزيد راجع الفصل «الوصول إلى أوروبا»).

سنوات ۱۹۷۰: قامت إسبانيا و البرتغال بإنهاء عشرات السنين من حكم الفاشين بقيادة فرانسيسكو فرانكو و أنطونيو دي اوليفيرا سالازار، و قد كرّس إنضمام هذه الدول إلى الإتحاد الأوروبي في عام ۱۹۸۶ للإزام الكتلة بالديمقراطية الليبرالية كما جذب العديد من الدول الأخرى التي تحفزت للإنضمام بدافع العلاقات التي أقيمت بين البلدان على أساس السلام و الديمقراطية و اقتصاديات السوق الحرة. ۰

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

أعضاؤالجماعة الأوروبية للفحم و الصلب، ١٩٥٢.

مع ترکیا بشكل عام تستحق قيمة أكبر من تلك القضايا الجزئية، على الرغم من أن أوروبا لا تعترف بهذه الحقيقة. (هيو بوب هو كاتب عاش في تركيا لأكثر من ثلاثين عاماً، و هو مؤلف كتاب «أبناء الفاتحين: صعود العالم التركي» كما شارك في تأليف كتاب آخر هو «كشف النقاب عن تركيا: التاريخ الحديث لتركيا». يعمل هيو في بروكسل مع مجموعة الأزمات الدولية، و هي منظمة مستقلة معنية بمنع حدوث و تسوية النزاعات في العالم) .

يتوجب على أي دولة تدخل الإتحاد (و هو ما يسمى الإنضمام) الموافقة على تطبيق قوانين الإتحاد الأوروبي و المصادقة على جميع معاهدات الإتحاد و الإتفاقيات الملزمة الأخرى. ■

و الإتحاد الأوروبي يتظاهر بالموافقة على إنضمامها، و هذه العملية ما هي إلا شكل من أشكال الغموض المتعمد الذي ينتفع منه الطرفان من دون أي شك. و يعتبر كلا الطرفين الجانب الآخر مدفوعاً بالنفاق و الإزدواجية، فمن ناحية هناك مبالغة كبيرة في تصوير التناقضات بين الثقافة المسيحية في أوروبا و الثقافة الإسلامية في تركيا، و من ناحية أخرى هناك موضوع إستغلال أزمة اللاجئين من أجل تحقيق مكاسب سياسية بخسة و إضافة طابع شخصي للخلافات السياسية. و في نهاية المطاف فإن تركيا ترتبط بعلاقات أعمق و أكبر مع أوروبا من ارتباطها بالشرق الأوسط أو روسيا أو الولايات المتحدة. و بالنسبة لأوروبا فإن العلاقات

که تقریباً همه به غیر از ترکیه آن را نسل کشی ارانمه می‌نامند، به‌طور کامل پاک شد. پس از حمله ی ناموفق آتی‌ها در سال ۱۹۱۹، جوامع ترک مسلمان ساکن یونان جای اقلیت‌های یونانی را گرفتند. اما مقاومت فوق‌العاده‌ی ترک‌ها در سال ۱۹۲۳ - همراه با خستگی مفرط اروپاییان پس از جنگ جهانی اول - اروپا را وادار کرد که جمهوری جدید ترکیه را که حاصل ویرانه‌های امپراتوری عثمانی است، به رسمیت بشناسد. این موفقیت عمده‌تاً به دست ژنرال‌ی صورت گرفت که رهبری جنگ آزادی ترکیه را به عهده داشت؛ مصطفی کمال آتاترک . او پارادوکس رابطه‌ی ترکیه با اروپا را خلاصه کرد. او به ترک‌ها یاد داد که تنها به خودشان اطمینان داشته باشند و با هوشیاری از استقلال خود دفاع کنند. اما برای این‌که ترکیه به اندازه‌ی کشورهای اروپایی قدرت داشته باشد، به ترک‌ها دستور داد از تمدن اروپایی درس بگیرند، اسلام را از فضای عمومی پاک کرده و یک قانون اساسی سکولار وضع کنند. او از قوانین تجاری، جزایی و قانون خانواده‌ی ایتالیا، سوییس و سایر کشورهای اروپایی، گاهی در حد کلمه به کلمه، اقتباس کرد و آن‌ها را در قانون ترکیه جای داد. از آن زمان نزدیک به یک قرن گذشته و ترکیه هنوز دربرگیرنده‌ی این پارادوکس‌هاست.

در تئوری، ترکیه دارد برای پیوستن به اتحادیه‌ی اروپا مذاکره می‌کند؛ پروسه‌ای که مدت‌هاست در جریان است. این پروسه از سال‌های ۱۹۵۰ آغاز شد که ترکیه نگران تهدیدهای اتحاد جماهیر شوروی علیه مرزهایش شد و به مهم‌ترین ائتلاف نظامی غرب، پیمان ناتو، پیوست. قوانین اروپایی هنوز هم به‌عنوان بخشی از مذاکرات ورود به اتحادیه در قوانین ترکیه جای دارند؛ دوسوم سرمایه‌های خارجی ترکیه از کشورهای عضو اتحادیه تأمین می‌شود، پنج میلیون نفر اصالتاً ترک در اروپا زندگی می‌کنند و نیمی از تجارت ترکیه با کشورهای عضو اتحادیه صورت می‌گیرد. اما در عمل، درآمد متوسط مردم ترکیه نصف اروپاست، و به نظر نمی‌آید به این زودی‌ها هم به آن برسد. نگرانی اروپا این است که ۸۰ میلیون نفر جمعیت ترکیه یک روزی همه مهاجرت کنند. ترکیه در مقابل قدرت اقتصادی اروپا حالت دفاعی دارد و نسبت به هر گونه تلاش یا زمینه‌ای که بخواهد قدرت حاکمیتش را پایین بیاورد، بدگمان است؛ یعنی دقیقاً همان کاری که قرار بود اروپا انجام بدهد.

این یعنی در بهترین حالت، پروسه‌ی ورود به اتحادیه‌ی اروپا مانند یک بازی است که در آن ترکیه وانمود می‌کند قرار است به اتحادیه‌ی اروپا بپیوندد و

تعداد رای‌دهندگان جهت انتخاب اعضای پارلمان اروپا به پایین‌ترین حد خود رسیده، که احتمالاً به دلیل نارضایتی کامل شهروندان نسبت به احزاب سیاسی اروپایی است. خیلی‌ها اظهار می‌کنند فاصله‌ی بین مردم عادی و رهبران سیاسی اتحادیه‌ی اروپا خیلی زیاد شده است. این امر باعث می‌شود رهبران سیاسی ملی بسیاری از مشکلات داخلی‌شان را به گردن اتحادیه‌ی اروپا بیندازند.

۲۸ کشور عضو اتحادیه دارند با چالش‌های به‌وجودآمده کنار می‌آیند. سیل مهاجرتی که حال شما هم جزو آن هستید، یکی از آن چالش‌هاست. (اطلاعات بیشتر در این‌باره در گفتار «آمدن به اروپا»). ■

اشتیاق بی‌پایان برای پیوستن به اتحادیه

با وجود تمام این مشکلات، کشورهای دیگر اروپا هنوز هم خواستار پیوستن به اتحادیه‌ی اروپا هستند. در این سال‌های اخیر کشورهای آلبانی، مقدونیه، مونتنگرو، صربستان و ترکیه تقاضای پذیرش داده‌اند ◀

ترکیه و اروپا

ترکیه و اروپا تاریخچه‌ای طولانی با هم دارند، که گاهی با تحسین و اتحاد، گاهی با ترس و منافع متضاد، اما همیشه با فقدان درک متقابل عمیق همراه بوده است. اقوام ترکی که دین اسلام را برگزیدند، ۱۰۰۰ سال پیش به مرزهای شرق مناطق امپراتوری مسیحی ارتودوکس بیزانس مهاجرت کرده و شهر قسطنطنیه (استانبول امروزی) را در سال ۱۴۵۳ فتح کردند. امپراتوری عثمانی بیش از چهار قرن بر منطقه‌ی بالکان و خاورمیانه حکمرانی کرد و اروپای غربی را هم مورد تهدید قرار داد، اما پشت دروازه‌های وین مجبور به عقب‌نشینی شد؛ آن هم دو بار. تاریخ فتوحات ترک‌ها و نگرانی‌های اروپاییان نسبت به آن‌ها در طول ۲۰۰ سال منتهی به سال ۱۹۲۳ برعکس شد. اروپایی‌ها و روس‌ها از همه طرف ارتش ترک را پس زدند و نفوذ آن بر منطقه‌ی آناتولیا را تقریباً از بین بردند. فجایع حاصل باعث حذف بسیاری از اقلیت‌های متعلق به طبقه‌ی تجار و روشن‌فکران امپراتوری شد. از سال ۱۹۱۵ تا ۱۹۲۳، جمعیت ارمنه، طی رویدادی

Thomas Dworzak
Turkey. Istanbul. August 2014.
More than 300,000 refugees have arrived in Istanbul since the war in Syria began.

Turquie. Istanbul. Août 2014. Plus de 300 000 réfugiés sont arrivés à Istanbul depuis que le début de la guerre civile en Syrie.

توماس دفورزاک
ترکیا، استانبول، آگوست ۲۰۱۴. وصل
إلى استانبول أكثر من ۳۰۰,۰۰۰ لاجئ منذ
بداية الحرب في سوريا.

ترکیه، استانبول، آگوست ۲۰۱۴.
از زمان آغاز جنگ داخلی سوریه بیش
از ۳۰۰ هزار پناه‌جو وارد استانبول
شده‌اند.

من الشروط من أجل الحصول على مزيد من الكفالات قيد الإستفتاء الوطني. جاءت نتيجة الإستفتاء بالرفض بنسبة ٦١ بالمئة مما يزيد من احتمالية خروج اليونان من الإتحاد الأوروبي أو غريكت (Grexit). خضعت الحكومة بالرغم من هذه النتيجة لمطالب زعماء منطقة اليورو، و قامت بالتوقيع على حزمة إنقاذ مالي ثالث بقيمة ٨٥ مليار يورو في منتصف شهر يوليو. بقيت اليونان في منطقة اليورو لكنها ما زالت في وضع صعب حتى بعد عمليات الإنقاذ المالية و سنوات عديدة من التقشف. شهد إقتصاد اليونان نمواً منخفضاً للغاية منذ بداية الأزمة في حين أن معدل البطالة وصل إلى نسبة ٢٥ بالمائة تقريباً ، بلغ الدين العام في البلاد حوالي ١٨٠ في المائة من إجمالي الناتج المحلي.

عجز قادة اليونان عن تنفيذ تغييرات هيكلية (مثل تطوير نظام تحصيل الضرائب و جعل النظام القضائي في البلاد أكثر كفاءة و خلق بيئة مناسبة للإستثمار التجاري) دور في وقوع اليونان في حلقة مفرغة لم تستطع البلاد الخروج منها منذ عام ٢٠٠٩. أدى ذلك إلى انتخاب الشعب اليوناني لحكومة جديدة في شهر يناير ٢٠١٥ برئاسة حزب اليسار الجديد سيريزا، الذي قطع وعوداً للشعب إنهاء التقشف و تبني نوع مختلف من السياسة الحكومية. على الرغم من المفاوضات الطويلة التي سادها الغضب في بعض الأحيان بين الحكومة الجديدة و أعضاء منطقة اليورو، لم تستطع الحكومة الجديدة من تحقيق أي تقدم يذكر. في ٥ يوليو ٢٠١٥ وضع حزب سيريزا أحدث مجموعة

اتحاديهى ااروپا با بحران مهاجرت خشمگين هستند، يا حس منفي نسبت به آن دارند. طبق قوانين اتحاديهى ااروپا، شهروندان هر يك از ٢٨ كشور عضو حق دارند، تقريباً در هر شرايطى، در ٢٧ كشور ديگر عضو اتحاديه كار كنند. براى مثال، اين امر باعث شده بسيارى از شهروندان ساير كشورهاي عضو اتحاديه با درآمدهاى نسبتاً پايين به برتانيا نقل مكان كنند تا از بازار كار نسبتاً قابل انعطاف آن كشور بهره مند شوند. اين روند خارج از پايخت، شهر لندن، كه تعداد مهاجران از داخل و خارج اتحاديه كمتر است، بهتر از هر جايي مشاهده مى شود. شهر لندن، با اكثريت طرفدار اتحاديهى ااروپا و ورود مهاجران، يكي از متنوع ترين و موفق ترين شهرهاي دنياست. طبق گفتهى كارشناسان، اگر برتانيا درحقيقت به نتيجهى راى گيرى عمل كند، خروج و ايجاد يك رابطهى تجارى جديد با اتحاديهى ااروپا مى تواند بين ٢ تا ١٠ سال طول بكشد.

بعضى از كشورهاي عضو، كشورهاي ديگر را به رعايت نكردن قوانين اتحاديهى ااروپا متهم مى كنند. براى مثال، آلمان كشور يونان را به خاطر پرداخت نكردن بدهى ها و درنتيجه دامن زدن به بحران اقتصادى، مقصر مى داند. يونان هم از طرف ديگر، خود را مقيد به شرايطى حس مى كند كه بدون هزينه هاى اجتماعى كلان قادر به برآوردن آنها نيست. *

بحران يونان

چندين عامل مختلف به بحران اقتصادى يونان دامن زدند، كه مديريت ضعيف اموال عمومى توسط رهبران يونان و ناتوانى كشور در مدرنيزه كردن زيرساخت هاى مالى و توليدات اقتصادى خود جهت پاسخ گوى به پيامدهاى شراكت در يك واحد پول مشترك با اقتصادهاى پيشرفته تر جهان مانند آلمان و هلند، از عوامل عمده آن هستند. در سال ٢٠٠٩، هشت سال پس از پيوستن يونان به واحد پول يورو، دولت يونان عوض شد. دولت جديد اعلام كرد كه دولت پيشين وضعيت نابسامان اموال عمومى كشور را به طور كامل مشخص نكرده است. كاشف به عمل آمد كه در طول سال ٢٠٠٩، يونان ٣٦ ميليارد يورو بيش از بهرهى حاصل از ماليات ها خرج كرده است. دولت يونان براى پوشاندن اين كمبود پول قرض كرد، اما به محض آشكار شدن ميزان مشكل، سرمايه گذاران بين المللى

جنگ جهانى دوم، هر چند به قيمت گراف، نسبت به انگيزه هاى ساير كشورهاي ااروپايى دلخورى دارند. تقريباً همهى نخبگان سياسى برتانيا به رابطهى كشور با ايالات متحدهى آمريكا اهميت خاصى مى دهند. از همهى اين عوامل مى توان فهميد چرا برتانيا جزو بنيان گذاران اتحاديهى ااروپا نبود و تا سال ١٩٧٣ به آن نپوست. اين راى گيرى همگاني قبلاً هم صورت گرفته بود و احزاب سياسى ملى بر سر ماندن برتانيا در اتحاديه با هم مبارزه كرده بودند. اشخاص حقيقي و احزاب سياسى نظرشان را تغيير دادند و در زمينهى نوع رابطهى برتانيا با اتحاديهى ااروپا اختلافات شديدى داشتند. مطبوعات برتانيا، به خصوص روزنامه هاى زرد متعلق به بخش خصوصى، با كميسيون ااروپا، مستقر در بروكسل، بلژيك، كه مسئول پيش نويس قوانين اتحاديهى ااروپاست، اغلب رفتار نسبتاً خصمانه اى داشتند.

با افزايش تعداد قدرتهاى عضو اتحاديهى ااروپا و گسترش آن جهت جاى دادن به كشورهاي سابق عضو اتحاد جماهير شوروى، رابطهى برتانيا با اتحاديه تنش آميزتر شد. ظهور حزب استقلال برتانيا، كه در نتيجهى تلفيق حس ترديد ميان بسيارى از چهره هاى حزب محافظه كار و ددمى مزاج بودن بسيارى از اعضاى حزب كار در سال هاى اخير در برتانيا بوده است، به تضعيف حمايت ها جهت عضويت در اتحاديهى ااروپا منجر شد. همهى اين نبروها طى رفراندوم سال ٢٠١٦ برتانيا - خروج احتمالى كشور از اتحاديهى ااروپا - به يك تصميم غيرمنتظره انجاميد. مردم برتانيا، ٥٢ درصد در مقابل ٤٨ درصد، به خروج كشور از اتحاديهى ااروپا راى دادند؛ امرى كه باعث تعجب بسيارى، از جمله فعالان «خروج»، شد. بيش از ١٧ ميليون برتانيايى به خروج راى دادند. انتظار اكثر ناظران متخصص، نظرسنجى ها و بازارهاى مالى اين بود كه طى يك پيروى تنگاتنگ، به «ماندن» راى دهند. پس از اين تصميم گيرى، ديويد كامرون، نخست وزير برتانيا و حامى عضويت برتانيا در اتحاديهى ااروپا، و جوناتان هيل، نمايندهى برتانيا در اتحاديهى ااروپا مستقر در بروكسل، فوراً استعفا دادند. حال دولت برتانيا بايد تصميم بگيرد چگونه با اين آراء برخورد كند، و اين امر حال با آغاز دورهى نخست وزيرى خانم ترسا مى - دومين نخست وزير زن تاريخ برتانيا - شفاف تر خواهد شد. در حال حاضر مناظره اى درباريهى دليل راى مردم به خروج از اتحاديه در جريان است. طبق اتفاق نظرها تعدادى از مردم برتانيا از نحوهى برخورد

Alex Majoli
Greece. Athens. 2014. A shuttered store.

Grèce. Athènes. 2014. Un magasin fermé.

أليكس مايولي
اليونان، أثينا، ٢٠١٤. مخزن مقفل.

يونان، آتن، ٢٠١٤. يك مغازهى تعطيل شده.

قدرت توسط نهادهای اتحادیهی اروپاست.

سرویس روابط خارجی اتحادیهی اروپا

(European External Action Service): این سرویس مانند وزارت امور خارجه عمل می‌کند. روابط دیپلماتیک بین اتحادیهی اروپا با کشورهای خارج از اتحادیه را اداره می‌کند و با مسائل مربوط به سیاست‌های خارجی و امنیتی سروکار دارد. ■

مشکلات روزافزون

اتحادیهی اروپا در مواقع مقتضی قوانینی پیشنهاد می‌کند تا کشورها مجبور نباشند به‌تنهایی با مسائل مختلف مقابله کنند، اما در همهی موارد دیگر، دولت هر کشور عضو مسئول تهیهی پیش‌نویس قوانین، اجرای آن و ادارهی امور شهروندان خود است.

طبق اظهارات تعدادی از کشورها، این روند همیشه رعایت نمی‌شود، و جای تعجب نیست که اتحادیهی اروپا با مسائل و مشکلات خاص خود روبه‌رو باشد.

بعضی از کشورها خواهان استقلال بیشتری هستند و در مقابل قدرت مرکزی اتحادیه مقاومت می‌کنند. به همین دلیل، طی جنبشی بی‌سابقه، شهروندان بریتانیایی در ماه ژوئن ۲۰۱۶

به خروج از اتحادیه رای دادند. نتیجهی این رای‌گیری الزام‌آور نیست، و خروج کشور از اتحادیه باید توسط پارلمان تأیید شود. بر اساس قوانین اتحادیهی اروپا، مذاکرات بین اتحادیه و بریتانیا بر سر شرایط خروج می‌تواند تا دو سال طول بکشد، و طرفین می‌توانند با توافق هم، زمان آن را تمدید کنند. اگر به توافق نرسند، عضویت بریتانیا خودبه‌خود پایان می‌یابد. ◀

برکسیت (Brexit)

خروج بریتانیا از اتحادیهی اروپا

بریتانیا از سال ۱۹۷۳ که به اتحادیهی اروپا پیوست، یکی از اعضای بی‌میل آن بود، و مردم آن در ماه ژوئن ۲۰۱۶ به خروج کشور از اتحادیه رای دادند. با توجه به رابطهی مشکل‌دار بریتانیا با اتحادیهی اروپا، این تصمیم بسیار شوک‌آور اما در عین حال قابل پیش‌بینی بود. بریتانیا به‌عنوان یک قدرت اروپایی دارای بزرگ‌ترین و طولانی‌ترین امپراتوری استعماری بوده، و اکثر بریتانیایی‌ها کشورشان را یکی از بزرگ‌ترین کشورهای جهان می‌دانند. چون این کشور روی یک جزیره واقع شده است، آن‌ها خودشان را تا حدی از بقیه‌ی قاره جدا حس می‌کنند. آن‌ها به‌عنوان برنده‌ی اصلی

Ian Berry
England. London, 1972. An anti
Common Market demonstration.

Angleterre. Londres, 1972.
Manifestation contre le marché
unique à Londres.

ایان بیری
انگلند. لندن. ۱۹۷۲.
مظاهرة مناهضة للسوق المشتركة
في لندن.

انگلیس. لندن. ۱۹۷۲.
تظاهرات بر ضد بازار مشترک.

قروض الشركات الإستثمارية و البنوك التي قيدت سندات اليونان. وصل مبلغ الإنقاذ إلى ۱۱۰ مليار يورو، و هو أضخم مبلغ حزمة إنقاذ مالي تم منحه لدولة في العالم. كان مطلوباً من اليونان مقابل هذا المبلغ تطبيق سياسات التقشف الإقتصادي و تخفيض الإنفاق العام إلى درجة كبيرة إضافة إلى رفع الضرائب. تم قطع رواتب التقاعد و الأجور بشكل كبير خلال السنوات القليلة الماضية، حيث انخفض حالياً نصيب الفرد من الدخل العام بنسبة ۳۰ بالمائة مما كان عليه قبل بداية الأزمة.

انهيار الإقتصاد اليوناني بسبب قرار عدم السماح لليونان بالتخلف عن السداد و السرعة التي تم فيها تعديل الوضع المالي المطلوب. فقد مئات الآلاف من الناس وظائفهم حين أفلست الشركات بسبب تراجع الطلب و تخفيض الإنفاق و صعوبات الحصول على القروض إضافة إلى الغموض الذي ساد في أنحاء البلاد بشكل عام. تصاعدت الإنتقادات لمنطقة اليورو و صندوق النقد الدولي أثناء فترة الأزمة للمطالبة بتطبيق سياسات تقشفية صارمة في مقابل إقراض المال إلى اليونان حتى تتمكن من سداد إلتزاماتها المالية.

و كان رأي الأخصائيين الإقتصاديين في العالم بأن استمرار المطالبة بإجراء التخفيضات و تطبيق الإصلاحات على الإقتصاد اليوناني من دون تخفيف عبء الديون عليها، أي التدابير التي تسهم في تخفيض المبالغ التي على الدولة أن تسدها سنوياً للدائنين، سيفرض الكثير من الضغوط على اليونان و شعبها. إلا أن السياسيين الأوروبيين شعروا بأن ليس لديهم أي خيار آخر لأن إلغاء جزء كبير من ديون اليونان سوف يضعف السياسة العامة للتقشف المالي، كما لم يكن ذلك مرغوباً في البلدان الأوروبية حيث يشعر الناخبون بأن سبب الأزمة هو كسل اليونانيين و تذبذبهم.

أدى الركود الإقتصادي المتفاقم الذي نتج عن إلغاء ربع إقتصاد اليونان تقريباً خلال بضع سنوات إلى حدوث زعزعة سياسية و إضطرابات إجتماعية، فقد تغيرت الحكومة على سبيل المثال أربع مرات بين عامي ۲۰۱۱ و ۲۰۱۵. نتيجة لذلك انتشرت كهنتات مستمرة، كان يغذيها الساسة الأوروبيون، حول ما إذا كانت اليونان ستبقى في منطقة اليورو أم لا.

في شهر مارس عام ۲۰۱۲ اتفق زعماء منطقة اليورو على حزمة ثانية من القروض لليونان بإجمالي ۱۳۰ مليار يورو. كان لكل من التراجع الإقتصادي و سياسات التقشف و التغييرات المتكررة للحكومة و استياء الناخبين و

تلقي بعض الدول الأعضاء باللوم على البلدان التي لا تلتزم بقوانين الإتحاد الأوروبي، فقد أُلقت ألمانيا على سبيل المثال باللوم على اليونان بسبب تقاعسها عن دفع ديونها مما أدى إلى تفاقم الأزمة المالية. أما اليونان بالمقابل فتشعر بأنها مقيدة بشروط يصعب تنفيذها دون تكبد خسائر إجتماعية هائلة. ◀

الأزمة اليونانية

ساهمت عدة عوامل في حدوث الأزمة الإقتصادية اليونانية و خاصة سوء إدارة الأموال العامة من قبل القادة في اليونان و عدم قدرة البلاد على تحديث البنية المالية التحتية و الإنتاج الإقتصادي لتلبية المطالب الناتجة عن كونها جزءاً من ذات العملة التي تستخدمها الإقتصاديات الأكثر تقدماً مثل ألمانيا و هولندا. تغيرت الحكومة في اليونان بعد ثمان سنوات على إنضمام اليونان لليورو في عام ۲۰۰۹. أعلنت الحكومة الجديدة حينها أن الحكومة السابقة لم تكشف بشكل كامل عن الوضع السيء الذي تعاني منه المالية العامة للدولة. و تبين أنه خلال عام ۲۰۰۹ أنفقت اليونان مبلغ ۳۶ مليار يورو زيادة عن الضرائب المحصلة. كانت الحكومة اليونانية تقوم بالإقتراض لتغطية هذا العجز و حين تكشفت حجم المشكلة توقف المستثمرون الدوليون عن إقراض اليونان.

سبب ذلك تحدياً غير مسبوق لمنطقة اليورو لأنه في الأحوال العادية يقوم بلد مثل اليونان إما بالإخلال بالدفع أو بالتوقف عن سد القروض للدائنين أو بخفض قيمة العملة لكي تقوم باستعادة القدرة التنافسية. لم يكن ذلك ممكناً في حالة اليونان لأنها عضو في منطقة اليورو و بالتالي ليس لها رقابة مستقلة على عملتها. إعتبر قادة منطقة اليورو أن السماح لدولة من الدول الأعضاء بالتخلف عن السداد سيؤدي إلى فقد المستثمرين للثقة ببقية الدول في منطقة اليورو مما قد يخلق أزمة مالية في جميع أنحاء أوروبا.

لذلك قام صناع القرار بإنقاذ اليونان في شهر مايو عام ۲۰۱۰ بمساعدة من صندوق النقد الدولي (IMF) الذي يتمتع بخبرة واسعة في حزم الإنقاذ المالي في دول أخرى، خاصة الدول النامية. قامت المفوضية الأوروبية و البنك المركزي الأوروبي و صندوق النقد الدولي بإقراض الحكومة اليونانية الأموال اللازمة للمتابعة في سداد

حفظ شرایط آب‌وهوای و حقوق بشر، با نهاد حاکم بر ۵۰۸ میلیون نفر جمعیت اتحادیه‌ی اروپا فعالیت می‌کند.

۲۸ کشور اتحایه‌ی اروپا عبارت‌اند از:

• اتریش	• بلژیک	• قبرس
• اسپانیا	• بلغارستان	• کرواسی
• استونی	• پرتغال	• لتونی (لاتویا)
• اسلواکی	• جمهوری چک	• لوکزامبورگ
• اسلوانی	• دانمارک	• لهستان
• آلمان	• رومانی	• لیتوانی
• ایتالیا	• سوئد	• مالت
• ایرلند	• فرانسه	• مجارستان
• بریتانیا (انگلستان)	• فنلاند	• یونان

ادغام این ۲۸ کشور بی‌سابقه است. این یک آزمون بزرگ است که دولت‌های خودمختار پیشین را با هم متحد می‌کند تا صلح و همکاری را میان آن‌ها ترویج دهد.

نحوه‌ی اجرا

کشورهای عضو با توافق هم نهادهایی ایجاد کردند که شما می‌توانید در همه‌ی کشورها این نهادها را ببابید؛ مانند پارلمان (مجلس)، دادگاه‌ها و یک بانک مرکزی.

مهم‌ترین‌هایشان از این قرارند:

کمیسیون اروپا

(European Commission): نهاد اجرایی

مسئول تهیه‌ی پیش‌نویس طرح‌های قانونی و سیاست‌های توافقی.

شورای اروپا

(European Council): شامل رؤسای دولت‌های

عضو، یک رئیس و رئیس کمیسیون اروپا. آن‌ها راهنمایی می‌کنند، اما قدرت قانون‌گذاری ندارند.

شورای اتحادیه‌ی اروپا

(Council of the European Union)

یا شورای وزیران

(Council of Ministers): این شورا شامل

وزرای علوم، بهداشت عمومی، اقتصاد و

سایر وزرای دولت‌های عضو است و همراه با

پارلمان اروپا (European Parliament)، بخشی

از سیستم قانون‌گذاری را تشکیل می‌دهد.

پارلمان اروپا

(European Parliament): این پارلمان دارای ۷۵۱

نماینده‌ی منتخب از ۲۸ کشور عضو است. این نهاد

به ۲۴ زبان رسمی فعالیت می‌کند و در شهرهای

بروکسل بلژیک و استراسبورگ فرانسه، مستقر است.

قوانین پارلمان اروپا در همه‌ی کشورهای عضو

لازم‌الاجراست. بعضی از قوانین یکی از دولت‌های

عضو را به دست‌یابی به یک هدف خاص ملزم می‌کنند،

اما نحوه‌ی انجام آن به عهده‌ی خود آن کشور است. ◀

پارلمان اتحادیه اروپا

پارلمان اروپا از ۷۵۱ عضو (MEP) یا نماینده‌ی پارلمان

اروپا) برگزیده از ۲۸ کشور عضو اتحادیه‌ی اروپا تشکیل

شده است. از سال ۱۹۷۹، نمایندگان پارلمان اروپا با رای

مستقیم برای دوره‌های پنج‌ساله انتخاب شدند. (پیش از

آن، دولت‌های ملی اعضای پارلمان را منصوب می‌کردند.)

تصمیم بر نحوه‌ی اجرای انتخابات به عهده‌ی هر

کشور است، اما حتماً باید براساس حق رای همگانی باشد (همه‌ی افراد بزرگ‌سال اتحادیه‌ی اروپا باید حق رای داشته

باشند) و آراً باید محرمانه باشد. حداقل سن قانونی رای‌دادن

۱۸ سال است، به‌غیر از اتریش، که ۱۶ سال است.

عضویت در پارلمان تقریباً بر اساس جمعیت هر

کشور عضو صورت می‌گیرد، و تعداد نمایندگان پارلمان

به ازای هر شهروند در کشورهای کم‌جمعیت بیشتر

از کشورهای پرجمعیت است. تقریباً بیش از یک‌سوم

نمایندگان پارلمان اروپا زن هستند. نمایندگان پارلمان اروپا

بر حسب نزدیکی سیاسی گروه‌بندی می‌شوند، نه تابعیت.

نمایندگان پارلمان اروپا زمانشان را میان

حوزه‌های انتخاباتی خود تقسیم می‌کنند؛ شهرهای

استراسبورگ فرانسه و بروکسل بلژیک.

نحوه‌ی عمل

۷۵۱ عضو پارلمان اعضای ۱۶ حزب سیاسی، یا یوروپارتی‌ها

(Europarties)، هستند. این احزاب از اتحادیه‌ی اروپا

الأحزاب الحالية

• تحالف الليبراليين و الديمقراطيين

من أجل أوروبا: تيار الوسط

• المجموعة الكونفدرالية المتحدة لليسار الأوروبي

/ واليسار الأخضر الشمالي: تيار اليسار

• أوروبا للحرية و الديمقراطية المباشرة:

تياري الشكوكية الأوروبية

• أوروبا للأمم و الحرية: تياري

اليمين و الشكوكية الأوروبية

• المحافظين و الإصلاحيين الأوروبيين: تيار اليمين

• حزب الشعب الأوروبي: تياري الوسط و المسيحي

• تحالف الخضر و الأوروبيين الأحرار:

تيار اليسار و الجهوية (يدعو لإستقلال

الأقاليم من الدول التي تقع فيها)

• التحالف التقدمي للإشتراكيين

والديمقراطيين: تياري الوسط و اليسار

• أعضاء غير مرتبطين بأي مجموعة:

معظمهم من تيار اليمين المتطرف.

مقتبس من الموقع الإلكتروني للبرلمان الأوروبي

المحكمة الأوروبية لمراجعي الحسابات: تُعنى

بميزانية الإتحاد الأوروبي حيث تسهم كل دولة من الدول

الأعضاء في الميزانية. تشمل مصادر الدخل الأخرى

للإتحاد الأوروبي الرسوم الجمركية على الواردات من

خارج الإتحاد الأوروبي إضافة إلى الغرامات التي تفرض

على الدول التي لا تقيّد بقوانين الإتحاد الأوروبي.

هيئة الإشراف الأوروبية: تعمل على

حماية البيانات الشخصية للمواطنين داخل

مؤسسات الإتحاد الأوروبي المختلفة.

البنك المركزي الأوروبي: يقوم بإدارة

شؤون اليورو و السياسات النقدية.

بنك الإستثمار الأوروبي: يمنح التمويل اللازم للإستثمار

في المشاريع التي تهّم الدول الأعضاء وتسهم في

تطوير أهداف الإتحاد الأوروبي مثل مشروع بناء مترو

أنفاق أئينا (الذي يربط بين مواطني الدول الأوروبية)،

و مشروع تنظيف بحر البلطيق (الذي يساعد في حماية

البيئة) و مشروع الحماية من الفيضانات في فينيسيا

محكمة العدل الأوروبية: تختص بالمسائل القانونية

الخاصة بتنفيذ الدول الأعضاء لقوانين الإتحاد

الأوروبي، و لديها صلاحية فرض الغرامات المالية

على الدول التي تحالف هذه القوانين. كما أنها تختص

بفض النزاعات بين الحكومات المحلية و تساعد

المحاكم المحلية في تفسير قوانين الإتحاد الأوروبي،

حيث تقع مسؤولية تنفيذ قوانين الإتحاد الأوروبي

في الدول الأعضاء على المحاكم في تلك الدول.

لجنة الأقاليم و اللجنة الإقتصادية و الإجتماعية

الأوروبية: تختصان بالتعبير عن المصالح الإقليمية و

المحلية و المصالح الخاصة بمنظمات المجتمع المدني.

تتكون كل هيئة من ۳0۳ عضو بالنيابة عن ۲۸ دولة، و

تقوم هذه اللجان بتقديم النصح و المشورة للبرلمان و

المفوضية و المجلس فيما يتعلق بالأمر التشريعية.

مسؤول الرقابة الإدارية: يقوم بالتحقيق في الشكاوى

المقدمة من المواطنين و المقيمين و الشركات و

المؤسسات حول القضايا المتعلقة بالتأخير أو

التمييز في المعاملة أو إساءة استخدام السلطة

من قبل أي من مؤسسات الإتحاد الأوروبي.

الهيئة الأوروبية للعمل الخارجي: تقوم

بأعمال وزارة الخارجية مثل تنسيق العلاقات

الدبلوماسية للإتحاد الأوروبي مع الدول الأخرى

التي تقع خارج الإتحاد، كما تختص بالمسائل

المتعلقة بالسياسات الأمنية و الخارجية. ■

آلام النمو

يقوم الإتحاد الأوروبي باقتراح القوانين في الحالات التي يكون فيها العمل المشترك أكثر حكمة من اتخاذ قرار فردي في كل بلد.

أما في جميع الحالات الأخرى فتتولى الحكومات المحلية مسؤولية صياغة القوانين و العمل على تنفيذها و إدارة بقية الشؤون

الأخرى المتعلقة بالمقيمين على أراضي تلك الدول.
لم يتم التقيّد بهذا المبدأ دائماً، بحسب بعض الدول، و كما هو متوقع فقد كان للإتحاد الأوروبي نصيبه من آلام النمو.

تعارض بعض الدول مركزية السلطة في الإتحاد الأوروبي و ترغب بالحصول على استقلالية أكبر. لهذا السبب قام المواطنون

في بريطانيا في خطوة غير مسبوقه بالتصويت على الخروج من

که در آن، هر حرف برای یک صدا به کار برده می‌شود. در زبان فنیقی، «آسو» (asu) به معنی «طلوع خورشید» و «اورب» (eureb) به معنی «غروب خورشید» است. فنیقی‌ها، در طول سفرهایشان روی دریای مدیترانه، طلوع خورشید را از سمت ترکیه‌ی امروزی و غروب خورشید را از سوی یونان می‌دیدند. به نظر آن‌ها، آسیا منطقه‌ی طلوع خورشید و اروپا منطقه‌ی غروب آن بود.

در قرن پنجم پیش از میلاد مسیح، هرودوت (Herodotus) مورخ یونانی قاره‌های آسیا (شرق)، از جمله مصر، اروپا و لیبی (آفریقا، بدون مصر) را از هم مشخص کرد. از نقطه‌نظر نسبتاً اروپایی‌محور او از جهان، اروپا به بزرگی دو قاره‌ی دیگر روی هم بود. او باور نداشت که نام قاره‌ی اروپا برگرفته از نام شاهزاده‌ی فنیقی است - که به غیر از کرت - در هیچ سرزمین دیگری که یونانیان زمانش اروپا می‌خواندند، پای نگذاشته است. تا قرن ۱۹ و اوایل قرن ۲۰، و با علاقه‌ی روزافزون محققان به اسطوره‌شناسی و ریشه‌های اروپا در تمدن کلاسیک، جذابیت افسانه‌ی ژئوس و شاهزاده‌ی فنیقی، به شکل یک نماد اروپایی درآمد. البته که اختلافات بر سر محدوده و مرزهای اروپا هنوز ادامه دارد. هرچند امروزه کمتر کسی یک شاهزاده‌ی لبنانی

را اروپایی تلقی می‌کند، اما عبور میلیون‌ها نفر از دریای مدیترانه، به ما یادآوری می‌کند که اروپا و آسیا از دیرباز در این دریای باستانی شریک بوده‌اند.

یک اتحادیه

کشورهای اروپایی برای رسیدن به این هدف، سال‌های پس از تشکیل اتحادیه را صرف ادغام اقتصادی کشورهای خود کرده‌اند؛ امری که مستلزم تعهد آن‌ها نسبت به استانداردهای تجاری مورد توافق، قوانین نظارتی و اصول حقوق بشری بوده است. آن‌ها با هم یک اتحادیه تشکیل داده‌اند. این گروه از کشورها قبول می‌کنند تا حدی از استقلال ملی یا حق حاکمیت خود بگذرند، زیرا معتقدند با همکاری هم بهتر می‌توانند از پس مشکلات بریبایند تا به‌تنهایی؛ مثلاً برای تمیز نگه داشتن رودخانه‌های اروپا و حفظ امنیت خطوط راه‌آهن. برای این کار آن‌ها یک دولت اتحادیه‌ی اروپا به وجود آوردند که حال ۲۸ کشور را دربر می‌گیرد. هر کشور از طرف خود یک نفر را به‌عنوان نماینده معرفی می‌کند. این نماینده در امور مربوط به مهاجرت، اشتغال‌زایی، رشد، تکنولوژی دیجیتال، کشاورزی، دادگستری، تجارت آزاد، نیرو، سیاست اقتصادی،

کیفیه سیر العمل

اتفقت الدول الأعضاء على إنشاء مؤسسات موحدة مماثلة للمؤسسات الموجودة في أي دولة أخرى، مثل البرلمان و المحاكم و البنك المركزي. و هذه هي أهم المؤسسات:

المفوضية الأوروبية: هي الهيئة التنفيذية التي تقوم بصياغة المقترحات التشريعية و الإتفاقيات الخاصة بسياسات الإتحاد.

المجلس الأوروبي: يتكون من رؤساء حكومات الدول الأعضاء إضافة إلى رئيس المجلس و رئيس المفوضية الأوروبية. يقوم هؤلاء بتقديم المشورة و النصح و ليس لهم أي سلطة تشريعية.

مجلس الإتحاد الأوروبي (مجلس الوزراء): يتألف من وزراء الدول الأعضاء، أي وزراء التعليم و الصحة العامة و المالية إضافة إلى وزراء آخرين، حيث أن المجلس هو جزء من النظام التشريعي و يعمل بالتنسيق مع البرلمان الأوروبي.

البرلمان الأوروبي: يضم ۷۵۱ عضواً منتخباً ينوب كل منهم عن ۲۸ دولة. يبلغ عدد اللغات الرسمية للبرلمان ۲۴ لغة و هناك مقران له أحدهما في بروكسل (بلجيكا) و الآخر في ستراسبورغ (فرنسا). تعتبر القوانين الصادرة عن البرلمان الأوروبي ملزمة في جميع الدول الأعضاء، و قد تكون بعض هذه القوانين ملزمة في دولة واحدة فقط و ذلك لتحقيق هدف معيّن، حيث تترك لتلك الدولة حرية إتخاذ القرار المناسب بشأن تحديد مسار العمل اللازم (الذي يساهم في الحفاظ على التراث الثقافي).

ستوارت فرانكلن
فرنسا. ستراسبورغ، ۲۰۰۱. البرلمان الأوروبي أثناء انعقاد إحدى الجلسات.

فرانسه. استراسبورگ، ۲۰۰۱. جلسه‌ی پارلمان اروپا

France, Strasbourg, 2001. Une session au Parlement européen.

البرلمان الأوروبي

يتكوّن البرلمان الأوروبي من ۷۵۱ عضواً (أعضاء البرلمان الأوروبي MEP)، و يتمّ انتخابهم في الدول الأعضاء في الإتحاد الأوروبي (۲۸ دولة) و ذلك عبر الإقتراع المباشر لولاية مدتها خمس سنوات. بدأت هذه الإقتخابات في عام ۱۹۷۹ و ما زالت متبّعة حتى اليوم (قبل ذلك كانت الحكومات المحلية تقوم بتعيين أعضاء لها في البرلمان الأوروبي). يحدد كل بلد نمط الإقتخابات التي تجري فيه، على أن تضمن جميع الدول حق الإقتراع العام (وجوب السماح لجميع المواطنين البالغين بالتصويت) إضافة إلى سرية الإقتراع. يبلغ الحد الأدنى لسن التصويت ۱۸ عاماً، باستثناء النمسا حيث هو ۱۶ عاماً. يتم تخصيص المقاعد بشكل تقريبي حسب عدد سكان كل دولة من الدول الأعضاء، بحيث يكون للدول ذات عدد السكان الأقل تمثيل أكبر من أعضاء البرلمان الأوروبي بالنسبة للفرد. يبلغ عدد النساء أكثر من ثلث عدد أعضاء البرلمان، كما يتم تصنيف الأعضاء على أساس الإلتزام السياسي و ليس على أساس الجنسية. يمضي الأعضاء فترات عملهم في الدوائر الإلتخابية التي يتبعون لها إضافة إلى ستراسبورغ (في فرنسا) و بروكسل (في بلجيكا).

کیفیه عمل البرلمان الأوروبي

ينتمي الأعضاء البالغ عددهم ۷۵۱ عضواً إلى ۱۶ حزب سياسي، و هي الأحزاب الأوروبية. تتلقى هذه الأحزاب تمويلها من الإتحاد الأوروبي و يسمح لهم بإجراء الحملات الإلتخابية. يتوزع الأعضاء في تسعة أحزاب سياسية (قابلة للتغيير) إضافة إلى الأحزاب الوطنية للدول الأعضاء البالغ عددهم ۲۸ دولة و السياسيين المستقلين، و لا يسمح لهذه الأحزاب بإجراء الحملات الإلتخابية.

تختلف المبادئ السياسية لهذه الأحزاب بشكل كبير في البرلمان الأوروبي، فهناك التيار اليساري و حزب الخضر (أو البيئية)، و كلاهما يدعو بشكل عام نحو المزيد من الإندماج داخل الإتحاد الأوروبي و تعميق الديمقراطية الإجتماعية (للمزيد حول هذا المصطلح راجع الفصل «ما الذي يميز أوروبا؟»)، كما هناك أيضاً تيار اليمين و تيار الشكوكية الأوروبية، و كلاهما يعارض توسع الإتحاد الأوروبي.

ولذلك قامت دول الإتحاد بتأسيس حكومة الإتحاد الأوروبي و هي تضم حالياً ۲۸ دولة. تقوم جميع الدول الأعضاء بانتخاب و إرسال ممثلين عنهم إلى هذه الهيئة لاتخاذ قرارات تتعلق بشؤون أكثر من ۵۰۸ مليون شخص في الإتحاد الأوروبي حول مسائل تتعلق بالهجرة و إيجاد فرص العمل و التنمية و التكنولوجيا الرقمية و الزراعة و التجارة الحرة و الطاقة و السياسات الإقتصادية و حماية المناخ و حقوق الإنسان.

الدول ۲۸ للإتحاد الأوروبي هي:

• قبرص	• إيطاليا	
• كرواتيا	• بريطانيا	• إسبانيا
• لاتفيا	• بلجيكا	• إستونيا
• لوكسمبورغ	• جمهورية	• البرتغال
• ليتوانيا	• التشيك	• الدنمارك
• ليتوانيا	• رومانيا	• السويد
• مالطا	• سلوفاكيا	• ألمانيا
• مجارستان	• سلوفينيا	• النمسا
• هنغاريا	• فرنسا	• اليونان
• هولندا	• فنلندا	• أيرلندا

يعتبر إندماج ۲۸ دولة حدثاً غير مسبوق، و هو تجربة كبيرة تضم تحت لوائها حكومات كانت مستقلة سابقاً و تعمل جميعها على نشر السلام و التعاون فيما بينها. ■

المتقدمة، و له خمس دراسات منشورة و أكثر من ۷۰ مساهمة علمية في مجال التاريخ الثقافي و الإجتماعي للعصور القديمة المتأخرة و العصور الرومانية.

الإتحاد

لتحقيق هدف الإتحاد قامت الدول الأوروبية خلال السنوات التالية بالعمل على دمج اقتصادياتها، و هو الأمر الذي كان يتطلب الإلتزام بالمعايير التجارية المتفق عليها و القوانين التنظيمية و مبادئ حقوق الإنسان. بناء على هذه الأسس تأسس الإتحاد و هو عبارة عن مجموعة من الدول تتفق جميعها على التخلي عن بعض أشكال الحكم الذاتي القومي أو السيادة المركزية من منطلق أن إتخاذ الإجراءات سوية أفضل من التعامل بشكل فردي في مواجهة أي إشكالات تخص المنطقة، كالمحافظة على نظافة و سلامة السكك الحديدية في أوروبا على سبيل المثال.

Stuart Franklin
France. Strasbourg. May 2001.
The European Parliament with the flags of its 16 member nations at the time.

France. Strasbourg. Mai 2001.
Le Parlement européen et les drapeaux des 16 États membres de l'époque.

ستوارت فرانكلن
فرنسا. ستراسبورغ. مايو ۲۰۰۱.
البرلمان الأوروبي و تظهر فوقه أعلام ۱۶ دولة و هي الدول الأعضاء آنذاك.

فرانسه. استراسبورغ. می ۲۰۰۱.
پارلمان اروپا یا پرچم ۱۶ کشور عضو خود در آن زمان.

Erich Lessing
France. Paris. April 1951. The West-German Chancellor Konrad Adenauer visits Paris as the first German statesman after the war. From left to right: Jean Monnet, President of European Coal and Steel Community, and one of the EU's founding fathers, Robert Schuman, French Foreign Minister, Konrad Adenauer and Walter Hallstein, German Under Sec. State for Foreign Affairs.

France. Paris. Avril 1951. Konrad Adenauer, le chancelier de l'Allemagne de l'Ouest en visite à Paris, en qualité de premier chef d'État allemand depuis la fin de la guerre. De gauche à droite : Jean Monnet (France), président de la Communauté européenne du charbon et de l'acier, Robert Schuman, ministre des Affaires étrangères français, Konrad Adenauer et Walter Hallstein, sous-secrétaire d'État allemand aux affaires étrangères.

إريك ليسينغ
فرنسا. باريس. أبريل ۱۹۵۱. مستشار ألمانيا الغربية كونراد أدناور خلال أول زيارة لمسؤول حكومي ألماني إلى باريس بعد الحرب. من اليسار إلى اليمين: جان مونييه، رئيس الجماعة الأوروبية للفحم و الصلب و أحد أول مؤسسي الإتحاد الأوروبي، و روبرت شومان وزير الخارجية الفرنسي، ك.نراد أدناور و والتر هالستين وكيل وزارة الشؤون الخارجية.

فرانسه. باريس. آوريل ۱۹۵۱. صدراعظم ألمانيا غربى كتراد أدناور پس از جنگ به عنوان اولین سیاستمدار آلمانی از پاریس بازدید می‌کند. از چپ به راست: ژان مونه، رئیس انجمن زغال‌سنگ و فولاد اروپا، و یکی از بنیان‌گذاران اتحادیه‌ی اروپا، روبرت شومان، وزیر امور خارجه‌ی فرانسه، کتراد آدناور و والتر هالشتاین، معاون وزیر امور خارجه‌ی آلمان.

اروپا زن است... لبنانی هم هست

اروپا اغلب به شکل یک زن زیبا و سوار بر گاو نر سفید نمایش داده می‌شود. شاید او را روی سکه‌های دو یورویی دیده باشید. تندیس برجسته‌ی او در محل پارلمان اروپا در شهر استراسبورگ (Strasbourg)، فرانسه، نیز به نمایش گذاشته شده است. اما آیا می‌دانستید او اصالتاً لبنانی بوده؟ در افسانه‌های باستانی، ائوروپه یک شاهزاده بود. او دختر پادشاه آگنور (King Agenor) بود، که بر شهرهای صیدا (Sidon) و صور (Tyre) - بندرهای مهم فنیقیه (تمدنی مستقر در ساحل دریای مدیترانه در خاک سوریه، لبنان و اسرائیل/فلسطین فعلی) - سلطنت می‌کرد. بر اساس افسانه‌ها، قدرتمندترین خدای یونان، ژئوس (Zeus)، ائوروپه را در حال گل چیدن در یک دشت در میان جمعی از دوستانش دید و عاشق او شد. او خودش را به یک گاو سفید، رام، عضلانی و زیبا تبدیل کرد و به او نزدیک شد. از دهانش بوی زعفران بیرون می‌آمد. او این‌گونه ائوروپه را فریفت

و او با خوشحالی بر پشت گاو نشست. سپس گاو نر شناکنان از دریای مدیترانه عبور کرد و او را با خود به شهر گورتین (Gortyn) جزیره کرت (Crete) برد. ژئوس سپس زیر یک درخت چنار مقدس، دوباره شکل انسانی گرفت و خودش را به ائوروپه نشان داد. ائوروپه از ژئوس سه فرزند داشت: مینوس (Minos) (حکمران عاقل و قدرتمند کرت)، سارپدون (Sarpedon) و رادامانتوس (Rhadamanthus). بعد از آن، ژئوس او را به عقد ازدواج آستریون (Asterion) درآورد، تا از فرزندانش مراقبت کند. این داستان بارها توسط نویسندگان یونانی و لاتین بازگو شده و روی مجسمه‌های معابد باستانی، نقاشی‌های دیواری و گلدان‌ها دیده می‌شود. اهالی عهد عتیق به احتمال زیاد از پیش‌زمینه‌ی آن خبر داشتند. هر چه باشد، فنیقی‌ها مردمانی دریانورد و تاجر بودند که روی دریای مدیترانه تا اسپانیا و مراکش سفر می‌کردند. آن‌ها در روم و یونان باستان، به رنگ موی بنفششان شهرت داشتند. افسانه‌ی ژئوس و ائوروپه، به نوعی، نماد انتقال فرهنگ شرق به غرب است. برای مثال، الفبای یونانی از الفبای فنیقی برگرفته شده است؛ خطی ساده، کاربردی و درخشان

ريشه‌های اساطیری اروپا

اتحادیه‌ی اروپا در سال ۲۰۱۲ برنده‌ی جایزه‌ی صلح نوبل شد، که معتبرترین جایزه برای ترویج صلح، جهت برقراری ثبات اقتصادی و سیاسی در کشورهای عضو محسوب می‌شود. این در حالی است که تنها ۶۷ سال پیش، و در پی بزرگ‌ترین جنگی که دنیا شاهد آن بوده، با ۶۰ میلیون نفر کشته، اکثراً هم غیرنظامی، قاره‌ی اروپا به ویرانه تبدیل شده بود. از آن موقع، کشورهای اروپایی - متحدان و دشمنان

سابق - قسم خوردند که هرگز دیگر وارد جنگ نشوند و با وضع قوانین مشترک همکاری خود را در نهادهای مختلف مستحکم کردند. ادغام تجاری به اساس تشکیل اتحادیه‌ی اروپا تبدیل شد؛ آن هم بر این مبنا که اگر دشمنان سابق به شرکای تجاری تبدیل شوند، احتمال حمله‌شان به یکدیگر کمتر می‌شود.

رابرت شومان، وزیر امور خارجه‌ی وقت فرانسه، در اعلامیه‌ی معروف سال ۱۹۵۰ گفت: «هدف اتحادیه این است که جنگ را نه تنها غیرقابل تصور، بلکه از لحاظ مادی غیرممکن کند.» ■

آوروبا في الأساطير القديمة

في عام ۲۰۱۲ حصل الاتحاد الأوروبي على جائزة نوبل للسلام، وهي أشهر جائزة للسلام في العالم، تكريماً لدوره في تحقيق الإستقرار الإقتصادي والسياسي للدول الأعضاء. كان ذلك بعد ۶۷ عاماً فقط من حالة الدمار التي كانت تعيشها القارة الأوروبية نتيجة لأكبر حرب شهدها العالم في القرن الماضي، والتي راح ضحيتها ۶۰ مليون شخص كان معظمهم من المدنيين. تعهدت جميع الدول الأوروبية منذ ذلك الحين، بمن فيها الحلفاء والأعداء سابقاً، بعدم شن المزيد من الحروب، كما قاموا بوضع مجموعة من القوانين لتشكل أساساً للتعاون فيما بينهم على مستوى عدد من المؤسسات. كان التكامل التجاري هو المبدأ الأساسي الذي قام على أساسه الإتحاد الأوروبي إنطلاقاً من الإعتقاد بأن الشراكة التجارية بين الأعداء السابقين تحول دون الوقوع في حرب.

و في تصريح شهير قال وزير الخارجية الفرنسي روبرت شومان في عام ۱۹۵۰ بأنه "يسعى ليس لجعل الحرب خياراً غير وارد فحسب بل أمراً مستحيلًا". ■

أوروبا أصلها إمراة...وهي لبنانية

غالباً ما يتم تصوير أوروبا كإمراة جميلة تمتطي ثوراً أبيض. ربما شاهدها أحدكم على وجه إحدى العملات من فئة ۲ يورو. وهي تظهر أيضاً كتمثال ضخم أمام مقر البرلمان الأوروبي في ستراسبورغ في فرنسا. ولكن هل يعلم أحد بأنها جاءت من لبنان؟ كانت أوروبا بحسب الأساطير القديمة أميرة و هي إبنة الملك آجينور الذي حكم صيدا أو صور، و هما أهم مدن الموانئ الفينيقية القديمة (الفينيقيون شعوب أسست الحضارة الفينيقية و سكنت الساحل الشرقي للبحر الأبيض المتوسط حيث تقع اليوم سوريا و لبنان و فلسطين/إسرائيل). و حسب الأسطورة كانت أوروبا تقطف الزهور مع صديقاتها في الحديقة حين رآها أقوى الآلهة اليونانية زيوس و وقع في غرامها. حوّل زيوس نفسه إلى ثور أليف جميل أبيض كالثلج و مفتول العضلات و اقترب منها ففاحت من فمه رائحة الزعفران، حيث أغواها و انجذبت له و امتطت ظهره بكل سعادة. سبح الثور و معه أوروبا عبر البحر الأبيض المتوسط إلى مدينة جورتين في جزيرة كريت. تحت شجرة الدلب المقدسة استعاد زيوس شكله البشري و كشف نفسه لأوروبا. رزق أوروبا و زيوس

بثلاثة أطفال هم مينوس (الحاكم القوي الرشيد لجزيرة كريت) و ساربيدون و رادامنتوس. بعد ذلك قام زيوس بتزويج أوروبا إلى أستيريون الذي تولى رعاية أطفالها.

يكرر الكتاب المهتمون بالحضارة اليونانية و اللاتينية هذه القصة باستمرار، كما تظهر القصة أيضاً على تماثيل المعبد القديم و لوحات الحائط و المزهريات. كان الناس في العصور القديمة يعرفون خلفية هذه القصة. فقد وصل الفينيقيون عبر تجارتهم البحرية إلى إسبانيا و المغرب في أقصى غرب البحر الأبيض المتوسط، كما اشتهروا في روما القديمة بالصباغ الأرجواني الذي كان يميّزهم. و ترمز أسطورة زيوس و أوروبا بشكل ما إلى النقلة الثقافية من الشرق إلى الغرب. فالأجدية اليونانية مشتقة من الأجدية الفينيقية، و هي حروف جميلة و بسيطة و عملية يمثل كل حرف منها صوتاً واحداً.

في اللغة الفينيقية، «أسو» تعني «شروق الشمس» و «يوريب» تعني «غروب الشمس». أثناء أسفار الفينيقيين في البحر الأبيض المتوسط كانت الشمس تبدو لهم و كأنها تشرق من تركيا (الحالية) و تغرب في اليونان، لذلك اعتبروا حينها أن آسيا هي موقع شروق الشمس و أوروبا هي مكان غروب الشمس. هكذا وصف المؤرخ اليوناني هيرودوتس في القرن

الخامس قبل الميلاد الفرق بين آسيا (أي الشرق و من ضمنها مصر)، وأوروبا و ليبيا (أي أفريقيا من دون مصر). و تبدو أوروبا بحسب وصفه للعالم و كأنها بحجم القارتين الآسيوية و الأفريقية معاً، و هو وصف يعكس اعتقاد هذا المؤرخ بالمحورية الأوروبية (Eurocentrism) مصطلح يشير إلى الإعتقاد بمحورية و تفوق الحضارة الغربية الأوروبية على العالم). كما شكك بأن إسم قارة أوروبا يرجع إلى الأميرة الفينيقية، و قال بأن الأميرة الفينيقية وصلت إلى جزيرة كريت فقط و لم تطأ قدمها اليونان التي كانت تسمى في تلك الأيام أوروبا. مع تزايد الإهتمام العلمي بالأساطير القديمة و الجذور الأوروبية للحضارات القديمة في القرن التاسع عشر و بداية القرن العشرين ترسخت قصة زيوس و الأميرة الفينيقية كرمز للقارة الأوروبية، و بالطبع يستمر الجدل حالياً حول ماهية حدود أوروبا في تلك الفترة. و بالطبع أيضاً لا أحد يعتبر أي أميرة لبنانية بأنها أوروبية، إلا أن سفر الملايين من الناس عبر البحر الأبيض المتوسط كان بمثابة تذكير لنا بأن قارتي أوروبا و آسيا تقاسمتا هذا البحر القديم منذ الأزل.

كرستيان لايس، هو أستاذ اللاتينية و التاريخ القديم في جامعة ألتويرب و هو أستاذ مساعد في جامعة تامبيري حيث كان يعمل كزميل باحث في معهد البحوث الإجتماعية

Stuart Franklin
France. Strasbourg. May 2001.
The European Parliament
building.

France. Strasbourg. Mai 2001. Le
bâtiment du Parlement européen.

ستوارت فرانكلن
فرنسا. ستراسبورغ. مايو ۲۰۰۱.
مبنى البرلمان الأوروبي.

فرانسه. استراسبورگ. می ۲۰۰۱.
ساختمان پارلمان اروپا.

كيف يسير
عمل الإتحاد
الأوروبي؟

راه و چاه:
نحوه کار
اتحادیهی
اروپا

Rising From
the Ashes of
War: From
Bitter Enemies
to European
Union

Reconstruire
sur les
cendres de
la guerre :
quand des
ennemis jurés
créent l'Union
européenne

You have crossed thousands of kilometers to reach the European Union:

a bloc of 28 countries that have populations that already reflect hundreds of years of migration. Though the member nations that make up the European Union have distinct histories and traditions, they now share a body of laws and policies. (For more on that, see “Nuts and Bolts”).

But this wasn't always the case. Just 71 years ago, Europe lay in ruins after two world wars that involved more than 30 countries in Europe, Africa, North America, and Asia. This geography reflected the scope of European empires and colonialism, the means through which European countries sought to expand their influence in the world by exploiting other territories, where the residents almost universally did not welcome European presence. Countries that many of you have traversed — such as Turkey, Syria, Lebanon, Jordan, Palestine/Israel, and Iraq — had their borders drawn in the aftermath of those wars. ■

SHIFTING BORDERS: SYRIA AND TURKEY

In 1939, Turkey annexed the semiautonomous sanjak of Alexandretta from Syria as part of a secretive deal with France, which ruled Syria after World War I. Officially, the change of hands was based on a popular vote, overseen by the Turkish military, that declared Turks the majority people in the region and granted them power to secede from Syria. The referendum, which contradicted a 1936 French census that found Arabs outnumbered Turks 46 to 39 percent, was highly engineered; thousands of Turks born in the region but living outside it were shuttled back to skew the vote. But French collusion with Turkey — a violation of France's legal obligations to Syria — sealed the deal. In July of that year, the Turkish province of Hatay was born.

If Turkish dominance of the region was inflated before 1939, the dramatic demographic upheaval that followed soon made it a reality. Tens of thousands of Armenians and Arabic-speaking Christians, Sunnis and Alawites left their homes and moved to parts of

Vous avez parcouru des milliers de kilomètres pour rejoindre l'UE :

sachez que c'est un bloc de 28 pays hébergeant des peuples métissés par des siècles de migrations. Même si les États membres de l'Union ont des histoires et des traditions différentes, ils partagent aujourd'hui une base commune de lois et de politiques. [Pour en savoir plus, voir « Les rouages de l'Union européenne »]

Mais cela n'a pas toujours été le cas : il y a tout juste 71 ans, l'Europe était en ruine après avoir connu deux guerres mondiales impliquant plus de 30 pays en Europe, en Afrique, en Amérique du Nord et en Asie. Ces territoires reflètent l'étendue du colonialisme européen et son fonctionnement : les pays d'Europe ont cherché à répandre leur influence dans le monde en exploitant d'autres territoires, mais les habitants n'ont généralement pas souhaité accueillir la présence de ces Européens. C'est à la suite de ces guerres qu'ont été tracées les frontières de certains pays que beaucoup d'entre vous ont traversés, notamment la Turquie, la Syrie, le Liban, la Jordanie, l'Irak, la Palestine et Israël. ■

envers la Syrie — a fini par sceller l'accord. En juillet de la même année, la province turque de Hatay était née.

Si la domination turque de la région avait déjà pris de l'ampleur avant 1939, le bouleversement démographique qui s'ensuivit allait la rendre bien plus concrète. Des dizaines de milliers d'Arméniens, de chrétiens de langue arabe, de sunnites et d'alawites ont quitté leur maison pour s'installer dans les zones de la Syrie se trouvant au-delà des nouvelles frontières, désormais étendues. Beaucoup d'Arabes ont malgré tout choisi d'y rester et, malgré un projet concerté de turquification de la région, Hatay n'a jamais perdu son caractère syrien. Encore aujourd'hui, il est courant d'entendre des personnes d'origine turque parler l'arabe dans les rues des villes, comme à Antakya.

Depuis 2011, le caractère syrien de la région est redevenu une source de tension politique. On craint que l'arrivée en masse de réfugiés arabes à majorité sunnite, qui représentent aujourd'hui plus de 9% de la population de Hatay selon les estimations du gouvernement turc, puissent perturber l'équilibre communautaire fragile de la région, ou provoquer des débordements de violence. Déjà en plein cœur d'une dégradation de leurs relations avec le gouvernement turc, les médias contrôlés par l'État syrien ont commencé à poser la question de « l'occupation » de Hatay par la Turquie, après être restés relativement silencieux à ce sujet pendant des années. Hatay est l'une des deux seules provinces turques (sur 81 au total) qui refusent d'offrir des permis de séjour aux Syriens. Alors que les manifestations anti-réfugiés deviennent monnaie courante, on peut craindre que la porte d'entrée dans la région se ferme petit à petit.

FRONTIÈRES MOUVANTES: LA SYRIE ET LA TURQUIE

En 1939, la Turquie a annexé à la Syrie le sandjak (une division administrative) d'Alexandrette, suite à un accord secret avec la France, qui dominait la Syrie depuis la fin de la Première Guerre mondiale. Ce changement de pouvoir a eu lieu suite à un vote populaire, placé sous la surveillance de l'armée turque, qui a déclaré les Turcs peuple majoritaire dans la région, leur offrant ainsi la possibilité de faire sécession d'avec la Syrie. Ce référendum — en contradiction avec le recensement organisé par la France en 1936 qui indiquait que les Arabes étaient plus nombreux (46%) que le peuple turc (39%) — a été parfaitement orchestré : des milliers de Turcs nés dans la région, mais habitant ailleurs, ont été rapatriés pour influencer les résultats du vote. Mais la connivence que la France entretenait avec la Turquie — une violation de ses obligations légales

Henri Cartier-Bresson

Germany. Dessau. April 1945.
Much of the city was destroyed in World War II.

Allemagne. Dessau. Avril 1945.
Une grande partie de la ville a été détruite pendant la Deuxième Guerre mondiale.

هنري كارتير بريسون
ألمانيا. ديساو. 1945. الدمار الذي أصاب جزءاً كبيراً من المدينة خلال الحرب العالمية الثانية.

ألمان. دساو. أبريل 1945. بخش اعظم شهر در جنگ جهانی دوم ویران شده بود.

La Première et la Deuxième Guerre mondiale

Les pays européens, qui sont aujourd'hui des membres pacifiques de l'UE, ont combattu dans des camps différents et parfois opposés entre 1914 et 1918 (Première Guerre mondiale) et entre 1939 et 1945 (Deuxième Guerre mondiale). Pendant la Deuxième Guerre mondiale, l'Allemagne, l'Autriche, l'Italie et le Japon (baptisés les « forces de l'Axe ») ont combattu contre le Royaume-Uni, la France, les

Robert Capa

Germany. Wesel. March 24, 1945. Injured American paratroopers get treatment by members of the Army's medical corps.

Allemagne. Wesel. 24 mars 1945. Des parachutistes américains blessés sont soignés par les membres du corps médical de l'armée américaine.

روبرت كابا

ألمانيا. فيزل. ٢٤ مارس ١٩٤٥. المصابون من المظليين الأمريكيين أثناء معالجتهم من قبل الهيئة الطبية للجيش الأمريكي وذلك بعد هبوط لهمر و محاولة لهزمت النازيين.

ألمان. ويزل. ٢٤ مارس، ١٩٤٥. سربازان چتر باز آمریکایی مجروح پس از فرود ناگهان جهت مبارزه با نیروهای نازی، به دست اعضای سپاه پزشکی ارتش ایالات متحده آمریکا مداوا می‌شوند.

World War I and World War II

Syria behind the newly receded border. Many Arabs chose to remain, however, and, despite a concerted Turkification effort, Hatay never fully lost its Syrian character. Even today, it is common to hear ethnic Turks speak Arabic on the streets of cities like Antakya.

Since 2011, the region's Syrianness has re-emerged as a source of political friction. Some worry the influx of mostly Sunni Arab refugees, who now account for over 9 percent of Hatay's population (according to Turkish government estimates), could unsettle the region's delicate sectarian balance or trigger spillover violence. Meanwhile, amid soured relations with Ankara, Syrian state media have begun to raise the question of Hatay's "occupation" after years of relative silence on the matter. Hatay is one of only two Turkish provinces (out of 81) that refuse to offer Syrians residency permits, and as anti-refugee demonstrations grow more common, there are fears the welcome mat will wear thin.

European countries, which today are peaceful members of the EU, fought on different sides from 1914 to 1918 (World War I) and again from 1939 to 1945 (World War II). During WWII, Germany, Austria, Italy, and Japan (the Axis powers) fought against the United Kingdom, France, the United States, China, and what was then the Soviet Union (the Allied powers). WWI wiped out a generation of soldiers killed in trench warfare, and WWII was even deadlier, killing more than 60 million people worldwide, most of them civilians, or about 3 percent of the prewar population.

This included Germany's deliberate extermination of certain groups of people during the Holocaust, totaling 11 million. By far, the majority of those killed came from European Jewish communities (6 million). Other targeted groups were Roma (up to 220,000), ethnic Slavs (mostly Poles, Serbs, Russians), people with mental and physical disabilities, black people, socialists, political prisoners, and homosexuals.

WWII was the first war that saw the use of nuclear weapons. The United States dropped nuclear bombs on the Japanese cities of Hiroshima and Nagasaki, killing 220,000 residents immediately or soon after the blasts.

États-Unis, la Chine et l'Union soviétique de l'époque (baptisés les « Alliés »). La Première Guerre mondiale a décimé une génération entière de soldats, tués dans ce qu'on a appelé « la guerre de tranchées », et la Deuxième Guerre mondiale a été encore plus meurtrière, tuant plus de 60 millions de personnes, pour la plupart des civils, c'est-à-dire environ 3% de la population mondiale.

Ces tueries incluent l'extermination délibérée par l'Allemagne de certaines catégories de personnes pendant l'Holocauste, soit 11 millions de morts au total. La plus grande majorité d'entre elles provenait des communautés juives d'Europe (6 millions de personnes). Les autres cibles de cette extermination étaient les Roms (220 000 personnes), les personnes d'origine slave (principalement des Polonais, Serbes et Russes), les personnes handicapées physiquement ou mentalement, les Noirs, les socialistes, les prisonniers politiques et les homosexuels.

La Deuxième Guerre mondiale est le premier conflit qui a eu recours à l'utilisation d'armes nucléaires. Les États-Unis ont largué des bombes nucléaires sur les villes de Hiroshima et Nagasaki, au Japon, tuant 220 000 habitants sur le coup et dans les jours suivant les explosions.

En plus d'avoir détruit des usines, des exploitations agricoles, des immeubles, des maisons et d'autres infrastructures, la Deuxième Guerre mondiale a provoqué des déplacements massifs de personnes à travers les frontières des pays. Suite à la guerre, les limites des États ont été redessinées, modifiant radicalement l'aspect de l'Europe.

Entre le début de la Deuxième Guerre mondiale et 1950, l'Union soviétique et ses alliés ont expulsé environ 12 millions d'Allemands ethniques (des populations d'ascendance allemande) des territoires qu'ils contrôlaient, dont les zones cédées par l'Allemagne, ainsi que celles qui se situaient dans les anciennes frontières (datant d'avant la guerre) de la Pologne, de la Hongrie et de ce qui était alors la Tchécoslovaquie, un pays fondé après la Première Guerre mondiale. On estime qu'environ 7,8 millions de personnes ont été déplacées vers l'Allemagne de l'Ouest, et 3,5 millions vers l'Allemagne de l'Est. ▶

IRA, 53 ANS, GUIDE-CONFÉRENCIÈRE DE MUSÉE, FRIEDLAND, ALLEMAGNE

J'ai rencontré mon mari, Victor, en 1973. C'était lors d'un cours du dimanche à l'église évangélique dans la banlieue de Sigulda, en Lettonie. Le pays faisait alors partie de l'Union

soviétique. Victor était mon professeur et me donnait des cours en secret. L'Union soviétique avait interdit la religion et persécutait les protestants allemands comme nous. La logique était la suivante : Hitler était allemand, nous aussi, donc nous étions censés être des collaborateurs de son régime.

Notre position ne facilitait pas notre vie en Lettonie, bien au contraire. Un matin, à l'école primaire, peu après Pâques, ma professeure m'a montrée du doigt en pleine classe, parce que j'étais allée à la messe avec ma famille. Elle s'était engagée contre les Allemands pendant la Deuxième Guerre mondiale et par conséquent n'aimait pas les enfants allemands. Elle était méchante. Les choses se sont envenimées ce jour-là.

Elle m'a demandé : « Est-ce vrai que tu es allée à l'église ? Qui t'a accompagnée ? » C'était un véritable interrogatoire, et j'ai choisi de dire la vérité. Elle m'a alors fait jurer devant toute la classe : « Je n'irai plus jamais à l'église. Je ne croirai plus jamais en ce Dieu. »

Victor, qui avait émigré en Allemagne avant moi, envoyait des lettres à l'église évangélique, à destination de ses élèves du cours du dimanche. Nous n'étions pas encore amoureux à cette époque, mais ses mots me réconfortaient. Je savais combien l'Allemagne de l'Ouest était différente. Je savais qu'on pouvait y trouver la liberté. De moins en moins d'Allemands restaient en Lettonie et nous voulions réintégrer notre communauté.

J'avais 14 ans quand nous avons déménagé en Allemagne de l'Ouest, en octobre 1977. Je me souviens de la nuit de mon arrivée [au camp de transit] de Friedland. Je restais au beau milieu des rails qui menaient au camp. Les géraniums étaient en fleurs. Les infirmières nous apportaient du café et du chocolat chaud. Ma mère a pleuré lorsqu'elle a entendu les cloches de l'église. Elle était très croyante, et n'en avait encore jamais entendu sonner.

Après cet accueil très chaleureux, les choses ont rapidement changé. J'étais Allemande, mais j'étais bien différente : mes vêtements, ma coupe de cheveux, mon accent...

En Lettonie, les filles portaient encore des minijupes, alors que ce n'était plus du tout la mode en Allemagne. Ce qui faisait fureur, c'étaient les jupes qui arrivaient au genou. Heureusement, sur le chemin de Friedland, nous nous étions arrêtés à Riga, et ma mère m'y avait acheté une jupe à carreaux rouges parfaite, et une

In addition to devastating factories, farms, buildings, homes, and other infrastructure, WWII set off massive movements of people across national borders, which were redrawn in the aftermath of the war, dramatically reshaping Europe.

By 1950, the Soviet Union and its allies expelled about 12 million ethnic Germans from their territories, including areas ceded by Germany, as well as lands within the prewar borders of mostly Poland, Hungary, and what was then Czechoslovakia, a country established after WWI. An estimated 7.8 million moved to West Germany and 3.5 million to East Germany. ▶

IRA, 53, MUSEUM DOCENT, FRIEDLAND, GERMANY

My husband, Viktor, and I met in Sunday school at the evangelical church in a suburb of the city of Sigulda, Latvia, a part of the Soviet Union in 1973. He was my teacher back then. Our classes were secret. The USSR had banned religion and persecuted German Protestants like us. The rationale went like this: Hitler was German, and we were German, so we must be collaborators with his regime.

This made life in Latvia pretty difficult. One morning after Easter, my grade school teacher singled me out in class for having attended church with my family. She used to be a partisan against the Germans during World War II and didn't like German children. She was mean, and things got very ugly that day.

She asked me, "Is this true that you went to church? Who went with you?" It felt like a cross-examination. I told her the truth. In front of the entire class she made me say, "I will never go to church again. I will never believe in this God again."

Viktor, who immigrated to Germany before I did, wrote letters to our Sunday class at the evangelical church. We weren't in love back then, but his words supported me. I knew that West Germany was different. I knew there was freedom. Fewer and fewer Germans stayed behind, and we wanted to be a part of our community again too.

We moved to West Germany when I was 14, in October 1977. I remember the night I arrived in [the transit camp at] Friedland. I was standing on the train tracks leading to the camp. Geraniums blossomed. Nurses brought coffee and hot chocolate. My mother cried when she heard the church bells ring. She was very religious, and

she had never heard them in her life.

After the warm welcome, things changed. I was German but also different — the way I dressed, my hair, my accent.

Back in Latvia, girls were still wearing miniskirts, while German fashion had moved on. Knee-length skirts were all the rage here. Luckily, my mother had bought me a red checkered skirt that was just right and a blue jacket in Riga on our way to Friedland. The outfit looked beautiful. I wore it to school every day. But because it was the only set of clothes I owned that I liked, girls started bullying me, saying I didn't wash myself, that I was dirty.

My dad didn't allow me to cut my hair. So I wore it in two thick braids — not cool at all. One day some girls at school put my hands behind my back while they untied my hair and smeared makeup on my face. They wanted to snap a picture of me and said they would submit it to "Bravo," a popular youth magazine. "Now you're like us," they said, laughing.

But of course, I wasn't. I learned to speak German at home and from Bibles that Viktor had given me. At school, my teachers put me in the lowest grade, thinking I wasn't smart. My grammar just wasn't the same as theirs. Because I emigrated from the USSR, they put me there. It was up to me to find my way out.

I worked very hard to improve my language skills, until only my appearance hinted at my background. I graduated as a certified nurse in 1984 — top of my class of 33 — and went back to school years later, in 1998, and studied landscape architecture.

One day at work I read a newspaper article about the Friedland camp. It had just opened a museum. It still is the main point of entry for ethnic Germans [and others] migrating here, since WWII. I quit my job and started working here as a guide in April 2016.

During tours, I tell newcomers it's not going to be easy. Had I maybe assimilated more quickly, had I cut my hair against the will of my father or bought other clothes, things could have been easier. But I felt at the time I could not give up on who I was — not in the USSR, where my faith was forbidden, not here.

So look for advice from people you trust, just as I sought support from Viktor. We married, and now he is a minister and marriage counselor in Germany. I hope my experiences can mean something for refugees.

veste bleue. Cet ensemble était très beau. Mais comme c'étaient les seuls vêtements que j'avais dans ma garde-robe, je les portais tous les jours à l'école. Les autres filles ont donc commencé à me persécuter en disant que je ne me lavais jamais, et que j'étais sale.

Mon père m'interdisait de me faire couper les cheveux. Alors je me faisais deux tresses épaisses, ce qui n'était pas du tout cool à l'époque. Un jour, à l'école, des filles m'ont tenu les mains dans le dos, pendant qu'elles détachaient mes cheveux et étalaient du maquillage sur mon visage. Elles voulaient prendre une photo de moi et m'ont dit qu'elles l'enverraient à Bravo, un magazine très populaire chez les jeunes. « Maintenant, tu es comme nous », ont-elles dit, en riant.

Bien entendu, je n'étais pas comme elles. J'avais appris à parler allemand à la maison, en lisant de vieux exemplaires de la Bible que Victor m'avait donnés. À l'école, mes professeurs m'avaient mise dans la classe du niveau le plus bas, croyant que je n'étais pas assez intelligente. En fait, c'est juste que nous n'avions pas appris la même grammaire. Mais puisque je venais d'Union soviétique, ils m'avaient mise dans ce groupe. C'était à moi de trouver une porte de sortie.

J'ai énormément travaillé pour améliorer mon niveau d'allemand, et au final, seule mon apparence pouvait trahir mes origines. J'ai obtenu mon diplôme d'infirmière en 1984 – en

tête de ma classe de 33 étudiants – et je suis retournée à l'école quelques années plus tard, en 1998, pour étudier l'architecture du paysage.

Un jour, au travail, j'ai lu un article sur le camp de Friedland. Un musée venait d'y être inauguré. C'est, encore aujourd'hui et depuis la Deuxième Guerre mondiale, le principal point d'entrée des Allemands ethniques [populations d'ascendance allemande] ainsi que d'autres populations qui veulent émigrer ici. J'ai alors quitté mon ancien emploi et j'ai commencé à travailler comme guide dans ce musée en avril 2016.

Pendant les visites guidées, j'explique aux nouveaux arrivants que ça ne va pas être facile pour eux. Peut-être que si j'avais intégré plus rapidement la culture allemande, coiffé mes cheveux comme je l'entendais ou acheté d'autres vêtements, les choses auraient été plus simples pour moi. Mais je crois qu'à l'époque je n'étais pas prête à renier qui j'étais : ni en Union soviétique, où ma religion était interdite, ni ici, en Allemagne.

Je crois donc qu'il faut toujours demander conseil aux gens à qui l'on fait confiance, de la même façon que j'ai cherché du soutien auprès de Viktor. Nous nous sommes finalement mariés, et il est aujourd'hui pasteur et conseiller conjugal en Allemagne. J'espère que mon expérience pourra apporter quelque chose aux réfugiés.

David Seymour

Austria. Vienna. 1948.
In a camp for displaced people, children from Sudetenland, an area of what was then Czechoslovakia with a large German minority that were annexed by Nazi Germany in the run-up to World War II.

Autriche. Vienne. 1948.
Dans un camp de réfugiés, des enfants originaires de la région des Sudètes, une zone de la Tchécoslovaquie de l'époque annexée par l'Allemagne nazie juste avant la Deuxième Guerre mondiale, et dans laquelle vivait une grande communauté d'Allemands, population minoritaire dans le pays.

ديفيد سيمور

النمسا. فيينا. ١٩٤٨. أطفال من السويدية في مخيم للنازحين، السويدية منطقة في تشيكوسلوفاكيا السابقة يقطنها غالبية من الألمان، قامت ألمانيا النازية بضمها قبيل الحرب العالمية الثانية.

اتريش. وين. ١٩٤٨. در يك كمب أوارگان، كودكان اهل سوذتنلند، مناطق از چكسلاواكي سابق با اقلیت آلماني بزرگ كه پیش از آغاز جنگ جهانی دوم توسط آلمان نازی ضمیمه گردید.

Globally, 60 million people were displaced after WWII. This is equal to current levels of worldwide displacement but less percentagewise than Syrians' displacement: About 9 million people out of a total of 22 million live away from their homes. ■

The Cold War

The end of WWII in 1945 marked the start of the Cold War, which lasted until 1991. The Cold War is a term used to describe the rivalry between the Soviet Union and the United States and their respective allies. Both spheres vied for influence worldwide. Though they never faced each other on the battlefield in their countries, they backed opposing sides in conflicts around the globe, including Afghanistan.

In Europe an imaginary border — fenced and patrolled by armed guards — called the Iron Curtain split the continent in two parts: the countries of the

West (mostly members of the North Atlantic Treaty Organization, or NATO) and those of the East (those under the influence of the Soviet Union).

During the Cold War, the curtain was most visible in Germany, which was divided into two countries: West and East Germany. The city of Berlin, in the eastern part, was also split, and in 1961 the communist government of East Germany built a wall around West Berlin to keep large numbers of people from crossing to the West.

While emigration from the East was restricted during the Cold War, about 200,000 Hungarians fled to Austria and Yugoslavia during the 1956 Hungarian uprising against their Soviet-controlled government. The revolution was quickly crushed by the Soviets, who retained control until the end of the Cold War.

About 300,000 Slovaks and Czechs, citizens of what was then Czechoslovakia, fled in 1968, after the Soviets invaded the country to crush a short-lived rebellion against the Soviet-controlled regime. ■

Thomas Hoepker
Germany. Berlin. 1990. After the Berlin Wall fell, on a remaining part Dmitri Vrubel painted "The Kiss," a re-creation of a 1979 photograph of Soviet and East German leaders Leonid Brezhnev and Erich Honecker.

Allemagne. Berlin. 1990. Après la chute du mur de Berlin, sur un morceau non détruit, l'artiste Dmitri Vrubel a peint Le Baiser de la fraternité, une relecture d'une photo de 1979 montrant les leaders soviétique et est-allemand Léonid Brejnev et Eric Honecker.

توماس هوبكر
ألمانيا. برلين. ١٩٩٠. بعد سقوط الجدار، «القبلة»، لوحة لديمتري فروبيل كما تبدو على الجزء المتبقي من الجدار، وهي رسم للصورة التي التقطت في عام ١٩٧٩ بين الزعيم السوفيتي ليونيد بريجنيف وزعيم ألمانيا الشرقية إريك هونيكير.

ألمان، برلين، ١٩٩٠. پس از سقوط دیوار برلین، دیمتري وروبل روی قسمت باقی مانده از دیوار نقاشی «بوسه» را کشید. این نقاشی بازسازی عکس سال ١٩٧٩ رهبران کمونیست و آلمان شرقی، لتونید برژنف و اریش هونیکر، است.

En tout, 60 millions de personnes ont été déplacées suite à la Deuxième Guerre mondiale. Ce chiffre équivaut au niveau actuel de migration dans le monde, mais il est moins élevé en proportion que le nombre de Syriens en exil : environ 9 millions d'entre eux vivent en dehors de leur pays, sur un total de 22 millions. ■

La guerre froide

La fin de la Deuxième Guerre mondiale a marqué le début de la guerre froide, qui durera jusqu'en 1991. La guerre froide est une expression utilisée pour décrire la rivalité entre l'Union soviétique d'un côté, et les États-Unis et leurs alliés de l'autre. Les deux camps étaient alors en compétition pour établir leur influence sur le monde entier. Ils ne se sont jamais affrontés dans leur propre pays, mais ils soutenaient certaines forces dans les différents conflits autour du monde, et notamment en Afghanistan. ▶

KHADIJA ZAMOURI, 49 ANS, DÉPUTÉE, BRUXELLES, BELGIQUE

Mes professeurs n'auraient jamais cru que je deviendrais députée. J'étais une enfant d'origine marocaine, née en Belgique, dont les parents étaient analphabètes. Mais mon parcours prouve que quiconque peut réaliser ses rêves s'il a accès à une éducation de qualité et si quelqu'un croit en lui.

Mon père a quitté le Maroc pour la Belgique en 1965, lorsque le gouvernement avait besoin de main-d'œuvre immigrée. La Deuxième Guerre mondiale s'était terminée peu de temps avant, et il y avait beaucoup à faire : construire des métros, des ponts, des usines... Et il n'y avait pas assez de monde pour cela.

Mon père avait 20 ans et ma mère 17 lorsqu'ils sont partis de Tétouan.

Il a trouvé un emploi chez Umicore, une société métallurgique d'Anvers, où il a travaillé pendant 45 ans.

J'étais le premier enfant de mes parents à naître en Belgique, en 1967. Mes 10 frères et sœurs et moi-même parlions arabe à la maison. J'ai appris le néerlandais progressivement. Cela m'a fait prendre du retard à l'école. Un jour, en cours au lycée, ma professeure de néerlandais a lu ma dissertation à voix haute et a déclaré que c'était le plus mauvais devoir qu'elle n'ait jamais eu à corriger. Je n'ai jamais oublié cette humiliation. Cela a provoqué en moi une grande frustration.

Ma mère m'a toujours dit que l'éducation était la seule chose qui pouvait sauver une femme d'une vie misérable, d'une vie, selon elle, opprimée par un mari. « Si tu échoues à l'école, tu devras rester à la maison et te marier. » C'était ma plus grande crainte.

J'ai donc étudié comme une folle et, âgée d'à peine 20 ans, j'ai transformé ma frustration en activisme pour la justice sociale.

Après avoir terminé mes études à 20 ans, j'ai fait ma demande de nationalité belge. Pour enseigner, il fallait être belge. Je suis ainsi devenue la première enseignante de la région issue de l'immigration. J'ai ensuite emménagé à Bruxelles pour enseigner aux nouveaux arrivants – réfugiés, immigrés – au sein du centre communautaire Le Foyer. Plus vite vous améliorez vos compétences linguistiques, plus vite vous vous intégrez.

L'une des raisons pour lesquelles je souhaitais devenir enseignante était le besoin de réformer le système éducatif et l'enseignement des langues. Enfant, on m'obligeait à apprendre par cœur d'interminables listes de vocabulaire, et non à déduire le sens des mots d'un contexte élargi. Et je suis convaincue que l'inverse aurait été plus efficace : apprendre les mots en découvrant le monde, et pas l'inverse.

Si vous demandez à une étudiante syrienne d'écrire sur son périple jusqu'en Europe et qu'elle ne parle pas la langue locale, cela ne devrait pas être un problème. C'est là que commence notre travail d'enseignant. Il faut lui apporter tout notre soutien pour qu'elle puisse raconter son histoire en toute confiance. Je le sais car j'ai vécu la situation inverse, et je sais combien cela est douloureux.

Mon travail a attiré l'attention des politiques. J'étais une femme, immigrée, néerlandophone et déterminée à influencer sur le destin de ma communauté.

On m'a demandé d'entrer en politique en 1999, 10 ans après mes débuts d'enseignante. Je

Jean Gaumy
Germany. 1977. The border zone between East and West Germany, near Kassel.

Allemagne. 1977. La zone-frontière entre l'Allemagne de l'Est et l'Allemagne de l'Ouest, près de Cassel.

جين غومي
ألمانيا. 1977. المنطقة الحدودية بين ألمانيا الشرقية و ألمانيا الغربية بالقرب من كاسل.

ألمان. 1977. ناحيهى مرزى بين ألمان شرقى و ألمان غربى، در نزيكى شهر كسل.

Burt Glinn
Germany. West Berlin. 1961. East German workman bricking up window that is to become part of the wall dividing the city.

Allemagne. Berlin-Est. Été 1961. Un ouvrier bouche une fenêtre avec des briques, une construction qui allait faire partie du mur de Berlin.

بيرت غلين
ألمانيا الشرقية. برلين الشرقية. صيف عام 1961. عامل يضع الطوب على إحدى النوافذ التي أصبحت جزءاً من جدار برلين الذي يقسم المدينة.

ألمان شرقى. برلين شرقى. تابستان 1961. يك كارگر برای تکميل ديوار برلين، پنجره‌اى را با آجر پر مى‌کند.

West Germany, Italy, Luxembourg, and Belgium. Most of those people came from India, Morocco, and Algeria. More than 1 million Algerians moved to France alone. One-third of the workers migrated from elsewhere in Europe, mostly Italy. Countries without major colonies, such as Germany, recruited guest workers, mainly from Turkey, as well as from Italy, Greece, Portugal, Spain, and what was then Yugoslavia. By 1973, 10 percent of Germany's population was foreign-born. After WWII, reconstruction of Europe would have been impossible without the millions of guest workers who took up jobs in construction and mining.

Their arrival was regulated by agreements between countries that foresaw temporary employment and, at some point, a return home. Many workers stayed, however, and raised families in Europe.

suis devenue membre du Parlement flamand en 2011, où j'ai travaillé sur l'amélioration de l'accès à l'éducation pour les minorités. Je voulais réussir là où mes professeurs avaient échoué : assurer une éducation de qualité aux immigrés dans un environnement stimulant.

J'ai serré mes deux poings et pleuré pendant les commissions parlementaires lorsqu'on débattait sur les chiffres. Comment était-ce possible que 30% de nos enfants issus de l'immigration soient envoyés dans des établissements d'éducation spécialisée ou de formation professionnelle ? Est-ce que nos enfants sont globalement moins intelligents, ou bien s'agissait-il de discrimination structurelle ?

Bien que j'aie eu la chance de trouver un emploi lorsque le taux de chômage était encore faible, j'ai toujours eu l'impression que je ne comptais pas autant que mes collègues blancs. Les gens pensent encore aujourd'hui que les candidats avec un nom occidental sont meilleurs que les autres. C'est difficile de faire évoluer les mentalités et de faire arriver à croire que « l'autre » est aussi bon, ou bon d'une autre façon.

J'ai remarqué ça avec mes fils, âgés de 21 et 23 ans, qui parlent quatre langues. Leurs compétences leur ouvrent de nombreuses portes, mais ils veulent tous deux quitter la Belgique. Ils ressentent vivement la ségrégation au sein de notre société, cette différence entre « eux » et « nous ». Ce fossé s'est tellement agrandi que cette discrimination leur coûte encore plus qu'à moi.

Mon cadet, qui fait des études d'économie à l'Université libre de Bruxelles, se retrouve toujours dans des groupes de travail avec des immigrés d'origine marocaine ou kosovare. On ne trouve jamais un Belge blanc dans son groupe. Comment est-ce possible ? Il n'y a jamais un Jan, un Pietje ou une Sofie à ses côtés. Ça me fait mal de réaliser qu'ils sont la troisième génération d'immigrés dans ce pays et qu'ils ne se sentent pas encore chez eux.

Je ne veux pas que les réfugiés en fassent aujourd'hui l'expérience, ou bien qu'ils vivent la même chose que mes parents analphabètes il y a 50 ans, qui n'ont pas su se frayer un chemin dans la société belge. Les réfugiés ont le droit à l'information afin de ne pas perdre leur temps et leurs enfants doivent pouvoir être scolarisés tout de suite. Je ne veux vraiment pas qu'ils perdent deux générations, comme cela a été notre cas.

Aujourd'hui, en tant que députée à Bruxelles, j'organise des visites guidées avec des

réfugiés pour leur dire : « Regardez, vous pouvez vraiment devenir qui vous voulez si vous travaillez en ce sens, et que vous trouvez les bonnes personnes pour vous guider. N'acceptez jamais les conseils d'un professeur qui ne croit pas en vous. »

Une frontière imaginaire baptisée « le rideau de fer », clôturée et surveillée par des gardes armés, séparerait le continent européen en deux zones : d'un côté les pays de l'Ouest (pour la plupart membres de l'OTAN : l'Organisation du Traité de l'Atlantique nord ; en anglais, NATO : North Atlantic Treaty Organization), de l'autre les pays de l'Est (sous l'influence de l'Union soviétique).

Pendant la guerre froide, le rideau de fer était principalement visible en Allemagne, qui était divisé en deux pays distincts : l'Allemagne de l'Ouest et l'Allemagne de l'Est. La ville de Berlin, située à l'Est, était aussi coupée en deux. En 1961, le gouvernement communiste de l'Allemagne de l'Est a construit un mur autour de Berlin-Ouest pour empêcher la population de passer à l'Ouest.

L'émigration depuis les pays de l'Est était interdite pendant la guerre froide. Mais en 1956, pendant l'insurrection de Budapest contre le gouvernement contrôlé par l'Union soviétique, environ 200 000 Hongrois ont fui vers l'Autriche et la Yougoslavie. Les Soviétiques ont rapidement écrasé cette révolution, avant de garder le contrôle du pays jusqu'à la fin de la guerre froide.

Environ 300 000 Slovaques et Tchèques, alors citoyens du pays qu'on appelait la Tchécoslovaquie, ont fui en 1968, après que les Soviétiques avaient envahi le pays pour écraser une révolte de courte durée contre le régime contrôlé par l'Union soviétique. ■

Les migrations de travail

Les décennies suivantes ont été marquées par une migration continue, due à des motifs différents : les besoins de main-d'œuvre en Europe de l'Ouest, la fin de la guerre froide et les violences ethniques des guerres en Yougoslavie ont provoqué le déplacement de plus de 2 millions de personnes. Avant vous, beaucoup d'autres gens venant du monde

Labor migration

The following decades saw continued migration for a variety of reasons: labor needs in Western Europe, the end of the Cold War, and the ethnic violence of the Yugoslav wars, which displaced more than 2 million people. Your journey across Europe is just one of many made by people before you from all over the world, including millions of Germans.

During the 1950s and '60s, when the economy of Western Europe boomed after its postwar reconstruction, millions of workers from inside and outside Europe moved to the more affluent north and west of the continent. Many moved from what had been European colonies. About 8 million work permits were issued in the U.K., France, the Netherlands,

Many of their children would eventually become citizens of these host countries. But citizenship did not guarantee their integration, with high unemployment figures among that second generation across Europe. A number of factors — such as poor access to universities, housing policies that created disadvantaged neighborhoods, and discriminatory labor practices that shut immigrants out of the job market — have hindered their full integration. ▶

**KHADIJA ZAMOURI, 49,
PARLIAMENTARIAN,
BRUSSELS, BELGIUM**

My teachers never guessed I would become a parliamentarian. I was a Moroccan born in Belgium whose parents were illiterate. But my path proves anyone can realize their dreams if they have access to quality education and someone who believes in them.

My father moved from Morocco to Belgium in 1965, when the government needed a lot of immigrants to work. World War II had ended not that long ago, and there was just so much to do — build metros, bridges, factories — and not enough people to do it.

He was 20 years old, and my mother was 17 when they left Tétouan.

He got a job at Umicore, a metals company in Antwerp, where he worked 45 years of his life.

I was my parents' first child to be born in Belgium, in 1967. My 10 siblings and I spoke Arabic at home, and I only gradually learned to speak Dutch. This set me back in school. When I was in high school, my Dutch teacher read my essay to our class and said it was the worst she had ever graded. I'll never forget the humiliation. It really frustrated me.

My mother always said education was the only thing that could save a woman from a miserable life — one in which, in her view, a woman is oppressed by her husband. "If you fail at school, you'll have to stay home and marry." That was my biggest fear.

So I studied like mad, and in my early 20s turned my frustration into social justice activism.

After I graduated at age 20, I applied for Belgian citizenship. If you wanted to teach, you needed to be Belgian. I became the region's first teacher of immigrant descent and later moved to Brussels to teach newcomers — refugees,

immigrants — in a De Foyer community center. The faster you improve your language skills, the faster you can integrate.

One reason I wanted to become a teacher was to change our educational system and the way we teach language. As a child, I was told to memorize words from vocabulary lists, not deduce them from a wider context. But I believed the reverse would have been more effective — to discover words in a world, not the other way around.

If we ask a Syrian student to write about her journey to Europe but she doesn't speak the local language, that shouldn't be a problem. That's where we start as a teacher. We need to support her to confidently tell her story. I know because I've lived the reverse, and know how much pain I suffered.

My work caught the attention of politicians. I was an immigrant, a woman, Dutch-speaking and committed to changing the fate of my community.

I was asked to enter politics in 1999, 10 years after I started teaching. I became a member of the Flemish Parliament in 2011, where I worked on improving access to education for minorities. I wanted to set right what my teachers had failed to do: provide quality education to immigrants in an encouraging environment.

I balled up my fists and cried in committee sessions when I debated the numbers. How could it be that we sent 30 percent of our immigrant children population to special-needs schools or vocational training institutions? Are our children collectively less intelligent, or is there something else, like structural discrimination, going on?

While I was lucky and got a job when unemployment was low, I've always had the feeling I didn't count as much as my white counterparts. People today still think job applicants with a Western name are better than others. It's a mentality that's very difficult to change, believing that the "other" is as good or good in a different way.

I notice it with my sons, ages 21 and 23, who speak four languages. Their skills open up a lot of opportunities, but both want to leave Belgium. They keenly feel the segregation in society, the difference between "them" and "us." That chasm has widened so much that discrimination sets them back even more than me.

My youngest son, who majors in economics at the Free University of Brussels, is always in study groups with immigrants — Moroccans, Kosovars. Never is there a white Belgian in his group. How

entier ont déjà fait ce même voyage à travers l'Europe, et notamment des millions d'Allemands.

Pendant les années 1950 et 1960, au moment de la reconstruction d'après-guerre, l'Europe de l'Ouest est en plein boom économique : des millions de travailleurs d'Europe, mais aussi d'ailleurs, sont allés s'installer dans les zones plus prospères au nord et à l'ouest du continent. Beaucoup d'entre eux ont quitté des territoires qui étaient alors des colonies européennes. Au total, ce sont près de 8 millions de permis de travail qui ont été distribués au Royaume-Uni, en France, aux Pays-Bas, en Allemagne de l'Ouest, en Italie, au Luxembourg et en Belgique. La plupart des migrants venaient d'Inde, du Maroc et d'Algérie. Plus d'un million d'Algériens sont arrivés seuls en France. Un tiers des travailleurs était originaire d'un autre pays d'Europe, principalement d'Italie. Quant aux pays qui n'avaient pas de grandes colonies, comme l'Allemagne, ils ont embauché des travailleurs de Turquie, mais aussi d'Italie, de Grèce, du Portugal, d'Espagne et d'ex-Yougoslavie. En 1973, 10% des habitants de l'Allemagne étaient nés

dans un autre pays. Ainsi, après la Deuxième Guerre mondiale, la reconstruction de l'Europe aurait été impossible sans les efforts des millions de travailleurs invités, qui ont accepté des emplois dans la construction et l'exploitation de charbon et de l'acier.

Leur arrivée en Europe était réglementée par des accords entre les pays, qui prévoyaient un emploi temporaire, suivi d'un retour au pays d'origine du travailleur. Pourtant, beaucoup d'entre eux sont restés et ont élevé leur famille en Europe. Ainsi, la plupart des enfants de travailleurs immigrés sont finalement devenus des citoyens de leur pays d'accueil. Cependant, leur nouvelle citoyenneté n'a pas forcément garanti leur intégration, et le niveau de chômage de cette deuxième génération était très élevé dans toute l'Europe. À l'origine de cette intégration difficile et donc incomplète, on trouve un accès inégal aux universités, des politiques de logement qui ont produit un déséquilibre entre les quartiers, et des pratiques salariales discriminatoires qui ont exclu les immigrés du marché du travail. ▶

Gilles Peress
Germany. Munich. 1973. A dormitory for Turkish workers, most of them street cleaners.

Allemagne de l'Ouest. Munich. 1973. Un dortoir pour travailleurs turcs, dont la plupart sont employés pour nettoyer les rues.

غيزل بيريس
ألمانيا. ميونيخ. ١٩٧٣. مهجع للعمال الأتراك، معظمهم من عمال النظافة.

٢٤. ألمان غربي. ميونيخ، ١٩٧٣. خوابگاه کارگران ترک. آن‌ها اکثراً رفنگر هستند.

can that be? Why is there never a Jan, Pietje or Sofie with him? It pains me to realize that they are the third generation of immigrants in this country but they still feel as if they don't belong.

I really don't want refugees today to repeat this experience or live through what my parents, who were illiterate and didn't know how to navigate Belgian society, experienced 50 years ago. Refugees have a right to information so that they don't waste time and their children can attend school right away. I really don't want them to lose two generations, as we did.

Today, as a parliamentarian in Brussels, I give tours to refugees to say, "Look, you can really become whoever you want if you work for it and find the right people to guide you. Don't take any advice from teachers who don't believe in you."

While labor recruitment largely came to a halt after the first oil price shock in 1973, immigration continued through family reunification. In the 1970s, about 240,000 people per year joined family members in Europe. ■

The End of the Cold War

Then in the early 1980s, as the power of the Soviet Union waned, millions of people, including more than 4 million ethnic Germans, caught up in the Cold War started to find their way to Europe. Afghans, Vietnamese, Iranians, and Tamils also sought refuge here. They fled the chaos that erupted in their countries as communist regimes crumbled and, with them, some of the obstacles to free travel to the West. ▶

Patrick Zachmann

France, Sarcelles. 1989. The Ly family, originally from Vietnam.

France, Sarcelles. 1989. La famille Ly, originaire du Vietnam.

باتريك زاكمان
فرانسه، سارسل، ١٩٨٩. عائلة لي، من
أصول فيتنامية

٢٦. فرانسه، سارسل، ١٩٨٩. خانواده
لي، اصالتا ويتنامی.

LUA NGUYEN THI, 62 ANS, RESTAURATRICE, FRANCFORT, ALLEMAGNE

Un jour, en 1973, à Saïgon, j'ai reçu une lettre qui provenait de Hanovre, en Allemagne. Elle était de Liem, un étudiant vietnamien en échange à l'université Gottfried Wilhelm Leibniz. Nous ne nous étions jamais vraiment parlé avant son départ de Saïgon, nous n'étions que de simples connaissances. Mais il a eu le coup de foudre pour moi juste avant de partir. Bien sûr, il a réalisé combien il m'aimait une fois que 9 500 kilomètres nous séparaient. Il a donc décidé de m'écrire. Sa première lettre m'a surpris, mais comme il était charmant, j'ai répondu.

Nous nous sommes écrit pendant neuf ans. Il me racontait sa vie en Allemagne, combien la nourriture lui semblait étrange, combien l'hiver était froid et solitaire, et combien Saïgon lui manquait. Je lui racontais ma vie, mes études et mes histoires de famille. Je lui ai demandé de m'envoyer des photos de la neige. Je n'en avais encore jamais vu.

La guerre du Vietnam contre les forces américaines occupait aussi beaucoup de place dans notre correspondance. Le conflit avait amené l'héroïne dans les rues de Saïgon, et je lui racontais combien la criminalité avait augmenté dans notre quartier à cause de cela. Je lui écrivais que, même s'il y avait de moins en moins d'affrontements, il y avait de plus en plus de victimes dans chaque camp.

Je crois que mes histoires l'ont rendu encore plus patriotique. Il s'est lié avec d'autres étudiants vietnamiens en Allemagne, des gens avec qui nous sommes toujours amis aujourd'hui, des gens avec qui il chantait, protestait et levait des fonds. La guerre nous a réunis, d'une certaine façon.

Il est revenu quelques fois au Vietnam pendant toutes ces années. La première fois, c'était juste avant la fin de la guerre. Il voulait me connaître en personne. Il est venu me chercher à la sortie des cours et m'a emmenée au cinéma voir « Les Temps modernes » de Charlie Chaplin. J'étais si heureuse d'être avec lui.

La deuxième fois qu'il est venu, c'était quatre ans après la fin de la guerre. Le Vietnam était devenu une république socialiste dirigée par les Nord-Vietnamiens. La famine régnait. Mon frère a été emprisonné et a passé plusieurs années dans un camp de rééducation pour s'être battu dans l'armée sud-vietnamienne. Liem et moi,

nous nous sommes mariés et je suis tombée enceinte. Tout a changé à la naissance de notre fils Luan. Nous savions qu'il était alors devenu impossible pour nous de vivre au Vietnam.

Liem est donc reparti en Allemagne après notre mariage et m'a aidée à déposer une demande de regroupement familial dans le cadre d'un programme d'accueil de réfugiés vietnamiens, pendant qu'il avait encore son visa étudiant. Ernst Albrecht, le gouverneur de la Basse-Saxe, où vivait Liem, avait mis en place ce programme quelques années plus tôt. J'ai reçu le statut de réfugié et j'ai été installée à Hanovre, où vivait Liem.

Je suis arrivée dans le camp de réfugiés en décembre 1981. Je me souviens qu'il faisait froid et qu'il neigeait. J'avais vu la neige sur les photographies que Liem m'avait envoyées et dans le film « Le Docteur Jivago ». Liem est venu me chercher, et nous avons commencé une nouvelle vie en Allemagne, enfin réunis après neuf ans de séparation.

Nous avons passé les deux années suivantes dans la chambre de sa résidence universitaire pendant qu'il terminait ses études. Les premiers mois, tout me faisait peur. Je restais à la maison pendant que Liem allait en cours, et j'allais aux cours du soir une fois Liem revenu à la résidence pour s'occuper de Luan. Nous mangions à la cafétéria de l'université pour économiser notre argent.

Petit à petit, les choses se sont améliorées. J'ai appris l'allemand, et Liem m'a acheté un vélo pour que je puisse me déplacer en ville. Beaucoup d'Allemands nous ont aidés : des bénévoles nous ont enseigné l'allemand, des gens nous ont donné des vêtements et de la nourriture pour bébé. Nous avons reçu de l'argent du gouvernement pour nos dépenses courantes.

Il y avait aussi des gens qui ne nous aimaient pas. Je me souviens de mes visites à l'Office de l'Immigration, où les fonctionnaires nous regardaient comme si nous étions des mendiants. Un jour, dans le tramway, une femme a demandé à Liem de lui laisser sa place. Elle lui a montré son passeport allemand en lui disant : « Ce siège est à moi. »

Ça fait maintenant plus de quarante ans que nous vivons en Allemagne. Nous habitons à Francfort, où je tiens un restaurant. Liem travaille dans sa propre entreprise comme ingénieur aéronautique. Notre fils et notre fille ont reçu une très bonne éducation et sont devenus des gens bien. Nous travaillons

LUA NGUYEN THI, 62, RESTAURATEUR, FRANKFURT, GERMANY

Sometime in 1973, I received a letter in Saigon sent from Hanover, Germany. It was from Liem, a Vietnamese exchange student at the Gottfried Wilhelm Leibniz University. We had never really spoken before he left Saigon but knew each other casually. Before he left, he had developed a crush on me. Of course, he realized how much he liked me only after he had moved 9,500 kilometers away. So he decided to write me letters. His first letter surprised me, but he was charming, so I replied.

We wrote each other for nine years. He told me about his life in Germany — about how foreign the food was, how cold and lonely the winter was, and how much he missed Saigon. I told him about my life, my studies, and my family. I asked him to send me photos of the snow. I had never seen it before.

The Vietnam War against the American forces featured heavily in our exchanges too. The war had brought heroin to the streets of Saigon, and I told him about how crime had gone up in my neighborhood because of it. Even if there were fewer battles, each one had more and more casualties, I wrote to him.

I think my stories made him all the more patriotic. He bonded with other Vietnamese students in Germany, people with whom we're still friends, people with whom he sang, protested, and raised funds. The war became a way for us to connect.

He came back to Vietnam a handful of times during those years. The first time he visited was right before the war ended. He wanted to get to know me in person. He picked me up after school and took me to see Charlie Chaplin's "Modern Times" at the cinema. I was so happy to be around him.

The second time he came was four years after the war ended. Vietnam had become a socialist republic, ruled by the North Vietnamese. Around us was famine. My brother was incarcerated and had spent several years in a re-education camp for having fought with the South Vietnamese armies. Liem and I got married, and I got pregnant. Once our son, Luan, was born, everything changed. We knew that life in Vietnam was not an option.

So Liem left to go back to Germany after we got married, and he helped me apply for a family reunification and refugee program for Vietnamese people while he was still on a student visa. Ernst

Albrecht, the governor of Niedersachsen, where Liem was living, announced the program a few years earlier. I received refugee status and was resettled in Hanover, where Liem was.

I arrived in a refugee camp in December 1981. I remember it being cold and it was snowing. I had seen snow in the photographs Liem sent with his letters and in the movie "Dr. Zhivago." Liem picked me up, and thus we began a new life in Germany, finally together after nine years of separation.

We spent the next couple of years living in Liem's dorm room while he was finishing his studies. The first few months, everything just frightened me. I stayed indoors while Liem was studying and went to night classes after Liem had come back to the dorms to watch Luan. We would eat at the university's cafeteria to save money.

Bit by bit, things got better. I learned German, and Liem bought me a bicycle so I could get around the city. There were a lot of Germans who helped us — volunteers who taught us German, people who would give us baby clothes and food. We received money from the government for basic living expenses.

There were also people who didn't like us. I remember going to the foreigners' registration office, where office workers looked at us as if we were beggars. Liem was told to get up from his seat on a tram once. The woman pulled out her German passport and said to him, "This seat is mine."

Now we've been in Germany for more than 40 years. We live in Frankfurt, where I run a restaurant. Liem works as an aeronautical engineer for his own company. Our son and daughter have had a wonderful education and ended up being good people. We worked a lot and were able to support our extended families too. And I couldn't have asked for more.

But we're also in a weird spot. I miss what it was like in Vietnam when I was young, but when I go back now, it doesn't feel like home. And while I know how to speak German, I also don't quite belong here. The Germans don't see us as Germans, but we're also no longer Vietnamese. Now we sit in the middle and don't know where to go.

It's interesting to see what is happening now. Of course, it tugs at my heart to see refugees bring their children. There are some Germans who are really helping a lot. They volunteer and provide so many services. But then there are many who aren't all that nice either.

beaucoup et nous pouvons ainsi aider nos familles au Vietnam. Je n'aurais pu demander mieux.

Mais j'ai toujours un sentiment bizarre car il y a des choses de ma jeunesse au Vietnam qui me manquent. Pourtant, lorsque j'y retourne, je ne me sens pas chez moi. Et même si je parle allemand, je ne me sens pas vraiment d'ici non plus. Les Allemands ne nous voient pas comme des Allemands, mais nous ne sommes plus vraiment des Vietnamiens non plus. Nous sommes assis entre deux chaises et nous ne savons pas où nous allons.

Je suis très intéressée par ce qui se passe maintenant. Bien sûr, ça me déchire le cœur de voir les réfugiés avec leurs enfants. Il y a des Allemands qui aident vraiment beaucoup : ils sont bénévoles et fournissent de nombreux services. Mais il y en a plein d'autres qui ne sont pas aussi gentils.

Alors que l'embauche de travailleurs s'est quasiment arrêtée après le premier choc pétrolier de 1973, l'immigration a continué via le regroupement familial. Dans les années 1970, ce sont près de 240 000 personnes par an qui sont allées rejoindre un membre de leur famille en Europe. ■

La fin de la guerre froide

Puis, dans les années 1980, tandis que le pouvoir de l'Union soviétique s'affaiblissait, des millions de personnes prises dans le piège de la guerre froide ont cherché à s'enfuir vers l'Europe pour y trouver refuge. Parmi elles, plus de 4 millions d'Allemands ethniques. Mais aussi des Afghans, des Vietnamiens, des Iraniens et des Tamouls. Ils fuyaient le chaos provoqué dans leur pays par la chute des régimes communistes, une situation politique qui ouvrait de plus en plus la voie libre vers l'Ouest. ▶

THOMAS HOEPKER, 80 ANS, PHOTOGRAPHE, NEW YORK, ÉTATS-UNIS

Dans les années 1970, je travaillais comme photographe, j'étais salarié pour le magazine « Stern », quand l'Allemagne de l'Ouest et l'Allemagne de l'Est ont passé un accord pour échanger leurs correspondants de presse. Ma femme et moi avons donc déménagé à Berlin-Est, ce qui à l'époque était complètement inédit pour un journaliste.

L'expérience était plutôt exotique : je vivais dans un pays où l'on parlait la même langue que la mienne, mais contrôlé par un régime complètement différent. J'ai essayé de vivre comme les Allemands de l'Est, et de faire mes courses dans les mêmes magasins qu'eux, mais les produits étaient très difficiles à trouver car les stocks étaient très limités. Impossible de se procurer une bonne tablette de chocolat ou une bonne bouteille si on n'avait pas le bon contact. Quant au cinéma, on ne pouvait y voir que des films russes. Enfin, il y avait bien des librairies, mais elles ne vendaient que les livres autorisés par le régime. Et encore, nous étions parmi les plus chanceux : notre voiture avait une plaque diplomatique, ce qui nous permettait d'aller passer quelques jours à Berlin-Ouest. Ça faisait partie du contrat. En revanche, pour la plupart des gens, il était impossible de traverser [le mur de Berlin].

Pour le journaliste que j'étais, cette période était à la fois fascinante et très déprimante. Par exemple, on vivait au 16e étage d'un HLM, si je me rappelle bien, et l'ascenseur ne fonctionnait presque jamais. Même la vue depuis nos fenêtres était désagréable. La moitié de la ville était encore en ruine après la guerre. Le mur de Berlin était laid, bien entendu, et il n'y avait pratiquement pas d'espace entre les immeubles. Ainsi, les gens qui habitaient près du Mur ont découvert une vue bien différente du jour au lendemain : une fois le Mur construit, ils ne voyaient plus qu'une clôture de fil de fer barbelé. Plus tôt [en 1963], j'avais réalisé un essai photographique dans lequel on voyait des gamins de Berlin-Ouest grimper sur le Mur, alors en construction. Pour eux, ce n'était qu'un terrain de jeu.

En 1989, quand le Mur est tombé, je me trouvais à San Francisco pour le travail. Je ne suis donc arrivé à Berlin que trois ou quatre jours plus tard, mais on pouvait sentir que l'ambiance avait

In 1990, the year after the Berlin Wall fell and Germany was reunified, 397,000 ethnic Germans migrated from Eastern Europe and the Soviet Union. Thousands more arrived and requested asylum later that decade. ▶

**THOMAS HOEPKER, 80,
PHOTOGRAPHER, NEW YORK,
UNITED STATES**

I was a staff photographer for "Stern" magazine, and [in the 1970s] there was a treaty between West and East Germany to exchange correspondents. So my wife and I moved to East Berlin, which at the time was totally unheard of for journalists to do.

It was almost exotic, living in a country that spoke the same language as my own but under a totally different regime. I tried to live as an East

German, tried to shop at the same places as everyone else, but everything was in short supply. A good piece of chocolate or good wine was impossible to get unless you knew someone who knew someone. When you went to the movies, you had to watch Russian films. There were bookstores but only ones that sold authorized books. And we were the lucky ones. We had a car with blue plates, so we could go out to spend a few days in West Berlin. That was part of the deal. For most people, crossing [the Berlin Wall] was impossible.

As a journalist, it was a fascinating moment, but it was also very depressing. We lived in a high-rise building on the 16th floor, I think, and most of the time the elevator didn't work. Even looking out our window was unpleasant. Half of Berlin was still in ruins after the war. Of course, the wall itself was quite ugly, and there was no room between the buildings and the street. So

complètement changé du. J'ai pris des photos des gens qui célébraient la chute du Mur, en le saccageant, ainsi que les immeubles, qu'ils détestaient. Il y avait aussi ces chars de combat est-allemands garés dans une décharge, attendant d'être vendus. Au même moment, les entreprises occidentales sont arrivées, et c'était assez impressionnant de voir tous ces changements, jour après jour. J'ai pris la photo d'une femme complètement sidérée à la vue d'une vache dans un supermarché. Ce n'était pas un vrai animal, évidemment, mais une publicité pour du chocolat. La pauvre femme ne comprenait absolument pas ce que pouvait bien faire une vache dans un supermarché !

En 1990, un an après la chute du mur de Berlin et la réunification de l'Allemagne, 397 000 Allemands ethniques ont migré depuis l'Europe de l'Est et l'Union soviétique. Plus tard, au cours de la décennie, des milliers d'autres sont arrivés et ont demandé l'asile. ▶

LES GUERRES DE YUGOSLAVIE

Si vous êtes entré en Europe en passant par la Bulgarie ou la Grèce, il y a de fortes chances que vous ayez parcouru des pays qui constituaient autrefois la Yougoslavie. Il y a 25 ans, ce territoire a vécu une guerre brutale et un génocide particulièrement cruel.

Fondée sur les cendres de la Deuxième Guerre mondiale, la République fédérative socialiste de Yougoslavie était constituée de 6 républiques (Serbie, Macédoine, Croatie, Slovénie, Bosnie-Herzégovine et Monténégro) et de 2 provinces autonomes (Kosovo et Voïvodine). Le pays était tenu par trois forces : le Parti communiste, l'armée et le dirigeant historique de la nation, le président Josip Broz Tito, mort en 1980. Même si la Yougoslavie était officiellement communiste, elle n'a suivi pendant la guerre froide ni la ligne de l'Union soviétique, ni celle de l'Ouest. Le pays est resté pacifique de 1945 à

Thomas Hoepker
Germany, Berlin. 1963. Children playing at the Berlin Wall.

Allemagne, Berlin. 1963. Des enfants jouent près du mur de Berlin.

توماس هوبكر
ألمانيا، برلين. ١٩٦٣. أطفال يلعبون بالقرب من الجدار.

ألمان، برلين. ١٩٦٣. كودكان کنار دیوار برلين بازی می‌کنند.

Thomas Hoepker
Germany, Berlin. 1990. A Volkswagen crosses through the wall.

Allemagne, Berlin. 1990. Une Volkswagen traverse le Mur.

توماس هوبكر
ألمانيا، برلين. ١٩٩٠. يك ماشين فولكس واغن پس از عبور از يك قسمت باز دیوار.

ألمانيا، برلين. ١٩٩٠. يك ماشين فولكس واغن پس از عبور از يك قسمت باز دیوار.

the people who lived [along the wall], their view from their windows just disappeared one day. When the wall went up, they were staring right at barbed wire. Earlier [in 1963], I had done a photo essay in which I took a bunch of pictures of West Berlin kids climbing on the wall while it was under construction. For them, it was a play area.

I happened to be in San Francisco on a job when the wall came down [in 1989]. So I arrived three or four days late, but the mood had changed immediately. I took pictures as people celebrated and ransacked the wall and buildings that they hated — and of East German tanks lined up in a junkyard [to be sold]. At the same time, all the Western companies came in, and it was quite amazing to see the changes unfold. I have this picture of a woman who's totally flabbergasted because she sees a cow in the supermarket. It was fake, of course, just an advertisement for chocolate. But she totally didn't understand what the hell this cow was doing in the supermarket.

If you, like about 1 million others, came via Turkey to Greece and made your way to another EU country from there, you traveled through some of the countries that once made up Yugoslavia, a multiethnic and multireligious federation formed in 1918 that was made up of six states: Slovenia, Croatia, Macedonia, Montenegro, Serbia, and Bosnia-Herzegovina. Always an uneasy federation, it began to come apart in 1991, descending into war.

The conflict ended in 2001 and displaced about 2 million people, who fled to Germany, Greece, Austria, and other countries farther west. The wars are often described as Europe's bloodiest conflict since WWII, with an estimated 125,000 people killed. Most notoriously, Serbians committed rape and genocide against the Bosnians.

While the Yugoslav conflict was initially over who would control what territory, it took on a sectarian dimension.

Montenegro and Macedonia, which experienced some violent upheaval but not war, managed to escape the pattern of large-scale war during their bids for independence during this conflict. ▶

Josef Koudelka
Bosnia-Herzegovina. Mostar.
1994. One of many buildings in
the Muslim quarter destroyed by
the war.

Bosnie-Herzégovine. Mostar.
1994. Un des nombreux
bâtiments détruits par la guerre
dans le quartier musulman.

جوزيف كوديلكا
البوسنة و الهرزگوین. موستار. ۱۹۹۴. أحد
البنية في الحي الإسلامي الذي دمرته
الحرب.
بوسنی و هرزگوین. موستار. ۱۹۹۴. یکی از
چندین ساختمان محله مسلمان نشین
که زمان جنگ ویران شد.

1990, au moment où, simultanément, l'effondrement global du communisme, la crise financière, les conflits concernant la distribution des ressources et la gouvernance de l'État ont ouvert la voie à des hommes politiques de mouvance nationaliste. Parmi les plus puissants d'entre eux se trouvait le président de la République de Serbie, Slobodan Milošević. Il a encouragé les Serbes qui vivaient en Croatie et en Bosnie à se rassembler par communauté ethnique, et leur a fourni les moyens de mener des actions nationalistes violentes. On comptait aussi d'autres dirigeants nationalistes, dont Franjo Tuđman, le président de la Croatie.

La décomposition de la Yougoslavie a commencé en 1991, quand la Slovénie a déclaré son indépendance, suivie de celle de la Croatie. Une guerre a alors rapidement éclaté entre la toute nouvelle armée croate et la Serbie contrôlée par l'Armée populaire yougoslave et des forces paramilitaires financées par l'État. Dans le village croate de Vukovar, le long de la frontière avec la Serbie, des civils non serbes ont alors subi une vague d'attaques mortelles. Pendant l'une d'entre elles, plus de 250 patients d'un même hôpital ont été enterrés dans une fosse commune, la majorité d'entre eux avec leur intraveineuse encore au bras (si vous êtes passé par Tovarnik, vous n'étiez qu'à 25 kilomètres de Vukovar). Plus tard, au cours de la même année, la Macédoine, qui n'avait quasiment pas de minorité serbe sur son territoire, a déclaré son indépendance sans toutefois provoquer de conflit.

La violence des guerres yougoslaves de sécession a atteint un sommet de terreur dans la République de Bosnie-Herzégovine. La population de la Bosnie était alors constituée de Bosniaques (des Bosniaques de confession musulmane, 44%), de Serbes orthodoxes (32%), de Croates catholiques (14%), de Juifs, de Roms et d'autres minorités. Néanmoins, les principaux groupes étaient tous issus d'ethnies slaves et parlaient des variantes de la même langue. Mais, en raison de leurs différences, notamment religieuses, on les considérait et traitait comme des populations distinctes en Yougoslavie et on les désignait par leur ethnie.

Après les élections multipartites de 1991, les leaders serbes bosniens défendaient le maintien de la Bosnie au sein de la Yougoslavie, tandis que les leaders croates et bosniaques réclamaient l'indépendance, qu'ils ont obtenue suite au référendum du 6 avril 1992. Quelques actes isolés de violence contre des civils ont précédé le vote.

Par la suite, les Serbes de Bosnie, qui s'étaient préparés à une guerre et bénéficiaient du soutien de la Serbie voisine, se sont lancés dans le projet de créer une république serbe au sein de la Bosnie. En conséquence, ils attaquèrent violemment les populations civiles bosniaques et croates vivant sur les territoires réclamés par les Serbes, commettant meurtres, viols, tortures, vols, et provoquant le déplacement forcé des non-Serbes. Dans certaines villes de Bosnie, comme Prijedor, des nationalistes serbes réunis en comités de crise ont ainsi obligé les musulmans à porter un bracelet blanc, ou ont accroché du linge blanc à leurs maisons et réprimé leur mouvement. Les forces serbes ont par ailleurs également détruit les mosquées et les objets de culte musulman sur les territoires qu'ils contrôlaient. Le gouvernement de Bosnie, quant à lui, réclamait le maintien de l'unité et du caractère multiethnique du pays, bien qu'au fil du temps les Bosniaques devinrent progressivement la force dominante. Cette domination s'est amplifiée après le début d'un désaccord entre le gouvernement bosnien et les forces croates bosniennes, soutenues par la Croatie.

Bien que la Bosnie ait été admise au sein de l'Organisation des Nations unies (ONU ; en anglais, UN : United Nations) le 22 mai 1992, la communauté internationale n'a pas réussi à protéger le pays, qui plongea dans une guerre de 3 ans et demi, faisant un total de 100 000 morts. Bien que l'UN eût déployé sa force de protection, elle n'avait pas de mandat pour protéger les civils. En outre, un embargo sur les armes étendu à toute la région avait affaibli les capacités des forces gouvernementales. Parmi les horreurs de ce conflit, on retient le siège de Sarajevo (à l'époque, le plus long siège d'une métropole), les viols de masse des femmes bosniaques, le déplacement de plus de 2,5 millions de personnes et le massacre de Srebrenica. Ce massacre, perpétré en juillet 1995, est la plus grave atrocité commise pendant cette guerre : les Serbes de Serbie et de Bosnie ont tué 8000 hommes et garçons bosniaques après que l'UN ait perdu le contrôle d'une zone sécurisée. Au total, plus de 83% des victimes civiles de cette guerre sont des Bosniaques.

En décembre 1995, les accords de paix de Dayton ont mis fin à la guerre en Bosnie, divisant le pays en deux entités largement autonomes : 51% du territoire sont devenus la Fédération de Bosnie-et-Herzégovine, et les 49% restants, la République serbe de Bosnie

THE YUGOSLAV WARS

If you entered Europe in Bulgaria or Greece, you likely walked through the countries of the former Yugoslavia, which 25 years ago suffered a brutal war and genocide.

Created out of the ashes of World War II, the Socialist Federal Republic of Yugoslavia consisted of six republics (Serbia, Macedonia, Croatia, Slovenia, Bosnia and Herzegovina, and Montenegro) and two autonomous provinces, (Kosovo and Vojvodina). Three primary forces united the country: the Communist Party, the army, and the nation's longtime leader, President Josip Broz Tito, who died in 1980. Although it was communist, Yugoslavia was aligned with neither the Soviet Union nor the West during the Cold War. The country was peaceful from 1945 until the 1990s, at which point the global collapse of communism, financial crisis, and disputes regarding the distribution of resources and governance of the state opened the door for nationalist politicians. Among the most powerful was Serbian President Slobodan Milošević, who encouraged Serbs in Croatia and Bosnia to organize by ethnicity and supplied them the means to violently pursue a nationalist agenda. He was not alone. Among other nationalist leaders was Croatian President Franjo Tuđman.

Yugoslavia's dissolution began in 1991, with Slovenia's declaration of independence. That was quickly followed by Croatia's and a brutal war between the Serbian-controlled Yugoslav People's Army (along with state-sponsored paramilitary forces) and the newly created Croatian army. In the Croatian town of Vukovar, which borders Serbia, non-Serb civilians suffered a wave of lethal violence. In one incident, over 250 hospital patients were buried in a mass grave, many with IVs still in their arms. (If you passed through Tovarnik, you were 25 kilometers from Vukovar.) Later that year, Macedonia, with no sizable Serbian minority, declared its independence without conflict.

The violence of the Yugoslav wars of secession reached a terrifying peak in the Republic of Bosnia and Herzegovina. Bosnia's population consisted of Bosniaks (Bosnian Muslims, accounting for 44 percent of its residents), Orthodox Serbs (32 percent), Catholic Croats (14 percent), Jews, Roma, and other minorities. While the main groups are ethnically Slav and speak variants of the same language, because of their differences, which include religion, they

were treated as distinct nations in Yugoslavia and are often referred to as ethnic groups.

After multiparty elections in 1991, Bosnian Serb leaders advocated for Bosnia to remain in Yugoslavia, but Croatian and Bosniak leaders sought independence, which was achieved on April 6, 1992, after a referendum. While limited violence against civilians preceded the vote, after it, Bosnian Serbs, who had prepared for war and had the backing of neighboring Serbia, embarked on a plan to create a Serb Republic within Bosnia. To do this, they deployed violence against the civilian population of Bosniaks and Croats in Serb-claimed territory, using murder, rape, torture, theft, and forced displacement against non-Serbs. In some Bosnian cities, such as Prijedor, Serb-nationalist-led crisis committees made Muslims wear white armbands, put white sheets on their houses, and restricted their movement. Serb forces destroyed mosques and other Muslim objects of faith in territory under their control. The Bosnian government advocated that the country remain united and multiethnic, even as over time it became increasingly dominated by Bosniaks, particularly after a rift opened in 1993 between the government and Bosnian Croat forces, supported by Croatia.

Although Bosnia was admitted to the United Nations on May 22, 1992, the international community failed to protect the country. A three-and-a-half-year war ensued, leaving over 100,000 people dead. A U.N. peacekeeping force was deployed, but it had no mandate to protect civilians, and an arms embargo imposed on the entire region crippled the capacity of government forces. Among the horrors of the conflict were the siege of Sarajevo (the longest siege of a metropolis at the time) the mass rape of Bosniak women, the displacement of over 2.5 million people, and the Srebrenica massacre, the war's largest single atrocity (in which Serbian and Bosnian Serb forces killed 8,000 Bosniak men and boys in July 1995 after the fall of a U.N. safe area). Over 83 percent of civilian victims in the war were Bosniak.

The Dayton Peace Accords ended the war in Bosnia in December 1995, splitting it into two largely autonomous entities, with 51 percent becoming the Federation of Bosnia and Herzegovina and 49 percent the Republika Srpska — a division that solidified the aggressors' wartime strategy. Further, there was a de facto partition of Bosnian Croatian strongholds.

(Republika Srpska). Cette division a ainsi consolidé la stratégie que les agresseurs avaient menée pendant la guerre. Il existait, en outre, une séparation de facto des bastions croates de Bosnie.

Alors qu'en Bosnie les négociations réglaient le conflit et qu'en Croatie la victoire militaire croate mettait fin à la guerre (et déplaçait les Serbes croates), des tensions éclataient au Kosovo, une province du sud de la Serbie. Sur ce territoire, la majorité ethnique était constituée d'Albanais qui subissaient la discrimination du gouvernement dominé par les Serbes. Les Albanais du Kosovo ont d'abord essayé une stratégie de désobéissance civile non violente, qui s'est avérée être un échec. Ils ont alors décidé de former l'armée de libération du Kosovo. Dès 1998, les forces serbes ont répondu aux provocations de ce groupe en ciblant les civils, commettant notamment un massacre dans le village de Račak, un acte qui fut alors largement médiatisé. Suite à l'échec de la médiation internationale qui visait une résolution pacifique du conflit, la Serbie a lancé une offensive, provoquant le déplacement de plus de 850 000 Albanais du Kosovo. L'attaque fut si violente qu'en mars 1999, l'Otan (Organisation du traité de l'Atlantique nord ; en anglais, NATO : the North Atlantic Treaty Organization) a décidé de procéder à des offensives aériennes pour stopper le bain de sang. Cette opération militaire a mené à la capitulation de la Serbie et à la présence sur le terrain de forces internationales militaires et civiles dirigées par l'UN. Le Kosovo a finalement déclaré son indépendance en 2008.

Si vous êtes arrivés en Grèce par la Turquie et que vous avez ensuite voyagé vers un autre pays de l'UE, comme environ un million d'autres personnes, vous avez traversé certains des pays qui autrefois constituaient la Yougoslavie. Cet État fondé en 1918 était une fédération multiethnique et multireligieuse de 6 républiques : la Slovénie, la Croatie, la Macédoine, le Monténégro, la Serbie et la Bosnie-Herzégovine. Cette fédération ayant toujours été instable et précaire, elle a commencé à se désintégrer en 1991, pour finalement plonger dans la guerre.

Le conflit a pris fin en 2001 et a déplacé environ 2 millions de personnes qui ont fui vers l'Allemagne, la Grèce, l'Autriche et d'autres pays plus à l'ouest. Ce conflit est souvent décrit comme le plus sanglant et meurtrier en Europe depuis la Deuxième Guerre

mondiale avec 125 000 morts, selon les estimations. Il est tristement connu pour les viols et le génocide que les Serbes ont fait subir aux Bosniaques.

D'abord basé sur le contrôle du territoire, le conflit yougoslave a ensuite pris une dimension religieuse.

Le Monténégro et la Macédoine, malgré quelques violentes révoltes sur leur territoire, ont réussi à échapper à la guerre tandis qu'ils cherchaient à obtenir leur indépendance pendant le conflit yougoslave ▶

ZRINKA BRALO, 49 ANS, DIRECTRICE DE MIGRANTS ORGANISE, LONDRES, ANGLETERRE

J'ai grandi, vécu, étudié et travaillé à Sarajevo (située en ex-Yougoslavie), de manière relativement heureuse, je dois dire, jusqu'en avril 1992, au moment où la guerre a éclaté. À cette époque, je travaillais comme journaliste pour le programme jeunesse de Radio Sarajevo, qui faisait partie du réseau national de radiodiffusion. Grâce à mon métier de journaliste, j'avais donc une position privilégiée pour être mieux informée des changements politiques qui avaient lieu dans le pays. Pendant longtemps, je me suis sentie coupable de ne pas avoir vu venir le mal qui allait s'abattre sur nous en 1992. Mais maintenant, je sais que je n'étais pas si naïve. C'est juste que personne ne pouvait s'imaginer ce qui allait se passer en Bosnie.

Il y avait plusieurs niveaux dans cette guerre. On connaît bien les divergences religieuses qui ont mené à cette guerre. Si l'on avait dit aux gens de sortir tuer leurs voisins pour que leurs dirigeants puissent s'enrichir et voler de l'argent, il est assez probable qu'aucun ne l'aurait fait. Mais les hommes politiques ont manipulé les gens en utilisant leurs peurs, en réécrivant l'histoire ou, tout simplement, en leur racontant des mensonges. Le discours est ensuite diffusé dans un environnement où règnent la peur et la propagande. Et voici comment ça marche. Soudain, la vérité, la réalité ou l'humanité de votre voisin n'a plus vraiment d'importance.

Je suis restée un an et demi à Sarajevo. Au début de la guerre, je venais de sortir de l'hôpital suite à une opération. Je ne pouvais pas aller me faire enlever mes points de suture car la ville était bloquée et, pour atteindre l'hôpital, il fallait passer devant la ligne de mire de nombreux snipers. J'ai donc dû m'enlever mes points toute seule.

Dès que j'ai été remise sur pied, je me suis rendue à la chaîne de télévision où j'ai commencé

While the negotiations settled the conflict in Bosnia and Croatian military victory ended the war in Croatia (displacing Croatian Serbs), tensions in Kosovo, a province in southern Serbia, festered. There the majority ethnic Albanians were discriminated against by the Serb-dominated government. Kosovar Albanians pursued an unsuccessful strategy of nonviolent civil disobedience, followed by the formation of the Kosovo Liberation Army. Serbian forces responded to the group's provocations by targeting civilians beginning in 1998, including a widely publicized massacre in the village of Račak. After international mediation failed to produce a peaceful resolution, Serbia launched an offensive that displaced over 850,000 Kosovar Albanians, even as in March 1999, the North Atlantic Treaty Organization launched airstrikes to halt the bloodshed. That operation concluded with Serbia's capitulation and with a U.N.-led international civil and military presence. Kosovo declared independence in 2008.

**ZRINKA BRALO, 49,
CEO OF MIGRANTS ORGANIZE,
LONDON, ENGLAND**

I grew up, lived, studied, and worked in Sarajevo [in what was then Yugoslavia] — fairly happily, I should say — until April 1992, when the war broke out. By that time, I was working already as a journalist for the Radio Sarajevo Youth Program, which was part of the national broadcasting network. As a journalist, I was in a privileged position to know more about political changes in the country, and for a long time I felt guilty that I wasn't able to see the evil that was about to descend on us in 1992. But now I know that it wasn't that I was naive. It was beyond anyone's imagination what was about to unfold in Bosnia.

There were a number of layers to this war. You know the sectarian divisions through which the war manifested itself. If people were told to go and kill their neighbors so that their leaders could make and steal more money, they probably wouldn't do that. But politicians manipulated fears, frequently inaccurately representing history or simply lying. Then the discourse is transferred into this realm of fear and propaganda, and that's how it works. The truth or reality or the humanity of your neighbors no longer matters.

I stayed for a year and a half in Sarajevo. At the beginning of the war, I had just gotten out of the hospital and had had surgery and couldn't go back to take my stitches out because the city was blocked and to get to the hospital, you had to cross a number of sniper crossings. So I had to take my stitches out myself.

But as soon as I recovered, I went to the TV station, and I started working with international correspondents for the next 18 months, which was a kind of a way of surviving mentally as well as a basic way of surviving, because I had more access to food and medications and little luxuries like shampoo.

But it was mentally exhausting because on a daily basis I saw pictures of every dead body, every massacre that happened across the city. I was beginning to feel the strain and decided it was time to go.

I knew exactly what I was leaving and that I would probably not come back. I was leaving my family and friends behind, and that was very difficult, as there were no guarantees that they would survive. That was unbearable, because nothing in your life prepares you for those moments and decisions. I felt overwhelming survivor's guilt.

Because I was working with foreign journalists, I had a U.N. press pass, which was basically a ticket to access the Hercules airplane that was taking humanitarian aid into the besieged city. So I boarded an empty Hercules plane.

Through a set of completely random circumstances, I ended up in London. After 18 months of siege, there was an outside world. There was no plan. The outside world for me was about safety, hot water, and food. It wasn't about bureaucracies and legal statuses, and, you know, that sort of normality.

I had to go through the process of applying for asylum. It's difficult because the asylum system is adversarial, which means basically that you as an asylum seeker have to provide lots of evidence that you don't have, because when you're fleeing a war zone, you don't really [think of] your asylum claim. I was also making an assumption like "British troops are in Bosnia, British journalists are in Bosnia, so why do I have to give you all of this evidence? Don't you watch television?" without understanding that the wider political discourse is about reducing numbers of refugees. They don't really care who you are or what happened to you — you're just a

à travailler avec des correspondants internationaux pour les 18 mois à venir. C'était, d'une certaine façon, une manière de survivre mentalement, mais aussi de survivre tout simplement, car j'avais un accès amélioré à la nourriture, aux médicaments mais également à des petits luxes comme le shampoing.

Mais c'était devenu psychologiquement très éprouvant car je voyais tous les jours défiler sur les écrans les images de chaque cadavre et de chaque conflit qui avait lieu dans la ville. J'ai senti que je ne pourrais pas tenir beaucoup plus longtemps et j'ai décidé qu'il était temps de partir.

Je savais exactement ce que j'abandonnais, mais aussi que je ne reviendrais probablement pas. Je laissais derrière moi ma famille et mes amis, ce qui était particulièrement difficile car il n'y avait aucune garantie qu'ils survivent. C'était insoutenable. Rien, dans la vie, ne vous prépare à vivre ces moments-là et à prendre de telles décisions. Je ressentais l'immense culpabilité du survivant.

Du fait que je travaillais avec des journalistes étrangers, je bénéficiais d'une carte de presse des Nations unies (NU ; en anglais, UN : United Nations), ce qui, fondamentalement, vous

donnait accès à l'avion de transport militaire Hercules, qui acheminait l'aide humanitaire vers la ville assiégée. Je suis donc montée à bord d'un avion Hercules vide.

Suite à une série de circonstances totalement hasardeuses, j'ai fini par atterrir à Londres. Après 18 mois de siège, je découvrais enfin un monde extérieur. Il n'y avait pas de plan défini. Pour moi, le monde extérieur consistait à être en sécurité et à avoir accès à de l'eau chaude et de la nourriture. Ça n'avait rien à voir avec la bureaucratie, des statuts juridiques, et bon, vous voyez, les choses normales du quotidien.

Puis il a fallu que je fasse ma demande d'asile. Ce n'était pas simple car ce système est contradictoire : en tant que demandeur d'asile, vous devez fournir de nombreuses pièces justificatives que vous n'avez pas en votre possession, parce qu'en fait lorsque vous fuyez une zone de conflit armé, vous ne pensez pas vraiment à votre future demande. Je parlais aussi du postulat « si les troupes britanniques sont en Bosnie, si les journalistes britanniques sont aussi en Bosnie, alors pourquoi je dois fournir autant de pièces ? Vous ne regardez donc pas la télévision ? », sans comprendre qu'il y avait en fait un discours politique général qui visait à

Alex Majoli

Macedonia. Blace. 1999. Refugees from Kosovo carry the sick along railway lines to avoid land mines.

Macédoine. Blace. 1999. Des réfugiés du Kosovo transportent les malades le long de la voie ferrée pour éviter les champs de mine.

أليكس مايولي

مقدونيا، بلاتسه، ١٩٩٩. لاجئون من كوسوفو يحملون المرضى عبر خطوط السكك الحديدية تجنباً للألغام الأرضية.

مقدونيه، بلاتسه، ١٩٩٩. پناهجویان کوزووپی بیماران را از روی ریل‌های راه‌آهن حمل می‌کنند تا روی مین‌های زمینی پا نگذارند.

statistic, a number to them, a number they are trying to reduce.

My application was refused on a technicality. They didn't even look at the merits of my case. They said I traveled through safe countries and I should have applied for asylum there. And that was even before that was part of the legislation. So then I went through the appeals system for the next two years and finally won my right to stay. That was exhausting, also because the war was still going on. And you have to work, you have to study, and you have to battle the system to stay here. And there's all of this grief that you carry inside you and the worry about your loved ones back home. We used to beg journalists to take little packages of food and other things back to Bosnia, so it was just awful.

I see Syrians now go through the same thing. Those who make it here can't work, can't go to university. They're treated like second-class people, stuck in limbo. Then there are sleepless nights and worry about their friends and family at home.

Many Syrian cities look like Bosnian cities, and the sort of mode of destruction is similar. When I see pictures of Aleppo, it's so spookily similar to pictures from Sarajevo during the war, and that is soul destroying in the sense that when you go through something so tragic, with such a huge loss, you hope that — at least I try to make sense of it by believing that OK, maybe we've learned something from this and, now we, as a human race, won't make the same mistakes again.

But, sadly, we do. War is very high price for those who experience it, but the rest of the world is not very good at learning from others' mistakes.

Another country that escaped conflict at the end of the Cold War was Czechoslovakia, which in 1993 was dissolved peacefully into two nations, the Czech Republic and Slovakia, after what was called the Velvet Revolution.

During the 1990s, net immigration in Europe more than tripled compared with levels in the 1980s, to about 750,000 people per year. This included an increase in the number of Iraqis, Afghans, and Africans, from countries such as Somalia and the Democratic Republic of Congo.

Millions more people moved to Europe in the years that followed. ■

Europe grows, and more people move

In 2004, 10 countries (Cyprus, Malta, the Czech Republic, Hungary, Poland, Slovakia, Slovenia, Estonia, Latvia, and Lithuania) joined the EU (you can learn more about the process of how countries join the union in “Nuts and Bolts”), which until then numbered 15 states (the Netherlands, Germany, France, Belgium, Luxembourg, Spain, Italy, Portugal, Sweden, Denmark, Greece, Ireland, the United Kingdom, Austria, and Finland). The expansion was the union's largest so far, and it brought on board countries and people with a very different history. While Western Europe has long had free-market capitalist policies in place, from WWII to the end of the Cold War, the East lived under communism and socialism.

After the enlargement, hundreds of thousands of people moved west, particularly from Poland, with about 300,000 Poles (about 1 percent of its population) taking up jobs elsewhere in the union. From 2004 to 2007, that number rose to 2 million.

Eastern European immigrants were joined by poor migrants and persecuted minorities (like the Roma) from non-EU countries such as Serbia, Albania, Macedonia, and the partially recognized country of Kosovo.

After the 2008 economic crisis, many unemployed youths from Spain, Portugal, and Greece moved to other, more prosperous EU countries in search for jobs. ▶

KAROLINA, 36, ENTREPRENEUR, LONDON, ENGLAND

I grew up in Terespol, a small border town in eastern Poland, close to Belarus. My father was a bus driver, and with his salary, our family could hardly make ends meet. I never dreamed that I could leave Poland someday.

When I was 15, I enrolled in a school where, in addition to regular classes, we learned sewing, cooking, and child care. We used to call it the School for Good Wives. On afternoons, I worked in a gardening center to support myself. One summer, I landed an internship at a farm in Germany. It was my first time abroad. I was supposed to learn how to milk cows, but I was left-handed and had a hard time doing it

restreindre le nombre de réfugiés. Ils ne se soucient pas beaucoup de qui vous êtes, ou de ce qui vous est arrivé. Pour eux, vous êtes juste une statistique. Un simple nombre. Un nombre qu'ils essaient de réduire.

Ma demande a été rejetée pour une raison technique. Ils n'ont même pas examiné le bien-fondé de mon dossier. Ils ont dit que j'avais traversé des pays sûrs et que j'aurais dû y faire là-bas ma demande d'asile. Et ceci avant même que cela fasse partie de la législation. J'ai donc fait appel, une procédure qui a duré deux ans, avant de finalement obtenir mon titre de séjour. Ça a été très éprouvant, aussi car la guerre se poursuivait. Vous devez travailler, vous devez étudier et vous devez vous battre contre le système pour avoir le droit de rester. Et il y a toute cette douleur que vous portez en vous, votre inquiétude pour vos proches restés au pays. On suppliait les journalistes d'emporter avec eux en Bosnie des petits paquets de nourriture et d'autres choses. C'était vraiment horrible.

Et maintenant, je vois les Syriens qui vivent la même chose. Ceux qui ont réussi à arriver jusqu'ici ne peuvent pas travailler, ne peuvent pas aller à l'université. Ils sont traités comme des personnes de seconde zone, vivant dans l'incertitude. Il y a ensuite les nuits d'insomnie et d'inquiétude à penser à leurs amis et leur famille restés là-bas.

De nombreuses villes syriennes ressemblent aux villes bosniaques, car la méthode de destruction est très similaire. Lorsque je vois des photos d'Alep, la ressemblance aux photos de Sarajevo pendant la guerre est troublante. Et ça vous anéantit, car en ce sens, lorsque vous passez par des événements aussi tragiques, avec de telles pertes, vous espérez que... ou du moins j'essaie de donner du sens à tout cela en imaginant que c'est bon, on a peut-être tiré les leçons de tout ça, et nous, les humains, on ne va pas refaire les mêmes erreurs.

Mais malheureusement ce n'est pas le cas. Le prix à payer est élevé pour celui qui vit la guerre, mais le reste de l'humanité n'est pas très doué pour tirer des leçons à partir des erreurs des autres.

La Tchécoslovaquie est un autre pays qui a échappé au conflit armé à la fin de la guerre froide. Il a été pacifiquement divisé en deux nations en 1993, la République tchèque et la Slovaquie, après un épisode que l'on appelle la révolution de Velours (« The Velvet Revolution », en anglais).

Pendant les années 1990, le volume net de l'immigration en Europe a plus que triplé, comparé aux niveaux des années 1980, pour atteindre environ 750 000 personnes par an. On note une augmentation du nombre d'Irakiens, Afghans et Africains (venant de pays comme la Somalie et la République démocratique du Congo). Puis, dans les années qui ont suivi, des millions d'autres personnes ont continué d'arriver en Europe. ■

L'Europe s'élargit, les déplacements de populations s'intensifient

En 2004, 10 pays ont rejoint l'UE (Chypre, Malte, la République tchèque, la Hongrie, la Pologne, la Slovaquie, la Slovénie, l'Estonie, la Lettonie et la Lituanie), venant rallier les 15 pays déjà membres (les Pays-Bas, l'Allemagne, la France, la Belgique, le Luxembourg, l'Espagne, l'Italie, le Portugal, la Suède, le Danemark, la Grèce, l'Irlande, le Royaume-Uni, l'Autriche et la Finlande). [Vous pouvez en savoir plus sur le processus d'adhésion d'un pays à l'UE en lisant « Les rouages de l'UE »] Cet élargissement était le plus important dans l'histoire de l'UE. Il a effectivement accueilli des pays et des populations à l'histoire très différente des autres membres. Alors que l'Europe de l'Ouest a depuis longtemps adopté un capitalisme de marché, l'Europe de l'Est a, quant à elle, vécu sous des régimes communiste et socialiste entre la Deuxième Guerre mondiale et la fin de la guerre froide.

Après cet élargissement, des centaines de milliers de personnes sont allées à l'Ouest, notamment depuis la Pologne : ce sont environ 300 000 Polonais (quasiment 1% de la population du pays) qui sont allés travailler ailleurs dans l'UE. Entre 2004 et 2007, ce chiffre a atteint 2 millions.

Les immigrés d'Europe de l'Est ont été rejoints par des migrants pauvres et des minorités persécutées (comme les Roms), originaires de pays non-membres de l'UE comme la Serbie, l'Albanie, la Macédoine et le Kosovo - un pays partiellement reconnu par la communauté internationale.

Enfin, après la crise économique de 2008, beaucoup de jeunes au chômage originaires d'Espagne, du Portugal et de Grèce sont allés chercher du travail dans d'autres pays plus prospères de l'UE. ▶

properly. So I spent the summer cooking, cleaning, and doing paint jobs. I didn't know it then, but these skills would end up being most useful when I moved to London a year later.

I arrived in 1999, when it was still really hard for Polish people to come here. I came on a tourist visa, pretending to visit a friend, and stayed illegally for months past the expiration date.

At first, my life here was very difficult. I slept on the floor, then in a basement room that had been a toilet. Still, it was Buckingham Palace to me.

I didn't find a job right away, but with the skills I acquired at the School for Good Wives, I could help out with the cooking and cleaning at the house I was living in. Then I got a job cleaning rooms at a bed and breakfast and signed up for English lessons.

Later on, while I was taking care of kids as a nanny, the families I worked for kept asking me to help them find Polish plumbers and cleaners. We had a reputation for being reliable and hard-working.

After 12 years in the U.K., I decided to start my own business, connecting employers looking for cleaning or child care services. I employ many

women from Poland. For most of them, coming here has been a lot easier than it was for me, now that Poland is a member of the EU [since 2004]. They can take flights for 19 pounds and don't have to worry about visas or getting deported, as we did. Many of them already know someone in the U.K., and if it doesn't work out for them here, they can easily go home.

Having left Poland as a young girl, I don't have much there now — a bit of family, a handful of friends, and, unfortunately, some graves. Particularly since my daughter was born in the U.K., I have felt I belong here. I think that Poles who arrived more recently are not as well integrated into British society. There is an atmosphere of apprehension and fear in British society. I feel that recently [because of the atmosphere around the Brexit] foreigners are perceived as taking away the jobs, hospital beds, and schools of British people ... I think it will be difficult for new migrants to integrate under these circumstances.

Sometimes my husband and I talk about going back to Poland, to live in the mountains and grow old there. But our 4-year-old daughter will start school here soon. I don't think we will go back. This is my home now.

KAROLINA, 36 ANS, ENTREPRENEURE, LONDRES, ANGLETERRE

J'ai grandi à Terespol, une petite ville dans l'est de la Pologne, à la frontière avec la Biélorussie. Mon père était chauffeur de bus. On avait du mal à joindre les deux bouts avec son seul salaire. Je n'avais jamais imaginé pouvoir quitter la Pologne un jour.

À l'âge de 15 ans, je suis rentrée dans une école où l'on nous enseignait à coudre, à cuisiner et à s'occuper des enfants, en plus des cours traditionnels. On avait l'habitude de l'appeler « L'École des bonnes épouses ». Les après-midi, je travaillais dans une jardinerie pour subvenir à mes besoins. Un été, j'ai décroché un stage dans une ferme en Allemagne. C'était la première fois que je partais à l'étranger. J'étais censée apprendre à traire les vaches mais, comme j'étais gauchère, j'avais du mal à le faire correctement. J'ai donc passé l'été à cuisiner, à faire le ménage et des travaux de peinture. Je ne le savais pas encore à l'époque, mais ces compétences allaient m'être des plus utiles lorsque j'emmènerai à Londres un an plus tard.

Je suis arrivée en Angleterre en 1999, à une époque où il était encore difficile pour les Polonais de venir ici. Je suis entrée avec un visa touristique, en prétendant que je venais rendre visite à une amie. Et je suis restée illégalement pendant plusieurs mois, après la date d'expiration de mon visa.

Ma vie était très difficile au début. Je dormais par terre, puis j'ai eu une chambre dans une pièce en sous-sol, qui avait été autrefois des toilettes. Et malgré tout, pour moi, c'était quand même le palais de Buckingham.

Je n'ai pas trouvé de travail tout de suite, mais avec ce que j'avais appris à l'École des bonnes épouses, j'ai pu aider à la cuisine et au ménage dans la maison où je vivais. J'ai ensuite trouvé un emploi de femme de ménage dans un Bed & Breakfast et j'ai pris des cours d'anglais.

Ensuite, alors que j'étais nounou, mes employeurs me demandaient sans cesse de leur trouver des plombiers et des femmes de ménage polonaises. Nous avons la réputation d'être fiables et travailleurs.

Après 12 ans en Grande-Bretagne, j'ai décidé de monter ma propre société où je mettais en relation des particuliers avec des personnes pour faire le ménage et s'occuper des enfants.

J'embauche beaucoup de Polonaises. Pour la majorité d'entre elles, il est beaucoup plus facile

aujourd'hui de venir ici depuis que la Pologne est un État membre de l'Union européenne [depuis 2004]. Le vol ne coûte que 19 livres [environ 25 €] et elles n'ont pas à se soucier de leur visa ou bien du risque d'être expulsées, comme c'était notre cas. Beaucoup d'entre elles connaissent déjà quelqu'un à Londres, et si ça ne marche pas pour elles ici, elles peuvent repartir facilement.

Comme je suis partie très jeune de Pologne, je n'ai plus grand chose là-bas : un peu de famille, quelques amis et, malheureusement, plusieurs personnes au cimetière. Ma fille est née en Grande-Bretagne, et c'est surtout depuis ce moment que je me sens chez moi ici. Je crois que les Polonais qui sont arrivés récemment ne sont pas aussi bien intégrés dans la société britannique. En ce moment, je trouve que les étrangers sont vus comme ceux qui volent les emplois des Anglais, ainsi que leur lit d'hôpital et leur place à l'école... Je pense que cela va être compliqué pour les nouveaux migrants de s'intégrer dans ces conditions.

Parfois, avec mon mari, nous parlons de repartir en Pologne, de vivre dans les montagnes et d'y passer nos vieux jours. Mais notre fille de 4 ans va bientôt être scolarisée. Je ne crois pas qu'on rentrera là-bas. C'est ici chez nous maintenant.

Seuls le Royaume-Uni, l'Irlande et la Suède ont immédiatement ouvert leurs frontières.

Le délai d'ouverture des frontières des autres pays membres de l'UE, parmi d'autres éléments, a obligé de nombreux migrants à accepter des situations de travail illégales. Les chiffres exacts ne sont pas connus, mais on estime qu'à cette époque environ 7 à 12% de la population immigrée des 15 États membres étaient sans papiers, c'est-à-dire travailleurs clandestins. ■

Josef Koudelka
Romani. Bukovina. 2005.
Roma people.

Roumanie. Bukovina. 2005.
Des Roms.

جيمر غولديرغ
رومانيا. بوكوفينا. ٢٠٠٥. الغجر.
رومانی. بوكوفينا. ٢٠٠٥. کولهای روما.

Only the U.K., Ireland, and Sweden opened their borders right away.

The delay, among other factors, caused many migrants to turn to illegal work arrangements. Figures vary widely, but about 7 to 12 percent of the immigrant population in the first 15 EU member states was undocumented in that period, according to one estimate. ■

Today

In 2011 the first refugees of the current migration movement, of which you are a part, started going to Europe. The number of Syrians arriving in Greece more than doubled compared with the years before. By 2015, more than 1.3 million people from Syria, Iraq, Afghanistan, Somalia, Eritrea, and other countries in Africa and Asia had requested asylum. That number is almost double the number of applications in 1992, when a record number of people from the former Yugoslavia sought protection. In the first three months of 2016, about 173,000 people from Africa and Asia arrived by sea in Greece and Italy.

Since its beginnings in 1951, when six countries became members of the European Coal and Steel Community, the bloc has grown and changed significantly. Now called the European Union, it promotes the freedom of movement of people, goods and services among its 28 member countries. Residents of those nations — plus Iceland, Liechtenstein, Norway, and Switzerland (which are in Europe but have not joined the union) — may move freely among those states and work and live in any of them.

This policy of open internal borders is combined with a policy of tightly controlled external borders. (More on this in “Nuts and Bolts” and “Coming to Europe”.)

This group of countries makes for a diverse union. About 3 percent of the people living in the EU are citizens of a member state other than the one in which they reside.

Of the 503 million people living in the EU, about 7 percent were born outside it, and about two-thirds of that 7 percent are citizens of non-EU countries. In 2013 the largest groups of new citizens in the EU who were born outside the bloc came from India, Turkey, and Morocco.

Among member states, Germany, the United Kingdom, and Italy have the most foreign-born residents. ■

La situation aujourd'hui

En 2011, les premiers réfugiés du mouvement migratoire actuel – dont vous faites partie – ont commencé à se rendre en Europe. Le nombre de Syriens arrivés en Grèce a plus que doublé, comparé aux années précédentes. En 2015, plus de 1,3 million de personnes originaires de Syrie, Irak, Afghanistan, Somalie, Érythrée et d'autres pays d'Afrique et d'Asie ont demandé l'asile. Ce chiffre est presque deux fois plus élevé que les demandes d'asile de 1992, quand un nombre record de personnes originaires de l'ex-Yougoslavie cherchaient refuge. Dans les trois premiers mois de l'année 2016, environ 173 000 personnes originaires d'Afrique et d'Asie sont arrivées en Grèce et en Italie par la mer.

L'Europe s'est élargie et a profondément changé depuis ses débuts, en 1951, quand 6 pays sont devenus membres de la Communauté européenne du charbon et de l'acier (Ceca ; en anglais, ECSC : European Coal and Steel Community). Aujourd'hui appelé Union européenne, le bloc défend la libre circulation

des personnes, des biens et des services dans ses 28 pays membres. Les habitants de ces États – ainsi que de l'Islande, le Liechtenstein, la Norvège et la Suisse (qui sont en Europe mais n'ont pas rejoint l'UE) – ont la liberté de se déplacer sur ce territoire et d'y travailler ou d'y vivre.

La politique d'ouverture des frontières intérieures se conjugue avec une politique de contrôle stricte des frontières extérieures. [Pour en savoir plus, voir « Les rouages de l'UE » et « Venir en Europe ».]

Au final, cet ensemble de pays très différents crée une union variée et diversifiée. Environ 3% des personnes qui vivent dans l'UE sont citoyens d'un État membre différent de celui dans lequel ils résident actuellement.

Sur les 503 millions de personnes vivant dans l'UE, quasiment 7% sont nés en dehors de ce territoire. Parmi ces 7%, environ les deux tiers sont citoyens d'un pays n'appartenant pas à l'UE. En 2013, le plus grand groupe de nouveaux citoyens résidant dans l'UE et nés en dehors du bloc venait d'Inde, de Turquie et du Maroc.

Parmi les États membres, l'Allemagne, le Royaume-Uni et l'Italie sont ceux qui ont accueilli le plus grand nombre d'habitants nés à l'étranger. ■

Jim Goldberg
Greece. Inofita. 2006. An Indian agricultural worker in the farmlands outside Athens in an area that is home to a large population of Indian immigrants.

Grèce. Inofita. 2006. Un travailleur agricole indien dans les exploitations des environs d'Athènes, une zone où vit une grande population d'immigrés indiens.

جيم غولديبرغ
اليونان. إنوفيتا. ٢٠٠٦. عامل زراعة هندي في إحدى المزارع خارج أثينا في منطقة يقطنها عدد كبير من المهاجرين الهنود.

يونان، إنوفيتا، ٢٠٠٦. يك كازر كشاورزی هندی در مزارع بیرون شهر آتن در محله‌ی (جمعیت بزرگی از) مهاجران هندی.

Robert Capa
Germany. Near Wesel. March
24, 1945. As Allied troops move
toward the Rhine, German
farmers flee fighting.

Allemagne. Dans les environs de
Wesel. 24 mars 1945. Alors que
les Alliés avancent vers le Rhin,
des fermiers allemands fuient les
combats.

روبرت کاپا
آلمانیا. بالقرب من فيزل. ۲۴ مارس
عام ۱۹۴۵. فرار المزارعين الالمان من
الإشتباكات أثناء تقدم قوات الحلفاء
نحو نهر الراين.

آلمان، نزدیک ویزل، ۲۴ مارس، ۱۹۴۵.
یا پیشروی نیروهای متفقین به سمت
رودخانه‌ی راین، کشاورزان آلمانی از
جنگ فرار می‌کنند.

Robert Capa
Germany, Berlin, 1945. Refugees making their way through the ruined Soviet sector.

Allemagne, Berlin, 1945. Des réfugiés traversant le secteur soviétique en ruine.

روبرت کاپا
آلمانیا، برلین، ۱۹۴۵. لاجئون في طريقهم إلى الجزء السوفيتي المدمر.

آلمان، برلین، ۱۹۴۵. پناهجویان در حال عبور از بخش کمونیستی ویران.

Henri Cartier-Bresson

Germany. Dessau. April 1945.

A transit camp was organized between the U.S. and Soviet zones for refugees returning from the Eastern Front. The river was part of the line dividing the sectors.

Allemagne. Avril 1945. Un camp de transit a été installé entre les zones américaine et soviétique pour accueillir les réfugiés de retour du front de l'Est. La rivière faisait partie de la délimitation entre les deux secteurs.

هنري کارتیر بریسن

آلمانیا. دیساو. آوریل ۱۹۴۵. مخیم العبور الذي تم تنظیمة بین المناطق الخاضعة للولايات المتحدة وللجائین العائدين من الجبهة الشرقية، و النهر هو جزء من الخط الفاصل بین الجهتين.

آلمان، دساو، آوریل ۱۹۴۵. یک کمپ ترانزیت برای پناهجویان جبهه‌ی شرقی، بین نواحی آمریکایی و کمونیستی تشکیل شد. رودخانه هم بخشی از خط تقسیم‌کننده بین دو ناحیه محسوب می‌شد.

David Seymour

Greece. 1948. Refugees from the Greek civil war, which lasted from 1946 to 1949.

Grèce. 1948. Des réfugiés de la guerre civile grecque, qui a duré de 1946 à 1949.

ديفيد سيمور

اليونان. ١٩٤٨. لاجئون من الحرب الأهلية اليونانية التي استمرت من عام ١٩٤٦ إلى عام ١٩٤٩.

يونان، ١٩٤٨. ناهجويان جنگ داخلی يونان، كه از سال ١٩٤٦ تا ١٩٤٩ به طول انجاميد.

David Seymour

Germany. Travemünde, on the Baltic coast. 1949. Beachgoers hang their clothes to dry on the barbed wire fence marking the border between East and West Germany — the northern end of the Iron Curtain.

Allemagne. Travemünde, sur la côte Baltique. 1949. Des plagistes font sécher leurs vêtements sur le fil de fer barbelé qui marque la frontière entre l'Allemagne de l'Est et l'Allemagne de l'Ouest — l'extrémité la plus au nord du rideau de fer.

ديفيد سيمور

ألمانيا، ترافيمونده، على ساحل البلطيق. ١٩٤٩، رواد الشاطئ يجففون ملابسهم على الأسلاك الشائكة التي ترسم الحدود بين ألمانيا الشرقية والغربية - الجزء الشمالي للستار الحديدي.

آلمان، تراومونده، روی ساحل دریای بالتیک، دوستداران ساحل لباسهای خیسشان را روی سیمهای خاردار مرز بین آلمان شرقی و غربی - انتهای شمالی پردهی آهنین - آویزان کرده‌اند.

George Rodger

West Germany. Fronau. 1956. Hydrogen-filled balloons being launched from the West, carrying leaflets for the Eastern Bloc. This U.S.-sponsored propaganda exercise was launched from the headquarters of Radio Free Europe.

Allemagne de l'Ouest. Fronau. 1956. Des ballons d'hydrogène contenant des brochures de propagande sont lâchés vers le bloc soviétique en bordure du « Monde libre ». Cet exercice de propagande, soutenu par les États-Unis, était mené depuis le quartier général de Radio Free Europe.

جورج رودجر

ألمانيا الغربية، فروناو، ١٩٥٦. أثناء إطلاق مناطيد الهيدروجين من الجهة الغربية لتوزيع منشورات دعائية لصالح الكتلة الشرقية، إنطلقت هذه الحملة الدعائية برعاية الولايات المتحدة الأمريكية من مقر إذاعة أوروبا الحرة.

آلمان غربی، فروناو، ١٩٥٦. بالنهای پرشده با هیدروژن از آلمان غربی راه افتادند، تا اعلامیه‌های تبلیغاتی را در بلوک شرق پخش کنند. این حرکت تبلیغاتی تحت حمایت ایالات متحدهی آمریکا از دفتر مرکزی رادیو اروپای آزاد صورت گرفت.

هربرت لیست

Italy. Naples. 1959. A man waves
farewell to his emigrating son-
in-law.

Italie. Naples. 1959. Un homme
salue son gendre qui quitte le
pays.

هربرت لیست

ایتالیا، ناپل، ۱۹۵۹. مردی در حال
خداحافظی با داماد مهاجر خود.
صهره المهاجر.

ایتالیا، ناپل، ۱۹۵۹. مردی در حال
خداحافظی با داماد مهاجر خود.

إريك ليسينغ

Hungary. On the border with Austria. 1956. In a brief thaw before the Hungarian Revolution in the autumn of 1956, Hungarian soldiers cleared mines and took down a barbed wire fence.

Hongrie. Frontière avec l'Autriche. 1956. Dans un bref moment de détente avant la révolution hongroise de 1956, des soldats hongrois procèdent au déminage du sol et détruisent une clôture de barbelés à la frontière avec l'Autriche.

إريك ليسينغ

هنغاريا. بالقرب الحدود مع النمسا. 1956. الجنود الهنغاريون و هم يقومون بإزالة الألغام و سياج الأسلاك الشائكة على الحدود مع النمسا، و ذلك بعد ذوبان الثلج قبل الإنتفاضة الهنغارية في شتاء ذلك العام.

مجارستان. دمر مرز اتریش. 1956. طی عملیات مختصر پیش از انقلاب مجارستان در پاییز سال 1956، سربازان مجار مین‌ها را جمع کرده و سیم‌های خاردار روی مرز با اتریش را برداشتند.

Patrick Zachmann
Jerusalem. June 1981.
A concentration camp survivor at
the first worldwide meeting
of Holocaust survivors.

باتريك زاكمان
القدس. يونيو ١٩٨١. أحد الناجين من
معسكر للإعتقال خلال الإجتماع العالمي
الأول للناجين من الهولوكوست
(محرقة اليهود).

Jérusalem. Juin 1981. Un
survivant des camps de
concentration lors de la première
rencontre internationale des
survivants de l'Holocauste.

اورشليم. ژوئن ١٩٨١. يك بازماندهی
اردوگاههای اجباری در اولین جلسهی
سراسری بازماندگان هولوكاست.

Paolo Pellegrin
Germany. Berlin. 2005. The city's
Holocaust Memorial.

Allemagne. Berlin. 2005. Le
mémorial de l'Holocauste.

پاولو پیلگرین
ألمانيا. برلين. ٢٠٠٥. النصب التذكري
للهمولوكوست (محرقة اليهود) في المدينة.

آلمان. برلين. ٢٠٠٥. يابود هولوكاست.

Josef Koudelka

Czechoslovakia. Prague. August
1968. Warsaw Pact troops invade
Prague.

Tchécoslovaquie. Prague. Août
1968. Les troupes du pacte de
Varsovie envahissent Prague.

جوزيف كوديلكا

تشيكوسلوفاکیا. براغ. اگستس. ۱۹۶۸.
قوات حلف وارسو أثناء اجتياح مدينة
براغ.

چکسلاواي. براگ. اگوست ۱۹۶۸. اشغال
براگ توسط نیروهای پیمان ورشو.

Elliott Erwitz

USSR. Moscow. 1959. Nikita Khrushchev, front left, and Richard Nixon, right, at the opening of the American National Exhibition at Sokolniki Park.

URSS. Moscou. 1959. Nikita Khrouchtchev, au premier plan, à gauche, et Richard Nixon, à droite, lors de l'inauguration de l'Exposition nationale américaine au parc de Sokolniki.

إيليويت إرويت

الإتحاد السوفيتي. موسكو. ١٩٥٩. نيكيتا خروشوف، في المقدمة على اليسار، وريتشارد نيكسون، يمين، أثناء افتتاح المعرض الوطني الأمريكي في حديقة سوكولنيكي.

اتحاد جماهير شوروي، موسكو، ١٩٥٩. نيكيتا خروشوف، جلو سمت چپ، و ریچارد نیکسون، سمت راست، در افتتاحیهی نمایشگاه ملی آمریکا در پارک سوكولنيكي.

Raymond Depardon
Germany. West Berlin. 1962.
Children play building the wall.

Allemagne de l'Ouest. Berlin-
Ouest. 1962. Des enfants jouent à
construire un mur.

ريموند دياردون
ألمانيا الغربية. برلين الغربية. ١٩٦٢.
أطفال يلعبون لعبة بناء الجدار.
ألمان غربي، برلين غربي، ١٩٦٢. كودكان
در حال بازيِ ساختن ديوار.

Leonard Freed

Germany. West Berlin. 1965. A U.S. serviceman stands guard near the Berlin Wall.

Allemagne. Berlin-Ouest. 1965. Un soldat américain monte la garde près du mur de Berlin.

ليونارد فريد

ألمانيا الغربية، برلين الغربية، ١٩٦٥. جندي أمريكي يقوم بحراسة جدار برلين.

ألمانيا غربى، برلين غربى، ١٩٦٥. يك نگهبان نظامى أمريكاي در نزديكى ديوار برلين ايستاده است.

Peter Marlow
Switzerland. Geneva. 1985.
Summit between Mikhail
Gorbachev, front left, the general
secretary of the Communist
Party of the USSR, and Ronald
Reagan, front right, the president
of the U.S.

Suisse. Genève. 1985. Sommet
entre Mikhaïl Gorbatchev, devant,
à gauche, secrétaire général du
Parti communiste de l'URSS,
et Ronald Reagan, devant, à
droite, président des États-Unis
d'Amérique.

بيتر مارلو

سويسرا، جنيف، ١٩٨٥. إجتماع القمة
بين ميخائيل غورباتشوف، الأمين العام
للحزب الشيوعي للإتحاد السوفيتي، من
اليسار، و رونالد ريغان رئيس الولايات
المتحدة، في المقدمة على اليمين.

سويس، ژنو، ١٩٨٥. جلسه بين ميخائيل
گورباچف، جلو سمت چپ، دبير كل
حزب كمونيست اتحاد جماهير شوروي،
و رونالد ريگان، جلو سمت راست، رئيس
جمهور ايلات متحدهى أمريكا.

Mark Power

Germany. East Berlin. Nov. 12, 1989. East German soldiers in the area in front of the Brandenburg Gate while West Germans climb the Berlin Wall.

Allemagne. Berlin-Est. 12 novembre 1989. Des soldats est-allemands se tenant devant la porte de Brandebourg pendant que des Allemands de l'Ouest escaladent le mur de Berlin.

مارك باور

ألمانيا. برلين الشرقية. ١٢ نوفمبر ١٩٨٩. جنود من ألمانيا الشرقية في المنطقة الواقعة مقابل بوابة براندنبورغ و يظهر جنود من ألمانيا الغربية أثناء تسلقهم لجدار برلين.

ألمان، برلين شرقي، ١٢ نوامبر، ١٩٨٩. حضور سربازان ألمان شرقي در منطقه روبه روی دروازه براندنبورگ هنگام بالا رفتن مردم آلمان غربی از دیوار برلين.

Mark Power

Germany. West Berlin. Nov. 10, 1989. Emotional East Germans cross the border into the West after the fall of the Berlin Wall.

Allemagne. Berlin-Ouest. 10 novembre 1989. Des Allemands de l'Est émus traversent la frontière vers l'Ouest après la chute du mur de Berlin.

مارك باور

ألمانيا الغربية، برلين الغربية. ١٠ نوفمبر ١٩٨٩. بكاء الناس في ألمانيا الشرقية أثناء عبور الحدود إلى الغرب بعد سقوط جدار برلين.

ألمان غربي، برلين غربي، ١٠ نوفمبر، ١٩٨٩. با سقوط ديوار برلين، ألمان شرقيها دچار احساسات شده، از مرز عبور می‌کنند و وارد آلمان غربي می‌شوند.

Guy Le Querrec

Germany. Berlin. Dec. 31, 1989, around midnight. After the fall of the Berlin Wall in November 1989, people celebrate New Year's Eve near the Brandenburg Gate.

Allemagne. Berlin, 31 décembre 1989, vers minuit. Après la chute du mur de Berlin, en novembre 1989, des gens fêtent le réveillon du Jour de l'An près de la porte de Brandebourg.

غاي لو كيريك

ألمانيا. برلين. ٣١ ديسمبر ١٩٨٩. قرابة منتصف الليل، احتفال الناس بعشية رأس السنة الميلادية بالقرب من بوابة براندنبورغ بعد سقوط جدار برلين في نوفمبر عام ١٩٨٩.

ألمان، برلين، ٣١ دسامبر، ١٩٨٩، طرف‌های نیمه‌شب. پس از سقوط دیوار برلين در نوامبر ١٩٨٩، مردم شب سال نو را کنار دروازه‌ی براندنبورگ جشن می‌گیرند.

Gilles Peress
Bosnia. Ahmici. 1993. The minaret of Ahmici's mosque lies destroyed beside the main road. On April 16, more than 100 villagers were killed in a single morning. It was one of the most savage examples of ethnic cleansing in the Balkans.

Bosnie. Ahmici. 1993. Le minaret détruit de la mosquée de Ahmici au bord de la route principale. Le matin du 16 avril, plus de 100 villageois ont été tués. C'est un des exemples les plus sauvages du nettoyage ethnique des Balkans.

غیلز پیریس

البوسنة، اهميتشي، ١٩٩٣. منارة جامع اهميتشي كما تبدو مدمرة بالقرب من الشارع الرئيسي. في صباح يوم ١٦ أبريل وحده قتل أكثر من ١٠٠ شخص من سكان القرية، و كانت تلك إحدى أشجع جرائم التطهير العرقي التي ارتكبت في شبه جزيرة البلقان.

بوسنی، اهميتسی، ١٩٩٣. ویرانه‌های مناره‌ی مسجد اهميتسی کنار جاده‌ی اصلی افتاده است. روز ١٦ آوریل، بیش از ١٠٠ روستایی در عرض یک صبح کشته شدند. این یکی از خشونت‌بارترین مثال‌های پاک‌سازی قومی در منطقه‌ی بالکان به شمار می‌رود.

Cristina García Rodero
Macedonia. Stenkovac. 1999.
Children in a refugee camp.

كريستينا غارسيا روديرو
مقدونيا. ستنكوفاتش. ١٩٩٩. أطفال في
مخيم للاجئين.

Macédoine. Stenkovac. 1999. Des
enfants dans un camp de réfugiés.

مقدونيه، استنكوتس، ١٩٩٩. كودكان در
يك كمپ پناهجویان.

Josef Koudelka

Bosnia-Herzegovina. Mostar.
1994. The Stari Most, or Old
Bridge, a stone arch 90 feet
over the Neretva River, was
built in 1566 under Suleiman the
Magnificent during the Ottoman
occupation. It was destroyed
in November 1993 by Bosnian
Croat tanks. In the foreground,
a postcard of the bridge before
the war.

Bosnie-Herzégovine. Mostar.
1994. Le Stari Most, ou le Vieux
Pont, une arche de pierre située
à 29 mètres au-dessus de la
rivière Neretva, a été construit en
1566 sous le règne de Soliman le
Magnifique pendant l'occupation
ottomane. Il a été détruit en
novembre 1993 par les chars
de combat serbo-croates. Au
premier plan, une carte postale
montrant le pont avant la guerre.

جوزيف كوديلكا

البوسنة و الهرسك. موستار. ١٩٩٤.
ستاري موست أو الجسر القديم هو
قوس حجري يرتفع ٩٠ قدم فوق نهر
نيريتفا تم بناؤه في عام ١٥٦٦ خلال فترة
حكم سليمان القانوني أثناء الإحتلال
العثماني. تم تدميره في نوفمبر ١٩٩٣ من
قبل الدبابات البوسنية. و في المقدمة
تظهر بطاقة بريدية للجسر كما كان
قبل الحرب.

بوسنى و هرزگوين، موستار، ١٩٩٤. پل
ستارى موست، يا پل قديمى، طاق سنگى
به ارتفاع ٩٠ پا روى رودخانهى نرتوا، در
زمان اشغال حكومت عثمانى در سال
١٥٦٦ و به دستور سلطان سليمان بزرگ
ساخته شد. اين پل در سال ١٩٩٣ توسط
تانكهاى بوسنىايى-كروات نابود شد.
عكس پس‌زمينه، كارت پستالى با عكس پل
پيش از زمان جنگ.

Gilles Peress

Croatia. Dvor. 1995. Croatian refugees fleeing a Bosnian Serb offensive, crossing into Bosnia at the Una river.

Croatie. Dvor. 1995. Des réfugiés croates fuient une offensive serbe, traversant la frontière avec la Bosnie sur la rivière Una.

گیلز پیریس

کرواسی، داور، ۱۹۹۵. لاجئون من کرواسیا أثناء هرویهم من هجوم بين الصرب و الكروات، و عبورهم إلى البوسنة من نهر اونا.

کرواسی، داور، ۱۹۹۵. پناهجویان کروات فراری از حملات صربهای بوسنی، در حال عبور به سمت بوسنی در رودخانهی اونا.

از ٥٠٣ ميليون نفری که در اتحادیه ی اروپا زندگی میکنند، تقریباً ٧ درصد در خارج از اتحادیه به دنیا آمده اند، و حدود دوسوم آن ٧ درصد شهروندان کشورهای غیر عضو اتحادیه ی اروپا هستند. در سال ٢٠١٣ بزرگترین گروه های شهروندان جدید

اتحادیه ی اروپا و متولد خارج آن، اهل کشورهای هند، ترکیه و مراکش بودند.

ساکنان خارجی کشورهای آلمان، انگلستان و ایتالیا بیش از سایر کشورهای عضو اتحادیه ی اروپا هستند. ■

فرانسه، مارس، ٢٠٠٢. مردمان نیکسب و کار آفریقای شمالی، اغلب الجزایری، در میدان در محله ی بلزنس جمع می شوند.

پاولو پیلگرین
فرانسه، مارس، ٢٠٠٢. عاطلون عن العمل من شمال أفريقيا، غالباً من الجزائر، يجتمعون في ساحة في حي بيلسونسيه.

France. Marseille. 2002. Des Nords-Africains au chômage, bien souvent des Algériens, se retrouvent sur une place du quartier de Belsunce.

Paolo Pellegrin
France. Marseille. 2002. Unemployed North Africans, often Algerians, meet in a square in the Belsunce quarter.

غير قانوني لعدة أشهر بعد إنتهاء التأشيرة.

كانت حياتي في البداية صعبة جداً. كنت

أنام على الأرض في غرفة القبو التي كانت

تستخدم سابقاً كمحاض، و مع ذلك كان الأمر

بالنسبة لي و كأني في قصر باكنغهام!

لم أستطع أن أجد عملاً في البداية لكنني كنت

أساعد في أعمال التنظيف و الطبخ في المنزل الذي

كنت أسكن به و هي المهارات التي تعلمتها في

مدرسة الزوجات الصالحات. و بعدها حصلت على

وظيفة كعامله تنظيف في فندق صغير و تمكنت

من الإنحاق بمدرسة لتعليم اللغة الإنكليزية.

عملت فيما بعد كمربية أطفال و كنت

أساعد الأسرة التي أعمل لديها في إيجاد عمال

نظافة و سباكين بولنديين، فنحن البولنديون

معروفون بشغفنا ومثابرتنا على العمل.

و بعد مضي ١٢ عاماً على إقامتي في بريطانيا قررت

أن أبدأ عملي المستقل و هو تأمين موظفين لشركات

التنظيف و رعاية الأطفال. و حالياً لدي الكثير من

الموظفات في بولندا حيث لم يعد صعباً عليهن القدوم

إلى بريطانيا بعد أن أصبحت بولندا من الدول الأعضاء

في الإتحاد الأوروبي (في عام ٢٠٠٤)، فحالياً يمكنهم أن

يأتوا إلى هنا بتذكرة لا تكلف أكثر من ١٩ جنيهاً و يدخلون

الحدود من دون أي مشاكل و تأشيرات و لا يخافون

من الترحيل كما كان الحال بالنسبة لنا. الكثير منهم

لديهم معارف و أصدقاء في بريطانيا و إذا لم تتيسر

أمورهم هنا يمكنهم العودة إلى بلادهم بسهولة.

أما بالنسبة لي فأنا تركت بولندا حين كنت صغيرة

في السن و لم يبق لدي الآن هناك إلا القليل من

الأصدقاء و بعض الأقرباء و بعض القبور للأسف. أشعر

الآن بأن بريطانيا هي بلدي و خاصة بعد أن ولدت إبنتي

هنا، لكن الوضع بالنسبة للمهاجرين الجدد مختلف

فهناك اليوم شعور بالحذر و الخوف داخل المجتمع

البريطاني، و قد بدأت أشعر مؤخراً (و خصوصاً على

خلفية ما يعرف اليوم ببريكزت) بأن الجميع يعتقد بأن

الأجانب يأخذون فرص عمل أبناء البلد و يستهلكون

الفرص المجانية الأخرى مثل العلاج الطبي و الإقامة في

المشافي و المدارس الخ على حساب أبناء البلد. أعتقد

بأنه في ظل الظروف الجديدة سيكون من الصعب على

المهاجرين الجدد الإندماج في المجتمع المحلي.

أحياناً نفكر أنا و زوجي بالعودة إلى بولندا و

أن نعيش و نمضي بقية حياتنا في بيت جبلي، لكن

إبنتنا ذات الأربع سنوات ستدخل المدرسة قريباً.

لا أظن أننا سنعود، لقد أصبح وطننا هنا.

كانت بريطانيا و إيرلندا و السويد هي الدول الوحيدة التي فتحت حدودها للمهاجرين مباشرة في ذلك الحين.

و قد دفع التأخير في فتح الحدود، إضافة إلى عوامل أخرى،

بالكثير من المهاجرين للعمل بشكل غير قانوني. و تختلف

التقديرات بشكل كبير إلا أنه بحسب أحد المصادر فقد كان

هناك ما بين ٧ إلى ١٢ بالمائة من مجموع عدد المهاجرين في

بلدان الإتحاد الأوروبي الأولى (١٥ دولة) ممن هم من المهاجرين

غير المسجلين رسمياً. ■

الوضع الحالي

بدأت موجات هجرة اللاجئين الحالية إلى أوروبا في عام ٢٠١١ ، و هي

الهجرات التي كنتم أنتم من ضمنها. ارتفع عدد اللاجئين السوريين

الذين وصلوا إلى اليونان إلى الضعف مقارنة بالسنوات السابقة،

و بحلول ٢٠١٥ كان هناك أكثر من ١٠٣ مليون طلب لجوء من عدة

دول مثل سوريا و أفغانستان و الصومال و إريتريا إضافة إلى دول

أخرى في أفريقيا و آسيا. يمثل هذا الرقم ضعف عدد طلبات اللجوء

المسجلة في عام ١٩٩٢ و هو العام الذي شهد ارتفاعاً قياسيماً لطلبات

اللجوء بسبب الحرب في يوغوسلافيا السابقة. و في الأشهر الثلاثة

الأولى من عام ٢٠١٦ وصل أكثر من ١٧٣,٠٠٠ مهاجر إلى اليونان و إيطاليا

عبر البحر من قارتي أفريقيا و آسيا.

لقد توسع الإتحاد الذي بدأ في عام ١٩٥١ بعضوية ست دول

شكلت فيما بينها تجمّعاً عرف حينها بالجماعة الأوروبية للفحم و

الصلب، و تطور فيما بعد ليصبح إسمه الإتحاد الأوروبي. تشجع دول

الإتحاد حرية التنقل و السفر و تبادل البضائع و الخدمات بين الدول

الأعضاء التي تبلغ ٢٨ دولة. و يتمتع المقيمون في الإتحاد الأوروبي،

إضافة إلى أيسلندا و لیتختنشاين و النرويج و سويسرا (التي تقع في

القارة الأوروبية لكنها ليست ضمن الإتحاد الأوروبي) بحرية الحركة و

التنقل بين هذه الدول و العمل في أي منها.

و على الرغم من سياسة الحدود المفتوحة بالنسبة للدول

الواقعة ضمن الإتحاد إلا أن سياسة الحدود الخارجية تخضع لرقابة

مشددة (المزيد حول هذا في «كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟» و

الفصل «الوصول إلى أوروبا»).

تضيف جميع هذه البلدان تنوعاً فريداً للإتحاد الأوروبي، فهناك

ما يقارب من ٣ بالمائة من سكان الإتحاد ممن يحملون جنسيات

أوروبية مختلفة عن البلدان التي يعيشون فيها.

و هناك نسبة ٧ بالمائة من أصل ٥٠٣ مليون من سكان الإتحاد ممن

ولدوا خارج دول الإتحاد، كما أن ما يمثل ثلثي هذه النسبة يحملون

جنسيات دول غير أوروبية. و في عام ٢٠١٣ كانت أغلبية المواطنين

الجدد ممن ولدوا خارج الإتحاد من الهند و تركيا و المغرب.

و تعتبر ألمانيا و بريطانيا و إيطاليا من الدول الأعضاء التي تعيش

فيها أكبر نسبة ممن ولدوا خارج الإتحاد. ■

من سال ۱۹۹۹ رسیدم؛ زمانی که مهاجرت برای لهستانی‌ها هنوز خیلی سخت بود. من، به بهانه‌ی دیدار از یکی از دوستانم، با ویزای توریستی آمدم، ولی تا ماه‌ها بعد از تاریخ انقضای ویزا به‌طور غیرقانونی ماندم. روزهای اول، زندگی من این‌جا خیلی سخت بود. اوایل روی زمین می‌خوابیدم، بعد هم در یک اتاق در زیرزمین که قبلاً توالت بود. اما باین‌حال برای من مثل کاخ باکینگهام بود.

من نتوانستم بلافاصله کار پیدا کنم، اما با مهارت‌هایی که در مدرسه‌ی همسران مناسب آموخته بودم، توانستم در امور آشپزی و تمیزکاری خانه‌ای که در آن زندگی می‌کردم، کمک کنم. بعد در یک مهمان‌خانه کار گرفتم و مسئول تمیز کردن اتاق‌ها شدم و برای کلاس‌های زبان انگلیسی ثبت‌نام کردم. بعدها، که کار پرستاری از بچه‌ها را انجام می‌دادم، خانواده‌های کودکان اغلب سراغ یک لوله‌کش یا خدمتکار لهستانی را از من می‌گرفتند. ما به قابل اعتماد بودن و سخت‌کوشی شهرت پیدا کرده بودیم.

بعد از ۱۲ سال در انگلستان، تصمیم گرفتم کسب‌وکار خودم را راه بیندازم و بین کارفرماها و خدمتکاران و پرستاران کودک تماس برقرار کنم. من زنان بسیاری را از لهستان استخدام می‌کنم. حالا که لهستان عضو اتحادیه‌ی اروپا شده (از سال ۲۰۰۴)، آمدن به این‌جا برای اکثرشان به‌مراتب آسان‌تر از من است. آن‌ها می‌توانند با ۱۹ پوند بلیت هواپیما بگیرند و نباید مثل ما نگران ویزا یا اخراج و تبعید باشند. بسیاری از آن‌ها یک نفر را در انگلیس می‌شناسند، و اگر آن‌جا موفق نشوند، به‌راحتی برمی‌گردند خانه‌شان.

من چون از جوانی لهستان را ترک کردم، دیگر چیز زیادی آن‌جا ندارم؛ به‌جز چند تا فامیل، چند دوست و، متأسفانه، یک تعدادی قبر. به‌خصوص از وقتی دخترم در انگلستان به دنیا آمد، احساس کردم خانه‌ام این‌جاست. به نظر من لهستانی‌هایی که اخیراً به انگلیس آمده‌اند، به آن صورت در اجتماع بریتانیایی ادغام نمی‌شوند. یک جو دلهره و ترس در جامعه‌ی بریتانیا حاکم است. من احساس می‌کنم که اخیراً (به‌خاطر جو پیرامون برکسیت (Brexit)) نگاه بدی متوجه خارجیان است و آن‌ها را مسئول ریبودن مشاغل، تخت‌های بیمارستان و مدارس می‌دانند... و به

نظر من در این شرایط ادغام شدن در اجتماع برای مهاجران جدید سخت‌تر خواهد بود. من و شوهرم گاهی در مورد بازگشت به لهستان، و این‌که میان کوه‌ها زندگی کنیم و همان‌جا پیر شویم، حرف می‌زنیم. اما دختر چهار ساله‌مان به‌زودی می‌رود مدرسه. فکر نمی‌کنم برگردیم لهستان. خانه‌ی من دیگر این‌جاست.

تها انگلستان، ایرلند و سوئد مرزهایشان را بلافاصله باز کردند. این تأخیر، همراه با عوامل دیگر، باعث شد بسیاری از مهاجران به بازار کار سیاه روی بیاورند. آمارها به شدت متفاوت اند، اما طبق یک برآورد، حدود ۷ تا ۱۲ درصد جمعیت مهاجران حاضر در ۱۵ کشور اولیه‌ی عضو اتحادیه‌ی اروپا در آن زمان فاقد مدرک قانونی بودند. ■

امروز

سفر اولین پناهجویان این موج مهاجرتی که حال شما هم جزو آن هستید، در سال ۲۰۱۱ آغاز شد. تعداد سوری‌هایی که وارد یونان می‌شوند، نسبت به سال‌های گذشته دوبرابر شده است. تا سال ۲۰۱۵، بیش از ۱.۳ میلیون نفر از سوریه، عراق، افغانستان، اریتره و سایر کشورهای آفریقایی و آسیایی درخواست پناهندگی کرده بودند. این تعداد تقریباً دوبرابر تعداد درخواست‌ها در سال ۱۹۹۲ بود، که تعداد بی‌سابقه‌ای از شهروندان یوگسلاوی سابق تقاضای امنیت کردند. در سه ماه اول سال ۲۰۱۶، حدود ۱۷۳ هزار نفر از آفریقا و آسیا از راه دریا وارد یونان و ایتالیا شدند.

این گروه، از سال ۱۹۵۱، که شش کشور عضو سازمان زغال سنگ و فولاد اروپا (European Coal and Steel Community) شدند، بزرگ‌تر شده و به‌طور قابل توجهی تغییر کرده است. گروه نامبرده که حال اتحادیه‌ی اروپا نام دارد، طرفدار حرکت آزادانه‌ی مردم، کالاها و خدمات میان ۲۸ کشور عضو است. ساکنان این کشورها - به علاوه‌ی ایسلند، لیختنشتاین، نروژ و سوییس (که در خاک اروپا هستند، اما عضو اتحادیه نیستند) - می‌توانند آزادانه میان آن کشورها رفت و آمد کنند و در هر کدام که می‌خواهند، زندگی کنند یا کار بگیرند.

این سیاست مرزهای داخلی باز با سیاست کنترل شدید مرزهای خارجی همراه است. (اطلاعات بیشتر در این باره در گفتار «راه و چاه» آمده است.)

این کشورها اتحادیه‌ی متنوعی را به وجود می‌آورند. حدود سه درصد کسانی که در اتحادیه‌ی اروپا زندگی میکنند، شهروندان کشوری غیر از کشور محل اقامت خود هستند.

زراعة النباتات لتأمين مصروفي الشخصي. و تمكنت من الحصول على برنامج تدريب عملي في إحدى المزارع في ألمانيا، و كانت تلك هي المرة الأولى التي أسافر فيها. كان من المفترض أن أتعلم حلب الأبقار لكنني كنت عسراء اليد و لم أستطع أن أتقن المهنة بشكل جيد، لذلك أمضيت ذلك الصيف في أعمال الطبخ و التنظيف و الطلاء. لم أكن أدرك

وقتها أن المهارات التي اكتسبتها في ذلك الوقت ستساعدني كثيراً في حياتي فيما بعد و خاصة حين انتقلت للعيش في لندن بعد عام من حينها. وصلت إلى لندن في عام ۱۹۹۹، و لم يكن من السهل وقتها على البولنديين الانتقال إلى هنا. جنّت على تأشيرة سياحية و ادعيت وقتها بأني سأزور صديقتي، و بعدها بقيت هنا بشكل

Josef Koudelka
Romania. Lacobeni. 2005. Roma
selling horses at a cattle market.

Roumanie. Lacobeni. 2005. Des
Roms vendent des chevaux lors
d'un marché aux bestiaux.

جوزيف كوديلكا
رومانيا. لاکوبيني. ۲۰۰۵. الغجر و هم
يبيعون الأحصنة في سوق الماشية.

رومانی. لاکوبی. ۲۰۰۵. روماها در حال
فروش اسب در یک بازار دام.

با خودشان ببرند بوسنی. واقعاً دوران بدی بود. حالا می‌بینم که سوری‌ها هم همین وضع را دارند. آن‌هایی که موفق می‌شوند بیایند این‌جا، نمی‌توانند کار کنند، نمی‌توانند بروند دانشگاه. با آن‌ها مانند افراد درجه دو رفتار می‌شود. توی عالم برزخ مانده‌اند. شب‌های بی‌خوابی و نگرانی خانواده و دوستان هم که سرجایش است. بسیاری از شهرهای سوریه شبیه شهرهای بوسنی هستند. نوع ویرانی‌شان شبیه هم است. وقتی عکس‌های حلب را می‌بینم، عین عکس‌های سارایوو در طول جنگ است. و این قلب آدم را به درد می‌آورد. وقتی تو توی چنین شرایط دردناکی قرار می‌گیری، با چنین آسیب‌هایی، امیدواری– یا حداقل من سعی می‌کردم این‌طوری با خودم کنار بیایم- که خب، شاید ما، به‌عنوان نژاد بشر، از این اتفاقات درس گرفته‌ایم و دوباره آن اشتباهات را مرتکب نمی‌شویم. اما متأسفانه، می‌شویم. جنگ برای کسانی که آن را تجربه می‌کنند، خیلی گران تمام می‌شود، اما بقیه‌ی دنیا از آن اشتباهات درس نمی‌گیرند.

کشور دیگری که در پایان جنگ سرد از درگیری ها نجات پیدا کرد، چکسلواکی بود. این کشور در سال ۱۹۹۳، طی پدیده ای موسوم به انقلاب مخملی (Velvet Revolution)، به طور مسالمت آمیز به دو کشور، جمهوری چک و اسلواکی، تقسیم شد.

در سالهای ۱۹۹۰، تعداد خالص مهاجرت ها در اروپا به نسبت سال های ۱۹۸۰ بیش از سه برابر شد و به حدود ۷۵۰هزار نفر در سال رسید. این شامل افزایش تعداد عراق ها، افغان ها و آفریقایی ها، از کشورهایی چون سومالی و جمهوری دموکراتیک کنگو میشد.

میلیون ها نفر دیگر هم در سال های بعد به اروپا مهاجرت کردند .

گسترش اروپا و

رشد جمعیت آن

در سال ۲۰۰۴، ۱۰کشور (قبرس، مالت، جمهوری چک، مجارستان، لهستان، اسلواکی، اسلوانی، استونی، لتونی (لاتویا) و لیتوانی) به اتحادیه ی اروپا پیوستند. (اطلاعات بیشتر درباره ی نحوه ی پیوستن به اتحادیه در گفتار «راه و چاه» آمده است.) اتحادیه ی اروپا تا آن زمان ۱۵ عضو داشت (هلند، آلمان، فرانسه، بلژیک،

لوکزامبورگ، اسپانیا، ایتالیا، پرتغال، سوئد، دانمارک، یونان، ایرلند، انگلستان، اتریش و فنلاند). این بیشترین حد توسعه ی اتحادیه تا امروز بوده و کشورها و مردمانی با سابقه ای بسیار متفاوت را کنار هم قرار داد. کشورهای اروپای غربی مدت هاست که از سیاست های کاپیتالیستی بازار آزاد برخوردارند، یعنی از زمان جنگ جهانی دوم تا پایان جنگ سرد، اما کشورهای بلوک شرق تحت حاکمیت کمونیسم و سوسیالیسم بودند.

پس از توسعه ی مرزهای اتحادیه، صدها هزار نفر به سمت غرب مهاجرت کردند. به خصوص از لهستان، که تقریباً ۳۰۰هزار لهستانی (یعنی تقریباً یک درصد جمعیت کل کشور) در جاهای دیگر اتحادیه ی اروپا مشغول به کار شدند. از سال ۲۰۰۴ تا ۲۰۰۷، تعداد آن ها تا دو میلیون نفر افزایش پیدا کرد.

مهاجران فقیر و اقلیت های تحت تعقیب (مانند کولی های روما) هم از کشورهای غیر اتحادیه ی اروپا مانند صربستان، آلبانی، مقدونیه و کوزوو- کشوری که تا حدی به رسمیت شناخته شده - به موج مهاجران اروپای شرقی پیوستند.

پس از بحران اقتصادی سال ۲۰۰۸، بسیاری از جوانان اسپانیایی، پرتغالی و یونانی برای یافتن کار به کشورهای اروپایی موفق تر پناه بردند.
◄

کارولینا، ۳۶ ساله، کارآفرین

لندن، انگلستان

من در شهر ترسیول (Terespol)، یک شهر مرزی کوچک در شرق لهستان، نزدیک بلاروس، بزرگ شدم. پدرم راننده‌ی اتوبوس بود و با حقوقش، خانواده‌مان به‌زور به آخر ماه می‌رسید. هیچ‌وقت فکرش را هم نمی‌کردم که یک روزی بتوانم لهستان را ترک کنم. وقتی ۱۵ سالم بود، در یک مدرسه ثبت‌نام کردم که علاوه بر کلاس‌های عادی، به ما خیاطی، آشپزی و نگه‌داری از کودکان را هم یاد می‌دادند.

ما آن را مدرسه‌ی همسران مناسب می‌خواندیم. من بعدازظهرها در یک مرکز باغبانی کار می‌کردم تا پول توجیبی‌ام را دربیآورم. یک سال تابستان، دوران کارآموزی‌ام را در یک مزرعه در آلمان گذراندم. این اولین باری بود که به خارج از کشور می‌رفتم. قرار بود شیر دوشیدن از گاوها را یاد بگیرم، اما چون چپ‌دست بودم، برایم سخت بود. برای همین کل تابستان را به آشپزی، شست‌وشو و نقاشی گذراندم. آن‌موقع نمی‌دانستم، اما سال بعد که به لندن نقل‌مکان کردم، این مهارت‌ها از همه چیز بیشتر به دردم خوردند.

الهداف إلى الحد من عدد اللاجئين. هم لا يهمهم حقاً من أنت أو ماذا حدث لك، فأنت مجرد رقم بالنسبة لهم، جزء من أرقام إحصائية يرغبون بتخفيضها. تم رفض طلبي لأسباب فنية، و لم ينظروا حتى في استحقاقية قضيتي، بل قالوا بأني سافرت عبر بلدان آمنة و أنه كان يجب أن أتقدم بطلب لجوء في تلك الدول، و حصل هذا حتى قبل يصبح هذا الموضوع جزءاً من القانون. بعد ذلك تقدمت بطلب استئناف و دام التداول به لمدة سنتين قبل أن أحصل أخيراً على حق الإقامة. كان الأمر مرهقاً، كما أن الحرب كانت ما تزال مستمرة. عليك أن تعمل و تدرس و تواجه مصاعب نظام الهجرة لكي تقيم هنا، و فوق كل هذا هناك حزن دفين في داخلك و قلق كبير على أحبائك في الوطن.

کنا نتوسل الصحفيين لكي يحملوا معهم بعض المواد الغذائية و الأشياء الأخرى إلى البوسنة. كان الأمر فظيِعاً. و اليوم أرى السوريين يمرون بنفس الظروف، فالذين يأتون إلى هنا لا يستطيعون إيجاد عمل أو الذهاب إلى الجامعة، و يعاملهم الناس كمواطنين من الدرجة الثانية، و ليس هناك أي خيار. و فوق كل ذلك فهم خائفون على أصدقائهم و أحبائهم في سوريا.

تبدو المدن السورية اليوم مثل مدن البوسنة، فمستوى الدمار متشابه. تبدو لي صور مدينة حلب و كأنها صور من سرايفو خلال الحرب. هذه المشاهد تدمر الروح، فعندما نرى هذه الصور المأساوية و حجم الخسائر الكبيرة نحاول أن نفهم ما يحدث و نقول لأنفسنا حسناً ربما تعلمنا بعض الدروس مما يحصل، و أننا كجنس بشري لن نقوم بارتكاب الأخطاء ذاتها مرة ثانية. لكننا للأسف نعيد الكرة مرة ثانية. إن للحرب ثمن باهظ جداً يعرفه فقط من عانى وبلاتها، لكن بقية شعوب العالم الذين لم يمرؤا بتجربة الحرب لا يتعلمون من أخطاء الغير.

كما نجت أيضاً تشيكوسلوفاكيا من الوقوع في الحرب بعد نهاية الحرب الباردة، حيث تم تقسيمها سلمياً إلى دولتين هما جمهورية التشيك و جمهورية سلوفاكيا نتيجة لما عرف حينها بالثورة المخملية.

في التسعينات ازداد صافي الهجرة في أوروبا بما يقارب ثلاثة أضعاف مقارنة بمستوياته المسجلة في الثمانينات، فقد بلغ عدد الوافدين سنوياً ما يقارب ۷0۰,۰۰۰ شخصاً، و قد ضم هذا العدد مهاجرين من العراق و أفغانستان و البلدان الأفريقية مثل الصومال و جمهورية الكونغو الديمقراطية.
■

توسع الإتحاد الأوروبي

و تزايد الهجرة

في عام ۲۰۰۴ انضمت ۱۰ دول جديدة إلى الإتحاد الأوروبي و هم قبرص و مالطا و جمهورية التشيك و هنغاريا و بولندا و سلوفاكيا و سلوفينيا و استونيا و لبتوانيا (راجع الفصل «كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟» للمزيد حول كيفية انضمام هذه الدول إلى الإتحاد). كان الإتحاد حينها يتكون من ۱0 دولة هي هولندا و ألمانيا و فرنسا و بلجيكا و لوكسمبورغ و إسبانيا و إيطاليا و البرتغال و السويد و الدنمارك و اليونان و إيرلندا و بريطانيا و النمسا و فنلندا. كان ذلك أكبر توسع للإتحاد في حينه حيث ضم بلداناً جديدة و متنوعة التاريخ، فقد كانت بلدان أوروبا الغربية تتبع السياسات الرأسمالية للسوق الحر بينما كان دول شرق أوروبا تخضع للأنظمة الشيوعية و الإشتراكية منذ الحرب العالمية الثانية و حتى نهاية الحرب الباردة. بعد هذا التوسع بدأ مئات الآلاف من الناس بالهجرة إلى الغرب، و خاصة من بولندا، فقد كان هناك ما يقارب من ۳۰۰,۰۰۰ عامل بولندي يعمل في الإتحاد (تقريباً نسبة ۱ بالمائة من سكان بولندا)، و قد ارتفع هذا الرقم إلى ۲ مليون بين عامي ۲۰۰۴ و ۲۰۰۷. كما لحق بتلك الهجرات من شرق أوروبا فئات من المهاجرين الفقراء و الأقليات المضطهدة (مثل العجر) و ذلك من بلدان أخرى من خارج الإتحاد الأوروبي مثل صربيا و ألبانيا و مقدونيا و كوسوفو، و هي من الدول ذات الإعتراف المحدود.

و بعد الأزمة الاقتصادية في عام ۲۰۰۸ هاجر العديد من الشباب من الباحثين عن عمل من إسبانيا و البرتغال و اليونان إلى بلدان الإتحاد الأوروبي التي تتمتع باقتصاديات أفضل و ذلك سعياً لإيجاد وظائف.
◄

كارولينا، ۳۶ عاماً،

صاحبة مشاريع ، لندن، إنكلترا

نشأتُ في مدينة تيريسبول، و هي بلدة صغيرة تقع قرب الحدود الشرقية لبولندا على مقربة من بيلاروس. كان أبي يعمل سائق باص، و يكسب أجراً بسيطاً بالكاد يكفي لتغطية نفقات العائلة. لم أكن أحلم بأن أعادر بولندا في يوم من الأيام. عندما كان عمري ۱0 عاماً انتقلت إلى مدرسة لتعليم الخياطة و الطبخ و رعاية الأطفال بالإضافة إلى المواد الدراسية الأخرى، و كنا نسئمها مدرسة الزوجات الصالحات. عملت بعد المدرسة في مركز للحداثق و

زرینکا برالو، ۴۹ ساله، رئیس انجمن مهاجرین سازمان یافته، لندن، انگستان

من در شهر سارایوو (Sarajevo) (که آن زمان جزو یوگسلاوی سابق بود) بزرگ شدم، زندگی کردم، درس خواندم و کار کردم. تا قبل از آوریل سال ۱۹۹۲ که جنگ شروع شد، انصافاً زندگی خوشی داشتم. آن زمان به‌عنوان خبرنگار در رادیوی جوانان سارایوو مشغول به کار بودم، که بخشی از شبکه‌ی ملی رادیو و تلویزیون بود. من به واسطه‌ی شغل‌م از اخبار و تغییرات سیاسی زیادی باخبر بودم. برای همین به‌خاطر پیش‌بینی نکردن فاجعه‌ای که قرار بود سال ۱۹۹۲ به سرمان بیاید، تا مدت‌ها عذاب وجدان داشتم. اما حالا می‌فهمم که تنها من نبودم. هیچ‌کس فکر نمی‌کرد چنین اتفاقاتی در بوسنی بیافتد. این جنگ چندین لایه داشت. همه می‌دانید چه اختلافات فرقه‌ای طی این جنگ نمایان شد. اگر به مردم می‌گفتند بروید و همسایه‌هایتان را بکشید تا رهبرانتان پول بیشتری به دست بیاورند و بدزدند، احتمالاً این کار را نمی‌کردند. اما سیاستمداران ترس‌ها و واهمه‌های مردم را دستکاری می‌کردند. اغلب تاریخ را طور دیگری وانمود می‌کردند، یا صرفاً دروغ می‌گفتند. بعد آن مباحثات به فضای از ترس و تبلیغات تبدیل می‌شد. و این‌گونه بود که تأثیر می‌گذاشت. واقعیت، حقیقت و انسانیت همسایه‌هایت دیگر اهمیتی نداشت. من یک سال و نیم در سارایوو ماندم. اول جنگ، تازه جراحی کرده و از بیمارستان مرخص شده بودم، ولی نمی‌توانستم بروم بخیه‌هایم را بکشم، چون کل شهر بند آمده بود و برای رسیدن به بیمارستان باید از مسیرهایی می‌گذشتم که تک‌تیراندازها حضور داشتند. برای همین مجبور شدم خودم بخیه‌هایم را بکشم. اما به محض این‌که خوب شدم، رفتم شبکه‌ی تلویزیون و تا ۱۸ ماه بعد با خبرنگارهای بین‌المللی کار کردم. این کار، هم به‌نوعی نجات ذهنی‌ام بود و هم راهی برای زنده ماندن، چون در آن‌جا به غذا و دارو و امکانات رفاهی کوچک مثل شامپو دسترسی داشتم. اما از لحاظ روانی برایم طاقت‌فرسا بود. چون هر روز شاهد عکس‌های اجساد مردم و کشتارهایی بودم که در شهر اتفاق می‌افتاد. این موضوع به من فشار آورد و تصمیم گرفتم از آن‌جا بروم. من خوب می‌دانستم دارم چه چیزی را پشت سر می‌گذارم و این‌که احتمالاً هرگز برنخواهم

گشت. خانواده و دوستانم را ترک کردم، و این کار اصلاً آسان نبود، چون هیچ تضمینی وجود نداشت که آن‌ها جان سالم به در ببرند. این فکر غیرقابل تحمل بود، چون هیچ‌چیز در زندگی تو را برای این لحظه‌ها و تصمیم‌ها آماده نمی‌کند. من به‌شدت دچار عذاب وجدان (نسبت به بازماندگان) بودم. از آن‌جایی که با خبرنگاران خارجی کار می‌کردم، کارت خبرنگاری UN (سازمان ملل متحد) داشتم، که درحقیقت بلیت دسترسی به هواپیمای هرکول (Hercules) بود که به شهر محاصره‌شده کمک‌های انسان‌دوستانه می‌رساند. من طی یک‌سری شرایط کاملاً اتفاقی، سر از لندن درآوردم. بعد از ۱۸ ماه محاصره، وارد دنیای بیرون شدم. هیچ برنامه‌ای نداشتم. دنیای بیرون برای من حکم امنیت، آب گرم و غذا را داشت. فکر کاغذبازی‌ها و وضعیت قانونی و خلاصه امور عادی زندگی را نکرده بودم. باید برای پناهندگی اقدام می‌کردم. این کار سختی بود، زیرا سیستم پناهندگی خصمانه است، به این معنی که شما به‌عنوان پناه‌جو درواقع باید چیزهایی را ارائه بدهید که در دست‌رستان نیست. راستش آدم وقتی در حال فرار از منطقه‌ی جنگی است، به تقاضای پناهندگی‌اش فکر نمی‌کند. درضمن من با خودم فکر می‌کردم: «ارتش بریتانیا توی بوسنی است، خبرنگارهای بریتانیایی توی بوسنی هستند، پس چرا باید این همه مدارک به شما تحویل بدهم؟ شما تلویزیون تماشا نمی‌کنید؟» اما از قرار، هدف کاهش تعداد پناه‌جویان بود. برای آن‌ها مهم نیست شما که هستید و چه اتفاق برای شما افتاده است. برای آن‌ها شما تنها یک شماره، یک عدد هستید؛ عددی که سعی می‌کنند پایین بیاورند. درخواست من به دلیل یک مشکل قانونی جزئی رد شد. آن‌ها به نکات مثبت پرونده‌ام هیچ توجهی نکردند. گفتند من از میان کشورهای امن عبور کرده‌ام و باید آن‌جا تقاضای پناهندگی می‌کردم. و این پیش از این بود که این مسئله قانونی شود. خلاصه من تا دو سال بعد درگیر تجدیدنظرخواهی و... بودم و سرانجام موفق شدم بمانم. خیلی خسته‌کننده بود، به‌خصوص چون جنگ هنوز در جریان بود. من برای ماندن باید کار می‌کردم، درس می‌خواندم و با سیستم مبارزه می‌کردم. در ضمن همه‌ی این‌ها، غم درونی و نگرانی بابت عزیزان هم همواره همراهم بود. ما به خبرنگارها التماس می‌کردیم که یک بسته‌ی کوچک مواد غذایی یا چیزهای دیگر

بتنفیذ خطه‌ی العصیان المدني السلمي و لكنها باءت بالفشل و تبع ذلك تشكيل جيش تحرير كوسوفو. ردت القوات الصربية على استفزازات هذه المجموعة باستهداف المدنيين في عام ۱۹۹۸، و منها المذبحة المروعة التي ارتكبت في قرية راتشاك. و بعد فشل الوساطات الدولية في إيجاد حل سلمي شنت صربيا هجوماً كبيراً أدى إلى نزوح أكثر من ۸۵۰,۰۰۰ شخص من الألبان في كوسوفو. و في مارس من عام ۱۹۹۹ بدأت منظمة حلف شمال الأطلسي غارات جوية لوقف إراقة الدماء، انتهت حينها باستسلام صربيا مع إبقاء الوجود العسكري و المدني الدولي بقيادة الأمم المتحدة، و قد أعلنت كوسوفو استقلالها في عام ۲۰۰۸.

زرینکا برالو، ۴۹ عاماً، الرئيس التنظيمي لمنظمة مايعراتس أورغنايز لندن، إنكلترا

لقد نشأت و عشت و درست و عملت في سراييفو [التي كانت وقتها في يوغوسلافيا] و كنت سعيدة في حياتي إلى حد ما حتى نهاية أبريل من عام ۱۹۹۲ إذ اندلعت الحرب وقتها. كنت أعمل حينها صحفية في برنامج الشباب في راديو سراييفو، الذي كان وقتها تابعاً لشبكة الإذاعة الوطنية. كنت بالطبع محظوظة لأن عملي كصحفية أتاح لي فهم الكثير من التحولات السياسية التي كانت تمر بها بلدي في ذلك الحين. شعرت بعدها بالذنب لسنوات طويلة لأنني لم أستطع وقتها التنبؤ بالشرور التي حلت علينا بعد ذلك في عام ۱۹۹۲. أدرك الآن بالطبع أنني لم أكن وقتها ساذجة، ولكن لم يكن باستطاعة أحد في ذلك الوقت أن يتصور التعبيرات التي كانت ستطرأ على البوسنة. كان هناك عدة مستويات لهذه الحرب. هناك بالطبع الإنقسامات الطائفية التي ظهرت خلال الحرب. لو أنك طلبت من الناس حينها أن يقتلوا جيرانهم من أجل إثراء زعمائهم ما كانوا ليفعلوا ذلك، لكن رجال السياسة تلاعبوا بمخاوف الناس و كذبوا و غيّروا الحقائق التاريخية، و من ثم انتقل الخطاب السياسي إلى هذا المستوى من الخوف و الدعاية الإعلامية. هكذا كانت تجري الأمور وقتها. لم تعد حقيقة أو إنسانية جارك مهمة أبداً. بقيت في سراييفو لمدة سنة و نصف. كنت في بداية

الحرب قد خرجت لتوي من المشفى حيث أجريت عملية جراحية. لم أتمكن من العودة مرة ثانية إلى المشفى لإزالة الغرز لأن المدينة كانت محاصرة، و لكي أصل إلى المشفى كان لا بد من عبور عدة معابر للقنّاصة. لذلك اضطررت لإزالة الغرز بنفسي. و بمجرد أن استعدت عافيتي توجهت إلى محطة التلفزيون و بدأت العمل مع المراسلين الدوليين لمدة ۱۸ شهراً. ساعدتني تلك الفترة بطريقة ما على اجتياز تلك المرحلة نفسياً و عملياً، فكننت أستطيع الحصول على المواد الغذائية و الأدوية و القليل من الكماليات مثل الشامبو مثلاً. لكنها كانت أيضاً مرهقة من الناحية النفسية لأنني كنت أشاهد يومياً صور جميع الجثث و المذابح التي كانت ترتكب في أنحاء المدينة. كنت قد بدأت أشعر بالإرهاك وقتها و قررت بأنه حان وقت من المغادرة. كنت أعرف بالضبط ماذا تركت هناك و بأني ربما لن أعود يوماً، فقد تركت عائلتي و أصدقائي. شعرت بالألم كثيراً و لم أكن أعرف إن كانوا سيقون على قيد الحياة أم لا. كان شعوراً لا يطاق، فلا شيء في الحياة يهيئك لمواجهة تلك اللحظات أو القرارات. كنت أشعر بذنب كبير لأنني تمكنت من النجاة. كنت أحمل بطاقة اعتماد صحفي من الأمم المتحدة بفضل عملي مع صحفيين أجانب، و كانت هذه عملياً بمثابة تذكرة دخول إلى طائرات الهيركوليز التي كانت تستخدم لنقل المساعدات الإنسانية إلى المدينة المحاصرة، و هكذا سافرت على متن إحدى تلك الطائرات التي كانت حينها فارغة. و في ظروف عشوائية تماماً انتهى الأمر بي في لندن. أخيراً شاهدت العالم الخارجي بعد مرور ۱۸ شهر على الحصار. لم يكن هناك أي طائفة. بالنسبة لي كان العالم الخارجي هو توفير الأمان و الماء الساخن و الطعام و متطلبات الحياة الأساسية وليس البيروقراطية و الأوضاع القانونية. اضطررت للدخول في إجراءات طلب اللجوء، و هي إجراءات صعبة لأن نظام اللجوء نزاعي من الناحية القانونية، بمعنى أنه على طالب اللجوء تقديم عدد من الإثباتات التي ليست متوفرة باليد، فعندما تهرب من منطقة حرب لا يخطر [بفكرك] طلب اللجوء. و كنت أيضاً أفكر بطريقة افتراضية، فمثلاً كنت أقول «هناك قوات بريطانية في البوسنة، و هناك صحفيون بريطانيون في البوسنة، فلماذا ينبغي عليّ أن أقدم لهم كل هذه الأدلة؟ ألا تشاهدون التلفزيون؟»، و لم أكن أفكر بالخطاب السياسي الأوسع وقتها و

نمونه‌ی محاصره‌ی یک کلان‌شهر در آن زمان). تجاوز دسته‌جمعی به زنان بوسنیایی، جابه‌جایی بیش از ۲.۵ میلیون نفر و کشتار سربرینیتسا (Srebrenica massacre)، بی‌رحمانه‌ترین قتل‌عام جنگی بود (که در آن نیروهای صرب و بوسنیایی صرب در ماه ژوئیه ۱۹۹۵ و پس از سقوط منطقه‌ی امن سازمان ملل، ۸۰۰۰ مرد و پسر بوسنیایی را به قتل رساندند). بیش از ۸۳ درصد قربانیان غیرنظامی این جنگ بوسنیایی بودند. قرارداد صلح دیتون (Dayton Peace Accords) در ماه دسامبر سال ۱۹۹۵ به جنگ بوسنی خاتمه داد و کشور را به دو منطقه‌ی مستقل بزرگ تقسیم کرد - ۵۱ درصد فدراسیون بوسنی و هرزگوین (Federation of Bosnia and Herzegovina) و ۴۹ درصد جمهوری صرب بوسنی (Republika Srpska) - تقسیمی که باعث تقویت استراتژی زمان جنگ مهاجمان شد. بعدها، سنگرهای بوسنیایی کروات به‌طور عملی تقسیم شدند. درحالی‌که مذاکرات درگیری‌های بوسنی را حل و فصل کرد و ارتش کروات به جنگ کروات

پایان داد (و صرب‌های کروات را جابه‌جا کرد)، تنش‌ها در کوزوو، استانی واقع در جنوب صربستان، شدت گرفت. در آن‌جا اکثریت آلبانیایی‌تبار توسط دولت تحت سلطه‌ی صرب‌ها مورد تبعیض واقع شدند. آلبانیایی‌های کوزوویی استراتژی ناموفق نافرمانی مدنی بدون خشونت را دنبال کردند، که به تشکیل ارتش آزادی کوزوو منجر شد. نیروهای صرب اوایل سال ۱۹۹۸ با هدف قرار دادن غیرنظامیان، از جمله کشتارهای روستای راچاک (Račak) (که در سطح وسیعی مورد پوشش قرار گرفت)، به تحرکات این گروه پاسخ دادند. پس از ناموفق بودن میانجی‌گری‌های بین‌المللی در ایجاد یک راه‌حل مسالمت‌آمیز، صربستان حمله‌ای راه‌اندازی کرد که باعث آوارگی بیش از ۸۵۰ هزار آلبانیایی کوزوویی شد، که تا ماه مارس ۱۹۹۹، و حملات هوایی ناتو برای پایان بخشیدن به خون‌ریزی‌ها، ادامه پیدا کرد. عملیات مزبور با تسلیم صربستان و حضور مدنی و نظامی بین‌المللی به رهبری سازمان ملل متحد به پایان رسید. کوزوو در سال ۲۰۰۸ اعلام استقلال کرد.

Nikos Economopoulos
Albania. Kukës. May 1999.
Refugees from Kosovo crossing
the border to Albania at Morinë,
leaving their homeland behind.

Albanie. Kukës. Mai 1999. Des
réfugiés du Kosovo traversant la
frontière avec l'Albanie à Morinë,
laissant leur terre natale derrière
eux.

نیکوس ایکنومولوس
آلبانیا. کوکیس. مایو ۱۹۹۹. لاجئون من
کوسوفو أثناء عبور الحدود إلى ألبانيا في
مورین، تاركين بلادهم وراءهم.

آلبانی. کوکس. می ۱۹۹۹. پناهجویان
کوزوویی، در حال عبور از مرز شهر
مورینه به داخل آلبانی، و ترک میهن
خود.

بدأت یوغوسلافیا بالتفكك في عام ۱۹۹۱ حين أعلنت سلوفینیا استقلالها. و سرعان ما تبعتها کرواتیا و أعقب ذلك بداية الحرب الوحشية بين الجيش الشعبي اليوغوسلافي الذي كان تحت سيطرة الصرب (و معهم قوات مسلحة مدعومة من قبل الدولة) و الجيش الكرواتي الذين تم تشكيله حينها. و في بلدة فوكوفار الكرواتية التي تقع على الحدود مع صربيا، تكبد المدنيون من ذوي الأصول غير الصربية الولايات من العنف و القتل، ففي حادثة واحدة تم دفن ما يقارب أكثر من ۲۵۰ شخص من المصابين في المشافي في مقابر جماعية، حيث كانت الإبر الوريدية ما تزال معلقة في أيدي الكثير منهم وقتها. (إذا كان طريق الرحلة التي مررت بها يمرّ عبر منطقة توفارنيك فإن فوكوفار كانت تبعد عنكم مسافة ۲۵ كلم). في وقت لاحق من تلك السنة أعلنت مقدونيا استقلالها من دون حصول أية اشتباكات، حيث لا توجد فيها أقلية صربية كبيرة. وصلت درجة العنف في الحرب اليوغوسلافية الانفصالية إلى ذروة مخيفة في جمهورية البوسنة و الهرسك. يتكون سكان البوسنة من البوشناق (وهو مسلموا البوسنة الذين يمثلون نسبة ۴۴ بالمائة من السكان) و الصرب الأرثوذكس (۳۲ بالمائة) و الكروات الكاثوليك (۱۴ بالمائة) إضافة إلى اليهود و العجر و الأقليات الأخرى. و في حين أن الأصول العرقية للمجموعات الرئيسية في يوغوسلافيا هي من السلاف الذين يتكلمون لهجات متعددة من نفس اللغة إلا أنه بسبب الفروقات الكثيرة، و من ضمنها الإختلاف الديني، تم اعتبار هذه المجموعات و كأنها بلدان مختلفة حيث كان يُشار إليهم بالمجموعات العرقية. و بعد الإنتخابات متعددة الأحزاب في عام ۱۹۹۱ كان قادة الصرب في البوسنة ينادون ببقاء البوسنة ضمن يوغوسلافيا لكن زعماء الكروات و البوشناق كانوا يريدون الإستقلال، و قد تحقق ذلك في ۶ أبريل بعد إجراء استفتاء شعبي. لم يسبق التصويت الكثير من أعمال العنف ضد المدنيين، إلا أنه بعد ذلك شرع صرب البوسنة، الذين كانوا يتحضرون للحرب بدعم من صربيا المجاورة، بالتخطيط لإنشاء جمهورية للصرب في البوسنة. و كجزء من هذه الخطة قام هؤلاء بنشر العنف بين السكان المدنيين من المسلمين البوشناق و الكروات في الأراضي التي يسيطر عليها الصرب و ذلك باستخدام أعمال القتل و الإغتصاب و التعذيب و السرقة و التهجير القسري ضد غير الصربين. و في بعض المدن البوسنية مثل بريديور قامت لجان الأزمة التي كان

يقودها القوميون الصرب بإجبار المسلمين على ارتداء رباط أبيض لليد و وضع أغطية بيضاء على بيوتهم و تقييد حركة تنقلهم، كما قامت القوات الصربية بتدمير المساجد و رموز الدين الإسلامية الأخرى في المناطق الواقعة تحت سيطرتهم. كانت الحكومة البوسنية تدعو البلاد إلى المحافظة على الوحدة و التعددية العرقية، و استمر موقفها هذا مع مرور الوقت و حتى و مع هيمنة البوشناق على الحكومة، و خاصة بعد الخلاف الذي نشب في عام ۱۹۹۳ بين الحكومة و الكروات في البوسنة بدعم من كرواتيا. اعترفت الأمم المتحدة بالبوسنة في ۲۲ مايو ۱۹۹۲، إلا أن المجتمع الدولي فشل في تقديم الحماية لها. فقد أعقب ذلك الإعتراف حرب دامت ثلاثة سنوات و نصف راح ضحيتها أكثر من ۱۰۰۰۰۰ شخص، و على الرغم من وجود قوات حفظ السلام التابعة للأمم المتحدة إلا أن هذه القوات لم تكن مفضضة بحماية المدنيين، كما أن حظر الأسلحة الذي فُرض على المنطقة بأكملها تسبب بشلّ قدرة القوات الحكومية. كانت أهوال الحرب كثيرة و منها حصار سرايفو (و هو أطول حصار كان قد فُرض على عاصمة في ذلك الوقت) و الإغتصاب الجماعي للنساء من المسلمين البوشناق و تهجير أكثر من ۲.۵ مليون شخص و مذبحه سربرينيتشا و هي إحدى أكبر فظائع الحرب التي ارتكبت في حادثة واحدة (حيث قامت القوات الصربية بإعدام ۸۰۰۰ رجل و صبي من مسلمي البوسنة في يوليو عام ۱۹۹۵ بعد سقوط إحدى المناطق الآمنة التابعة للأمم المتحدة). كان أكثر من ۸۳ في المائة من الضحايا المدنيين في الحرب من المسلمين البوشناق. في عام ۱۹۹۵ انتهت الحرب في البوسنة بموجب اتفاقية ديتون للسلام، حيث تم تقسيمها إلى كيانين شبه مستقلين تماما، و أصبح ۵۱ بالمائة منها يسمى اتحاد البوسنة و الهرسك و ۴۹ بالمائة جمهورية صرب البوسنة (أو الجمهورية الصربية)، و قد رسخ هذا التقسيم الخطط التي تبناها المعتدون أثناء الحرب، كما كان هناك أيضاً تقسيم فعلي لمعاقل الكروات في البوسنة. أنهت المفاوضات الصراع الدائر في البوسنة، كما انتهت الحرب في كرواتيا بعد انتصار الجيش الكرواتي (و نزوح الصرب في كرواتيا)، إلا أن التوتر استمر بالتصاعد في كوسوفو، و هي مقاطعة صغيرة في جنوب صربيا، حيث كان هناك تمييز ضد الأغلبية السكانية من الألبان العرقيين من قبل الصرب الذين كانوا يسيطرون على الحكومة. بدأ الألبان في كوسوفو

جنگ‌های یوگسلاوی

۲۵ سال پیش کشوری که آن زمان یوگسلاوی بود متحمل جنگی وحشیانه و نسل کشی گردید . جمهوری سوسیالیست فدرال یوگسلاوی، که از میان خاکسترهای جنگ جهانی دوم به وجود آمد، شامل شش جمهوری (صربستان، مقدونیه، کرواسی، اسلوانی، بوسنی و هرزگوین و مونته‌نگرو) و دو منطقه‌ی خودمختار (کوزوو و ویوودینا (Vojvodina)) بود. سه نیروی اولیه باعث اتحاد این کشور شدند؛ حزب کمونیست، ارتش و رهبری طولانی‌مدت آقای رئیس‌جمهور یوسپ بروز تیتو (Josip Broz Tito) بر این کشور. که البته او در سال ۱۹۸۰ درگذشت. کشور یوگسلاوی با این‌که کمونیستی بود، اما در طول جنگ سرد نه در کنار اتحاد جماهیر شوروی قرار گرفت، نه در کنار غرب. از سال ۱۹۴۵ تا سال‌های ۱۹۹۰ صلح و آرامش در آن‌جا برقرار بود، اما سقوط کمونیسم در سطح جهانی، بحران اقتصادی و اختلافات بر سر نحوه‌ی توزیع منابع و حاکمیت در کشور، راه را برای سیاستمداران ملی‌گرا باز کرد. از جمله قدرتمندترین آن‌ها رئیس‌جمهور صرب، اسلوبودان میلوشویچ (Slobodan Milošević)، بود، که صرب‌های کرواسی و بوسنی را به سازمان‌دهی بر اساس قومیت تشویق کرد و ابزار تعقیب خشونت‌آمیز دستورکاری ملی‌گرایانه را دستشان داد. او تنها نبود. از دیگر رهبران ملی‌گرا می‌توان از فرانجو توجمان (Franjo Tudjman)، رئیس‌جمهور کرواسی، نیز نام برد. تجزیه‌ی کشور یوگسلاوی در سال ۱۹۹۱ و در پی اعلام استقلال از جانب کشور اسلوانی آغاز شد. به دنبال آن کرواسی هم اعلام استقلال کرد و بین ارتش مردمی یوگسلاوی تحت کنترل صرب‌ها (همراه با نیروهای شبه‌نظامی تحت حمایت دولت) و ارتش کرواسی تازه‌تاسیس جنگی سخت درگرفت. در شهر کروات ووکووار (Vukovar)، که با صربستان هم‌مرز است، غیرنظامیان غیرصرب از موج خشونت‌های مرگ‌بار رنج می‌بردند. طی یک حادثه، بیش از ۲۵۰ مریض بیمارستانی در یک گور دسته‌جمعی به خاک سپرده شدند، که بسیاری از آن‌ها هنوز سوزن سرم در بازویشان بود. (اگر از توارنیک (Tovarnik) رد شده باشید، ۲۵ کیلومتر با ووکووار فاصله داشته‌اید.) مدتی بعد در همان سال، مقدونیه، با تعداد اندکی اقلیت‌های صرب، بدون هیچ اختلافی اعلام استقلال کرد.

خشونت‌های جنگ‌های استقلال‌خواهی یوگسلاوی در جمهوری بوسنی و هرزگوین به اوج خود رسید و بسیار فاجعه‌آمیز شد. مردمان بوسنی شامل بوسنیایی‌های مسلمان (۴۴ درصد)، صرب‌های ارتودوکس (۳۲ درصد)، کروات‌های کاتولیک (۱۴ درصد)، یهودیان، رومها و سایر اقلیت‌ها بودند. گروه‌های اصلی همگی اصالتاً اسلاو هستند و به گونه‌های مختلف همان زبان صحبت می‌کنند، اما به دلیل تفاوت‌هایشان، از جمله دین، در یوگسلاوی ملت‌های جدا قلمداد شده و گروه‌های قومی خوانده می‌شدند. پس از انتخابات چندحزبی در سال ۱۹۹۱، رهبران صرب بوسنی از ماندن بوسنی در یوگسلاوی حمایت کردند، اما رهبران کروات و بوسنیایی خواستار استقلال شدند، و این استقلال، در پی رفراندوم روز ششم آوریل ۱۹۹۲، تحقق پیدا کرد. پیش از رأی‌گیری خشونت زیادی متوجه غیرنظامیان نبود، اما بعد از آن، صرب‌های بوسنی، که برای جنگ آماده شده و از حمایت صربستان، کشور همسایه، برخوردار بودند، تصمیم گرفتند درون بوسنی یک جمهوری صرب به وجود بیاورند. برای این کار، جمعیت غیرنظامی بوسنیایی و کروات ساکن سرزمین مورد ادعای صرب‌ها را با قتل، تجاوز، شکنجه، دزدی و جابه‌جایی اجباری هر غیرصرب، مورد خشونت قرار دادند. در تعدادی از شهرهای بوسنی، مانند پرییدور (Priedor)، کمیته‌های بحران به رهبری ملی‌گرایان صرب، مسلمانان را مجبور کردند بازوبند سفید ببندند، روی خانه‌هایشان پارچه‌های سفید بکشند و رفت‌وآمدشان را محدود کنند. نیروهای صرب مسجدها و سایر نمادهای مذهبی مسلمانان را در قلمرو تحت کنترل خود از بین بردند. دولت بوسنی خواستار اتحاد و چندقومیتی بودن کشور شد، اما با گذشت زمان و شکافی که در سال ۱۹۹۳ بین دولت و نیروهای بوسنیایی کروات تحت حمایت کرواسی ایجاد شد، بیشتر زیر سلطه‌ی بوسنیایی‌ها قرار گرفت. بوسنی روز ۲۲ می ۱۹۹۲، عضو سازمان ملل متحد شد، اما باین‌حال جامعه‌ی بین‌المللی نتوانست از آن محافظت کند. جنگ سه سال و نیم طول کشید و ۱۰۰هزار کشته به جای گذاشت. نیروهای حافظ صلح سازمان ملل متحد در آن‌جا مستقر شدند، اما دستور حفاظت از غیرنظامیان را نداشتند. تحریم تسلیحاتی وارد بر کل منطقه هم توانایی نیروهای دولتی را فلج کرد. از جمله فجایع این درگیری‌ها محاصره‌ی شهر سارایوو (Sarajevo) بود (طولانی‌ترین

Cristina Garcia Rodero
Macedonia. 1999. The Stankovic
camp for refugees from Kosovo.

Macedoine. 1999. Le camp de
réfugiés du Kosovo à Stankovic.

کریستینا غارسیا رودیرو
مقدونیا. ۱۹۹۹. مخیمر ستانکوفیتش
للاجئین القادمین من کوسوفو.

مقدونیه. ۱۹۹۹. کمپ استانکویچ برای
پناهجویان کوزوویی.

حروب یوغوسلاویا

منذ ۲۵ عاماً مضت عانت یوغوسلاویا السابقة من أهوال الحروب الوحشية والإبادة الجماعية. تشكلت جمهورية یوغوسلاویا الإتحادية الإشتراكية في أعقاب الحرب العالمية الثانية، و كانت عبارة عن اتحاد ست جمهوريات (هي صربيا و مقدونيا و كرواتيا و سلوفينيا و البوسنة و الهرسك و مونتینیغرو، التي تعرف أيضاً بالجبل الأسود) إضافة إلى إقليمین آخرین مستقلین (هما کوسوفو و فویفودینا). كانت القوى الرئيسية الثلاثة التي توحد البلاد هي الحزب الشيوعي والجيش و زعيم البلاد القديم الرئيس جوزيف بروز تیتو الذي توفي في عام ۱۹۸۰. و بالرغم من أن

یوغوسلاویا كانت شيعية إلا أنها لم تكن منحازة إلى الإتحاد السوفيتي أو الغرب أثناء الحرب الباردة. كانت یوغوسلاویا في حالة استقرار سلمي منذ عام ۱۹۴۵ و حتى التسعينات، إلا أن كلاً من إنهيار النظام الشيوعي العالمي و حدوث الأزمة المالية و الخلافات المتعلقة بتوزيع الموارد و إدارة الدولة مهد بدوره السبيل أمام صعود السياسيين القوميين، و منهم الرئيس سلوبودان ميلوشيفيتش الذي كان أكثرهم قوة و بطشاً. قام ميلوشيفيتش بدعم و تمويل الصرب في كرواتيا و البوسنة و تنظيمهم على أساس الأصول الإثنية (العرقية) و القيام بأعمال العنف التي ارتبطت حينها بأجندة سياسية قومية، و كان يسانده زعماء قوميون آخرون و منهم الرئيس الكرواتي فرانجو تودجمان.

در سال ۱۹۹۰، سال بعد از سقوط دیوار برلین و اتحاد دوباره ی آلمان، ۳۹۷ هزار آلمانی تبار از اروپای شرقی و اتحاد جماهیر شوروی مهاجرت کردند. در طول آن دهه، هزاران نفر دیگر هم آمدند یا تقاضای پناهندگی کردند. *

توماس هاپکر، ۸۰ ساله، عکاس، نیویورک، ایالات متحده آمریکا

من عکاس مجله‌ی اشترن (Stern Magazine) بودم. وقتی در سال‌های ۱۹۷۰ بین آلمان غربی و آلمان شرقی توافقی صورت گرفت که طبق آن قرار شد خبرنگاران‌شان را با هم تعویض کنند، من و همسر من به برلین شرقی منتقل شدیم؛ کاری که آن زمان هیچ خبرنگاری انجام نمی‌داد. حس عجیب و تقریباً بیگانه‌ای بود؛ زندگی در کشوری هم‌زبان من اما تحت سلطه‌ی حکومتی کاملاً متفاوت. من سعی کردم مانند یک فرد اهل آلمان شرقی زندگی کنم و از همان مغازه‌هایی خرید کنم که همه‌ی مردم خرید می‌کردند. اما همه چیز مدام با کمبود موجودی مواجه بود. پیدا کردن یک تکه شکلات یا شراب خوب تقریباً غیرممکن بود، مگر این‌که یک آشنایی، چیزی، داشتی. وقتی می‌رفتی سینما، باید فیلم‌های روسی تماشا می‌کردی. کتاب‌فروشی بود، اما تنها کتاب‌های مجاز می‌فروختند. تازه ما جزو خوش‌شانس‌ها بودیم. ما ماشین و پلاک آبی داشتیم، برای همین می‌توانستیم از آن‌جا خارج شویم و چند روز را در آلمان غربی بگذرانیم. این بخشی از توافق بود. برای اکثر مردم، عبور از دیوار برلین غیرممکن بود. آن دوران، برای من به‌عنوان یک خبرنگار، هم شگفت‌آور بود، هم ناراحت‌کننده. ما طبقه‌ی شانزدهم یک برج زندگی می‌کردیم، و آسانسور اکثر اوقات کار نمی‌کرد. دیدن منظره‌ی بیرون هم هیچ لطفی نداشت. نصف برلین بعد از جنگ هنوز ویران بود. خود دیوار هم که خیلی زشت بود، و بین ساختمان‌ها و خیابان فاصله‌ای نبود. کسانی که در امتداد دیوار زندگی می‌کردند، یک روز منظره‌ی بیرون پنجره‌شان را به‌طور کامل از دست دادند. وقتی دیوار کشیده شد، آن‌ها دقیقاً مشرف به سیم‌های خاردار بودند. پیش از آن (در سال ۱۹۶۳)، من یک مجموعه‌ی عکس از کودکان آلمان غربی موقع بالا رفتن از دیوار در حال احداث تهیه کرده بودم. این

منطقه برای آن‌ها فضای بازی محسوب می‌شد. زمان سقوط دیوار (سال ۱۹۸۹)، من برای کار به شهر سانفرانسیسکو رفته بودم. برای همین سه یا چهار روز دیرتر رسیدم. اما روحیه‌ی مردم خیلی زود عوض شده بود. من از جشن و سرور مردم و غارت و تخریب دیوار و ساختمان‌هایی که از آن‌ها متنفر بودند - همین‌طور از ردیف تانک‌های آلمان شرقی در گورستان اتومبیل (آماده برای فروش) - عکاسی کردم. هم‌زمان با آن، تمام شرکت‌های غربی سر رسیدند، و تماشای آن تغییر در اوضاع واقعاً بی‌نظیر بود. من از زنی عکس دارم که از دیدن یک گاو در سوپرمارکت کاملاً مبهوت مانده بود. البته که گاو مصنوعی بود و تنها برای تبلیغ شکلات بود. اما او کاملاً گیج شده بود که این گاو توی سوپرمارکت چه کار می‌کند!

اگر شما جزو تقریباً یک میلیون نفری هستید که از راه ترکیه به یونان آمدند و از آنجا وارد یک کشور اروپایی دیگر شدند، پس حتماً از چند کشوری که یک زمانی جزو کشور یوگسلاوی سابق بودند، عبور کرده‌اید. این اتحادیه‌ی چندقومی و چندمذهبی در سال ۱۹۱۸ تشکیل شد و شش دولت عضو داشت؛ اسلوانی، کرواسی، مقدونیه، مونته‌نگرو، صربستان و بوسنی و هرزگوین. اختلافات این اتحادیه‌ی همیشه ناآرام در سال ۱۹۹۱ آغاز شد و با هم وارد جنگ شدند.

این جنگ در سال ۲۰۱۱ به پایان رسید و در نتیجه‌ی آن دو میلیون نفر آواره شدند و به کشورهای آلمان، یونان، اتریش و سایر کشورهای غربی فرار کردند. جنگ‌های یوگسلاوی، با حدود ۱۲۵ هزار کشته، اغلب خونین‌ترین جنگ اروپا، پس از جنگ جهانی دوم، توصیف می‌شود. بدنام‌ترین آنها، تجاوزها و قتل عام بوسنیایی‌ها به دست صرب‌ها بود. جنگ‌های یوگسلاوی ابتدا بر سر به دست آوردن کنترل منطقه‌ی ای بود، اما بعداً جنبه‌ی فرقه‌ای پیدا کرد.

مونته‌نگرو و مقدونیه، شاهد برخی تحولات خشونت‌آمیز بودند، اما درگیر جنگ نشدند. آن‌ها با فریادهای استقلال خواهی خود در طول این جنگ، موفق شدند از جنگی بزرگتر قسر در برونند. *

فی عام ۱۹۹۱ دخلت البلاد فی حرب كبيرة بعد التصعد و الاضطرابات التي عصفت بالاتحاد لعدة سنوات. انتهى هذا الصراع في عام ۲۰۱۱ بعد أن تسبب بتشريد ما يقارب من ۲ مليون شخص كانوا قد فرّوا إلى ألمانيا و اليونان و النمسا و بعض الدول الأخرى في أقصى الغرب. كانت هذه الحرب أعنف صراع عرفته أوروبا منذ الحرب العالمية الثانية حيث تجاوز عدد الضحايا ۱۲۵,۰۰۰ شخص، و شاع عن الصرب حينها ارتكاب أبشع

جرائم الإبادة و الإغتصاب في البوسنة. كانت بداية الصراع في يوغوسلافيا تدور حول النفوذ في المنطقة إلا أنه تحول إلى صراع طائفي فيما بعد. و قد شهدت كل من مونتينيغرو و مقدونيا بعض الاضطرابات و أعمال العنف و لكنها لم تتطور إلى حرب و تمكن هذان البلدان من تجنب الوقوع في حرب كبرى أثناء محاولتهما نيل الإستقلال في خضم هذا الصراع. *

Thomas Hoepker
Germany. 1991. Near Rostock.
A chocolate promotion at a new shopping mall after Germany's reunification.

Allemagne. 1991. Près de Rostock. Une promotion pour du chocolat dans un nouveau centre commercial, ouvert suite à la réunification de l'Allemagne.

توماس هوبکر
آلمان. ۱۹۹۱. نزدیک شهر روستوک. تبلیغ شکلات در یک مرکز خرید جدید پس از اتحاد مجدد آلمان.
إعلان ترويجي للشوكولاته في مركز للتسوق بعد إعادة توحيد ألمانيا.

و وقتی او برمیگشت خانه تا از لوان نگهداری کند، من به کلاس‌های شبانه می‌رفتم. ما در کافه‌تریای دانشگاه غذا می‌خوردیم تا در مخارجمان صرفه‌جویی کنیم. کم‌کم، همه چیز بهتر شد. من زبان آلمانی یاد گرفتم، و لیام برایم یک دوچرخه خرید تا بتوانم دور شهر بگردم. آلمانی‌های زیادی به ما کمک کردند؛ کسانی که داوطلبانه به ما آلمانی درس دادند و کسانی که لباس بچه و غذا به ما دادند. ما برای خرج‌های اولیه‌ی زندگی از دولت پول دریافت می‌کردیم. کسانی هم بودند که از ما خوششان نمی‌آمد. یادم است کارمندان اداری ثبت اتباع خارجی، به ما مثل گداها نگاه می‌کردند. یک بار در قطار لیام را از سر جایش بلند کردند. یک زن پاسپورت آلمانی‌اش را در آورد و به لیام گفت: «این صندلی مال من است.» حال بیش از ۴۰ سال است که در آلمان هستیم. ما در فرانکفورت زندگی می‌کنیم و من یک رستوران دارم. لیام شرکت خودش را دارد و مهندس

هوانوردی است. پسر و دخترمان تحصیلات عالی کردند و به انسان‌های خوبی تبدیل شدند. ما خیلی زحمت کشیدیم و توانستیم به خانواده‌هایمان هم کمک کنیم. بهتر از این نمی‌توانست باشد. اما در موضع عجیبی قرار داریم. دلم برای ویتنام زمان جوانی‌ام تنگ می‌شود. اما الان وقتی به آنجا می‌روم، دیگر حس نمی‌کنم خانه‌ام است. از طرف دیگر، با این‌که آلمانی حرف می‌زنم، این‌جا هم احساس تعلق نمی‌کنم. آلمانی‌ها ما را از خودشان نمی‌دانند، اما دیگر ویتنامی هم نیستیم. حال این وسط مانده‌ایم و نمی‌دانیم کجا برویم. دیدن اتفاقات اخیر برایم جالب است. دیدن پناهجویانی که فرزندانشان را همراه خود آورده‌اند، قلبم را فشار می‌دهد. بعضی از آلمانی‌ها واقعاً خیلی کمک می‌کنند. آن‌ها داوطلبانه کمک می‌کنند و خدمات زیادی ارائه می‌دهند. اما خیلی‌های دیگر هم هستند که اصلاً رفتار خوبی ندارند.

ینفطر قلبی حين أشاهد اللاجئين مع أطفالهم. هنالك بعض الألمان الذين يقدمون لهم الكثير من المساعدة ومنهم من يقدم الكثير من الخدمات التطوعية، و لكن هناك الكثير ممن لا يحملون المشاعر الطيبة أيضاً.

في عام ١٩٩٠، و هي السنة التي تلت سقوط جدار برلين و توحيد ألمانيا، هاجر ما يقارب من ٣٩٧,٠٠٠ من الألمان العرقيين من أوروبا الشرقية و الإتحاد السوفيتي إلى أوروبا الغربية و تلاهم الآلاف ممن طلبوا اللجوء لاحقاً خلال ذلك العقد من الزمان. ◀

توماس هوبكر، ٨٠ عاماً، مصوّر، نيويورك، الولايات المتحدة

كنت أعمل مصوراً في مجلة شترين، و [في السبعينات] كان هناك معاهدة بين ألمانيا الغربية و ألمانيا الشرقية لتبادل المراسلين، فانتقلت أنا و زوجتي إلى برلين الشرقية. في ذلك الحين لم تكن برلين الشرقية وجهة مرغوبة للصحفيين. كان الأمر غريباً، أي أن تعيش في بلد يتكلم نفس اللغة و لكن يحكمه نظام مختلف كلياً. حاولت بكل ما أوتيت من إمكانية أن أعيش في ألمانيا الشرقية. حاولت أن أتسوق في نفس المحلات التي يتبضع منها جميع الناس إلا أن الأشياء لم تكن متوفرة.

فقد كان من المستحيل أن تجد نوعاً جيداً من الشوكولاته أو النبيذ إلا إذا كنت تعرف شخصاً يمكن أن يؤمّن تلك الأشياء من خلال معارفه. و إذا ذهبنا إلى السينما لمشاهدة فيلم فلا بد أن يكون فيلماً روسياً. أما المكتبات فكانت تبيع الكتب المرخص بها فقط. و قد كنت من المحظوظين حينها، فقد كانت لوحة سيارتنا زرقاء و بالتالي كنا نتمكن من قضاء عدة أيام في برلين الغربية.

كان ذلك جزء من الإلتحاق. أما بالنسبة لمعظم الناس فقد كان عبور [حائط برلين] مستحيلاً. بالنسبة لي كصحفي فقد كانت تجربة رائعة، و لكنها كانت أيضاً محبطة جداً. كنا نعيش في إحدى الأبنية الشاهقة في الطابق ١٦ على ما أظن، و كان المصعد لا يعمل في معظم الأحيان.

حتى المنظر المطلّ من نافذتنا كان بائساً، فقد كان نصف مدينة برلين ما زال مدمراً بعد نهاية الحرب. بالطبع كان الجدار نفسه مقيتاً أيضاً، و لم يكن هناك مسافات بين الأبنية و الشارع. أما الناس الذين كانوا يعيشون [بمحاذاة الجدار] فقد اختفى المشهد الذي تطل عليه نوافذ بيوتهم فجأة في أحد الأيام. قبل ذلك [في عام ١٩٦٣] كنت أعمل على مقال مصوّر و التقطت مجموعة من الصور لأطفال من برلين الغربية كانوا يتسلقون الجدار في حينها، فبالنسبة لهم كان الجدار منطقة للعب و التسلية. و حين سقط الجدار [في عام ١٩٨٩] كنت في رحلة عمل في سان فرانسيسكو.

وصلت متأخراً بعد ثلاثة أو أربعة أيام من سقوطه، لكن الجو العام كان قد تغير وقتها بسرعة. التقطت صوراً للناس و هم يحتفلون و ينبشون الجدار و الأبنية التي كانوا يكرهونها، و للدبابات التابعة لألمانيا الشرقية التي كانت تصطف وقتها في منطقة للمخلفات [بانتظار بيعها]، و دخلت في الوقت نفسه شركات من ألمانيا الغربية. كان من الرائع مشاهدة تلك التغيرات و هي تحدث وقتها. لدي صورة لامرأة تبدو عليها حالة من الذهول التام و هي تنظر إلى بقرة في السوبرماركت، و لم تكن بالطبع البقرة حقيقة بل مجرد خدعة إعلانية للشوكولاته، لكنها لم تكن تفهم ماذا كانت تفعل البقرة في السوبرماركت.

إذا كنت واحداً من الملايين التي وصلت إلى أوروبا عبر تركيا و اليونان فلا بد أن تكون قد عبرت أثناء رحلتك بعض الدول التي كانت جزءاً مما كان يعرف سابقاً بيوغوسلافيا، و هو إتحاد فيدرالي متعدد الأعراق و الأديان تأسس في عام ١٩١٨ و كان يضم ست دول هي سلوفينيا و كرواتيا و مقدونيا و مونتينيغرو و صربيا و البوسنة و الهرسك. لم يكن هذا الإتحاد مستقراً وبدأ بالانهيار في عام ١٩٩١ و دخلت المنطقة في حرب طويلة.

Martin Parr
Germany. Berlin. 2002. Pieces
of the Berlin Wall for sale as
souvenirs.

Allemagne. Berlin. 2002. Des
morceaux du mur de Berlin
vendus comme souvenir.

مارتين بار
ألمانيا. برلين. ٢٠٠٢. أجزاء من جدار
برلين للبيع كهدايا تذكارية.

ألمان. برلين. ٢٠٠٢. تکه‌هایی از دیوار
برلين به‌عنوان سوغاتی به فروش
می‌رسند.

داشته باشید، می‌توانید به هر کسی که دلتان بخواهد تبدیل شوید. از معلم‌هایی که به شما ایمان ندارند، هیچ راهنمایی دریافت نکنید.»

پس از سقوط قیمت نفت در سال ۱۹۷۳، استخدام نیروی کار ناگهان متوقف شد، اما موج مهاجرت، به بهانه ی پیوستن به خانواده ها، ادامه پیدا کرد. در سال های ۱۹۷۰، حدود ۲۴۰هزار

نفر در سال به خانواده هایشان در اروپا می پیوستند. ■

پایان جنگ سرد

اواسط سال های ۱۹۸۰، با افت قدرت اتحاد جماهیر شوروی، میلیون ها نفر، ازجمله بیش از چهار میلیون آلمانی تبار، که درگیر جنگ سرد بودند، راهی اروپا شدند. افغان ها، ویتنامی ها، ایرانی ها و تاملیل ها هم پناهنده ی اروپا شدند. آن ها از هرج ومرج حاکم در کشورهایشان بر اثر سقوط رژیم های کمونیستی فرار کردند، و همراه خود، موانع جدیدی برای سفر آزادانه به غرب آوردند ◄

در سال ۱۹۷۳، نامه‌ای به زبان سايگون (ویتنامی) دریافت کردم که از شهر هانوفر (Hanover)، آلمان ارسال شده بود. نامه از طرف لیم (Liem) بود. او دانشجوی

مبادله‌ای ویتنامی بود که در دانشگاه گوتفريد ویلهلم لایبنیز (Gottfried Wilhelm Leibniz University) درس می‌خواند. ما قبل از رفتن او از سايگون (Saigon) خیلی

با هم حرف نزنده بودیم و تنها همدیگر را می‌شناختیم. او پیش از رفتن، علاقه‌ی خاصی به من پیدا کرده بود. البته تنها وقتی متوجه احساسش شد که ۹۵۰۰ کیلومتر با

من فاصله داشت. برای همین تصمیم گرفت برایم نامه بنویسد. اولین نامه‌اش برای من غیرمنتظره بود، ولی از گفته‌هایش خوشم آمد، و برای همین جوابش را دادم.

ما ۹ سال با هم نامه‌نگاری کردیم. و از زندگی‌اش در آلمان برایم می‌نوشت؛ درباره‌ی غذاهای خارجی، زمستان‌های سرد و تنها، و این‌که چقدر دلش برای سايگون تنگ شده. من هم برایش از زندگی‌ام، از درس‌هایم

و از خانواده‌ام می‌نوشتم. از او خواستم از برف برایم عکس بفرستد. من تازه‌حال برف ندیده بودم.

جنگ ویتنام علیه نیروهای آمریکایی هم در نامه‌هایمان نقش پررنگی داشت. من از هرویینی که جنگ با خود به خیابان‌های سايگون آورده بود و بالا رفتن آمار جنایت در محله‌مان می‌نوشتم. برایش می‌نوشتم با این‌که تعداد نبردها کم شده، تعداد تلفات بیشتر و بیشتر می‌شود.

فکر می‌کنم داستان‌های من حس وطن‌پرستی‌اش را بیشتر تحریک کرد و او را با دانشجوی‌های ویتنامی دیگر ساکن آلمان پیوند داد؛ کسانی که هنوز با آن‌ها دوست هستیم. کسانی که با آن‌ها آواز می‌خواند، تظاهرات می‌کرد و بودجه جمع می‌کرد. جنگ ما را به هم نزدیک‌تر کرد. او در طول آن سال‌ها تنها چند بار به ویتنام آمد. اولین باری که آمد، درست پیش از پایان جنگ بود. می‌خواست رودرو با من آشنا شود. آمد دم مدرسه دنبالم و من را برد سینما تا فیلم چارلی چاپلین «عصر جدید» (Modern Times) را ببینیم. کنارش خیلی احساس خوشحالی می‌کردم.

دومین باری که آمد، چهار سال از پایان جنگ گذشته بود. ویتنام به یک جمهوری سوسیالیست تبدیل شده بود و تحت حاکمیت ویتنام شمالی قرار داشت. دوروبرمان همه‌اش قحطی بود. برادرم زندانی بود و چندین سال را به‌خاطر مبارزه با ارتش ویتنام جنوبی در یک اردوگاه بازآموزی گذرانده بود. من و لیم با هم ازدواج کردیم و من باردار شدم. وقتی پسرمان، لوان، به دنیا آمد، همه چیز عوض شد. آن موقع بود که فهمیدیم دیگر نمی‌توانیم در ویتنام زندگی کنیم. خلاصه لیام بعد از ازدواجمان برگشت آلمان، و من با کمک او برای پیوستن به خانواده و یک طرح مخصوص پناه‌جویان ویتنامی اقدام کردم. او خودش آن زمان هنوز ویزای توریستی داشت. ارنست آلبرخت، فرماندار نیدرزاکسن (Niedersachsen)، جایی که لیام زندگی می‌کرد، چند سال قبل این طرح را اعلام کرده بود. من پناهندگی گرفتم و در شهر هانوفر، محل زندگی لیام، مقیم شدم.

من دسامبر سال ۱۹۸۱ وارد اردوگاه پناه‌جویان شدم. یادم است هوا سرد بود و برف می‌آمد. من در عکس‌هایی که لیام با نامه‌هایش برایم فرستاده بود و همین‌طور در فیلم «دکتر ژيوگو» که لیام برایم انتخاب کرده بود که ببینم، برف را دیده بودم. ما سرانجام بعد از ۹ سال جدایی، بالاخره زندگی‌مان را در آلمان آغاز کردیم. چند سال اول در خوابگاه لیام زندگی کردیم تا او درس‌هایش را تمام کند. ماه‌های اول، همه چیز من را می‌ترساند. وقتی لیام درس می‌خواند، من می‌ماندم خانه،

لوا نغوین تی، ۶۲ عاماً، صاحبة مطعم فرانکفورت، ألمانيا

في وقت ما من عام ۱۹۷۳ وصلتني رسالة إلى عنواني في سايغون من هانوفر في ألمانيا. كانت الرسالة من لييم و هو أحد الطلاب الفييتناميين في برنامج تبادل الطلاب في جامعة غوتفريد فيلهلم لايبنيز. في الواقع لم تكن أصدقاء حين كان في سايغون و لكننا كنا نعرف بعضنا معرفة بسيطة. كان معجباً بي قبل أن يسافر، و لكنه أدرك كم كان يحبني عندما أصبحت المسافرة بيننا ۹۵۰۰ كلم، وقرر أن يرأسلني. كانت أول رسالة له مفاجئة بالنسبة لي، لكنه كان لطيفاً فقررت أن أكتب له.

تبادلنا الرسائل لمدة تسع سنوات أخبرني فيها عن حياته في ألمانيا و أنه كان يجد الطعام غريباً. كان يحكي لي عن قسوة و برد الشتاء و شوقه إلى سايغون. و كنت بدوري أكتب له عن حياتي و دراستي و أسرتي، و طلبت منه أن يرسل لي صوراً للثلج، فأنا لم أر الثلج في حياتي! و كان لموضوع الحرب الأمريكية على فييتنام جانب كبير من رسائلنا. تسببت الحرب بانتشار الهيرويين في شوارع سايغون. كنت أخبره عن إرتفاع الجريمة في الحي الذي أسكن فيه بسبب الحرب. كنت أقول له حتى لو كان عدد المعارك أقل فإن عدد الضحايا يتزايد.

أعتقد أن القصص التي كنت أحكيها له عززت شعوره بحب الوطن. فقد تقربَّ أكثر من الطلاب الفييتناميين المقيمين في ألمانيا و ما زالت تربطنا صداقة بالكثير منهم. كان يغني مع هؤلاء الأصدقاء و يشترك بالمظاهرات معهم و بجمع الأموال الخيرية. كانت الحرب صلة الوصل بيننا.

جاء إلى فييتنام عدة مرات خلال تلك السنوات. كانت أول زيارة له بعد نهاية الحرب. كان يريد أن يتعرف عليّ شخصياً. التقينا بعد الجامعة و ذهبنا إلى السينما لمشاهدة فيلم تشارلي تشابلن «العصر الحديث». كنت أشعر بسعادة كبيرة معه.

كانت الزيارة الثانية له بعد أربع سنوات على نهاية الحرب، و كانت فييتنام قد أصبحت آنذاك جمهورية إشتراكية تحكمها فييتنام الشمالية. كانت المجاعة تعمّر البلاد حينها. في تلك الفترة سجن أخي و تم إرساله إلى معسكر لإعادة التأهيل لأنه اشترك في القتال مع جيش فييتنام الجنوبية. تزوجت من لييم و رزقنا إبني لوان و بعدها تغير كل شي في حياتنا. أدركنا وقتها بأن حياتنا في فييتنام لم تعد ممكنة.

عاد لييم إلى ألمانيا بعد زواجنا لكي يساعدني في تقديم طلب لمرّ شمل عائلات المواطنين الفييتناميين

في إطار برنامج استقبال اللاجئين الفيتناميين و كان

وقتها ما يزال على تأشيرة طالب. كان إرنست ألبرشت محافظ نيدرساشين، و هي المنطقة التي كان لييم يقيم فيها، قد أعلن عن البرنامج قبل عدة سنوات من ذلك الحين. و هكذا حصلت على اللجوء و تم إيوائي في هانوفر حيث كان لييم يعيش وقتها.

وصلت إلى مخيم اللاجئين في ديسمبر من عام ۱۹۸۱. أذكر البرد و الثلج الذي كان يتساقط وقتها، و كنت قد شاهدته في الصور التي كان لييم يرسلها لي و في فيلم «دكتور جيفاغو». استقبلي لييم وقتها و بدأنا حياة جديدة في ألمانيا أخيراً بعد تسع سنوات من الفراق. سكتًا لعدة سنوات في غرفة السكن الجماعي في الوقت الذي كان لييم ينهي فيه دراسته. في الأشهر الأولى كنت أخاف من كل شي،، و كنت أبقى داخل الغرفة حين يذهب لييم للجامعة، و حين يعود في المساء كنت أذهب إلى مدرسة مسائية بينما يقوم هو برعاية لوان. و كنا نتناول طعامنا في كافيتيريا الجامعة لتوفير المال. بدأت الأمور بالتحسن شيئاً فشيئاً، فقد تعلمت اللغة الألمانية و اشترى لي لييم دراجة لكي أجول في المدينة. ساعدنا الكثير من الألمان و منهم أشخاص متطوعون قاموا بتدريسنا اللغة الألمانية و آخرون تبرعوا لنا بالطعام و ملابس الأطفال. كما كانت الحكومة تدفع لنا نفقات المعيشة الأساسية.

كان هناك أيضاً بعض الناس الذين لم يحبونا. أذكر حين كنت أذهب إلى مكتب تسجيل الأجانب كان الموظفون في المكتب يحدقون بنا و كأننا متسولون. و في يوم من الأيام طلبت إحدى السيدات من لييم أن يترك مقعده على الترام و رفعت جواز سفرها الألماني في وجهه قائلة: «هذا الكرسي لي». مضى علينا الآن في ألمانيا أكثر من ۴۰ عاماً. نعيش حالياً في فرانكفورت حيث أدير مطعماً. و يعمل لييم مهندس طيران في شركته الخاصة. حصل إبني و إبنتي على تعليم ممتاز و أصبحوا أفراداً ناجحين. كنا نعمل كثيراً و استطعنا أن نساعد أقرباءنا مالياً أيضاً. لقد نلت كل ما كنت أتمناه.

و لكننا اليوم في وضع غريب، فأنا أفتقد تلك الأيام في فييتنام حين كنت صغيرة، و لكني لا أشعر أني في بلدي حين أعود إلى هناك. و في الوقت ذاته بالرغم من أنني أتكلم اللغة الألمانية إلا أنني لا أشعر بالإنتماء هنا. فالألمان لا ينظرون لنا و كأننا ألمان مثلهم، كما أننا لم نعد فييتناميين أيضاً، فنحن نشعر و كأننا في الوسط و لا نعلم أين نحن. من المثير للإهتمام ما يحدث في هذه الفترة. بالطبع

المناسبين لإرشادكم، لذلك لا تستمعوا لأي نصيحة من المدّرسين الذين لا يؤمنون بقدراتكم».

على الرغم من توقف استقدام العمالة بعد صدمة أسعار النفط الأولى في عام ١٩٧٣ إلا أن الهجرات لم تتأثر بذلك، فقد استمرت الهجرة من خلال لمرّ شمل الأسرة، و يقدر عدد الأشخاص الذين وصلوا إلى أوروبا في عام ١٩٧٠ من خلال لمرّ الشمل بحوالي ٢٤٠,٠٠٠ مهاجر. ■

نهاية الحرب الباردة

مع تلاشي نفوذ الإتحاد السوفيتي في منتصف الثمانينات بدأ ملايين الناس ممن تأثروا بالحرب الباردة بالهجرة إلى أوروبا، كان منهم أكثر من ٤ ملايين من الألمان العرقيين. كما ارتفع عدد طلبات اللجوء إلى أوروبا من دول مثل أفغانستان و فيتنام و إيران و شعوب التاميل، ممن فرّوا من الفوضى التي عمت بلادهم بعد انهيار الأنظمة الشيوعية فيها مما سبب عرقلة حرية السفر و التنقل إلى الغرب ◀

حتى أكثر مما كان بالنسبة لي في الماضي. يدرس إبني الأصغر في قسم الإقتصاد في جامعة بروكسل الحرة، و جميع زملائه في مجموعة الدراسة من أبناء المهاجرين من المغرب و كوسوفو، و ليس لديه صديق واحد في المجموعة من البلجيكين البيض. كيف لهذا الأمر أن يكون عادياً؟ لماذا ليس بينهم أي شخص إسمه جان أو بيتش أو صوفي؟ يؤلمني حقاً أن أرى الجيل الثالث من المهاجرين في هذه البلد على هذه الحال من الشعور بعدم الإلتواء. و بالفعل لا أتمنى أن تتكرر نفس التجربة مع اللاجئين اليوم ولا أن يعيشوا التجربة التي عاشها أبي و أمي منذ خمسين عاماً فقد كانوا أميين و لم يستطيعوا أن يتفاعلوا مع المجتمع البلجيكي. ينبغي أن يكون للاجئين الحق بالحصول على المعلومات بحيث لا يفوتهم الوقت و يتمكن أطفالهم من الإلتحاق بالمدارس مباشرة. حقاً لا أريد لهؤلاء اللاجئين أن يخسروا جيلين كاملين كما كان حالنا. و اليوم بصفتي عضو في البرلمان في بروكسل أقوم بجولات تفقدية لأحوال اللاجئين و دائماً ما أقول لهم: «أنظروا يمكنكم تحقيق ما تصبون إليه إذا اجتهدتم في العمل و وجدتم الأشخاص

(Parliament) شدم، و كارم بهبود دسترسی اقلیت‌ها به تحصیل و آموزش بود. من می‌خواستم کاستی‌های معلمان خودم را جبران کنم؛ ارائه‌ی آموزش‌های مناسب در محیطی تشویق‌کننده به مهاجران. من در جلسات کمیته، موقع مذاکره بر سر تعداد، دستم‌هایم را مشت می‌کردم و گریه‌ام می‌گرفت. چرا ما ۳۰ درصد کودکان مهاجران را به مدارس نیازهای خاص یا مؤسسات آموزش‌های حرفه‌ای می‌فرستیم؟ آیا فرزندان ما درکل از هوش پایین‌تری برخوردارند، یا مشکل جای دیگر است؟ یا این‌که تبعیض ساختاری در جریان است؟ زمانی که آمار بی‌کاری خیلی بالا بود، من شانسی آوردم و کار پیدا کردم. اما همیشه احساس می‌کردم از همکاران سفیدپوستم پایین‌تر هستم. متقاضیانی که نام غربی دارند، هنوز هم از نظر خیلی‌ها قابل‌تر هستند. تغییر این طرز فکر کار آسانی نیست؛ باور این‌که «آن‌های دیگر» هم به همان اندازه یا جور دیگری شایسته‌اند. من این را با پسرهایم بهتر درک کردم. آن‌ها ۲۱ ساله و ۲۳ ساله هستند و به چهار زبان مسلط‌اند. با مهارت‌هایشان فرصت‌های زیادی برایشان وجود دارد، اما هر دو دلشان می‌خواهد بلژیکی را ترک کنند. من این تفکیک و این تبعیض اجتماع، فرق بین «آن‌ها» و «ما» را کاملاً حس می‌کنم. آن شکاف به‌قدری باز شده که تبعیض به‌وجودآمده حتی از من هم بیشتر آن‌ها را پس می‌زند. پسر کوچک‌ترم، که در دانشگاه آزاد بروکسل (Free University of Brussels) دانشجوی علوم اقتصادی است، همیشه در گروه‌های آموزشی مهاجران - مراکشی، کوزوویی - شرکت می‌کند. هیچ‌وقت یک بلژیکی سفیدپوست توی گروهشان نیست. چطور ممکن است؟ چرا هیچ‌وقت یک جان، پیتیه یا سوفی با آن‌ها نیست؟ متأسفانه آن‌ها سومین نسل مهاجران این کشور هستند، اما هنوز هم احساس تعلق نمی‌کنند. من واقعاً نمی‌خواهم مهاجران فعلی این چیزها را تجربه کنند، یا با مشکلات ۵۰ سال پیش پدر و مادر من که بی‌سواد بودند و جامعه‌ی بلژیکی را نمی‌شناختند، روبه‌رو شوند. اطلاعات کافی باید در اختیار پناهندگان قرار بگیرد تا وقتشان تلف نشود و فرزندان‌شان فوراً به مدرسه بروند. واقعاً نمی‌خواهم آن‌ها هم مثل ما، دو نسل را از دست بدهند. امروز، به‌عنوان عضو پارلمان در بروکسل، برای پناهجویان تور می‌گذارم و به آن‌ها می‌گویم: «ببینید، اگر تلاش کنید و راهنمایی مناسب داشته

من اولین فرزند پدر و مادرم بودم و در سال ١٩٧٦ در بلژیک به دنیا آمدم. من و ١٠ خواهر و برادرم در خانه با هم عربی صحبت می‌کردیم و من به‌تدریج زبان هلندی را یاد گرفتم. این باعث شد در مدرسه عقب بيفتم. وقتی دبیرستانی بودم، معلم زبان هلندی‌ام انشای من را بلند برای کل کلاس خواند و گفت این بدترین انشایی است که تا به حال به آن نمره داده. هیچ‌وقت یادم نمی‌رود چقدر احساس حقارت کردم. او خیلی ناراحتم کرد. مادرم همیشه می‌گفت تحصیل تنها چیزی است که می‌تواند یک زن را از یک زندگی پر از بدبختی نجات بدهد؛ زندگی‌ای که، از نظر او، زن تحت ستم شوهرش باشد. «اگر در مدرسه موفق نشوی، مجبور می‌شوی بمانی خانه و شوهر کنی.» این بزرگ‌ترین ترس من بود. برای همین خیلی درس خواندم، و در ۲۰ و چند سالگی، نارضایتی‌ام را به سمت فعالیت در امور عدالت اجتماعی کشاندم. من در ۲۰ سالگی فارغ‌التحصیل شدم و برای تابعیت بلژیکی اقدام کردم. برای تدریس کردن، باید بلژیکی می‌بودم. من اولین معلم منطقه بودم که اصالتاً مهاجر بود. بعدها به بروکسل نقل‌مکان کردم تا در مرکز ده فویر (De Foyer) به تازه‌واردها - پناهنده‌ها، مهاجرها - درس بدهم. هر قدر زودتر زبان یاد بگیرید، زودتر جا می‌افتید. یکی از دلایلی که دلم می‌خواست معلم شوم، این بود که سیستم آموزشی و نحوه‌ی تدریس زبان را تغییر بدهم. وقتی بچه بودم، باید کلمات را از روی فهرست واژگان حفظ می‌کردم، به جای این‌که آن‌ها را در محیط واقعی و بزرگ‌تر درک کنم. به نظر من برعکس آن مؤثرتر بود؛ کشف کلمات در دنیای بیرون، و نه برعکس. اگر از یک دانشجوی سوری بخوایم درباره‌ی سفرش به اروپا بنویسد و او زبان محلی را بلد نباشد، مسئله‌ای نیست. کار ما به‌عنوان معلم این‌جا آغاز می‌شود. ما باید به او اطمینان بدهیم تا با اعتمادبه‌نفس سرگذشتش را تعریف کند. این را می‌دانم، چون در مورد خودم برعکس این بود و من خیلی اذیت شدم و زجر کشیدم. کار من توجه سیاستمداران را جلب کرد. من یک مهاجر بودم، یک زن، هلندی‌زبان و متعهد به تغییر سرنوشت جامعه‌ی خود. سال ١٩٩٩، یعنی ١٠ سال بعد از شروع کار تدریسم، از من خواستند وارد عرصه‌ی سیاست شوم. من در سال ٢٠١١ عضو پارلمان بلژیک (Flemish

Patrick Zachmann
France. Epinay. 1989. the Slimani family, originally from Algeria.

France. Épinay. 1989. La famille Slimani, originaire d'Algérie.

باتريك زاكمان
فرنسا، إپیني. ١٩٨٩. عائلة سليمانی، من أصول جزائرية.

فرانسه، ایپنه، ١٩٨٩. خانواده‌ی سلیمانی، اصلتاً الجزایری.

على حفظ قوائم المفردات و البصر بدلاً من استنباط المعنى من السياق العام للغة، و برأيي فإن الطريقة الثانية أكثر فائدة فهي تمكنك من استكشاف معاني الكلمات كما يستخدمها الناس في الواقع و ليس العكس. و اليوم إذا طلبنا من إحدى الطالبات السوريات أن تكتب لنا عن رحلتها إلى أوروبا و هي لا تتحدث اللغة المحلية فليس هناك مشكلة إذ هنا يأتي دورنا نحن كمدرسين. ينبغي علينا أن نشجعها و ندعمها لكي تحكي لنا قصتها بكل ثقة. أنا أدرك هذا لأنني عشت التجربة و عانيت من نقص الدعم و التشجيع و أعلم جيداً كم هو مؤلم.

نال عملي في هذا المجال اهتمام بعض السياسيين، و ذلك لأنني من أبناء المهاجرين و لكوني امرأة و أتكلم اللغة الهولندية و ملتزمة بإحداث تغيير في المجتمع الذي أعيش فيه. و في عام ١٩٩٩ طُلب مني أن أدخل مجال السياسة. كان ذلك بعد مرور ١٠ سنوات على بداية عملي في التدريس. أصبحت عضواً في البرلمان الفلمني في عام ٢٠١١ حيث عملت على تحسين فرص التعليم للأقليات. كان أول ما بدأت العمل عليه هو تحقيق ما فشل في إنجازه المدرسون الذن علموني و هو توفير التعليم النوعي إلى أبناء المهاجرين ضمن بيئة تشجع مقدراتهم. و كنت أصرخ و أرفع قبضة يدي عالياً حين تتداول الأرقام و الإحصاءات أثناء نقاشات جلسات اللجنة المعنية، فهل يعقل أننا ندفع بنسبة ٣٠ بالمائة من أبناء المهاجرين إلى مدارس ذوي الإحتياجات الخاصة أو مراكز التدريب المهني؟ هل جميع أبنائنا فعلاً أقل ذكاء من غيرهم؟ أم أن هناك سياسة تمييز ممنهج ضدهم؟ و على الرغم من أنني كنت محظوظة لحصولي على عمل في الوقت الذي كانت فيه نسبة البطالة منخفضة إلا أنني لطالما شعرت بأني أقل استحقاقاً من ذوي البشرة البيضاء. و ما زال الناس يشعرون حتى اليوم بأن أصحاب الأسماء الغربية يتناولون فرصاً أفضل من غيرهم، فتلك العقليّة من الصعب جداً تغييرها و جعلها تعتبر أن «الأخريين» هم متميزون أيضاً أو متميزون بطريقة مختلفة.

و ألاحظ الأمر ذاته مع ولديّ الذين يبلغ أحدهما ٢١ عاماً و الآخر ٢٣ عاماً، و كلاهما يجيدان أربع لغات. فالمهارات التي يتمتعان بها تتيح لهما الكثير من الفرص لكنهما يريدان أن يغادرا بلجيكا . فهما يعانيان من العزلة و الفصل الاجتماعي و الفرق بين «هم» و «نحن». و قد اتسع مؤخراً هذا الشخ كثيراً لدرجة أن التمييز في المعاملة أصبح معيقاً لهم

خديجة زاموري، ٤٩ عاماً، عضو في البرلمان بروكسل، بلجيكا

لم يعتقد أساتذتي يوماً بأني سأصبح عضواً في البرلمان، فأنا واحدة من الكثير من المغاربة الذين ولدوا في بلجيكا لأب و أم أميين. و الدرب الذي اتخذته في حياتي يبرهن أنه بإمكان أي شخص تحقيق أحلامه إذا توفرت له فرص متساوية في التعليم الجيد و أشخاص يثقون بقدراته.

هاجر أبي من المغرب إلى بلجيكا في عام ١٩٦٥ حين كانت الحكومة هنا بحاجة إلى عمالة المهاجرين. كانت الحرب العالمية الثانية قد انتهت لتوها آنذاك و كان هناك الكثير من أعمال إعادة الإعمار و البناء، مثل المترو والجسور و المصانع و غيرها و نقص كبير في اليد العاملة.

كان عمر أبي حين غادر تطوان ٢٠ عاماً في حين كانت أمي تبلغ من العمر ١٧ عاماً. حصل أبي على وظيفة في شركة أوميكور للمعادن في أنتويرب حيث قضى ٤٥ عاماً من حياته يعمل في هذه الشركة.

ولدت في عام ١٩٦٧ و كنت أول من ولد من أخوتي في بلجيكا. كنا نتكلم اللغة العربية في البيت، أما اللغة الهولندية فتعلمتها فيما بعد تدريجياً، و قد أثار ذلك كثيراً على تحصيلي العلمي. أذكر أنه حين كنت في المدرسة الثانوية قرأت المعلمة إلى الصف اختبار الإنشاء و التعبير الذي كتبه و قالت لهم بأنه أسوأ موضوع قرأته و يستحق أقل درجة! لا أنسى أبداً شعور الإحباط و الخزي الذي أصابني يومها. كانت أمي تقول دوماً بأن التعليم هو السبيل الوحيد لإنقاذ المرأة من الشقاء و الفقر، و الذي برأيها سببه هو ظلم الرجل للمرأة. كان تقول «إذا فشلت في المدرسة فلا خيار لك إلا أن تجلسي في البيت و تتزوجي»، و هذا أكثر ما كان يخيفني وقتها.

كنت أدرس بجنون، و حين بلغت أوائل العشرينات من عمري تجاوزت مشاعر الإحباط في داخلي و بدأت العمل كناشطة في مجال العدالة الإجتماعية.

تخرجت حين كان عمري ٢٠ عاماً، و بعدها تقدمت بطلب للحصول على الجنسية البلجيكية، فالجنسية ضرورية من أجل العمل في مجال التدريس. أصبحت أول مدرّسة من أبناء المهاجرين في المنطقة، و بعد ذلك انتقلت إلى بروكسل و عملت كمدرّسة للوافدين الجدد من المهاجرين و اللاجئيين في مركز دو فوير الاجتماعي.

إحدى الأسباب التي دفعتني لأصبح مدرّسة هي رغبتني بتغيير النظام التعليمي و طريقة تدريس اللغة. فالطريقة التي تعلمت من خلالها اللغة كانت تعتمد

خديجة زموري، ٤٩ ساله، نمايندهی پارلمان، بروكسل، بلژیک

معلم های من هیچ وقت فکر نمی کردند که من یک روزی عضو پارلمان شوم. من یک بلژیکی متولد مراکش بودم که پدر و مادرم سواد خواندن و نوشتن نداشتند. اما مسیر زندگی من نشان می دهد که با دسترسی به تحصیلات مناسب و با وجود کسی که به آدم ایمان داشته باشد، هر کسی می تواند به رویاهايش حقیقت ببخشد.

پدر من در سال ١٩٦٥، وقتی دولت برای نیروی کار به مهاجر نیاز داشت، از مراکش به بلژیک مهاجرت کرد. جنگ جهانی دوم تازه به پایان رسیده بود و کشور خیلی کار داشت - بازسازی متروها، پلها، کارخانه ها - و نیروی انسانی کم بود.

پدرم وقتی شهر تتوان (Tetouan) را ترک کرد، ٢٠ ساله بود و مادرم ١٧ ساله. او در شرکت اومیکور (Umicore)، یک شرکت فلزات در شهر آنتورپ (Antwerp)، کار گرفت و ٤٥ سال آنجا خدمت کرد.

Gilles Peres

Germany. Munich. 1973. Turkish factory workers before bedtime. These two share one room with three others.

Allemagne de l'Ouest. Munich. 1973. Les travailleurs turcs d'une usine avant l'heure du coucher. Ces deux-là partagent une chambre avec trois autres personnes.

گیلز پیریس آلمانيا. ميونيخ. ١٩٧٣. عمال المصانع الأتراك قبل موعد النوم. يتقاسم هذان العاملان الغرفة مع ثلاثة آخرين.

آلمان غربی. مونیخ، ١٩٧٣. کارگران تُرک تیار یک کارخانه پیش از خواب. این دو با سه نفر دیگر شریکی در یک اتاق می خوابند.

ورود آن ها بر اساس توافق های میان کشورها تنظیم شده بود. کشورهای میزبان یک دوران اشتغال کوتاه مدت، و سرانجام بازگشت به خانه را پیش بینی میکردند. اما بسیاری از کارگران در اروپا ماندند و خانواده تشکیل دادند. فرزندان بسیاری از آن ها سرانجام تبعه ی کشورهای میزبان شدند. اما شهروندی لزوماً ادغام آن ها در اجتماع را تضمین نمیکرد، و آمار بیکاری میان نسل دومشان بسیار بالا بود. عواملی چون نداشتن دسترسی به دانشگاه ها، سیاست های مسکن منجر به تشکیل محله های محروم، شیوه های کار تبعیض آمیز و موانع ورود مهاجران به بازار کار، جلوی ادغام کامل آن ها را می گرفت +

Erich Lessing

Austria. Vienna. 1954. At a meeting of the Allied Council of Austria, military caps of the four powers — the U.S., the United Kingdom, France and Soviet Union — that occupied Germany after World War II.

Autriche. Vienne. 1954. Lors d'un meeting du Conseil des Alliés d'Autriche, des casquettes militaires des quatre puissances — les États-Unis, le Royaume-Uni, la France et l'Union soviétique — qui ont occupé l'Allemagne après la Deuxième Guerre mondiale.

إريك ليسينغ

النمسا. فيينا. ١٩٥٤. أثناء اجتماع لمفوضية الحلفاء في النمسا. القبعات العسكرية للقوى الأربعة (الولايات المتحدة وبريطانيا وفرنسا والإتحاد السوفيتي) التي احتلت ألمانيا بعد الحرب العالمية الثانية.

اتريش. وين. ١٩٥٤. در جلسه‌ی شورای متفقین اتریش، کلاه‌های نظامی چهار قدرت بزرگ - ایالات متحده‌ی آمریکا، انگلستان، فرانسه و اتحاد جماهیر شوروی - که پس از جنگ جهانی دوم آلمان را اشغال کردند.

العمال فقد جاؤوا من مناطق أخرى من أوروبا و كان أغلبهم من إيطاليا. أما البلدان التي لم يكن لديها مستعمرات كبرى مثل ألمانيا فقد قامت باستقدام العمالة الوافدة و خاصة من تركيا، إضافة إلى آخرين من إيطاليا و اليونان و البرتغال و إسبانيا و يوغوسلافيا السابقة. و بحلول عام ١٩٧٣ بلغ عدد السكان في ألمانيا ممن ولدوا خارج البلاد نسبة ١٠ بالمائة. و لولا ملايين العمال الوافدين الذين عملوا في مجالي البناء و التعدين لما كانت إعادة إعمار أوروبا بعد الحرب العالمية الثانية ممكنة.

كانت هذه العمالة تخضع للتنظيم بواسطة الإتفاقيات الدولية التي كانت تأخذ بعين الإعتبار حقيقة أن العمالة هي مسألة مؤقتة و أن العمال في الغالب يرجعون إلى بلادهم فيما بعد. لكن ما حصل هو أن الكثير منهم بقي في أوروبا و أصبح لهم عائلات و أصبح أولادهم مواطنين في البلدان المضيفة. إلا أن اكتساب جنسية البلد المضيف لا يضمن بكل الأحوال الإندماج بالمجتمع المحلي، و خصوصاً في ظل ارتفاع نسب البطالة بين أبناء الجيل الثاني في أنحاء مختلفة من أوروبا، حيث يعود ذلك إلى عدة عوامل منها صعوبة الإلتحاق بالجامعات و خطط الإسكان التي تسببت بظهور أحياء الغيتو، إضافة إلى ممارسات العمل التمييزية التي أدت إلى إبعاد المهاجرين من سوق العمل

هجرة القوى العاملة

شهدت السنوات الأخيرة هجرات مستمرة بسبب عدة عوامل منها نقص العمالة في أوروبا الغربية إضافة إلى انتهاء الحرب العالمية الثانية و أعمال العنف العرقي التي تم ارتكابها خلال الحروب اليوغوسلافية و التي تسببت بتشريد أكثر من ٢ مليون شخص. و ما الرحلة التي تقوم بها عبر أوروبا اليوم إلا إحدى تلك الرحلات التي قطعها الكثير من المهاجرين في السابق و منهم الملايين من الألمان.

شهدت أوروبا خلال سنوات الخمسينات والستينات إزدهاراً إقتصادياً كبيراً و ذلك بعد إعادة الإعمار التي تلت الحرب العالمية، مما دفع ملايين العمال من داخل منطقة أوروبا و خارجها للهجرة إلى المناطق الميسورة في شمال و غرب القارة الأوروبية، وكان معظمهم من المستعمرات الأوروبية السابقة، حيث تم استصدار أكثر من ٨ ملايين تصريح عمل في بريطانيا و فرنسا و هولندا و ألمانيا الغربية و إيطاليا و لوكسمبرغ و بلجيكا. جاء معظم هؤلاء المهاجرين من الهند و المغرب و الجزائر، حيث هاجر أكثر من مليون جزائري إلى فرنسا وحدها، أما بقية

Burt Glinn

Germany. West Berlin. 1961. Westerners peer through a chink in the Berlin Wall during its first days.

Allemagne. Berlin-Ouest. 1980. Des Occidentaux regardent à travers une fente dans le Mur au début de sa construction.

بيرت غلين

ألمانيا. برلين الغربية. ١٩٦١. الألمان الغربيون ينظرون من خلال شق في جدار برلين خلال الأيام الأولى.

ألمان. برلين غربي. ١٩٦١. أهالي ألمان غربي در أولین روزهای پس از کشیده‌شدن دیوار برلين از میان سوراخی در دیوار سرک می‌کشند.

مهاجرت نیروی کار

امر مهاجرت در دهه های بعد به دلایل متفاوتی ادامه پیدا کرد؛ نیاز به نیروی کار در آلمان غربی، پایان جنگ سرد و خشونت های قومی جنگ های یوگسلاوی، که بیش از دو میلیون نفر را بی خانمان کرد. سفر شما در اروپا قبلاً توسط افراد بسیار دیگری، از جمله میلیون ها آلمانی، صورت گرفته است.

در سالهای ١٩٥٠ و ١٩٦٠، و با رشد اقتصادی کشورهای غرب اروپا به دلیل بازسازی های دوران پس از جنگ، میلیون ها کارگر از داخل و خارج اروپا به نواحی مرفه تر شمال و غرب قاره نقل مکان کردند. عده ی زیادی از مستعمرات اروپایی سابق مهاجرت کردند. حدود

٨ میلیون مجوز کار در کشورهای انگلستان، فرانسه، هلند، آلمان غربی، ایتالیا، لوکزامبورگ و بلژیک صادر شد. اکثر آن ها افراد اهل هندوستان، مراکش و الجزایر بودند. تنها بیش از یک میلیون الجزایری به فرانسه مهاجرت کردند. یک سوم کارگران مهاجر از جاهای دیگر اروپا، عمدتاً ایتالیا، بودند. کشورهای فاقد مستعمره های بزرگ، مانند آلمان، عمدتاً از ترکیه و همینطور ایتالیا، یونان، پرتغال، اسپانیا و یوگسلاوی سابق، کارگر مهمان دعوت کردند. تا سال ١٩٧٣، ١٠ درصد جمعیت آلمان اصالتاً خارجی بودند. پس از جنگ جهانی دوم، بدون کمک میلیون ها کارگر مهمان و فعال در امر ساخت و ساز و بهره برداری منابع کشور، بازسازی اروپا امکانپذیر نبود .

الشرقي مقسومة إلى جزأين حيث قامت الحكومة الشيوعية في ألمانيا الشرقية آنذاك في عام ١٩٦١ ببناء جدار حول برلين الغربية لمنع أعداد كبيرة من السكان من عبور الحدود إلى الجزء الغربي. و في الوقت الذي كانت الهجرة من الجزء الشرقي تخضع لقيود خلال الحرب الباردة فرّ ما يقارب من ٢٠٠,٠٠٠ شخص من هنغاريا و يوغوسلافيا في عام ١٩٥٦ خلال الإنتفاضة المجرية ضد الحكومة التي كانت تخضع وقتها للحكم السوفييتي. إلا أن السوفييت قاموا حينها بإخماد الثورة خلال وقت قصير و تمكنوا من استعادة السيطرة على المنطقة حتى نهاية الحرب الباردة. في عام ١٩٦٨ فرّ ما يقارب من ٣٠٠,٠٠٠ من السلوفاك و التشيك من مواطني تشيكوسلوفاكيا السابقة بعد الإجتياح السوفييتي لبلدهم و ذلك لسحق التمرد ضد النظام التابع للحكم السوفييتي والذي لم يدم لفترة طويلة. ■

مناطق مختلفة من العالم. على الرغم من أن الطرفين لم يدخلوا في أية مواجهة حربية مباشرة على أراضيها إلا أنهما قاما بدعم الأطراف المتنازعة في الصراعات و الحروب في عدة أنحاء في العالم و منها أفغانستان على سبيل المثال.

و توجد في أوروبا حدود وهمية تعرف بالستار الحديدي (وهي محاطة بسياس و يقوم على حراستها حراس مسلحون). تفصل هذه الحدود القارة الأوروبية إلى قسمين هما الدول الغربية (معظمهم أعضاء في منظمة حلف شمال الأطلسي المعروف بالناو) و الدول الشرقية (التي كانت تخضع سابقاً لسيطرة الإتحاد السوفييتي).

خلال فترة الحرب الباردة كانت حدود الستار ملموسة بشكل خاص في ألمانيا التي كانت تقسم حينها إلى دولتين هما ألمانيا الغربية و ألمانيا الشرقية. كما كانت مدينة برلين في القسم

جنگ سرد

پایان جنگ جهانی دوم در سال ١٩٤٥، آغاز جنگ سرد را رقم زد که تا سال ١٩٩١ طول کشید. اصطلاح جنگ سرد برای توصیف رقابت میان اتحاد جماهیر شوروی و ایالات متحده ی آمریکا و متحدانشان به کار برده میشود. هر دو گروه برای اعمال نفوذ در سراسر جهان با هم رقابت میکردند. آنها هیچوقت در کشورهای متبوع خود در یک میدان نبرد مقابل هم قرار نگرفتند، بلکه در جنگ های مختلف جهان، مانند افغانستان، از نیروهای مخالف پشتیبانی کردند.

یک مرز خیالی - محصور و تحت حفاظت گاردهای مسلح - با نام پرده آهنین (Iron Curtain)، قاره ی اروپا را به دو قسمت تقسیم کرد؛ کشورهای غربی (اکثراً عضو سازمان پیمان آتلانتیک شمالی یا ناو (North Atlantic Treaty Organization or NATO)) و کشورهای بلوک شرق (کشورهای تحت نفوذ اتحاد جماهیر شوروی).

در طول جنگ سرد، دیوار آهنین در آلمان از همه جا مشخص تر بود، زیرا کشور را به دو نیم تقسیم کرده بود؛ آلمان غربی و شرقی. شهر برلین، واقع در بلوک شرقی، هم تقسیم شده بود و در سال ١٩٦١ دولت کمونیستی آلمان شرقی دور برلین غربی یک دیوار ساخت تا از عبور هزاران نفر به سمت آلمان غربی جلوگیری کند. در طول دوران جنگ سرد مهاجرت از بلوک شرق ممنوع بود، اما در سال ١٩٥٦ طی قیام مردمی مجارستان علیه دولت محلی تحت کنترل شوروی، ٢٠٠هزار مجار به کشورهای اتریش و یوگسلاوی فرار کردند. این انقلاب خیلی زود توسط کمونیست ها سرکوب شد، و کشور تا پایان جنگ سرد زیر سلطه ی شوروی رفت.

حدود ٣٠٠هزار اسلواک و چک، شهروندان چکسلواکی سابق، در سال ١٩٦٨ فرار کردند. یعنی زمانی که کمونیستها برای سرکوب دوران کوتاهی از شورسها علیه رژیم تحت کنترل اتحاد جماهیر شوروی، کشور را اشغال کردند. ■

البته که مثل آن‌ها نبودم. من در خانه و از روی کتاب‌های انجیلی که ویکتور به من داده بود، آلمانی یاد گرفتم. در مدرسه، معلم‌ها من را در پایین‌ترین کلاس نشاندند، چون فکر می‌کردند باهوش نیستم. دستور زبان من به خوبی دیگران نبود. فقط به‌خاطر این‌که از اتحاد جماهیر شوروی مهاجرت کرده بودم، من را در آن کلاس نشاندند. دیگر به عهده‌ی خودم بود که راهم را پیدا کنم.

من آن‌قدر روی مهارت‌های زبانی‌ام کار کردم، که دیگر تنها از روی ظاهرهم می‌شد فهمید از کجا آمده‌ام. من در سال ١٩٨٤ مجوز پرستاری‌ام را دریافت کردم، و در کلاس بین ٣٣ نفر، شاگرد اول شدم. سال‌ها بعد، در سال ١٩٩٨، برگشتم دانشگاه و معماری منظر خواندم. یک روز سر کار توی روزنامه مقاله‌ای در مورد کمپ فریدلند خواندم. تازه یک موزه باز کرده بود. بعد از جنگ جهانی دوم، این کمپ هنوز هم محل ورود اصلی مهاجران آلمانی‌تبار (و سایر اقوام) محسوب می‌شود. من کارم را ول کردم و آوریل سال ٢٠١٦ در این‌جا به‌عنوان راهنما مشغول به کار شدم.

در طول ساعات تور، به تازه‌واردان می‌گویم که مسیر آسانی پیش رو ندارند. اگر من زودتر با اجتماع هم‌رنگ می‌شدم، اگر بر خلاف میل پدرم موهایم را زده بودم، یا لباس‌های دیگر خریده بودم، اوضاعم بهتر می‌بود. ولی آن موقع احساس می‌کردم نمی‌توانم هویتم را رها کنم؛ نه در اتحاد جماهیر شوروی، جایی که ایمان من ممنوع بود، و نه این‌جا. برای همین از کسانی که به آن‌ها اعتماد دارید، کمک بگیرید، درست همان‌طور که من از ویکتور حمایت دریافت کردم. ما ازدواج کردیم، و او الان در آلمان کشیش و مشاور ازدواج است. امیدوارم تجربیاتم به درد پناهجویان بخورد.

Ferdinando Scianna
Germany. Berlin. The Berlin Wall.

Allemagne. Berlin. Le Mur de
Berlin.

فردیناندو سکیانا
آلمانیا. برلین. جدار برلین

آلمان. برلین. دیوار برلین.

پس از جنگ جهانی دوم، ٦٠ میلیون نفر در سطح جهان آواره شدند. این رقم برابر است با میزان جابه‌جایی‌های اخیر در سراسر جهان. اما از لحاظ درصداز تعداد سوری‌های آواره کمتر است؛ حدود ٩ میلیون نفر از ٢٢ میلیون نفر دور از خانه‌هایشان زندگی می‌کنند. ■

او از من پرسید: «آیا درست است که تو رفتی کلیسا؟ کی همراهت بود؟» احساس بازجویی بهم دست داده بود. من راستش را به او گفتم. او من را مجبور کرد جلوی کل کلاس بگویم: «من دیگر هیچ‌وقت به کلیسا نمی‌روم. دیگر به این خداوند ایمان نخواهم داشت.» ویکتور، که قبل از من به آلمان مهاجرت کرده بود، به کلاس‌های روزهای یک‌شنبه‌ی ما در کلیسای انجیلی نامه می‌نوشت. ما آن موقع هنوز عاشق هم نبودیم، اما با گفته‌هایش از من حمایت کرد. من می‌دانستم که آلمان غربی متفاوت است. می‌دانستم آن‌جا آزادی هست. تعداد آلمان‌ها کمتر و کمتر می‌شد، و ما هم می‌خواستیم به بقیه‌ی جامعه‌مان پیوندیم. ما اکتبر سال ۱۹۷۷، وقتی من ۱۴ ساله بودم، به آلمان غربی نقل‌مکان کردیم. آن شبی را که وارد اردوگاه ترانزیت شهر فریدلند شدم، خوب به یاد دارم. من روی مسیر قطار منتهی به کمپ ایستاده بودم. گل‌های شمعدانی شکوفه داده بودند. پرستارها قهوه و شکلات گرم می‌آوردند. مادرم از شنیدن صدای ناقوس‌های کلیسا به گریه افتاد. او خیلی مذهبی بود و هرگز صدای ناقوس‌ها را نشنیده بود.

اما بعد از استقبال گرم، همه چیز عوض شد. ما همه آلمانی بودیم، اما من با آن‌ها فرق داشتم؛ لباسم، موهایم و لهجه‌ام. در لتونی، دخترها هنوز دامن‌های کوتاه می‌پوشیدند، اما در آلمان مُد عوض شده بود. در آلمان دامن‌های سرزانو مُد بود. خوش‌بختانه مادرم سرراه فریدلند، در شهر ریگا (Riga)، یک دامن چهارخانه‌ی قرمز با قواره‌ی کاملاً مناسب و یک بلوز آبی برایم خریده بود. لباسم خیلی زیبا بود. هر روز در مدرسه آن را می‌پوشیدم. ولی چون تنها همین یک دست لباس مورد علاقه‌ام را داشتم، دخترها خیلی زود شروع کردند به مسخره کردن و گفتن این‌که من خودم را نمی‌شویم و کیف هستم. پدرم به من اجازه نمی‌داد موهایم را کوتاه کنم. برای همین آن را از دو طرف می‌باfterم، که آن زمان اصلاً جالب نبود. یک روز چند تا از دخترهای مدرسه دست‌هایم را از پشت گرفتند و موهایم را باز کردند و روی صورتم لوازم آرایش مالیدند. آن‌ها می‌خواستند از من عکس بگیرند و می‌گفتند که آن را برای «براوو (Bravo)»، مجله‌ی پرطرفدار نوجوانان، خواهند فرستاد. آن‌ها با خنده می‌گفتند: «حالا شدی مثل ما.»

David Seymour
Austria. Vienna. 1948. A camp for displaced people from the Sudetenland.

Autriche. Vienne. 1948. Un camp de personnes déplacées originaires des Sudètes.

دیفید سیمور
النمسا. وینا. ۱۹۴۸. مخیم للنازحین من اقلیم السودیت.

اتریش. وین. ۱۹۴۸. کمپ مخصوص مردم آواره از سودتلند.

الکنیسه؟ من ذهب معك؟» شعرت و كأنها كانت تستجوبني و قلت لها الحقيقة، فأجرتني أن أقول أمام جميع تلاميذ الصف بأنني «لن أذهب إلى الكنيسة مرة أخرى أبداً، و لن أوْمَن بالله مرة ثانية». كان فيكتور قد هاجر إلى ألمانيا قبلي، و كان يرسل الرسائل إلى صف الأحد في المدرسة الإنجيلية. لم تكن حبيبن وقتها إلا أن كلماته كانت تساعدني. كنت أعرف أن ألمانيا الغربية مختلفة و أن هناك حرية. لم يبق الكثير من الألمان في البلد فقد كنا نريد أن نكون جزءاً من مجتمعنا كما كنا سابقاً. هاجرنا إلى ألمانيا الغربية في أكتوبر عام ۱۹۷۷ حين كان عمري ۱۴ عاماً. ما زلت أذكر الليلة التي وصلنا فيها إلى [مخيم العبور] في فريدلاند. كنت أفق على سكة القطار المؤدية إلى المخيم، و كانت أزهار نبتة إبرة الراعي قد تفتحت. كانت الممرضات تجلب القهوة و شراب الشوكولاته الساخن. بكت والدي حين سمعت صوت أجراس الكنيسة، فقد كانت متدينة جداً لكنها لم تسمع أجراس الكنيسة في حياتها أبداً. بعد الترحيب الحار بنا بدأت الأشياء تتغير. كنت ألمانية لكني كنت مختلفة أيضاً في طريقة لباسي و شعري و لهجتي. كانت البنات في لاتفيا ما زلن يرتدين التنانير القصيرة وقتها في حين أن الموضة في ألمانيا كانت قد تقدمت كثيراً، فالتنانير التي تصل للركبة كانت رائعة هنا. لحسن الحظ اشترت لي أمي من ريغا و نحن في طريقنا إلى فريدلاند تنورة بمربعات حمراء كانت مناسبة جداً و جاكيت زرقاء، و كانت ملابس جميلة. كنت أرئديها في المدرسة كل يوم. و لكنها كانت الملابس الوحيدة التي عندي و بدأت الفتيات في المدرسة بالسخرية مني و كن يقلن بأنني لا أستحم و بأنني قذرة. لم يكن يسمح لي والدي بقص شعري و لذلك كنت أربطه في ضفيريّتين سميكتين، و لا أبدو جذابة أبداً. في يوم من الأيام أمسكت بعض الفتيات يديّ من الخلف و قاموا بفك ضفيريّتي و تلطّيح الماكياج على وجهي، و كانوا يريدون أن يلتقطوا صورة لي و قالوا أنهم سيرسلوها إلى مجلة «برافو»، و هي مجلة مشهورة للشبان و الشباب. قالوا: «تبدين الآن مثلنا» و ضحكوا. بالطبع لم أكن أبدو مثلهن. تعلمت اللغة الألمانية في البيت و من خلال الأناجيل التي أعطاني إياها فيكتور. وضعني أساتذتي في المدرسة في أدنى صف لأنهم كانوا يظنون بأنني لست ذكية. لم أكن أتقن قواعد اللغة مثلهم. وضعوني هناك لأنني كنت من المهاجرين من الإتحاد السوفيتي و كان عليّ أن أجد مخرجاً.

درست بجدّ لتحسين مهاراتي اللغوية و لم يستطع أحد أن يميّز أصولي إلا من خلال شكلي. تخرجت كمرضة معتمدة في عام ۱۹۸۴ و كنت الأولى على صفي من أصل ۳۳ طالب و طالبة. عدت إلى صفوف الدراسة مرة ثانية في عام ۱۹۹۸ حيث درست هندسة المناظر الطبيعية. و في يوم من الأيام بينما كنت في الوظيفة قرأت مقالة في الجريدة عن مخيم فريدلاند الذي كان قد افتتح حينها كمتحف. ما زال المخيم نقطة الدخول الرئيسية للألمان العرقين المهاجرين[وأخريين] إلى هنا منذ الحرب العالمية الثانية. في أبريل ۲۰۱۶ تركت عملي و بدأت العمل هناك كمرشدة. أقول للقادمين الجدد أثناء الجولات التي أقوم بها بأن حياتهم لن تكون سهلة. فلو كنت قد اندمجت بسرعة أكبر أو قصصت شعري رغماً عن إرادة أي أو اشترت ملابس أخرى لكنت ربما الأشياء أكثر سهولة. و لكني شعرت وقتها بأنه لا يمكنني التخلي عن ماضي و الطريقة التي نشأت عليها، ليس في الإتحاد السوفيتي فحسب، بل أيضاً ديني الذي كان محظوراً، و ليس هنا. لذلك أقول للجميع استمعوا لنصيحة و مشورة من تتقون بهم، مثلما كنت أستمد الدعم و المساعدة من فيكتور. تزوجنا أنا و فيكتور، و هو يعمل الآن استشاري علاقات زوجية و كاهن في ألمانيا. أمل أن تعطي تجربة حياتي بعض الأمل للاجئين.

تسببت الحرب العالمية الثانية بتشريد ۶۰ مليون شخص في العالم، و هو ما يعادل الأرقام الحالية للزوح على الصعيد العالمي، إلا أن هذا الرقم يبقى أدنى من نسبة نزوح السوريين و التي تبلغ ۹ مليون مهجّر اضطروا لمغادرة بلادهم وترك منازلهم من أصل ۲۲ مليون وهو عدد سكان سوريا ■

الحرب الباردة

شهدت نهاية الحرب العالمية الثانية في عام ۱۹۴۵ بداية فترة الحرب الباردة التي استمرت حتى عام ۱۹۹۱. يُستخدم مصطلح الحرب الباردة لوصف فترة الصراع و توتر العلاقات بين الإتحاد السوفيتي و الولايات المتحدة الأمريكية و حلفائهما في العالم، حيث تنافس كل من الطرفين على بسط النفوذ و السيطرة في

قربانیان آن ۱۱ میلیون نفر بود. اکثر کشته‌شدگان (۶ میلیون نفر) اصالتاً یهودی بودند. سایر گروه‌های مورد هدف عبارت بودند از: کولی‌های روما (Roma) (تا ۲۲۰ هزار نفر)، اسلواک‌ها (عمدتاً لهستانی‌ها، صرب‌ها، روس‌ها)، معلولان ذهنی و جسمی، سیاه‌پوست‌ها، سوسیالیست‌ها، زندانیان سیاسی و هم‌جنس‌گرایان. جنگ جهانی دوم اولین جنگی بود که در آن سلاح‌های اتمی به کار برده شد. ایالات متحده شهرهای هیروشیما و ناگازاکی را هدف بمباران اتمی قرار داد و ۲۲۰ هزار نفر، بلافاصله یا مدت کوتاهی پس از انفجارها، کشته برجای گذاشت. جنگ جهانی دوم، علاوه بر ویران کردن کارخانه‌ها، مزارع، ساختمان‌ها، خانه‌ها و سایر زیرساخت‌ها، باعث جابه‌جایی توده‌ی عظیمی از مردم میان کشورهای اروپایی نیز شد. مرزهای اروپایی پس از جنگ بار دیگر ترسیم شدند و چهره‌ی قاره‌ی اروپا را به شدت تغییر دادند.

تا سال ۱۹۵۰، اتحاد جماهیر شوروی و متحدانش حدود ۱۲ میلیون آلمانی‌تبار را از سرزمین‌هایشان راندند؛ از جمله از مناطق واگذارشده توسط آلمان و همین‌طور زمین‌هایی که پیش از جنگ داخل مرزهای کشورهای لهستان، مجارستان و چکسلواکی سابق-کشوری که پس از جنگ جهانی اول تشکیل شد- بودند. طبق برآوردها ۷.۸ میلیون نفر به آلمان غربی و ۳.۵ میلیون نفر به آلمان شرقی نقل‌مکان کردند. ←

آیرا، ۵۳ ساله، راهنمای موزه، فریدلند، آلمان

من و شوهرم، ویکتور، در کلاس‌های روزهای یک‌شنبه‌ی کلیسای انجیلی واقع در حومه‌ی شهر سیگولدا (Sigulda)، لتونی (لاتویا)، که در سال ۱۹۷۳ جزو اتحاد جماهیر شوروی بود، آشنا شدیم. او آن زمان معلم من بود. کلاس‌هایمان پنهانی بودند. دولت اتحاد جماهیر شوروی دین را ممنوع کرده بود و آلمان‌های پروتستان مثل ما را مورد آزار و اذیت قرار می‌داد. اساس منطقتان این بود که هیتلر آلمانی بود، و ما هم آلمانی بودیم، بنابراین ما هم‌دستان رژیم او هستیم.

این موضوع زندگی در لتونی را بسیار دشوار می‌کرد.

یک روز صبح بعد از عید پاک، معلم مدرسه‌ی ابتدایی‌ام من را به‌خاطر این‌که همراه خانواده‌ام در کلیسا شرکت کرده بودم، از کلاس بیرون کرد. او در زمان جنگ جهانی دوم جزو چریک‌های مخالف با آلمان‌ها بود و از بچه‌های آلمانی خوشش نمی‌آمد. او زن بدجنسی بود، و آن روز رفتار بدی با من کرد.

بدأت الهیمنه ترکیه‌ی علی المنطقة بالتوسع قبل عام ۱۹۳۹، و سرعان ما تحولت إلى واقع حقيقي خاصة بعد الإضطرابات السكانية التي حصلت فيما بعد. فقد هاجر عشرات الآلاف من السكان الأرمین و المسيحيين العرب و السنّة و العلویین إلى الأراضي السورية التي تقع وراء تلك الحدود الجديدة، و بقي الكثير من العرب فيها على الرغم من محاولات التتريك الكبيرة إلا أن هاتاي لم تفقد خصوصيتها السورية، و ما زالت اللغة العربية تستخدم من قبل الأتراك العرب في كثير من شوارع مدن هاتاي مثل أنطاكية.

في عام ۲۰۱۱ بدأ موضوع الأصول السورية للمنطقة يسبب احتكاكات سياسية من جديد. فالبعض يقلق من تدفق اللاجئين من السنّة العرب الذين يشكلون نسبة ۹ بالمائة من سكان هاتاي (وفقاً لتقديرات الحكومة التركية)، ومن إمكانية زعزعة التوازنات الطائفية و احتمالية انتقال أعمال العنف إلى المنطقة. و في خضم تأزم العلاقات مع أنقرة بدأت وسائل الإعلام السورية الرسمية بإثارة مسألة «الإحتلال» التركي لهاتاي و ذلك بعد سنوات من الصمت المطبق حول القضية. و هاتاي هي إحدى المحافظتين التركيتين (هناك ۸۱ محافظة) اللتين ترفضان منح تصاريح الإقامة للسوريين. و في ظل تزايد التظاهرات المناهضة للاجئين، هناك مخاوف من تنامي مشاعر العدا و منع دخول اللاجئين إلى هاتاي.

الهربان العالميتان الأولى والثانية

كانت الدول الأعضاء في الإتحاد الأوروبي التي تعيش اليوم بسلام و أمان طرفاً في حرب امتدت لأربعة أعوام و هي الحرب العالمية الأولى من عام ۱۹۱۴ إلى ۱۹۱۸، و من ثمر في الحرب العالمية الثانية من عام ۱۹۳۹ إلى ۱۹۴۵. و في الحرب العالمية الثانية دخلت كل من ألمانيا و إيطاليا و اليابان (دول المحور) حرباً ضد بريطانيا و فرنسا و أمريكا و الصين و الإتحاد السوفيتي سابقاً (دول الحلفاء). تسببت الحرب العالمية الأولى بموت جيل كامل من الجنود الذين قضوا في حرب الخنادق، كما كانت الحرب العالمية الثانية أشد فتكاً فقد أسفرت عن قتل أكثر من ۶۰ مليون شخصاً من أنحاء عدة في العالم، معظمهم من المدنيين ويشكلون نسبة ۳ بالمائة من تعداد السكان قبل الحرب. قامت ألمانيا بإبادة متعمدة لمجموعات معينة من السكان

خلال الهولوكوست راح ضحيتها ما يقارب ۱۱ مليون شخصاً، كان أكثرهم من الجاليات اليهودية في أوروبا (۶ ملايين). كما كان العجر أيضاً ضحية للإبادة (قضى فيها ما يقارب ۲۲۰,۰۰۰ شخصاً) إضافة إلى شعوب السلاف العرقيين (أغلبهم من بولندا و صربيا وروسيا) و الأشخاص ذوي الإعاقة البدنية و السود و الإشتراكيين و السجناء السياسيين و المثليين الجنسيين. و في الحرب العالمية الثانية استخدمت الأسلحة النووية لأول مرة في التاريخ. حصل هذا حين ألقت الولايات المتحدة الأمريكية قنابل نووية على مدينتي هيروشيما و ناغازاكي في اليابان و راح ضحيتها ۲۲۰,۰۰۰ من السكان الذين لاقوا حتفهم فور إلقاء هذه القنابل و بعد التفجيرات. تسببت الحرب العالمية الثانية بدمار كبير للمصانع و المزارع و الأبنية و المنازل و البنية التحتية بشكل عام. كما نتج عنها موجات كبيرة من الهجرات السكانية أدت فيما بعد إلى تغيير أوروبا بشكل عام.

بحلول عام ۱۹۵۰ كان الإتحاد السوفيتي و حلفاؤه قد تسببوا بطرد أكثر من ۱۲ مليون شخص من الألمان العرقيين من ديارهم بما في ذلك الأراضي التي تنازلت عنها ألمانيا، و الأراضي الواقعة ضمن حدود ما قبل الحرب و معظمها أراضي في بولندا و هنغاريا و تشيكوسلوفاكيا السابقة، و التي نشأت بعد الحرب العالمية الثانية. و بذلك هاجر ما يقارب ۷.۸ مليون شخص إلى ألمانيا الغربية و ۳.۵ مليون آخرين إلى ألمانيا الشرقية.←

آیرا، ۵۳ عاماً، مرشدة متحف فریدلاند، ألمانيا

التقيت زوجي فيكتور في مدرسة الأحد في الكنيسة الإنجيلية الواقعة في إحدى ضواحي مدينة سيغولد في لاتفيا التي كانت جزءاً من الإتحاد السوفيتي في عام ۱۹۷۳. كان هو أستاذي وقتها. كانت صفوفنا سرية فقد كان الدين محظوراً من قبل الإتحاد السوفيتي و كان البروتستانت الألمان من أمثالنا مضطهدون. فالعقلية السائدة حينها كانت كالتالي: بما أن هتلر ألماني و نحن ألمان فلا بد أننا متعاونون مع نظامه. لذلك كانت الحياة في لاتفيا صعبة جداً. و في صباح أحد الأيام بعد عيد الفصح أوقفني معلمتي في المدرسة الابتدائية على انفراد في الصف لأنني ذهبت إلى الكنيسة مع أهلي. كانت هي من المتحزبين ضد الألمان في الحرب العالمية الثانية و لم تكن تحب الأطفال الألمان. كانت لئيمة و تطورت الأمور يومها بشكل سيئ. سألتني يومها: «هل صحيح أنك ذهبتي إلى

Robert Capa
Germany. Wesel. March 24, 1945. An Allied glider lands behind American Paratroopers who recently dropped into Germany.

Allemagne. Wesel. 24 mars 1945. Un planeur des Alliés en train d'atterrir derrière des parachutistes qui viennent de sauter en Allemagne.

روبرت كايبا
ألمانيا. فيزل. ۲۴ مارس ۱۹۴۵. طائرة شراعية تابعة لقوات التحالف أثناء هبوطها خلف جنود المظلية الأمريكية الذين حطوا مؤخراً في ألمانيا.

ألمان. ويزل. ۲۴ مارس ۱۹۴۵. يك هواييمای گلايدر نیروی‌های متفقین پشت چترپازان آمریکایی فرود می‌آید که اخیراً یا به خاک آلمان گذاشته‌اند.

شما هزاران کیلومتر را طی کرده‌اید تا به اتحادیه‌ی اروپا برسید

خوشه‌ای از ۲۸ کشور با سابقه‌ای از صدها سال مهاجرت، کشورهای عضو اتحادیه‌ی اروپا تاریخ و آداب و رسوم متفاوتی دارند، اما در حال حاضر از قوانین و سیاست‌های یکسانی پیروی می‌کنند. (برای اطلاعات بیشتر در این زمینه به گفتار «راه و چاه» مراجعه کنید.)

اما قضیه همیشه این‌گونه نبوده است. تنها ۷۱ سال پیش، و پس از دو جنگ جهانی، با شرکت ۳۰ کشور اروپایی، آفریقایی، آمریکای شمالی و آسیایی، تنها ویرانه‌ای از اروپا باقی مانده بود. این منطقه‌ی جغرافیایی بازتابی بود از دامنه‌ی امپراتوری‌ها و استعمارگری اروپایی. کشورهای اروپایی بدین وسیله سعی می‌کردند قدرت و نفوذ خود را در سراسر جهان گسترش دهند. آن‌ها سرزمین‌های دیگر را استثمار می‌کردند؛ کشورهایی که مردمانشان اغلب با حضور اروپاییان مخالف بودند. بسیاری از شما از این کشورها عبور کرده‌اید. مرزهای آن کشورهایی که بسیاری از شما پشت سر گذاشته‌اید - مثل ترکیه، سوریه، لبنان، اردن، فلسطین/اسرائیل و عراق - در نتیجه‌ی آن جنگ‌ها کشیده شدند ■

بالا رفته بود، تحول جمعیتی چشم‌گیر بعد از آن، قطعاً آن را به واقعیت تبدیل کرد. ده‌ها هزار ارمنی و مسیحی عرب‌زبان، شی و علوی خانه‌های خود را ترک کرده و به منطقه‌ی پشت مرزهای جدید در خاک سوریه مهاجرت کردند. البته بسیاری از اعراب نیز تصمیم گرفتند آن‌جا بمانند، و با وجود تلاش‌های بسیار در ترک‌سازی منطقه، شهر هاتای هیچ‌وقت هویت سوری خود را از دست نداد. حتی امروز هم بسیاری از ترک‌ها در کوچه و خیابان‌های شهرهایی چون آنتاکیا به زبان عربی صحبت می‌کنند. از سال ۲۰۱۱، ویژگی‌های سوری منطقه به‌عنوان منشأ اصطحکاک سیاسی بار دیگر پدیدار شده است. عده‌ای نگران‌اند که هجوم پناهجویان عمدتاً عرب شی، که (بر اساس برآوردهای دولت ترکیه) حال بیش از ۹ درصد جمعیت شهر هاتای را تشکیل می‌دهند، می‌تواند تعادل فرقه‌ای حساس منطقه را به هم بزند، یا موج خشونت‌ها را گسترش بدهد. درضمن، با توجه به سردی روابط با آنکارا، مطبوعات دولتی سوریه مسئله‌ی «اشغال» شهر هاتای را پس از سال‌ها سکوت، مجدداً مطرح کرده‌اند. هاتای یکی از دو استان (از ۸۱ استان) ترکیه است که به سوری‌ها اجازه‌ی اقامت نمی‌دهد، و با رایج شدن بیشتر اعتراضات ضدپناهنده‌ی، این نگرانی وجود دارد که آغوش باز به‌زودی کلاً بسته شود.

جنگ جهانی اول و جنگ جهانی دوم

کشورهای اروپایی، که حال کشورهایی صلح‌آمیز و عضو اتحادیه‌ی اروپا هستند، از سال ۱۹۱۴ تا ۱۹۱۸ (جنگ جهانی اول) و بعد دوباره از سال ۱۹۳۹ تا ۱۹۴۵ (جنگ جهانی دوم) با هم جنگیدند. در طول جنگ جهانی دوم، آلمان، اتریش، ایتالیا و ژاپن (نیروهای متحدین)، با انگلستان، فرانسه، ایالات متحده‌ی آمریکا، چین و اتحاد جماهیر شوروی وقت (نیروهای متفقین) جنگیدند. طی جنگ جهانی اول نسل کاملی از سربازان در جنگی سنگر به سنگر از بین رفتند. جنگ جهانی دوم از آن هم مرگ‌بارتر بود و بیش از ۶۰ میلیون نفر در سراسر جهان کشته داد، که اکثر آن‌ها غیرنظامی بودند، و تعدادشان به تقریباً سه درصد جمعیت مردم جهان پیش از جنگ می‌رسید.

این تعداد، گروه‌های خاصی از مردم را نیز که طی فاجعه‌ی هولوکاست عمداً به دست آلمان‌ها کشته شدند، دربر می‌گیرد. تعداد

لقد عبرتم آلاف الكيلومترات للوصول إلى الإتحاد الأوروبي

و هو تجمع لعدة دول يضم حالياً ۲۸ دولة و يعيش فيه اليوم طيف متنوع من السكان يعكس تاريخهم مئات السنين من الهجرات المختلفة. تختلف بلدان الإتحاد الأوروبي فيما بينها من حيث التقاليد و التاريخ، إلا أنها تشترك جميعاً بمجموعة واحدة من القوانين و السياسات (للمزيد راجع الفصل «كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟»). لم يكن حال الإتحاد الأوروبي دائماً كما هو اليوم، فقد كان الدمار يعمر أوروبا قبل ۷۱ عاماً بعد نهاية الحربين العالميتين الأولى و الثانية التي تدخلت فيها أكثر من ۳۰ بلداً من أوروبا و أفريقيا و الشرق الأوسط و أمريكا الشمالية و آسيا. و لم تكن سعة الرقعة الجغرافية هذه إلا امتداداً للإستعمار الأوروبي الذي بدأ ببسط سيطرته عالمياً فيما بعد من خلال الإستفادة من الدول المستعمرة التي كانت شعوبها تقاوم الوجود الأوروبي فيها. و قد أعيد فيما بعد ترسيم الحدود و تغيير خارطة بعض هذه الدول ومنها الدول التي عبرتم من خلالها مثل سوريا و لبنان و الأردن و فلسطين (اسرائيل) و العراق ■

تغيير الحدود: سوريا و تركيا

في عام ۱۹۳۹ قامت تركيا بضم لواء اسكندرونة الذي كان تابعاً لسوريا و يتمتع باستقلالية جزئية بموجب اتفاق سري مع فرنسا التي كانت تحكم سوريا حتى الحرب العالمية الأولى. استند هذا القرار رسمياً على تصويت شعبي في حينها تحت إشراف الجيش التركي الذي أعلن بدوره أن أغلبية السكان في المنطقة هم من الأتراك و بذلك تم منحهم السلطة للإفصال عن سوريا. كان هذا الإستفتاء مناقضاً للإحصاء الذي أجرته فرنسا في عام ۱۹۳۶ و الذي تبين فيه أن عدد العرب يفوق عدد الأتراك في المنطقة، و أن نسبة العرب هي ۶۱ بالمائة بينما نسبة الأتراك هي ۳۹ بالمائة. كان الإستفتاء أمراً مدبراً على أعلى المستويات، فقد تم جلب الآلاف من الأتراك ممن ولدوا و عاشوا خارج المنطقة لكي يشاركوا في التصويت بحيث تغلو نسبة تصويت الأتراك على العرب، إلا أنه تم إغلاق الملف بتواطؤ الفرنسيين مع تركيا و هو انتهاك واضح للتعهدات القانونية الفرنسية تجاه سوريا. و في شهر يونيو من ذلك العام ولدت محافظة هاتاي.

Robert Capa
Italy. Agrigento. July 1943.
A woman walks through a battle-damaged street

Italie. Agrigento. Juillet 1943.
Une femme marche dans une rue détruite par les combats.

روبرت كاپا
إيطاليا. أغريجنتو. يوليو ۱۹۴۳.
إمرأة تمشي في إحدى الشوارع التي دمرتها الحرب.

إيطاليا. أغريجنتو. جولاى ۱۹۴۳.
يک زن در حال عبور از خیابانی ویران‌شده در جنگ.

النهوض من
ركام الحرب

برخاستن
از میان
خاکسترهای
جنگ

۳۷۲ اروپا چگونه اروپا شد

۳۷۴ *ز* در اروپا، هر کسی

یکی دیگر را دست می‌اندازد نویسنده رومن سنیوور

۳۷۸ *آزادی بیان و مطبوعات*

۳۷۸ *ز* دگرپاشان جنسی که هستند؟

۳۸۰ ندا دیان فریدی، ۳۱ساله،

آرشیفتک، پاریس، فرانسه بازگوشده برای علیا مالک

۳۸۲ *آزادی دین*

۳۸۲ *ز* تاتارها: تاریخ اسلام در لهستان

نویسنده آگاتا اوسینسکی

۳۸۴ *آزادی اجتماع و هم بستگی*

۳۸۴ رمان اسماعیل، ۲۳ساله،

دانشجو، لیون، فرانسه

بازگوشده برای مایکل پیترز

۳۷۵ *ز* فی أوروبا كل شخص

ینکت علی الآخر

کتابه: رومین سینیوفرت

۳۷۷ *حرية التعبير و الإعلام*

۳۷۷ *ز* ما هو مصطلح

إل جي بي تي أي (LGBTI)؟

۳۷۹ ندی دیان فریدی، ۳۱ عاماً،

مهندسهٔ معماریه، پاریس، فرنسا،

تقدیرم : علیا مالک

۳۸۳ *حرية الدين و الاعتقاد*

۳۸۳ *ز* التتار: تاریخ الإسلام فی بولندا

کتابه : آغائه اوسینسکی

۳۸۵ *حرية التجمع و التنظيم*

۳۸۷ رمان إسماعیل، ۲۳ عاماً،

طالب، لیون، فرنسا

تقدیرم : مایکل پیترز

۴۶۷ الوصول إلى أوروبا

۴۷۱ *الموت في البحر*

۴۷۱ *مليون شخص*

۴۷۱ *الطرق*

۴۷۱ آبی سولومر (إسم مستعار)،

۳۴ عاماً، هولندا

تقدیرم : علیا مالک

۴۷۵ *الدخول المشروع*

۴۷۷ *كيف يدخل معظم*

الناس إلى أوروبا؟

۴۷۷ جبریل نیجا، ۱۹ عاماً،

نچار متدرّب، تریفی،

جزر الكناري، إسبانيا،

تقدیرم : کولیت دیفیدسن

۳۷۳ ما الذي يميّز أوروبا؟

۳۸۹ *الحق في العمل و التفاوض المشترك*

۳۸۹ *الحرية الجنسية*

۳۹۱ لیلی، ۳۶ عاماً، أخصائيّة إجتماعية

وتربوية مختصة بذوي الإحتياجات

الخاصة، باريس، فرنسا،

تقدیرم : سمرا حبیب

۳۹۳ *حقوق الضحايا*

۳۹۳ آنکه دومشیت-بیرغ، ۴۸ عاماً،

وكيلة دعاية وإعلان،

براندنبرغ، ألمانيا،

تقدیرم : کورتني تنز

۳۹۵ تیلا (إسم مستعار)، ۴۰ عاماً،

طالبة لجوء، هولندا

تقدیرم : لیزا دي بود

۴۷۴ آمدن به اروپا

۴۶۶ *مرگ در دریا*

۴۷۲ *یک میلیون*

۴۷۲ *مسیرها*

۴۷۴ اِبی‌سلام (نام مستعار)،

۳۴ ساله، هلند

بازگوشده برای علیا مالک

۴۷۶ *ورود قانونی*

۴۷۸ *نحوه‌ی ورود*

اکثر مردم به اروپا

۴۸۰ گِیبریل نیجا، ۱۹ ساله، شاگرد نچار،

تریفه، جزایر قناری، اسپانیا

بازگوشده برای کولت دیویدسون

۴۸۴ *یونان*

۴۸۴ *ز* مقررات دوبلین

۴۸۴ استفانیا میزارا، ۴۰ ساله،

عکاس، آتن، یونان

بازگوشده برای متیو کاسل

۴۸۸ *چالش‌های اتحادیه‌ی اروپا*

۴۹۰ *امید*

۴۹۰ ماریتسا ماوراپیدو، ۸۵ ساله،

سکالا سیکامینیاس، لسبوس، یونان

بازگوشده برای جویانا کاکیسیس

۴۹۲ یونیس محمدی، ۴۳ ساله،

پزشک، آتن، یونان

بازگوشده برای آورا ک. فیالاس

۴۹۴ هالو سلام، ۴۴ ساله،

وکیل و جامعه شناس، برلین، آلمان

بازگوشده برای لیزا دو بوده

۴۹۶ *عدم شفافیت حاکمیت قانون*

۴۹۶ *توافق با ترکیه*

۴۹۸ *موانع بیشتر*

۴۹۸ میرحاتم صافی، ۱۷ ساله،

دانش‌آموز، لوییک، بلژیک

بازگوشده برای لیزا دو بوده

۵۰۰ *آینده*

۵۰۲ *زندگی در اتحادیه‌ی اروپا*

۵۱۰ - ۵۵۱

عکسها

۳۹۷ *الحق في الحصول على محاكمة عادلة*

۳۹۹ *الحياة اليومية*

۴۳۹ - ۴۱۴

قسم الصور الفوتوغرافية

۴۹۶ *عدم الشفافية في حكم القانون*

۴۹۷ *الصفقة التركية*

۴۹۹ *المزيد من العقبات*

۵۰۱ میرهاتم صافی، ۱۷ عاماً،

طالب، لوبیک، بلجیکا

تقدیرم : لیزا دي بود

۴۸۹ *الأمل*

۴۸۹ ماریتسا مافرایدو، ۸۵ عاماً،

سکالا سیکامینیاس، لیسبوس، اليونان

تقدیرم : جوانا کاکیسس

۴۹۳ یونس محمدی، ۴۳ عاماً،

طبيب، أثينا، اليونان

تقدیرم : آفرا ک. فیالس

۴۹۵ هالو سلام، ۴۴ عاماً، محامي

و إختصاصي بعلم الإجتماع

برلین، ألمانيا

تقدیرم : لیزا دي بود

۱۴ برخاستن از میان خاکسترهای جنگ:

سیر تکاملی از دشمنانی سرسخت به اتحادیه‌ی اروپا

۱۶	شما هزاران کیلومتر را طی کرده اید تا به اتحادیه اروپا برسید	۳۰	پایان جنگ سرد
۱۶	تغییرات مرزی: سوریه و ترکیه نویسنده: مایکل پیتری	۳۰	لوا نگوین ق، ۶۲ ساله، رستوران دار، فرانکفورت، آلمان بازگوشده برای لام توی وو
۱۶	جنگ جهانی اول و جنگ جهانی دوم	۳۴	توماس هاپکر، ۸۰ ساله، عکاس، نیویورک، ایالات متحده آمریکا بازگوشده برای مایکل پیتری
۱۸	ایرا، ۵۳ ساله، راهنمای موزه، فریدلند، آلمان	۳۶	جنگ‌های یوگسلاوی نویسنده: لارا جی. تئلفیلد
۲۲	بازگوشده برای لیزا دو بوده	۴۰	زرینکا برالو، ۴۹ ساله، رئیس انجمن مهاجران سازمان یافته، لندن، انگستان بازگوشده برای لارا جی. تئلفیلد
۲۴	جنگ سرد	۴۴	امروز
۲۴	مهاجرت نیروی کار	۵۰ - ۸۹	عکسها
۲۶	خدیجه زموری، ۴۹ ساله، نماینده‌ی پارلمان، بروکسل، بلژیک بازگوشده برای لیزا دو بوده		

۱۵ النهوض من ركام الحرب:

من علاقات عداوة إلى إتحاد أوروبي

۱۷	لقد عبرتم آلاف الكيلومترات للوصول إلى الإتحاد الأوروبي	۲۹	نهاية الحرب الباردة
۱۷	تغيير الحدود: سوريا و تركيا	۳۱	لوا نغوین ق، ۶۲ عاماً، صاحبة مطعم، فرانكفورت، ألمانيا، تقديم: لام توي فو
۱۹	الحربان العالميتان الأولى والثانية	۳۳	توماس هوبكر، ۸۰ عاماً، مصور، نيويورك، الولايات المتحدة، تقديم: مایکل پیتری
۱۹	ایرا، ۵۳ عاماً، مرشدة متحف فریدلاند، ألمانيا	۳۷	حروب یوغوسلاویا
۲۱	الحرب الباردة	۴۱	زرینکا برالو، ۴۹ عاماً، الرئيسة التنظيمی لمنظمة مایغرانتس أورغنایز، لندن، إنكلترا، تقديم: لارا ج. تئلفیلد
۲۵	هجرة القوى العاملة	۴۳	توسع الإتحاد الأوروبي وتزايد الهجرة
۲۷	خدیجة زاموري، ۴۹ عاماً، عضو في البرلمان، بروكسل، بلجيكا	۴۳	كارولينا، ۳۶ عاماً، صاحبة مشاريع، لندن، إنكلترا، تقديم: آغائه أوسینسكي
	تقديم: لیزا دي بود	۴۷	الوضع الحالي
		۵۰ - ۸۹	قسم الصور الفوتوغرافية

۱۱۸ راه و چاه: نحوه کار اتحادیه‌ی اروپا

۱۲۰	ریشه‌های اساطیری اروپا نویسنده: کریستین لائس	۱۳۲	بحران یونان نویسنده: نیک مالکوتزیس
۱۲۴	یک اتحادیه	۱۳۶	اشتیاق بی‌پایان
۱۲۶	نحوه‌ی اجرا	۱۳۶	در پیوستن به اتحادیه
۱۲۶	پارلمان اتحادیه‌ی اروپا	۱۳۸	اطلاعات تاریخی کلیدی
۱۳۰	مشکلات روزافزون	۱۴۰	امیلیو سیلوا، ۵۰ ساله، خبرنگار، مادرید، اسپانیا
۱۳۰	برکسیت		بازگوشده برای کلمان برناد
	(خروج بریتانیا از اتحادیه‌ی اروپا) نویسنده: راین هیث		

۱۱۹ كيف يسير عمل الإتحاد الأوروبي؟

۱۲۱	آروبا فی الأساطیر القديمة	۱۳۱	الأزمة اليونانية
	كتابة: کریستیان لیس	۱۳۵	الرغبة بالإنضمام للإتحاد
۱۲۳	الإتحاد	۱۳۵	ترکیا وأوروبا
۱۲۵	کیفیه سیر العمل		كتابة: هیو بوب
۱۲۵	البرلمان الأوروبي	۱۳۹	أحداث تاريخية أساسية
۱۲۷	آلام النمو	۱۳۹	إمیلیو سیلوا، ۵۰ عاماً، صحفي، مدريد، إسبانيا
۱۲۹	بریکزت (خروج بريطانيا)		تقديم: کلیمته برناد
	كتابة: راین هیث		

۲۸۳ - ۲۳۰ اطلاعات کاربردی

۲۳۲	آلمان	۲۶۰	سوئد
۲۳۶	اتریش	۲۶۶	فرانسه
۲۴۰	اسپانیا	۲۷۲	هلند
۲۴۶	انگستان	۲۷۶	یونان
۲۵۰	ایتالیا	۲۸۲	اتحادیه اروپا
۲۵۶	بلژیک		

۲۸۳ - ۲۳۰ معلومات عملیه

۲۳۳	آلمان	۲۶۱	السويد
۲۳۷	النمسا	۲۶۷	فرنسا
۲۴۱	إسبانيا	۲۷۱	هولندا
۲۴۷	المملكة المتحدة	۲۷۷	اليونان
۲۵۱	إيطاليا	۲۸۱	الإتحاد الأوروبي
۲۵۷	بلجيكا		

یک تصویر از یک تابلوی در یک موزه در برلین، آلمان.

یک تصویر از یک تابلوی در یک موزه در برلین، آلمان.

تشکر را داریم. بسیاری‌های دیگر هم در تهیه‌ی این کتاب به ما دست یاری رساندند، اما از ما خواستند که نامشان قید نشود. از همه آنها هم متشکریم : کارولین آرویدسون، سیمون ابو عسلی، سماح الجوندی و یواخیم باور و بقیه‌ی پرسنل موزه فریدلند در آلمان، حسنا الغاز، کرول الفرخ، میریل الفرخ، ائوجنیو امبروزی، کاتیا اندروژ، اکا انوکیدزه، کوندوزی اوماید، محمد ایهاب الهندی، ایریک بار، ماری باستاشوسکی، ادو پاپر، زربینا برالو، انا بلن خارین، الیزه بلنرهاست، جوناس بندیکسون، جولیتا پالومبو، پائولا پالماری، مارک پاور، بیکه پوزنل، استیو پیرز، یولانتا پینچارد، گویسه تنگز، جولیا تیکوتزی، دومینکو چیریکو، کتی ختار، سنا خوری، الساندرو د'انسمبورگ، ملیسا دوردا، جو دوگان، فرانک دوول، ندا دیان فریدی، البین دیرینگ، فیونا راجرز، راویا راجح، اسامه رفاهی، توماسو روسا، اما رینز، ژوپی رینرز، خدیجه زموری، سورین ساجوس، مویزیس سامان، هالو سلام، رشا سلطی، آمادو سیدیبه، فرانچسکا سیرز، امیلیو سیلوا و انجمن تجدید خاطرات تاریخی اسپانیا، تاتیانا شباگینا، الکساندر شتودهوف، رایون شیوانیان، میرحاتم صافی، نائله عطار، سوزان فراتزکه، فیلیپ فریتز، نوئل فلورس ئیرد، مارا کاتالان، آنتونیو کارلونی، اینس کاسالس، همیش کروکس، جف کریسپ، اولاف کلاپست، تامسین کلک، بریجت کنلی-زیلکیچ، کاترین کوستلو، گابریلا کولاروسو، آرابا کولیبالی، آن گراومنز، مارتا گربنی، کریستا گونسنهایمر، کریستا گونسنهایمر، آنا لوتزولینی، مارتا لورس، ماریسا ماراپیدو، هبیه مالک، لیلیا مالک، ریچل ماهر، مصطفی محلی، سوزان مایزالاس، روبرت مکنیل، شریل مندرز، جینا مور، هیوبرت موری، نانسی موری، ریکا موری، ژکلین مولدرز، امانوئل میرابی، ریما میسمار، گبیریل نجیا، لوا نگوین تی، رانیم نهاوندی، پیتر ون آگتمل، ویدو ون برگن، هیلده ون بروسل، نیکولاس ونتوریکاس، کاتارزینا ویسوکیנסکا، روت ویلار، توماس هاپکر، لونا هرشنلفد-کاتالان، گونزالو هور، ، آندرتا هولزهر و استر هوررز

یک تصویر از یک تابلوی در یک موزه در برلین، آلمان.

از همکاری سازمان‌های زیر هم کمال تشکر را داریم:
آژانس حقوق اساسی اتحادیه‌ی اروپا، سازمان بین‌المللی مهاجرت، فرانتکس، فلوختلینگنورک فلاندرن، کمیساریای عالی سازمان ملل متحد در امور پناهندگان، کمیسیون اروپا، گروه بین‌المللی بحران، مرکز مهاجرت، سیاست و جامعه در دانشگاه آکسفورد، موسسه‌ی سیاست‌های مهاجرتی و یوروستات

یک تصویر از یک تابلوی در یک موزه در برلین، آلمان.

یک تصویر از یک تابلوی در یک موزه در برلین، آلمان.

کارول الفرخ، میریل الفرخ، سیمون أبو عسالی، ایکا اینوکیدزه، کارولین آرفیدسن، إضافةً إلى یواخیم باور وبقیة الموظفين فی متحف فریدلاند فی ألمانيا، یوجینیو أمبروسی، کاتیا أندروز، محمد ایهاب الهندی، کوندوزی أوید، ایریک بار، جیولیتا بالومبو، باولو بالبری، مارک باور، اِدو بایر، زربینکا برالو، ماری بستاشفسکی، اِلیز بلینرهاست، بیکه بورنیل، ستیف بیرز، آنا بیلن جارین، یوناس بیندکسن، یولانتا بینشارد، دومینکو تشرپریکو، غویسه توغوز، جولیا تیکوزی، کاثی خطار، سناء خوری، ألیساندرو دانسمبرغ، جو داغن، ندی دیان فریدی، ألبن دیرتیغ، میلیسا دوردا، فرانک دوفل، راویة راجح، ایما راینس، أسامة رفاحی، توماسو روزا، فیونا روجرز، زوی رینرز، خدیجة زاموری، سیفرین ساجوس، مرهاتم صافی، مویسس سامان، ألسکاندر ستودوف، هالو سلام، رشا سلطی، أمادو سیدیبه، فرانسیسکا سیرز، ایمیلیو سیلفا وجمعية استعادة الذاكرة التاريخية فی إسبانيا، تاتیانا شباغینا، رایون شیفانیان، نائله عطار، آن غرومانس، مارتا غورینی، کریستا غونسنهایمر، بیتر فان آغتمل، هیلده فان بروسل، فیدو فان بیرغن، سوزان فراتزکه، فیلیپ فریتز، نویل فلورس ئیرد، روت فیلار، نیکولاس فینتوراکیس، مارا کاتلان، أنطونیو کارلونی، اینس کاسالس، هامیش کروکس، جیف کریسپ، أولاف کلیست، کاترین کوستلو، غابریلا کولاروسو، آرابا کولیبالی، بردجت کونلی زیلکک، تامسین کیلک، مارتا لورس، آنا لوزولینی، ماریستا مافراپیدو، هبة مالک، لیلی مالک، ریتشل ماهر، مصطفی ماهلی، ریما مسمار، روبرت مکنیل، جاکلین ملدرز، شیریل مندرز، جینا مور، رییکا مورای، نانسی مورای، هویرت مورای، ایمانوئلا میرابیلی، سوزان میسلاس، لوا نغوین تی، زینمر نهاوندی، ، جبریل نجیا، کاترژینا ویسوکنسا، لونا هرشنفیلد کاتلان، توماس هوبرک، غونزالو هور، اِستر هوفرز و آندریا هولزیر

یک تصویر از یک تابلوی در یک موزه در برلین، آلمان.

کما نود أن نشکر المنظمات التالية:
المفوض السامي للأمم المتحدة لحقوق اللاجئین، المفوضية الأوروبية، فرونتکس، المنظمة الفلمنکیة للعمل من أجل اللاجئین، مجموعة الأزمات الدولية، مرکز الهجرة والسیاسات والمجتمع فی جامعة أوكسفورد، معهد سیاسات الهجرة، منظمة العمل من أجل اللاجئین الفلامانیة، وكالة الإتحاد الأوروبي للحقوق الأساسية و یوروستات

^[1] تشکر را داریم

^[2] تشکر را داریم

همکاران	
	
ال-لیکیندوی <p>al-liquindoi.com</p>	این کتاب با مشارکت صندوق عربی فرهنگ و هنر (Arab Fund for Arts and Culture – AFAC) و در چارچوب پلتفورم کریتیو اروپایی-عرب (Arab-European Creative Platform)، آژانس عکاسی مگنوم (Magnum Agency)، شرکت ال-لیکیندوی (Al-liquindoi)، و فستیوال عکاسی آن ده موو (On The Move)، حمایت‌های بنیاد مگنوم (Magnum Foundation) و بنیاد ژنویو مک‌میلان-ربا استوارت (Geneviève McMillan-Reba Stewart MDIC (Foundation)، سیستم حفاظت از پناهندگان و پناهجویان (Protection System for Asylum Seekers and Refugees - SPRAR)، و کمیساریای عالی سازمان ملل متحد برای پناهندگان (UNHCR)، و با همکاری بنیاد فرهنگی آلیانز (Allianz Cultural Foundation)، تهیه گردیده است.
صندوق عربی هنر و فرهنگ <p>arabculturefund.org</p>	
آژانس عکاسی مگنوم <p>magnumphotos.com</p>	
بنیاد مگنوم <p>magnumfoundation.org</p>	
آن ده موو <p>cortonaonthemove.com</p>	
بنیاد مگنوم <p>magnumfoundation.org</p>	

بنیاد مگنوم <p>magnumfoundation.org</p>	
آن ده موو <p>cortonaonthemove.com</p>	
بنیاد ژنویو مک‌میلان-ربا استوارت <p>mcmillanstewart.org</p>	
توسعه و ویرایش محتوا:	علیا مالک
ایده‌پرداز و عکاس اصلی:	توماس دوارژک
مدیر پروژه:	جسیکا موری
ویرایشگر عکس:	آریانا رینالدو
نویسنده:	لیژا دو بوده
نویسندگان همکار:	آگاتا اوسینسکی، کلمان برناد، هیو پوپ، مایکل پیترزی، کورتی تنز، لام توی وو، سمرا حبیب، کولت دیویدسون، رومن سینوورت، آورا ک. فیالاس، متیو کاسل، جوانا کاکیسس، کریستین لائس، علیا مالک، نیک ملکوئزیس، لارا ج. تلفیلد و راین هیث
سیستم حفاظت پناهندگان و پناه‌جویان <p>sprar.it</p>	

تحقیقات برای «اطلاعات کاربردی»:	
شاهین زرین بال و ملین لوریتسن	
نویسنده «اطلاعات کاربردی»:	پل مک‌لارین
ویرایشگر نسخه‌ی انگلیسی:	خوزه فیدلینو
مترجم و ویرایشگر عربی:	دکتر هانادی اسماعیل
بنیاد فرهنگی آلیانز <p>kulturstiftung.allianz.de</p>	
Allianz Kulturstiftung	

ویرایشگر متن عربی:	هاجر المصلح
مترجم فارسی:	سحر دولتشاهی
ویرایشگر متن فارسی:	شیدا محمد طاهر
مترجمان فرانسوی:	نیکولاس سرژر تاوارس سوسا و امیلی هالارد
ویرایشگر متن فرانسه:	نیکولاس سرژر تاوارس سوسا و ماری-لو مورین
طراحی:	توماس آرتور سپالک، شاهین زرین‌بال و زینایدا میکالسکایا
صفحه آرایی:	توماس آرتور شپالک، خوزه پندا، راییکا نیری
اینفوگرافیک:	رافائل هور

عکاسان © آژانس مگنوم:	
الیوت ارویت، کریستوفر اندرسون، کریس استیل-پرکینز، نیکوس اکونوموپولوس، برونو باربی، ایان بری، جوناس بندیکسون، رنه بوری، مارتین پار، مارک پاور، ژیل پرز، پائولو پلگرین، چن-چی چنگ، آنتوان داگاتا، ریموند دپاردون، بیکه دیوِرتز، توماس دوارژک، کارل ده کیزر، جرج راجر، پاتریک زاکمان، مویسس سامان، ژروم سسینی، دیوید سیمور، فردیناندو شیانا، عباس، مارتین فرانک، استوارت فرانکلین، لئونارد فرید، رابرت کاپا از مرکز بینالمللی عکاسی، آ نری کارتیهِ-برسون، گِی لو کرک، مایکل کریستوفر براون، جوزف کودلکا، کریستینا گاریسا رودرو، جیم گلدبرگ، برت گلین، ژان گومی، اریک لسینگ، هربرت لیست، پِتر مارلو، سوزان مایزلاس، الکس مایولی، لورنزو ملونی، پِتر ون اگتمل، جان وینک، توماس هاپکر و دیوید هرن	

قدردانی‌ها:	
ما با گروهی از پناهجویان، مهاجران، مورخان، کارشناسان سیاست‌های کشورها و مددکاران اجتماعی همکاری کردیم تا مفیدترین اطلاعات ممکن را در اختیار شما قرار بدهیم، و از همگی آن‌ها نهایت	

شرکا	تمر إعداد هذا الكتاب بمساهمة من الصندوق العربي للثقافة والفنون (أفاق/ AFAC) ضمن إطار المنتدى العربي الأوروبي الإبداعي، وماغنوم للتصوير الفوتوغرافي (Magnum Photos) ومشروع اليكیندوي (Al-liquindoi) و أون ذا مووف (On The Move)، بدعم من مؤسسة ماغنوم ومؤسسة جنيفيا مكميلان ريبا ستوارت، MDIC، ونظام الحماية لطالبي اللجوء واللاجئين (SPRAR)، والمفوضية العليا للأمم المتحدة لشؤون اللاجئين (UNHCR). بالتعاون مع مؤسسة اليانز الثقافية.
الليکويندوي <p>al-liquindoi.com</p>	
الصندوق العربي للثقافة والفنون <p>arabculturefund.org</p>	
مؤسسة ماغنوم للتصوير الفوتوغرافي <p>magnumphotos.com</p>	

مؤسسة ماغنوم <p>magnumfoundation.org</p>	
أون ذا مووف <p>cortonaonthemove.com</p>	
مؤسسة جنيفيا مكميلان ريبا ستیوارت <p>mcmillanstewart.org</p>	
MDIC <p>mdic.com</p>	
نظام الحماية لطالبي اللجوء واللاجئين <p>sprar.it</p>	
المفوضية العليا للأمم المتحدة لشؤون اللاجئين <p>unhcr.org</p>	

رئيسة المشروع:	علیا مالک
تحرير الصور:	أريانا رينالدو
الكتابة:	ليژا دي بود
المؤلفون المساهمون والبحث:	آغاته اوسينسکي، کليمته برناد، هيو پوپ، مایکل بيتزي، کورتتي تنز، لام توي فو، سمرا حبيب، کولبت ديفيدسن، رومين سينيوفرت، آفرا ک. فیالس، ماثيو کاسل، جوانا کاکيسس، کریستيان ليس، علیا مالک، نک مالکوئزيس، لارا ج. تلفيلد و رایان هيث

بنیاد فرهنگي آليانز <p>kulturstiftung.allianz.de</p>	
قامر بيحث «معلومات عملية»:	شاهين زرینبال و مالن لوریتسن
كتابة «معلومات عملية»:	باول مکلوغلين
التدقيق اللغوي الإنكليزي:	هوزيه فیدلینو
الترجمة و التدقيق اللغوي العربي:	د. هنادي اسماعيل
تدقيق اللغة العربية:	حاجر المصلح
الترجمة للغة الفارسية:	سحر دولتشاهي

شهر تشرين الثاني <p>طبع الكتاب من قبل مجموعة جي بي اس (GPS Group) في سلوفينيا</p> <p>ISBN: 978-84-617-5237-9</p>	
--	--

شهر تشرين الثاني <p>طبع الكتاب من قبل مجموعة جي بي اس (GPS Group) في سلوفينيا</p> <p>ISBN: 978-84-617-5237-9</p>	
--	--

التدقيق اللغوي الفارسي:

شيدا محمد طاهر

الترجمة للغة الفرنسية:

نيكولاس سيرغيه تافرس سوسا و إميلي هالار

التدقيق اللغوي الفرنسي:

نيكولاس سيرغيه تافرس سوسا و ماري لو مورين

التصميم:

توماس آرتور سبالک، شاهين زرین‌بال

و زینایدا میکالسکایا

التنسيق:

توماس آرتور شبالک، هوزيه بينيدا،

رايكا تيّري

إنفوغرافيك:

رفاييل هور

التصوير الفوتوغرافي ©ماغنوم للصور:

کريستوفر أندرسن، إليوت إپرويت، نیکوس

إيکونوموپولس، مارتین بار، برونو باربي، مارک باور،

رينه بري، جيل بيرس، إيان بيّري، باولو بيلغرين،

یوناس بيندکسن، شيبين تشي تشانغ، أنطوان دغاتا،

توماس دفورزاک، ريموند دياردن، بيکه ديوِرتز، کارل

دي کيزر، جورج رودجر، باتريک زاکمان، مویسس

سامان، فردیناندو سکيانا، کریس ستيل بيرکتز، جيروم

سيسيني، ديفيد سيمور، عباس، کریستينا غارسیا

روديرو، بيرت غلين، جيمر غولديبرغ، جين غومي،

بيتر فان آغتميل، مارتین فرانک، ستوارت فرانکلن،

ليونارد فرید، جون فينک، روبرت کابا © مرکز التصوير

الدولي، هنري کارتيه بریسن، مایکا کریستوفر براون،

جوزف کوديلکا، غاي لي کيریک، هيربرت لیست، إریک

لیسنغ، بيتر مارلو، أليکس ماجولي، سوزان میسلاس،

لورینزو ميلوني، توماس هوېکر و ديفيد هيرن

کلمة شكر وتقدير

نتوجه بعمیق الشکر والإمتنان إلی جميع من ساهم في

إنجاز هذا العمل، وخاصة طاقم العمل وهم مجموعة

من اللاجئين والمهاجرين والمؤرخين وخبراء السياسات

والأخصائيين الإجتماعيين الذين بذلوا قصارى جهدهم

لتوفير المعلومة المفيدة. كما نشکر كل من مد لنا يد

العون والمساعدة في إتمام هذا الكتاب ونخص بالذکر:

سيمون أبو عسالي، سماح الجندي، حسنا الغاز،

به خانواده و دلایل دیگر. اگر مهاجران تصمیم بگیرند به کشورشان بازگردند، دولتشان از آن‌ها حمایت خواهد کرد. نحوه‌ی پذیرش پناه‌جویان و مهاجران در کشورهای مختلف، بسته به قوانین داخلی و بین‌المللی، متفاوت است.

از آن‌جایی‌که اطلاعات این کتاب می‌تواند به درد هر دو دسته بخورد، ما تمامی تازه‌واردان را خطاب قرار می‌دهیم. از بین افراد مستاصلی که از اروپا عبور می‌کردند، تعداد اندکی می‌دانستند که اتحادیه‌ی اروپا ثمره‌ی فجایع دو جنگ جهانی است، که کشورهای عضوش یک زمانی با هم دشمن خونی بودند، و ده‌ها سال است که پناهجویان پس از پایان آن جنگ‌ها و جنگ‌های دیگر از مرزهای اروپا فرار کرده‌اند. بسیاری از تازه‌واردان از این سابقه‌ی قابل لمس بی‌خبر هستند، و بسیاری از اروپاییان هم ظاهراً آن را فراموش کرده‌اند. هر چه باشد، نمی‌توان اروپای فعلی را با گذشته‌ی آن و زمانی مقایسه کرد که در وضعیتی شبیه وضعیت فعلی کشورهایِ چون سوریه، عراق و افغانستان به سر می‌برد. بنابراین از آن‌جایی‌که مهاجرت و درگیری درواقع اساس اروپا و یکی از عوامل جدایی‌ناپذیر اتحادیه‌ی اروپا و مردمان کشورهای عضو آن است، ما این تجربیات را انتخاب کردیم تا هم اروپای امروزی را به تازه‌واردان معرفی کنیم، هم گذشته‌ی اروپاییان را به آن‌ها یادآور شویم.

در این کتاب، علاوه بر داستان‌هایی درباره‌ی اروپا، گنجینه‌ای از عکس‌های آرشیو آژانس عکاسی بین‌المللی مگنوم (Magnum Photo Agency) و روایت‌های اول شخص هم آمده است. خوانندگان و بینندگان با بسیاری از ساکنان فعلی اروپا آشنا خواهند شد؛ از شهروندان گرفته تا ساکنان و مهاجران و پناهجویان قدیم و جدید. آن‌ها به زبان خود، سرگذشتشان را برای شما تعریف خواهند کرد و از جابه‌جایی‌ها، جنگ، هم‌بستگی و آشتی خواهند گفت.

ما فکر کردیم که اگر پناه‌جویان و اروپاییان از تجربیات مشترک خود آگاه باشند، بهتر می‌توانند با هم ارتباط برقرار کنند .

در بخش نهایی کتاب، به‌عنوان یک راهنمای سفر، اطلاعات عملی و تاییدشده‌ای، در زمان نوشتن این مطلب، درباره‌ی کشورهای موردعلاقه‌ی پناه‌جویان و مهاجران ارائه شده است: اتریش، بلژیک، فرانسه، آلمان، یونان، ایتالیا، هلند، اسپانیا، سوئد و انگلستان.

در حالی‌که این کتاب سعی ندارد راهنمای جامعی از اتحادیه‌ی اروپا باشد، ما امیدواریم که متحوای آن به‌نوعی مفید واقع شود. ما با گروهی از پناه‌جویان، مهاجران، مورخان، کارشناسان سیاست‌های کشورها و مددکاران اجتماعی همکاری کردیم تا مفیدترین اطلاعات ممکن را در اختیار شما قرار بدهیم، و از همگی آن‌ها نهایت تشکر را داریم.

ما به این موضوع واقف هستیم که سیاست‌های معاصر می‌توانند به اندازه‌ی نحوه‌ی بازگوکردن حوادث گذشته به بحث‌های پرشوری میان افراد تحت تأثیر آن‌ها منجر شوند. ما ادعان داریم که تاریخ، خصوصاً وقتی موضوع جنگ به میان می‌آید، اغلب مورد اعتراض قرار می‌گیرد. ما تمام تلاش‌مان را کرده‌ایم تا این وقایع تاریخی گسترده را طوری خلاصه کنیم که تا حد امکان انصاف را در مورد مردمان و کشورهای معرفی‌شده رعایت کرده باشیم. ما از خوانندگان خواهش‌مندیم که محدودیت‌های وارد بر فعالیت‌های ما را درک کنند. درضمن، چون پدیده‌ی هجوم مهاجران به اروپا هنوز در جریان است و کشورهای عضو اتحادیه‌ی اروپا هنوز درگیر وقایع مورد بحث در این کتاب هستند، ما به خوانندگان یادآوری می‌کنیم که مطالب و اطلاعات ارائه‌شده تا زمان نوشتن این کتاب به روز می‌باشند.

علی حیاتهم. أما المهاجرون فهم الأشخاص الذين ينتقلون طواعية من بلدانهم إلى بلدان أخرى، ليس بسبب خوفهم من التعرض لتهديد مباشر أو من التعذيب أو السجن أو الموت، بل بسبب رغبتهم بتحسين مستوى الحياة أو التعليم أو لأسباب تتعلق بلمّ الشمل الأسري أو لآية أسباب أخرى. و لا تشكل عودة المهاجرين إلى بلدانهم خطراً على حياتهم، حيث تقدم حكومات بلدانهم الحماية لهم. يختلف أسلوب تعامل البلدان المضيفة مع المهاجرين و اللاجئين بحسب القوانين المحلية و الدولية.

يتوجه الكتاب للوافدين الجدد بشكل عام بغض النظر عن وضعهم كلاجئين أو مهاجرين، و ذلك لأن المعلومات المتوفرة بين طيات الكتاب تحمل الفائدة لكلا الفئتين. و قد وجدنا من خلال لقاءاتنا مع المهاجرين و اللاجئين العابرين للإتحاد الأوروبي بأن الكثير منهم لا يعلم بأن الإتحاد الأوروبي الحالي قام على أنقاض الدمار الذي تسببت به الحربان العالميتان الأولى و الثانية، و أن بعض الدول الأعضاء حالياً في الإتحاد كانت على عداوة لدود مع بعضها البعض، وبنّان البلدان الأوروبية كانت قد شهدت موجات لجوء كبيرة لعقود عديدة من الزمن في أعقاب تلك الحربين و غيرها من الحروب الأخرى.

و ليس الوافدون الجدد إلى أوروبا هم الوحيدون الذين يجهلون هذه الحقائق التاريخية بل يبدو أن الكثير من الأوروبيين قد نسوا ذلك أيضاً، ففي حقيقة الأمر يصعب تصور تاريخ أوروبا، كما نراها اليوم، على أنه كان مشابهاً للوضع الحالي في بلد مثل سوريا أو العراق أو أفغانستان. إن الهجرات و الحروب هما جزء لا يتجزأ من تاريخ أوروبا، و هما إحدى الأسباب الرئيسية التي دفعت لتأسيس الإتحاد الأوروبي و صياغة تركيبته الإجتماعية و السكانية الحالية. لذلك، فقد قمنا باختيار تجارب من الحروب و الهجرات الأوروبية لتكون العدسة التي نقدم من خلالها تاريخ أوروبا المعاصرة للوافدين الجدد، و لكي يستذكر الأوروبيون من خلالها تاريخ بلادهم .

يروي هذا الكتاب إذاً قصة أوروبا من خلال هذا المنظور. وهو يحمل بين طياته أيضاً مخزوناً قيماً من مجموعة الأرشيف الخاصة بمؤسسة ماغنوم العالمية للتصوير، كما يتضمن شهادات شخصية تروي للقارئ قصص حياةٍ طيفٍ متنوع من الناس الذين يشكلون المجتمع الأوروبي اليوم من مواطنين و مقيمين و مهاجرين و لاجئين، منهم من وصل حديثاً و منهم من استقر في أوروبا منذ زمن. يروي جميع هؤلاء من خلال هذه الشهادات الشخصية قصصاً شخصية عن النزوح و الحرب و التماسك و المصالحة.

نأمل من خلال هذا الطرح بأن يستطيع كل من اللاجئين و الأوروبيين أن ينظروا إلى بعضهم البعض من خلال هذه التجربة المشتركة.

يقدم القسم الأخير من الكتاب للقارئ معلومات عامة حول وجهات الهجرة و اللجوء الرئيسية (أي ألمانيا و إيطاليا و النمسا و فرنسا و السويد) على غرار المعلومات التي يتضمنها دليل المسافر، فهو يتضمن معلومات عن مختلف أشكال الأنظمة السياسية في كل بلد و معلومات جغرافية و ديموغرافية و أخرى حول التقاليد و العادات إضافةً إلى الأطعمة و المشروبات التي تشتهر بها كل بلد، و عناوين بعض الكتب و الأعلام التي قد تهّم القارئ. كما يتضمن هذا القسم أيضاً قائمةً بأسماء أهم المنظمات الحكومية و غير الحكومية التي يمكن أن توفر المعلومات أو الخدمات للمهاجرين و اللاجئين. و في حين أننا لا ندّعي بأن هذا الدليل هو دليل شامل و كامل عن الإتحاد الأوروبي، إلا أننا نأمل بأن يجد القارئ بين طيات هذا الكتاب ما هو ممتع و مفيد. نحن مدينون لفريق العمل الذي ساعد في إنجاز هذا العمل، و هم مجموعة من اللاجئين و المهاجرين و المؤرخين و الخبراء السياسيين و الأخصائيين الإجتماعيين الذين بذلوا قصارى جهدهم لكي يقدموا المعلومة المفيدة للقارئ.

أوروبا:

راهنمای مصور اروپا

برای مهاجران

و پناهجویان

أوروبا:

الدليل المصور

للمهاجرين و اللاجئين

في أروبا

هذا الكتاب هو ثمرة تعاون مشترك بين مجموعة من المصورين و الصحفيين ممن قاموا بتغطية أزمة اللاجئين في أوروبا و الأزمات التي تمرّ بها دول عديدة في الشرق الأوسط و آسيا و أفريقيا، و التي أدت بدورها إلى تصاعد موجات الهجرة إلى أوروبا.

ونظراً للتحديات التي يواجهها الوافدون الجدد في أوروبا، ارتأينا إصدار كتاب يكون بمثابة دليل معلومات أساسية مفيدة للقارئ.

يتوجه النص لعامة القراء، و هو مترجم لأربع لغات هي العربية و الفارسية و الإنكليزية و الفرنسية. أما الهدف من هذا الكتاب فهو تعريف الوافدين الجدد بالعوامل التي دفعت إلى تأسيس الإتحاد الأوروبي و كيفية توسعه و الروح المعنوية للإتحاد في الوقت الراهن، إضافة إلى النقاشات الحالية المتعلقة بمسألة تحديد مستقبل الإتحاد الأوروبي.

و نود هنا لفت انتباه القارئ إلى الفرق الدلالي بين مصطلحي "لاجئ" و "مهاجر". اللاجئون هم الأشخاص الذين أجبروا على مغادرة بلادهم هرباً من الحروب و النزاعات المسلحة أو خوفاً من التعرض للسجن أو التعذيب، أي أن هؤلاء بحاجة إلى ملاذ آمن لأن العودة إلى بلدانهم تشكل خطراً

طرح اين كتاب توسط گروهی از عكاسان و خبرنگاران آغاز شده است كه به‌طور گسترده بحران مهاجرت در اروپا و هم‌چنين درگیری‌های منجر به اين مهاجرت‌ها در خاورميانه، آسيا و آفريقا را پوشش داده‌اند. ما با توجه به چالش‌های پيش روی افراد تازه‌وارد، به اين فکر افتاديم كه اطلاعات مفيد را به صورت يك كتاب درآوريم و آن را در اختيار آن‌ها قرار دهيم. متن كتاب برای عموم خوانندگان در نظر گرفته شده و به چهار زبان است؛ عربی، فارسی، انگلیسی و فرانسوی. هدف از اين كتاب ارائه‌ی توضیحات درباره‌ی دليل تشكيل اتحاديه‌ی اروپا، نحوه‌ی توسعه‌ی آن، سياست‌های اخلاقی كنونی و مذاكراتی است كه آینده‌ی آن را رقم می‌زنند.

نکته‌ای درباره‌ی واژگان: واژه‌های «پناه‌جو» و «مهاجر» را نمی‌توان به یک معنا به کار برد. پناه‌جو به کسانی گفته می‌شود که از درگیری‌های مسلحانه یا آزار و شکنجه فرار می‌کنند. آن‌ها به دلیل خطرات بازگشت به کشور متبوع‌شان، مجبورند در جای دیگری پناه بگیرند. مهاجر به کسانی گفته می‌شود که انتخاب می‌کنند نقل‌مکان کنند، نه به‌خاطر این‌که مستقیماً با تهدید یا خطر مرگ مواجه‌اند، بلکه عمدتاً برای داشتن زندگی بهتر از لحاظ کاری، تحصیلات، پیوستن

أوروبا

راهنمای مصور

اروپا برای مهاجران

و پناهجویان

الدليل المصوّر

للمهاجرين واللاجئين

في أوروبا